

LU-RI MI-KHAL-ICH

NAM TU'OC

PHON HOAN-HINH

Phon Hoan-Hinh

YU MI-KHAI-LICH

Nam tước
PHON GON RINH

THANH NIÊN

LỜI GIỚI THIỆU

Cách đây hơn 40 năm, năm 1960, lần đầu tiên cuốn "Nam tước Phôn Gôn-rinh" của Mi-khai-lich in ra đã gây được dư luận tốt trong đông đảo bạn đọc trẻ tuổi nước ta. Đây là một trong mười chuyện tình báo hay nhất của Liên Xô cũ, trước năm 1959.

Nội dung chủ yếu của cuốn sách: Dựa vào một chuyện có thật, tác giả dựng nên hình tượng người báo Xô-viết nhân vật Nam tước Phôn Gôn-rinh - nhận mệnh lệnh tình báo chiến lược của Bộ Tư lệnh Hồng quân Liên Xô vào hoạt động tận sào huyệt của bọn phát-xít Đức, trong Chiến tranh thế giới thứ hai.

Một mình hoạt động trên một chiến trường rất rộng, từ Liên Xô qua Đức, sang Pháp, đến I-ta-li-a, người tình báo Xô-viết gặp vô vàn khó khăn, nhiều lúc tính mệnh tưởng chừng như nghìn cân treo sợi tóc. Nhưng nhờ vào thông minh và lòng dũng cảm, người chiến sĩ ấy đã chiến đấu và thắng trở trong niềm hân hoan của nhân dân và Hồng quân Liên Xô.

Tục ngữ Nga có câu: "Một trên chiến trường không phải là chiến sĩ". Tác giả viết tác phẩm này, xây dựng nên hình tượng Nam tước Phôn Gôn-rinh và đặt tên cho tác phẩm của mình: "Một mình trên chiến trường vẫn là chiến sĩ" (И один в поле воин). Tên sách "Nam tước Phôn Gôn-rinh" là Nhà xuất bản chúng tôi đặt năm 1960. Điều đó biểu thị thái độ của người đã khẳng định bản lĩnh của con người Xô-viết, khẳng định sức mạnh chân lý và chính nghĩa của cuộc chiến tranh chống phát-xít, do Liên Xô cũ tiến hành, để cứu loài người khỏi họa diệt vong.

Và, điều đáng nói hơn cả ở cuốn này tác giả lý giải cái cội nguồn làm nên bản lĩnh và mạnh của người báo Xô-viết. Đó là tình yêu nồng nàn đối với Tổ quốc xã hội chủ nghĩa và tình cảm quốc tế thắm thiết. Như thế, yêu tổ quốc và tình cảm quốc tế trong sáng là nội dung tư tưởng chủ đề nổi bật của

tác phẩm. Tác phẩm này đã được xưởng Mốt-x-phim đưa lên màn ảnh với cái tên "Xa Tổ quốc", do Bôn-đa-súc, một nhà hoạt động nổi tiếng của nền điện ảnh Xô-viết đạo diễn.

Cuốn "Nam tước Phôn Gôn-rinh" lần đầu ra ở nước ta cách đây đã hơn 40 năm. Nhưng dư âm của nó vẫn còn vang vọng, chúng tôi cho tái bản cuốn sách với hy vọng bạn đọc vẫn tìm được ở đây sự say mê với nhân vật "Nam tước Phôn Gôn-rinh".

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

VỊ KHÁCH BẤT NGỜ

Hồi chuông kéo dài.

Vào lúc khác thì tên trưởng phòng I-X¹, đại tá Béc-gôn, chắc đã nhảy phắt dậy khỏi đi-văng và vỗ lấy chiếc máy nói. Nhưng lần này lão vẫn nằm yên, thậm chí chẳng thèm nhúc nhích, hai mắt vẫn nhắm nghiền khiến người khác có thể tưởng nhầm là lão đang ngủ.

Gã sĩ quan bí thư của lão là đại úy Cốc-ken-mu-le gõ cửa đã năm lần bảy lượt, đến nỗi phải khẽ hé cánh cửa ra nhìn, không đợi cấp trên cho phép nữa. Nhưng thoáng thấy lão đại tá nằm nhắm mắt trên đi-văng, gã vội vàng khép nhẹ cánh cửa lại để khỏi phá rối giấc ngủ vàng ngọc của cấp trên.

Tên đại úy biết rằng đêm qua thủ trưởng của gã không ngủ. Mãi gần sáng, sau hồi chuông điện thoại của đích thân Him- le², lão mới được nghỉ ngơi một lát.

Gã sĩ quan bí thư không có mặt trong suốt thời gian Béc-gôn nói chuyện qua máy. Vừa nhắc thấy cái dáng bộ ngay thườn thưỡn của lão đại tá và nghe lời xưng hô cung kính của lão với người kia, gã đại úy liền rón rén lui ra, không dám đóng mạnh cửa. Cứ theo những mẫu đối thoại lọt sang phòng bên, nơi kê bàn làm việc của gã đại úy, cũng đủ rõ ràng câu chuyện với Him-le là một tin mừng đột ngột đối với lão đại tá.

Phải, sau cuộc nói chuyện như vậy, Béc-gôn có thể cho phép mình ngả lưng trong nửa giờ để loay hoay với những ý nghĩ thầm kín trong lòng. Những hoạt động của lão ở miền Bạch Nga rừng núi và đặc biệt nguy hiểm cho quân đội của quốc trưởng đã được Bộ Tổng tư lệnh đánh giá rất cao, và Him-le đã nói xa xôi bóng gió nhưng không mập mờ chút nào rằng, trên ấy, đang chuẩn bị cho lão một địa bàn hoạt động rộng lớn hơn nhiều.

Cho nên lão có đủ cơ vi phạm vào thời gian biểu thường ngày để mà mơ mộng chốc lát.

Thực ra, Béc-gôn đâu phải là kẻ hay mơ mộng. Là sĩ quan chuyên nghiệp của cơ quan gián điệp Đức, cái cơ quan mà lão đã "bán chẵn" cả cuộc đời vào đó, Béc-gôn chỉ có một nguyện vọng độc nhất: nhảy thật nhanh trên bậc thang địa vị và nhờ đó mà "hốt bạc" nhiều thêm cho cái gia đình nhỏ bé của lão. Nhưng câu chuyện hôm nay đã kêu gọi trí tưởng tượng của lão đại tá, Chao ôi! Lão đang hy vọng có thể rời bỏ cái xứ sở thiếu niềm nở này. Tuy vậy bất cứ trong hoàn cảnh nào, Béc-gôn cũng không dám đệ đơn xin chuyển sang nơi khác. Việc đó có thể phá đổ sự nghiệp của lão, tác hại đến thanh danh sĩ quan, nhất là một sĩ quan luôn luôn tận tâm hoàn thành mọi mệnh lệnh của cấp trên. Nhưng bây giờ khi chính Him-le...

Một hồi chuông điện thoại ngắt quãng giấc mộng vàng êm đềm ấy.

"Ai mà mỗi bánh mắt ra đã gọi?" - Béc-gôn tự hỏi trong óc, và ngay lúc đó lão nghe tiếng gõ cửa khe khẽ nhưng kiên quyết.

- Cứ vào! - Lão đại tá không mở mắt, nói buông sững.

- Phòng tham mưu sư đoàn 12 gọi hai lần rồi đấy ạ - Cốc-ken-mu-le nói nhỏ.

- Cái gì thế, hử? - Béc-gôn lim dim mắt liếc nhìn gã sĩ quan bí thư đang đứng nghiêm, và không thể không nhận thấy rằng suốt một đêm mất ngủ hầu như chả ảnh hưởng gì đến gã cả: mái tóc lơ thơ vẫn chải mượt như thường, má, cằm cạo nhẵn và đôi mắt ốc nhồi trắng dã không hề lộ vẻ mệt mỏi.

- Thưa Đại tá, tối qua một sĩ quan Nga chạy sang hàng ta ở khu vực sư đoàn 12. Ở ban tham mưu sư đoàn y không chịu cung khai gì hết và năng nặc đòi đưa đến trực tiếp gặp ngài.

- Gặp tôi?

- Vâng! Không những y chỉ nói đúng chức vụ và họ của ngài mà còn gọi đúng cả tên nữa.

- Thế nào, hả? - Béc-gôn ngạc nhiên nhún vai và đứng dậy.

- Kể cũng lạ thật đấy ạ! - Cốc-ken-mu-le gật đầu - Không hiểu gã sĩ quan Nga này làm thế nào mà biết họ của ngài?

- Lại cả tên cúng cơm của tôi nữa chứ - Béc-gôn lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Thưa Đại tá, xin ngài tha lỗi, dù sao tôi cũng mong ngài và mạn phép khuyên ngài là nên cẩn thận. Biết đâu có thể gã sĩ quan này được phái đến đây với mục đích mưu sát ngài...

- Ông thổi phồng vai trò của cá nhân tôi quá, ông Đại úy ạ. Mưu giết tôi, một sĩ quan hạng bét...

- Nhưng thưa ngài Đại tá... -Gã sĩ quan bí thư toan phản đối.

- Nếu nói về vị tư lệnh quân đoàn hay tập đoàn quân thì còn có lý - Béc-gôn không để ý nghe lời gã, cứ nói tiếp.

- Xin Đại tá nên lưu ý là - Cốc-ken-mu-le khúm núm thưa - chúng ta không nói tới một sĩ quan bình thường mà nói tới một sĩ quan được hân hạnh làm bạn riêng của ngài Him-le. Đối với bọn bôn-sê-vích thế là đủ lắm rồi.

- Ông tưởng thế chứ?

- Tôi dám chắc như vậy!

- Ông ra lệnh cho ban tham mưu những gì?

- Thay mặt ngài, tôi đã hạ lệnh mang giấy tờ của tên hàng binh đến, còn bản thân y thì cứ giữ lại cho tới khi có lệnh đặc biệt.

- Đúng lắm. Giấy tờ đưa đến đây rồi chứ?

- Vâng.

- Mang vào đây.

1. Tức là phòng quân báo.

2. Tổng chỉ huy các đạo quân s.s, bộ trưởng của Hít-le.

Cốc-ken-mu-le vội chạy ra ngoài và một phút sau thì quay lại với một tên thượng sĩ béo mập nhưng không cao lắm.

- Báo cáo Đại tá, tôi được lệnh trao tận tay ngài - Gã thượng sĩ báo cáo rành rọt và trao cho đại tá một tập giấy dày.

Béc-gôn ký nhận vào mảnh giấy dán kèm theo chiếc phong bì.

Tên thượng sĩ lui ra.

Béc-gôn cẩn thận rọc phong bì và nhẹ nhàng lôi tập giấy ra, trong đó gồm có một tấm bản đồ lớn và các chứng từ sĩ quan.

Sau khi lướt nhìn qua tấm bản đồ, lão lặng lẽ đưa cho gã bí thư. Gã đại úy lấy danh gim găm bản đồ lên chiếc bàn con rồi rút trong ngăn kéo tấm kính lúp và cúi lom khom trên bản tài liệu vừa nhận được, hình như để tìm những ký hiệu gì bí mật. Hẳn nghiên cứu tấm bản đồ mãi mê đến nỗi giật bản cả người lên khi nghe câu hỏi của Béc-gôn.

- Ông có thấy là nét mặt của gã hàng binh này hoàn toàn chả giống người Nga tí nào không?

Cốc-ken-mu-le đến sau lưng lão đại tá và nhìn qua vai lão vào tấm ảnh.

- Cô-ma-rốp - Hẳn đánh vần xong, lại nhìn sang bức chân dung - Vâng, thưa Đại tá, nét mặt người Âu, còn có thể nói là người A-ri-răng¹ nữa. Xin ngài lưu ý đến cái trán cao, sống mũi thẳng và hơi khoằm.

- Gọi ngay đây nói cho ban tham mưu, bảo họ dẫn tên hàng binh đến đây!

Ngà người xuống lưng ghế bành, Béc-gôn lại lim dim mắt, định nhớ lại trong tâm trí từng câu nói sáng nay của Him-le, nhưng cảm giác mơ màng khoan khoái không trở lại nữa. Có lẽ giọng nói gay gắt của Cốc-ken-mu-le từ phòng bên lọt sang đã cản trở việc tập trung tư tưởng của lão. Thế quái nào mà mãi gã vẫn chưa gọi được phòng tác chiến. Còn cái tên hàng binh kia nữa! Lạ lùng ở chỗ là y cứ khẩn khoản đòi chỉ gặp lão thôi. Thế nào rồi ngay bây giờ cũng rõ hết.

Tên Đại tá lại mở cuốn sổ con và chăm chú ngắm nghía hình dáng của người sắp được dẫn đến gặp lão. Nét mặt khô ngô đấy chứ! Lão đã trông thấy cái miệng nhỏ nhắn mím chặt thế này ở đâu nhỉ?

- Báo cáo đại tá, mệnh lệnh đã được chấp hành -Cốc-ken- mu-le báo cáo từ ngoài cửa.

Gã đại úy bê một chiếc ghế đặt ở giữa phòng.

- Ngài cứ mời y ngồi đây, còn tôi xin ngồi ở chiếc ghế bành cạnh bên - Cốc-ken-mu-le nháy mắt và liếc nhìn mấy lượt từ ghế tựa đến ghế bành - Như vậy thì giữa ngài và gã hàng binh sẽ có người luôn luôn sẵn sàng bảo vệ ngài.

Đội trưởng vệ binh ban tham mưu dẫn vào phòng một thanh niên tuổi trạc hai mươi, hăm hai mặc quân phục trung úy quân đội Xô-viết.

Béc-gôn đưa mắt liếc nhanh từ khuôn mặt người mới đến sang cuốn chứng minh thư đặt trên bàn. Phải, không nghi ngờ gì nữa, chính gã rồi. Chỉ khác là mái tóc không chải lật ra sau như trong ảnh. Bây giờ nó được rẽ đôi

bằng đường ngôi thẳng tắp. Do đó mà những đường nét trên bộ mặt hơi gầy và rúm nắng càng nổi rõ hơn. Nhất là cái mũi và cái miệng với đôi môi mỏng mím chặt.

- Kính chào Đại tá - Gã thanh niên chào bằng tiếng Đức rất sôi và đập gót giày vào nhau kêu đánh "cốp".

Im lặng kéo dài một phút. Béc-gôn nhíu lông mày, chòng chọc nhìn vào mặt người mới vào, tựa hồ như dùng cặp mắt để sờ mó từng nét nhân dạng của gã. Gã hàng binh bình tĩnh chịu đựng cái nhìn đó. Béc-gôn hình như còn thấy trong đôi mắt màu nâu sáng của gã ánh lên một tia cười.

- Chào ông Cô-ma-rôp! - Cuối cùng lão đại tá đáp lễ. - Có phải đêm qua ông đã bỏ bọn Nga sang với chúng tôi?

- Đúng vậy! Đêm qua, trước khi trời sáng, tôi đã vượt qua hỏa tuyến và giờ đến yết kiến ngài đại tá Béc-gôn.

- Ông có quen biết riêng Đại tá à? - Tên đại tá hỏi, sau khi đã lờ mắt ra hiệu cho gã bí thư.

- Vâng, tôi quen biết riêng ngài.

- Vì đâu? - Béc-gôn không giấu nổi vẻ ngạc nhiên nữa - và tại sao ông chỉ muốn nói chuyện với độc mình tôi thôi?

Gã hàng binh tiến lên trước, cả hệ thần kinh của Cốc-ken- mu-le căng ra như dây đàn. Bàn tay gã nắm chặt báng súng lục.

- Tôi xin phép được ngồi xuống. Ông Đại úy không cần lo lắng, vì ông đã thừa biết là trong người tôi chả có một tấc sắt nào cả - Gã hàng binh mỉm cười.

- Ông cứ ngồi xuống! - Béc-gôn trở vào chiếc ghế đặt giữa phòng.

Gã thanh niên ngồi xuống và bắt đầu tháo gót giày. Cốc-ken-mu-le rút khẩu súng trong bao da đặt lên đầu gối để đề phòng. Ai biết được có cái gì trong chiếc hộp sắt nhỏ xíu mà gã hàng binh vừa móc ở dưới gót giày ra kia? Nhưng đã mở nắp hộp, và tên đại úy thở dài nhẹ nhõm khi thấy gã dốc ra lòng bàn tay mấy mảnh giấy nhỏ.

- Nhờ ông chuyển lên Đại tá - Gã hàng binh quay sang Cốc-ken-mu-le.

1. Bọn Đức tự xưng là dòng dõi A-ri-ăng, giống người thông minh, tài giỏi nhất thế giới.

Tên bí thư cầm lấy mớ giấy và để trên lòng bàn tay xòe rộng đưa đến bàn thượng cấp, cặp mắt trừng trừng vẫn không rời gã người Nga bí hiểm. Nhưng gã này đang thản nhiên ngắm căn phòng và đến Cốc-ken-mu-le mới hoàn toàn yên dạ. Trong lúc đó, vẻ mặt thay đổi một cách kỳ lạ của cấp trên lại làm cho hấn chú ý.

- Cái gì thế này? - Béc-gôn thốt lên.

- Đúng vậy! - Một nụ cười vui sướng thoáng qua đôi môi gã hàng binh. Gã nhảy phắt dậy, đứng nghiêm - Rất hân hạnh được tự giới thiệu: Hen-rích Phôn Gôn-rinh!

- Nhưng thế là thế nào? Ở đâu chứ? - Lão đại tá gạt mạnh cổ ghế bành và cũng đứng vụt dậy.

- Tôi xin kể rõ ngay bây giờ, nhưng tôi muốn được thưa chuyện riêng với mỗi mình Đại tá thôi.

- Ô, tất nhiên... - Chợt gặp cái lờ mắt ra hiệu của tên sĩ quan bí thư, lão đại tá ấp úng nói: - Đại úy Cốc-ken-mu-le là bí thư của tôi và trước mặt ông ta, ông vẫn có thể nói tất cả những điều muốn cho tôi biết... À, ông hút thuốc lá không? Mời ông.

Lão đại tá đẩy hộp xì gà đến mép bàn. Gã thanh niên chỉ lặng lẽ nghiêng mình. Sau khi ngậm đầu điếu xì-gà và châm vào môi lửa do Cốc-ken-mu-le lễ phép đưa mời, gã rít luôn mấy hơi dài.

- Xin lỗi ngài, tôi không hút đâu!

- Ô, vội gì kia chứ! - Béc-gôn niềm nở nói.

- Thưa Đại tá, tôi mong gặp ngài đã quá lâu đến nỗi không thể gác câu chuyện này lại dù chỉ trong giây lát... Theo hồ sơ mà chắc ngài đã nghiên cứu rồi đấy thì tôi là Cô-ma-rốp An-tôn Stê- pa-nô-vít. Trung úy quân đội Xô-viết. Không, không, không phải là giả mạo đâu. Tôi đã được trao tận tay cuốn sổ này tại Bộ tham mưu tập đoàn quân² mặc dầu thực ra tôi là Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Tôi là con trai của Nam tước Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh mà ngài cũng biết. Trước đây cha tôi đã hân hạnh được kết giao rất thân thiết với ngài.

Đôi mắt của gã thanh niên dăm dăm nhìn vào khuôn mặt to lớn của lão đại tá.

Béc-gôn không còn đủ sức để che giấu nỗi cảm động, cả tên bí thư cũng quên bằng mất sự đề phòng, sững sờ nhấc bàn tay khỏi bao súng và nhào người về phía trước, tựa hồ như sợ bỏ sót mất dù chỉ một chữ trong câu chuyện hết sức ly kỳ này.

- Nhưng làm thế nào mà cậu con trai của Nam tước Phôn Gôn-rinh lại ở

trong Hồng quân được? Làm thế nào mà anh lại biến thành Cô-ma-rốp? Ấy, anh ngồi xuống chứ! Phải chắc anh mệt và cảm động lắm, lẽ dĩ nhiên rồi.

- Vâng, tôi chả lấy làm xấu hổ phải thú nhận rằng tôi rất cảm động. Biết bao nhiêu biến cố đã xảy ra trong quãng đời chưa có gì là dài lắm của tôi. Và tôi chờ đợi cuộc gặp gỡ này đã quá lâu. Giá bây giờ, Đại tá có chút ít thì giờ rồi rãi để ngồi nghe tôi kể lại một cách tỉ mỉ hơn... Ôi, ngài hãy tin là tôi sung sướng vô cùng nếu cuối cùng được gọi bằng tên thật của mình.

- Cũng giống như tôi khi nghe cái tên ấy. Anh cũng chưa hình dung được là nó đã làm cho tôi cảm động như thế nào. Được gặp lại đứa con độc nhất của người bạn thân nhất, người bạn của thời niên thiếu xa xôi! Đứa con trai của một bạn đồng sự trung thành. Lại gặp trong cảnh ngộ như thế này. Hen-rích Phôn Gôn-rinh!

- Không thể bỏ quên cái tên ấy trong một thời gian lâu được, và bây giờ, nghe ngài đọc tên, nó lại nhắc tôi nhớ tới cái giọng nói dịu dàng của ba tôi. Và tôi, và tôi...

Những giọt lệ ứa ra trên mí mắt Hen-rích. Thấy vậy, Cốc-ken-mu-le vội vàng đưa cho gã cốc nước. Gã nốc cạn ngay và đã hơi trấn tĩnh lại.

- Thưa ngài Béc-gôn, như ngài đã biết - Gã nói tiếp -ngay sau cuộc Đại chiến thế giới lần thứ nhất, ba tôi là Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh đã bắt đầu làm việc ở một cơ quan cùng với ngài. Năm 1928, theo lệnh riêng của đại tá A-lếch-xăng-đe, thủ trưởng cơ quan, ba tôi được biệt phái sang Nga. Lúc ấy, tôi mới lên bảy, nhưng tôi còn nhớ rõ buổi chiều hè ấy: trong tòa biệt thự lớn, ngài ngồi bên một bà nào xinh đẹp. Sau này, ba tôi mới cho tôi biết đó là buổi chia tay do ngài tổ chức tại nhà riêng, số 22 đường Vin-ghe để tiễn biệt ba tôi. Mãi về sau, khi sống bên nước Nga, ba tôi mới kể lại cho tôi nghe về buổi tiễn đưa hôm đó và nhắc cho tôi nhớ địa chỉ này, không biết có đúng không?

- Anh nhớ tài thực! - Béc-gôn ngắt lời gã - Bây giờ, tôi vẫn tưởng như nhìn thấy ba anh, bên cạnh người là anh, một cậu bé nghịch ngợm. Và mặc dầu ngày nay, anh đã khôn lớn, nhưng tôi vẫn nhận ra những nét của cậu bé ấy, cái cậu bé đã làm cho chúng tôi vui lây trong buổi liên hoan tiễn biệt năm nào. Thế nên tôi mới sững sốt trước nét mặt của anh. Thật là cái miệng quá nhỏ trên khuôn mặt to lớn của ông nhà ta. Nét mặt anh thanh hơn và đôi mắt giống mẹ hơn là bố. Điều đó khiến tôi chưa nhận ngay ra được dòng dõi con nhà... Chết, xin lỗi là đã ngắt lời anh nhé, tôi cảm động trước những kỷ niệm này quá!

1. Gôn-rinh là họ, Phôn là tên lót của dòng họ quý tộc, Hen-rích là tên.

2. Trên sư đoàn là quân đoàn, trên quân đoàn là tập đoàn quân.

- Thưa Đại tá, tôi cũng chả kém gì. Vậy cho nên, tôi mạn phép được dừng lại ở những kỷ niệm thời thơ ấu này. Việc đó giúp chúng ta gợi lại trong trí nhớ một số hoàn cảnh trước khi cha con chúng tôi ra đi. Chắc ngài đã nhớ lại thời gian mà chúng tôi rời khỏi Tổ quốc, năm 1928, ba tôi đi sang nước Nga Xô-viết với tư cách là một chuyên gia ngoại quốc.

Lão đại tá gật đầu.

- Bọn bôn-sê-vích hồi đó mở rộng cửa mời đón các chuyên gia ngoại quốc. Thật là thời kỳ vàng ngọc cho cơ quan do thám của chúng ta!

- Tiếc rằng thời kỳ đó đã chấm dứt nhanh chóng.

- Nhưng, những biện pháp phòng xa cần thiết đã được thực hiện từ hồi đó. Cho nên trong văn bằng đại học và giấy giới thiệu của hãng buôn Bao-e-rơ đều lấy họ Đa-lét-sky. Sta-ni-sláp Đa-lét-sky. Người Ba-lan chính cống.

Tất nhiên, tôi cũng được đổi họ tên khác. Mãi đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ là trước khi ra đi, từ lâu, ba tôi hàng ngày vẫn nhắc rằng tên thật của tôi không phải là Hen-rích mà là I-u-dép, họ là Đa-lét-sky, rằng tôi không phải là người Đức mà là người Ba-lan.

- Ai lại điên rồ đem anh theo sang cái đất nước mọi rợ ấy!

- Ngài cho biết rằng sau khi mẹ tôi mất đi, ba tôi không bao giờ rời tôi nửa bước, rằng ba tôi khi sang Nga chưa nhận một sứ mệnh nhất định nào, mà chỉ có nhiệm vụ nằm lại bên ấy càng lâu càng tốt.

- Tôi có đề nghị Đi-gơ-phơ-rít để anh lại chỗ tôi.

- Lúc đó ngài cứ nói bô bô câu chuyện này trước mặt tôi! Ngài có nhớ không, tôi đã khóc òa lên và níu lấy ba tôi.

- Ô, anh nhớ dai quá!-Béc-gôn buột miệng kêu lên.

- Còn phu nhân Phơ-rai En-da thì cứ mắng cả hai cha con chúng tôi. Chắc rằng bà vẫn được khỏe mạnh?

- Nhà tôi sẽ rất sung sướng khi biết cuộc gặp gỡ này.

- Nhờ Đại tá chuyển hộ tới bà lời chào mừng chân thành của tôi! Và cả cô con gái của ngài mà thường vẫn bị tôi kéo tóc nghịch... Cô bé Lô-ra tóc vàng...

- Ô, Lô-ra bây giờ đã thành cô gái lớn, gả chồng được rồi đấy. Nhanh thật, thời gian trôi nhanh quá!

Đại tá Béc-gôn đã cảm động đến cực độ. Chỉ vì có mặt Cốc-ken-mu-le ở đó nên lão không trò chuyện tỉ mỉ được về Lô-ra của lão. Lão cố hết sức

xua đuổi cái ám ảnh ấy. Bộ mặt của lão trở lại vẻ điềm tĩnh, phớt lạnh như bất cứ lúc nào có mặt cấp dưới. Tên đại tá coi việc giữ nét mặt như vậy cũng là một chức trách như việc mặc binh phục cài kín tất cả khuy lại.

Nhận thấy sự thay đổi thái độ của lão, về sau, Hen-rích chỉ kể sự việc một cách ngắn gọn, không đi sâu vào những khía cạnh tình cảm.

- Thừa Đại tá, tôi đã làm mất của ngài khá nhiều thì giờ cho nên bây giờ tôi xin kể vắn tắt những điều mà tôi sẽ viết tường tận trong bản báo cáo của mình. Thoạt tiên, ba tôi làm kỹ sư điện tại Đôn-bát, sau đó chuyển sang U-ran, và năm 1930, theo lời nói của người Nga, được "tung" vào công trường xây dựng nhà máy thủy điện. Chắc ngài cũng biết thời kỳ đó. Về sau, ba tôi kể lại là ba tôi đã trực tiếp liên lạc với ngài bằng vô tuyến điện và bằng bưu điện qua mạng lưới điệp viên của chúng ta.

- Hoàn toàn đúng như vậy!-Lão đại tá gật gù - Sự liên lạc giữa chúng tôi hết sức chặt chẽ và chúng tôi rất bằng lòng nhau.

- Năm 1934, theo lệnh của Bộ chỉ huy tối cao, ba tôi đã xin chuyển tới Viễn Đông. Trong thời gian đó, ba tôi đã nhập quốc tịch Nga.

- Tôi có biết việc này.

- Nhưng sau khi sang Viễn Đông, sự liên lạc trực tiếp với ngài bị gián đoạn. Các mối dây liên lạc đều phải qua những người mà ngài đã biết...

Béc-gôn yên lặng nghiêng đầu.

- Từ năm 1937, tôi đã tích cực giúp việc người. Người dạy tôi đánh mật mã và dịch những bức điện nhận được.

- Thật là khinh suất đối với một tình báo viên già dặn như Đì-gơ-phơ-

rít!-Béc-gôn lắc đầu.

- Thưa Đại tá, nhưng xin ngài bằng lòng với cách đó vì ba tôi bận quá nhiều công việc mà lại có rất ít người giúp đỡ - Hen-rích bệnh vục cha mình - Hơn nữa, người muốn dạy dỗ tôi thành đứa con trung thành của nước Đức, và biết là bất cứ hoàn cảnh nào tôi cũng không cung khai những điều bí mật của người.

- Cứ nói tiếp, nói tiếp đi!-lão đại tá động viên.

- Mọi việc đều trôi chảy và hoàn toàn tốt đẹp. Nhưng đến năm 1938, bỗng xảy ra tai biến: Bọn phản gián dò theo vết, tìm ra địa điểm liên lạc và bắt hết điệp viên, tụi này đã cung khai ba tôi. Kỹ sư Đa-lét-sky không trốn được: Người xoay cho tôi đủ giấy tờ mang tên Ang-tôn Stê-pa-nô-vít Cô-ma-rốp, học sinh ở nhà trẻ, thẻ đoàn viên Côm-sô-môn và gửi tôi đến Ô-đét-xa. Ở đấy, tôi vào học trường quân sự và tốt nghiệp khi chiến tranh sắp bùng nổ. Trong suốt thời gian học tập ở trường quân sự, tôi không hề gửi thư từ gì cho ba tôi cả, điều đó cũng là lẽ dĩ nhiên thôi. Chỉ thỉnh thoảng ba tôi báo cho biết những tin tức vắn tắt về mình qua các điệp viên. Tin tức cuối cùng thật là một tin bi thảm: Ba tôi gửi cho tôi những tài liệu này và mấy dòng chữ ngoáy vôi vàng nguệch ngoạc trên mảnh giấy xé ở cuốn sổ tay. Trong thư, ba tôi báo tin việc bại lộ, nên đành phải nuốt thuốc độc trước khi sa lưới và cầu mong tôi sẽ báo thù bọn bôn-sê-vích!

Giọng Hen-rích run lên và Cốc-ken-mu-le lại vồ lấy bình nước. Béc-gôn đứng dậy, nghiêng đầu và đứng thờ ra như vậy chừng nửa phút.

- Thưa Đại tá, xin đội ơn ngài! - Hen-rích hớp một ngụm nước và gạt cái cốc sang bên. Môi gã mím chặt, kiên quyết - Xin phép kể tiếp... Ngài đã biết tôi không thể cùng làm việc với ba tôi, tuy nhiên tôi đã nguyện dâng cả đời mình cho sự phồn vinh của Tổ quốc. Đang còn phải chờ đợi thời cơ thuận tiện thì chiến tranh đã mang nó đến. Ở mặt trận, tôi đã được giao chức

Trung đội trưởng. Tất nhiên tôi đã giấu cái khả năng về tiếng Đức của mình. Mười ngày trước đây, tình cờ tôi được tham dự cuộc hỏi cung một thượng sĩ Đức bị bắt làm tù binh. Chính lúc đó tôi mới nghe tên ngài, cái tên quen thuộc với tôi từ thuở nhỏ và dò hỏi biết ngài làm việc trong Bộ tham mưu quân đoàn. Đoạn cuối thì ngài đã rõ...

- Thế nếu anh không dò biết được tin này thì sao?

- Tôi đã quyết tâm trở về hàng ngũ ta từ lâu. Những điều tôi nghe được trong buổi hỏi cung người tù binh Đức chỉ thúc đẩy thêm lòng quyết tâm đó. Cố nhiên không thể không lợi dụng dịp may của hoàn cảnh. Lại còn giảm bớt được sự cần thiết phải kiểm tra thử thách lâu dài: dù sao ngài vốn là bạn thân của ba tôi, và biết tôi từ tấm bé!

- Hợp tình hợp lý lắm, cháu ạ! Tuy vậy... hơi liều. Vì cháu có thể bị giết.

- Ý nghĩ ấy khiến cháu lo lắng nhất. Nhưng thưa Đại tá, cháu đâu có sợ chết. Cháu chỉ sợ rằng cháu chết vì viên đạn Đức thân yêu, sẽ bị vùi chung một hố với quân thù, dưới một cái tên khác lạ, mà chưa kịp trả thù cho ba cháu...

- Ô, bác hiều! Nhưng bây giờ khi cháu đã đứng giữa quân ta...

- Cháu cảm thấy tựa hồ mình vừa trở về tổ ấm.

- Phải, phải, con trai của người bạn quá cố có thể xem ta như người cha thứ hai được.

- Cháu chả dám hy vọng... Ô, thưa Đại tá, bác không hình dung được hết những cảm xúc giờ đây của cháu! Trong lá thư cuối cùng đang nằm trước mặt bác, ba cháu giới giăng cho cháu nên đi tìm bác và vâng theo mọi

lời khuyên bảo của bác... Bây giờ, cháu có thể coi đó như những lời dạy bảo của bố mẹ!

Hen-rích nhảy phắt dậy, tiến lên một bước rồi dừng lại, ngập ngừng. Béc-gôn, thân bước tới gần và siết chặt hai tay gã.

- Thế còn khoản gia sản gì, mà ghi trong giấy đó? - Béc-gôn hỏi và quay về chỗ, xem xét lại mấy mảnh giấy.

- Như bác đã biết, khi sang Nga, ba cháu đã bán hết tất cả bất động sản. Ba cháu gửi một phần số tiền thu được vào nhà băng Đức, còn phần lớn gửi ở Ngân hàng Quốc gia Thụy Sĩ.

- Bao nhiêu cả thảy?

- Hơn hai triệu mác¹.

-Ồ! - Cốc-ken-mu-le buột miệng kêu lên.

- Ba cháu đã lo liệu cho cháu một cuộc đời sung sướng đấy, Hen-rích ạ!-Béc-gôn trịnh trọng nói.

- Nhưng nó không phải là của riêng cháu, mà là của Tổ quốc.

-Ồ! Bác tin như thế lắm! Nhưng để ngày mai, khi cháu đã nghỉ ngơi, tâm thần ổn định rồi hãy bàn chuyện này... Ông Đại úy - Béc-gôn nói tiếp, quay sang Cốc-ken-mu-le - hãy thu xếp cho chu đáo nhé. Để Nam tước ở cạnh phòng tôi, mang quân phục mới tới cho ông ấy và nói chung...

- Thừa Đại tá, xin ngài cứ yên tâm, Nam tước Phôn Gôn- rinh sẽ không phải phàn nàn gì đâu ạ.

- Nam tước Phôn Gôn-rinh! Những tiếng đó vang lên trong tai cháu như khúc nhạc tuyệt vời, khúc nhạc thời thơ ấu! Và khi quãng bộ quân phục này đi cháu sẽ cảm thấy mình như mới sống lại.

- Cháu nên làm ngay việc đó. Ông Cốc-ken-mu-le sẽ giúp cháu trong mọi việc.

Sau khi chào lão đại tá, Hen-rích cùng Cốc-ken-mu-le tiến về phía cửa, nhưng gã chợt dừng lại giữa đường.

- Thưa Đại tá, xin bác tha lỗi, cháu còn câu hỏi nữa: Thế pho tượng của quan tể tướng Bit-mắc mà cháu đã được thấy trước khi ra đi chiều năm nào có còn nguyên vẹn không ạ?

- Còn, còn nguyên và bác chắc rằng cháu sẽ được trông thấy tận mắt.

Khi Hen-rích ra rồi, Béc-gôn tiến lại cửa sổ, mở toang hai cánh và đắm chiêu nhìn hồi lâu về phía chân trời xa.

Những đám mây mùa thu nặng trĩu, từ phương đông kéo sang, trôi là là sát mặt đất tưởng chừng như sắp đụng vào ngọn cây, mái trường, nơi đặt trụ sở của phòng I-X, đụng vào đỉnh gác chuông xiêu vẹo của ngôi nhà thờ bằng gỗ nhô lên trước sân trường học. Bức tranh tẻ ngắt và đáng ghét! Nhưng chả bao lâu nữa tất cả sẽ biến đổi...

Phải, thực ra ngày hôm nay quả là ngày hạnh phúc! Sau câu chuyện ý nhị với Him-le lại tiếp đến cuộc gặp gỡ bất ngờ với con trai Nam tước Phôn Gôn-rinh. Nhất định phải làm cho Hen-rích và En-da cùng Lô-ra thấy mặt nhau. Ai biết được là câu chuyện sẽ kết thúc như thế nào!

Lần thứ hai trong ngày hôm nay, đại tá Béc-gôn thay đổi tâm tình và thả hồn vào cõi mộng. Rõ ràng giấc mơ ấy lai láng ra khá xa vì lão chợt xốc

lại áo quân phục, ưỡn thẳng người, lấy vẻ mặt oai nghiêm rồi tiến đến trước tấm gương hình chữ nhật gắn trên lưng đi-văng. Từ trong gương, bộ mặt béo phì với cặp mắt ti hí màu xám gio dưới đám lông mày chổi sể hung hung và cái mũi sư tử đang nhìn lão. Lão lấy bàn chải để chuốt lại bộ ria mũi hoe hoe, "kiểu Hít-le" và bước tới sát đi-văng hơn. Bây giờ không nom thấy đầu nhưng lại có thể ngấm được toàn thân. Lão rất hài lòng, tấm áo quân phục màu thép với cổ áo đen bó chèn lấy đôi vai vạm vỡ và bộ ngực rộng, trên ống quần màu nhạt không có một nếp nhăn, không có qua một vết bẩn. Đôi ủng cao cổ được đánh bóng lộn. Người sĩ quan hoàn thiện phải có tư thế như vậy, kể cả những lúc hành binh. Vâng, đại tá Béc-gôn rất bằng lòng với mình, rất bằng lòng với cái buổi sáng toàn gặp điều lành.

- Mọi việc đều tốt đẹp cả! Mọi việc đều tốt đẹp cả! -Lão vừa lẩm bẩm vừa xoa tay và bước tới bàn viết để xem xét lại hồ sơ của Hen-rích lần nữa.

1. Tương đương với với 2 triệu tiền Việt Nam bây giờ (1960)

*

* *

Béc-gôn làm việc đã quá lâu năm trong cơ quan do thám Đức, đến nỗi trong đáy lòng lão chẳng còn chút nào tin tưởng đối với con người nữa. Lão coi mỗi người là một tội nhân chưa lộ mặt mà sớm hay muộn đều sa lưới Giét-ta-pô. Lão cố moi tìm lòng tham lam trong từng hành vi của con người, coi đó là động cơ chính.

Khi ôm lấy Hen-rích Phôn Gôn-rinh, Béc-gôn chỉ hành động theo cảm tính, chưa suy nghĩ kế hoạch trước, bởi vì lão cũng chả có thời giờ mà vạch kế hoạch. Nhưng sau đó, khi cân nhắc thái độ của mình lão đã tự khen thầm, tự bằng lòng mình và rất vui mừng vì đã đóng vai trò người bạn cũ cao

thượng và giàu tình cảm của Đì-gơ-phơ-rít rất lành nghề.

Nếu công việc kiểm tra xác nhận rằng gã hàng binh đích thực là người mà gã đã xưng danh và tình yêu nước đã thúc đẩy gã thật thì chao ôi! Lúc đó Béc-gôn sẽ biểu hiện ra như một vùng hào quang chói lọi trước con mắt của gã thanh niên cũng như của Bộ Tư lệnh. Những mẩu chuyện về cử chỉ đẹp đẽ của lão nhất định sẽ tạo ra xung quanh tên tuổi của lão sự vinh quang độc đáo của một người không những có lý tính mà còn có cả tình nghĩa nữa. Về phần Hen-rích Phôn Gôn-rinh, gã sẽ suốt đời mang ơn lão. Nếu rồi đây phát hiện ra là kẻ thù ẩn nấp sau cái tên Phôn Gôn-rinh mà Béc-gôn đã đoán biết nhưng đợi cho lộ hẳn rồi mới bắt quả tang, thì rất cuộc, lão vẫn được tiếng là một sĩ quan tình báo già dặn.

Trong cả hai ván bài lão đều phát to!

Tập hồ sơ của lão hàng binh, nét mặt giống cha như đúc của Giôn-rinh và điểm căn bản là những chi tiết mà gã còn giữ lại trong trí nhớ từ ngày còn bé đến nay, tất cả những cái đó chứng tỏ rằng, Béc-gôn quả thật là người đầu tiên được tiếp đón đứa con trai của ông bạn cũ. Nhưng việc kiểm tra cũng không phải là thừa. Trong những trường hợp này không thể dựa vào trực giác riêng cũng như tin chắc vào tập hồ sơ và các câu chuyện vu vơ được. Kiểm tra lại ba lượt tốt hơn là nhầm lẫn một lần.

Hơn nữa còn chưa rõ là cái gì đã bắt buộc Hen-rích Phôn Gôn-rinh chạy sang hàng ngũ quân Đức trong khi mà hẳn có thể đồng hóa thành Liên Xô, hẳn đã hăm một tuổi. Có lẽ chí phục thù cho cha hay nếu thực hẳn đã được giáo dục tinh thần yêu nước thì lòng khát khao quay về Tổ quốc đã thúc đẩy hẳn. Nhưng chắc đối với hẳn, then chốt không phải là ở đó, mà là ở hai triệu đồng mác đang nằm trong Ngân hàng Quốc gia Thụy Sĩ. Nếu Hen-rích Phôn Gôn-rinh cứ tiếp tục sống ở Liên Xô dưới cái lốt giả kia thì gã không được thừa hưởng khoản gia tài kếch xù này. "Hay có thể nó chuồn sang đây để lĩnh được món bạc triệu rồi lại trở về Nga? Có thể, nó được tung

vào hàng ngũ ta?".

Những mối nghi ngờ khiến Béc-gôn suốt đêm không chợp mắt. Lão dậy rất sớm. Phải, cần điều tra càng chóng càng hay, bởi vì lão đã vạch ra một kế hoạch bất hủ. Một vị Nam tước trẻ đẹp và... hai triệu đồng mác. Còn chờ gì mà không ghép đôi cho cô Lô-ra của lão? Không thể đào đâu ra một đức lang quân hơn thế nữa.

Để công việc chóng xong, Béc-gôn quyết định thân hành bắt tay vào việc.

Lão gọi tên trưởng ban điệp báo là đại úy Cu-bít và ra lệnh cho tên này thu lượm tất cả những tin mật về gã học sinh trường quân sự bộ binh Ô-đét-xa là Ang-tôn Stê-pa-nô-vít Cô- ma-rốp.

- Báo cáo riêng cho tôi biết kết quả công việc -Lão đại tá lạnh lùng bảo
- và đừng dềnh dàng nữa, làm càng nhanh càng tốt.

Trong lúc Cu-bít bắt liên lạc với bọn điệp viên thì Béc-gôn tiến hành việc kiểm tra theo đầu mối khác. Lão điện xin phòng lưu trữ hồ sơ tình báo ở Béc-lanh những tài liệu về Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh. Nếu Hen-rích quả đúng có giúp đỡ cha, thì cũng dễ biết thôi. Trong thời gian đó Hen-rích Phôn Gôn-rinh xử sự rất khiêm tốn. Gã chưa hề tự ý mình đến chỗ Béc-gôn lần nào, và cũng chẳng để ý đến việc gì ngoài việc suốt ngày nằm đọc báo, đôi khi còn xem cả báo chí cũ lưu trữ nữa. Điều đó cũng dễ hiểu: gã thanh niên muốn biết sinh hoạt của Tổ quốc mà gã đã phải xa cách bao nhiêu năm.

Gần một tuần sau buổi gặp gỡ đầu tiên, Béc-gôn gọi Hen- rích tới nhà riêng. Lão bảo dọn hai khẩu phần cơm chiều, bày một chai vốt-ca và một chai rượu vang lên bàn.

- Cháu có thích ăn cơm với bác không? - Lão đại tá ra dáng bằng lòng

về bữa ăn tươm tất thật Hen-rích.

- Ô, thưa Đại tá, giá bác hiểu rằng cháu khao khát cảnh gia đình êm ấm, thềm nghe tiếng Đức và tình hình sinh hoạt văn hóa nói chung như thế nào thì bác đã chẳng hỏi cháu như vậy.

- Thế thì hay lắm, ngồi xuống. Cháu uống gì nào? Ừ mà chả cần hỏi nữa, chắc cháu đã quen vị rượu vốt-ca Nga rồi chứ? Thú thực, bác cũng thích thứ này. Thật không thể so sánh rượu sơ- náp của ta với nó được.

- Nếu có thể cho cháu cốc rượu vang thì tốt hơn, cháu chưa bao giờ nếm rượu vốt-ca...

Lời nói ấy khiến cho Đại tá hơi dè dặt. Bản thân lão đã nhiều lần huấn luyện điệp viên về nguyên tắc xử thế và đặc biệt nhấn mạnh điều lệnh thứ nhất của tình báo viên là không được uống rượu mạnh.

- Thế cháu không uống tí nào sao?

- Cháu xin phép chỉ uống một tý cô-nhắc và một cốc vang là nhiều lắm rồi.

- Vang kia rồi, còn cô-nhắc cũng có ngay - Béc-gôn ra lệnh cho lính hầu.

- Hen-rích này - Khi bữa tiệc gần tàn và gò má Hen-rích đã ửng hồng vì rượu Béc-gôn chợt hỏi, làm như vô tình - cháu không nhớ vụ Nê-sa-ép à?

- Va-xi-li Va-xi-lê-vít phải không ạ? Cựu Chủ nhiệm cục Chính trị¹ của cái thành phố Viễn Đông, nơi cháu với ba cháu đã ở chứ gì?

- Phải, phải - Béc-gôn gật đầu.

- Nhờ rõ lắm chứ ạ, vì cháu đã viết thư nặc danh vu cáo lão ta.

- Thực chất của việc ấy như thế nào, hở cháu?

- Nê-sa-ép làm quen với ba cháu trong lúc đi săn và sau đó hai người thường rủ nhau săn bắn. Nhưng năm 1937, ba cháu nhận thấy có một bạn Nê-sa-ép tỏ thái độ nghi ngờ ba cháu. Sợ rằng lão đã nhận được tài liệu về hoạt động của chúng ta, nên ba cháu quyết tìm cách hãm hại lão. Ba cháu bịa đặt câu chuyện, còn cháu thì viết thành thư nặc danh và gửi lên cơ quan Chính trị Nhà nước² cấp trên. Trong thư đó, cháu tố cáo Nê-sa-ép rằng lão thường hay vào rừng không phải để đi săn mà cốt để gặp một tên gián điệp Nhật hoạt động trong khu ấy và trao cho tên này những bản tin mật. Người ta tin vào bức thư nặc danh. Thế là Nê-sa-ép bị bắt, còn số phận về sau của lão ra sao thì ba cháu và cháu không hề biết tí gì nữa.

- Thế mà người ta không tin vào tính di truyền! Cháu quả thật có trí nhớ di truyền của cha. Mà đối với con nhà tình báo chúng ta thì trí nhớ tốt là một vũ khí lợi hại nhất. Cháu nói với bác rằng, đã từng giúp ba dịch những bản mật lệnh bằng mật mã và viết những bản báo cáo bằng mật mã. Hôm qua, bác xem lại hồ sơ lưu trữ và tình cờ tìm thấy một mảnh giấy có ích. Nó đây. Có thể nó sẽ nhắc cháu nhớ tới một việc gì đó.

Béc-gôn trao cho Hen-rích một mẫu giấy nhỏ đã ngả màu vàng, trên đó chỉ ghi được ba dòng chữ số chia thành nhiều nhóm, mỗi nhóm bốn chữ.

Trong khi Hen-rích mãi chăm chú xem xét những con số, Béc-gôn điềm nhiên hút thuốc, chốc chốc lại liếc nhìn bộ mặt suy nghĩ của người khách. Lão đại tá chắc hẳn đây là bài tính rất "hóc", chỉ có kẻ nào đã từng lâu năm lăn lộn với những con số này mới hòng giải nổi.

Yên lặng kéo dài. Và Béc-gôn bắt đầu hồi hận là đã bày ra phương

pháp thẩm tra quá phức tạp như vậy. Vì thực ra phải là một tay gián điệp già dặn kinh nghiệm mới có thể chôn sâu trong đầu óc chìa khóa mật mã đã dùng bốn, năm năm trước đây, lại chỉ dùng có dăm bảy lần cả thấy, chỉ một trợ thủ tình báo non nớt thì không thể nhớ nổi.

Nhưng cuối cùng, Hen-rích ngừng đầu lên:

- Té ra mảnh giấy nằm ở đây - Nói xong, gã mỉm cười buồn bã - Thế mà ba cháu mong đợi nó hoài đến nỗi phát cáu. Khi ấy ba cháu đành phải tự mình quyết định và hành động theo ý riêng. Và mãi sau, khi công việc đã đâu vào đấy cả rồi, bác mới gửi cho ba cháu một bản tin ngắn ngủi kèm theo lời cảm ơn. Đây chính là chỉ thị về việc tiến hành cuộc đột kích "Ta-u-be"! Sau khi ba cháu cho biết là bọn Nga đang dựng một nhà máy mới trong rừng, bác trả lời: "Tìm mọi cách để ngăn cản việc khởi công xây dựng". Bác hứa là sẽ vạch cho nhiệm vụ cụ thể nhưng đợi mãi chẳng thấy. Lúc đó, qua lời truyền đạt của điệp viên "B- 49" ba cháu đành tự động tiến hành vụ biệt kích "Ta-u-be". Ba cháu đốt lán làm bọn công nhân bỏ chạy hết. Và mãi tận bây giờ, năm năm sau, cháu lại cầm trong tay bản chỉ thị mà hai cha con đã nóng lòng trông đợi - Hen-rích ủ rũ lắc đầu, trầm ngâm nghĩ ngợi.

- Cháu tha lỗi cho bác đã bắt cháu nhớ tới câu chuyện đau lòng này, nhưng nên hiểu rằng, con nhà tình báo chúng mình cần phải có trái tim sắt đá và hệ thần kinh gang thép.

Béc-gôn còn căn vặn Hen-rích rất lâu về thời kỳ công tác ở miền Đông, hỏi cặn kẽ từng tên họ, ngày tháng, sự việc. Hen- rích vui vẻ trả lời và có vẻ say sưa với những kỷ niệm cũ.

Cốc-ken-mu-le đã năm lần thay băng trong máy ghi âm bí mật bố trí ở phòng bên, mà Béc-gôn vẫn cứ dò hỏi mãi từng chân tơ kẽ tóc.

Đêm khuya, khi Hen-rích trở về nhà riêng rồi, Béc-gôn vẫn chưa đi

năm, lão cặm cụi ngồi kiểm tra so sánh những lời nói trên băng ghi âm với những hồ sơ từ Béc-lanh gửi đến. Bản báo cáo của Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh trong năm 1937 đã hoàn toàn xác nhận những lời nói của Hen-rích Phôn Gôn-rinh trong mùa thu 1941.

Thế là Béc-gôn không nhầm lẫn khi nhận kẻ thừa kế của bạn mình làm con nuôi.

1. Một cơ quan đặc trách việc trấn áp bọn phản cách mạng hồi Cách mạng tháng Mười mới thành công.

2. Một tổ chức đặc biệt trong thời kỳ bắt đầu kiến thiết kinh tế ở Liên Xô để đấu tranh chống bọn phá hoại, đối lập và phản cách mạng.

VIỆC RẦY RÀ ĐẦU TIÊN SƯ ỦY NHIỆM ĐẦU TIÊN

Hen-rích Phôn Gôn-rinh nhảy phắt ra khỏi giường tựa hồ như bị roi quất. Từ ngày vượt qua hỏa tuyến đến nay đã được dăm tuần rồi mà gã vẫn chưa thể quen với hoàn cảnh mới, chưa quen với ý nghĩ là tất cả đã lùi xa vào quá khứ. Thực ra thì hết thảy mọi việc đều tốt đẹp, thậm chí là quá tốt đẹp cho gã. Nhưng ai biết được chính sự nguy hiểm đang ẩn náu trong đó? Khi mọi việc đều trót lọt thì người ta hay đâm ra thiếu chú ý, không tự giám sát từng giây, từng phút đối với lời ăn tiếng nói và hành động của mình. Ví dụ lòng tốt tốt bậc của đại tá Béc-gôn đối với gã chả có hại cho gã hay sao? Hay là chuyện lão cho Hen-rích nhúng tay vào công việc khi gã chưa được phong quân hàm sĩ quan Đức? Tất nhiên đại tá đã dựa vào ý kiến tán thành của tư lệnh quân đoàn là trung tướng I-óc-đan. Trung tướng rất quan tâm tới câu chuyện gã Nam tước trẻ tuổi và đã thân hành kêu nài tận đại bản doanh Bộ Tổng tư lệnh về việc phong quân hàm sĩ quan cho Hen-rích. Tướng I-óc-đan đã xác nhận đúng rằng các trường sĩ quan Liên Xô đã cung cấp cho học

viên những kiến thức không kém gì các trường Đức. Chắc chắn người ta cũng đồng ý với trung tướng để cho Hen-rích ở lại Bộ tham mưu và công tác trong phòng I-X dưới sự lãnh đạo trực tiếp của Béc-gôn. Không, về mặt này chả phải chờ đợi một điều gì không hay cả. Thế thì trong trường hợp đó nguyên nhân của mối lo ngại và sự không bằng lòng mình là ở đâu? Hen-rích kiểm điểm lại trong trí nhớ tất cả sự việc của những ngày vừa qua. Phải, gã đã phạm sai lầm là bắt tay ngay vào việc nghiên cứu công tác của phòng mà đáng lẽ ra thì phải đặt quan hệ bè bạn với hết thầy các sĩ quan trong Bộ tham mưu. Do đó, tất nhiên chúng ghen tị với gã, lườm nguýt gã, thậm chí còn nhìn gã bằng cặp mắt đê phòng...

Đồng hồ chỉ tám giờ sáng, nhưng trong phòng hầy còn tối lắm; sau cửa sổ mưa rào trút xuống trắng xóa như tấm màn. Châm xong điều thuốc, Hen-rích lại nằm xuống giường. Cần phải kiểm điểm lại mọi sự việc vụn vặt của ngày hôm qua. Hàng ngày gã vẫn làm như vậy. Việc đó đã trở thành thói quen, như việc rửa mặt buổi sáng.

Hôm qua là một ngày đặc biệt có ý nghĩa: Hen-rích được phong quân hàm Trung úy của quân đội Đức và nhân dịp này, gã tổ chức một tối liên hoan mời bọn sĩ quan phòng I-X, theo ý kiến của Béc-gôn.

Hen-rích còn nhớ là khi gã lấy tư cách chủ nhân bữa tiệc đứng ở cửa quán ăn mời đón bọn sĩ quan thì chúng đáp lễ với một vẻ đàn anh ra mặt.

Nhưng cốc rượu chúc mừng của Béc-gôn đã thay đổi hoàn toàn thái độ của bọn này. Quả thực, Béc-gôn đã nâng một cốc "tuyệt mỹ tửu", lát sau lão lại đọc một bài diễn từ ngắn. Hen-rích cũng chả chờ đợi ở tên đại tá cái tài hùng biện đến thế. Sau khi khen ngợi rất khôn khéo bóng bẩy những công lao của vị Nam tước trẻ tuổi đối với Tổ quốc, Béc-gôn dừng lại ở những truyền thống của dòng họ Phôn Gôn-rinh, dòng họ đã cống hiến cho Tổ quốc bao nhiêu chiến sĩ dũng cảm và kẻ chiến thắng oanh liệt.

Lão dành vài lời ca tụng lòng hy sinh của người bạn cố tri Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh và nhấn mạnh rằng việc thay thế người cha của vị Nam tước trẻ tuổi là một vinh dự lớn cho lão. Lời tuyên bố cuối cùng ấy đã gây một ấn tượng đẹp đẽ trong đám sĩ quan tham mưu. Ai nấy đều nâng cao cốc, đứng dậy và cạn chén để tưởng nhớ tới Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh, sau đó lại nâng cốc chúc mừng Béc-gôn và Hen-rích. Không khí của tiệc vui lập tức thay đổi hẳn. Đối với Hen-rích bọn sĩ quan không tỏ vẻ lạnh nhạt, dè dặt hay đàn anh nữa. Rồi khi lão đại tá vờ như buột mồm để lộ ra rằng Đi-gơ-phơ-rít đã để lại cho con không những chỉ một cái tên lừng lẫy mà còn cả hơn hai triệu đồng mác thì, trong con mắt của đám quan khách, Hen-rích đọc thấy rõ ràng vẻ khúm núm lộ liễu.

Nhiều kẻ đã nâng cốc tâng bốc gã. Từng cá nhân thấy mình có bổn phận đến gần người đồng nghiệp mới để đề nghị kết bạn.

Cuối bữa tiệc, tất cả bọn sĩ quan đều chệnh choáng. Như thường lệ, câu chuyện chung bị ngắt quãng, khách khứa tùm năm tùm ba và vui đùa theo từng nhóm: bọn này hát, bọn khác kể chuyện giai thoại, một số nữa bàn cãi sôi nổi, số cuối cùng vẫn vừa cầm cốc rượu nốc lấy nốc để vừa thi nhau phun ra những lời chúc tụng lối lãng vô nghĩa. Hen-rích đi từ nhóm này sang nhóm khác ghé ngồi mỗi nơi mấy phút để tỏ ra ta đây là một ông chủ niềm nở, quý khách. Gã đã tình cờ nghe lỏm được câu chuyện của hai sĩ quan: thiếu tá Sun và đại úy Cu-bít.

- Đại tá nhà mình vợ bỏ -Sun nói với giọng ghen tị -Cậu xem kìa, lão háms làm bố nuôi gã Nam tước trẻ tuổi này! Tớ đánh cuộc là thế nào lão cũng gán con bé nhà lão cho gã này và gộp cái khoản hai triệu của gã vào với hai nhà máy bột mì của lão. Thế thì lão cần đếch gì đời nữa, đến cả địa vị lão cũng nhờ toẹt vào, chả phải như tớ với cậu đâu, Cu-bít ạ!

- Cậu tiếc là cóc có được lệnh ái chứ gì Sun? - Cu-bít cười phá lên - Ê, nhờ toẹt vào tất cả, vào cô con gái, vào hai triệu mác, vào địa vị! Tớ tay trắng

bước vào đời thì tớ cũng cứ tay trắng mà tách khỏi cõi đời này. Tốt hơn hết là chúng mình cứ nốc đi! Chúc cho cuộc chiến tranh này chóng chấm dứt và hai đứa mình vợ được cái ghế cai trị gì đó ở đất Nga, lúc ấy thì ăn chắc vào cái tiền đồ sáng sủa... Chỉ mong cho chiến sự cứ tiếp diễn tốt đẹp như là sau cuộc hành binh "Quả đấm sắt"...

Hen-rích vểnh tai nghe nhưng chưa biết được kết quả cuộc hành binh "Quả đấm sắt" ra sao, thì Béc-gôn đã tiến lại chỗ đó và hai tên sĩ quan liền im bật.

Thực lão đại tá này đã dẫn xác đến không đúng lúc một tí nào cả! Và lại tất nhiên phòng tình báo cũng đã nhận được thông báo về kết quả cuộc hành binh.

Tình cờ mà Hen-rích đã biết về cuộc hành binh "Quả đấm sắt", mặc dầu gã hoàn toàn không muốn thế để khỏi gây sự nghi ngờ.

Mấy ngày trước khi được phong quân hàm trung úy quân đội Đức, Béc-gôn gọi Hen-rích tới. Lúc ấy, đêm đã khuya và Hen-rích phải tự thú nhận rằng, gã hết sức lo lắng. Gã cố dềnh dàng mặc quần áo, để trấn tĩnh tinh thần. Chả nhẽ lão trưởng phòng I-X vẫn còn ngờ vực. Hay có lẽ không phải lão còn ngờ, mà mỗi sinh nghi vì những chuyện khác. Nhưng, những chuyện gì cơ chứ? Giá thoát tiên lão tỏ vẻ chưa tin ngay còn hơn. Lúc ấy, Hen-rích còn có thể tự bảo vệ mình, đưa bằng chứng rằng gã đã kể hết sự thực trong buổi gặp mặt Béc-gôn lần đầu, khẩn khoản xin nhanh chóng phục hồi quyền lợi hợp pháp và lại đầu vào đấy ngay. Thế này hay thế khác. Hoặc phất to hoặc mất hẳn. Nhưng bây giờ bị lôi dậy giữa đêm khuya và đầu óc quay cuồng với những ý nghĩ nặng nề.

Theo lệ thường, khi cấp trên làm việc khuya, bao giờ Cốc-ken-mu-le cũng chực bên bàn mình và lúi húi lục lợi mớ giấy má.

- Đại tá gọi tôi à? -Hen-rích hỏi với giọng hồi hộp và ngạc nhiên của những người bị đột ngột dựng dậy khỏi chăn ấm giữa đêm hôm khuya khoắt. Hen-rích hy vọng nhờ vẻ mặt và giọng nói của Cốc-ken-mu-le để đoán ra tính chất cuộc nói chuyện sắp tới với Béc-gôn. Nhưng tên bí thư vẫn lạnh lùng và kín đáo như mọi khi.

- Hình như có việc gì khẩn -Hắn đứng dậy tra chìa khóa vào ổ khóa tự động.

Béc-gôn đang đứng tì cùi tay lên bàn xem xét một tấm bản đồ lớn. Chỉ thoạt nhìn qua cũng đủ hiểu là lão đại tá đang nghiên cứu kế hoạch cho một cuộc hành binh nào đó.

- Đợi mấy phút -Lão nói mà không ngừng đầu lên.

- Xin lỗi, hình như cháu đến hơi muộn. Xin phép đợi ở bên phòng ông Cốc-ken-mu-le.

- Chính cháu đến còn hơi sớm nữa là khác. Nhưng bác xong việc này ngay bây giờ. Có thể cứ đợi ở đây. Nhân tiện thử ngắm xem cái vật mọn mà người ta mới biểu bác tối qua. -Béc-gôn chỉ vào cuối phòng.

Mãi bây giờ Hen-rích mới nhận thấy trên cổ ghế bành đặt ở góc bên phải, một chiếc cốc thờ lớn lấp lánh ánh vàng ngọc. Gã thong thả bước đến bên ghế, cẩn thận nhắc nó lên và ngắm nghía rất chăm chú.

- Thích không? - Béc-gôn hỏi cộc lốc, và cuộn bản đồ lại.

- Thật là một công trình nghệ thuật! Đây là cháu chưa nói tới giá trị của cái vật, như lời bác nói, cái vật mọn này. Vì đây là vật bảo tàng, một vật vô giá. Tặng vật mới này làm vinh dự cho cái thú chơi đồ cổ của bác.

Lão đại tá mỉm cười hờ hởi nhưng không nói gì. Lão chấp tay sau lưng, đi lại trong phòng, bước những bước đều đặn và nặng nề của những người đang mải lo nghĩ. Hen-rích chăm chú theo dõi nét mặt lão mỗi lúc một cau có và già càng hoang mang hơn. Vì Béc-gôn gọi gã đến giữa đêm khuya thế này đâu phải chỉ để khoe chiếc cốc đẹp!

Phải, giờ đây gã Trưởng phòng I-X chả nghĩ đến việc bổ sung thêm vào bộ đồ cổ của mình đâu, mà nghĩ đến những kế hoạch xa xôi có liên quan với Hen-rích. Mấy ngày nữa sẽ có thông tri phong quân hàm sĩ quan cho Hen-rích. Thế là gã sẽ được khôi phục quyền lợi công dân quốc xã, quyền lợi của kẻ thừa kế độc nhất và hợp pháp của Đì-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh. Nếu không có sự giúp đỡ của lão, của Béc-gôn, thì việc này đâu được giải quyết chóng vánh và dễ dàng như vậy. Lão đã nắm được quân chủ bài trong cuộc đò đen này!

Nhưng ngộ lão sai lầm chỗ nào? Hay lão bị thôi miên vì hai triệu đồng mác nên đã xuất phát từ một cơ sở không đúng đắn và đi đến một kết luận lệch lạc? Nếu thế thì tiêu ma hết! Không, không thể như thế được, công việc thẩm tra tiến hành rất chu đáo. Còn máy ghi âm được giấu rất kín. Tiếc rằng trong hồ sơ về Đì-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh không còn giữ lại dấu in ngón tay của Hen-rích. Bởi vì theo nguyên tắc tình báo thì không những chỉ lấy dấu ngón tay của bản thân điệp viên mà còn của thân nhân trong gia đình nữa khi họ cùng đi theo điệp viên ra nước ngoài. Chắc kẻ nào đã bỏ qua hoặc đánh mất cái đó đi. Sự sơ xuất là kẻ tòng phạm của tội ác! Hôm qua Béc-gôn đã nói như vậy với Béc-lanh. Bây giờ lão cần phải mở một cuộc tấn công về tâm lý để thay thế cho chứng từ. Đúng là Hen-rích có tài nhớ tuyệt đích. Nhưng rút cục gã thanh niên này cũng không nhớ hết được những sự việc hồi còn bé tí. Cần làm cho gã tin rằng dấu in các ngón tay vẫn được giữ lại trong hồ sơ lưu trữ. Để xem gã xử trí ra làm sao? Việc gọi đến lúc đêm khuya như thế này cố nhiên khiến Hen-rích đề phòng và gã khó mà tự chủ được nữa, nếu gã có nguyên nhân để sợ hãi những dấu ngón tay...

- Chắc cháu rất ngạc nhiên về việc ta gọi cháu đến giữa đêm khuya thế này?-Béc-gôn đột ngột dừng lại trước mặt Hen-rích và hỏi:

- Không những cháu ngạc nhiên mà còn hồi hộp nữa! Có chuyện gì thế ạ?

- Ồ, chả có chuyện gì quan trọng lắm, một thể thức thông thường thôi. Chả hay hôm gì đâu, nhưng cần thiết để làm cho xong những chứng từ của cháu.

- Cháu đã chán cái tính chất hai mặt trong tình thế hiện nay, cho nên rất sẵn lòng đón bất cứ việc nào phiền phức nhất.

- Ta rất hiểu tâm trạng và sự rớt ruột của cháu. Cho nên hãy giải quyết nhanh chóng những khó khăn... Cháu có ý kiến gì về việc in dấu ngón tay không? Có thể cháu nhớ ra, trước khi rời nước Đức...

- Bác muốn nói rằng trước khi đi, cháu đã in dấu ngón tay phải không? Gợi ý để cháu cố nhớ xem...

Hen-rích đưa tay bóp trán tỏ vẻ suy nghĩ:

- Không, cháu chả nhớ ra!

- Thế ra cái trí nhớ lạ lùng của cháu cũng có khi chịu hay sao?

- Ồ, trí nhớ trẻ con chỉ ghi lại những điều can hệ đến nó. Có thể là cháu không để ý đến cái thủ tục này mà hồi ấy chỉ cho là một trò chơi. Dĩ nhiên, có thể người ta có cho cháu in dấu tay thực và quả thực lại có người quan tâm đến dấu tay của một đứa bé.

- Không phải ai đâu, mà cơ quan tình báo quan tâm đến việc này đấy.

May mắn là dấu ngón tay vẫn còn.

- Mãi tới giờ cháu mới hiểu là bác nói tới cái thể thức gì.

Hen-rích hơi cau mày và nhún vai ra dáng khinh thường.

- Bây giờ cứ coi như một trò chơi. Bởi vì thể thức này cũng giống trò chơi thật. Và cháu hãy tin là bản thân bác cũng rất khó chịu, rất bực mình... Bác phải nhận lấy nhiệm vụ này cốt tránh không cho người ngoài chứng kiến.

- Trời, số phận cháu thật là may mắn mới được gặp bác!

Béc-gôn bước đến bên bàn, lôi trong ngăn kéo ra một đĩa sắt đựng mực in còn tươi và một tờ giấy nhỏ.

- Bây giờ, cháu hãy lại đây và đưa cho bác bàn tay phải, úp ngón tay cái vào lòng bàn tay. Thế đấy.

Béc-gôn nhanh nhẹn đặt ngón tay Hen-rích lên đĩa, khẽ gí xuống rồi lật ngửa lên. Mặt trong của đốt ngón cái đã thấm mực, Béc-gôn liền ấn nó vào mảnh giấy. Trên nền giấy trắng tinh hẳn rõ hình dấu ngón tay.

Khi đã in xong dấu tất cả mấy ngón tay, lão đại tá nhẹ nhõm thở phào: Hen-rích đã chịu đựng sự thử thách và hẳn Béc-gôn đã không nhầm.

Hen-rích cũng hài lòng. Trong suốt thời gian bị tấn công tâm lý, không một ngón tay nào của anh bị run cả.

- Bác cho phép cháu đi chứ?-Gã hỏi lão đại tá đang giơ tấm bản đồ ra.

- Ừ -Béc-gôn thở dài -Ta thì còn phải làm việc lâu nữa để cho quả đấm

mà chúng ta sắp tống vào ngực quân thù thực sự phải là "Quả đấm sắt" như Bộ tham mưu đã đặt mỹ danh cho cuộc hành binh này.

Không thềm để mắt vào tấm bản đồ. Hen-rích tỏ ý ái ngại rằng đại tá quá vất vả, rồi nghiêng mình chào và đi ra.

Hen-rích vội vàng mặc quần áo, và khi tên cần vụ bước vào phòng thì gã đã tề chỉnh.

- Thưa ông trung úy, tôi dọn bữa sáng ạ?

- Chỉ một tách cà-phê với ổ bánh mì chả thôi nhé.

Tên cần vụ lắc đầu tỏ vẻ chê bai. Nhưng chợt gặp ánh mắt sắc lạnh của Hen-rích, hấn đành im lặng lúi húi sửa soạn bữa sáng.

Hen-rích chẳng ưa tên Éc-vích Bơ-rê-ne gầy gò, tóc hung do Cốc-ken-mu-le cử đến. Đặc biệt mất cảm tính là đôi mắt ti hí vàng lơ như mắt mèo của hắn, đôi mắt bao giờ cũng lảng tránh những cái nhìn thẳng nhưng lại lăm lét nhòm ngó khắp phòng.

"Cần phải thay tên này" - Hen-rích nghĩ thầm. Sau khi uông nhanh cho hết tách cà-phê, Hen-rích lật đật lên Bộ tham mưu. Gã là một sĩ quan lĩnh nhiệm vụ đặc biệt, dưới quyền chỉ huy trực tiếp của đại tá Béc-gôn và sáng sủa phải tới trình diện cấp trên để nhận công tác. Từ trước đến nay, Béc-gôn vẫn chưa giao công việc gì nặng cho đứa con nuôi, còn đối với những việc lật vạt thì Hen-rích có thể hoàn thành dễ dàng mà không cần rời khỏi Bộ tham mưu. Nhưng tối qua trước buổi liên hoan, lão đại tá đã báo tin là muốn giao cho Hen-rích một nhiệm vụ phức tạp và nặng nề hơn.

Béc-gôn đã ngồi trong văn phòng và Hen-rích nhận thấy ngay là cấp trên của mình đang hồi hộp vì lẽ gì đó.

- Con đã đến, hay quá! Ta đã định cho người đi gọi.

Hen-rích liếc nhìn đồng hồ!

- Thưa Đại tá, bây giờ đúng 10 giờ, thế là con chưa chậm phút nào cả. Mà hôm nay ba bắt đầu làm việc sớm quá.

- Hơn nữa là rất khó chịu!-Lão đại tá cau cổ nói.

- Con tin từ mặt trận đưa về hay sao?-Hen-rích lo lắng hỏi.

Béc-gôn chẳng nói chẳng rằng, chỉ đi lại trong phòng, sau đó đứng dừng trước mặt Hen-rích và dăm dăm nhìn vào tận đáy mắt anh.

- Có phải là con đã biết kế hoạch cuộc hành binh mà chúng ta gọi là "Quả đấm sắt"?

- Chính con nghe ba nói là sẽ mở một cuộc hành binh nào đó, nhưng con cho rằng mình không có quyền quan tâm tới nó, bởi vì con chưa được chính thức liệt vào quân số Bộ tham mưu và thậm chí cũng chưa được làm sĩ quan của quân đội ta. Ồ, ba đừng cho đó là con thiếu quan tới công việc của Bộ tham mưu. Con chỉ nghĩ đơn giản là, trong những công tác quan trọng bao giờ cũng có những giới hạn nhất định mà cấp dưới không nên vượt qua. Nếu không có giới hạn ấy thì không thể có kỷ luật thực sự, mà con thì như ba đã biết đấy, con đã từng giúp việc ba con nên từ nhỏ con đã quen với điều đó.

Lão đại tá thở phào khoan khoái:

- Ta cũng biết thế!

- Nhưng, lạy Chúa, có việc gì thế hở ba? Có đâu con lại trở thành

nguyên nhân của mọi chuyện rầy rà đã làm cho ba lo nghĩ hôm nay?

- Chỉ là nguyên nhân gián tiếp thôi -lão đại tá nắm lấy khuỷu tay Hen-rích và cùng gã đi quanh trong phòng -Con có thấy là có những kẻ, rất tiếc rằng những kẻ đó lại ở trong đám sĩ quan của Bộ tham mưu, bao giờ cũng tưởng thành công của người khác làm tổn hại đến quyền lợi, chức tước, địa vị riêng của mình trong xã hội, thậm chí cả đến thắng lợi của chúng trước đàn bà. Chúng thường lú lẫn vì lòng ghen tị, và nếu có dịp làm hại kẻ khác là chúng chả khi nào từ. Chúng tưởng rằng làm thế chúng mới thêm hạnh phúc, danh vọng, tiền tài.

- Tất cả đều như vậy thật, nhưng can gì đến con ở đây?

- Chả nhẽ con không hiểu là chúng ghen ăn với con hay sao? Chúng muốn hại con!

- Đến đây thì con hoàn toàn chả hiểu tí gì cả, ai ghen với con và kẻ nào có thể hãm hại được con? Con mới về đây được mấy tuần cả thầy, cũng chưa làm hại ai và cũng chả định hại ai, cũng chưa xúc phạm đến ai dù là vô tình chẳng nữa. Và cuối cùng, chả biết cuộc hành binh "Quả dấm sắt" có dính líu gì vào đây? Thưa Đại tá, con mong ba giải thích hết cho con rõ.

- Yên trí! Dĩ nhiên ta sẽ nói cho con rõ, và hãy tin ta, tất cả câu chuyện này không đáng làm con bận tâm đâu. Nhưng trước hết hãy nói cho ta biết: Con có quan hệ thế nào với thiếu tá Sun.

- Với thiếu tá Sun?-Hen-rích kinh ngạc -Có phải cái gã cao cao, mặt càu càu, mồm móm?

- Tả đúng quá!

- Lần đầu tiên con nói chuyện với hắn hôm qua, trong buổi liên hoan,

vén vén chỉ có mấy lời cảm ơn và đáp lại câu chúc mừng của hẳn. Còn trước đó thì con với hẳn chỉ chào hỏi khi gặp nhau mà thôi. Nghĩa là chả có quan hệ tốt mà cũng chả có quan hệ xấu.

Lão đại tá trầm ngâm vê vê bộ ria mép cắt ngắn và chạm khẽ vào tay Hen-rích, đưa mắt ra hiệu cho gã đi theo lão. Béc- gôn đến cạnh tường vén bức màn lên để lộ ra tấm bản đồ tham mưu khá lớn.

- Nguyên là thế này -Béc-gôn nói dần từng chữ -Bốn giờ sáng hôm qua, đã bắt đầu cuộc hành binh mà Bộ tham mưu mệnh danh là "Quả đấm sắt". Để cho con hiểu được thực chất vấn đề, ta sẽ giảng thật rành rọt -Béc-gôn cầm lấy cái que -Ngày hôm qua, tại khu vực này, hai sư đoàn của ta có hai lữ đoàn chiến xa yểm hộ đã bắt đầu cuộc tấn công. Hai trung đoàn bộ binh cơ giới được bố trí ở đây làm lực lượng dự bị cho các đơn vị công kích. Đã giao hẹn rằng, một sư đoàn của quân tập đoàn láng giềng dưới quyền chỉ huy của tướng Coóc-đo sẽ mở cuộc công kích trước cuộc tấn công sáu giờ ở khu phía nam chúng ta với mục đích đánh lạc hướng và phân tán lực lượng đối phương. Như ta đã biết, lực lượng chúng không lớn lắm, hơn nữa đã bị sút mẻ trong các trận đánh trước. Từ trước đến nay, bọn Nga vẫn coi khu vực ta là mặt trận phụ vì ở đây đường sá thiếu, lại lầy lội. Chúng ta biết rằng: Bộ tư lệnh Xô viết không hề tính đến khả năng tấn công của chúng ta ở khu vực này. Những tài liệu của cơ quan tình báo cũng như quân báo đều chứng tỏ điều đó. Các sư đoàn bộ binh và lữ đoàn chiến xa nói trên phải dùng đòn chớp nhoáng chọc thủng mặt trận của các quân đoàn Xô-viết ở địa phương này, bao vây chúng và mở đường tiến về Ka-li-nin. Tất cả sự tính toán của bộ tư lệnh chúng ta đều dựa trên tính chất chớp nhoáng, bất ngờ. Công việc chuẩn bị được tiến hành rất nhanh chóng, bí mật. Về kế hoạch hành binh chỉ có mấy người biết, trong đó có ba. Bản đồ và kế hoạch để ở Bộ tham mưu quân đoàn, ở viên chỉ huy đơn vị công kích và ở chỗ ba.

Hen-rích chăm chú theo dõi ngọn que.

- Hôm qua -Lão đại tá nói tiếp -Các đơn vị công kích của ta đã tập trung tại khu vực này mấy giờ trước khi xuất kích. Nên nhớ, trong cái thung lũng bé tẹo này mà phải tập trung tới những hai sư đoàn bộ binh và hai lữ đoàn chiến xa là một việc cực kỳ khó khăn. Không thể mật tập tới mức độ như vậy, nhưng Bộ tư lệnh của ta đã làm việc đó. Và bỗng nhiên, tình thế lại biến diễn không phải như chúng ta đã dự đoán: hai giờ trước khi quân ta xuất kích, bọn Nga đã giội một thác lửa pháo binh long trời lở đất vào khu vực này, chúng còn sử dụng cả pháo phản lực hỏa tiễn là thứ mà từ trước tới

nay chưa hề dùng ở đây. Trong vòng mười lăm phút chúng đã quét sạch các đơn vị tập trung tại đó của ta, rồi khi pháo ngừng hẳn, bọn Nga lại tung luôn ra chùng dăm chục chiếc máy bay xung kích. Và tội không quân đã làm nốt công việc bỏ dở. Máy bay chưa đi khỏi thì trước đám tàn binh của các đơn vị quân ta vừa bị tan rã, đã thấy xuất hiện xe tăng và bộ binh mô-tô Nga. Bọn này tiếp tục chà nát đám quân lính sống sót sau hai đợt công kích bằng phi pháo vừa qua. May sao bọn Nga không thừa thắng tiến lên mà lại quay về trận địa cũ. Sư đoàn của tướng Coóc-đo đã lâm vào tình thế vô cùng nguy khốn vì sau khi đánh tan các đơn vị tấn công của ta, bọn Nga dốc hết lực lượng sẵn có ra đánh sư đoàn này. Binh đoàn dự bị của Bộ tổng tư lệnh đã cứu nó hay nói đúng hơn, cứu đám tàn quân của nó.

Lão rời khỏi bản đồ và ngồi phịch xuống ghê bành.

- Hôm qua, khi chúng ta chúc mừng việc phong quân hàm cho con thì bọn Nga đã giải quyết xong xuôi công việc. Có lẽ con cũng thấy, ngay sau cuộc vui, một số sĩ quan trong đó có ba đã được triệu thẳng tới Bộ tham mưu.

- Con có thấy nhưng cho là ba về nghỉ.

- Ô, giá mà được nghỉ thì còn phải nói gì nữa!

- Thừa Đại tá, con xin chia buồn với ba. Nhưng "Quả dấm sắt" này có can hệ gì đến con? -Hen-rích sốt ruột hỏi.

Béc-gôn chưa trả lời ngay. Lão rút mùi soa, thong thả lau mặt một cách cẩn thận, hình như muôn kéo dài thêm mấy phút để cân nhắc kỹ lời nói của mình.

- Con có thấy là -lão mở đầu dè dặt -Bọn Nga chưa có kế hoạch tấn công ở khu vực này, vì nếu có thì các binh đoàn của chúng đã chẳng quay về

vị trí xuất kích đâu, mà còn thọc sâu hơn nữa. Có thể đi đến kết luận rằng, bọn chúng chỉ tập trung pháo binh, máy bay và mô-tô sau khi đã biết được kế hoạch của ta. Rõ ràng là ngoài ba bức bản đồ mà ba nói với con, còn có một bức thứ tư nữa... nằm trong tay Bộ tư lệnh Xô-viết.

- Và thế là -Hen-rích gay gắt ngắt lời -thiếu tá Sun đưa ý kiến nghi ngờ rằng con đã trao bức bản đồ thứ tư cho quân Nga. Phải thế không?

Hen-rích nắm chặt lấy lưng ghế làm cho nó kêu lên rảng rặc.

- Lạy Chúa, hăn chỉ mới giờ giọng bóng gió...

- Tôi sẽ giết hăn!-Hen-rích điên cuồng rít lên.

Mặt gã tái nhợt, môi mím chặt, mắt đỏ vằn tia máu, đến nỗi hầu như không thể trông được nữa, và tay giật mạnh bao khẩu súng lục Mô-de. Không nhớ gì nữa, gã xông tới cửa và chắc đã đâm bổ ra ngoài nếu tên đại tá không kịp dùng hết sức giữ gã lại trên ngưỡng cửa.

- Đứng lại! - Béc-gôn giận dữ quát - Mày quên rằng mày là quân nhân sao?

Lão giăng lấy khẩu súng lục trong tay Hen-rích, nhét nó vào bao và gài khuy lại.

- Hãy bình tĩnh nào! Lời cảnh khoé của Sun, ba nói thật với con, không gây được một ấn tượng con con nào cả. Ai nấy đều coi đó là một kết luận hàm hồ ngu xuẩn và thiếu tương tham mưu trưởng Đa-ni-en đã chinh hăn. Ta không cần phải tự thanh minh nữa. Ngay trong hội nghị đó, trước mắt mọi người, Sun đã bắt buộc phải lựa lời xin lỗi ba.

Hen-rích gieo mình vào ghế bành, hai tay ôm đầu và nhìn trừng trừng xuống nền nhà.

- Thế còn hơn! Ngồi đấy một lát và bình tĩnh mà suy nghĩ điều hơn lẽ thiệt -Lão đại tá khuyên nhủ -Con đã làm gì kia chứ? Mới hai mươi một tuổi đầu, con đã có công lao với Tổ quốc: là trung úy, là chủ một gia sản lớn, trong khi Sun không đủ tiền để sắm một bộ quân phục đại lễ cho ra hồn. Ai chả biết rằng hãnh hám tiền. Thế nào mà hãnh chẳng ghen tị với con, một chàng trẻ tuổi giàu có, đang đứng trước một tiền đồ xán lạn... Thôi, đừng bận tâm về chuyện đó nữa. Ta kể câu chuyện này cho con nghe chỉ nhằm mục đích duy nhất là để con biết rằng, bọn nó xấu và mách lẻo nhan nhản khắp nơi. Chúng đang ghen tị với con và còn ghen tị nữa, bất cứ con ở đâu và làm gì.

- Nhưng thế nào con cũng phải ăn thua với gã Sun này một phen -Hen-rích nói giọng đe dọa.

- Lấy tư cách thủ trưởng, ta cấm anh; và lấy tư cách người thay thế ba con, ta khuyên con chớ làm bậy. Con có thể khinh miệt hãnh, nhưng không nên dấn động tới chuyện này nữa. Cứ làm bộ như không biết tí gì. Con có hứa thế không?

- Nhưng...

- Không "nhưng" gì cả. Hãy lấy danh dự sĩ quan mà hứa với ba rằng con không để lộ thái độ của mình bằng một lời nói cạnh khốe nào cả.

Hen-rích yên lặng.

- Có hứa không?

- Thừa Đại tá...

- Tôi yêu cầu ở anh lời hứa của một sĩ quan. Tôi nhắc lại rằng, tôi

không những là bạn của ba anh mà còn là cấp trên của anh nữa.

- Vâng; - Hen-rích nhăn nhó nói - Xin lấy danh dự sĩ quan hứa rằng không nói tới chuyện này nữa. Nhưng con vẫn giữ cái quyền được cảm ơn Sun khi cần.

- Thế là đồng ý với nhau rồi đấy! Bây giờ khi ba con ta đã hiểu nhau rồi, ta hãy bàn sang việc khác.

- Hôm qua ba có nhắc đến một nhiệm vụ gì đó?

Hen-rích nhắc.

- Chính bây giờ ba muốn nói với con việc ấy. Hãy chú ý mà nghe, ta sẽ bàn đến cuộc hành binh mới, đúng hơn là sự chuẩn bị cho nó. Cuộc hành binh này nhỏ hơn "Quả đấm sắt" vừa bị thất bại, nhưng nó có đặc điểm và khó khăn riêng, bởi vì nó liên quan tới việc tiêu diệt một đạo quân du kích lớn.

- Chỉ thế thôi! - Giọng nói của Hen-rích đượm vẻ thất vọng.

- Chỉ có thế thôi...- Đại tá giễu cợt nhắc lại và bỗng khẽ rít lên - Con mới đến đây nên không cảm thấy sự lo sợ của chúng ta khi đi lại trên mảnh đất chó chết này. Ngoài mặt trận còn đỡ hơn, còn biết địch quân địch ở đâu. Nhưng ở đây thì phải đón chúng bất cứ giây phút nào: khi đi chơi phố, khi ngồi trong văn phòng, khi nằm trên giường...

- Con chả hiểu! - Hen-rích nhếch mép cười khinh thường - Chả nhẽ quân đội Đức, một quân đội bách chiến bách thắng trên khắp châu Âu lại không đủ sức dẹp bọn giặc cỏ du kích ở hậu phương!

Béc-gôn phá lên cười một cách chua chát.

- Đã bao giờ con trông thấy đám cháy chưa?-Chợt lão hỏi.

- Tất nhiên là đã.

- Thế thì, khi một ngôi nhà hay đến cả một xóm, một làng bị cháy, vẫn có thể chữa được. Đội cứu hỏa chạy đến, vây quanh ngọn lửa, không cho nó lan rộng và tìm cách dập tắt ngay. Nhưng khi đồng cỏ bén lửa hay khi một cánh rừng rộng bốc cháy thì đội cứu hỏa cũng đành khoanh tay: đành chịu cho tất cả biến thành tro tàn. Mà phong trào du kích chính là đám cháy trên đồng cỏ... Không, nói đúng hơn là đám cháy trong khu rừng cây khô. Và ở đây, không dùng các biện pháp thông thường được. Cần phải thi hành những phương pháp đặc biệt, như là cuộc hành binh đặc biệt này được chuẩn bị đến những chi tiết vụn vặt nhất. Thế mà con cười được.

- Xin ba tha lỗi về cái tội thiếu kinh nghiệm cho con.

- Để con nhận thức đầy đủ trách nhiệm được ủy thác, ta sẽ phác qua tóm tắt mấy nét tình hình và cho con biết những biện pháp mà chúng ta định tiến hành. Phía đông nam làng Ma-ri-a-nốp-ca có căn cứ của một đoàn quân du kích người Nga. Bởi vì nó nằm trong hậu phương của quân đoàn ta, nên tiêu diệt đoàn quân đó là nhiệm vụ trực tiếp của ta. Và bây giờ là thời gian thuận tiện nhất để làm việc này. Cấp trên đã cho chuyển quân số sống sót của hai sư đoàn 44 và 12 bị đánh tan trong cuộc hành binh "Quả đấm sắt" tới vùng Ma-ri-a-nốp-ca để tổ chức lại. Chúng ta được phép dùng các đơn vị này vào việc tiêu trừ du kích, nhưng lực lượng đó chưa đủ. Về quân số của du kích chúng ta đã thu lượm được những tài liệu trái ngược nhau, nhưng rõ ràng là đoàn quân này khá đông, trang bị đầy đủ thường xuyên liên lạc với bộ tổng tư lệnh Xô-viết. Điều đó bắt buộc chúng ta phải chuẩn bị cuộc hành binh thật chu đáo. Bây giờ, bàn sang phần việc của con trong công tác chuẩn bị này. Ba đã nói rằng chúng ta không thể chỉ căn cứ vào các đơn vị chuyển đến đó để xây dựng lại. Phải tìm mọi cách tăng cường cho chúng. Muôn làm thế thì phải dự tính đến lực lượng cảnh sát rải rác trong các làng. Huy động

tất cả cảnh sát, chúng ta có thể tổ chức được hai tiểu đoàn để tung vào cuộc càn quét du kích.

- Thế nào con cũng được trông thấy tận mắt một thằng du kích.

- Chớ để cho bọn du kích trông thấy con trước khi con thấy chúng. Nhớ rằng chúng bắn rất "mả" và chiến đấu đến cùng. Dù sao ta cũng hy vọng là mọi việc sẽ tốt đẹp. Con được quyền sử dụng một chiếc ô-tô con và một chiếc xe vận tải bọc sắt với mười lăm tên lính và hai khẩu súng máy.

Hen-rích nhún vai nhưng không phản đối.

- Bây giờ đến nhiệm vụ của con. Phải lập tức đi kiểm tra khắp các làng có bọn lính ốm đống mà người ta gọi là cảnh sát: tìm hiểu khả năng chiến đấu của chúng. Sau khi về viết cho ta bản báo cáo, ghi rõ quân số, vũ khí v.v... Phải thu lượm những tin tức thật chính xác để biết được rằng chúng ta có thể mở cuộc tấn công bằng lực lượng nào. Cuộc hành binh mang tên là "Cuộc dạo mát rừng xanh". Rõ không?

- Rõ lắm!... Xin phép hỏi Đại tá một câu.

- Cứ nói.

- Ba gọi cảnh sát là lính ốm, thế nghĩa là ba đánh giá chúng không cao lắm?

- Không cao lắm? Nói thế còn nhẹ đấy con ạ!

- Thế thì sao lại tổ chức, trang bị cho chúng làm gì?

Béc-gôn cười không vui.

- Chúng ta không có đủ lực lượng để đóng đến khắp các làng mạc, thị trấn. Đó là lý do thứ nhất. Điểm thứ hai và là điểm chủ yếu, là những kẻ làm cảnh sát không thể trở thành kẻ thù hung dữ nhất của du kích. Họ cần phải vật lộn với du kích để giữ lấy mạng mình. Nhưng điều đáng tiếc là phần lớn cảnh sát lại được tuyển lựa trong các phần tử lý lịch đen tối và bọn lính Hồng quân đảo ngũ. Mà bọn đảo ngũ trước hết là bọn hèn nhát và bao giờ chúng cũng vẫn hèn nhát dù cho chúng khoác bộ quân phục của quân đội nào.

- Bao giờ con có thể bắt tay vào việc được.

- Sau đây một giờ mọi việc sẽ xong xuôi để có thể lên đường được. Hôm nay và ngày mai, con sẽ tiến hành việc thanh tra. 9 giờ sáng ngày mai, con sẽ nộp báo cáo. "Cuộc dạo mát rừng xanh" có lẽ sẽ mở đầu rất đột ngột. Các đơn vị sẽ được ra lệnh báo động. Nhân thể phải kiểm tra tinh thần chuẩn bị báo động của cảnh sát. Đặc biệt đối với các đội cảnh sát trong làng Pốt-gô mà con sẽ ra lệnh cho họ bao vây quăng rừng từ Pốt-gô tới I-va- nốp. Cố nhiên không những không cho ai biết mà còn không cho ai đoán trước được cuộc hành binh này. Rõ chưa?

- Rõ hoàn toàn. Ba cho phép con về?

- Về đi và cố nghỉ lấy sức... Gượng đã nào, suýt nữa ta quên. Hôm nay ta nhận được thư nhà, trong đó có mấy dòng nói đến con. Đây,-Béc-gôn lấy móng tay gạch những chỗ cần xem trong thư rồi trao cho Hen-rích. Gã này đưa mắt liếc nhanh dòng chữ, ngược đôi mắt cảm động lên nhìn lão đại tá và thông thả đọc kỹ lại những dòng đó.

- Con viết thư cho Phờ-rao En-da ngay bây giờ đây! -Gã vừa trả lại bức thư vừa sung sướng thốt lên -Bây giờ, con nghĩ rằng con đã có quyền làm như vậy.

- Sao nữa, đó là tuý ở lòng con. Ba cũng sắp gửi thư trả lời đây, nếu con muốn thì viết thêm vào đó dăm dòng. Có thể cứ ngồi trong phòng ba mà viết.

Tuy vậy lá thư của Hen-rích không phải chỉ gồm có mấy dòng.

"Phờ-rao Béc-gôn rất kính mến, gã viết Nhờ Đại tá Béc- gôn nên cháu vừa được sống những giây phút hạnh phúc nhất: Đại tá cho cháu xem mấy dòng trong thư, nơi mà bác viết về cháu. Cháu vô cùng cảm động khi biết rằng, bác vẫn nhớ rõ cháu từ ngày còn bé và thấy cháu là kẻ cô đơn Bác đã tỏ tình thương rất chân thành đối với cháu mà cháu không thể gọi là cái gì khác hơn là tình mẫu tử. Cháu rất sung sướng nghĩ rằng, giờ đây, mình lại có gia đình. Đại tá Béc-gôn đã nhận cháu làm con trai, còn cháu thì coi Đại tá như ba mình. Bây giờ được phép bác, cháu sẽ có cả mẹ nữa. Thưa mẹ, con có thể tin rằng mình có cả em gái nữa không? Mặc dầu khi trông thấy mẹ lần cuối cùng thì con hãy còn bé, nhưng lòng tốt và vẻ dịu hiền của mẹ đối với con, đang sống và còn sống mãi trong nhớ của con. Con mong được viết nhiều cho mẹ, nhất là mong được nhìn thấy mẹ. Chỉ tưởng tượng đến cuộc gặp gỡ này con cũng đủ sung sướng rồi. Con sẽ cố gắng tìm mọi cách để thực hiện điều này và sẽ lợi dụng mọi cơ hội thuận tiện nhất chóng được gặp mặt mẹ. Nhưng từ này đến khi gặp gỡ, con hy vọng được nhận một lá thư ngắn của mẹ. Nhờ mẹ chuyên hộ tới Lô-ra mấy cái hôn của con, suýt nữa thì con viết "bé Lô-ra" vì con vẫn giữ nguyên những kỷ niệm ngày xưa của cô ấy trong trí nhớ. Nếu cô ấy vẫn tỏ ra quý mến con và viết thư cho con như đối với một người anh thì con còn sung sướng gấp bội. Xin phép hôn mẹ.

Con trai của mẹ, Nam tước Phôn Gôn-rinh".

Hen-rích đưa lá thư mới viết xong cho Đại tá.

- Xin ba xem qua một tí. Con e rằng mình có quá đường đột chẳng...

Béc-gôn đưa tay ra hiệu ngăn anh lại, mắt vẫn không rời lá thư.

- Con thật là một đứa con trai rất yêu kính cha mẹ!-Lão cảm động nói và bước đến bên Hen-rích, ôm lấy gã.

- Thôi, bây giờ thì đi đi. Đã đến giờ lên đường rồi đấy. Và mong con chớ quên mang theo khẩu tiểu liên.

Hen-rích đã ra đến ngưỡng cửa. Béc-gôn còn gọi giật lại lần nữa:

- À, ta quên báo cho biết một cái tin chua chát: Tòa án Xô- viết đã tuyên án xử tử vắng mặt con về tội phản quốc. Đại úy Cu-bít nói với ba việc này. Ông ta phụ trách công tác điệp báo mà mạng lưới điệp báo của ta, nhờ ơn Chúa, gồm toàn những điệp viên cừ cả.

- Quả thật cái tin này khá chua chát! -Hen-rích cười gằn nhưng bỗng nhiên im bật. Nét mặt gã trở nên lạnh lùng, đôi mắt long lanh có vẻ thách thức:

- Con có thể chết trong bất cứ hoàn cảnh nào và không thể tin chắc vào một cái gì trên đời này hết. Duy có điều con biết chắc rằng, con không bao giờ trở thành kẻ phản quốc cả.

Gã dập gập giày, đi ra khỏi phòng.

Câu chuyện trao đổi với Béc-gôn khiến Hen-rích hồi hộp. Những ngày làm việc đầu tiên ở Bộ tham mưu của Béc-gôn không thể gây nên một sự ngờ vực nào hết. Bỗng dưng xảy ra việc này. Mấy lời tố giác cạnh khoé! Bởi vì, khi lão đại tá in dấu ngón tay của Hen-rích, gã đã cố ý không nhìn vào tấm bản đồ nằm trên bàn.

"Thế thì ai có thể nộp cho Bộ tư lệnh Xô-viết bản kế hoạch tác chiến? Kẻ nào?"

MỘT PHEN HÚ VÍA Ở PỐT-GÔ

Ban tham mưu quân du kích nhận được tin một toán lính Đức do một sĩ quan cầm đầu đã đến làng Pốt-gô cùng lúc với lệnh từ "Địa cầu" chuyển đến bằng điện đài: Tìm mọi cách ngăn cản không cho quân Đức tung các lực lượng mới ra thay thế các đơn vị bị tiêu diệt trong thời gian mở cuộc hành binh đại bại, cố gắng dò biết cho bằng được những kế hoạch của Bộ tư lệnh Đức và bắt kỳ được "tài liệu sống" bằng bất cứ cách nào.

Liên lạc viên lượm tin về toán quân Đức cả quyết rằng xe ô-tô từ làng Tuốc-na-vi-nô, địa điểm của Bộ tham mưu quân đoàn, chạy ra. Do đó, người ta phỏng đoán rằng tên trung úy chỉ huy toán quân là sĩ quan trong Bộ tham mưu. Thật vừa vặn đúng lúc, gã này là "tập tài liệu sống" tốt nhất. Vì còn ai biết nhiều về kế hoạch hành binh của bộ tư lệnh Đức bằng một sĩ quan tham mưu?

Quyết định là sẽ tung ra hai đại đội nhằm bao vây làng Pốt-gô tiêu diệt toán quân và bắt sống kỳ được tên sĩ quan làm tù binh.

Các liên lạc viên ở các làng khác cũng báo tin rằng, hôm qua, một chiếc xe con và một xe vận tải bọc sắt đã tới làng, rằng tên sĩ quan tập hợp cảnh sát lại và huấn thị. Như vậy, rõ ràng là bọn Đức đang chuẩn bị cuộc càn quét lớn vào khu du kích. Bắt sống tên sĩ quan Đức là một việc cần thiết nhất cử lưỡng tiện.

Ngoài hai đại đội lĩnh nhiệm vụ tấn công, quân Đức ở Pốt-gô còn định dùng các đội tiểu liên để phong tỏa con đường từ Pốt-đô đến Tuốc-na-vi-nô, nhất là con đường đến Ma-ri-a-nốp-ca bởi vì ở đó có một đồn binh khá mạnh không những gồm bọn cảnh sát mà còn gồm cả lính Đức nữa. Các toán xạ thủ tiểu liên này có nhiệm vụ hai mặt: một là, phải chặn các đơn vị

quân Đức từ Tuốc-na-vi-nô hay Ma-ri-a-nốp-ca tới tiếp viện; hai là, không cho bọn Đức bị đánh úp trong làng Pốt-gô chạy thoát nếu chúng lọt qua được vòng vây.

Cần phải cấp tốc mở cuộc tấn công, bởi vì theo lời các liên lạc viên thì hai chiếc xe nói trên chỉ dừng trong mỗi làng không quá hai giờ.

Từ căn cứ du kích đến làng Pốt-gô khoảng chừng 10 cây số, trong đó chỉ có 7 cây số đường rừng, còn ba cây số nữa là đường làng.

Viên đội trưởng du kích quyết định thân chinh chỉ huy trận chiến đấu. Vừa ra khỏi rừng, anh lập tức chia quân thành hai đơn vị và hạ lệnh ra roi quất ngựa phi nước đại để nhanh chóng vây kín lấy làng. Anh không lo rằng bọn Đức sẽ trông thấy du kích. Về phía tây, một khu đầm lầy chắn mất lối, không những xe ngựa mà người đi bộ cũng không lội qua được; đầm có nhiều chỗ rất lầy lội, mà ít kẻ biết rõ những vũng lầy đó. Bọn Đức chỉ có hai con đường: hoặc là chiến đấu, như vậy có lợi cho du kích; hoặc là khi thấy bên địch tới gần thì bỏ chạy. Hai lối thoát mà chúng có thể lợi dụng được đều đi qua cạnh đầm lầy. Một lối đi về hướng bắc: đến làng Tuốc-ba-vi-nô, lối thứ hai đi về hướng nam tới làng Ma-ri-a-nốp-ca. Cho nên du kích phải thúc ngựa để kịp chặn hai đường rút lui và sau khi đã triển khai, họ bắt đầu tấn công vào Pốt-gô.

Hen-rích dừng lại làng Pốt-gô hơi lâu hơn ở các làng khác. Dọc đường gã thấy đôi ngầu nên vui lòng nhận lời mời ăn cơm ở nhà tên đội trưởng cảnh sát xã là Ba-ra-nốp-ski. Hơn nữa tên quận trưởng cảnh sát Vôn lại giới thiệu: Ba-ra-nốp-ski không những là người đáng tin cậy mà còn là một người chủ hậu hĩ, biết đãi khách, nhất là các ông sĩ quan. Tên đội trưởng đội xạ thủ tiểu liên đi theo Hen-rích là Vuốc-xe quả thật lúc đầu chả dám khuyên gã trung úy dừng lại quá lâu ở làng Pốt-gô, đã nằng nặc đòi trở về Bộ tham mưu khi trời chưa tối, nhưng sau vì mê những lời hùng biện của Vôn khen ngợi lòng chuộng khách của Ba-ra-nốp-ski nên cuối cùng định bụng lợi

dụng dịp tốt để ngốn một bữa cho thỏa cái dạ dày.

Ba-ra-nốp-ski cao lệnh khênh, vụng về, mừng quýnh tưởng phát điên mất: Không phải là ai mà chính là ngài Nam tước sẽ ăn cơm tại nhà hănh. Sau khi mời khách ngồi, hănh cứ lăng xăng không biết làm việc gì nữa và cái thân hình cao lớn của hănh lúc ấy lại càng ngộ nghĩnh hơn. Bộ quân phục Đức cũ rách với các băng vải trắng trên ống tay áo, hình như cốt cắt cho gã thanh niên nào chứ không phải cho cái lão hộ pháp bụng phệ này. Và cái bụng ấy không thể nhét vào trong bộ quân phục. Những chiếc khuy ở giữa đều bật ra hết, chỉ có cúc trên và cúc dưới là cài được, cho nên qua chỗ hở rộng lộ ra tấm sơ mi trắng chă ăn khớp với bộ quân phục tí nào. Hen-rích không nhin được cười khi trông thấy tên cảnh sát gương mẫu, theo lời người ta giới thiệu.

Ba-ra-nốp-ski hạ lệnh cho mụ vợ quay ngổng và nói chung phải sửa soạn một bữa ăn thế nào để "cho đến khi về Béc-lanh, ngài vẫn còn nhớ" (hănh tưởng Hen-rích không hiểu tiếng Nga, cho nên cứ tha hồ bô bô).

Sau đó, theo lệnh Vôn, Ba-ra-nốp-ski lập danh sách bọn mật thám, ở làng nào Hen-rich cũng thu bản danh sách ấy.

Khi danh sách đã viết xong, Hen-rích hạ lệnh báo động. Chừng ba phút sau, theo đồng hồ cơ-rô-nô-mét của Hen-rích, đội cảnh sát xã Pôt-gô đã tập hợp thành hàng.

- Trong danh sách ghi những 23 tên họ mà sao trong hàng chữ chỉ thấy 21 người -Hen-rich cùng Ba-ra-nốp-ski và Vôn đi quanh hàng quân, kiểm tra và hỏi.

- Tôi là hai mươi hai còn tên lính gác trên gác chuông là 23 - Ba-ra-nốp-ski khúm núm thưa.

Hen-rích nhìn lên gác chuông và quả thực trông thấy tên cảnh sát trên

đó. Tên này ghé ống nhòm vào mắt, ngắm về phía xa.

- Bọn du kích có đến thăm các anh luôn không?-Hen-rích hỏi.

- May đạo này trời còn thương chúng tôi.

Nhưng ngay lúc đó, từ trên gác chuông vang lên tiếng súng của tên lính gác.

- Trời ơi! Ma quái gì thế!-Ba-ra-nốp-ski rú lên và ngồi thụp xuống hai tay ôm đầu.

Khi Hen-rích cùng Vôn chạy lên gác chuông, gã đã có thể trông thấy ngay mọi việc mà chả cần ống nhòm: hàng đoàn kỵ binh và xe ngựa chờ đây du kích đang lao về phía rừng. Một số kỵ binh và xe có đặt súng máy vượt lên đầu, họ đã đến rất gần. Đúng là tên gác mãi nhìn xuống bọn cảnh sát tập hợp dưới sân nên không phát hiện ra du kích ngay từ xa.

Hen-rích nhìn sang phía tây và trông thấy một cái đầm rộng mọc đầy lau sậy. Gã nheo mắt ngắm đầm lầy trong một phút, tựa như đang suy tính kế hoạch. Chắc hẳn gã đã nghĩ ra điều gì, nên vội đâm bổ xuống khỏi gác chuông và hạ lệnh cho Vuốc- xe chuẩn bị quân đội sẵn sàng chiến đấu:

- Anh chỉ huy luôn cả đội cảnh sát và hãy dẫn bọn lính chạy theo hướng Bắc, về Tuốc-na-vi-nô. Theo tôi thì phía ấy quân địch ít hơn.

- Còn trung úy?

- Không cần phải lo cho tôi, cứ làm theo mệnh lệnh đi... Còn anh thì theo tôi! -Gã hạ lệnh cho Vôn-Không, trước hết hãy chạy tới nhà Ba-ra-nốp-ski và mang chiếc áo mưa lại đây cho tôi. Phải nhanh lên mới được.

Trong lúc Vân chạy đi lấy áo mưa, Hen-rích tạt vào trụ sở cảnh sát. Trong những giây phút hiểm nghèo ấy, gã trung úy tỏ ra bình tĩnh lạ thường. Thấy tập danh sách mật thám và cảnh sát Vân để lại trên bàn, gã cầm lấy nhét vào ngăn kéo. Khi tên quận trưởng cảnh sát thở hồng hộc chạy đến, Hen-rích vẫn điềm nhiên hút thuốc lá.

- Lạy chúa, xin Trung úy nhanh lên! Ông nghe thấy gì không? Chúng nó đang bắn đấy!

- Cho chúng bắn. Tôi và anh không đánh nhau với chúng đâu mà chạy vào đầm kia. Chúng ta phải mang kỳ được những tài liệu vừa thu lượm xong về Bộ tham mưu, mà chỉ còn một lối thoát duy nhất là chuồn thẳng vào đầm.

Hen-rích cúi lom khom băng về phía đầm. Lão Vân bốn mươi tuổi, to lớn, lạch bạch bám theo sau. Nhưng gã Nam tước không những là một kiện tướng về môn chạy mà còn là một người bạn chiến đấu chân chính. Thấy Vân cứ lẻo đẻo đằng sau, gã chạy chậm lại để đợi hẵn.

- Vân, đừng hoảng! Thở bằng mũi. Vung tay, vung tay đều! Thế đấy! Một, hai, ba, bốn. Một; hai, ba, bốn...

Vân nhìn gã trung úy với đôi mắt biết ơn. Hẳn đã có thể chạy nhanh hơn. lời khuyên của gã trung úy hiệu nghiệm thực.

Tiếng súng giao chiến trong làng mỗi lúc một dữ dội hơn. Từng loạt tiểu liên xen lẫn vào những loạt súng máy, lát sau nghe thấy cả tiếng lựu đạn nổ.

- Nhanh lên, nhanh lên. Vân! Phải nhanh lên mới thoát được!-Gã trung úy giục tên quận trưởng cảnh sát đang thở hổn hển.

Đầm kia rồi.

- Bước theo dấu chân của tôi! Không được bước chệch bước nào ra ngoài cả!-Hen-rích mồm hạ lệnh, chân giẫm bừa vào bụi lau. Được chừng 100 bước, gã ngoái nhìn Vân lão đảo như một thằng say rượu. Nỗi kinh hoàng đã làm cho hắn đi không vững nữa. Và lại còn phải bước theo vết chân của tên trung úy qua những vùng lầy nữa chứ...

- Có thể nghỉ lấy hơi mấy phút -Hen-rích dừng lại và há mồm hít mạnh mấy hơi.

- Thưa Trung úy, không hiểu quân ta có thoát được không? - Thở xong, Vân hỏi.

- Tôi lo cho họ lắm. Lực lượng chênh lệch quá! À này, thế còn tập danh sách mật thám và cảnh sát đâu nhỉ? Lúc này ông quang nó trên bàn.

Tên quận trưởng cảnh sát mật tái như gà cắt tiết.

- Tôi tưởng... tôi tưởng là ông...

- Vậy là ông bỏ quên nó rồi chứ gì? Ông có hiểu là ông đã làm cái gì không?

- Nhưng tôi cứ tưởng... -Tên Vân lấp bắp thưa.

- Tưởng... Thế ông có biết là nếu danh sách đó mà lọt vào tay bọn du kích thì sẽ ra sao không? Ông thử tưởng tượng xem sẽ ăn nói thế nào với ngài đại tá!

- Thưa Trung úy! ông rủ lòng thương cho! Xin ông ngơ đi cho! Thì tôi còn hồn vía nào mà nghĩ đến danh sách gì trong lúc đó nữa? Lạy ông, ông cứ nói là giao cho Vuộc-xe rồi.

Từ xa vẳng lại những tiếng thét và tiếng rú thất thanh. Những tràng súng máy im hẳn, chỉ còn nghe vài tiếng nổ lẻ tẻ.

- Tai hại thật! Bắt đầu giáp lá cà. Nhanh lên ông Vân! - Hen-rích quát và vội vã tiến sâu vào giữa đầm.

Có thể đo lường được sức lực của một người đang chạy trốn cái chết không? Vân chưa bao giờ nghĩ rằng mình có khả năng lội bì bõm suốt đêm, nước ngập đến đầu gối, chạt vật lằm mới rút được bàn chân ra khỏi vũng lầy, không dám dừng lại vì cái thứ đất bùn lầy nhầy luôn luôn lún xuống dưới khối thịt nặng nề mà vừa mới lôi căng lên là y như bùn mút lấy kêu phòn phọt. Hơn nữa từ sáng qua đến giờ chưa nhét tí gì vào bụng nên mệt lả. Thực ra thỉnh thoảng gã trung úy còn bẻ một thân cây gì đó trong đám lau sậy mà chỉ một mình gã biết thôi và chia cho Vân, dặn cách tước vỏ để nhai, nhưng món ăn này chỉ tổ làm cho hăn buồn nôn. Ngoài ra, tay hăn lại bị gai góc, lá sắc cửa sậy sát rớm máu khắp nơi, đau rát vô cùng. Vân chưa bao giờ hình dung rằng việc lội qua đầm lầy lau sậy lại có thể nguy hiểm đến thế.

- Thưa Trung úy! Chúng ta lang thang thế này còn lâu nữa không? - Vân hỏi khi trời gần sáng và hăn đã rã rời. Người hăn xám lại vì lạnh và run lẩy bẩy.

- Thì ông cũng nghe thấy chúng bắn vào đầm kia mà. Có lẽ chúng lùng bọn mình đấy. Nếu chưa biết chắc bọn du kích đã lẩn vào rừng thì chưa rời cái đầm này được.

- Thế chúng ta lại quay lại à?

- Giò đất, im đi, và theo tôi.

Chính Hen-rích cũng đã thấy kiệt sức, Gã đi đã thấy vất vả hơn, phải dừng lại luôn, khi thì để lắng nghe động tĩnh, khi thì để thở.

Cuối cùng Hen-rích đứng lại.

- Chúng ta sẽ đứng đây cho tới khi nào nghe tiếng ô-tô chạy.

- Ở đây nghe được hay sao? -Vôn chán nản xua tay.

- Chúng ta cách đường cái chừng 100 thước. Theo lệnh của Đại tá, tôi phải trở về từ tối qua. Thế mà sáng hôm nay tôi vẫn chưa về. Trong Bộ tham mưu tất sẽ xôn xao, và chậm nhất là 9 giờ họ sẽ bắt đầu đi tìm. Độ 10 giờ xe ô-tô sẽ chờ lính đến đây rồi.

Nhưng bọn Đức đã đến sớm hơn. Hen-rích chưa đoán ra rằng không những lão đại tá và các sĩ quan phòng I-X mà cả Bộ tham mưu cũng quan tâm đến việc gã chưa về.

Đợi mãi không thấy Hen-rích, ba giờ đêm, Béc-gôn bèn chạy sang phòng gã trung úy xem sao, thì mới biết đích là gã chưa về thực. Lão đại tá liền dựng tất cả Bộ tham mưu dậy. Và lúc trời vừa hửng sáng, một đội bộ binh mô-tô hăm hở lao về phía làng Pốt-gô.

Khó mà nhận ra gã thanh niên mệt lử mình mấy lăm lăm, tay quấn băng lại chính là viên sĩ quan tham mưu Hen-rích Phôn Gôn-rinh, chàng Nam tước lúc nào cũng diện rất bảnh.

Gã Nam tước ngủ suốt ngày và suốt đêm. Đến sáng hôm sau khi bừng mở mắt, người đầu tiên gã trông thấy là Béc-gôn.

- Cứ năm. Năm mà nghỉ! Quận trưởng cảnh sát đã báo cáo với ba tất cả mọi việc rồi. Nhưng ba con ta nay mai sẽ quên hết cái họa du kích và sẽ rời khỏi cái đất nước chó má này!-Trước khi đi ra, Béc-gôn thì thầm có vẻ bí mật lăm.

- Nghĩa là ?...

- ... Quân đoàn ta sẽ chuyển sang Pháp.

CẠM BẦY CỦA CU-BÍT

Vì thiếu nhà cửa tử tế nên mấy ngôi nhà của cái bệnh viện xã nhỏ bé phải gánh hai nhiệm vụ. Ban ngày, bọn sĩ quan ăn uống ở đây, lúc ấy, trong căn phòng lớn, bàn được xếp thành hình chữ "T". Tụi đại diện cho bộ tư lệnh tối cao ngồi ở những chiếc bàn trên cánh chữ T, bọn sĩ quan khác chia nhau ngồi ở bàn dưới theo thứ tự cấp bậc, trừ tụi bí thư của các quan to phải ngồi cạnh thượng cấp. Buổi tối thì chả phân cấp bậc gì nữa. Bàn ghế lúc đó hoàn toàn mất trật tự, ghép hai ba cái hay là rời rạc riêng từng chiếc, tùy theo ý thích từng nhóm, nhóm rượu hay nhóm cờ bạc. Vào những thời gian này mùi thuốc men và chất tẩy uế xông lên nồng nặc, không làm cách nào để xua chúng đi được, mặc dầu đã bao nhiêu lần quét tường và rửa sàn. Mùi này thêm mùi vị nồng cay cho rượu vang và cho những cuộc cãi vã sau bữa rượu.

Hôm nay, cái mùi ấy đặc biệt làm cho đại úy Cu-bít phát cáu. Nó gợi cho hắn nhớ lại ngôi nhà ga nhỏ bé ở một làng bên biên giới nước Ý, nơi đó hắn đã lên đường sang Đức theo điện gọi của ông bác đóng lon cấp tướng. Có lẽ kỷ niệm đó hiện ra là vì trong nhà này cũng sặc mùi thuốc tẩy uế khiến Cu-bít buồn nôn. vả lại, hồi ấy hắn tự cảm thấy mình không may. Du học hai năm ở thành phố La Mã, đang chuẩn bị cho mình một địa vị thượng lưu trong nhà thờ, thì bỗng chốc do cuộc chiến tranh này mà xảy ra bước ngoặt đột ngột. Đáng lẽ làm một vị chức sắc được sùng kính trong giáo đường thì nay lại phải phụ trách công tác trong ban tình báo. Thực ra, Cu-bít chả tiếc gì bộ áo thầy tu đâu. Hắn mặc quân phục nom hợp hơn. cổ áo đen tôn thêm nước da trắng xanh, và đôi mắt lại càng sâu hơn. Cô Cơ-la-ra bảo mắt hắn có vẻ bí hiểm... Hắn chỉ tiếc rẻ những năm tháng sống ở La Mã. Hồi đó, Cu-bít còn rất tin vào cái tài dự tính siêu việt của mình và nhiều sự vật đã làm cho hắn cảm xúc sâu sắc. Hắn rất muốn biết những cảm giác run khi chờ đợi, khi

ngập ngừng, khi say mê. Nhưng cuối cùng các cảm giác đó đã mất hẳn đi. Bây giờ, hẳn chỉ cảm động trong một trường hợp độc nhất là khi sắp lật quân bài đầu tiên của mình lúc đánh bài.

Cu-bít nhìn quanh phòng để tìm bạn chơi. Phải chăng nên mời gã Nam tước Hen-rích kia? Tiền của gã thì đồ đi cũng chẳng hết. Và nếu chơi có tính toán, đừng hăng máu vệt...

Thời gian gần đây Cu-bít đánh bài ít gặp may. Như tất cả các con bạc, hẳn trông mong vào sự bất ngờ để gỡ lại số tiền đã nường mất. Chỉ cần đừng bỏ lỡ cơ hội khi vận đỏ chiếu vào mình. Có thể là đúng hôm nay...

Cu-bít đi vội qua phòng và đến bên Hen-rích lúc đó đang vui vẻ trò chuyện với Cốc-ken-mu-le.

- Nam tước, ông có đồng ý chơi bài với tôi không? Chắc là ông hay chơi ít-xì. Hen-rích xoè tay và tỏ vẻ tiếc rẻ, thú thật với hẳn:

- Rất tiếc rằng tôi quá thôn. Về cái món đó tôi dốt lắm. Thú thực là tôi cũng muốn học.

- Cu-bít, nếu cậu bằng lòng thì tôi chơi với cậu vậy - Cốc-ken-mu-le đề nghị.

- Nhưng phải mời ai nữa chứ?

- Ừ, cố nhiên, Sun này và... -Cốc-ken-mu-le nhìn quanh phòng và... thẳng Véc-ne... Véc-ne-Hẳn gọi -cậu còn đủ sức để nắm lấy chủ bài đấy chứ?

Véc-ne đang ngồi nốc rượu cô-nhắc cạnh chiếc bàn con, uể oải ngẩng đầu lên. Hai mắt hẳn đã đờ đẫn, nhưng hẳn vẫn ngồi thẳng, cử chỉ vẫn ung

dung hình như hoàn toàn chưa uống tí gì cả.

Cốc-ken-mu-le bày ghế. Hôm nay, hắn rất vui nhộn và dễ dãi. Buổi sáng, tên đại úy này đã gửi một gói hàng về cho gia đình, không phải là giẻ rách mà toàn là vật quý giá. Hắn cho rằng hôm nay là ngày lành của hắn và nhất định hắn sẽ gặp may, vớ bở.

Sun ngồi xuống cạnh bàn, ra vẻ trịnh trọng tựa hồ không phải hắn sắp sửa vào cuộc đò đen mà sắp bắt tay vào một công tác gì cực kỳ quan trọng.

- Nếu tôi ngồi cạnh ông để học cách chơi thì ông không phản đối chứ? -
Hen-rích hỏi Cu-bít.

Cu-bít rất không ưa người khác nhòm vào bài hắn. Hắn có thể phát cáu vì có người châu rìa. Nhưng hắn không muốn từ chối gã Nam tước và kéo ghế thân mật mời gã này ngồi.

Ván bạc thoạt tiên có vẻ ỏe oai. Cu-bít nhớ ý định không bốc đồng của mình ban nãy nên đánh một cách dè dặt khác ngày thường. Cốc-ken-mu-le chả may mắn lắm. Sun thì bao giờ cũng chờ thời cơ. Riêng Véc-ne thì hơi men bắt đầu bốc lên, mỗi lúc một hăng máu. Hắn đánh bạt mạng, làm những chuyện bất ngờ và vợ liền liền hết ván này sang ván khác trước sự ngạc nhiên của các con bạc. Cu-bít cũng đã say cuộc. Quên khuấy ý định dè dặt của mình hắn đặt tiền gấp đôi. Nhưng chả đi đến đâu cả. Hơn nữa, tay bạn chơi của hắn là Cốc-ken-mu-le lại cứ nhằm hết bạn này đến bạn khác. Sun rất hài lòng, xoa tay xuống chân bàn. Hắn cùng Véc-ne đã vớ được khá bẫm. Còn tên Cu-bít như sắp phát điên. Hắn tuyên bố hết tiền, mặc dầu ai nấy đều rõ ràng hắn mới tung ra chưa được một nửa số tiền vừa ăn hồi lộ.

Không, lần này vận đỏ vẫn không quay về với hắn. Cốc-ken-mu-le ngó bộ cay như ớt, móc ví lấy 315 mác đặt lên bàn, còn Cu-bít đành phải gọi riêng Sun ra góc phòng rỉ tai hẹn mai trả đủ. Sun lạnh lùng và hách dịch bảo chỉ đợi đến 12 giờ trưa mai, vì ngày mai, hắn cũng phải trả nợ, món nợ "danh

dự". Hẳn cố dẫn mạnh chữ "danh dự" khiến Cu-bít hiểu rằng, nếu không trả đúng hẹn cho tên được bạc này, tất thế nào cũng bị nhục với hẳn.

Để che giấu vẻ buồn bực đối với người xung quanh, Cu- bít cứ quanh quẩn mãi trong phòng và uống rượu cô-nhắc với Hen-rích và Véc-ne. Sun bỏ chuồn ngay để khỏi phải trả tiền rượu. Nhưng Véc-ne tỏ ra là một sĩ quan hào phóng. Hẳn thết đãi tất cả những ai đến ngồi ở bàn hẳn. Cuối cùng, Hen-rích mua hai chai sâm-banh và ai nấy đứng dậy cạn cốc trước khi chia tay. Tan cuộc vui, đầu óc Cu-bít quay cuồng choáng váng; thậm chí hẳn chẳng nhớ là đã làm cách nào mà lê được về đến phòng mình. Thực ra, như thế càng hay vĩ hẳn đã ngủ lịm đi tức khắc mà không phải băn khoăn nghĩ kế xoay tiền để thanh toán với Sun.

Cu-bít tỉnh giấc, đầu nặng trĩu, cảm thấy có chuyện không hay đang chờ đón mình. Hẳn cũng chưa nghĩ ra ngay là chuyện gì, cho đến khi rửa mặt xong và ngồi vào ăn sáng, hẳn mới sức nhớ câu chuyện với Sun.

Đối với người khác còn dễ dàn xếp chữ đối với cái thằng cha béo phì này: "Tớ cũng phải trả món nợ danh dự". Vị tất nó đã hiểu thế nào là danh dự!

Cu-bít cố ý đến Bộ tham mưu sớm, hy vọng sẽ gặp tên nào đó và giật tạt dù chỉ được một phần số tiền hẳn cần cũng được. Nhưng Cốc-ken-mu-le dốt túi cũng chỉ vền vện có 20 mác. Hay đành liều lên vay Đại tá hoặc Thiếu tướng.

Cu-bít thử gọi dây nói cho hai ba thằng bạn nữa, mặc dầu biết trước là bọn chúng cũng chả đào đâu ra, vì đứa nào cũng đều nướng sạch vào rượu và bài hết. "Thôi, ra sao thì ra!", cuối cùng, Cu-bít chặc lưỡi, giờ sổ sách ra, sắp chúi đầu vào công việc.

Chợt mấy tiếng gõ cửa khe khẽ khiến hẳn rùng mình. "Sun hay sao?" -

Hắn thoáng nghĩ trong óc. Nhưng hắn liếc nhìn đồng hồ.-và thở phào sung sướng: mới có 10 giờ.

- Đợi tý -Hắn nói to và bước tới cánh cửa bọc sắt, ấn vào ổ khóa tự động.

Trung úy Hen-rích đang đứng ngoài hành lang.

- Nam tước vào đây -Cu-bít mừng ra mặt -Lạ nhỉ, ngay phút này tôi mới sực nghĩ ra là ông có thể giúp tôi một việc.

- Xin sẵn sàng. Nhân thế tôi cũng có chút việc với ông, nói rõ hơn là một yêu cầu nhỏ.

Sau khi mời khách ngồi, tên đại úy cũng ngả lưng xuống ghế bành cạnh bàn giấy, khẽ đẩy chồng giấy má sang bên.

Không, hắn không thể chê trách số mệnh, nếu số mệnh đã dẫn Hen-rích đến đây. Trước hết, có thể giật ba bốn trăm mác để giả cho Sun. Làm sao mà từ này hắn không nghĩ ra điều này? Thú nhỉ? Sau nữa, đây là một dịp rất tốt để hoàn thành việc ủy thác của Béc-gôn. Phải để gã Nam tước ngồi một mình trong phòng, không thu dọn mớ giấy tờ vứt bừa bãi trên bàn có đóng dấu "tối mật" và vờ quên cả đóng cửa tủ. Hen-rích nhất định mắc lừa, nếu gã là kẻ phản trắc. Lúc ấy, chỉ việc nhòm vào ống viễn kính lắp bên cạnh tủ khéo đến nỗi chả ai đoán ra và gã Nam tước sẽ bị bắt quả tang.

Nhưng nên thực hiện mưu kế này thế nào đây? Nếu hắn đã chuẩn bị được trước thì có thể bày trò theo dự định sẵn. Dặn một tên cấp dưới nào đó gọi điện thoại cho hắn, hắn sẽ xin lỗi Nam tước, bảo gã ngồi đợi. Còn trong lúc này nên ứng phó ra sao? Bây giờ, khi Hen-rích đột ngột vào đây thì phải dựa vào tài tháo vát của mình thôi. Phải bịa ra chuyện gì. Phải mào đầu câu chuyện làm sao để giữ Hen-rích lại và xoay xoả thế nào để một phát đạn bắn

chết hai con thỏ: vay tiền và đồng thời thăm tra gã Nam tước?

- Thế tôi giúp ông được việc gì nào?

- Ông thấy chứ? -Cu-bít lựa lời -tôi rất muốn biết ý kiến ông về nhiều vấn đề có liên quan tới công việc của tôi. Tôi định nói đến công tác điệp báo mà tôi được hân hạnh phụ trách.

- Rất sẵn lòng trả lời các câu hỏi của ông...

- Ông đã công tác bên Nga và tất nhiên đã quen thuộc với tình hình thực tế của người Nga. Thế thì khi cơ quan phản gián bắt được một điệp viên của ta, điệp viên này có hy vọng vào sự may mắn được thoát chết không?

- Không hơn gì một con cá đã nằm trên thớt mà lại mong lủi trở về sông được. Trong thời bình, tình báo của ta còn có thể hy vọng vào một thái độ mềm dẻo nào đó khi người ấy thành thực thú nhận hết tội lỗi hay là thêm điều kiện gì khác... Nhưng trong thời chiến... Bản thân ông cũng đã biết đấy: luật pháp thời buổi chiến tranh bao giờ cũng nghiêm ngặt.

- Nhưng nếu điệp viên đó muốn thoát chết mà đồng ý làm việc cho cơ quan tình báo Xô-viết.

- Ô, đó chỉ là trường hợp hãn hữu!-Hen-rích cả quyết nói -Ông nên nhớ rằng, cái chính là ở chỗ này, bọn cán bộ tình báo Xô-viết được tuyển lựa theo những nguyên tắc hoàn toàn khác hẳn với bên ta: rất những điệp viên, mật thám làm việc cốt lấy tiền. Cơ quan tình báo Xô-viết, tiếc rằng chúng mạnh do ở chỗ tình báo viên gồm toàn những người hành động theo lý tưởng; tôi có thể gọi chúng là cuồng tín, chúng làm việc không phải vì tiền.

- Phải, phải... -Đại úy Cu-bít yên lặng, loay hoay tìm một cái móc để móc sang vấn đề khác mà hiện giờ hãn quan tâm hơn cả.

Chính Hen-rích lại gỡ thế bí cho hẳn.

- Xin lỗi Đại úy, tôi xin ngắt lời ông -Gã nói có vẻ mạnh dạn -tôi rất băn khoăn nghĩ rằng mình có lỗi với Đại úy.

Vâng, vâng, xin ông nghe tôi, rồi sau hẵng phản đối cũng được. Hôm qua, tôi đề nghị ông dạy tôi chơi bài và quả thật đã khiến ông dăng trí, khó chịu vì có người luôn luôn nhòm vào bài mình... Ồ, bản thân tôi cũng phải phát cáu khi ngồi đánh bài mà lại có kẻ chầu rìa dăng sau lưng nhòm ngó. Do đó, tôi cảm thấy mình phải chịu một phần lớn trong món tiền thua bạc của ông. Tôi rất mong ông hiểu thấu cho lòng tôi và đừng giận. Hôm qua, hình như ông có gặp điều khó khăn gì với Sun thì phải.

- Ông đoán đúng đấy. Nam tước ạ, thú thực là tôi có chịu của thiếu tá Sun 350 mác và chưa biết xoay xử ra sao để gỡ được cái thế bí này.

- Ồ, rõ là chuyện vặt! Tôi rất sung sướng nếu ông bằng lòng vay tôi món tiền nhỏ mọn đó.

Hen-rích rút ỏ túi trong ra một tập ngân phiếu mới tinh và nhìn Cu-bít ra vẻ hỏi.

- Nam tước thân mến, tôi hết sức cảm ơn ông, và mặc dầu thế tôi vẫn thấy không tiện... Vì chúng ta mới quen biết nhau chưa được bao lâu.

- Mỗi thiện cảm chân thành thường nảy nở ngay sau buổi gặp gỡ đầu tiên -Hen-rích mỉm cười và nghiêng mình -Đúng thế không ạ!

- Nam tước thân mến, ông là một sĩ quan chân chính! Cu-bít thở phào khoan khoái -Thú thật là tôi đành phải lợi dụng lòng tốt của ông, tất nhiên chỉ trong một thời hạn rất ngắn.

- Ô, việc gì mà vội... Đây là 350 mác. Đủ chưa?

- Hoàn toàn đủ.

Cu-bí xé một mảnh sổ tay, viết biên lai và trao cho Hen-rích: gã này lơ dềnh nhét nó vào túi.

- Không cần lắm, nhưng nếu ông muốn thế...

- Tôi nhất định yêu cầu làm vậy, và để tỏ tình thân của chúng ta, mời ông uống với tôi một ly rượu cô-nhắc. Bằng lòng chứ! Thú thật, tôi bị váng đầu, ù tai từ tối hôm qua.

- Vâng, nếu vì tình thân thì tôi không bao giờ từ chối -Hen- rích mỉm cười gật đầu.

- Vâng xin phép chạy sang phòng riêng trong năm phút.

Không đợi câu trả lời của Hen-rích, Cu-bít chạy ra cửa.

- Hãy gượng đã -Nam tước giữ hẵn lại -Ông bỏ đi mà cứ vứt giấy tờ mật trên bàn hay sao? Cất nó vào tủ chẳng tốt hơn à?

- Chuyện vặt!-Cu-bít xua tay -Trung úy ạ, ông cũng đang phụ trách những việc bí mật quan trọng chẳng kém gì tôi, hơn nữa, tôi vẫn tin vào tính kín đáo của ông. Ổ khóa tự động ở cửa kêu lách cách. Tiếng bước chân Cu-bít xa dần.

Hen-rích liếc nhìn chồng giấy má, rút điều thuốc ra, thong thả vê vê và đến đứng bên cửa sổ.

Khi nghe tiếng chân bước ngoài cửa, Hen-rích cũng chả thèm ngoái cổ lại, tựa hồ như không nghe thấy.

- Xin lỗi nhé, tôi hẹn năm phút mà thành ra đi mất bảy phút -Cu-bít đến đóng chặt cửa tủ và sau đó mới rút trong túi ra một chai rượu, hai chiếc cốc nhựa rồi bắt đầu rót cô-nhắc.

- Nào! Chúc mừng cho tôi gỡ được số bạc đã thua! Tên đại úy nâng cốc nói.

- Thê thì hãy chúc cho tôi cũng được bạc! -Hen-rích cũng vừa nâng cốc vừa nói theo lời nói của Cu-bít.

"Lại qua một thử thách nữa!"-Một ý nghĩ sung sướng thoáng qua đầu óc Hen-rích.

TẬP ẢNH CỦA THIẾU TÁ SUN

Sau bao nhiêu ngày, lần đầu tiên, mặt trời chọc thủng lớp mây dày và dội nắng xuống mặt đất. Nhân lúc nghỉ giải trí, bọn sĩ quan vận đồng phục ùa ra sân Bộ tham mưu. Kẻ này ngồi sưởi nắng trên bậc thềm mắt nheo lại vì chói, kẻ khác túm năm tụm ba đi dạo quanh sân, trò chuyện râm ran. Nhiều đứa xúm xít cạnh hầm xi-măng cốt sắt xây dọc đường trước cửa Bộ tham mưu. Bọn sĩ quan thường ẩn nấp trong hầm bê-tông mỗi khi máy bay tới ném bom. Nhưng bây giờ, ở đây, đang diễn ra cuộc bắn thi đặc biệt giữa hai tay thiện xạ giỏi nhất của Bộ tham mưu là Sun và Cốc-ken-mu-le.

Theo điều kiện cuộc thi thì xạ thủ phải bắn gãy cổ những chiếc chai đặt dưới chân tường hầm trú ẩn cách chỗ đứng bắn ba mươi thước. Trong trường hợp bắn gãy cổ chai, xạ thủ được đối thủ thưởng cho hai chai rượu cô-nhắc hay số tiền bằng giá hai chai cô-nhắc. Nếu chỉ bắn trúng thân chai mà không trúng cổ, người bắn phải mất cho đối thủ một chai cô-nhắc. Nếu đạn hoàn toàn trượt ra ngoài đích thì mất đứt hai chai.

Cốc-ken-mu-le bắn trước. Hắn cầm khẩu súng lục to tướng lấy ở tên thượng sĩ, xem xét cẩn thận, tiến tới cái vạch trên mặt đất, đứng hơi nghiêng người về phía mục tiêu và cố gắng ngắm thật chính xác. Đoàng! Một đám bụi tung lên phía bên phải cao hơn chiếc chai chút ít. Cốc-ken-mu-le căn môi và lại ngắm. Lần này, đạn chọc thủng giữa và làm chai vỡ. Viên đạn thứ ba cũng chỉ phá vỡ chai mà thôi.

- Thua cuộc nhé. Bắn chai! Không được chai nào! -Gã sĩ quan làm trọng tài hô to và cười.

- Tớ sẽ gỡ lại lượt sau -Cốc-ken-mu-le điềm nhiên nói -bây giờ tớ đã rõ cách ngắm rồi.

- Một trò chơi bổ ích đối với các sĩ quan tham mưu -Nghe tiếng nói, mọi người quay nhìn. Thiếu tướng tham mưu trưởng Đa-ni-en và đại tá Béc-gôn đã đến gần đám sĩ quan. Thiếu tá Sun giảng giải điều kiện thi.

- Hen-rích, con không tham dự hay sao! Béc-gôn nhắc thấy Hen-rích trong đám đông, liền hỏi.

- Tiếc rằng khi con tới nơi thì cuộc thi đã bắt đầu.

- Ô, xin mời Trung úy. Đây chỉ mới bắt đầu lượt thứ nhất. Hơn nữa, tôi lại thích được to cơ chứ? -Sun định đùa.

- Thế ông tin là mình được cuộc à? - Hen-rích nheo mắt hỏi.

Thiếu tá Sun kiêu ngạo mỉm cười và chìa cho cho Hen-rích khẩu súng lục để thay câu trả lời.

- Không, bây giờ đến lượt ông, tôi xin bắn sau ông.

Thiếu tá Sun như không thèm ngắm, bắn liền ba phát. Một chai vỡ, chai thứ hai gãy cổ, phát thứ ba bay sát cạnh chai mà không chạm vào nó.

- Không phải là xoàng - Thiếu tướng Đa-ni-en khen.

- Nam tước, đến lượt ông bắn -Sun mời.

Hen-rích rút khẩu Van-te trong bao ra và đứng theo tư thế bắn.

- Ông định bắn bằng cái súng xua ruồi này hay sao?-Cốc-ken-mu-le ngạc nhiên hỏi.

- Thế thể lệ cuộc thi cầm súng này à?

- Không cấm, nhưng tôi cuộc với ông rằng dùng khẩu Van-ten này thì cứ cách mười bước cũng chả bắn trúng được cổ chai đâu -Cốc-ken-mu-le cứ khăng khăng một mực. Nhiều sĩ quan đồng ý với hẳn.

- Ông tạo ra cho mình những điều kiện khó khăn hơn người dự cuộc khác -Tướng Đa-ni-en cũng nói.

- Nhưng thưa Thiếu tướng, người sĩ quan cần phải tinh thông tất cả các loại súng. Tôi xin giao ước đặt cuộc với thiếu tá Sun là cứ một phát súng là mười chai rượu và xin giao ước bắn bằng thứ súng khác.

- Xin ghi lời ông, mười chai một phát -Sun kêu to.

Hen-rích lạng lẽ giơ súng lên và ngay trong nháy mắt đó, ba tiếng nổ vang rền liên tiếp. Chai thứ nhất vỡ, hai chai khác mất cổ.

- Tệ quá! - Hen-rích cau mặt, hình như không nghe thấy tiếng reo hò

thán phục của những người đứng quanh -Đặt ba chai nữa ra đây - gã bảo tên thượng sĩ.

Ba phát đạn sau làm cho ai nấy đều sững sốt. Ba cái cổ chai bị cắt ngang y như tiện bằng dao.

- Được năm chục chai, thua mười chai. Vị chi Thiếu tá Sun mất đứt bốn chục chai cô-nhắc!-Trọng tài vui sướng hô to.

Xung quanh cười rộ. Mọi người đều đã biết cái tính bủn xỉn của tên thiếu tá, và bây giờ, tất cả đều theo dõi một cách thú vị bộ mặt dài ngoẵng của hắn đang đỏ bừng.

- Thiếu tá Sun còn ba phát nữa -Hen-rích nhắc -Thiếu tá có đeo khẩu Van-te đây chứ?

Sun thở dài sờ vào bao súng và mặt càng đỏ thêm.

- Đã giao hẹn bắn bằng khẩu Pa-ra-ben-lom cơ mà - Hắn ấp úng nói.

Hen-rích vui vẻ cười phá lên.

- Tôi cuộc mười chai là đùa đấy thôi, Thiếu tá ạ. Tôi chỉ cần một chai thôi cũng đủ.

- Thế thì xin mời ông chín giờ tối nay đến cùng uống với tôi chai rượu được cuộc của ông.

Sun nghiêng mình hết sức kiêu cách, như là mời Hen-rích tới dự một bữa yến tiệc long trọng.

- Rất hân hạnh. Đúng 9 giờ tôi sẽ đến -Hen-rích nghiêng đầu, cố giấu

ánh mắt chế giễu.

- Nam tước này, ông nên biết là tôi không muốn đọ súng với ông đâu nhé!-Cốc-ken-mu-le nói đùa khi hấn cùng Hen-rích quay về Bộ tham mưu - Và hãy nhớ là hôm nay ông đã chuốc lấy cho mình một kẻ thù không đội trời chung đấy.

- Thế mà tôi thấy là chúng tôi từ biệt nhau như hai người bạn vì tôi đã cho hấn hầu hết số rượu được cuộc của mình.

- Đòi nào hấn chịu tha cho ông cái lỗi đã tước mất của hấn danh tiếng thiện xạ số 1 trong Bộ tham mưu -Cốc-ken-mu-le giải thích rõ -mà đó lại là niềm tự hào độc nhất từ trước tới nay của hấn.

Khi Hen-rích và Cốc-ken-mu-le bước vào phòng mình thì tên trực ban báo cáo là thiếu tướng Đa-ni-en và đại tá Lem-be đang ở trong văn phòng Béc-gôn.

- Lem-be à! -Hen-rích nhìn sang Cốc-ken-mu-le có ý hỏi và nhíu mày như cố nhớ điều gì.

- Ông ấy lĩnh trách nhiệm chỉ huy cuộc hàng binh "Cuộc dạo mát rừng xanh" -Tên đại úy giải thích.

Hai người ngồi vào bàn và cặm cụi với giấy tờ. Năm phút sau, tướng Đa-ni-en và đại tá Lem-be mệt mỏi, áo quần lấm láp, đi qua thậm chí chả thèm liếc mắt về phía các sĩ quan nữa.

Qua khe cửa hé mở cũng có thể thấy Béc-gôn đang đi đi lại lại trong phòng. Điều đó chứng tỏ thái độ không vui của lão đại tá. Nhưng Hen-rích rất chú ý tới lời nói của Cốc-ken-mu-le về trách nhiệm giao cho Lem-be nên cứ đánh bạo gõ cửa.

- À, té ra con!-Nét mặt ủ dột của Béc-gôn hơi tươi lên - Mừng thành tích của con, thật là một xạ thủ xuất sắc!

- Thừa Đại tá, chính vì thế nên con mới đến đây đây! Ba có thấy là giá con được biểu diễn tài bắn súng không phải trong cuộc thi mà là trong "Cuộc dạo mát rừng xanh" thì chắc hợp lý hơn vì ở đó mục tiêu là quân địch chứ không phải là vỏ chai rượu cô-nhắc.

Một cái gì như nụ cười thoáng qua nét mặt Béc-gôn.

- "Cuộc dạo mát rừng xanh" đã được tiến hành rồi.

- Rồi ư? Bao giờ thế -Trong giọng nói của Hen-rích vừa có cả sự ngạc nhiên lẫn nỗi thất vọng.

- Mờ sáng hôm nay, đúng sáu giờ, và chấm dứt lúc 12 giờ.

Đôi mắt buồn rầu của Hen-rích chắc đã an ủi Béc-gôn.

- Không, con thật kỳ quái, hết sức kỳ quái. Nào, nói thật ta nghe, tại sao con lại cứ ước ao được tham dự trận đánh này?

- Xin phép được trả lời không phải là với một vị thượng cấp mà như là người cha thứ hai, mà con không muốn giữ bí mật điều gì cả, được không ạ?

- Ta mong rằng, con cứ nói chuyện như vậy với ta bất cứ lúc nào.

Hen-rích ngậm ngừng như hơi ngưng nghịu khi bộc lộ ra những ý nghĩ thầm kín của mình.

- Ba đã làm rất nhiều điều cho con -Gã mở đầu dè dặt -Nhờ ba nên con mới được phong quân hàm nhanh như vậy. Ba đã giao cho con những công

tác thích hợp...

- Nào, đã thành thực thì hãy thành thực cho trót! Tại sao con không nói hết đi?

- Con ghen với các sĩ quan ở Bộ tham mưu, họ đều có chiến công cả, đã được tham dự những chiến dịch quan trọng; những huân chương lấp lánh trên ngực họ đã nói rất hùng hồn về điều này...

Một nhịp cười giòn giã không nhịn được của Béc-gôn cắt ngang câu nói của Hen-rích.

- Đủ rồi!... Con ngây thơ đến thế kia à! Nói trắng cho con biết là hơn nửa số huân chương ấy đã được phát cho các sĩ quan tham mưu cốt cho sĩ quan đơn vị chiến đấu tin rằng bọn tham mưu cũng có công trạng với tổ quốc mặc dầu thường thường công trạng ấy không nhiều hơn công trạng của một tên nhân viên văn thư ở trong tòa thị chính thành phố. Vậy, không nên vì thế mà đâm đầu vào mũi súng của du kích. Để làm việc đó, chỉ cần tìm những kẻ mang dòng máu tầm thường, không phải là dòng máu cành vàng lá ngọc như con. Và hãy cảm ơn ta đã không ném con vào trận chiến đấu đó...

- Tại sao?

- Tại vì chúng ta đã mất hai trăm lính và 16 sĩ quan tử trận, một nửa số cảnh sát bị tiêu diệt...

- Kết quả thế nào ạ?

- Kết quả là, đối với nhiều kẻ "Cuộc dạo mát rừng xanh" đã biến thành cuộc dạo mát cuối cùng. Khi các đơn vị của ta đã chặn hết các lối rút, và tiến đến trại du kích thì mới biết là nhà cửa vắng tanh. Doanh trại và các lối hẻm đi vào đó đã được gài mìn chằng chịt. Hơn nữa, bọn du kích còn đánh tập

hậu quân ta; và sau khi tiêu hao một phần lực lượng của ta, chúng liền biến nhanh như chớp. Cuộc hành binh đã thất bại nhục nhã. Hậu quả duy nhất là hơn hai trăm cây thập tự mọc lên trong nghĩa trang cạnh làng.

- Kết quả là đại tá Lem-be...

- Mặc ma bắt cái lão Lem-be ấy đi, ta không muốn con buồn phiền vì thất bại của lão. Để mặc lão phân bua với Bộ tư lệnh tối cao. Ngày Trung úy, con nghĩ sao có lẽ ta phải giải trí một tí và ra thành phố gần đây dạo chơi một buổi chiều chứ nhỉ.

- Con xin sẵn lòng.

- Ta cũng biết là con vui lòng. Tuổi trẻ vốn không ưa các xó hẻo lánh. Phải đổi chỗ luôn luôn như đổi không khí vậy. Thế có thể chiều hôm nay đi chứ?

- Để đến mai tốt hơn. Hôm nay con đã nhận lời mời của thiếu tá Sun.

Lão đại tá cau mày.

- Ba không bằng lòng à?

- Ba không yên tâm. Thiếu tá Sun không bao giờ chịu tha cho con cái lỗi làm nhục hãn hôm nay đâu. Sau khi uống say, hãn có thể lăng mạ con, mà con thì với cái tính nóng nảy ấy...

- Con sẽ lạnh như băng và kín đáo như ba...

- Dù sao ta vẫn chẳng yên tâm.

- Sao vậy? Con hứa với ba như vậy cơ mà...

- Con hãy còn trẻ người non dạ lắm! Nếu không có chiến tranh...

- Có lẽ con đâu có hạnh phúc làm con ba...

- Đúng thế... Thôi, đi đi! Nhưng hãy nhớ là đối với tên thiếu tá này thì phải coi chừng. Nếu về sớm thì ghé vào chỗ ba nhé!

- Thừa Đại tá, xin vâng.

Đúng giờ đã hẹn, Hen-rích bảnh bao trong bộ quân phục đại lễ mới tinh, đến gõ cửa phòng thiếu tá Sun. Tên thiếu tá thân ra mở cửa.

- Nam tước Phôn Gôn-rinh kính mến, mời ông vào! -Tên Thiếu tá cố làm ra bộ niềm nở, nhưng trông nét mặt hẳn vẫn thấy sự nịnh hót nhiều hơn là mối cảm tình chân thật.

Hen-rích đưa mắt nhìn quanh khắp căn phòng của Sun, và phải vất vả lắm mới nhịn được cười khi chợt nhớ tới câu chuyện Cu-bít kể rằng, tên lính hầu của Sun muốn bài trí cho phòng của chủ đẹp mắt và đủ tiện nghi, đã khuân ở đâu về hai cỗ ghê bành bọc da, thế mà tên thiếu tá lại lập tức lấy dao lột phăng lớp da đem nhét vào chiếc va-li kếp sù giông như cái hòm.

Giá có bài trí thêm cho gian phòng cũng chẳng thừa vì nó quá trông trải và lạnh lẽo. Một chiếc giường hẹp phủ tấm chăn lính bằng vải thô, một chiếc bàn, bốn cái ghế. Lại còn chiếc va-li xấu xí kia nữa. Nhòm vào đó chắc thú vị lắm... Hẳn là trong đó có một tấm chăn sĩ quan để cẩn thận dưới đáy hòm. Mà Sun lại treo chiếc máy ảnh trên giường, chắc vừa lôi ra ngay trước khi khách đến cốt để khoe khoang. Hình như hẳn còn đợi người nào nữa. Trên bàn đặt hai chai cô-nhắc và bốn chiếc cốc nhỏ.

- Còn ai nữa hay sao?-Hen-rích hất hàm về phía bàn.

- Tôi bắt Cốc-ken-mu-le phải giả cho tôi khoản thua cuộc của hẳn, cho nên phải mời cả hẳn nữa, nhưng cách đấy mười phút, hẳn gửi giấy đến báo là Đại tá phái hẳn đi đâu đó. Cu-bít đáng lẽ cũng đến nhưng lại bận. Thế là chúng mình đành uống tay đôi vậy. Ông không phản đối chứ?

- Rất sung sướng được chén chú chén anh với ông một tối.

Tuy vậy, buổi liên hoan này hứa hẹn ít điều lành lẫm. Rõ ràng là cả chủ lẫn khách đều loay hoay tìm đề cho câu chuyện nhưng phạm vi của chúng rất hạn chế. Sự quan tâm của Sun không vượt ra ngoài khuôn khổ các sự việc trong sinh hoạt của Bộ tham mưu. Và chỉ tới lúc câu chuyện đụng chạm đến đại tá Béc-gôn, tên thiếu tá mới linh hoạt hẳn lên. Sau khi ca tụng kinh nghiệm công tác phong phú và những phẩm chất tốt của lão đại tá, Sun chua chát nói rằng trong thời gian gần đây, Béc- gôn trở nên lạnh nhạt và thậm chí còn xử tệ với hẳn.

- Thế ông có hiểu tại sao như vậy không?-Hen-rích nhìn đăm đăm vào đáy mắt Sun.

Thiếu tá đưa mắt sang phía khác, nhưng lấy lại nghị lực ngay và cũng nhìn thẳng vào mắt Hen-rích.

- Thú thật rằng tôi cho là tại ông tất!

- Nhưng Thiếu tá ạ, ông nên đồng ý là tôi không có một lý do gì để thù ghét ông và xúi bẩy Đại tá cả.

- Có thể là những lời thêu dệt nào đó hay những câu nói cố tình bóp méo sự thật... -Sun ngập ngừng -Chả nhẽ tôi với ông là những sĩ quan, chứ không phải là những mục đầu bếp, lại đi nghe những lời nói xấu... về phần tôi, cần phải báo trước rằng, tôi không bao giờ tha thứ cho một kẻ nào đã lăng nhục, xúc phạm danh dự của tôi. Nhưng để tai tới những lời ton hót... là

một việc quá thấp kém đối với nhân cách của tôi. Thế thì, chúng ta hãy uống mừng cho giữa chúng ta đừng bao giờ sinh ra chuyện hiểu nhầm. Nam tước, chớ nhẽ ông chỉ ghé môi vào một tí thôi!

- Tôi không khi nào uống quá một hai ly cả. Mà đây đã là cốc thứ hai, vậy xin phép được kéo dài cái thú nhấm nháp lâu lâu một chút.

- Điều đó rất đáng khen đối với người ít tuổi. Còn bọn già chúng tôi thì cần có hơi men, hơi khói, chất kích thích mới gánh vác nổi công việc lớn.

- Nhưng tôi thấy là ông vẫn có thời gian để giải trí nghỉ ngơi -Hen-rích đưa mắt về chiếc máy ảnh treo phía trên giường.

- Từ nhỏ tôi đã mê chụp ảnh, và bây giờ đã có khả năng để bổ sung thêm vào tập ảnh. Bao nhiêu thành phố tôi đã đi qua, bao nhiêu sự kiện tôi đã tham dự. Đến già giờ ra xem sẽ thấy lại không những là cả con đường đã qua mà còn thấy rõ từng bước chân của mình trên con đường đó.

Tên thiếu tá uống chớ kể gì trời đất, đôi mắt luôn luôn lơ đãng của hắn bây giờ long lanh, bộ mặt dài, vàng khè đã bừng đỏ.

- Giá được xem tập ảnh của ông thì thú quá, tất nhiên nêu nó không xâm phạm vào đời tư -Hen-rích ranh mãnh nheo mắt.

- Ông nói gì thế!-Sun lúng túng - Tôi là người có gia đình cơ mà! Ông có thể xem được.

Sun cúi lom khom trên chiếc va-li, loay hoay mở khóa và móc ra từ dưới đáy hòm một tập ảnh dày cộp.

Tập ảnh này phong phú thật. Ảnh chụp ở Bỉ, Na-uy, Tiệp- khắc, Pháp, Ba-lan... Có thể theo dõi tất cả con đường hành quân của đơn vị nơi mà Sun công tác trước đây. Đây là phần "Nước Nga". Hen-rích thong thả giờ từng

trang. Thành phố và làng mạc điêu tàn. Những người đói khát mệt lả ở sau hàng rào dây thép gai. Giá xử giáo và xác một thanh niên, gần như còn thiếu niên, bị treo dọc ngược đầu xuống đất. Những cảnh ấy chỉ làm nèn. Lớp đầu tiên là bọn sĩ quan, phần lớn là chính bản thân Sun. Chắc hẳn chẳng nào chụp hộ nó. Đây là tên Sun, chụp toàn thân. Bộ mặt béo phì long trọng, nụ cười dương dương tự đắc một chân giẫm lên xác chết, đôi ủng bóng lộn, lóng lánh dưới ánh nắng.

- Một tấm ảnh oai hùng (!) -Hen-rích chăm chú ngắm nghía và thốt lên.

- Tôi có thể nói là giàu hình tượng.

- Nên giữ gìn nó làm tài liệu.

- Tài liệu của một thời kỳ vĩ đại!-Tên thiếu tá say sưa nói thêm.

Hen-rích lật từng trang ảnh không dám ngừng đầu lên vì sợ lộ ánh mắt căm hờn của mình.

- Còn đây là tấm ảnh cuối cùng tôi chụp -Hắn lấy tay giữ tấm ảnh, trở vào ngày tháng ghi ở góc.

Tấm ảnh chụp thiếu tướng Đa-ni-en đang ở trong phòng làm việc. Lão đứng bên bàn, cầm trong tay mảnh giấy. Nền là một bức tường treo tấm bản đồ lớn. Đường nét trên bản đồ không rõ rệt lắm, nhưng những mũi tên màu đánh dấu thì rất rõ. Hen- rích dễ dàng đoán ra ngay rằng trên bản đồ ghi kế hoạch cuộc hành binh "Quả đấm sắt" -Chà! Công trình tuyệt tác. ông có thể dịch được bọn nhiếp ảnh nhà nghề hạng cứng. Xin nói thật là giá ông tặng tôi một tấm làm kỷ niệm ngày hôm nay thì tôi rất sung sướng.

Một nụ cười thỏa mãn ngời sáng trên bộ mặt Sun.

- Cứ chọn lấy một trong kiểu nào có hai tấm.

- Thế thì tôi chọn kiểu cuối cùng, tôi rất thích tấm ảnh tướng Đa-ni-en đứng bên bàn.

- Ồ, xin mời ông! Tôi có hai tấm đó. Một định trình lên Thiếu tướng, nhưng bây giờ, sau cái cú "Dạo mát rừng xanh" thất bại...

Hắn bóc tấm ảnh ra đưa cho Hen-rích.

- Không, không nhận như thế -Hen-rích gạt tay hắn ra - Phải để tặng vào tặng phẩm chứ.

- Nếu vấn đề là ở chỗ đó...

Sun cầm bút và viết nguệch ngoạc lên mặt sau: "Thiếu tá Sun thân tặng trung úy Phôn Gôn-rinh".

- Cảm ơn, rất cảm ơn-Hen-rích cất tấm ảnh vào túi áo. - Vâng, tôi đồng ý với ông là tướng Đa-ni-en hôm nay chả thiết gì quà cáp đâu -Hen-rích thở dài -cuộc hành binh thứ hai cũng tiêu ma luôn rồi.

- Ông coi "Quả đấm sắt" là cuộc thứ nhất à?

- Vâng, và bây giờ là "Cuộc dạo mát rừng xanh".

- Thế thì theo ý Trung úy, nên giải thích việc này bằng cái gì? -Sun nhìn chòng chọc vào mặt Hen-rích mà hỏi.

Bốn mắt giao nhau.

- Tôi làm tình báo từ bé, và mặc dầu tôi ít tuổi hơn tất cả sĩ quan tình

báo của quân đoàn, nhưng không ai có thể bác bỏ điều dự đoán của tôi rằng trong Bộ tham mưu ta có một tên gián điệp vẽ mặt đeo râu rất tài tình.

Sun ngả người vào lưng ghế, hai lỗ mũi lớn phập phồng, giống như hăn đang đánh hơi thấy một con mồi ngon, còn cặp mắt thì nheo lại thành hai khe nhỏ,

- Ông nghĩ vậy?-Hăn hỏi lại Hen-rích bằng cái giọng the thé.

- Tôi tin chắc như vậy. Thậm chí có thể nói thêm là tôi cả quyết như vậy. Nhưng Thiếu tá ạ, hôm nay chúng ta định giải trí mà lại cứ bàn mãi cái chuyện đau đớn và không hay đối với hai sĩ quan tham mưu như chúng ta.

- Đúng -Sun gật đầu - Thôi, chúng ta nói sang chuyện khác vậy.

- Thiếu tá này, mong ông cho biết cách ông giữ phim ảnh như thế nào?
-Hen-rích hỏi có vẻ xoi mói.

- Phim ảnh tôi thường đốt đi. Nếu đã in thành ảnh thì còn mang phim làm gì cho thêm nặng xác. Nhưng sao ông lại quan tâm đến việc này thế?

- Nhỡ ra có khi cần phải in thêm một tấm ảnh cũ. Lúc ấy phim ảnh rất có ích.

- Đối với tôi, đến nay chưa xảy ra trường hợp cần thiết như vậy. -Tên thiếu tá nhún vai.

- Giả thử cơ quan Giết-ta-pô cần đến một tấm ảnh nào đó của ông, lúc ấy làm thế nào? Đành phải bóc trong tập ảnh, và thế là mất một kỷ niệm.

Hai mắt Sun giương lên tròn xoe, trong đó thoáng ánh lo sợ.

- Tại sao cơ quan Giét-ta-pô lại chú ý đến tập ảnh của tôi?

Nụ cười trên môi Hen-rích chợt biến mất. Gã nhìn tên thiếu tá, vừa lạnh lùng vừa hằn học.

- Vì không phải tất cả đều ngờ nghếch và nhẹ dạ như ông tưởng đâu, Thiếu tá ạ.

- Tôi chả hiểu ông nói gì! Hãy giải thích hộ như thế nghĩa là gì?-giọng tên thiếu tá lạc hẳn đi vì tức giận - tôi không thể nhịn nhục trước những câu nói của ông đâu. Những lời cạnh khoé của ông nghe như những lời sỉ nhục. Trung úy chớ quên là tôi cấp bậc cao hơn ông và đã gần mười năm nay làm công tác này.

- Thiếu tá ạ, ngôi thứ trên dưới ở chỗ này chả có nghĩa lý gì hết. Đừng giả vờ kêu nhục nữa. Hãy nói toạc ra rằng ông đã bán phim ảnh cho bọn Nga với giá bao nhiêu, cái phim của tấm ảnh mà tôi đang cất trong túi áo đây này?

Sun cứng lưỡi... Hẳn tái nhợt đi, đến nỗi đôi mắt xám lờ mờ của hẳn trở thành gần như màu đen trên bộ mặt nhợt nhạt.

- Cái gì? Ông nói cái gì?-Mãi sau hẳn mới thốt lên.

- Tôi xin nhắc lại: ông bán tấm ảnh, hay đúng hơn là mảnh phim ảnh này cho bọn Nga được bao nhiêu tiền?

- Đồ tồi - Sun nhảy phắt dậy. Hẳn chạy tới đâu giường, giật phăng chiếc thắt lưng có đeo khẩu súng lục.

- Bình tĩnh! - Hen-rích cảnh cáo hẳn bằng giọng nói vẫn ôn tồn như thường -Thiếu tá nên nhớ là tôi bắn giỏi hơn ông. Trong lúc ông loay hoay rút súng tôi đã kịp vẩy cho ông bao nhiêu phát đạn mà tôi đã lấp vào khẩu

Van-te này. Bình tĩnh lại nào! Hơn nữa những kẻ biết điều bao giờ cũng có thể thương lượng mà không cần rút súng.

Giọng nói điềm nhiên của Hen-rích và có lẽ lời đe dọa đó đã trấn tĩnh được Sun. Hắn quẳng chiếc thắt lưng lên giường và bước tới bàn.

- Trung úy, ông đã xúc phạm vào danh dự sĩ quan của tôi. Tôi không để cho ông làm như vậy đâu -Tên thiêu tá nói to, người còn run lên vì tức giận.

- Chà! Thật là cơn giận dữ cao quý! Ông thật là một kép hát, một diễn viên ưu tú! Nhưng thú thực rằng, tấn tuồng ông vừa mới đóng chả có tác dụng mảy may nào đối với tôi cả.

- Thế ông muốn gì tôi nào?-Sun rít lên khe khẽ.

- Tôi muốn hỏi ông rằng -Hen-rích nói tiếp, vẫn bằng cái giọng bình thản như ban nãy -không hiểu ông đã trông thấy ở sở Giết-ta-pô người ta tra tấn những người bị tình nghi là phản bội như thế nào chưa? Tuy vậy, ta cũng chẳng đi sâu vào chi tiết vụn vặt làm gì. Vì ông cũng thừa biết rằng ở đó có những đao phủ lành nghề, thậm chí có thể bắt xác chết cung khai được.

- Nhưng tại sao ông cứ chực quàng câu chuyện ấy vào tôi, nó có quan hệ gì đến tôi?

- Quan hệ trực tiếp và gián tiếp chứ! Chả nhẽ mãi tới bây giờ ông cũng chưa hiểu là mình đã hành động quá cầu thả và sở Giết-ta-pô có cơ để chú ý rằng vì đâu mà ông lại say mê chụp ảnh đến thế.

- Tôi luôn luôn tận tâm hoàn thành nhiệm vụ của một sĩ quan, và không ai có quyền chê trách tôi vào đâu được. -Sun nói đã hơi bình tĩnh hơn.

- Có những chứng cứ bằng hiện vật rất đáng tin cậy hơn là lời nói

suông.

- Thế thì ông kết tội tôi về việc gì! -Tên thiếu tá rít lên.

- Lạy ngài, tôi có kết tội gì ông đâu và ngay từ đầu ông đã hiểu nhầm tôi. Tôi chỉ muốn ngăn ngừa cho ông một việc hết sức rầy rà, thế mà ông chực rút súng bắn tôi...

Sun với lấy chai cô-nhắc và ghé môi vào miệng chai tu ừng ực. Mấy mảnh chì ở hai chiếc răng sâu của hắn bám vào thủy tinh.

- Nam tước, cuối cùng ông hãy nói cho biết, người ta có thể tố cáo tôi về việc gì?-Hắn nói gần như rên rỉ.

- Thiếu tá hãy yên trí -Hen-rích lạnh lùng ngắt lời hắn -Vì ông mặc quân phục sĩ quan chứ có khoác "tạp dề" của con bé hầu phòng đâu! Vấn đề là thế này, trong cuộc họp của Bộ tham mưu mấy tuần trước đây, khi thảo luận nguyên nhân thất bại của cuộc hành binh "Quả đấm sắt", ông đã đưa ra ý kiến là bộ tư lệnh Xô-viết có tờ sao tẩm bản đồ của bộ tư lệnh Đức. Lúc đó, ông nói cạnh khỏe, bóng gió, ám chỉ cá nhân tôi. Việc này đã rõ ràng rành.

- Nhưng đấy chỉ là điều dự đoán, chính ông cũng cho đó là lời bóng gió.

- Đó là âm mưu ném đá giấu tay, đổ lỗi mình cho kẻ khác! Phương pháp của những kẻ muốn giấu cái đuôi của mình. Khi ấy tôi cũng đã hiểu tại sao ông lại tỏ vẻ cảnh giác cao độ đến thế, thì giờ đây tôi lại có chứng cứ để xác nhận điều đó.

Hen-rích cầm lấy tập ảnh và gỡ ra chỗ dán ảnh thiếu tướng Đa-ni-en.

- Ông hãy tự xem lấy -Hen-rích trở tấm ảnh -Trong thực tế ông đã chụp tấm bản đồ tác chiến, còn tướng Đa-ni-en chỉ cốt để che mắt thiên hạ. Nếu cho mảnh phim này qua máy phóng đại thì sẽ có một bản sao tinh vi bậc nhất của tấm bản đồ chiến lược. Chính ông đã đề chụp ngày 12 nghĩa là trước khi mở đầu cuộc hành binh. Mà muốn chuẩn bị cho cuộc giao chiến, bọn Nga cũng chả cần nhiều thời gian lắm. Mọi người đều biết lòng tham tiền của ông, và cố nhiên sẽ tin chắc rằng ông đã bán bản đồ cho bọn Nga với một giá khá đắt. Kết quả là hai sư đoàn quân ta đã bị tan tành. Ông không còn phim nữa, có nghĩa là nó đã nằm trong tay bộ tư lệnh Nga. Đúng thế chứ.

Hen-rích trông thấy tên thiếu tá sắp ngã đi, mặt hấn lại tái nhợt như xác chết đuối, hai mắt trố ra vì kinh hãi.

- Ông cho biết là ngoài những lời nói suông, ông có đủ chứng cứ cụ thể để bác bỏ những sự buộc tội xác đáng không?

- Nhưng tôi chỉ chụp ảnh thiếu tướng, chứ có chụp bản đồ đâu!-Sun kêu to.

- Đó chỉ là lời nói mà thôi, nhưng người ta đòi phải có sự chứng minh rõ ràng. Ông có thể chứng minh rằng ông không bán phim ảnh cho bọn Nga được không?

Thiếu tá lặng thinh, hàm dưới của hắn run lập cập. Hắn đã nhận rõ mối nguy hiểm đang đe dọa sau gáy hắn. Hắn chỉ có cách dùng lời để bác bỏ sự tố cáo, chứ không thể dùng sự việc thực tế, mà lời nói thì ai tin cho?

- Thật là đáng sợ, Nam tước ơi! - Hắn tuyệt vọng giơ tay lên trời.

- Thế ra cuối cùng ông cũng hiểu nhỉ?

- Đáng sợ là vì suốt đời tôi chưa bao giờ làm cái việc mà ông vừa tố

cáo.

- Không phải tôi mà là hàng trăm con người sẽ tố cáo ông, vì ông mà con cái họ bị côí cút.

- Ồi, giời đất ơi! - Sun rên rí.

- Danh dự của một sĩ quan Đức yêu cầu tôi lập tức phải báo cáo lên bộ tư lệnh tối cao...

- Nam tước... - Sun nắm lấy tay Hen-rích chực hôn hít.

- Nhưng... Hen-rích cố ý kéo dài câu nói -nhưng tôi sẽ không nói gì với ai hết. Và không phải chỉ vì tôi thương hại ông và vợ con ông mà thôi. Thành thực mà nói, tôi không muốn thiên hạ tưởng tôi tố cáo ông vì thù riêng, vì lời nói cạnh khóe bừa bãi của ông trong hội nghị Bộ tham mưu. Ông hiểu tôi chứ?

- Ồ, Nam tước!

Chưa qua cơn sợ hãi vừa rồi, Sun lần này lại suýt chết ngất đi vì mừng rỡ.

- Vậy ông không quên ơn của tôi đối với ông chứ?

- Tôi xin ghi nhớ suốt đời và luôn sẵn sàng trả ơn ông bằng bất cứ cái gì mà ông muốn! -Sun reo lên.

- Tất nhiên, ông phải hiểu rằng, tôi không nói đến sự đền ơn bằng tiền bạc đâu -Hen-rích khinh bỉ nói - Nhưng chỉ mong trong trường hợp cần thiết, ông sẽ giúp tôi với tình bè bạn. Thiếu tá bằng lòng chứ? Có thỏa thuận như thế không nào?

- Tôi vui lòng làm bất cứ việc gì hợp với khả năng mình.

- Nhưng nếu ông còn chạm đến danh dự sĩ quan Đức của tôi, dù chỉ một lần nữa thôi...

- Lạy ngài! Không bao giờ và bất cứ hoàn cảnh nào!

- Thôi, chúng ta đã thỏa thuận như vậy là tốt rồi. Thế mà ban nãy ông toan rút súng ra.

Sun liếc nhìn khẩu súng, tập ảnh mở rộng và nhéo mắt cười. Hẳn muốn hỏi điều gì, nhưng lưỡng lự.

- Thiếu tá ạ, tôi hiểu ông và hứa rằng nếu quả thực ông giữ lời và giúp đỡ tôi được việc gì đó thì tôi sẽ trả lại tấm ảnh cho ông. Chắc ông muốn hỏi tôi điều đó chứ gì?

Tên thiếu tá lặng lẽ gật đầu.

Sau khi về đến nhà và cởi bộ quân phục ra. Hen-rích mới sực nhớ rằng mình đã hứa ghé vào chỗ lão đại tá. Gã đưa tay ra với lấy bộ quần áo, ngần ngại giây lát, sau đó lại vứt mạnh nó xuống ghế bành. Không, thậm chí gã không còn sức để động đậy mấy ngón tay nữa. Ngủ, phải ngủ ngay, để nói bớt dây thần kinh đã bị căng thẳng cực độ.

Nhưng đêm đó Hen-rích trằn trọc mãi không sao chợp mắt nổi. Tập ảnh của Sun cứ chập chờn trước mắt gã tựa hồ như gã đang giở hết trang này sang trang khác. "Tài liệu của thời kỳ vĩ đại" -lời Sun nói về tập ảnh. Phải, tài liệu, nhưng là tài liệu đáng kết án và có thể, sau này, tất cả sẽ được trông thấy tập ảnh của tên thiếu tá ấy.

NỖI TƯ LỰ BÊN CỬA SỐ TOA XE LỬA

Cái tin quân đoàn đã bị thiệt hại nặng nề được chuyển sang Pháp để cho một quân đoàn khác tới thay thế, đã lan truyền nhanh chóng và dĩ nhiên, làm cho hết thầy sĩ quan đều hồi hộp.

Thoạt tiên người ta rỉ tai nhau như là nói tới một điều bí mật lớn, nhưng ai nấy đều phấn khởi ra mặt. Tuy nhiên lại nghe đồn là một bộ phận sĩ quan sẽ phải ở lại mặt trận phía Đông và tin này đã gây mối lo ngại không đâu. Nhưng bọn sĩ quan tự an ủi mình và bàn với nhau rằng việc đó can hệ đến các đơn vị chiến đấu, chứ can gì tới sĩ quan tham mưu.

Sau khi nhận được mệnh lệnh chính thức của Bộ tổng tư lệnh về việc chuyển quân của quân đoàn, ai nấy mới yên trí.

Ngay ngày hôm đó, Béc-gôn gọi Hen-rích tối để báo cho gã biết cái tin mừng ấy.

- Mãi rồi mệnh lệnh cũng đến nơi chứ! Thế là chúng ta đi luôn! Nói thực là ba cứ thấp thỏm sợ chúng mình phải nằm lại...

- Thưa Đại tá, có công việc gì cần làm để sửa soạn lên đường không?

- Con phải ra ga và theo dõi việc chất đồ đạc lên xe lửa. Chắc hai ngày là xong chứ gì?

- Chắc thế.

- Nhưng ba thấy con không vui mừng trước tin ra đi. Con có thể nói cho ba biết tại sao mấy ngày gần đây con lại ù xìu như vậy?

- Con không muốn rời mặt trận phía Đông này lắm.

- Chào! Ý thích của con thật lạ đời.

- Con lại nghĩ rằng nhờ vốn hiểu biết tiếng Nga, phong tục Nga và tình hình chung ở nước Nga nên con ở lại đây được việc hơn...

- Nhưng cũng phải nghĩ đến mình chứ. Con ngồi lì mãi ở cái xó này thế là đủ rồi. Còn ở bên Pháp... Ồ, nước Pháp hoa lệ! Cứ sống thử vài ngày ở đó là lập tức cái vẻ cau có của con sẽ biến mất ngay. À, con đã biết tin thiếu tá Sun chuyển sang đơn vị khác chưa?

- Thế đấy!-Hen-rích cười ý nhị -Hóa ra hăn hèn thật!

- Ba mong rằng con chưa gây chuyện với hăn chứ?

- Không. Hoàn toàn chuyện thân mật. Hăn còn tặng con món quà nhỏ.

- Sun đã viết đơn xin chuyển và ở đây giao hăn cho Bộ Tư lệnh tối cao cắt cử công tác. Hăn đi từ hôm qua. Ý kiến con thế nào?

- Ý kiến con là mặc xác hăn! Con chả có thời gian để bận tâm về số phận của thiếu tá Sun. Bao giờ ba hạ lệnh cho con đi ra ga?

- Sáng mai. Nhớ là ta rất tin vào tài tổ chức của con.

- Rồi đâu sẽ vào đấy cả, ba ạ.

- Tươi lên, mặt mũi phải tươi tỉnh lên, nên nhớ là nước Pháp diễm lệ đang chờ đón con. -Tuy vậy sau khi trò chuyện với Béc- gôn, nét mặt của Hen-rích cũng chả tươi hơn tí nào. Sáng ngày hôm sau gã còn ủ rũ hơn.

Từ trước vốn luôn luôn vui nhộn và niềm nở, hôm ấy gã quát tháo quân lính khuân vác đồ đạc lên toa tàu và mắng nhiếc tên lính hầu Éc-vin thậm tệ, đến nỗi tên này cố tránh không dám gặp mặt chủ. Hình như một người khác

đã thay thế chàng Nam tước điềm đạm xưa nay.

Hai hôm sau. Chiều tối thì công việc đã xong xuôi. Nhưng sự hoàn thành công việc đúng hạn cũng chẳng thay đổi được nỗi phiền muộn của trung úy Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Gã bước vào quán ăn sĩ quan với dáng bộ buồn bã và, mặc dầu phòng ăn hầu như không có khách khứa gì cả, gã vẫn đi đến cái bàn kê tận góc xa, cạnh cửa sổ.

Khi bồi bàn đang nhận thực đơn, chợt có một tên thượng úy cao gầy tiến lại bàn Hen-rích.

- Trung úy cho phép tôi ngồi cùng chứ?-Hỏi Hen-rích.

- Tôi rất sung sướng được ăn chung bàn.

Tên thượng úy nghiêng mình, ngồi xuống ghế và cặm cụi xem xét bảng giá hàng.

- Trong bảng không thấy ghi rượu bia? Giá được uống một cốc bia đen thì hay quá!

Hen-rích chăm chú nhìn tên sĩ quan.

- Chắc có đấy, hình như ông đi qua ghé vào đây thì phải?

- Vâng, tôi mới về nước sang.

Cô bồi bàn mang thức ăn đến cho Hen-rích làm ngắt quãng câu chuyện.

- Còn ông, xơi gì ạ?-Cô hỏi tên thượng úy.

- Một cốc cà-phê đen và một ít bít quy -Tên thượng úy đáp, và không

hỏi gì về rượu bia nữa.

Cô hầu bàn tất tả chạy đi ngay.

- Ông vừa được nghỉ phép? -Hen-rích gợi chuyện.

- Tôi được về thăm nhà một thời gian, và bây giờ lại ra mặt trận.

- Ở nước nhà có gì mới không?

- Vẫn như trước,-Tên thượng úy uể oải trả lời -Tuy vậy, tôi có giữ tờ báo đây, đọc nó ông có thể biết được tất cả mọi tin mới.

Tên thượng úy rút tờ báo gấp trong túi ra đưa cho Hen-rích.

- Rất cảm ơn, để xem lúc rỗi thì thú lắm đây. -Hen-rích nói xong, cũng móc ra một cuốn sách mỏng -Tôi cũng vừa đọc xong cuốn sách này ngày hôm nay. Rất hay. Nếu ông muốn, xin tặng ông -Tên thượng úy cất luôn cuốn sách vào túi, không cần xem tên nữa. Sau khi điềm nhiên uống cạn tách cà-phê, hắn đặt tiền lên bàn, lặng lẽ nghiêng mình chào Hen-rích rồi đi ra.

Mười lăm phút sau, Hen-rích đã ngồi trong gian buồng toa tàu mà hai hôm nay gã dùng làm nơi ngủ tạm thời. Tên lính hầu đã biết tin chiều nay hai thầy trò sẽ trở về phòng tham mưu, đang lúi húi thu xếp đồ đạc. Nhưng Hen-rích chẳng vội gì. Khóa cửa và buồng rèm cẩn thận xong đầu đấy, gã giở tờ báo ra và hình như tìm kiếm một cái gì bổ ích cho mình. Gã đọc từ trên xuống dưới rất lâu và luôn luôn dừng lại trước từng chữ, thậm chí từng chữ cái một. Chắc hẳn những tin tức mới đó rất lý thú cho nên nửa giờ sau, khi Hen-rích ngồi lên xe để về phòng tham mưu, Éc-vin nhận thấy sắc mặt của tên trung úy ra vẻ tươi tỉnh hơn. Suốt dọc đường, Hen-rích khe khẽ hát một bài du dương và lại còn vui vẻ đùa cợt nữa, điều này trước kia chưa bao giờ thấy trong thái độ của gã đối với lính hầu.

Đoàn xe lửa thông thả tiến về phương Tây. Đứng trước, đầu tàu kéo những toa trần chở hàng dài chừng mấy trăm thước và đó là một đảm bảo chắc chắn. Nếu du kích đặt mìn dưới đường ray thì chỉ có đầu máy và các toa tàu chở hàng bị tung lên trời, còn đoàn toa chở binh lính vẫn nguyên vẹn.

Thật ra tất cả mọi người đi trên xe lửa đều hy vọng vượt qua đất Bạch Nga bình an vô sự, bởi vì từ trước đến nay, du kích thường chỉ chú ý tới các đoàn tàu từ phương Tây tiến sang phương Đông. Nhưng việc phòng xa không bao giờ vô ích. Vì vậy mới phải cho các toa trần chở hàng đi tiên phong. Nòng súng máy trên xe tăng tua tủa chĩa lên trời, quân lính ai nấy đều súng ống kè kè cạnh nách.

Trong các toa hạng nhất, tất nhiên bọn sĩ quan ít nghĩ đến nguy hiểm hơn. Không phải là vì các ngài sĩ quan vốn to gan lớn mật hơn mà chỉ vì chúng chẳng còn thì giờ mà nghĩ. Đứa thì đang ngủ lã lóc sau cuộc chè chén, đứa khác đang nốc rượu, bọn nữa thì đang tranh thủ giờ phút rồi để sát phạt nhau.

Hen-rích cùng lão đại tá đi trong một toa hạng nhất ở giữa đoàn tàu. Buồng cuối cùng dành cho tụi lính hầu, mỗi buồng còn lại chứa hai hay ba tên sĩ quan. Chỉ có lão đại tá, Cốc-ken- mu-le và Hen-rích được mỗi người một buồng.

Trên trung úy thầm cảm ơn Béc-gôn về sự ưu đãi này, nó cho phép gã có thể ngồi một mình tư lự, ôm ấp những ý nghĩ riêng trong lòng.

Đó lại không phải là những ý nghĩ vui vẻ gì cho lắm.

Những phong cảnh quen thuộc từ từ trôi qua ngoài cửa sổ. Bao giờ Hen-rích được ngắm lại những cảnh này? Bao giờ anh có thể quăng cái bộ

quân phục ghê tởm này đi, để mặc bộ quân phục yêu dấu của mình, để đi vào rừng thanh thoi dạo gót giữa những rặng cây tuyết phủ, hay là mùa hè năm lẫn ra trên thảm cỏ xanh ròn và lặng ngắm bầu trời lam thăm thẳm? Bao giờ anh lại có thể không cần giấu giếm, cất cao giọng hát bài ca thân yêu, bài ca mà cha anh thường bảo hát? Và bao giờ lại được thấy mặt cha nhi? Có được gặp lại bạn bè, quen biết nữa không? Có thể được tiếp tục việc học hành bỏ dở vì chiến tranh hay không?

Đối với gia đình, anh đã "mất tích". Cha anh đã nhận được giấy báo như vậy. Cái tin này đã gây cho người thân bao nhiêu đau đớn! Nhưng, cần phải thế. Cần phải thế! Thân thích, bạn bè đều xem anh đã chết. Chỉ có mấy đồng chí ở Mát-xcơ-va là biết được rằng cái người mang tên Phôn Gôn-rinh đã làm được những việc gì? Chỉ có những đồng chí ấy biết rằng anh hiện đang ở đâu, ngày mai và ngày kia anh sẽ phải làm gì thôi.

Anh sẽ hoàn thành mọi việc được ủy thác. Thậm chí nếu có vì vậy mà hy sinh tính mạng, anh vẫn vui lòng. Anh làm như thế vì Tổ quốc, vì cha, người cha giờ đây đang khô héo vì anh và sẽ còn khô héo trong nhiều năm nữa.

Anh đã phải chịu đựng những gì trong cái buổi tối khi xem tập ảnh kỷ niệm của Sun? Có những phút mà Hen-rích tưởng là mình sẽ lộ nguyên hình và vồ lấy tên thiếu tá. Chưa hề ai hiểu được là anh đã phải vận dụng bao nhiêu nghị lực để đè nén lòng căm hờn xuống. Nhưng anh đã nén được như hoàn cảnh đòi hỏi.

Bây giờ, anh lại gặp nhiều khó khăn hơn. Từ nay, anh không những sẽ phải sống giữa quân thù, mà còn phải sống ở nơi đất khách quê người. Trong lúc quân đoàn này còn đóng tại đất Bạch Nga, nếu lỡ bị bại lộ, anh vẫn có thể chạy vào rừng theo du kích. Tuy sống giữa quân thù nhưng trên mảnh đất quê nhà, ở Tổ quốc, và luôn luôn cảm thấy lực lượng vĩ đại của dân tộc mình, sự ủng hộ thầm kín và sức mạnh tinh thần vô tận của nhân dân. Phải,

anh đành sống ở nước ngoài xa lạ, và nếu xảy ra chuyện gì thì chỉ có mỗi một lối thoát duy nhất là sử dụng khẩu súng lục tí hon mà ngày đêm anh không lúc nào rời.

Nhưng dù sao Hen-rích sẽ sống! Sống rất lâu và trái với ý kẻ thù. Anh có đủ nghị lực để xử sự làm cho bọn chó săn Giét-ta-pô không thể dò ra dấu vết. Phải, đối với vai trò Nam tước Hen- rích Phôn Gôn-rinh đôi khi anh ghê tởm đến buồn nôn. Sau này, có lúc anh sẽ kể lại cho bạn bè thân thuộc, nhưng hiện nay, cần phải ngậm miệng và không một giây phút nào được quên rằng anh là ai và mò vào nơi hang hùm nọc rắn này của quân địch cốt để làm gì. Biết bao nhiêu khó khăn tưởng chừng không vượt qua nổi. Diễn viên trong rạp hát có thể nghỉ ngơi giữa hai màn kịch, họ có cả một ngày dài để sửa soạn trước khi lên sân khấu, còn anh thì phải đóng kịch thường xuyên, từng giây từng phút, phải đóng thật đạt. Đêm cũng không được nghỉ. Bởi vì ban đêm lại càng nên cẩn thận hơn, cần tự theo dõi mình, để khỏi nằm mơ nói nhảm, lỡ lộ ra câu nào. Còn lâu lắm mới được nghỉ ngơi. Anh có đợi được đến lúc chiến tranh kết thúc không? Đạo quanh miệng vực thăm lâu như vậy làm sao cho không sa chân xuống?!

Thôi, vứt những ý nghĩ ấy đi! Hiện nay, anh là Nam tước Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Thế thì Nam tước Phôn Gôn-rinh phải nghĩ gì? Nghĩ về ván bài ít xì, về những thú vui đang chờ đợi anh ở nước Pháp, về những lá thư của tiểu thư Lô-ra anh cần phải xem mà chưa hề xem, bởi vì lão đại tá rất chăm chú theo dõi làm sao cho việc thư từ đi lại giữa. Nam tước và tiểu thư khỏi bị ngắt quãng.

Sau khi vượt ra khỏi biên giới đất Nga, đoàn xe lửa chạy nhanh hẳn lên, chỉ đỗ lại chốc lát ở các ga lớn. Việc này phá vỡ kế hoạch cá nhân của nhiều gã sĩ quan đã tính toán tranh thủ ghé vào Béc-lanh. Nhưng mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh rất nghiêm ngặt: tất cả phải có mặt đúng hạn tại địa điểm đã quy định không trừ ai cả.

Sang ngày thứ tư thì đoàn tàu vượt qua biên giới Pháp và chiều hôm đó

dừng lại trong một thành phố nhỏ của nước Pháp.

Hen-rích mất cả buổi sáng hôm sau để sắp xếp trụ sở của phòng I-X. Tới bữa cơm trưa, anh đã kịp báo cáo với lão đại tá rằng nhà cửa đã bố trí xong và ngày mai có thể bắt tay vào công tác.

Anh ngạc nhiên thấy lão không chú ý nghe báo cáo lắm, không mấy may tỏ vẻ thích thú căn phòng đầy đủ tiện nghi như trước đây.

- Đại tá chưa vừa lòng hay sao ạ?-Hen-rích hơi phật ý, hỏi.

- Việc này chả có liên quan gì đến cả ba lẫn con nữa đâu, con ạ, -Béc-gôn trịnh trọng nói.

- Con không hiểu.

- Tiếc rằng, Hen-rích ạ, ba con ta phải xa nhau trong một thời gian. Đêm qua vừa có điện gọi ba lên nhận lệnh của thống chế Him-le. Ba cũng chưa biết là mình sẽ làm gì, nhưng bất cứ thế nào cũng không trở lại đây nữa đâu. Rất có thể ba sẽ ở lại Béc-lanh.

Trên gương mặt Hen-rích thoáng hiện ra vẻ luyến tiếc và lúng túng. Việc chuyển chuyển của lão đại tá khiến tình thế của anh thêm phức tạp. Ai biết được là quan hệ giữa Hen-rích với thượng cấp mới rồi đây sẽ ra sao?

Trông bộ Béc-gôn cũng cảm động trước sự chia cách này.

- Con ạ, đừng buồn, đừng buồn!-Hắn nói -Quan hệ giữa ba con ta không phải đến đây là cắt đứt đâu, ba coi việc săn sóc con là một nghĩa vụ thiêng liêng và cũng đã làm được đôi điều. Nếu ba mà biết rõ công tác của mình thì không ngần ngại gì mà không đem con đi theo. Nhưng hiện nay tình hình không đơn giản nên ba đành đi một mình, rồi sau đánh điện gọi

con. Nhưng ba không muốn con ở lại đây. Có tin đồn là quân đoàn sẽ giải tán. Con có thể lại rơi vào cái xó đó. Người bạn cũ của ba là tướng E-véc, nhân thể, cũng biết ba con, ông ta đang chỉ huy một sư đoàn ở Pháp. Sáng hôm nay, ba đã nói chuyện với Trung tướng bằng điện thoại và ông ta đồng ý lấy con vào Phòng Tham mưu, cũng làm sĩ quan đặc trách. Tất nhiên, ba đã nhận xét tốt cho con, ông ta đã hứa sẽ nâng đỡ con về mọi mặt và không giao công tác quá nặng. Ở đây, ba cũng đã thảo luận với mấy sĩ quan, tối hôm nay, tất cả giấy tờ cần thiết sẽ làm xong. Giấy tờ của con thì mai phải xong, chậm nhất là ngày kia con phải đến Phòng Tham mưu của tướng E-véc. Mười hai giờ trưa mai, ba sẽ đi Béc-lanh. Sau khi tiễn chân ba con cũng có thể lên đường được.

- Ba chưa cho biết rõ là con sẽ đi đến đâu?

- Sư đoàn E-véc ở rải rác nhiều nơi. Nó bảo vệ các binh công xưởng, phòng tham mưu của sư đoàn đóng tại Xanh Rê-mi. Đó là một thành phố nghỉ mát nhỏ ở miền Nam nước Pháp. Nhưng ba phải báo trước cho con biết là trong thời gian gần đây, ở bên này cũng không yên ổn lắm đâu. Bọn du kích cũng đã xuất hiện, chúng săn các sĩ quan Đức. Cái việc bắn trộm ở đầu đường góc phố đã trở thành chuyện thường như cơm bữa. Như vậy là phải cẩn thận và cẩn thận hơn nữa.

- Thưa Đại tá, con rất buồn vì phải xa ba, lúc nào đã nhận công tác ổn định rồi thì ba gửi thư cho con chứ?

- Ba sẽ cố gửi thư con con càng sớm càng hay, ba đã ghi địa chỉ của Phòng Tham mưu sư đoàn E-véc và sau khi đã biết rõ mọi việc, sẽ lập tức viết thư cho con ngay. Còn con thì phải viết thư cho ba thường xuyên, kể hết mọi việc đấy nhé. Ba hy vọng rằng con sẽ xứng đáng với lời nhận xét mà ba đã nói với tướng E-véc.

- Ba sẽ không phải hổ thẹn vì con.

- Và chớ quên viết thư cho En-da, nên nhớ là mẹ đối với con như mẹ đẻ. Theo ba đoán thì Lô-ra cũng mong đợi thư con lắm. Chắc ba không nhầm chứ?

- Ô, chả lẽ ba lại tưởng rằng con sẽ quên nhiệm vụ thiêng liêng này của mình hay sao?

- Có lẽ thế là đủ rồi đấy. Đi mà nghỉ. Nửa giờ nữa ba sẽ bắt đầu bàn giao công tác, để đến mai trước khi lên đường sẽ được rảnh rang một chút.

Mười hai giờ trưa hôm sau, Béc-gôn đáp xe lửa đi Béc-lanh, còn Hen-rích thì từ nhà ga lên ô-tô đi thẳng đến Xanh Rê-mi.

CÔ MÔ-NÍC NHƯỢNG BỘ

Con đường ô-tô giống như một lối đi hai bên có trồng cây rất đẹp, nên Hen-rích ra lệnh cho Éc-vin giảm bớt tốc độ để ngắm cảnh. Phong cảnh đẹp thật. Đồng bằng đã lùi lại đằng sau, và bây giờ hai bên đường toàn những đồi phủ cây xanh. Càng ngày đồi núi càng cao, chúng chồng chất bên nhau như những ngọn sóng lớn vỗ vào chân núi An-pơ.

Khi con đường bắt đầu uốn khúc quanh co, Hen-rích bảo Éc- vin đổi chỗ cho anh. Anh tin vào tay lái già dặn của mình mà luôn luôn vẫn phải rùng mình trước những chỗ ngoặt bất ngờ lúc đường đâm thẳng vào núi đá lớn hay là một vực thẳm. Nhưng chỉ đằng xa tưởng như vậy thôi. Khi đến gần, Hen-rích nhận thấy là đường ô-tô và đường xe lửa chạy song song bên cạnh đều chui vào hang núi, để rồi lại đột ngột nhô ra phía bên kia núi. Sau khi lượn qua hang núi, con đường sắt và đường xe hơi men theo ven bờ một dòng sông nhỏ nước chảy cuồn cuộn, và lượn khúc theo con sông qua các thung lũng. Từ phía tây bắc núi đổ sát xuống bờ sông khiến cho người ta cứ tưởng là chúng sắp chắn ngang dòng nước chảy và con sông lượn quanh núi

thành một khúc ngoặt bất thành hình. Dòng sông chảy như một kẻ dẫn đường và Hen-rích luôn tay vặn lái sang phải, sang trái. Bánh xe phẳng phẳng suốt con đường dài hầu như vô tận.

Thành phố Xanh Rê-mi đột ngột mở ra trước mắt Hen-rích khi xe vừa lượn qua một khúc ngoặt. Nó nằm lọt giữa một lòng chảo, hình như thiên nhiên cốt tạo ra cho người ở. Những triền núi đâm ngang phủ đầy rừng thông, chắn luồng gió đông bắc thổi về đồng bằng. Những vườn nho mọc ngay sát bờ sông.

Con đường ô-tô biến thành phố chính. Dọc hai bên đường san sát những tòa nhà và biệt thự đẹp nhất của Xanh Rê-mi. Hen-rích không phải tìm Phòng tham mưu lâu lắm. Nghe xong câu hỏi đầu tiên, người ta trả lời rằng trung tướng E-véc sống trong một biệt thự lộng lẫy nhất của thành phố, còn phòng tham mưu sư đoàn đóng tại khách sạn châu Âu.

Năm phút sau, Hen-rích đã đến gõ vào cánh cửa có tấm biển đề: "Đại úy Lút, Bí thư của Sư Đoàn trưởng".

- Cú vào - Một giọng nam trung, âm ấm đồng dục bảo.

Gã sĩ quan cao, gầy đứng dậy đón Hen-rích, chắc hẳn đây đích thị là Lút. Tất cả bộ dạng và nhất là đôi mắt to xám của gã đều lộ vẻ phờ phạc. Mái tóc chải sơ sài cũng chứng tỏ sự mệt mỏi và sự chênh mảng đối với bản thân mình. Những sợi tóc đen dày được chải mà vẫn lòa xòa xuống trán khiến tên đại úy phải khẽ hất ngược đầu lên.

- Trung úy Hen-rích Phôn Gôn-rinh - Hen-rích tự giới thiệu.

Tên đại úy đi vòng quanh bàn và tiến lên mấy bước tự giới thiệu:

- Đại úy Lút, Bí thư của Sư Đoàn trưởng. Mời ông ngồi.

- Tôi được điều động đến công tác ở phòng tham mưu sư đoàn này - Hen-rích vừa nói, Lút ngắt lời ngay:

- Tôi đã biết lệnh điều động ông rồi và chính hôm nay, tôi đang đợi ông.

Lút ngồi về chỗ của mình và Hen-rích đưa giấy tờ cho gã. Sau khi lặng lẽ xem xét xong, gã chỉ cầm lấy tờ công lệnh, còn những giấy tờ kia thì trả lại Hen-rích.

- Nam tước ạ, tôi rất mừng là ông đã đến đây!-Lút niềm nở nói, đoạn cười ha hả, bảo thêm -Phải thú thực rằng rất mừng vì những động cơ vô cùng ích kỷ. Hy vọng là ông sẽ gánh đỡ công việc cho tôi. Công việc thì nhiều mà cứ phải một mình ôm lấy hết.

Viên đại úy đối xử có vẻ giản dị và tự nhiên.

- Tôi mong được trở thành người trợ thủ đắc lực.

- Tiếc là ông sẽ không phải làm trợ thủ cho tôi. Ông đã được phân công làm sĩ quan phụ trách công việc đặc biệt. Mai sẽ có quyết định. Nhưng vì từ trước đến nay ngoài nhiệm vụ bí thư, tôi còn phải kiêm cả nhiệm vụ ấy cho nên việc ông đến đây nhận công tác là một sự nhẹ nhàng lớn đối với tôi. Trung úy ạ, hơn nữa trong công tác chúng ta còn gặp gỡ nhau nhiều và tôi hy vọng rằng chúng ta sẽ trở thành đôi bạn.

- Thưa Đại úy, tôi cũng tin như vậy.

- Thế thì hay lắm, bây giờ tôi chỉ cho ông nhà ở. Tôi ở luôn tại phòng tham mưu, ở đây, chúng ta chiếm hai tầng. Một số phòng dành làm nơi ngủ cho sĩ quan nhưng hiện nay không còn chỗ trống nữa. Tầng thứ hai là nơi ở

của đội vệ binh và câu lạc bộ sĩ quan. Như vậy là ông phải ở tại khách sạn khác đối diện với khách sạn châu Âu. Theo tôi thì ông ở đây có lẽ tốt hơn: khách sạn ấy cũng lịch sự lắm.

Hai căn phòng dọn sẵn cho Hen-rích ở tầng thứ hai của khách sạn Tăm-pơ-lơ. Phòng thứ nhất có chỗ rửa ráy, một đi-văng, một chiếc bàn tròn và hai cái ghế. Phòng thứ hai rộng rãi và bài trí trang nhã hơn. Một chiếc giường rộng, một bàn viết, mấy cỗ ghế bành, một tủ đứng, một cái giá để va-li. Chính Hen-rích cũng không giám mong đợi những tiện nghi như thế và thầm cảm ơn gã đại úy về sự chăm sóc này.

- Đứng đây, ông có thể ngắm thành phố được.

Lút mở cửa và hai người ra hiên gác.

- Đứng đây nhìn xuống thì tuyệt thật - Hen-rích gật gù.

- Và đây còn là một đài quan sát "bóng hồng" rất tiện lợi - Lút nói thêm rồi đưa mắt chỉ một cô gái vừa từ trên xe đạp bước xuống. Cô ta đứng trên hè phố bên kia đợi cho xe ô-tô chạy qua.

- Quả là tuyệt đẹp. Con cái nhà ai thế?

Lút mỉm cười:

- Ấy, lọt vào tim rồi sao?! Con gái của bà chủ khách sạn ta ở đây. Cô Mô-níc.

- Một mỹ nhân - Hen-rích đăm chiêu nhắc lại.

- Nam tước này, không phải chỉ mình anh nghĩ vậy đâu nhé. Tất cả cánh sĩ quan ở đây đều đã thử "lơn" cô Mô-níc mà chả nước non gì cả! Cô

bé chẳng thềm để lọt mắt xanh. May mắn rằng không phải cô nào cũng kiêu kỳ thế đâu. ở đây còn có dăm cô nữa, dễ thương ra phết, rồi tôi sẽ giới thiệu cho anh.

- Tôi chả thích các cô gái dễ thương lắm, tôi lại ưa... những cô như Mô-níc kia chứ. Thôi nhé, lúc nào rồi rảnh chúng mình sẽ bàn tới các giai nhân địa phương và tính tình của họ. Còn bây giờ thì phải thu dọn chỗ ăn chỗ ở cái đã.

Hen-rích cúi mình trên lan can gọi tên lính hầu đang đứng dưới đường, cạnh chiếc ô-tô và ra lệnh mang đồ đạc vào nhà.

- À, tôi sực nhớ ra! Anh có định giữ tên lính hầu này lại hay định đổi đứa khác.

- Không, nó sẽ lái xe trở về chỗ cũ.

- Thế thì tôi sẽ giao cho anh một tên lính khác. Đây chỉ là tạm thời trong khi anh chưa tự tìm ra được lính hầu vừa ý mình. Riêng tôi vẫn cho rằng tự lựa chọn lấy là tốt hơn.

- Hoàn toàn đồng ý với anh.

Éc-vin bước vào, tay xách hai chiếc va-ly to.

- Éc-vin, cho anh nghỉ. Sáng mai trở về chỗ cũ. Hôm nay cứ đi hát và uống rượu thật nhiều chúc sức khỏe cho tôi nhé.

Hen-rích đưa cho hắn tờ giấy bạc 100 phờ-răng.

- Nếu anh cứ vung tiền như vậy thì chỉ tổ làm hỏng tên lính hầu mới của anh thôi -Lút bảo Hen-rích, sau khi Éc-vin đã đi ra.

- Tôi làm như vậy cũng có chủ trương cụ thể cả đấy chứ. Hôm nay, hẳn sẽ la cà chè chén khắp hàng quán và sẽ kể cho bọn lính nghe tính hào phóng của tôi. Sau đây, thế nào bọn chúng chả đến lạy tôi xin làm lính hầu.

- Và anh sẽ chọn tên nào khẩn khoản nhiều nhất chứ gì?

- Ngược lại, thế mới hay chứ! Nhưng tôi sẽ chọn lọc rất cẩn thận. Tôi muốn bên cạnh mình phải có một kẻ trung thực, biết điều.

Lút cười phá lên. Hen-rích cũng mỉm cười, nhưng nó chỉ thành một cái nhếch mép nhạt nhẽo khiến Lút hơi ngạc nhiên trước vẻ mặt vừa mệt mỏi vừa buồn bã của gã trung úy.

Khi bắt tay viên đại úy, Hen-rích nắm lấy bàn tay gã chừng một phút và hỏi:

- Hôm nay đại úy ăn cơm chiều ở đâu!

- Chúng ta đều ăn trưa tại câu lạc bộ. Trung tướng yêu cầu như vậy. Còn ăn sáng và ăn chiều thì tùy ý thích.

- Thế thì cho phép tôi mời anh ăn cơm chiều hôm nay với tôi.

- Xin cảm ơn và rất sung sướng nhận lời -Lút nghiêng mình.

- Vậy đúng 9 giờ¹, tôi sẽ tới tìm anh.

Lút về rồi, Hen-rích bắt đầu xếp dọn. Trong chốc lát tất cả đồ đạc đều đã được sắp đặt ngăn nắp đâu vào đấy.

Tên lính hầu do Lút cử đến làm việc rất nhanh: sửa soạn nước nóng để

tắm, trải đệm chăn. Hen-rích chỉ còn việc tắm rửa sạch sẽ, xong thì nằm nghỉ.

Sau khi giao cho hãnh mấy công việc lật vật, trong đó có việc phải mua hai quyển từ điển Pháp -Đức và Đức -Pháp, Hen- rích ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Mãi đến 8 giờ, anh mới tỉnh giấc. Những mệnh lệnh của anh đều được chấp hành đến nơi đến chốn. Bàn ghế được lau chùi bóng lộn, áo quần là phẳng phiu. Tên Phơ-rít De-le tóc vàng nhạt với hai vành tai rộng này có vẻ là một tên lính hầu được việc.

Hen-rích còn muốn nằm rốn thêm một chốc nữa, hay là ngủ luôn đến sáng hôm sau hãy dậy. Anh rất mệt. Nhưng sức nhớ tới bữa cơm chiều với Lút, tới sự cần thiết phải tìm hiểu tình hình ở đây trước khi gặp trung tướng nên anh phải gắng tung chăn dậy.

1. Tức là 9 giờ tối.

Mười lăm phút sau, Hen-rích đã bước vào phòng ăn của khách sạn Tăm-pơ-lơ, nó không lớn lắm nhưng đầy đủ tiện nghi và bài trí lịch sự. Lúc ấy chưa có khách. Chỉ có một người đàn bà to béo đang đứng bên cạnh chiếc tủ đựng thức ăn lớn, choán gần hết nửa bức tường bên trái, lưng quay ra phía cửa. "Chắc là bà chủ khách sạn" -Hen-rích thoáng nghĩ trong óc. Tuy vậy, không phải bà ta làm anh chú ý. Anh đi chậm bước lại, chăm chú liếc nhìn một cô gái đang tíu tíu trò chuyện gì đó với bà chủ. Đúng là cái cô đi xe đạp ban chiều mà Lút đã lưu ý với anh.

Lúc đứng trên ban công, Hen-rích đã đồng ý với gã đại úy rằng Mô-níc đẹp thực nhưng bây giờ cảm thấy ý kiến ấy còn quá tầm thường và chưa xứng đáng với người thiếu nữ này. Có một cái gì hơn cả sắc đẹp toát ra trong nét mặt và thân hình thon mảnh của nàng. Thoạt tiên Hen-rích chưa hiểu rõ ngay rằng thiếu nữ khiến anh ngây ngất vì cái gì. Phải chăng vì cặp mắt

huyền lung linh, phải chăng vì nét mày thanh tú trên vùng trán rộng đẹp như tạc? Hay có lẽ vì mái tóc mây óng ả, tỏa làn sóng ôm lấy khuôn mặt trái xoan mịn màng. Mũi Mô-níc chẳng đẹp lắm nhưng sao nó lại ăn khớp với đôi môi, với cái cằm thế kia chứ!... Phải, phải, sự hòa hợp, chính sự hòa hợp tất cả các đường nét, sự hòa hợp của ánh mắt, làn tóc, của hàng mi dài cong cong khiến bộ mặt nàng có cái vẻ độc đáo, quyến rũ.

Sau khi lễ phép nghiêng mình chào cả hai người, Hen-rích hỏi người lớn tuổi:

- Bà biết nói tiếng Đức không ạ?

- Tôi biết ít thôi. Chắc ông, là Nam tước Phôn Gôn-rinh; ông Lút đã báo cho tôi biết trước là ông sẽ đến đây. Tôi rất sung sướng được đón tiếp một vị khách quý như ông trong khách sạn mình.

Bà chủ nhoẻn một nụ cười xã giao niềm nở, nụ cười nhà nghề của những người chuyên phục vụ kẻ khác.

Mô-níc nhìn qua phía trên đầu Hen-rích. Nét mặt nàng vừa ban nãy đang tươi tỉnh bỗng trở nên lạnh lùng, dè dặt.

- Thưa bà tôi muốn đặt một bữa chiều hai người ăn vào lúc 9 giờ.

- Ô, xin sẵn sàng - Bà chủ đáp - Ông muốn dùng những món gì ạ?

- Cá hương, gà hầm kiểu Pháp có trộn bột khoai tây và xà-lách.

- Bây giờ thức ăn khan hiếm lắm nhưng đối với các vị khách ăn thường xuyên thì... Cơm dọn trong phòng riêng chứ ạ?

- Vâng, và ngay bây giờ xin bà mang vào phòng cho một chai bóc-đô,

một chai cô-nhắc, hai chai rượu mùi và một chai rượu sô-cô-la.

Hen-rích đặt tiền lên quầy.

- Không cần phải phụ lại đâu!-Anh nói một cách lơ đãng và cầm bằng món ăn viết bằng tiếng Đức, bắt đầu xem.

- Ông Lút nói là ông Nam trước này giàu lắm - Một câu khê bằng tiếng Pháp văng tới tai anh.

- Lại cướp bóc ở đâu thôi - Mô-níc giận dữ thốt lên.

- Mô-níc, mày liệu giữ mồm giữ miệng đấy!

- Gã đứng ngậy ra như khúc gỗ chứ có hiểu quái gì đâu, mẹ.

- Mang thức ăn đến cho ông ấy - Bà chủ bảo con gái.

Hen-rích cố giấu nụ cười, đặt bằng món ăn lên quầy và trở về phòng riêng. Chưa được năm phút đã thấy có tiếng gõ cửa và Mô-níc bước vào phòng, bưng chiếc khay, trên đế mấy chai rượu. Đặt rượu xuống bàn xong, cô ta lặng lẽ quay ngoắt ra cửa.

- Cô ơi, thông thả đã nào!

Mô-níc dừng lại ngay bên cửa, chờ đợi.

- Cô biết nói tiếng Đức không? - Hen-rích hỏi.

- Có biết nhưng rất ít nói, bởi vì tôi không ưa cả tiếng lẫn... - Cô ta im bật.

"... Lẫn người Đức - Hen-rích đỡ lời.

Mô-níc vẫn đứng im.

- Cô gan thực! Nhưng dù sao tôi cũng khuyên cô chớ nên nói như vậy với các sĩ quan Đức.

- Mỗi người có một quyền tự do theo sở thích. Ví dụ như tôi lại thích tiếng Nga hơn! Nghe nó thật là êm tai!

- Tôi đã có dịp được nghe thứ tiếng ấy, vì tôi vừa ở mặt trận phía Đông sang đây.

- "Mặt trận phía Đông"? - Hen-rích thấy rõ vẻ tò mò hiện lên trong mắt Mô-níc.

- Và tôi có thể để cô biết: phụ nữ Nga không nói với sĩ quan Đức như cô đâu.

- Họ lạng lẽ chịu nhục hay sao!

- Không, họ bắn kia. Họ bắn vào những kẻ mà họ coi là quân thù - Hen-rích đáp lại bằng tiếng Pháp.

Mô-níc tròn xoe hai mắt. Cô ta sửng sốt nhìn Hen-rích chừng một phút, môi mấp má hình như muốn nói điều gì, nhưng tên lính hầu đã bước vào nên cô đành lui ra.

Đúng 9 giờ, Hen-rích ghé vào phòng của Lút. Gã đang làm việc.

- Thế nào Đại úy, nhiều việc thế kia à? 9 giờ rồi mà anh còn cặm cụi như vậy!

- Tôi đợi anh và để khỏi ngồi không mất thời giờ nên chuẩn bị công việc cho ngày mai -Lút nói xong, xếp tập giấy má lại - Còn Nam tước, anh thu xếp nơi ăn chốn ở thế nào rồi?

- Tạm ổn. Tôi đã làm quen với bà chủ và cô con gái rượu của bà ta.

- Và Mô-níc đã kịp cho anh ném mấy lời nhạo báng rồi chứ?

- Cũng đã có vài câu, nhưng tôi cảm thấy rút cuộc rồi tôi với cô ta sẽ trở thành đôi bạn.

- Thế à! -Lút thật thà ngạc nhiên -Nếu lúc nào anh may mắn đặt được quan hệ tốt với Mô-níc thì nhất định tất cả đám sĩ quan sẽ ghen với anh và coi anh như một nhà ngoại giao đại tài.

Lát sau hai người đã ngồi ăn tối trong căn phòng xinh xắn. Bà Tác-van, chủ khách sạn cho mang đến món rượu vang ngon tuyệt và bữa cơm cũng rất thịnh soạn cho nên gã đại úy đánh chén ngon lành lắm. Khi hầu bàn bưng cá hương rán đến, Lút kinh ngạc thốt lên:

- Ồ, tôi thấy rằng nếu anh không chiếm nổi trái tim của cô Mô-níc thì ít nhất cũng chiếm được cảm tình của bà Tác-van. Mới bữa đầu quen biết mà bà ấy đã thết anh món này kia mà!

Sau bữa cơm tối, Hen-rích còn mua thêm một chai cô-nhắc và một hộp xì-gà.

- Thế là công việc sẽ bù đầu phải không? - Anh nhấp một ly rượu rồi hỏi.

- Trước kia thì nhẹ hơn - Lút thở dài - Khi đó các đơn vị của sư đoàn còn đóng gần nhau, Phòng Tham mưu ở Éc-lem-ben, công việc ít hơn.

- Thế thì vì sao mà phải thay đổi sự bố trí sư đoàn?

- Thoạt tiên người Pháp tỏ ra lạng lẽ nhẫn nhục. Nhưng sau vụ thất bại của chúng ta gần Mạc-tư-khoa, họ liền ngóc đầu dậy. Bắt đầu xuất hiện những bọn mà người ta gọi là du kích. Chúng hay bắn trộm từ các góc phố và phần nhiều lại hay bắn vào các sĩ quan. Có trường hợp chúng đặt mìn phá cả đường sắt, binh công xưởng. Các đơn vị hiến binh s.s và cảnh sát đã không đủ sức để đối chọi với chúng nữa. Do đó, sư đoàn ta phải lĩnh trách nhiệm bảo vệ các binh công xưởng, các công trình quân sự. Thành thử ra sư đoàn phải phân tán thành nhiều cứ điểm trên một vùng dài chừng 90 cây số từ Xanh Mi-sen đến tận Săm-be-ri.

- Thế sau đó bọn du kích có yên không?

- Ngược lại. Chúng càng hoạt động mạnh hơn. Việc này phức tạp ở chỗ là chúng được nhân dân ủng hộ. Hai tuần trước, một đội du kích đột nhập trại tù binh Nga. Do sự sơ suất nên chúng giết được lính canh, và mấy trăm tên Nga đã theo chúng vào rừng. Cuộc lùng bắt chẳng mang lại kết quả gì cả. Và trước khi anh đến đây mấy ngày, bọn du kích lại cùng bọn Nga đánh úp một đoàn xe vận tải vũ khí, quân dụng. Bây giờ chúng đã được vũ trang đầy đủ bằng súng ống của ta.

- Tôi cứ hy vọng là từ cái mặt trận phía Đông gay go ấy sang đây để nghỉ ngơi, ai ngờ hóa ra, như người Nga thường nói, thoát được quỷ sứ lại gặp phải ma vương.

Gã đại ý bắt đầu kể lại tỉ mỉ cuộc hành binh cần quét du kích, Hen-rích chăm chú ngồi nghe nhưng vẫn không quên luôn tay rót thêm rượu mời Lút. Chả mấy chốc gã đã say mềm.

Trong khi Hen-rích cùng Lút ngồi chề chén trong căn phòng xinh xắn

của khách sạn "Tăm-pơ-lơ", thì Mô-níc đang tắt tá đạp xe tới làng Pông-tơ-ma-pê, cạnh đó có một nhà máy điện cung cấp điện cho các vùng lân cận. Mô-níc đạp mất khoảng mười lăm phút được bốn cây số đường rải nhựa.

- Tôi cần gặp Phơ-răng-xoa, tôi mang cơm bữa tối đến cho anh ấy - Cô bảo người thợ nguội quen.

- Cô Mô-níc ạ, nếu hãn có chui xuống đất tôi vẫn có thể lôi lên cho cô được, chà, cái thằng Phơ-răng-xoa này sướng thật!- Anh công nhân nói thêm lộ vẻ hơi ghen tị -Được người đẹp như thế này thân hành mang cơm đến tận mồm còn gì nữa.

Anh thợ nguội ấy và hết thầy mọi người trong nhà máy điện đều đình ninh rằng Mô-níc là vợ chưa cưới của Phơ-răng-xoa, và hai người cũng chả thanh minh gì cả.

Trái lại, để tỏ ra thân tình với công nhân trẻ tuổi. Mô-níc thường cố ý trao cho Phơ-răng-xoa gói thức ăn trước mặt mọi người. Phơ-răng-xoa dẫn cô gái vào cuối sân và ngồi xuống tấm ván, giở gói ra. Đẳng xa, nhìn lại ai cũng tưởng họ là cặp uyên ương thực. Nhưng nếu có ai lắng nghe câu chuyện của họ thì người ấy sẽ hết sức ngạc nhiên: những điều mà cô gái xinh đẹp này và chàng thanh niên cao, gầy, nhanh nhẹn, tóc cắt ngắn kia nói với nhau chả giống những chuyện vợ vãn của các cặp tình nhân thường tí nào.

- Có việc gì thế hở, Mô-níc -Phơ-răng-xoa vừa ăn vừa lo lắng hỏi.

Mô-níc thuật chuyện gặp Hen-rích hôm nay và nhắc lại rành rọt từng câu nói giữa hai người.

Phơ-răng-xoa dăm chiêu suy nghĩ.

- Rõ ràng là một vụ khiêu khích -Anh nói khẽ -và đã lộ sự thất bại. Vì

còn ít tuổi nên tên Nam tước này chưa biết giữ mồm giữ miệng. Nhưng căn cứ vào bề ngoài thì cũng thấy là hấn đóng vai trò quan trọng trong phòng tham mưu, nếu không bọn Đức đời nào lại dành những hai phòng riêng cho hấn. Nếu thế thì, Mô-níc ạ, em phải...

Chợt thấy mặt cô gái xịu xuống, Phơ-răng-xoa phì cười:

- Nào, tươi lên chứ, anh chưa nói gì mà em đã phụng phịu thế. Đừng dỗi dấy nhé! Chưa chi đã nhăn mặt lại thì rồi chóng già trước tuổi lắm đấy. Ấy, ấy, đừng nổi tam bành lên vội, nếu không thì anh ôm lấy em anh hôn đấy. Anh là chồng chưa cưới của em cơ mà.

- Ôi, Phơ-răng-xoa, đừng đùa nữa, anh nên nhớ là nếu thế thì em phải gánh vác một nhiệm vụ nặng nề như thế nào!

- Cô đào của anh ơi, nghiêm trang không có nghĩa là cứ mang bộ mặt đưa tang. Càng vui đùa càng phấn khởi chứ sao. Cô có hiểu là tinh thần phấn khởi có tác dụng thế nào không? Ngay cả lúc thua cuộc! Mà ván cờ của chúng ta đang ở thế bí đây, vì chúng ta không biết được bọn nhái xanh này chúng nó đang tính nước gì. Cho nên cô phải cần đến cái gã Nam tước ba hoa kia...

- Phơ-răng-xoa...

- Lại dỗi rồi. Phải tin anh, anh chả bảo em làm việc gì xấu xa đâu. Em chỉ cần làm quen với hấn, con gái gì mà lại không xỏ mũi được tên này? Hãy nghĩ xem, thật là cơ hội thuận tiện. Thứ nhất là hấn ở trong khách sạn nhà em, hai là hấn công tác trong phòng tham mưu, ba là hấn hay huyênh hoang, bốn là hàng ngày gặp mặt cô gái xinh đẹp. Và cô gái đó phải làm gì? Thỉnh thoảng cười nụ, đấy, hạ hàng mi cong xuống như vậy, nói ít, nghe nhiều - và chúng mình sẽ nắm được mọi việc trong phòng tham mưu. Cô hiểu rằng điều đó có ý nghĩa gì chứ?

- Nhưng hẳn thế nào ấy... Không giống tất cả bọn kia. Không bám sát gót, không giấm giúi quà cáp, thậm chí cũng chả hề thốt ra một lời nịnh nọt, mắt nhìn rất dừng dừng.

- Nhưng cái đó là tùy ở em chứ...

- Thế nếu hẳn mời em ăn cơm hay đi xem chiếu bóng?

- Tất nhiên phải nhận lời. Rượu vào thì hẳn tha hồ khoái lác.

- Ái, ái! Rồi du kích sẽ khử em như đã giết những con đĩ bán thân cho tụi Đức ư!

- Em không phải lo việc ấy. Từ nay cho đến lúc em tự tay cắt tóc thề tặng ai thì xin cam đoan không có kẻ nào làm rơi được một sợi tóc trên đầu em cả. Vậy bằng lòng chứ? Nhắc lại là rất quan trọng đấy. Đừng để cho ai biết việc này và biết những điều em moi được ở gã Nam tước, kể cả mẹ em.

Mô-níc thở dài:

- Nếu cần...

- Rất cần. - Phơ-răng-xoa nghiêm giọng nói - Việc này là em giúp đỡ các anh, trong đó có anh ruột em. À, mà cũng có thể em sắp được - gặp Giảng.

- Bao giờ? - Mô-níc hớn hờ hỏi.

- Anh sẽ tin cho em biết. Có thể là ngay trong nhà máy điện này. May mà bọn Đức không chú ý đến chúng mình, bởi vì chúng không sử dụng điện của nhà máy này. Nhưng nếu không có việc gì cần lắm thì cũng chả nên đến

đây. Mặc dầu mọi người đều tưởng em là vợ chưa cưới của anh, nhưng phòng xa thì vẫn hơn. Và cũng không nên để bọn Đức thấy em đi trên con đường này luôn.

Mô-níc cùng Phơ-răng-xoa đứng dậy và đi ra cổng.

Phơ-răng-xoa lại quay sang giọng đùa cợt ngày thường:

- Kìa, ôm lấy cổ anh đi để cho mọi người đều trông thấy là em rất buồn khi phải chia tay với người yêu - Anh ta chọc tức Mô-níc - Hay là em rút mùi-soa ra lau mắt đi!

Mô-níc bật cười, đôi mắt lóe lên một ánh tinh quái. Cô đột ngột ôm chầm lấy Phơ-răng-xoa, hôn đánh chụt vào cổ. Anh chàng đỏ mặt đưa tay lên gãi gáy.

- Anh thấy là em định lợi dụng bài học của anh rồi đấy - Phơ-răng-xoa hơi ngượng ngùng nói.

- Em lại thấy là anh chưa già đời và bạo với phụ nữ như anh vẫn khoác lác đầu mồm đâu! - Mô-níc đã chạy ra đến cổng, vừa cười vang vừa nói chõ vào.

Khi Hen-rích đi viên đại úy Lút say khướt ra khỏi tiệm ăn thì Mô-níc đã về nhà từ lâu, đang nằm trên giường suy nghĩ về nhiệm vụ phiền phức mà Phơ-răng-xoa vừa mới giao cho.

*

* *

Đúng chín giờ sáng hôm sau, Hen-rích tới Phòng Tham mưu. Trông bộ dạng Lút y hệt như anh chàng vừa mới ốm dậy.

- Có lẽ tối qua tôi quá chén thì phải? Đầu nặng chình chịch, không đứng vững được nữa - Gã đại úy than vãn và vò vò mái tóc vốn đã bù rối sẵn.

Trước lúc Sư Đoàn trưởng đến, Lút đã kịp giới thiệu tình hình công việc cho ông bạn đồng sự mới.

Khi đi tới văn phòng, trung tướng E-véc ghé qua phòng làm việc của gã bí thư. Mặc dầu đã luông tuổi, lão ta vẫn còn giữ được thân hình cân đối với khuôn mặt quắc thước hơi dài. Hai mi mắt nặng nề và hai quầng thâm dưới đôi mắt màu gio làm cho lão có vẻ nghiêm khắc hơn trong thực tế.

- Có gì mới không, Lút? - Lão hỏi viên bí thư.

- Tin mới ấy ạ? Đã có sĩ quan mới phụ trách công việc đặc biệt đấy ạ - Lút có ý đùa.

E-véc quay sang Hen-rích, Hen-rích đứng lên tự giới thiệu:

- Trung úy Hen-rích Phôn Gôn-rinh ...

- À, đại tá Béc-gôn, người bạn cố tri đã giới thiệu anh với tôi. Nào, ta vào văn phòng!

Trong phòng, trên chiếc bàn con kê sát bàn giấy có để mấy chai nước khoáng. Lão rót một cốc đầy và đặt ngay trước mặt mình.

Tôi không dám mời anh uống cái thứ nước quý quái mận chất này đâu. Nhưng tôi thì bắt buộc phải uống. Đau gan mà lại! Và lại còn trẻ trung như các anh thì chưa cần những món này... Thế nào, Đại tá ra sao? Cũng chưa biết là ông ta đã nhận công tác gì nhỉ?

- Ba tôi chắc là sẽ ở lại Béc-lanh.

- Ồ, thế thì có thể chúc mừng cho Đại tá được đấy! Với sự nâng đỡ của thống chế Him-le thì ông ta có thể tiến xa lắm. Trung úy ạ, anh thật là may nhé! Vì không phải là ai cũng có được một vị quan thầy như Béc-gôn đâu. Ông ta còn nói với tôi là coi anh như con...

- Đại tá Béc-gôn rất nâng đỡ tôi. Đại tá trước kia là bạn của ba tôi và đã đối đãi với tôi như con đẻ.

- Phải, phải Béc-gôn đã thuật lại với tôi câu chuyện của anh. Thật là như tiểu thuyết! Nhân thế cũng nói để anh biết là tôi cũng biết Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh và cũng có quan hệ bè bạn với ông nhà. Cái chết quá sớm của ba anh đã làm cho tôi rất thương tiếc, nhưng anh có thể tự hào về cái chết đó. Đó là cái chết ngay trên vị trí chiến đấu, cái chết chân chính của một người lính!

- Thừa Trung tướng, ngài sẽ giao cho tôi công tác gì ạ?

- Anh sẽ giữ chức sĩ quan phụ trách công việc đặc biệt bên cạnh tôi. Phải chạy nhiều đấy, nhưng anh còn trẻ, chắc rằng thích chạy nhảy.

- Vâng, nếu đi nhiều mà không cản trở việc hoàn thành nhiệm vụ. Trong thời buổi chiến tranh này phải gác bỏ mọi ý thích cá nhân đi mới được.

- Thật là một quan điểm đúng đắn!- Trung tướng nhấp một ngụm nước và chuyển từ giọng tâm sự sang giọng công tác - Tôi sẽ trực tiếp giao nhiệm vụ cho anh hoặc là sẽ nhờ Đại úy Lút truyền đạt. Chắc rằng anh đã làm quen với anh ấy rồi chứ?

- Thừa Trung tướng, quả đúng vậy và tôi có cảm tưởng rằng đó là một sĩ quan ưu tú.

- Tôi rất mừng về ý kiến ấy của anh. Bởi vì các anh sẽ phải luôn luôn cùng cộng tác với nhau... Thôi, Trung úy ạ, chúng ta sẽ còn gặp nhau trong bữa cơm trưa ở Câu Lạc bộ, cho nên bây giờ chưa cần chào từ biệt vội.

Khi Hen-rích ra khỏi văn phòng trung tướng, Lút hỏi:

- Trung tướng tiếp anh như thế nào?

- Khá niềm nở. Ông ấy báo trước rằng tôi và anh sẽ phải cộng tác với nhau và lấy làm hài lòng là anh đã gây được cảm tình tốt đẹp đối với tôi.

- Rất cảm ơn Nam tước.

- Trung tướng bảo là tôi sẽ trực tiếp nhận nhiệm vụ ở ông ta hay qua anh. Cụ thể hôm nay tôi phải làm những gì đây?

- Tạm thời hãy nghỉ ngơi và đi tham quan thành phố. Hôm nay, tôi hơi khó ở, nếu có việc gì cần tôi sẽ báo cho anh. Nhớ cho tên lính hầu biết anh đi đâu. Và chớ về ăn cơm trưa muộn, trung tướng không thích thế đâu. Đúng một giờ, chúng ta sẽ ăn trưa tại câu lạc bộ.

- Còn cơm chiều thì hai đứa chúng mình cùng chén nhé, vẫn chỗ hôm qua - Hen-rích nói thêm.

- Tôi e rằng đắt quá - Lúc ngần ngừ.

- Anh đừng bận tâm đến những chuyện vặt ấy làm gì! - Hen- rích thân mật nói và đã bước ra ngoài cửa.

Việc đi ngắm thành phố cũng chả mất bao nhiêu thì giờ. Hôm qua, Hen-rích quả không nhầm khi cho là đường ô-tô chạy qua phố chính của Xanh Rê-mi. Ở đây, tập trung nào khách sạn, biệt thự, rạp chiếu bóng, cửa hàng, tiệm nháy. Còn các phố phụ khác ở hai bên phố chính này thì vừa bẩn thỉu vừa quanh co, vừa chật chội đến nỗi hai chiếc ô-tô đi không lọt. Sau khi dạo phố một chốc Hen-rích trở về khách sạn và trước lúc ăn trưa còn kịp nghiên cứu hai quyển từ điển. Anh muốn cấp tốc ôn lại những kiến thức về tiếng Pháp của mình.

Một giờ kém mấy phút Hen-rích đã có mặt ở Câu lạc bộ.

Ở đây đã có chừng ba chục sĩ quan phòng tham mưu. Chúng đi dạo trong phòng, quanh chiếc bàn dài trải khăn trắng tinh. Trên bàn đã đặt sẵn các bộ đồ ăn, và hai cô hầu bàn đang lẳng xăng bày những đĩa xúp lớn kèm theo cùi dĩa. Hen-rích bắt gặp mấy cặp mắt tò mò nhìn mình. Rõ ràng bọn sĩ quan trong phòng đều chú ý tới bộ quân phục mới toanh bằng thứ vải đắt tiền mà thường chỉ dùng để may quân phục đại lễ.

Ai nấy đứng thẳng người khi trung tướng bước vào: E-véc đi tới chỗ đầu bàn nhưng chưa ngồi ngay mà đứng sau chiếc ghế của mình. Bọn sĩ quan cũng cứ đứng sau chỗ ngồi của chúng. E- véc vẫy ngón tay ra hiệu cho Hen-rích lại gần và chỉ cho anh chiếc ghế đặt bên phải lão.

- Các ông sĩ quan - Lão đưa mắt nhìn mọi người - tôi xin phép giới thiệu với các ông một sĩ quan mới của phòng tham mưu: Trung úy Nam tước Phôn Gôn-rinh.

Hen-rích nghiêng mình chào tất cả đám sĩ quan.

- Ông ấy sẽ giữ chức sĩ quan đặc trách của tôi. Trước kia Trung úy Phôn Gôn-rinh là sĩ quan đặc trách của Đại tá trưởng phòng I-X trong quân đoàn do Trung tướng I-óc-đan chỉ huy.

Vài sĩ quan nhìn Hen-rích bằng cặp mắt kính phục.

- Rồi đây trong công tác các ông sẽ quen nhau hơn

Lão trung tướng ngồi xuống. Bọn sĩ quan cũng ngồi theo. Trung tướng múc xúp và bọn sĩ quan cũng lần lượt cầm lấy thìa. Hen-rích rất buồn cười khi thấy tất cả bọn này đều rậm rắp bắt chước quan trên của chúng.

Bữa ăn kéo dài khá lâu.

Mãi sau, lão trung tướng mới đứng dậy. cả bọn đều đứng lên. Hen-rích thở phào nhẹ nhõm.

- Bây giờ anh cần gì tôi không?- Hen-rích hỏi Lút khi hai người từ trong câu lạc bộ đi ra.

- Ngày mai chúng ta sẽ bắt tay vào việc. Chừng ấy anh sẽ không kịp thở nữa đâu. Trung tướng lại bị đau gan nên ông ta sẽ làm việc ở biệt thự.

- Thế thì đến chín giờ nhé! Nếu tôi không tìm thấy anh ở Phòng Tham mưu thì anh cứ đến thẳng phòng riêng tôi.

Hen-rích gặp Mô-níc trong gian tiền sảnh của khách sạn.

- Chào cô - Anh chào với giọng khá lạnh lùng. Khác lần trước, Mô-níc mỉm cười:

- Kính chào Nam tước.

- Cô cũng biết cười kia à?- Hen-rích giả vờ ngạc nhiên.

- Có gì lạ đâu, tôi cũng là một động vật đấy chứ.

- Trong văn học nước cô có một cuốn tiểu thuyết tuyệt hay tên là

"Người cười". Hẳn là cô đã đọc. Còn ở đây người ta gọi cô là "Cô gái không cười". Anh em sĩ quan có nói với tôi là cô chưa bao giờ mỉm cười với họ.

- Cười với họ à?

- Hóa ra cô đặc biệt ưu tiên cho tôi hay sao?

Hình như Mô-níc sực nhớ tới nhiệm vụ mà Phơ-răng-xoa đã giao cho mình nên cần môi để nén những lời đanh đá. Nhưng rút cục cô ta vẫn chẳng nhin nổi:

- Ông quá tự phụ, Nam tước ạ. sở dĩ đối với ông tôi niềm nở hơn chút ít bởi vì ông tỏ vẻ là người có học thức hơn đồng nghiệp của ông.

- Cô đối với sĩ quan Đức chúng tôi có vẻ dè dặt quá, thành ra vợ đứa cả năm.

Mô-níc thở một hơi dài và hạ hai hàng mi xuống. Chắc là để giấu ánh mắt căm hờn.

- Cô ạ, chiến tranh là chiến tranh. Không phải cô mà cũng không phải tôi đã gây ra chiến tranh - Hen-rích đầu dụ.

Cô gái không đáp lại nhưng cũng không bỏ đi. Trong óc Hen- rích chợt nảy ra một ý nghĩ mạnh bạo.

- Cô Mô-níc, nếu tôi đánh bạo nhờ cô giúp cho một việc thì cô cũng không coi tôi là quá khả ố chứ?

- Vị tất tôi đã có thể giúp ông được việc gì.

- Ồ, tôi tin rằng, có thể lắm chứ. Vì cô biết nói tiếng Đức nên cô có thể

dễ dàng giúp tôi học tiếng Pháp.

- Muốn hỏi cung thì các ông đã có phiên dịch kia mà.

- Chả nhẽ cô lại nghĩ vậy... vì tôi đâu phải là tên hiến binh s.s. mà là một sĩ quan thường, bị động viên vào quân đội. Trước chiến tranh, tôi đã nghiên cứu thứ tiếng nói tế nhị của nước cô. Và bây giờ khi gặp cơ hội may mắn như thế này...

- May mắn đối với các ông nhưng rất đen đui đối với người Pháp chúng tôi... Tuy vậy... - Mô-níc lắc lắc đầu rõ mạnh và sợi tóc của nàng xòa ra trên vai - Tôi tin rằng nước Pháp vẫn sẽ là một cường quốc vĩ đại.

- Tôi cũng tin như vậy, cô ạ! Phải chăng có thể chinh phục vĩnh viễn một dân tộc yêu tự do, một dân tộc có hàng ngàn năm lịch sử vẻ vang như vậy?

Đôi môi cô gái hé mở ra vì kinh ngạc, như một đứa bé. Hen- rích làm bộ không nhận thấy tác động của những lời nói của mình đối với cô thiếu nữ.

- Thế thì cô đồng ý giúp tôi chứ?

- Học sinh ngữ không phải dễ đâu - Mô-níc lảng tránh câu trả lời thẳng vào vấn đề - Ngoài từ điển và sách giáo khoa còn đòi hỏi khả năng của học sinh và cô giáo nữa. Tôi thấy có lẽ ông nên tìm một cô gái khác giỏi hơn tôi.

- Không, không, tôi đã nghĩ kỹ rồi và chỉ đặt tất cả hy vọng vào mình cô thôi. Tuy tôi ít có thời giờ rỗi nhưng tôi ở ngay trong khách sạn này nên việc học cũng thuận tiện. Cô sẽ lên lớp những lúc nào mà giờ rỗi của chúng ta trùng nhau. Chớ quên là việc này không những giúp ích tôi, mà còn... nói thế nào được nhỉ... còn phá đổ bức hàng rào ngăn cách giữa dân tộc này với

dân tộc khác. Khi nghiên cứu một thứ ngoại ngữ nào tức là tự nhiên người ta sẽ đi sâu vào tinh hoa của dân tộc ấy. Có phải thế không? Sẽ hiểu rõ nền văn hóa, xu hướng, nguyện vọng của dân tộc đó hơn... Tôi trình bày ý nghĩ của mình còn vụng về, lộn xộn, nhưng thành thực.

- Thôi, được - Cuối cùng Mô-níc đồng ý - nhưng phải có đủ từ điển, sách giáo khoa.

- Tôi đã mua cả rồi. Và nếu bây giờ cô có thời giờ, thì xin mời cô ghé vào xem qua sách vở một tí. Có khi phải mua thứ khác cũng nên.

Mô-níc lưỡng lự. Hiểu rõ nguyên nhân sự ngần ngại đó, Hen-rích vội cam đoan:

- Xin lấy danh dự để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho cô.

Cô gái hơi đỏ mặt, bước lên cầu thang tới phòng Hen-rích ở tầng thứ hai.

Hen-rích mời Mô-níc vào trước, và dừng lại một phút ở ngoài cửa.

- Phơ-rít - Anh nói nhỏ với tên lính hầu - cầm lấy tiền, chạy ra ngoài kia mua hoa quả, bánh kẹo loại ngon nhất mà chén.

Khi Hen-rích bước vào phòng, Mô-níc đã ngồi cạnh bàn và đang xem từ điển.

- Thế nào cô, có được không?

- Theo tôi thì từ điển cũng được đấy. Có cả các nguyên tắc ngữ pháp và cuối cùng lại có những câu hỏi thoại phổ biến nhất. Rất tiện lợi cho khách du lịch và ... bọn xâm lược...

- Cô tàn nhẫn lắm! Tuy vậy, cô giáo càng khắc nghiệt thì học sinh càng có lợi. Còn những câu hỏi thoải phổ biến thì tôi đã học thuộc lòng cho nên mới hiểu rõ được câu cô nói với bà chủ cái hôm chúng ta gặp nhau lần đầu.

- Chả nhẽ câu nói của tôi lại ý nhị đến nỗi ông phải nhớ?

- Khá chua chát cho nên không quên được. Cô cam đoan rằng tôi đã cướp bóc rất nhiều. Mặt Mô-níc đỏ dừ.

- Tôi không biết là ông hiểu tiếng Pháp - cô ta phân trần - cho nên đừng đợi tôi xin lỗi.

- Tôi chỉ đợi cô trả lời cho biết bao giờ tôi sẽ bắt đầu học. Tất nhiên, trước đó tôi còn phải thưa chuyện với bà Ta-van.

- Để tôi nói chuyện với mẹ tôi cho. Còn học thì... - Mô-níc quy nghĩ - được, ngày mai - cô nói quả quyết rồi lạnh lùng gật đầu chào và bước ra.

SỞ MẬT THẨM GIẾT-TA-PÔ CHÚ Ý ĐẾN CÁ NHÂN HEN-RÍCH

- Anh Hen-rích, trung tướng giao cho anh một nhiệm vụ khẩn cấp đây - Lút nói - Phải chọn một địa điểm thuận tiện để bắn thử súng cối. Chiều dài của bãi bắn phải hơn 600 mét, chiều rộng hơn 200 mét. Làm sao cho bãi bắn đừng có cây cối và khỏi phải đặt trạm gác.

- Thế có cỏ có được không?

- Nên định hướng cho bãi bắn. Sẽ bắn thử đạn cháy loại mới. Tôi thấy là - Lút nói tiếp và bước lại tấm bản đồ trải trên bàn - ở chỗ này, về phía tây bắc Xanh Rê-mi có một cao nguyên có thể dùng được. Sau khi ăn cơm trưa xong, anh đến đấy xem. Phải đi ngựa, xe ô tô không vào đấy được. Mang theo hai tên lính của đại đội cảnh vệ và nên cầm đi một khẩu tiểu liên.

- Khẩu súng lục mười sáu phát của tôi cũng chả kém gì tiểu liên.

- Phải cẩn thận đấy, có tin cho biết là bọn du kích vẫn xông xáo ở ngoại thành.

- Tôi sẽ đi ngay.

Mười lăm phút sau. Hen-rích đã lên đường với một tên lính chặn ngựa đeo tiểu liên đi hộ vệ.

Được năm cây số thì hết đường cái và phải lần theo con đường mòn dốc ngược để trèo lên cao nguyên. Ngựa sợ dốc nên cứ lồng lên.

- Anh đứng lại đây giữ ngựa và chờ tôi - Hen-rích ra lệnh và ném dây cương cho tên chặn ngựa rồi bắt đầu lên dốc, trong chốc lát đã trèo đến cao nguyên. Khoảng đất này rộng thực, dài chừng một cây số, rộng chừng bốn trăm mét, nằm dưới chân ngọn núi đá cao. Ngoài lớp cỏ mượt ra, ở đây chẳng có cây cối gì cả. Chỉ mãi tận đặng mép cái hình đa giác nhân tạo này mới thấy lô nhô mấy bụi cây cành lá um tùm. Những tảng đá lớn bao bọc lấy bãi này.

Cũng chỉ cần thế này thôi! - Hen-rích nghĩ thầm và bắt đầu đi vòng quanh bãi. Khi anh rời núi đá rẽ vào dưới lùm cây thì chợt nghe tiếng người từ đâu vắng đến. Hen-rích ngoái nhìn quanh và trông thấy phía bên kia cao nguyên hai thường dân Pháp vừa mới ló ra khỏi núi đá. Người già hơn khoác khẩu tiểu liên Đức trên cổ. Người kia không đeo súng. Họ đi về phía vườn nho, vừa đi vừa trò chuyện âm ỹ.

Hen-rích thoáng có ý nghĩ là mình đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Làm thế nào bây giờ? Khẩu súng lục tự động của anh thì không chê vào đâu được, mà hai người nọ lại cứ đi lững thững thậm chí chẳng buồn liếc

nhìn xung quanh nữa. Để cho họ tới gần và rút súng ra lia trong khi họ chưa trông thấy mình? Nhưng họ đâu phải là kẻ thù! Đó là những người bạn, cũng như anh, đang chiến đấu với kẻ thù, kẻ thù chung của anh và của họ. Bước ra đón họ và nói chuyện một cách hòa bình chẳng? Nhưng chắc anh sẽ không kịp mở miệng đâu! Chỉ cần thoáng thấy bóng quân phục sĩ quan Đức là họ nổ súng ngay tức khắc. Cứ nấp mãi sau gốc cây hay sao? Nhưng cuối cùng thế nào họ cũng trông thấy vì hai người du kích đang đi thẳng đến vườn nho dưới rặng cây.

Nép mình sau gốc cây, Hen-rích nắm chặt lấy báng súng lục và dán mắt vào hai người ấy. Họ đã đến gần. Khi họ còn cách anh chừng sáu chục thước. Hen-rích thành hình nhảy ra khỏi chỗ nấp và quát to:

- Haut les mains!

Vì bất ngờ nên hai người du kích đứng sững lại và khi thấy nòng súng đen ngòm chìa về phía mình, họ từ từ giơ tay lên.

Nhận thấy anh chàng trẻ tuổi hơi ngơ ngậy, Hen-rích liền thò tay trái rút phăng khẩu súng lục nữa ra và nghiêm khắc bảo:

- Không được bỏ tay xuống!

Hai người du kích nhìn hai nòng súng với cặp mắt hình như tuyệt vọng.

- Nếu các anh tuân lệnh tôi, tôi xin bảo đảm không những là tính mạng mà cả tự do cho các anh nữa - Hen-rích đổi giọng bảo.

- Nói dối! - Người đứng tuổi hăn học thốt lên.

- Các anh có thể đi khỏi nơi này. Chỉ cần nhớ là nếu anh nào chực buông tay xuống mớ vào súng thì tôi sẽ bắn ngay lập tức. Mà tôi đã bắn thì

có chạy đằng trời cũng không thoát nổi.

Người du kích già nhìn anh thanh niên như dò hỏi.

- Hể chúng ta quay lưng lại là hăn lia luôn đấy - anh này giận dữ nói.

- Thế tại sao tôi không bắn các anh ngay lúc này, khi hai tay tôi cầm hai khẩu súng lục? Tôi chỉ cần khẽ bóp cò là các anh sẽ đi đời... Không cần phải nói lời thôi gì nữa. Nhưng dặn các anh một điều: du kích lúc nào cũng phải cầm súng ở tay chứ không phải là bỏ trong túi. Đằng này các anh cứ ung dung như đi dạo mát trên bãi biển, thế mà cũng gọi là lính! Thôi, đủ rồi, Tournez-vous²! Chạy thường, chạy!

Chàng thanh niên quay đằng sau và từ từ bước. Người du kích kia cũng bước theo. Thoạt tiên, họ đi thong thả, chắc đang chờ hai phát đạn vào lưng, nhưng dần dần họ bước nhanh hơn, sau đó co căng chạy, thỉnh thoảng ngoái nhìn lại.

Hen-rích cũng tiến về phía dốc để đi xuống khỏi cao nguyên. Hai người du kích đã chạy đến núi đá và bây giờ đang chăm chú theo dõi hành động của gã sĩ quan Đức kỳ quái này. Anh thân mật vẫy chào hai tù binh vừa được thả và vội vã xuống dốc.

Mấy phút sau hai người du kích chỉ còn thấy bóng hai con ngựa đang phi nước đại trên con đường về thành phố.

- Anh có hiểu tí gì không?- Người trẻ tuổi hỏi người già.

- Chịu - Người kia nhún vai.

Và cả người đàn bà đang nấp trong vườn nho theo dõi màn kịch vừa qua cũng chả hiểu gì hết.

Ngồi thụp xuống sau bụi cây, bà ta suýt chết ngất đi vì sợ, khi thấy gã sĩ quan Đức chĩa súng vào ngực Giăng Tac-van và Pi-e Coóc-vin. Đến nỗi bà ta phải bưng tai lại để khỏi nghe tiếng nổ. Nhưng không có tiếng nổ nào cả, mà bà lại được nghe lỏm được những mẫu đối thoại rất lạ lùng khiến bà cứ ngổ người ra.

1. Tiếng Pháp, có nghĩa là giơ tay lên - chúng tôi để y như trong nguyên văn (ND).

2. Đằng sau quay (Tiếng Pháp).

*

* *

Chưa đến nửa giờ, Hen-rích đã về tới nhà và vui vẻ báo cáo cho đại úy Lút về cái bãi bắn tuyệt đẹp mà anh đã tìm ra để thử kiểu súng cối mới.

- Thế nhưng bao giờ mới bắn thử? - Anh hỏi Lút.

- Một ngày gần đây. Trung tướng chúng mình là ủy viên Ban Giám khảo. Ông ta sẽ quy định thời gian. Tôi cho rằng, ông ta không để lâu đâu. Hơn nữa, ở đây đúc cả đạn lẫn súng.

- Về điểm này chắc hẳn anh đã nhầm. Quanh thành phố Xanh Rê-mi tôi chả thấy một chỗ nào có vẻ là một xí nghiệp lớn như vậy cả.

Lút mỉm cười.

- Thế trên đường đến bãi bắn anh không thấy một nhà máy nhỏ bên phải đường hay sao?

- Cách chùng một cây số rưỡi ấy à?

- Ủ, đúng nó đấy.

- Không được! Cũng không thể gọi nó là nhà máy được kia. Như một xưởng tiêu thụ công thôi.

- Đó chỉ là bề ngoài. Bề ngoài quả thực chả có gì giống một binh công xưởng lớn hết, bởi vì... Lút ngừng lại, định làm cho lời nói của mình có vẻ bất ngờ hơn - bởi vì nhà máy xây dưới đất! Ở đó có hơn một ngàn tù binh làm việc: Nga, Pháp, Ba-lan, Tiệp, tóm lại là những người không bao giờ được nhìn thấy mặt trời một lần nữa. Họ làm việc, ăn, ngủ và thậm chí... chết dưới đất nữa. Người ta sẽ chôn họ ngay dưới mặt đất.

- Quỷ quyết nhỉ!- Hen-rích buột miệng kêu lên.

Quả thực anh sững sốt trước cái tin đột ngột và có ích cho anh. Phải lập tức báo cho bộ tư lệnh Hồng quân biết.

- Khi tôi nói là chôn họ ngay ở đây thì không có nghĩa là người ta xây nghĩa trang ngầm dưới mặt đất đâu. Người ta thiêu xác họ, lấy gio bán rẻ cho nông dân địa phương bón ruộng. Dĩ nhiên, người mua không hề biết thứ phân bón đó lấy ở đâu ra... Anh thấy đấy, một sự tận dụng triệt để - Lút mỉm cười mai mỉa và kết luận.

Hen-rích không thể không nhận thấy Lút nói câu cuối cùng với một giọng điệu chế giễu chua chát.

Có tiếng chuông điện réo.

- Trung tướng gọi tôi. Có lẽ chóng thôi. Nếu có thể thì anh cứ đợi ở

đây.

- Thôi, tôi đi tắm rửa một tí đây, đi đường bụi bặm lắm. Sẽ gặp nhau ở câu lạc bộ.

Không phải chỉ có một mình trung tướng. Có cả tên thiếu tá Mi-le, trưởng ban mật thám s.s. ngồi đối diện với lão.

Lút rất ghét cái tên Giét-ta-pô tự phụ, lão xược này và vừa ngạc nhiên vừa khó chịu khi thấy hãn ngồi chễm chệ trong văn phòng tư lệnh... Chắc Mi-le xộc thẳng vào chỗ E-véc trong khi Lút đang chạy đi đâu chốc lát.

- Anh Lút - lão trung tướng trở vào cỗ ghế bành bên cạnh Mi-le - Ông thiếu tá đến có việc cần và tôi muốn rằng anh cũng tham gia thảo luận, ông Mi-le muốn biết rõ ý kiến nhận xét của anh đối với viên sĩ quan đặc trách là trung úy Hen-rích Phôn Gôn-rinh.

Lút ngơ ngác nhìn lão trung tướng rồi nhìn sang Mi-le. Cái mồm của hãn mới đáng tởm làm sao kia chứ! Nhất là cái mũi nhọn hoắt với cái cằm gầy làm cho hãn có vẻ một con chó săn hung hăng. Còn đôi mắt tròn ti hí thì nhìn xoáy vào mặt người ta một cách xoi móc, như hai mũi khoan.

- Tôi quen biết trung úy Hen-rích Phôn Gôn-rinh kể từ ngày anh ấy mới đặt chân tới sư đoàn này và có thể nói tóm tắt rằng, đó là một sĩ quan có học thức, có khả năng và hoàn toàn đáng tin cậy.

- Ông Mi-le thấy đấy, ý kiến của viên bí thư hoàn toàn giống ý kiến tôi
- E-véc gật gù.

- Thưa Trung tướng, tôi cũng không nghi ngờ gì Nam tước Phôn Gôn-rinh đâu, nhưng chúng tôi đã nhận được lời tố giác - Mi-le giơ ngón tay, cười nham hiểm - lời tố giác đó cụ thể như thế nào thì tôi không thể nói ra

đây được. Ngoài ra, chúng tôi vẫn có nhiệm vụ, như ngài đã biết, thẩm tra từng sĩ quan mới đến mà lại làm công việc dính líu tới các tài liệu mật. Thừa Trung tướng, chính vì vậy mà tôi phải đến đây hỏi ý kiến ngài. Và ngài cần giúp tôi trong việc này.

- Nhưng ông Mi-le ạ, ông nên nhớ là không phải chúng ta bàn về một sĩ quan xa lạ nào, mà là bàn về Nam tước Phôn Gôn-rinh, người mà đại tá Béc-gôn biết từ tấm bé! Đại tá đã trực tiếp nói với tôi điều này. Mà bản thân đại tá Béc-gôn lại là bạn tri kỷ của ngài bộ trưởng Him-le. Hơn nữa, hiện nay, đại tá đang công tác tại Béc-lanh, trong tổng hành dinh của ngài Him-le! Ông thử tưởng tượng ngộ lờ ra đại tá Béc-gôn biết được việc thẩm tra này thì sao!

- Nhưng chúng tôi nhận được chỉ thị thẩm tra hết thảy mọi người, không trừ ai! Và hôm qua, tiếc rằng vì chưa nắm rõ lý lịch của trung úy Phôn Gôn-rinh nên tôi đã gọi đây nói báo cho thượng cấp biết về lời tố cáo bí mật mà chúng tôi vừa nhận được và cấp trên đã hạ lệnh phải thẩm tra ngay lập tức. Bây giờ mới biết mình vội quá! Nhưng, xin ngài tin là Nam tước không biết gì đâu.

- Nhưng, chúng tôi có liên quan gì tới việc này? - E-véc hỏi, giọng hơi bực tức.

- Chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài - Mi-le giải thích - Ngài cần phái Nam tước đi Li-ông. Việc này sẽ giúp chúng tôi thực hiện kế hoạch đã vạch ra. Tốt hơn hết là phái Nam tước mang tập công văn đến Bộ tham mưu quân đoàn. Những việc khác thì cứ phó mặc chúng tôi. Về kết quả việc thẩm tra chúng tôi sẽ xin báo riêng với ngài. Thừa trung tướng, mong rằng ngài sẽ giúp cho và xin cam đoan là không ai biết việc này đâu.

- Được rồi - E-véc đồng ý - nhưng đừng đòi hỏi gì thêm ở chúng tôi nữa nhé. Thế cụ thể bao giờ cần phái Nam tước đi?

- Hôm nay. Xe lửa khởi hành lúc 16 giờ 40.

- Thiếu tá ạ, mong rằng từ nay ông sẽ không mang những vấn đề có liên quan tới viên sĩ quan của tôi đến đây để làm phiền chúng tôi nữa chứ?

- Xin thú thực rằng chính tôi cũng rất lo lắng về câu chuyện này sau khi ngài cho biết về quan hệ mật thiết giữa Phôn Gôn- rinh với ngài Béc-gôn. Nhưng rút lui thì đã quá muộn, bởi vì chúng tôi đã nhận được nghiêm lệnh và đồng ý với kế hoạch của thượng cấp về công việc thẩm tra này. Thế là chúng ta đã thỏa thuận về mọi mặt. Xin kính chào Trung tướng.

Mi-le nghiêng mình chào và đi ra.

- Đại úy ạ, tôi chẳng ưa cái tên tự phụ này chút nào - Khi cánh cửa đã khép lại, trung tướng bực tức bảo Lút - Nhưng chúng ta cũng chẳng có quyền từ chối. Dù sao cũng chớ nên để cho Hen-rích biết việc thẩm tra này. Nếu không, có thể hắn sẽ dùng thế lực của Béc-gôn mà gây cho chúng ta khá nhiều chuyện rầy rà đấy. Trêu vào tay ngài bộ trưởng Him-le thì chẳng khác gì cầm đuốc xông vào kho thuốc nổ.

- Nhãi nhép như Hen-rích thật chưa bõ bèn gì đối với nanh vuốt của con chó sói Mi-le!

- Nhưng nội nhật hôm nay anh phải cử Nam tước đến Li-ông ngay đấy.

- Hen-rích là sĩ quan đặc trách, cho nên nếu có cử anh ấy mang công văn thường đến Bộ tham mưu quân đoàn thì anh ấy cũng chả nghi ngờ gì đâu. Thậm chí có lẽ anh ấy cũng chả biết trong phong bì có những gì. Nhưng việc còn lại thì chúng ta không chịu trách nhiệm.

- Thế thì anh chuẩn bị tập công văn đi và thay mặt tôi giao cho Trung

úy, rồi dặn mang đến Li-ông. Chỉ cần là chớ lộ ra điều gì cả.

- Xin Trung tướng yên tâm.

*

* *

Hen-rích gặp một bà nông dân già cạnh cửa khách sạn Tăm- pơ-lơ. Chắc hẳn anh cũng chẳng trông thấy người đàn bà này, nếu bà ta không nhìn anh đăm đăm bằng cặp mắt dịu hiền và không cúi đầu chào rất lễ độ.

- Bonjour, monsieur!

- Bonjour, madame! - Hen-rích sững sốt đáp lại. Theo nhận xét riêng, anh đã thừa biết là người Pháp hết sức tránh chào hỏi binh lính và sĩ quan Đức.

Bước vào khách sạn, Hen-rích định đi thẳng lên phòng mình nhưng dọc đường lại bị bà Tác-van giữ lại. Lần này môi bà không nở nụ cười nhà nghề của bà chủ khách sạn như ngày thường nữa. Nét mặt bà lộ vẻ cảm động, môi run run. Nhưng đôi mắt thì âu yếm lạ thường và thoáng vẻ dò xét.

- Ngoài phố nóng bức quá, Nam tước nhỉ - Bà Bác-van dịu dàng nói.

- Tôi chưa quen với cái thời tiết trái mùa như thế này - Hen- rích gật đầu.

- Ông có muốn uống thức gì man mát không?

- Thế bà có những thức gì ạ?

-Ồ, tôi sẽ kiếm cho ông một chai rượu sâm banh cũ tuyệt ngon.

Hen-rích bước vào phòng, còn bà Tác-van thì chạy vội đi đâu đó. Một phút sau bà quay lại với một chai rượu vang và một chiếc cốc.

- Thử vang này ngon thực - Hen-rích nhấp thử một ngụm và khen. Bây giờ tôi mới hiểu là tại sao rượu sâm-banh Pháp lại nổi tiếng khắp nơi như vậy.

- Tiếc rằng đây lại là chai cuối cùng, tôi giữ nó để dành cho dịp nào đặc biệt.

- Thế thì nên để dùng trong gia đình và tôi không hiểu...

-Ồ, Nam tước ạ, hôm nay là ngày hạnh phúc của tôi.

- Tôi chả dám ba hoa, nhưng rất sung sướng được uống mừng ngày ấy. Tại sao bà không rót rượu cho mình?

Bà Tác-van mang đến một chiếc cốc nữa và Hen-rích tự tay cầm chai rượu rót đầy cốc. Rượu vang sắc vàng sáng sủa sau lớp thủy tinh mỏng.

- Thưa bà, chúng ta sẽ nâng cốc chúc mừng cái gì?

- Trước hết tôi muốn uống mừng sức khỏe Nam tước. Đặc biệt mừng ông... mừng riêng ông - Giọng nói của bà Tác-van run run, và bà lăm lét nhìn quanh mặc dầu trong phòng chả có ai cả. -Ồ, Nam tước đã đem lại cho tôi một cái ơn không thể nào quên được!

Không hiểu gì hết. Hen-rích ngơ ngác nhìn bà chủ khách sạn. Bà nghiêng người và như một kẻ âm mưu chuyện kín, thì thầm nói, có vẻ sợ ai nghe trộm.

- Phải, phải, một ơn lớn không bao giờ quên được! Tiếc rằng tôi không có quyền nói toạc ra đây.Ồ, ông ạ, tôi hiểu là trong cái thời buổi chó má này thì phải câm miệng hến! Nhưng tôi mong ông nhớ rằng mục Tác-van này không đến nỗi vong ơn. Tôi luôn luôn, luôn...

- Tôi rất không muốn làm bà phật ý. - Hen-rích ngắt lời - nhưng xin thú thật là tôi không đoán nổi ý bà định nói là gì đây.

- Nam tước ạ, tôi hiểu ông lắm! Tôi sẽ xin im, im lặng... im lặng cho đến cái lúc... được tha hồ reo to lên...

- Thưa bà, bà cảm động quá rồi đấy! Chúng ta sẽ hãy gác câu chuyện này... cho tới giờ phút mà bà vừa nói.

Hen-rích đứng dậy và chực đặt tiền lên bàn.

- Nam tước ạ, hôm nay tôi thết đãi ông đấy!

Ngạc nhiên về thái độ của bà Tác-van, về lời chào hỏi niềm nở của bà già nông dân đứng ngoài cửa khách sạn, Hen-rích cứ dạo mãi trong phòng và băn khoăn tìm cách cắt nghĩa những hiện tượng ấy. Tuy vậy, anh vẫn không thể tự giải thích nổi! "Phải chăng hôm nay cũng là ngày hạnh phúc của mình?" - Cuối cùng, anh chặc lưỡi và cầm lấy quyển từ điển, vì sức nhớ ra, hôm qua, đã giao hẹn với Mô-níc bắt đầu bài học từ buổi sáng.

Nhưng, lúc ấy cô Mô-níc đang ở cách nhà rất xa. Cô đứng trong sân nhà máy điện, sốt ruột đợi Phơ-răng-xoa và phát cáu vì anh ra chậm.

- Anh đã ra lệnh cho em là nếu không có gì cần thì đừng đến cơ mà - Phơ-răng-xoa nói vậy, nhưng khi thấy nét mặt lo lắng của Mô-níc, thì liền hỏi.

- Có việc gì thế?

- Có việc này vô lý lắm.

- Cụ thể là việc gì?- Phơ-răng-xoa nóng nảy hỏi dồn.

- Cách đây nửa giờ, bà Đu-ren chạy tới nhà em kể rằng chính mắt bà trông thấy một sĩ quan Đức bắt gặp anh Giăng và Pi-e Coóc-vin trên núi, cạnh vườn nho nhà bà...

- Trời đất, thế là Giăng và Pi-e bị bắt rồi!- Phơ-răng-xoa rên lên.

- Hãy khoan! Không phải thế đâu! Gã sĩ quan tha cả hai người... lại còn chính là thiếu để phòng cẩn thận!

- Sa-a-a-o? Cô mất trí rồi. Hay là có lẽ bà Đu-ren này phát điên đấy?

- Bà Đu-ren hoàn toàn tỉnh táo, và bà ấy còn thề rằng đúng như vậy. Thậm chí bà còn nhận được mặt gã sĩ quan Đức.

- Tên nào vậy?

- Nam tước Phôn Gôn-rinh! Bà ấy nhận ra gã trong tiệm ăn nhà em vì mẹ em vẫn thường mua rượu vang của bà Đu-ren nên bà ta đến nhà em luôn.

- Lại Phôn Gôn-rinh!

Phơ-răng-xoa đưa tay lên sờ sờ sống mũi dài và ngồi xuống ghế băng. Mô-níc hồi hộp theo dõi vẻ mặt anh, nhưng không nhận thấy gì ngoài vẻ bối rối.

- Thế anh cắt nghĩa chuyện đó thế nào?- Cô ta không nhận được.

- Bây giờ thì xin chịu. Hôm nay phải tìm cách gặp Giăng cho kỳ được, hỏi anh ấy cận kề và nếu quả thực như vậy, lúc đó...

- Lúc đó thế nào?

- Bây giờ tôi chưa nói được thế nào cả. Vì bản thân tôi cũng chả hiểu gì sất... Một sĩ quan phát xít, một tên nam tước, bắt được hai du kích, rồi lại thả ra... Không, thế nào ấy chứ. Có thể là hãn khiêu khích chúng mình, làm cho chúng ta tin... Không, phải kết luận hết sức cẩn thận... Và em phải chú ý theo dõi gã nam tước này hơn nữa và phải coi chừng. Thế em đã đặt quan hệ như thế nào với hãn?

- Gã đề nghị em giúp gã nghiên cứu tiếng Pháp.

- Tất nhiên em đồng ý chứ!

- Vì nhớ mệnh lệnh nghiêm khắc của anh nên em phải nhận lời.

- Thế hãn đối xử ra sao? Em đã moi được điều gì chưa?

- Chưa. Hãn rất kín đáo, lễ độ và không có ý tán tỉnh em.

- Em trò chuyện với hãn những gì?

Mô-níc thuật lại câu chuyện nói với Hen-rích về tiếng Pháp và tương lai nước Pháp. Phơ-răng-xoa hỏi cô gái mấy vấn đề có liên quan tới Hen-rích, nhưng những câu trả lời hình như cũng chả giúp anh rõ thêm được tí gì.

- Gã nam tước này là một nhân vật bí hiểm - Phơ-răng-xoa đứng dậy - Dù sao cũng cần báo cho anh em mình đừng vô tình bắn vào gã. Có thể gã

đúng thực là người chống phát- xít và muốn giúp chúng ta. Nhưng phải thẩm tra lại kỹ càng. Bây giờ thì hãy đề phòng, lợi dụng những bài dạy tiếng Pháp để dò la thêm.

- Rõ.

- Bảo mẹ cô và bà Đu-ren đừng nói gì với ai cả. Còn cô thì cứ làm như chưa biết chuyện gì.

Phơ-răng-xoa đẩy mạnh chiếc xe đạp và nói đùa thêm:

- Và để trả ơn gã đã thả anh cô, coi chừng không khéo cô lại cảm gã Nam tước này mất.

Mô-níc tức lờm anh và dận lên bàn đạp.

1. Chào ông (tiếng Pháp).

2. Chào bà (tiếng Pháp).

*

* *

Vừa ăn bữa trưa xong và ai nấy vừa đứng lên thì Lút bước lại gần Hen-rích.

- Trung úy ạ, trung tướng mới giao cho anh một việc. Anh phải đi đến Li-ông. Chúng mình vào phòng tham mưu và tôi sẽ giải thích nhiệm vụ cho anh.

Đọc đường đến phòng tham mưu, Lút vốn tính hoạt bát, hôm nay, lại cứ im lặng. Thấy bạn không vui nên Hen-rích cũng chẳng gọi chuyện.

Khi đã ngồi trong phòng làm việc, Lút cũng chưa chịu nói ngay về nhiệm vụ của Hen-rích. Và anh đã bắt đầu thắc mắc về thái độ lạ lùng của gã bí thư trung tướng.

- Thưa Đại úy, trung tướng giao cho tôi việc gì thế? - Anh hỏi giọng trịnh trọng.

- Lút nhìn đồng hồ.

- Nam tước ạ, còn những một giờ bốn mươi phút nữa cơ. Xe lửa khởi hành đi Li-ông lúc 16 giờ 40 và anh phải mang đến Bộ tham mưu quân đoàn một tập công văn quan trọng. Công văn đã chuẩn bị xong. Anh có thể nhận ngay bây giờ.

Lút lôi trong tủ ra một chiếc phong bì đóng đầy dấu son đỏ và đưa cho Hen-rích. Anh xem xét kỹ lưỡng các dấu và cách niêm phong rồi nhét vào túi trong áo quân phục.

- Thưa Đại úy, xin chấp hành - Hen-rích điềm nhiên nói to và ký nhận vào sổ công văn.

Hen-rích thấy hình như gã bí thư nhìn mình với cặp mắt buồn bã.

- Hôm nay, anh không vui, phải không Lút! - Hen-rích thân mật hỏi.

Lút cau mày, lắc đầu xua tay ra ý chán nản và đi đi lại lại trong phòng.

- Thế này, Hen-rích ạ - Chợt gã dừng lại trước mặt Hen-rích, nhìn vào mắt anh và nói - Anh đi một mình, không có bảo vệ. Hãy giữ mình và đọc

đường nên chú ý cẩn thận. Nên nhớ là công văn mật và phải bảo vệ nó như bảo vệ con người mình. Đưa cho Tham mưu trưởng hay cho viên bí thư của ông ta. Và phải ký nhận hẳn hoi.

- Anh cử tôi đi tựa hồ không phải làm một việc bình thường mà như đi trinh sát ở mặt trận!- Hen-rích đùa.

- Có lẽ khó mà so sánh được công tác ở hậu phương và chiến đấu ngoài mặt trận bên nào nguy hiểm hơn. Cho nên dặn anh lần nữa là: cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận.

- Anh Lút ạ, xin nhớ lời dặn của anh, xin tạm biệt!

Hai sĩ quan nắm chặt tay nhau.

Vừa chuẩn bị lên đường, Hen-rích vừa luôn luôn suy nghĩ về thái độ khác thường của mọi người ngày hôm nay. Trước tiên là bà nông dân, sau đó là bà Tác-van với những lời xa xôi bóng gió. Bây giờ lại đến vẻ mặt lo buồn của Lút và lời dặn dò đề phòng của gã. Hôm nay, gã thật là kỳ dị. Thực vậy, tại sao lại cử anh, sĩ quan đặc trách, mang công văn đi mà không cử sĩ quan liên lạc của phòng tham mưu? Và nếu công văn quan trọng như thế, sao lại không cho lính bảo vệ như trong điều lệnh đã qui định. Việc này là thế nào ấy. Chắc hẳn Lút biết rõ nhưng chẳng nói ra. Rõ ràng như vậy. Giữa hai người vẫn có quan hệ bạn bè thân thiết, mà nếu Lút im lặng tức là gã được lệnh phải im lặng... Thôi, đành phải chuẩn bị sẵn sàng để chờ đón những việc không hay.

Hen-rích xem xét lại tập công văn một lần nữa, bọc nó vào mảnh ni lông cẩn thận và nhét vào túi áo trong rồi cố sức cài khuy lại. Xong đâu đấy, anh lấy khẩu súng lục Van-te và chiếc bật lửa bỏ vào túi quần bên phải.

Hen-rích sắp đi thì Mô-níc tới gõ cửa.

- Thế còn bài học tiếng Pháp?- Thấy Hen-rích Phôn Gôn-rinh sửa soạn ra đi, cô ngạc nhiên hỏi.

- Cô Mô-níc ạ, tiếc quá, đành phải tạm gác nó lại tới khi tôi đi Li-ông về.

- Anh đi à? Sao đột ngột thế? Chắc là có việc rất cần?

- Có gì đâu, tôi xin phép đi thăm người bạn trong hai hôm thôi mà. Mang quà gì về cho cô nhỉ? Cô có dặn mua gì không?

- Không. Rất cảm ơn lòng tốt của anh nhưng tôi chả cần gì đâu. Chỉ chúc anh đi đường may mắn và chóng trở về.

- Đây là lời chúc chân thành hay một nghi thức xã giao thông thường?

- Hoàn toàn thành thực - Mô-níc không ngần ngại, trả lời ngay. Cô ửng hồng đôi má khi nghĩ rằng quả thực mình mong cho gã sĩ quan của quân đội thù địch chóng trở về và tựa hồ như để vừa thanh minh với Hen-rích vừa thanh minh với lòng mình, cô vội nói thêm:

- Vì anh cũng chả làm hại gì tôi cơ mà.

- Nhưng cũng chưa làm lợi gì cả.

- Anh đối xử với người Pháp chúng tôi rất nhân từ, có lòng tốt. Thế là nhiều lắm rồi! Tôi thấy hình như anh không giống những kẻ khác.

- Cô Mô-níc ạ, cô thật là một cô gái khác thường. Tôi xin thành thực cầu mong cho cuộc đời cô cũng tốt đẹp như con người cô. Nhưng chớ nên nhẹ dạ cả tin quá, nhất là đối với những kẻ nhân từ. Tính nhẹ dạ thường hay

lừa dối mình. Và lòng nhân từ chưa đủ để chứng minh tình bạn. Cần phải có hành động thực tế. Cô đồng ý với tôi không nào?

- Khi người ta muốn nên bè nên bạn thì người ta có thể đi từ lời nói đến việc làm - Mô-níc khe khẽ đáp lại.

Trong đôi mắt của nàng nhìn Hen-rích bao hàm cả sự đợi chờ lẫn dò xét. Còn có cả sự lo sợ nữa. Nếu nàng nhầm và trước mắt nàng không phải là bạn mà là thù thì sao? Đối với nàng, một người con gái non nớt trong kinh nghiệm trường đời thì đoán sao nổi?

Hen-rích giả vờ không nhận thấy và không hiểu ý cái nhìn ấy. Bởi vì anh cũng chưa biết rõ trước mặt mình là ai: một cô gái xinh đẹp, con bà chủ khách sạn, hay là, có thể...

- Đến bài học sau chúng ta sẽ bàn chuyện này. Còn bây giờ để tôi đi kẻo muộn.

Hen-rích siết chặt tay cô gái rồi đi ra.

*

* *

Quang cảnh hỗn độn ở sân ga trước giò tàu khởi hành, bóng những con đường ray chạy tít về chân trời xa bao giờ cũng gợi lên trong lòng Hen-rích một cảm giác chờ đợi nôn nao. Lại một chuyến đi nữa tới nơi đất khách quê người! Vì đâu mà sinh ra cái chuyện phải đi công tác ở Li-ông này? Và tại sao Lút từ biệt anh với những cử chỉ lạ lùng như vậy? Nhắc đi nhắc lại rằng tài liệu tối quan trọng, dặn dò nên đề phòng, nhưng về vấn đề lính bảo vệ thì cố lơ đi một cách lúng túng? Khó hiểu, hoàn toàn khó hiểu! Tuy vậy, từ đây đến Li-ông khá xa, dọc đường còn có thời giờ để suy đoán mọi việc này.

Hen-rích xua đuổi nỗi lo âu đang ám ảnh mình và bước nhanh về phía toa xe lửa dành riêng cho sĩ quan. Tên lính hầu đã đứng ở đấy, một tay xách chiếc va-li lớn, tay kia ôm tập báo.

- Mang tất cả vào buồng của tôi và anh có thể trở về! - Hen- rích ra lệnh.

Không hiểu tại sao tên này cứ luống cuống, loay hoay chưa chịu đi.

- Thưa trung úy, có lá thư ai gửi cho ông! Ông vừa xuống khỏi xe thì liền có một thằng bé chạy lại. Ông đi nhanh quá, nên tôi không kịp...

Không để ý tới lời phân trần của tên lính hầu Hen-rích lơ đãng nhét chiếc phong bì vào túi.

- Được rồi, được rồi, về đi!

Khi đã ngồi yên trong buồng trên toa tàu, Hen-rích mời lấy chiếc phong bì ra chăm chú xem xét. Phải, trên phong bì đề tên anh. Nét chữ lạ, và lại người viết đã có ý thay đổi đi. Nếu không thì làm gì dòng chữ lại cứ ngả hẳn về phía trước và có vẻ nắn nót cẩn thận thế này. Hay lắm!

Chẳng thấy ký tên ai dưới mấy câu chữ ngắn ngủi.

"Anh bị theo dõi! Hãy coi chừng!"

Khi lật mảnh giấy, Hen-rích lại thấy ở mặt sau một dòng chữ khác cũng cộc lốc như thế và cũng viết bằng bút chì.

"Hãy chú ý tới tên đại úy bịt mắt phải".

Sao thế này? Lại một lời dặn dò nữa của Lút hay sao? Không, lối hành động bí hiểm này chả đúng với tính nết phôi bò của gã. Thế thì, có lẽ bức thư này là của Mô-níc chẳng? Trong buổi chia tay, cô nàng lộ vẻ hơi cảm động, bối rối. Có thể là nàng muốn báo trước cho anh biết sự nguy hiểm, nhưng ngập ngừng. Ô, điều dự đoán này ngu xuẩn lắm! Nàng làm sao mà biết được những nguy hiểm đang đe dọa anh?

Lỡ ra đây là mật báo của một kẻ lạ khác, của một người bạn thân thì thế nào? Người nào đó đã kịp thời báo cho bộ tư lệnh Hồng quân biết về cuộc hành binh "Quả đấm sắt". Người này hoạt động cạnh nách Hen-rích, cũng đội lốt giả như anh. Có thể bây giờ người ấy đang ở đâu quanh đây... Nhưng, điều này khó tin lắm. Tình báo viên đời nào lại hành động khinh suất và khò khạo thế này...

Kỳ dị thật, lá thư nặc danh lại gửi đến đúng vào lúc đi công tác ở Li-ông... Phải chăng chìa khóa bí mật là ở chỗ đó? Sự ủy nhiệm đột ngột của Trung tướng ... thái độ lạ lùng của Lút...

bây giờ lại nhận được bức thư này... Tựa hồ như đó là những mắt của một chuỗi xích mà anh chưa lần ra đầu mối. Bất cứ thế nào, trước khi đi đến kết luận chắc chắn, cũng cần xác định xem có phải mình bị theo dõi thật không? Và nếu vậy...

Hen-rích châm thuốc hút, đi ra khỏi buồng và trông thấy ở đằng cuối toa phía trước một đám sĩ quan đang chuyện trò rôm rả. Trong bọn có một tên đại úy mắt bên phải quấn băng đen.

Lúc 19 giờ 20 phút Hen-rích xuống ga Săm-be-ri. Ở đấy anh phải chuyển sang đoàn xe lửa khác, nhưng khi vào hời ở trạm cảnh vệ mới biết là 8 giờ sáng mai chuyển tàu đi Li-ông mới khởi hành. Sau khi phân trần về giờ tàu chạy thất thường tên trạm trưởng khuyến viên trung úy nên nghỉ ngơi lấy sức và giới thiệu cho anh một khách sạn ngay cạnh nhà ga.

Như lệ thường, rất đông binh lính, sĩ quan chen chúc nhau trước trạm cảnh vệ.

"Tất nhiên thế nào tên hộ vệ một mắt của mình cũng có trong đám này"
- Hen-rích nghĩ thầm và chợt thấy cái bóng dáng quen thuộc bịt băng đen trên mắt phải. Ngộ ngậy cái đầu như đầu chim, tên này đang lăm lét đưa mắt nhìn hết người này sang người khác.

Hen-rích gọi rõ to một bác nông dân khuân vác và trao cho bác ta chiếc va-li.

- Đợi ở đây nhé, tôi tạt vào quán giải khát một tí.

Cái đầu của tên đại úy dừng lại nghiêng nghiêng. Đúng là hăn đang dỏng tai nghe ngóng. "Nhất định thế nào hăn cũng mò vào đó" - Hen-rích tự nhủ thầm và đi đến quán giải khát. Vừa mua thuốc lá anh vừa liếc mắt theo dõi thấy bộ mặt đáng ghét của tên chó săn đang theo sát gót mình.

"Rõ hăn làm ngứa mắt mình quá - Hen-rích tức giận nghĩ thầm - Liệu hồn, mày cũng bị theo dõi đấy. Một thằng nhãi ranh cũng chả đến nỗi hành động ngu ngốc như mày. Không, nhất định đây không phải là chuyện rình mò! Đây là một ván bài có tính nước hăn hoi một cuộc tra tấn bằng tinh thần, tấn công về tâm lý. Có kẻ nào đó muốn làm cho ta hoảng hốt, mất tự chủ. Nếu như chúng đã biết được điều gì cụ thể rồi thì chúng đã hành động cách khác... Còn như thế này nghĩa là ta phải hoàn toàn phớt tình những chiếc bẫy chuột xung quanh mình. Coi như chả có việc gì xảy ra cả. Phải dành sức lực để giáng một đòn căn bản..."

Mười phút sau. Hen-rích thản nhiên đi qua quảng trường nhà ga và bước vào tiền sảnh khách sạn.

Sau khi thuê xong một phòng cạnh cầu thang ở tầng thứ hai Hen-rích

lại đi xuống phòng ăn.

- Cho thức gì nhẹ nhẹ thôi, bít tết và một tách cà-phê đặc!- Anh bảo gã hầu bàn, chớ thềm liếc mắt vào bảng món ăn.

- Thế ông dùng thứ rượu vang gì ạ?

- Không dùng thứ nào cả. À, này nơi rửa tay ở đâu nhỉ?

Gã hầu bàn trở về phía cuối phòng.

Buồng vệ sinh rất bẩn, nồng nặc mùi khai nước giải, và Hen-rích bịt mũi cố nán lại đây đúng năm phút theo kế hoạch đã tính toán.

Khi quay lại chiếc bàn con, điều dự đoán của anh đã hoàn toàn đúng. Anh thấy dưới tấm khăn ăn một mảnh giấy gấp tư. vẫn lối chữ ngả ra đằng trước, vẫn thứ giấy ấy. Chỉ có nội dung dài dòng và cụ thể hơn.

"Chúng ta cần phải bàn bạc với nhau. Hẹn gặp trong phòng chơi bi-a. Tôi cầm chiếc mũ phớt xám. Tôi định giúp anh. Một người bạn".

Hen-rích lắc đầu nhún vai ra vẻ không hiểu và gọi gã bồi bàn đến.

- Hãy chịu khó dọn cái bàn đi. Tôi không quen ăn trong cái máng lợn như thế này đâu!- Anh giận dữ quát âm lên và dùng đầu ngón tay búng mảnh thư xuống sàn một cách khinh bỉ.

- Thưa Trung úy, xin ông tin rằng...

- Tôi nhắc lại là hãy quét dọn rác bẩn trên bàn đi!

Gã bồi lo lắng liếc nhìn lão chủ khách sạn, lăm nhăm đọc mảnh thư xấu

số kia rồi vội vàng lấy khăn lau bàn. Hen-rích hằm hằm đưa mắt nhìn khắp phòng. Có kẻ nào trong đám khách ăn đang ngấm ngầm theo dõi anh. Càng hay! Bây giờ tác giả bí mật của bức thư đã biết chắc là mấy ngón đòn của hắn đều đánh hụt cả. Nam tước Phôn Gôn-rinh đã vứt lá thư nặc danh như vứt một thứ rác rưởi và quên khuấy đi ngay.

Mệt óc vì những lo nghĩ suốt một ngày qua, nên ngay sau khi ăn bữa tối xong Hen-rích lập tức về phòng mình. Mãi đến giờ mới được nghỉ ngơi! Anh quăng quần phục xuống ghế, xục xạo khắp phòng, nhòm vào tủ, ngó sau cửa. Không có tên nào! Bây giờ phải khóa cửa lại, lấy súng lục trong bao bỏ vào túi quần bên phải.

Bỗng những bước chân rón rén ngoài hành lang khiến anh lắng tai nghe. Người hầu phòng chẳng? Không, nếu phải thì chị ta đã gõ cửa chứ. Còn cái kẻ đứng sau cửa kia lại đang khe khẽ, len lén vịn quả dấm...

Nhanh như chớp, Hen-rích thọc tay vào túi quần và đứng giữa phòng, chờ đợi.

Cánh cửa thình lình mở ra rất nhanh và cũng đóng lại nhanh như vậy. Một gã đàn ông cao lớn khoác áo choàng dạ xám, đôi mũ phớt cũng màu xám đứng sừng sững trên ngưỡng cửa.

"À, thằng cha hẹn gặp mình trong phòng bi-a đây!" Hen-rích thoáng nghĩ vậy và tay anh bóp chặt lấy báng khẩu Mô-de.

- Ông là Nam tước Phôn Gôn-rinh?- Tên lạ mặt bước về phía trước.

- Ông xông vào phòng tôi thì chắc phải biết tôi là ai rồi chứ. Ông không hiểu rằng trước hết cần xin lỗi, xưng tên họ mình và cắt nghĩa vì sao lại đường đột như vậy?

- Nam tước ạ, chúng ta đừng để mất thời giờ về những nghi thức vặt vặt! Nó chỉ tổ làm trở ngại cho cả tôi lẫn ông mà thôi. Để giải thích một cách vắn tắt, tôi chỉ cần nói rằng, tôi là người bạn muốn giúp ông và đã từ lâu tìm gặp ông. Ông lảng tránh không thèm gặp tôi cho nên tôi phải thân hành đến đây... Và bây giờ có lẽ ông cho phép tôi ngồi chứ?- Không đợi mời, tên này đi đến bàn viết và ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh đó.

Hen-rích cũng ngồi xuống ghế đối diện, đặt gói thuốc lá trước mặt mình.

- Tôi cho rằng tốt hơn hết là chúng ta bàn ngay vào việc đi - Người khách trâng tráo nói - ông đồng ý chứ?

- Tôi xin nghe ông nói!- Hen-rích lạnh lùng đáp và thong thả thò tay vào túi quần bên phải.

Tên khách lạ cẩn thận theo dõi từng cử động đó. Hen-rích từ từ móc chiếc bật lửa ra, châm thuốc rồi lại bỏ nó vào túi. Tên kia ngồi lại cho thoải mái hơn, ngả người vào lưng ghế và duỗi chân ra đằng trước.

- Nam tước ạ, tôi sẽ không nêu ra đây tình hình chính trị - Hấn vào đề - Ông hiểu nó cũng chả kém gì tôi: Nước Đức đang dần dần nhưng nhất định đi đến chỗ đổ sụp, nước Đức đã kiệt sức và không thể thắng nổi các cường quốc khổng lồ như Liên Xô, Hoa-kỳ và Anh.

Tên lạ mặt nhìn Hen-rích có vẻ chờ đợi, hình như để dò xét phản ứng của anh nhưng anh chỉ nói cộc lốc!

- Cứ nói tiếp!

- Tôi thấy rằng ông không phản đối, thế nghĩa là ông cũng đồng ý với tôi. Vậy thì sự suy sụp của nước Đức là không thể tránh khỏi. Đã sắp tới

ngày phải giáng cho nó một đòn quyết định. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông cũng hiểu là vấn đề thời gian và các sự kiện chín muồi có một ý nghĩa quan trọng bậc nhất. Từ đó chỉ có thể rút ra một kết luận: Nếu các lực lượng thù địch với chủ nghĩa phát xít càng siết chặt hàng ngũ thì cái đòn quyết định kết quả cuối cùng của chiến tranh càng chóng được thực hiện.

- Ông đến đây cốt để lên lớp cho tôi một bài thời sự phổ thông về tình hình thế giới hay sao?

- Tôi đến đây cốt để đề nghị ông hợp tác, Nam tước Phôn Gôn-rinh ạ!

- Hợp tác với ai và để chống ai?- Hen-rích chòng chọc nhìn tên lạ mặt. Để đáp lại cái nhìn đó, tên này cố nhoẻn miệng ra cho thành nụ cười nhả nhận.

- Nam tước ạ, ông đáng yêu quá! Đúng, chúng ta sẽ đặt dấu chấm câu trước chữ "và". Tôi không định chơi hú tim nữa đâu! Ông hỏi là tôi định đề nghị ông hợp tác với ai ư? Tôi xin nói trắng ra là hợp tác với cơ quan do thám Anh.

- Đề nghị tôi? Sĩ quan Đức?

- Đề nghị ông, tình báo viên Nga, chúng tôi đã nắm vững hết mọi công việc của ông.

- Xin phép hỏi là ông căn cứ theo những nguồn tin nào? - Trong giọng nói của Hen-rích đượm vẻ chế giễu nhiều hơn là ngạc nhiên hay giận dữ. Anh đã đoán biết hết trò chơi mà bọn chúng đang bố trí và bây giờ anh đang bình tĩnh cân nhắc tỉ mỉ từng thái độ của mình trong những giây phút sắp tới.

- Cơ quan do thám của hai nước chúng ta phải cộng tác chặt chẽ, nếu không thì không thể mở mặt trận thứ hai được. Để xác nhận nguồn tin nói

trên, chúng tôi xin nêu lên đây vài chi tiết mà ông đã thừa biết: cha ông là Đì-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh đã hoạt động gián điệp và chết ở Nga, ông đã dần dần tiêm nhiễm chủ nghĩa xã hội, và cuối cùng, hiện nay ông đang hoạt động ở vùng này...

- Cụ thể là hoạt động gì? Tôi muốn ông xác định rõ.

- Chẳng hạn như phá vỡ cuộc hành binh "Quả đấm sắt". Tiếc rằng ông hành động thiếu thận trọng và cơ quan mật thám Giét-ta-pô đã chú ý đến công việc của ông. Để tránh khỏi bị vỡ lở ông cần phải kịp thời lẩn trốn. Chính chúng tôi đã và đang báo trước cho ông sự nguy hiểm này.

- Ông định đề nghị với tôi những gì nào? - Bản thân Hen- rích cũng thâm ngạc nhiên trước giọng nói bình tĩnh của mình.

- Ừ, có thể chứ. Cuộc thương lượng này cuối cùng cũng phải đi đến kết quả thực tế chứ! - Tên khiêu khích reo lên. Hen-rích không còn nghi ngờ gì nữa, trước mặt anh là một tên khiêu khích Giét-ta-pô - Như tôi đã nói đấy, chúng tôi đề nghị với ông một sự cộng tác thật chặt chẽ. Dĩ nhiên là ông phải xin chỉ thị của Bộ tư lệnh Nga. Ngày mai, ông nên điện hỏi ngay đi. Tôi dám cam đoan rằng thế nào thượng cấp của ông cũng đồng ý, vì người Nga đang hết sức mong mỏi càng mở mặt trận thứ hai sớm chừng nào càng tốt chừng nấy. Khi ông đã sẵn sàng bắt tay vào việc thực hiện những nhiệm vụ mới, chúng tôi sẽ tin cho ông biết là chúng tôi đặc biệt chú ý đến những vấn đề gì. Ông thấy đấy, chúng tôi đã lật hết mọi quân bài cho ông xem rồi, và có lẽ, chúng tôi đã thành thực quá đáng. Do đó, tôi muốn yêu cầu ông giúp đỡ vài việc. Việc trước tiên là tập công văn mà ông đang mang đến Li-ông. Tôi sẽ mượn tập công văn đó của ông trong một giờ và xin trả lại đúng với hình dạng nguyên xi của nó. Không ai có thể đoán ra là đã có người bóc chiếc phong bì và xem giấy tờ ở trong.

Để đền đáp lại cái công lao nhỏ đó của ông, tôi xin hứa là nội nhật hôm

nay sẽ giới thiệu ông bắt liên lạc với đội du kích, họ sẽ giúp ông chạy vào căn cứ du kích trong trường hợp bị bại lộ. Ông chớ ngạc nhiên. Trái với các nguyên tắc hoạt động do thám, một số điệp viên của chúng tôi, trong đó có cả tôi, đã liên lạc với du kích. Tình hình hiện nay ở Pháp đòi hỏi phải làm như vậy.

Hen-rích im lặng nghe tên khôn kiếp ba hoa. Khó mà biết được là ngay trong lúc đó đầu óc anh lại đang quay cuồng với những ý nghĩ nóng hổi:

- "Bọn này hoàn toàn chả biết cóc gì cả! Trước mắt chúng, mình vẫn cứ ung dung đội lốt Hen-rích Phôn Gôn-rinh! Chúng chưa lần ra được đầu mối nào cả, nếu không thì chúng chả dại gì mà bày cái trò chơi ngu ngốc này. Việc chúng nói là biết tập công văn này lại tạt ngay vào mặt chúng, như thể chúng tỏ rằng chúng giấu đầu hở đuôi chuyện phái mình đi công tác Li-ông chỉ là một tấn tuồng đã được đặc biệt dàn cảnh sẵn... Chúng muốn thăm tra lòng trung thành của ta đối với Tổ quốc chẳng? Cũng được, ta sẽ cho chúng biết tay!"

Hen-rích từ từ rút thuốc lá, và thò tay vào túi. Tên mật thám cũng lấy thuốc. Hắn vê vê điếu thuốc trong ngón tay, có ý chờ Hen-rích móc bật lửa. Nhưng khi tên Đức đã ngậm điếu thuốc vào môi, nhồi người về phía trước định châm lửa thì hắn chả thấy bật lửa đâu mà lại thấy nòng súng lục đen ngòm.

Tên Giét-ta-pô hoảng hốt dùng hết sức đập mạnh chiếc bàn và lợi dụng lúc Hen-rích loạng choạng đánh rơi khẩu súng, hắn liền đâm bổ ra khỏi phòng. Lúc Hen-rích nhảy vọt được tới cửa thì tên khiêu khích đã cắm đầu cắm cổ chạy dọc hành lang.

Chỉ nghe hai tiếng nổ liên tiếp, một tiếng rú thất thanh, rồi ngay sau đó, tiếng một cây thọt nặng nề đổ rầm xuống sàn gác.

Hen-rích nhìn quanh. Trong hành lang chẳng có bóng ai. Nhưng lập tức có tiếng chân bước và trong nháy mắt một tên sĩ quan vận binh phục S.S., một trung sĩ và hai tên lính ló mặt ra.

"Bố trí sẵn!" - Hen-rích thoáng nghĩ thầm.

- Đừng bắn, chúng tôi là đội tuần tra đây! - Tên sĩ quan kêu ầm lên từ đằng xa.

- Đưa giấy tờ đây xem - Hen-rích oai vệ quát.

Tên sĩ quan móc giấy đưa cho Hen-rích. Hai thằng lính lao tới chỗ tên khiêu khích nằm. Hẳn còn sống, nhưng mê man bất tỉnh.

- Việc gì xảy ra ở đây thế?

- Một tên gián điệp có liên lạc với du kích Pháp lên vào khách sạn và được một bài học đích đáng! - Hen-rích giận dữ nói và cất súng vào túi.

Sau đó, Nam tước Phôn Gôn-rinh vào phòng kể lại tỉ mỉ những lời nói của tên lạ mặt. Tên trung sĩ ghi biên bản và đề nghị Hen-rích ký.

- Ban đêm, ông nên khóa cửa cẩn thận - Khi ra về, tên sĩ quan khuyên anh như vậy.

- Còn các anh thì liệu canh gác khách sạn cho cẩn thận. Phát phơ thật! Bọn gián điệp nước ngoài xông xáo vào khách sạn sĩ quan như là vào nhà riêng của chúng! - Hen-rích hầm hùm cự hẵn mặc dầu kỳ thực anh chỉ muốn ôm bụng lăn ra mà cười.

THIỆU TÁ MI-LE MUỐN KẾT THÂN VỚI HEN-RÍCH

Lão trung tướng E-véc sắp sửa đến câu lạc bộ ăn trưa, thì Lút vào báo:

- Mi-le xin gặp Trung tướng.

- Hẳn dẫn xác đến đây làm gì thế? - E-véc cau có hỏi - Lại sắp bày trò gì nữa hay sao? Có lẽ hẳn định thẩm tra cả tôi chẳng?

- Có thể, nhưng hẳn phải kiểm tra tôi trước đã rồi mới đến lượt Trung tướng.

- Được, cứ bảo hẳn vào.

Vừa thấy mặt tên Giét-ta-pô, lão hỏi ngay:

- Ông Mi-le, ông lại mang tới đây chuyện rầy rà gì nữa đây?

- Thưa Trung tướng, trái lại, lần này tôi mang đến đây một tin lành - Mi-le ngồi xuống và đáp.

Trái với lời hẳn nói là việc lành, nét mặt hẳn lại lộ vẻ cay đắng vô cùng.

- Hôm qua, chúng tôi đã thực hiện kế hoạch của mình, tiến hành việc thẩm tra viên sĩ quan đặc trách của ngài là trung úy Phôn Gôn-rinh.

- Thế rồi sao nữa! - E-véc hỏi dồn.

Mi-le thuật lại tường tận và chính xác những sự việc xảy ra trong phòng ngủ của khách sạn Săm-be-ri, không giấu giếm rằng chiếc máy ghi âm đã thu lại tất cả những lời đối thoại.

- Lan-khây bị trúng hai phát đạn vào phổi bên phải, ông ấy hiện đang nằm bệnh viện và chắc rằng còn lâu mới khỏi...

Lão trung tướng cười phá lên thật khoái chí. Lút cũng cười theo.

- Thế nào, ông Mi-le! Bây giờ thì ông tin lòng trung thành của Phôn Gôn-rinh rồi chứ?

- Hoàn toàn tin tưởng!

- Ông Lút, hôm nay ông chuẩn bị làm bản đề nghị tặng thưởng Trung úy Phôn Gôn-rinh huân chương "chữ thập sắt" hạng nhì.

- Rõ! - Lút sung sướng đáp.

- Bởi vì Trung úy không biết rằng người đến thử mình là Trung tá hiến binh s.s. Lan-khây. Có phải thế không, ông Mi-le?

- Đúng vậy. Tôi tin rằng nếu Nam tước đoán được là ai ngồi nói chuyện với mình, thì việc thẩm tra không đến nỗi đổ máu. Nhưng bây giờ thì chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào lòng trung thành của Trung úy Phôn Gôn-rinh.

- Thế bây giờ ông Mi-le ở lại ăn trưa với chúng tôi nhé - E-véc mời.

Câu chuyện của Mi-le về kết quả cuộc thẩm tra Phôn Gôn-rinh khiến tên tướng già vui hẳn lên.

- Thưa Trung tướng, rất hân hạnh - Mi-le nghiêng mình.

Bữa cơm trưa hôm ấy ai nấy đều ăn uống, nói cười vui vẻ khác hẳn lệ thường: người ta chỉ bàn tán về sự gan dạ của Hen-rích. Cuối bữa, E-véc phấn khởi quá đứng lên nâng cốc chúc mừng thắng lợi cho cuộc tấn công đang mở màn ở mặt trận phía Đông và nhiều sĩ quan khác kháo nhau rằng, trong năm ấy, quân Đức sẽ có thể duyệt binh ở Mát-xcơ-va.

Hen-rích cũng không thể đoán được là tin đồn về những sự việc ở Săm-be-ri lại bay đến Xanh Rê-mi nhanh như vậy. Thành thử tiếng tăm lại về đến nhà trước anh. Khi anh bước vào phòng tham mưu, thì tên sĩ quan tham mưu thượng úy Phen-en giữ anh lại trước cửa.

- À, Nam tước - Hãn chào với giọng niềm nở và kính phục - Mừng ông trở về bình yên vô sự. Chúng tôi đã nghe nói về hành vi anh hùng của ông. Rất sung sướng được chúc mừng ông đầu tiên.

- Hành vi gì cơ chứ?- Hen-rích ngỡ ngác chưa hiểu.

- Đừng khiêm tốn nữa. Trung tướng đã kể lại cho toàn thể sĩ quan nghe chuyện của ông từ hôm qua. Chính thiếu tá Mi-le báo cáo với Trung tướng.

- À... à, ông nói chuyện ấy đấy... Cảm ơn lời chúc mừng của ông. - Hen-rích đi vào tiền sảnh và đã định treo lên cầu thang, nhưng chợt anh chú ý đến một tên lính đang ngồi trên ghế băng vừa nhác thấy anh liền đứng phắt dậy và ngây như phỗng. Đó là một thanh niên chừng mười chín đôi mươi với cặp mắt xanh thông minh. Chính ánh mắt của hãn đã bắt Hen-rích phải dừng lại. Trong khóe mắt ấy hiện rõ nỗi buồn, nói đúng hơn là niềm thất vọng khiến người khác không thể bỏ qua được. Một chiếc ba-lô nằm lăn lóc dưới chân hãn.

- Anh là ai?

- Thưa Trung úy, tôi là binh nhất Cuộc Smít- Tên lính đáp rành rọt.

- Ở đâu tới đây?

- Tôi trước công tác ở đại đội hai, tiểu đoàn hai, trung đoàn 170 và bây giờ bị điều động sang mặt trận phía Đông.

Hai hàng lệ rưng rưng trên mi mắt của tên lính trẻ măng, còn ngây thơ như đứa bé.

- Thế thì tại sao anh lại bị chuyển sang đó?

- Theo đề nghị của Thượng úy Đại đội trưởng Phen-ne.

- Anh phạm lỗi gì đối với Thượng úy thế?

- Bốn hôm trước đây thượng úy Phen-ne hơi say rượu. Ông ta tưởng là tôi không chào ông ta, mặc dầu xin thề là tôi đã chào đúng như điều lệnh. Ông ta bèn hô: "Đứng'dậy!" "Năm xuống!". Thoạt tiên, khi đang còn sức thì tôi chấp hành mệnh lệnh rất nghiêm chỉnh. Nhưng được một lát sau tôi đâm mệt nhoài, kiệt sức, đầu gối run không thể đứng lên nổi... ông ta chửi tôi rồi viết báo cáo rằng tôi phản kháng mệnh lệnh và đề nghị đổi ngay sang mặt trận phía Đông.

- Những điều anh vừa nói đều đúng sự thật cả đấy chứ?

- Thưa Trung úy, đúng trăm phần trăm, tôi không thêm thắt gì đâu ạ, tôi mà nói sai thì tôi sẽ bị trời đánh!- Tên lính nói xong nhìn Hen-rích bằng cặp mắt van lơn, cầu khẩn khiến anh cũng ái ngại cho gã "nhóc" con mặc áo lính này.

- Thế anh sợ mặt trận phía Đông lắm hay sao?

- Thưa Trung úy, hai anh tôi đã chết ở bên đó. Hiện nay mẹ tôi chỉ còn lại một mình tôi. Nếu mẹ tôi mà biết tin tôi bị điều sang mặt trận phía Đông thì chắc cũng không sống nổi.

- Tại sao anh không trình lên Trung tướng?

- Trung đoàn trưởng còn không muốn nói chuyện với tôi nữa là...

- Anh có cầm công lệnh thuyền chuyển theo đó không? - Hen-rích suy nghĩ giây lát rồi hỏi.

- Thưa đây ạ. Tôi được lệnh ngồi đây đợi chiếc xe nào chạy qua để đi nhờ đến Săm-be-ri.

- Anh Cuốc, thế này nhé. Tôi sẽ thừa chuyện với Trung tướng... Nhưng cũng cần phải kiếm một cơ gì đó để người ta lưu anh lại đây. Nếu anh muốn thì tôi có thể lấy anh làm lính hầu. Bằng lòng chứ?

- Tôi sẽ xin chấp hành triệt để mọi mệnh lệnh của Trung úy và hết sức làm việc hơn hẳn những lính hầu trước của Trung úy.

- Đưa giấy tờ của anh cho tôi và đợi ở đây nhé.

Tên lính vội vàng móc giấy tờ ra tựa hồ như sợ Hen-rích thay đổi ý kiến và hai tay run run trao nó cho anh.

Hen-rích lên tầng gác hai và vào phòng làm việc của Lút.

- A! Hen-rích, anh đã về đây à!- Lút đứng ngay dậy nắm chặt tay bạn- Trung tướng bảo là anh sang chỗ ông ta ngay lập tức.

Sau khi trao lại tờ giấy ký nhận công văn của Bộ tham mưu quân đoàn, Hen-rích tức khắc đi sang phòng lão trung tướng.

- Nào, Trung úy, hãy mau mau kể lại những chuyện xảy ra cho tôi nghe! - Vừa thoáng thấy Hen-rích, lão trung tướng đã reo lên.

Hen-rích thuật lại tỉ mỉ từng chi tiết nhỏ.

- Tôi đã đề nghị tặng thưởng huân chương "chữ thập sắt" hạng nhì cho anh đấy - Lão hớn hờ báo tin.

- Thưa Trung tướng, xin cảm ơn Trung tướng. Ngay hôm nay, tôi sẽ viết thư cho đại tá Béc-gôn. Chắc rằng ba tôi cũng rất cảm ơn sự săn sóc của Trung tướng đối với tôi.

E-véc có vẻ rất hài lòng về câu nói đó.

- Nhờ anh chuyển tới Đại tá lời chào mừng chân thành của tôi - lão nói.

- Thưa Trung tướng, tôi xin phép đề nghị một việc.

- Anh cứ nói.

- Ở ngoài tiền sảnh kia có một tên lính bị điều động sang mặt trận phía Đông theo lời đề nghị của thượng úy Phen-ne. Tôi cũng chả muốn nói ra làm gì, nhưng xin cam đoan là Thượng úy đã làm không đúng, nhất là sức khỏe hẳn lại rất yếu, và hai anh hẳn đã hy sinh tại mặt trận phía Đông. Tôi thì đang cần một lính hầu. Đề nghị Trung tướng cho hẳn ở lại đây làm lính hầu cho tôi.

- Có thể thôi ư?- Thậm chí lão này tỏ ý hơi tiếc rẻ vì không thể giúp đỡ người sĩ quan đáng yêu này một việc gì to lớn hơn thế nữa.

Lão giở tập giấy tờ của Cuộc ra, lấy bút gạch lòì phê cũ của mình và viết lên phía trên tờ công lệnh một dòng chữ thật to: "Lưu lại phòng tham mưu làm lính hầu cho trung úy Nam tước Phôn Gôn-rinh".

- Xin đội ơn Trung tướng! Và bây giờ, sau khi đã được ngài thỏa mãn yêu cầu thứ nhất của tôi một cách nhanh chóng như vậy, tôi xin đề nghị điều

thứ hai...

- Tôi sẵn sàng chấp nhận nốt lời đề nghị thứ hai của anh nữa!- Lão mỉm cười.

- Thế thì xin Trung tướng nhận cho tôi mười chai rượu sâm banh, rượu sâm banh cũ của Pháp mà tôi đã cố công tìm mua để biếu riêng Trung tướng. Có lần tôi đã nghe anh Lút nói rằng Trung tướng rất thích thứ rượu sâm banh ngon.

E-véc phá lên cười.

- Tôi chấp nhận lời đề nghị thứ hai của anh còn vui lòng hơn là lời đề nghị thứ nhất.

- Trung tướng cho phép tôi lui ra chứ ạ? - Hen-rích hỏi.

- Ừ anh có thể về được. Chỉ cần hôm nay anh làm lá đơn xin phép nghỉ một tuần để giải quyết việc gia đình.

- Ồ, thưa Trung tướng, tôi xin vô cùng cảm ơn. Tôi hằng khao khát điều này từ lâu mà chưa dám nói ra.

Khi Hen-rích xuống khỏi cầu thang. Cuốc đứng bật dậy và quên cả lễ nghi trên dưới, đâm bô về phía anh.

- Này Cuốc, - Hen-rích bảo hăn - bây giờ anh là lính hầu của tôi rồi đấy.

Niềm sung sướng làm ngời sáng khuôn mặt của gã lính trẻ và lan sang cả Hen-rích. Anh âu yếm mỉm cười nhìn gã thiếu niên ấy đang nắm chặt chiếc mũ ca-lô trong tay hình như muốn bóp nát nó ra.

- Thưa Trung úy, tôi chả biết lấy gì để đền đáp công ơn của ông. - Cuộc ấp úng nói, má ửng hồng, mắt rớm lệ nhìn Hen-rích đầy vẻ biết ơn.

- Anh sẽ đền ơn tôi bằng cách làm tròn nhiệm vụ của mình. Bây giờ thì anh đi tìm tên lính hầu cũ của tôi là Phơ-rít Dê-le để hẳn chỉ dẫn mọi việc cho anh. Vào phòng tham mưu mà hỏi chỗ ở của anh, xong đi đến khách sạn Tăm-pơ-lơ ở đối diện với phòng tham mưu.

Hen-rích đang đi về phía khách sạn, được nửa đường thì thấy tên nhân viên văn thư của phòng tham mưu chạy theo nói:

- Thưa Trung úy, ông có thư.

Hen-rích thản nhiên nhét bức thư vào túi. Khi về tới phòng ngủ anh mỗi giờ ra xem và biết là thư của Béc-gôn. Hẳn viết:

"Con nhỏ của ba. Ba nhớ con như là nhớ con đẻ. Lâu lắm không viết thư cho con được vì bận việc quá. Bây giờ ba phụ trách một cục trong Tổng hành dinh. Cách đây ba hôm, ba được phong quân hàm Thiếu tướng, hiện nay chưa thể điều con về đây ngay được, nhưng tương lai cũng có thể có dịp và ba sẽ cố lợi dụng dịp tốt đó. Mẹ và em Lô-ra rất mong gặp con và cứ đòi ba xin Trung tướng cho con nghỉ phép.

Ba hy vọng rằng ông bạn E-véc cũng sẽ vì ba mà đồng ý. Hãy viết thư cho ba, nếu ông ta từ chối. Con nên năng viết thư cho ba hơn nữa.

Ba của con - Vin-ghen Béc-gôn".

Đọc xong lá thư, Hen-rích cởi vội áo quần và nằm lăn ra giường. Mãi đến bây giờ anh mới thấy mệt lả. Và không những chỉ vì cái đêm ở Săm-be-ri đã làm cho thần kinh anh hết sức căng thẳng. Lại còn hôm nay nữa chứ! Anh cần phải thành thơi, vui vẻ, thế mà báo chí xuất bản ở Li-ông lại đăng

đầy những tin tức, tranh ảnh và thông cáo từ mặt trận phía Đông gửi về: Quân Hít-le đã mở cuộc tấn công lớn và như báo chí quả quyết thì cuộc tấn công này đang phát triển theo đà "ché tre", không gì ngăn cản nổi. Thực ra, cần phải trừ hao những giọng lưỡi "có ít xít ra nhiều" trứ danh của tên Gô-ben¹ nhưng dù sao, cũng nên công nhận một phần nhỏ sự thật trong những nguồn tin đó. Thế là bọn Đức lại tấn công! Giá mà anh được vứt bỏ mọi việc đang làm và khoác chiếc áo bình thường của người chiến sĩ Hồng quân, nắm chắc khẩu tiểu liên trong tay thì sung sướng biết bao! Phải đọc những tin tức thắng lợi từ mặt trận gửi về và làm bộ vui mừng. Phải nâng cốc chúc mừng chiến tranh mà trong lòng lại muốn rút phăng khẩu súng lục ra khỏi bao và bắn vào mặt những đứa đang ngồi ăn cùng bàn với mình. Nhưng anh được lệnh phải chịu đựng như thế. Phải tiếp tục đóng kịch và... chờ đợi.

Chắc hẳn không một ai có thể thấm thía sâu sắc hai chữ "chờ đợi" đáng sợ này như anh.

Một người đang đi xe lửa, rất vội vã, người ấy cảm thấy đường dai dẳng dặc, buồn tênh, tàu thì chạy quá chậm và thăm nghĩ giá được tới nơi ngay lập tức thì dù có phải tốn thọ đi mất mấy giờ cũng vui lòng.

Chàng trai đến chỗ hẹn hò mà chả thấy người yêu, nàng tới chậm. Chàng ta sung sướng biết bao nếu được rút ngắn những phút chờ đợi bản khoản đó dù cho phải rút ngắn cuộc đời!

Giá mà số phận ngoan ngoãn hơn và chịu phục tùng ý chí con người thì cuộc sống có lẽ ngắn ngủi hơn nhiều. Bản thân con người sẽ tự rút ngắn đời mình để mau chóng đạt tới mục đích, để thoát khỏi những giây phút, ngày giờ, năm tháng đợi chờ sốt ruột.

Còn Hen-rích thì chả ngần ngại gì mà không hy sinh cả một nửa đời mình để ngay bây giờ được bay về Tổ quốc.

Đầu óc mình thật là ngớ ngẩn!- "Nếu số phận ngoan ngoãn hơn!" Ta phải bắt nó phục vụ mình chứ!

Mà muốn thế thì không phải cứ ngồi triết lý suông, phải chiến đấu, phải tiết kiệm từng phút và nếu cần vẫn phải chờ đợi, chờ đợi nữa, cắn răng lại, thân nhiên dạo quanh miệng vực thăm, nơi có thể trượt chân ngã xuống bất cứ phút nào. Ngay bây giờ chúng cũng có thể ập vào phòng anh và mọi việc sẽ đi đứt.

Nhưng đầu sao đi nữa anh cũng chưa đến nỗi gian khổ như những người đang phải nai lưng làm lụng dưới hầm sâu quanh vùng Xanh Rê-mi. Nếu Hen-rích hành động thận trọng, anh vẫn có thể thấy ngày chiến thắng rực rỡ. Bởi vì, tất cả đều tùy ở bản thân anh, lòng gan dạ, tài khéo léo, trí thông minh của anh. Còn những tù binh Nga, Pháp, Tiệp, Ba-lan đã mất hết hy vọng được trông thấy mặt trời, được thở hít không khí mát lành, nhìn ngắm cảnh đẹp thiên nhiên, trở về Tổ quốc gặp lại bà con, bạn bè, ruột thịt; những người đó có thể làm gì để tự cứu mình?

Và họ vẫn phải làm việc cho quân thù, sản xuất những thứ súng cối mới cho chúng, những loại đạn nguy hại hơn, mặc dầu mỗi quả đạn được làm ra là một phút bản thân họ tiến gần đến cái chết hơn. Cái chết của những con người bị nhốt dưới hầm sâu thật là dễ sợ!

Lút thế mà khá, hẳn đã nói toạc ra về cái nhà máy xây ngầm dưới đất. Chính Hen-rích chiến đấu cốt để thủ tiêu những trại giết người ấy. Không, anh không được quyền mệt mỏi và nghỉ ngơi. Anh không có quyền nghĩ đến hệ thần kinh của mình. Bởi vì, mỗi lần, anh làm xong một nhiệm vụ là thắng lợi lại đến gần thêm một bước. Như vậy, cũng nhằm báo thù cho những người mà có lẽ trong khi anh đang nằm nghỉ thế này thì họ đang bị thiêu xác trong lò hỏa táng.

Anh không được phép nghỉ ngơi bây giờ!

1. Bộ trưởng tuyên truyền trong chính phủ Hít-le.

Hen-rích vùng dậy và vội vàng mặc quần áo.

Khi xuống cầu thang, anh chợt nhớ tới lời hứa của mình với lão trung tướng, liền ghé vào tiệm ăn.

- Chào bà chủ!

- Ô, ông đã về, thế mà tôi cứ lo là đã xảy ra việc gì rồi, vì đáng lẽ, ông về trước bữa sáng cơ mà. Mời ông ngồi chơi.

- Tôi muốn nhờ bà một việc. Nếu bà giúp được hộ tôi thì xin thành thực cảm ơn.

- Nam tước ạ, ông cũng đã biết rằng tôi sẽ vì ông mà làm tất cả những việc gì có thể làm được.

- Tôi cần chục chai rượu sâm banh thực ngon, ngon bằng thứ rượu mà bà đã thết tôi trước khi lên đường đi Li-ông.

- Tôi thì không có đâu, nhưng tôi biết chỗ bán. Chỉ nửa giờ nữa là ông sẽ có chục chai rượu.

- Nhờ bà đóng vào hòm hộ và tôi sẽ sai tên lính hầu mới đến đây lấy.

Hen-rích định quay ra nhưng ngay lúc ấy cánh cửa ngách bỗng mở và Mô-níc chạy vào phòng.

- Mẹ ơi! Mẹ có biết là con... - Nàng kêu lên từ ngoài cửa nhưng thoáng thấy Hen-rích liền đứng dừng lại, mặt đỏ ửng.

- Chào cô Mô-níc, cô có khỏe không?

- Em nó vẫn bình thường, chỉ phải cái cứ bần khoản rằng việc học hành của ông chưa ra sao cả. - Bà mẹ trả lời thay cho cô con gái.

- Mẹ kìa! - Nàng lườm mẹ có ý trách móc.

- Thế thì bây giờ tôi xin làm cậu học trò chăm chỉ và để cô giáo khỏi đến chậm giờ, học trò đã mang từ Li-ông về cái này.

Hen-rích móc trong túi ra một cái hộp, cầm lấy tay. Mô-níc và đeo vào cổ tay nàng chiếc đồng hồ nhỏ xíu.

- Anh làm gì thế?- Mô-níc rụt tay lại.

- Xin cô đừng coi đây là một món quà, mà chỉ là một sự đền bù nhỏ mọn cho số thời giờ cô đã mất đi vì tôi. Bởi vì nếu cô dạy cho sĩ quan Đức mà không lấy công, chỉ vì chút thiện cảm với người đó thì thật là kỳ lạ.

- Nhưng...

Lời nói của Hen-rích khiến Mô-níc bối rối và thực tế vì lý do gì mà nàng lại chịu hy sinh thời giờ rồi rãi để dạy cho gã sĩ quan này? Không những thế, đó còn là một việc hân hạnh và sung sướng đối với nàng! Nhưng rút cuộc Mô-níc vẫn đâm ra có quan hệ với gã Nam tước... Nếu không thì nàng cũng chả hề nhận thấy điều đó. Nên làm thế nào bây giờ?

Tự nhiên Mô-níc nhìn mẹ có ý dò hỏi.

- Tốt hơn hết là con hãy cảm ơn Nam tước đi - Bà Tác- van bảo.

- Xin cảm ơn Nam trước!- Mô-níc ấp úng.

- Hôm nay, nếu cô rỗi thì chúng ta sẽ bắt đầu buổi học đúng lúc 6 giờ.

- Nếu vậy thì bây giờ phải so đồng hồ đi. Anh thấy đấy, sai nhau gần 5 phút. Tôi và anh, ai là người sống khẩn trương, ai là người sống lề mề hơn nào?

- Chắc hẳn là tôi khẩn trương hơn. Ngay trước khi xuống đây, tôi vừa mới nghĩ rằng mình sẽ sẵn sàng cống hiến một nửa đời người để cho thời gian trôi nhanh hơn nữa.

- Để làm gì?- Mô-níc nghiêm trang hỏi.

- Để mau chóng đạt tới mục đích.

- Mục đích gì?

- Thưa cô, có thể một ngày kia tôi sẽ nói cho cô rõ, nhưng cần phải đợi đến ngày đó đã - Hen-rích đáp lại nửa đùa nửa thật và nghiêng mình chào cả hai mẹ con bà chủ rồi đi ra.

Tối cửa phòng tham mưu, anh trông thấy chiếc ô-tô và E-véc cùng Lút đứng cạnh xe, Hen-rích bước lại gần.

- Thưa Trung tướng, tôi xin chuyển đến Trung tướng lời chào của thiếu tướng Béc-gôn.

- Thế nào! Ba anh đã lên Thiếu tướng rồi à?

- Vâng. Tôi vừa mới nhận được thư của ba tôi. Ba tôi cho biết rằng đang công tác tại Tổng hành dinh của Bộ trưởng Him-le.

- Ô!- E-véc kêu lên rất ý nhị - Xin thành tâm chúc mừng!

Lão trung tướng siết chặt tay Hen-rích hồi lâu tựa hồ như chẳng phải là Béc-gôn mà chính là Hen-rích được vinh dự công tác tại Tổng hành dinh với Him-le.

- Tôi với anh Lút đi có chút việc. Cho nên bữa trưa đừng đợi chúng tôi
- Khi đã ngồi lên xe, E-véc còn dặn với.

- Thế thì Trung tướng cho phép tôi đặt bữa chiều ạ? Phòng ăn của khách sạn Tăm-pơ-lơ nấu ngon lắm.

- Rất vui lòng ăn cơm tối với anh. Mà cũng cần phải kiếm cái gì ăn mừng anh đã trở về bình yên vô sự nữa chứ. Thế nào, Đại úy?

- Tôi đã từng ăn cơm với Nam tước nhiều lần và phải thú thực rằng anh ta quả là một tay sành các món ăn Pháp.

- Nên đặt cơm vào lúc mấy giờ ạ?- Hen-rích hỏi.

- Chúng tôi sẽ về tới nhà lúc 8 giờ - Trung tướng đáp.

- Trung úy ạ - Lút bảo Hen-rích - Đây là chùm chìa khóa để mở chiếc tủ ngăn của tôi. Phía trên tủ có một tập hồ sơ. Anh cần nghiên cứu những giấy tờ này. Cứ ngồi ngay tại phòng làm việc của tôi mà đọc. Chỉ nhớ đừng đánh mất chìa khóa. Xem xong tài liệu nào thì ký vào đó.

Hen-rích nhăn mặt.

- Xin thú thực với Đại úy rằng trong các loại sổ sách thì cái loại mà anh sắp thết đãi tôi này là loại tôi ngấy nhất.

Lão trung tướng bật cười, ra lệnh cho tài xế mở máy.

Tập hồ sơ mà Lút bảo Hen-rích đọc có đóng dấu "tối mật". Sau khi khóa trái cửa phòng lại, Hen-rích bắt đầu giờ tài liệu ra đọc. Phần lớn không có gì đáng chú ý lắm. Hen-rích chỉ xem lướt qua rồi ký tên xuống dưới. Nhưng có một hồ sơ khiến anh quan tâm. Đó là tài liệu chỉ dẫn các phương pháp phòng ngự chống chiến xa có kèm theo bản vẽ. Tài liệu này nói về kiểu xe tăng "bọ hung Fô-li-áp" vừa mới chế tạo nhằm tiêu diệt xe tăng và chế áp các pháo đài bên địch. Chiến xa Gô-li-áp có sức máy rất mạnh, được điều khiển bằng ra-đa, di chuyển dễ dàng và có thể chạy nhanh tới 90 cây số một giờ. Khi vấp phải xe tăng hay lô-cốt địch, nó sẽ tự động phát hỏa ngay lập tức và thủ tiêu chướng ngại vật trong chớp mắt. Đây là một vũ khí mới. Hen-rích liền chụp ảnh luôn cả lời chỉ dẫn bản vẽ.

Bây giờ đã có thể cất tập tài liệu và khóa tủ lại được rồi.

Nhưng anh cũng chả muốn về nhà. Đi dạo một lát chẳng? Và sau đó đúng sáu giờ, ngồi vào bàn học tiếng Pháp với Mô-níc. Cô giáo xinh xắn của anh nghiêm khắc cau mày mỗi lần anh nói sai hay đọc không đúng trọng âm. Khi hết bài học, hai người trao đổi vài câu chuyện, thường thường tranh luận với nhau. Và cả hai đều giấu giếm những ý nghĩ chân thực thầm kín của mình. Cho nên câu chuyện giữa hai thầy trò giống như một cuộc đấu gươm mà hai kiếm khách đang rình cơ hội tốt để tặng nhau những mũi gươm hiểm hóc.

Sự thực thì thời gian gần đây, Mô-níc ngày càng dịu dàng hơn, thậm chí nàng nhìn anh với cặp mắt hơi khác lạ. Chính vì thế mà Hen-rích càng lo lắng thêm. Anh cảm thấy mình mến nàng, có thể nói, rất mến nữa là khác. Nhưng hiện nay anh đâu có quyền như vậy. Nếu Mô-níc biết chắc rằng anh không phải kẻ thù của dân tộc Pháp, mà là người bạn chân chính, cùng chung lý tưởng với các chiến sĩ đấu tranh cho tự do của nước Pháp thì phải chẳng anh có quyền để cho quan hệ giữa hai người nảy nở thành một cái gì

thăm thiết hơn, thành tình yêu chẳng hạn? Nhưng anh không thể cưới Mô-níc làm vợ được. Thế thì hy vọng cái gì? Một thiên diễm tình ngẫu nhiên chẳng? Không, không bao giờ anh cho phép mình làm như vậy. Cô thiếu nữ kiêu diễm dễ yêu này đáng được hưởng hạnh phúc chân chính. Mà anh thì có thể lôi nàng xuống vực thăm...

Ở đây lại còn có Béc-gôn nữa, rõ ràng lão đang đặt hết hy vọng vào anh, chàng "phò mã" tương lai của cô con gái rượu. Tất nhiên, hiện giờ, anh không thể làm cho quan trên của mình thất vọng, vì như thế có nghĩa là phá hoại quan hệ của mình đối với một nhân vật thần thế trong Tổng hành dinh của Him-le. Núp sau lưng tên cục trưởng này có thể được yên ổn. Thái độ nâng đỡ của E-véc đối với anh đã giải thích điều này khá rõ. Lão thừa biết Hen-rích Phôn Gôn-rinh là con nuôi của tên Giét-ta-pô cao cấp. Vì vậy phải gieo vào lòng Béc-gôn niềm hy vọng về cuộc hôn nhân giữa anh với Lô-ra.

Giá mà Mô-níc được đọc một lá thư của con ranh Lô-ra chắc nàng sẽ không nhìn được cười. Đây rầy những tình cảm tiểu tư sản cộng với sự ngổ ngãn và tính kiêu căng của nàng lệnh ái một vị võ quan cao cấp (!) Và cái con nồm này lại được chiều chuộng đủ thứ. Còn cô Mô-níc thông minh và xinh đẹp thì lại phải hầu hạ những thằng sĩ quan Đức say rượu. Công việc này trái ngược với bản tính của nàng. Thật ra nàng biết giữ gìn nhân phẩm, nên bọn chúng cũng phải nể sợ. Nhưng nếu nàng chỉ sơ suất một chút là bọn chúng có thể sinh sự... Đừng cho ai biết chuyện nàng dạy anh học và nói chung không nên để cho tên anh dính líu với tên nàng. Vì nếu có chuyện gì xảy ra với anh thì nhất định nàng cũng sẽ bị tuột vào sở Giét-ta-pô và ai biết được kết quả sẽ ra sao. Nàng có thể đưa dẫn chứng để cãi là mình không liên quan tới công việc của Hen-rích. Nhưng còn sự liên lạc với du kích, nếu nàng có? Hen-rích không nghi ngờ gì nữa mà cả quyết trong lòng là nàng có liên lạc với du kích. Một cô gái tự hào, cứng cỏi, yêu nước chân thành như thế đời nào lại chịu đứng ngoài cuộc đấu tranh với kẻ thù dân tộc. Nhưng anh làm thế nào mà biết được? Cô giáo trẻ tuổi của anh luôn luôn dè dặt, hỏi nhiều, nói ít... Giá mà nhờ Mô-níc để bắt liên lạc với những người lãnh đạo

du kích địa phương thì tốt quá. Cả anh lẫn họ đều có lợi. Thành thử đành chỉ tiếp tục củng cố tình bạn và chỉ là tình bạn với nàng mà thôi. Đành thắt chặt lòng mình lại, và tỏ ra thản nhiên, điềm tĩnh. Việc này đâu phải dễ, khi người ta mới hai mươi một tuổi đầu và trước mặt là một cô gái xinh đẹp, dễ thương mà mình rất mến. Nhưng làm thế mới tốt đẹp cho cả đôi bên.

Sau khi hạ quyết tâm như vậy, Hen-rích cảm thấy nhẹ nhõm và trong giờ học anh tỏ ra bình tĩnh, tự nhiên hơn trước. Thái độ này khiến Mô-níc ngạc nhiên và thậm chí hơi tự ái. Nàng cũng cố ý tỏ ra lạnh lùng, và buổi học mà hai người hằng nóng lòng mong đợi bỗng trở nên nhạt nhẽo, buồn tẻ.

Đúng 8 giờ tối, trong căn phòng lịch sự của khách sạn Tăm- pơ-lơ đã có mặt đông đủ, lão trung tướng E-véc, tên đại tá Cun tham mưu trưởng sư đoàn, tính tình lạnh lùng nghiêm khắc, đại úy Lút và Hen-rích.

Trông thấy thức ăn bày sẵn trên bàn, E-véc hể hả vỗ vai Hen-rích.

- Nam tước ạ, anh thật xứng đáng làm sĩ quan đặc trách. Đoán được cả khẩu vị của cấp trên.

Bà Tác-van hôm nay quả đã cố gắng vượt quá sức tưởng tượng. Hết món này thay ngay món khác, bưng lên liên tiếp toàn thứ rượu vang đặc biệt. Lão E-véc thường vẫn luôn mồm kêu đau gan mà bữa ấy cũng chén cạn lực và tỏ ra tay sành rượu vang. Lão khen ngợi tài nấu nướng và chọn rượu của bà Tác-van. Cun và Lút hàng ngày vốn đã ăn khỏe cho nên hôm nay đánh chén bằng bốn người, còn Hen-rích thì luôn tay rót rượu vào cốc.

Bà Tác-van bưng hoa quả, cô-nhắc và pho-mát cắt thành lát mỏng để ăn tráng miệng. Xi-gà đã được bày sẵn trên bàn từ trước.

Sau mấy ly cô-nhắc đầu tiên, câu chuyện trở nên rôm rả. Thậm chí tên đại tá Cun vốn lìm lì mà cuối cùng cũng phải bắt chuyện. Đó là một hiện tượng trái mùa. Những chuyện hăn nói toàn trái với không khí vui vẻ quanh bàn ăn.

- Thừa Trung tướng, ngài có biết là đêm qua trong khu vực của sư đoàn, giữa hai làng Sen Giu-len và Lãng-téc-nô, hai gã sĩ quan s.s. là đại úy Véc-ne và trung úy Rây-khe đã bị mất tích không? - Hấn hỏi với một nụ cười say khướt, ngớ ngẩn - Tôi không dám báo cáo với ngài trước bữa cơm vì sợ ăn mất ngon.

- Mất tích nghĩa là thế nào? - E-véc ngạc nhiên.

- Đêm qua, họ ra đi từ làng Lãng-téc-nô và đến giờ đã định thì phải có mặt ở Sen Giu-len; thiếu tá Mi-le đợi họ ở đấy. Khi không thấy họ đến đúng giờ, Mi-le đâm lo, liền gọi dây nói về Lãng-téc-nô. Ở đấy cho biết là hai sĩ quan lên xe đi từ lâu. Mi-le càng lo hơn, bèn phái một đội mô-tô đi đón, nhưng bọn này không gặp hai sĩ quan mà cũng chẳng thấy xe cộ đâu cả. Bốt 11 liền nổi hiệu báo động. Một đại đội lính đã được tung ra để đi tìm hai sĩ quan mất tích và mãi đến sáng mới thấy chiếc ô-tô nằm chổng kènh cách đường cái khá xa. Tới bây giờ vẫn chưa tìm ra hai sĩ quan. Việc tìm kiếm vẫn tiếp tục và đã ném thêm vào đấy một đại đội nữa.

- Khỉ thật - E-véc càu nhàu - Nay mai có lẽ ban đêm chúng mình đẽch dám thò mặt ra phố nữa đâu. Nên cho thêm quân lính đi tìm. Phải lùng bắt bằng được thủ phạm. Sau khi bắt được phải trừng trị ngay lập tức để làm gương cho kẻ khác.

Cái tin do Cun đưa ra làm cho không khí mất vui.

- Đến giờ tôi phải đi nghỉ rồi - E-véc liếc nhìn đồng hồ và đứng dậy. Lão móc ví định trả tiền khẩu phần bữa tối của mình, nhưng Hen-rích ngăn lại ngay.

- Tôi đã trả tiền tất cả bữa ăn rồi.

- Ô! Lại thế kia ư? - Lão trung tướng nhét ví vào túi, hết sức hài lòng - Thế thì xin cảm ơn Nam tước lần nữa - Lão quay sang hỏi tên tham mưu trưởng - Ông có thấy rằng hình như Nam tước Phôn Gôn-rinh đeo lon trung úy đã khá lâu và có lẽ chiếc lon thượng úy nom hợp với anh ta không nhỉ?

- Thừa Trung tướng, tôi xin hoàn toàn đồng ý - Tên đại tá gật đầu.

- Thế thì ngày mai, ông hãy chuẩn bị các giấy tờ cần thiết đi.

Lão quay sang Hen-rích:

- Thế bao giờ anh đi phép?

- Sau khi tìm ra những sĩ quan mất tích hay tìm được xác họ, nếu chẳng may mà họ đã bị giết chết.

- Thật đáng khen. Không bỏ rơi đồng đội trong lúc gặp nạn là nghĩa vụ của một sĩ quan Đức - E-véc gật gù.

Đã ba hôm nay công việc tìm kiếm hai tên sĩ quan Giét-ta- pô bị mất tích một cách bí mật vẫn kéo dài. Hen-rích cũng tham gia vào việc này. Sau khi biết tin Béc-gôn đã nhảy một bước nhanh chóng trên bậc thang danh vọng, lão trung tướng càng tỏ vẻ sẵn sóc gã sĩ quan đặc trách của mình hơn. Lão đã hạ lệnh cấp riêng cho Hen-rích một chiếc ô-tô hòm mới hiệu "O-pen Ca- pi-tan".

Điều đó làm cho Hen-rích có thể hoàn thành trách nhiệm được dễ dàng hơn. Ngoài nhiệm vụ lính hầu, từ nay, Cuộc còn phải kiêm cả nhiệm vụ tài xế. Hai thầy trò đã đi dò từng tấc đất trên chặng đường giữa Lãng-téc-nô và Sen Giu-len mà vẫn chưa lần ra dấu vết gì của hai tên mất tích, cả tên Mi-le cũng chưa thu được kết quả gì. Hàng ngày Bộ tư lệnh quân đoàn cứ hỏi hẩn về tình hình tìm kiếm và lần nào hẩn cũng đành phải nhắc lại câu trả lời đã

nhàm tai:

- Chưa có gì mới.

Sau cuộc thẩm tra thắng lợi về phía Hen-rích và thất bại về phía khiêu khích. Mi-le tỏ ra vô cùng tin tưởng anh, nhất là tên thiếu tướng Béc-gôn lại trở thành cấp trên trực tiếp của Mi-le. Trong thư từ gửi cho bố nuôi, Hen-rích chỉ cần hạ bút viết vài câu tỏ ý không bằng lòng Mi-le là tên thiếu tá này tức khắc sẽ phải vĩnh biệt đất Pháp để sang mặt trận phía Đông. Và tiền đồ đó chả đẹp đẽ gì đối với tên Giét-ta-pô già này, cái tên chúa hay khoe khoang công trạng và thường lợi dụng mọi dịp tốt để huênh hoang rằng, hẳn đã tham gia cuộc chính biến phát-xít năm 1933 và chính Hít-le đã thân bắt tay hẳn.

Cho nên hai ngày qua, Mi-le không bò ra khỏi xe của Hen-rích và cố tìm cơ hội thuận tiện để nói cho viên trung úy biết rằng hẳn đánh giá năng lực của anh cao như thế nào.

Hôm nay, Mi-le cùng Hen-rích về tối nhà lúc quá hai giờ trưa. Bọn sĩ quan đã ăn trưa hết thành ra chẳng cần ghé vào câu lạc bộ nữa. Nhưng hai người cũng không tiếc gì bữa cơm trưa, vì họ chả thiết ăn. Mệt lả vì đường xa và trời nóng, họ liền tạt qua quán giải khát uống một cốc rượu táo ướp lạnh.

Nhưng món giải khát bổ ấy vẫn chẳng giải nhiệt được cho Mi-le. Ruột gan hẳn đang sôi lên sùng sục. Lúc này hẳn thật giống một con chó săn đang lông lộn điên cuồng vì bị mất hút dấu vết.

- Nam tước ạ, chả nhẽ tôi và ông không mò ra cái gì hay sao?- Mi-le than thở - Hôm nay, thực xấu hổ khi phải cầm lấy ống nói. Tôi biết ăn nói ra sao?

- Không có lý nào hai người lại mất tăm mất tích, dù có thế nào chẳng nữa nhất định cũng phải có dấu vết. Mà nếu có dấu thì tất nhiên ta sẽ tìm ra -

Hen-rích an ủi - Thôi, cứ để cho trời nắng đi đã, nghỉ ngơi đâu đấy rồi ta lại đi lòng. Biết đâu lần này vận đỏ lại chẳng chiếu vào đâu ta.

- Cũng hy vọng như thế.

Mi-le đứng dậy từ biệt người bạn đồng hành và hẹn gặp buổi chiều.

Hen-rích đứng lại bên chiếc bàn dưới mái lều vải.

Lúc ấy, trên đường phố, rất ít người qua lại, ai nấy đều núp vào bóng râm. Do đó mà bóng dáng quen thuộc của Mô-níc đập ngay vào mắt Hen-rích. Nàng đi trên hè phố bên kia, vui vẻ trò chuyện với một người đàn ông Pháp cao gầy, tuổi trạc ba mươi. Người ấy nắm lấy cùi tay Mô-níc và kể chuyện gì ra chiều vui thú lắm. Anh ta luôn luôn nhăn cái mũi dài nhưng chốc chốc lại cười phá lên, nhìn thẳng vào mắt cô gái. Một cảm giác ghen tuông khó chịu nhói vào tim Hen-rích .

Hen-rích quay mặt đi để khỏi phải trông thấy cả Mô-níc lẫn gã bạn trai vui tính của nàng và chột gập đôi mắt của một người Pháp đứng tuổi ngồi bên chiếc bàn con thứ ba cạnh cửa đang chòng chọc nhìn mình. Đôi mắt đen trôn trôn đục lờ của hắn không hề chớp, khóe môi hơi mấp máy.

Chị hầu bàn tiến lại chiếc bàn hắn ngồi, và chỉ trong lúc bận lúi húi trả tiền, hắn mới chịu rời mắt khỏi Hen-rích. Nhưng chỉ trong giây phút thôi. Sau đó hắn lại dăm dăm nhìn anh.

Đã để ý tới thái độ và nét mặt của tên lạ mặt kia nên Hen-rích cũng chăm chú nhìn lại hắn mấy lần. Biết chắc rằng gã sĩ quan Đức đã nhận thấy mình, tên Pháp liền liếc vội xung quanh tựa hồ để kiểm tra xem có ai theo dõi mình không và rút trong túi ra một chiếc phong bì đặt lên bàn rồi dùng ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn để Hen-rích hiểu là bức thư này gửi cho anh. Hắn lăm lét liếc nhìn qua một lượt nữa rồi đi ra.

"Lại một vụ khiêu khích!" - Hen-rích thoáng nghĩ thầm trong óc.

Sau khi đặt tiền lên bàn, anh cũng đứng dậy và thong thả đi qua chiếc bàn mà tên Pháp vừa mới ngồi, bí mật nhặt chiếc phong bì giấu vào túi.

Nỗi mệt nhọc hình như tiêu tan ngay lập tức. Hen-rích lại cảm thấy tâm trí căng thẳng bắt buộc bộ óc làm việc nhanh chóng, và hết sức tỉnh táo.

Hai phút sau, anh đã ngồi chễm chệ trong phòng riêng. Anh hạ lệnh cho Cuốc đang ngồi ngoài tiền sảnh đừng quấy rầy mình, rồi đóng chặt cửa lại, rút chiếc phong bì ra. Nó hoàn toàn trắng tinh không có địa chỉ, dấu bưu điện gì cả. Anh lật đi lật lại ngắm nghía và lấy kéo cắt một bên mép. Một mảnh giấy gấp tư rơi xuống sàn gác. Những dòng chữ trước mắt làm anh bồi hồi, sửng sốt.

Lá thư viết bằng thứ tiếng Đức sai bét, nhưng nét chữ thì sáng sủa rõ ràng, có vẻ cổ điển. Tên thông tín viên không quen thuộc viết:

"Tôi là người Pháp nhưng xin nói thật, tôi hết lòng trung thành với người Đức các ngài. Cho nên tôi thấy mình có nhiệm vụ giúp đỡ các ngài một việc. Tôi cũng chưa biết là trao lá thư này cho ai, nên không đề rõ địa chỉ. Tôi không thể đến phòng tham mưu được. Dân địa phương đã nghi ngờ tôi có cảm tình với người Đức và nếu biết chắc rằng tôi giúp việc các ngài thì bọn du kích sẽ giết tôi mất. Tôi đành phải viết thư để tìm cơ hội trao cho một sĩ quan Đức viên sĩ quan đó sẽ chuyển tới nơi nào cần thiết.

Tôi biết đã mấy hôm nay các ngài đang sục tìm hai quan bị bọn du kích giết. Các ngài chưa tìm ra và sẽ không tìm ra nếu tôi không giúp đỡ các ngài. Hai sĩ quan đó đã bị giết. Xác họ bị vùi cạnh gốc sên mọc độc trội ở về phía đông, nơi các ngài đã tìm thấy chiếc xe hỏng. Có bốn tên du kích đã tham gia vào vụ ám sát các sĩ quan. Tôi biết hai tên trong bọn. Đó là Gioóc-giơ Ma-rốt và Pi-e Gioóc-tơ-an ở làng Pông-tơ-ma-phơ-rê. Tôi cho là nếu

các ngài bắt giam hai tên nói trên thì thế nào cũng tóm được hai tên sau. Tôi rất sẵn sàng phục vụ mỗi khi các ngài cần đến. Nhưng xin đừng bao giờ gọi tôi lên phòng tham mưu vì làm vậy tức là giết tôi. Hãy nghĩ ra một kế gì đó, dụ giả vờ bắt giam tôi chẳng hạn rồi sau khi bàn bạc trò chuyện đâu vào đấy lại thả tôi về. Tôi còn nắm được một số tin tức có lẽ rất có ích cho các ngài. Mong là sẽ được trả công xứng đáng. Địa chỉ của làng Pô-tê-ri, Giu-len Lê-véc".

Không thấy đề ngày tháng trong thư, Hen-rích trầm ngâm suy nghĩ.

Thế này là thế nào? Bức thư của một thằng tình nguyện làm tay sai cho bọn Giét-ta-pô hay là một vụ khiêu khích mới? Nếu đây là sự khiêu khích thì nó còn ngớ ngẩn hơn vụ trước kia ở Săm-be-ri. Tại sao lại trao thư ngay trong quán giải khát, nơi trăm mắt trông vào như vậy? Phải chăng trong lần thẩm tra thứ nhất, anh chưa vượt qua được sự thử thách? Không, việc này không giống một hành động khiêu khích. Nhưng thế thì tại sao tên khốn kiếp này lại không bí mật tung lá thư ra trong lúc anh đang ngồi uống rượu với Mi-le? Như thế hẳn có thể tin chắc rằng lá thư của hắn nhất định sẽ tới tay Bộ tư lệnh quân Đức.

Nhưng ngộ lỡ ra đây lại là một vụ khiêu khích? Giả dụ anh giấu lá thư này đi... Lúc ấy anh có thể bị tố cáo là đã cố tình làm việc đó, bọn chúng lại mở một cuộc thẩm tra khác, lần mò và biết đâu được chúng sẽ dò ra là kẻ nào ẩn núp dưới cái tên Nam tước Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Không, anh không thể liều lĩnh như vậy. Phải tìm lối thoát. Nhưng lối thoát nào? Nộp lá thư cho E-véc để lão trao lại cho Mi-le hay sao? Như thế thành ra hãm hại ít nhất là hai chiến sĩ ái quốc Pháp. Báo trước cho du kích biết mà đề phòng chẳng? Nhưng bằng cách nào? Không, phải hành động cách khác. Anh cần phải trao thư cho lão trung tướng, chỉ...

- Cuốc - Hen-rích gọi tên lính hầu - Gọi ngay cô Mô-níc tới đây và bảo là tôi rồi nhé. Khi cô ấy đến đây thì anh sang phòng tham mưu hỏi xem tôi

có thư từ gì không. Rồi gọi đây nói cho tôi. Rõ không?

- Rõ, xin tuân lệnh.

Cuốc đi ra.

Sau khi đọc lá thư thêm lượt nữa. Hen-rích cẩn thận gấp nó lại và để cho câu "có bốn tên du kích tham gia vào vụ giết hai viên sĩ quan" chìa ra ngoài mà người khác có thể đọc nó một cách dễ dàng. Bây giờ chỉ còn việc đặt mảnh giấy nhàu nát đó lên bàn trước cỗ ghế bành mà Mô-níc vẫn hay ngồi.

- Ô, anh hút thuốc ghê thật! - Mô-níc vừa bước vào phòng vừa cau mặt tỏ vẻ không bằng lòng.

- Thế cô không thích những người nghiện thuốc à?

- Không thích những người nào hút chẳng có chừng mực gì cả.

Mô-níc đến mở toang cửa sổ ra.

- Thế anh ta có chừng mực à?

- Anh nào?

- Cái anh chàng mà tôi thấy cùng dạo phố với cô hôm nay ấy. Người gầy gầy, cao cao và hình như vui tính lắm thì phải?

- À, à, đấy là anh thấy tôi đi với... - Mô-níc cắn môi im lặng.

- Cô sợ gọi tên anh ấy ra à?

- Chỉ vì cái tên ấy chả có nghĩa gì đối với anh cả. Và đó tuyệt nhiên không phải là "anh chàng ấy". Mà chỉ là một người bạn rất tốt của tôi...

- Thế thì bao giờ cô sẽ giới thiệu tôi với các bạn của cô? - Hen-rích nhìn cô gái dò xét.

- Nếu anh xứng đáng được giới thiệu - Mô-níc đáp lại rất ý nhị.

- Ồ, thế thì ngay hôm nay tôi sẽ cố tạo ra khả năng ấy - Hen-rích cũng nhấn mạnh từng chữ - Đồng ý thế chứ?

- Đồng ý. Còn bây giờ thì giờ từ điên ra.

Mô-níc ngồi vào ghế bành. Hen-rích lảng vào góc phòng giả vờ như đi lấy thuốc lá để ở trong bàn đầu giường và liếc mắt theo dõi Mô-níc. Khi nhìn thấy toàn thân nàng đờ ra và cái đầu vươn về phía trước không động đậy, anh biết rằng nàng đang xem xong câu thư.

"Lâu thế này mà chưa thấy Cuốc gọi đây nói" - Hen-rích nghĩ thầm và ngay lúc ấy chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, Mô-níc rùng mình. Hen-rích cầm lấy ống nghe.

- Tôi nghe đây... Được ... Sẽ đến ngay.

- Cô Mô-níc, xin lỗi cô - Hen-rích nói - Tôi phải chạy sang phòng tham mưu trong năm phút. Cô chịu khó ngồi đây đợi một lát nhé. Được không?

- Được, nhưng anh đừng lè mề đấy - Mô-níc gật đầu bằng lòng ngay.

Khi đi ra, Hen-rích nhận thấy mặt nàng tái nhợt, lo lắng.

Mười phút sau, Hen-rích mới trở về cùng Cuốc.

Mô-níc đã đi đàng nào mất. Trên cuốn từ điển có mẫu giấy ghi mấy dòng ngăn ngữ: "Năm phút đã hết và tôi có quyền đi. Bắt một bạn gái đợi quá giờ hẹn như vậy là bất lịch sự. Nhất là khi cô gái ấy đang có những người bạn vui tươi chờ đợi. Rất có thể một ngày nào đó tôi sẽ giới thiệu anh với họ".

Xem xong, Hen-rích liền xé vụn mảnh giấy đi.

- Cuốc, anh chạy lại chỗ bà chủ khách sạn hỏi mượn chiếc bàn là điện và nói với cô Mô-níc là tôi gửi lời xin lỗi nhé.

Cuốc trở về rất chóng. Hẳn mang bàn là về nhưng không tìm ra Mô-níc. Bà Tác-van bảo là nàng bị khói bếp nhiều nên váng đầu và xin đi dạo mát rồi.

Rõ ràng là Mô-níc đã xem thư của Lê-véc. Lá thư này gấp lại khác hẳn với Hen-rích gấp lúc trước. Và còn để sai chỗ cũ nữa. Mấy dòng Mô-níc viết để lại cho anh càng lộ rõ hơn. Nàng dùng lời lẽ rất khôn ngoan. Không thể bắt bẻ vào đâu được, trong lúc ấy thì mỗi chữ gói ghém biết bao nhiêu ý tứ... Bạn bè hiểu mà quân thù đoán chẳng ra... Thậm chí không ký tên ở dưới, thật là một chiến sĩ hoạt động bí mật giỏi.

Đi dạo mát! Nhức đầu! Bây giờ thì chắc chắn rằng du kích sẽ biết tin để đề phòng. Và anh đã có thể trao lá thư cho E-véc.

Hen-rích dùng bàn là điện là cho tờ giấy phẳng phiu như cũ.

- Thưa Trung úy, chả nhẽ tôi không làm nổi việc đó sao? - Cuốc vào phòng để cất bộ quân phục mới chải xong vào tủ trông thấy vậy liền hỏi, giọng giận dữ.

- Cuốc ạ, có những việc không thể giao phó cho ai cả.

- Đối với tôi thì ông có thể giao bất cứ việc gì. Bởi vì chả có ai trung thành với Trung úy hơn tôi đâu. Có lẽ chỉ có mẹ tôi...

- Mẹ anh thì liên can gì đến việc này, hờ Cuốc?

- Xin ông nghe đây... Mẹ tôi vẫn viết thư cho tôi - Cuốc rút trong túi ra một lá thư và bắt đầu đọc với giọng nghẹn ngào cảm động - "Con ơi, đêm nào mẹ cũng cầu trời khẩn Chúa cho ông Trung úy của con, bởi vì ông ta đã cứu cả mẹ lẫn con thoát chết. Trên đời này, ngoài con ra mẹ không còn gì nữa. Hãy ăn ở với ông cho có tình, có nghĩa. Mẹ lấy tư cách làm mẹ mà ra lệnh cho con như vậy. Phải biết lấy nghĩa mà trả nghĩa. Nếu không thì thiên lôi sẽ trừng phạt hai mẹ con ta, con yêu quý ạ..."

- Cuốc ạ, anh có một bà mẹ thật phúc hậu và rất yêu anh. Nhờ anh chuyển hộ cho bà lời chào chân thành của tôi và báo cho mẹ anh biết là anh vẫn làm tròn nhiệm vụ.

- Ô, tôi đã thưa với mẹ rằng tôi sẵn sàng vì ông mà xông vào nước sôi lửa bỏng. Và xin làm thực như vậy chả ngần ngại gì cả.

- Anh không cần thiết phải nhảy vào lửa đâu nhưng có thể anh sẽ phải hoàn thành những công việc mà chỉ có tôi cùng anh biết mà thôi.

- Ông cứ giao cho tôi những công việc ấy ngay bây giờ cũng được.

- Bây giờ thì chưa cần. Có thể là sau này cũng chả cần. Bây giờ chỉ cần anh đưa bộ quân phục đây cho tôi.

Hen-rích thay áo quần để lên gặp lão trung tướng trao bức thư của Giu-len Lê-véc nhưng sau khi xem đồng hồ, anh lại ngồi xuống ghế bành và vỗ lấy cuốn sách.

"Mới được hai mươi phút. Còn ít quá. Phải đợi cho Mô-níc trở về đây đã".

Mi-le mừng như được lên cung trăng. Có thể chứ! Chỉ nội ngày mai là hẳn sẽ báo tin lên thượng cấp rằng đã tìm ra xác chết và trừng trị bọn thủ phạm. Hẳn vốn có tài ra oai tác quái làm cho dân gian cả một khu phải xôn xao khiếp sợ. Trong bản báo cáo, hẳn sẽ nêu tinh thần tích cực của trung úy Hen-rích. Cần phải giả bộ như là hẳn chẳng biết gì về tiểu sử và quan hệ của Nam tước đối với Béc-gôn. Như thế tốt hơn. Quan trên sẽ nhận thấy thái độ khách quan của Mi-le đối với các sĩ quan trẻ tuổi có tài. Nhất định hẳn sẽ tìm dịp nói việc này cho Hen-rích biết và tình bạn giữa hai bên sẽ thắm thiết hơn.

Mà Mi-le vẫn tìm cách kết thân với Hen-rích vì hẳn coi tinh thần đó sẽ là con đường tiến tới công danh và địa vị. Bởi vì con đường này chẳng bằng phẳng lắm đâu để người ta có thể tự mình lần đến đích được. Mi-le quá có công lao thực, hẳn đã tham gia đảo chính, nhưng người ta đã bắt đầu quên việc ấy rồi. Đáng lẽ, hẳn đã được đổi chiếc lon thiếu tá và mở rộng địa bàn hoạt động từ lâu. Không thể chối cãi được rằng công tác ở sư đoàn này cũng khá quan trọng, nhưng được sống ngay tại Pa-ri hay gần quanh đó vẫn tốt hơn là nằm bẹp ở cái thị trấn Xanh Rê-mi nhỏ bé, heo hút này.

Mi-le cố hình dung ra bản báo cáo của mình sẽ gây cho cấp trên những ấn tượng gì. Hẳn đã nghĩ sẵn trong óc nên viết như thế nào mà vừa ngắn gọn, vừa nêu bật được những khó khăn to lớn phải vượt qua trong khi đi tìm hai tên sĩ quan. Cuối cùng phải hỏi xem nên xử trí thế nào đối với gia đình bọn tội phạm. Cố nhiên bản thân hẳn cũng thừa biết là nên làm thế nào rồi. Nhưng cứ giả vờ ngây thơ hỏi quan trên để cho trên ấy nhớ rằng hẳn đã tham gia tiểu trừ du kích và báo cáo với bộ trưởng Him-le. Đúng, số trời có run rủi cho hẳn thì mới xui gã Nam tước Phôn Gôn-rinh trẻ tuổi mà khôn ngoan như vậy đến công tác ở phòng tham mưu sư đoàn chứ. Và việc để Hen-rích tham gia cuộc tìm kiếm và dàn cảnh màn kịch tổng giam tên Lê-

véc thật là hợp lý.

Mi-le xoa xoa tay khoái chí khi nhớ đến cử chỉ ngoại giao láu cá của mình trong buổi họp ở phòng lão trung tướng E-véc. Hắn tuyên bố:

"Tôi không đồng ý để trung úy Hen-rích liều mạng tham gia vào việc bắt giam bọn thủ phạm, vì nhất định chúng sẽ kháng cự điên cuồng. Tốt hơn là giao cho ông ấy việc bắt giam Giu-le Lê-véc. Màn kịch này chả có gì nguy hiểm. Hơn nữa, Trung úy đã biết mặt tên này cho nên việc ấy càng dễ dàng thêm và đỡ nhảm lẫn. Tôi xin đảm nhiệm cuộc lùng bắt ở Pông-tơ-ma-phơ-rế.

Nói thế có khôn ngoan không nào? cả sư đoàn trưởng E-véc lẫn tham mưu trưởng Cun đều tán thành. Như vậy, Mi-le sẽ thành ra vị anh hùng, chiếm công đầu trong trận này. Còn Hen-rích thì sẽ bị gạt ra rìa.

Nhưng đáng lẽ Trung úy phải về đến nhà rồi chứ. Đã 10 giờ, mà anh ta đi từ 7 giờ. Đi xa 60 cây số... Phải quay về lâu rồi mới đúng. Hay có thể... Bất chợt Mi-le toát mồ hôi khi chợt nghĩ rằng có thể Hen-rích đã gặp nạn như hai tên sĩ quan trước đây. Nếu thế thì xin vĩnh biệt công danh sự nghiệp, vĩnh biệt nước Pháp hoa lệ. Béc-gôn không đời nào tha tội cho hắn đâu. Đành phải cuốn gói sang Nga và như thế có nghĩa là đến ngày tận số.

Mi-le nhảy phắt dậy và lấy hết sức ần mạnh nút chuông.

- Phái ngay một tiểu đội mô-tô đi đón trung úy Hen-rích! - Hắn quát bảo tên bí thư vừa ló mặt vào phòng.

Nhưng mô-tô chưa kịp mở máy thì chiếc ô-tô "O-oen Ca-pi-tan" của Hen-rích đã chạy tới sở mật thám S.S., Mi-le nhìn qua cửa sổ thấy chiếc xe liền vội vàng ngồi vào bàn và cắm đầu xuống tấm bản đồ vạch kế hoạch hành binh nay mai. "Để cho gã thấy là mình không bỏ phí thời gian". Đến

nổi khi nghe tiếng gõ cửa lần đầu, hắn vẫn chưa lên tiếng ngay. Mãi tới lần gõ thứ hai hắn mới bảo:

- Cứ vào!

Lúc trông thấy cái dáng người nở nang của Hen-rích hiện ra trên ngưỡng cửa, hắn liền đứng bật dậy.

- À, Nam tước, chúc mừng ông đã trở về bình yên, may mắn!

- Không hoàn toàn thế đâu!- Hen-rích lạnh lùng nói và đưa cho Mi-le một mảnh giấy.

- Cái gì thế - Mi-le luống cuống hỏi, mặc dầu... thoạt nhìn qua hắn cũng đoán ra mọi việc. Đã bao nhiêu lần hắn từng cầm những mảnh giấy như thế này trong tay và biết trước được trong đó viết những gì.

- Cái chết của bọn Pháp gian đã phản bội nhân dân... Hình như trong đó viết thế, phải không? - Hen-rích uể oải hỏi và ngồi phịch xuống ghế bành.

- Thế là Giu-len Lê-véc...

- ... Bị giết bằng hai phát đạn vào ngực trước khi chúng tôi đến hai giờ.

- Bắt được thủ phạm không?

- Nào biết là đứa nào!

- Rõ ràng Lê-véc bị theo dõi.

Mi-le quệt mồ hôi trán đang đọng trên lông mày như những hạt sương

- Phải, hình như trong thư hẳn cũng đã bảo rằng nhân dân địa phương không ưa gì hẳn, và thường nói cạnh khốe tỏ ý nghi ngờ - Hen-rích lơ đãng nói - Có lẽ là hẳn bị rình từng bước một.

- Thế này thì hỏng hết. Nhưng tên nào biết được lá thư mật báo này tất nhiên chúng sẽ tin cho du kích - Mi-le tái mặt rên rỉ.

- Tôi mà ở vào địa vị ông thì sẽ không để mất một phút nào - Hen-rích khuyên hẳn.

- Ông nói đúng lắm! Đúng lắm!- Mi-le cuống cuống chạy ra cửa gọi tên bí thư.

- Báo động! Báo động ngay tức khắc!

Năm phút sau, đội quân s.s. đã ngồi trên ô-tô vận tải chạy băng băng trên đường phố chính Xanh Rê-mi về hướng Pông-tơ-ma-pơ-rê.

... Sáng sớm thì Mi-le quay về. Mặt hẳn méo như bị, chiến lợi phẩm duy nhất của cuộc vây càn là xác hai tên sĩ quan nằm sóng sượt trên chiếc xe đi đầu. Lê-véc đã nói đúng, tụi s.s. tìm ra xác hai tên này dưới gốc cây sên. Nơi vùi xác chúng được ngụy trang rất khéo léo. Không bắt được hai du kích đã nhúng tay vào vụ đánh úp sĩ quan Đức mà Lê-véc đã khai tên trong thư. Chẳng thấy mặt họ ở trong làng. Không những là họ mà thậm chí cả gia đình, thân thuộc họ đều trốn biệt tăm hơi.

Khi Lút báo tin thất bại của Mi-le cho Hen-rích biết, anh vờ thờ dài ái ngại. Nhưng ngay sau đó mặt anh lại tươi lên.

- Nào, bây giờ, tôi mới đi phép đây!

- Không được, Trung tướng bảo rằng anh đợi chừng hai hôm nữa - Lút làm anh cụt hứng.

Tuy vậy E-véc chẳng nói gì cả. Mà Hen-rích cũng chẳng hỏi.

Hai ngày trôi qua nhưng vấn đề đi phép của Hen-rích vẫn chẳng được đả động đến. Tới hôm thứ ba, trước bữa ăn trưa, anh định lái xe đi dạo một lát. Hôm ấy, không có công việc gì nhưng anh cứ báo cho Lút biết.

- Được, anh cứ đi dạo thôi - Hấn gật đầu - chỉ cần đừng về ăn trưa muộn nhé. Trung tướng đã dặn tôi rằng phải bảo anh về ăn cơm đúng giờ.

- Thế thì đành hoãn buổi đi chơi sang hôm khác. Có thể trước khi ăn cơm Trung tướng sẽ giao cho tôi nhiệm vụ gì cũng nên. Anh không biết có việc gì à?

Lút nhún vai.

- Đại úy ạ, anh hãy nghe tôi nói. Hình như những ngày gần đây anh đối với tôi không được thân thiết lắm thì phải?

- Anh căn cứ vào đâu mà trách tôi như vậy?

- Căn cứ vào chỗ anh ăn nói úp úp mở mở. Chắc anh thừa biết là vì sao Trung tướng còn giữ tôi lại chưa cho đi phép mà không chịu nói ra. Chắc anh thừa biết là tôi cần đến Câu lạc bộ đúng giờ ăn cơm để làm gì mà anh vẫn im lặng, lại còn mỉm cười ra vẻ bí mật... Đáng lẽ trả lời câu hỏi thì anh lại nhún vai.

- Nam tước thân mến ạ! Tôi muốn chơi một ván cờ bất ngờ đấy thôi! Hãy tin là nếu có việc gì không hay thì tôi đã báo trước cho anh biết ngay.

- À, nếu quả vậy thì tôi xin rút lui ý kiến.

Mãi đến trước bữa ăn, khi bọn sĩ quan đã quây quần đông đủ, Hen-rích mới biết rõ câu chuyện bất ngờ mà Lút đã để lộ ra là cái gì. Lão trung tướng E-véc hớn hờ và trịnh trọng đứng lên tuyên bố cho cử tọa biết rằng Bộ tư lệnh quân đoàn đã tặng Hen-rích huân chương "chữ thập sắt" hạng nhì, đồng thời đề bạt anh lên quân hàm Thượng úy.

Cả bọn đổ xô đến chúc mừng, Hen-rích phải bắt tay lia lịa, dỏng tai lên mà nghe những câu nói bóng bẩy khuyên anh nên khao đãi bè bạn nhân dịp hai tin vui lớn cùng dồn dập đến một lúc.

Hen-rích xin phép Trung tướng sai người đi lấy rượu vang và bữa ăn biến thành tiệc lớn. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tối nay, Hen-rích chưa bao giờ thấy một cuộc chè chén bí tỉ như thế này; cả đứa già lẫn đứa trẻ đều tranh nhau nốc lấy nốc để. Chả mấy chốc bọn sĩ quan không những quên mất lễ tiết trên dưới mà còn quên cả tên Trung tướng đang ngồi lù lù ở đó. Hen-rích đã bốn lần cho đi lấy thêm rượu vang và cô-nhắc. Một số sĩ quan đã ngã xiêu ngã vẹo. Chính bản thân lão E-véc đứng ngồi vững vàng lắm nữa. Nhưng may lão còn đủ tỉnh táo để hiểu được là nên chuồn về cho khỏi mất uy tín quan to.

Khi lão trung tướng cùng tham mưu trưởng và một số sĩ quan to đầu khác về rồi thì tiệc rượu hoàn toàn trở thành một cuộc trùy hoan cuồng loạn. Chỉ mỗi Lút còn giữ được phần nào tư thế. Hen-rích thì hết sức tỉnh táo.

Lũ sĩ quan reo hò man rợ lúc thấy tên trung úy Cơ-rôn-be ló mặt vào. Hồi nãy sau khi sư đoàn trưởng ra về, tên này đã bí mật lén đi đâu tới giờ mới trở lại.

- Thưa các ngài! Thưa các ngài!- Cơ-rôn-be nhảy tót lên bàn và gào rõ to- Các nàng tiên đã đến đây để chúc mừng vị Nam tước thượng úy kính mến Phôn Gôn-rinh.

- Buông màn cửa sổ xuống!- Một tên hét lên.

Mấy tên ít say hơn lao tới cửa sổ, phần đông những đứa còn đi đứng được thì xô nhau lại đón tiếp các "bà đầm" vừa bước vào phòng với những nụ cười ngượng ngập và những cặp mắt sợ sệt. Trông họ vừa đáng tởm, vừa đáng thương, vừa đang buồn cười trong những bộ xiêm áo loã lồ làm nổi hẳn những đường cong khêu gợi trên thân thể.

Hen-rích rùng mình về ghê tởm, thương hại, giận dữ nên lảng xa vào cuối phòng. Lút cũng đi theo.

- Cuộc trác táng của bọn hung thần - Hãn hất hàm về phía bọn sĩ quan đang lôi tay lũ con gái và mỉm cười khinh bỉ nói thêm - Nam tước ạ, anh có thấy cái gì đáng kính tởm hơn một thằng người đã thả lỏng con lợn lòng của mình ra và mất hết sức kiểm chế bản thân không?

- Vì vậy mà anh uống rất ít phải không?

- Tôi không thích chèn chén xô bồ như thế này, còn anh thì tôi thấy chỉ ghé môi vào miệng cốc thôi.

- Tôi nhức đầu lắm.

- Tôi cũng thế.

- Thế thì có lẽ chúng mình bí mật chuồn đi là hơn - Hen-rích đề nghị.

- Rất tán thành - Lút gật đầu.

Hen-rích tìm người chủ câu lạc bộ bảo mai gửi đến cho anh bản tính tiền rượu rồi cùng Lút ra cửa sau về nhà.

*

* *

Sáng hôm ấy Mô-níc có vẻ bức dọc. Khi mẹ hỏi có việc gì, nàng chẳng buồn trả lời. Đối với mấy người khách thường hay lui tới, những người Pháp vẫn ghé vào hàng tợp vài ly rượu nhân những ngày hội hè lễ lạt, nàng cũng tỏ thái độ không niềm nở lắm. Người Pháp tránh ra vào tiệm ăn buổi tối, lúc ở đây có bọn sĩ quan Đức nghênh ngang, họ chỉ đến đây ban ngày.

Nhưng hôm ấy họ gặp vận đen mặc dầu chưa đến tối. Họ chưa kịp uống hết cốc rượu vang, thì một chiếc xe cam-nhông đỗ xích trước khách sạn và sáu tên lính Đức đeo phù hiệu đầu lâu kéo nhau vào tiệm. Nhạc thấy bóng bọn khách trang trí, mấy người Pháp đang chuyện trò vui vẻ bỗng nhiên im bật. Họ chỉ thì thầm với nhau và không dám liếc về phía bọn lính Đức ngồi.

Chắc rằng dọc đường bọn s.s. đã nốc khá nhiều rượu cho nên tới đây chúng ăn nói rất sỗ sàng. Chúng văng tục và giở giọng bôm xồm cợt nhả rồi ừng ực tu rượu vang mà chúng gọi là "sum sum". Nửa giờ sau bọn này đã say bí tỉ.

- Ê ! Một chai sum sum nữa! - Tên lính lực lượng tóc hung dấm bàn quát.

- Đưa chai rượu này cho chúng rồi con trốn vào phòng riêng đi để cho chúng đừng trông thấy - Bà Tác-van đang bận làm món sà lách vội vàng giục con.

Mô-níc đặt chai rượu lên bàn và đã quay ngoắt đi, nhưng tên SS tóc hung níu lấy tay và kéo nàng ngồi lên đùi hẳn.

- Buông ra!- Mô-níc kêu to và cố vùng ra.

Tên này cười hô hố và ôm chặt ngang lưng nàng. Tụi bạn hăn cũng cười khoái trá.

- Tôi bảo anh buông ra kia mà!- Mô-níc tuyệt vọng kêu lên lần nữa.

Tiếng kêu đó đã lọt tới tai Hen-rích lúc ấy vừa cùng Lút và Mi-le bước vào tiền sảnh. Anh lập tức đâm bổ vào tiệm ăn. Thoạt nhìn qua cũng đã hiểu xảy ra việc gì rồi. Với một ngón đòn nhanh nhẹn đã dày công luyện tập, anh tóm lấy cổ tay tên s.s. tóc hung và bóp thật mạnh. Hăn đau rú lên, đứng bật dậy, lùi lại một bước. Nhưng muộn rồi! Hen-rích dùng luôn nắm tay phải, thu hết sức mình quai ngược vào hàm hăn. Tên khốn nạn ngã chổng kènh xô đổ cả bàn rượu.

Bọn bạn hăn nhảy xổ vào Hen-rích, nhưng ngay trong nháy mắt chúng thấy ánh thép sáng lục loé lên.

- Cút ngay! - Hen-rích giận dữ gầm to.

Từ sau lưng anh, Lút và Mi-le cũng bước tới, súng lăm lăm trong tay.

Nhìn thấy ba sĩ quan với ba khẩu súng, trong đó lại có một thiếu tá Giét-ta-pô, bọn SS liền đập lên nhau mà chạy ra cửa như đàn vịt.

- Đại úy ạ! - Hen-rích thản nhiên bảo Lút như không có việc gì xảy ra cả - Anh đã biết phòng tôi rồi thì nhờ anh đưa ông Mi- le tới đó hộ để tôi ở lại đây gọi vài món gì ăn.

Chắc là chiếc xe chở bọn lính say đã chuẩn rồi. Lút và Mi-le lững thững đến phòng Hen-rích. Mô-níc cũng về phòng mình, hai mắt còn rơm rớm lệ. Khi qua cạnh Hen-rích, nàng ấp úng nói - cảm ơn! - và lẩn vào sau cửa.

Hen-rích đi tới chỗ bà Tác-van.

- Bà cho mang hộ tới phòng tôi một chai cô-nhắc thật ngon - Anh bảo bà chủ và sau khi tính tiền trả xong xuôi, nói thêm - Tôi trả bà cả số tiền rượu của bọn chó má mà tôi vừa đuổi đi ấy nữa. Chắc là chúng chưa trả tiền.

Bà Tác-van rồi rít xua tay.

- Ai lại thế! Tôi còn mang ơn ông nữa là!

Mặc lời phản đối của bà chủ, Hen-rích cứ nhoai người qua quầy hàng và tự tay bỏ tiền vào két.

Lúc anh đang đi về phía phòng mình, chợt có một người Pháp đến gần.

- Thưa ông sĩ quan, xin phép nâng cốc uống mừng lòng nhân đạo cao quý của ông. - Người ấy nghiêng mình chào Hen-rích.

Tất cả mấy người kia đều đứng dậy nâng cốc.

Hen-rích quay lại quầy hàng cầm lấy cốc rượu mà bà Tác-van trao cho rồi nghiêng mình trước mọi người.

Ai nấy cùng uống một hơi cạn.

Hen-rích đi ra.

Hai mươi phút trước giờ tàu chạy, khi Cuốc đã mang đồ đạc chất lên xe, Hen-rích ghé vào phòng ăn tử biệt bà Tác-van và cô Mô-níc.

- Tôi đi phép độ một tuần và đến chào bà cùng cô.

- Ô, thưa Nam tước, ông thật đáng yêu. Chúc ông chóng trở lại đây. Chúng tôi rất mong ông đấy, tôi sẽ gọi Mô-níc vào ngay.

Bà chủ tất cả chạy đi tìm con gái. Hen-rích ngồi vào bàn đợi. Hết phút này sang phút khác mà chẳng thấy bóng Mô-níc. Cuối cùng khi Hen-rích đã thất vọng tưởng là không được gặp nàng thì Mô-níc mới ló mặt ra.

- Thưa ông Phôn Gôn-rinh, ông muốn gặp tôi ạ?- Nàng lạnh lùng hỏi.

- Làm gì mà trịnh trọng như vậy? Tôi phạm tội gì với cô mà đến nỗi cô chẳng thèm nhìn mặt tôi nữa?

Nàng đứng đầu cúi gằm, mắt nhìn xuống đất, mặt tái nhợt, buồn bã.

- Ngược lại tôi rất cảm ơn hành vi nghĩa hiệp của ông...

- Tôi sắp đi phép và ghé lại từ biệt cô.

- Thế ông đã từ biệt các bà đã đến nồng nhiệt chúc mừng ông trong dịp nhận lon mới và huân chương "chữ thập sắt" chưa?

Trong giọng nói cố ý tỏ ra lạnh lùng có đượm mùi chua chát.

- Mô-níc, cô giáo dụ hiền của tôi, tôi có thêm để mắt tới họ đâu kia chứ! Họ vừa dẫn xác đến là tôi cùng anh Lút ra về ngay.

- Anh thanh minh với tôi đấy à?

- Hình như cô có ý trách tôi...

- Tôi trách anh theo quyền hạn của một cô giáo - Từ này đến giờ, Mô-

níc mới mỉm cười.

- Thế thì thanh minh theo quyền hạn của một học sinh. Vậy cô giáo dạy bảo tôi những gì trong thời gian nghỉ phép nào?

- Chẳng lẽ anh lại cần lời dặn dò của tôi hay sao? Anh đi về thăm mẹ và... em gái cơ mà. Chắc hẳn họ sẽ săn sóc anh rất chu đáo.

- Tại sao cô ngập ngừng khi nói đến hai chữ "em gái"?

- Tôi không thể tưởng tượng rằng có thể gọi một cô gái chưa quen biết bằng em gái được. Chính anh nói là chỉ trông thấy cô ta một lần từ hồi mới lên bảy... và hơn nữa chưa có ai đem tặng em gái những quà quý như thế.

- Hóa ra cô chẳng chúc tôi câu nào à?

- Chúc anh ăn ở cho phải đạo và... chong chóng trở lại đây.

- Xin phẩn khởi thực hiện hai lời khuyên của cô...

Hen-rích bắt tay Mô-níc rồi vội vã bước ra.

"Phải chăng nàng yêu ta!" - Dọc đường ra ga anh cứ suy nghĩ vẩn vơ. Lòng anh pha trộn cả vui lẫn buồn.

LỮ THUYỀN CHÀI VÀ ĐÀN CÁ

Béc-gôn nhận được bức điện báo tin Hen-rích về Mu-khen lúc đêm đã khuya. Lão sửa soạn rời tòa nhà Tổng hành dinh để về nghỉ sau một ngày dài cặm cụi làm việc.

Lão mong ngóng bức điện này từ lâu, lão đã xoay xở đủ cách để cho Hen-rích chóng được về thăm nhà. Nhưng bây giờ việc này lại đâm ra không hợp thời. Hiện nay lão không thể nào về nhà được, còn En-da và Lô-ra thì chả hiểu có làm nổi trò trống gì không?

Béc-gôn cầm bức điện trong tay, gieo mình xuống cỗ ghê bành ngồi suy tính. Biết bao nhiêu kế hoạch, bao nhiêu ước mong, hy vọng lão đã đặt vào chuyến về thăm nhà lần đầu của Hen-rích mà nay bỗng xảy nên cơ sự này! Gã con nuôi đến đúng vào lúc mà bố nó không thể nghỉ được dù là một ngày.

Béc-gôn đã mấy bận viết thư báo cho vợ biết việc Hen-rích sẽ về chơi. Hai vợ chồng đã ước hẹn rằng lão sẽ cố thu xếp về nhà trong dịp này. Thế mà bây giờ lại phải đánh điện báo rằng đừng đợi lão. Chả nhẽ bao nhiêu kế hoạch của lão sẽ tan thành mây khói chỉ vì hiện nay ở Tổng hành dinh công việc bù đầu hơn bao giờ hết? Chả nhẽ không nghĩ ra kế gì hay sao? Nhưng suốt cả cuộc đời lăn lộn trong nghề do thám lão chưa hề lần nào gạt bỏ lợi ích công tác chỉ vì việc gia đình.

Béc-gôn bước vào đời gián điệp đã hai mươi tám năm nay. Có phải đúng hăm tám năm không nhỉ? Nhưng trí nhớ của lão còn ghi sâu cái ngày mà lão, một sĩ quan trẻ tuổi, sang Viên để luôn vào Bộ tham mưu liên quân Hung - Áo và thường xuyên mặt báo cho cấp trên của mình là thượng úy Bơ-ran-ta về tinh thần thái độ của của sĩ quan tham mưu.

Chao ôi! Hồi ấy lão đã ôm ấp bao nhiêu mộng đẹp về con đường công

danh rạng rỡ, bao nhiêu mơ ước hão huyền của tuổi thanh xuân! Vin-ghen Béc-gôn vốn là một gián điệp xuất thân, một gián điệp đã tốt nghiệp trường chuyên môn, một gián điệp đã tốt nghiệp trường chuyên môn, một gián điệp nhà nghề. Đối với Béc-gôn thì công việc săn đuổi những người nhẹ dạ và thành thật, phối bò, những kẻ có địa vị cao hay là vô danh, những người do cương vị của mình mà am hiểu những việc bí mật, cũng là một nghề cần thiết và vinh quang chẳng kém gì nghề thầy thuốc, giáo sư hay là kỹ sư hầm mỏ. Và khi gã sĩ quan trẻ tuổi Béc-gôn sang Viên, hẳn đã cùng mẹ tới nhà thờ cầu nguyện chúa ban phúc lành và phù hộ hẳn trong công tác khó khăn của nghề do thám mà thành tích phụ thuộc vào số lượng những người chân thật và ngu xuẩn. Trước năm 1916 gã thanh niên Béc-gôn chưa phải phàn nàn gì về số phận cả. Số phận có vẻ nuông chiều hẳn và sự nuông chiều này biểu lộ trong những lời Bơ-ran-ta khen ngợi thành tích công tác của hẳn. Nhưng năm 1916, Béc-gôn lúc ấy đã đóng lon đại úy, bỗng phạm phải một sai lầm không tha thứ được. Hẳn không biết một tên gián điệp Đức lành nghề đang đội lốt một sĩ quan cao cấp trong Bộ tham mưu Hung - Áo, nên đã viết báo cáo lên quan trên bôi nhọ tên này.

Sau đó ngôi sao chiếu mệnh của Béc-gôn bị lu mờ khá lâu. Thực ra chả ai cách chức hẳn nhưng cũng chả ai thêm để ý đến hẳn và người ta chỉ giao cho hẳn những việc mà một tên điệp viên miệng còn hơi sữa cũng có thể làm ngon ơ như ăn kẹo. Béc-gôn lặng lẽ chịu đựng sự khinh miệt cho mãi tới năm 1918, khi vận đỏ hình như lại quay về với hẳn. Lúc đó, bỗng cần phải chọn một đội gián điệp gồm nhiều hạng khác nhau để tung sang nước U-cơ-ren tạm chiếm. Người bạn thời thơ ấu lại vừa là bạn đồng môn trong trường gián điệp là Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn- rinh sức nhổ tới Béc-gôn. Chức hàm Nam tước đã mở rộng đường cho Đi-gơ-phơ-rít không những dễ dàng bước vào các văn phòng của tụi quan to còn dễ dàng lui tới phòng khách của các phu nhân. Đi-gơ-phơ-rít cùng Béc-gôn đi sang U-cơ-ren, tuy nhiên mỗi đứa nhận một nhiệm vụ khác nhau: Đi-gơ-phơ-rít phụ trách ngành giao thông vận tải và thuê mộ bọn tay sai ở đó, còn Béc-gôn thì phụ trách lượm lặt tin tức về tình hình kinh tế miền nam U-cơ-ren.

Để chuộc lại lỗi lầm cũ, Béc-gôn cặm cụi làm việc không biết mệt, không hề nghỉ ngơi. Hẳn nghiên cứu hồ sơ lưu trữ của các hội nghị, các số liệu thống kê, các bản báo cáo phủ đầy bụi của các đoàn thám dò địa chất. Nhưng mùa thu năm 1918 khi quân Đức rút khỏi nước U-cơ-ren vừa mới nổi lên làm cách mạng, thì Béc-gôn cũng phải chạy trốn mang theo tượng thánh mẫu Cô-den-san mà hẳn đã vội vã đánh cắp ở trong tu viện và coi như một vật báu cùng với bản báo cáo về nền kinh tế miền nam U-cơ-ren. Về sau mới phát hiện ra rằng chất đá tạc tượng là đá giả còn bản báo cáo thì chả ai thèm ngó đến. Nước Đức đang sắp bị sụp đổ, người ta hơi đâu mà lo những việc vặt.

Nếu tên cựu thủ trưởng của Béc-gôn là thượng úy Bơ-ran-ta không nhớ tới hẳn thì có lẽ con đường công danh sự nghiệp của hẳn đến đây là chấm dứt. Rồi Béc-gôn vừa trở thành phụ tá vừa trở thành chàng rể của Bơ-ran-ta. Của hồi môn độc nhất của ả En-da, con gái của Bơ-ran-ta là cái địa vị quyền cao chức trọng của bố ả. Nhưng hai năm sau lão bố vợ chết, sau khi đưa cháu gái Lô-ra ra đời và lão chỉ mừng cháu được một bộ tem sưu tầm trong gần 100 năm.

Béc-gôn hết lòng nâng niu con gái với tình thương của một kẻ không những suốt đời chưa gắn bó sâu sắc với một ai mà thực ra cũng chưa về có cảm tình với ai. Hẳn vốn là hạng người có "trái tim đá" và chỉ đặt quan hệ với người khác trong trường hợp có lợi cho hẳn. Thậm chí bây giờ hẳn vẫn không yêu gì vợ, và đối với mẹ, hẳn vẫn dửng dưng lạnh nhạt. Mỗi dây ràng buộc duy nhất giữa hai vợ chồng Béc-gôn là Lô-ra. cả hai bên đều lo lắng cho tương lai ả con gái.

Lô-ra là một cô bé kháu khinh hiểm có: tay chân mũm mĩm, đôi má hồng hào, mái tóc mây màu vàng. Quá say mê trước sắc đẹp của con gái, hai vợ chồng không nhận thấy hình dạng của nó dần dần thay đổi. Lô-ra càng lớn lên thì nét mặt càng thô càng xấu đi. Đến năm 12, 13 tuổi, ả biến thành một thiếu nữ hết sức vụng về ục ịch lại nhiễm những thói tật cực kỳ xấu xa:

Lô-ra thích nghe trộm ngoài cửa và rình mò công việc của người lớn. So với các bạn gái cùng lứa tuổi thì ả đã bước quá sớm và quá sâu vào đời sống ái tình.

Với lứa tuổi còn non nớt như vậy mà Lô-ra đã xoắn xuýt lấy bọn con trai. Lợi dụng mẹ nuông chiều và bố luôn luôn vắng nhà vì bận bịu công tác, ả kéo về nhà hàng đàn hàng lũ bạn trai học cùng lớp, lấy trộm bánh kẹo trong tủ chè ra ăn uống bữa bãi, no nê rồi lại rùng mỡ bày trò chơi hôn hít lẫn nhau nửa đùa nửa thật để che mắt mẹ En-da. Mẹ này lo sợ cấm Lô-ra tiếp bạn trai trong phòng nhưng càng khiến ả hư hỏng thêm. Lô-ra lại dắt lũ bạn càn quấy ra sân đùa nghịch, ở đây càng khó theo dõi hành vi của bọn chúng hơn. Vì không dám thú thật với chồng sự bất lực của mình nên En-da giấu biệt, chẳng cho Béc-gôn biết tí gì cả. Nhưng một bận chính mắt Béc-gôn nhìn qua cửa sổ trông thấy bọn trẻ nô đùa. Từ đấy Lô-ra chỉ được phép dạo chơi khi có mẹ đi kèm, và giờ tan học đi từ trường về ả bị kiểm soát rất nghiêm ngặt.

Biện pháp sáng suốt này đã có tác dụng tốt đối với Lô-ra. Thái độ của ả trở lại bình thường, nhưng bề ngoài cũng thay đổi rất nhiều. Nụ hoa trở thành bông hoa rục rờ, thậm chí quá rục rờ, với lứa tuổi của mình.

Bây giờ Lô-ra chơi bời với bạn gái nhiều hơn, trao đổi sách vở chép đầy những vần thơ ủy mị. Còn trong thời gian nghỉ hè thì chúng gửi cho nhau những bức thư dài nòng nàn gồm toàn những lời thề thốt xin trung thành với nhau mãi mãi.

Hai vợ chồng Béc-gôn bây giờ đã yên trí ngắm nghía con gái mình, cặp mắt xanh mơ màng, hai lọn tóc dài màu vàng óng ả. Béc-gôn và En-da cố tình không nhận thấy cái mũi sư tử kéch sù và tự an ủi rằng nó còn thay đổi đi nữa chứ.

Thực ra đôi khi Lô-ra lại giở chứng cũ. Lúc ấy ả lại làm nũng, gắt gỏng,

quấy rầy người xung quanh hoặc là bằng sự dịu dàng đột ngột hoặc là bằng cơn giận dữ kỳ quái, Béc-gôn đã hỏi ý kiến nhiều bác sĩ, nhưng tất cả họ đều an ủi lão với một giọng giống nhau.

- Đó là hiện tượng thông thường của tuổi dậy thì. Cứ lấy chồng, đẻ con là ổn hết.

Đã từ lâu Béc-gôn hằng mơ ước kiếm cho Lô-ra một tấm chồng làm thế nào để có thể đẻ được một đứa con xứng đáng nối dõi dòng họ mình đã bị tan tác đầu vào cuối thế kỷ 17. Là ông bố thương con, lão cố lo liệu đủ bề để đức lang quân tương lai của Lô-ra khỏi chê bai vợ chẳng có của hồi môn như lão đã phải chê trách En-da.

Của hồi môn của con gái lão không phải là ít. Năm 1933, sau cuộc đảo chính của Hít-le, Béc-gôn được thưởng một biệt thự ở Mu-khen trước kia là của một nhạc sư Do thái, về sau nhờ kết thân với Him-le mà lão vợ được thêm hai nhà máy bánh mì. Thêm vào đó, lão vẫn coi thời gian công tác ở mặt trận phía Đông là một cơ hội hiếm có để đảm bảo tương lai cho Lô-ra và tuổi già cho bản thân lão. Ồ, lão chẳng thèm vợ vét những thứ lặt vặt như quần áo, bàn ghế, gà vịt. Tất cả lũ sĩ quan cấp dưới đều biết thóp rằng những đồ bạc Nga cổ là món quà quý nhất đối với quan trên của chúng. Chúng ra công sức sạo tìm kiếm cho Béc-gôn và sau mỗi lần nhận những bộ chén đĩa bạc lão lại khóa chặt cửa phòng riêng ngồi ngắm nghía xem xét mãi rồi mới gửi về nhà cho En-da.

Tự cho mình là tay sành nghệ thuật, từ nhỏ Béc-gôn đã mua những bản sao rẻ tiền của những công trình điêu khắc nổi tiếng và trong phòng lão bày la liệt những tấm thảm hạng bét. Bây giờ lão đã có thể thỏa mãn lòng ham mê điêu khắc và mỹ thuật để đền bù lại quãng thời gian khá dài mà lão không đủ tiền để mua những công trình mỹ thuật thực thụ. Càng ngày lão càng say mê và thị hiếu cũng được hoàn thiện hơn. Hiện nay lão chỉ lấy những tác phẩm điêu khắc và những tấm thảm trong các viện bảo tàng. Như thế thì chắc chắn là không đời nào vợ phải những bản sao hay những vật hạng nhì.

Và vốn tính cẩn thận nên lần nào trước khi gửi chiến lợi phẩm về nhà, Béc-gôn cũng tự tay dán vào bức tượng hay tấm thảm một mảnh giấy ghi rõ tên tác phẩm, tên tác giả, thời gian sản xuất ra tấm thảm, thậm chí cả địa chỉ của viện bảo tàng nơi lão đã ăn cướp được vật quý ấy. Vâng lệnh chồng, En-da giữ gìn những mẫu giấy này chẳng khác những kẻ lo xa cất giấu tiền của làm nguồn sống lúc già nua.

Mụ vợ cứ mỗi tuần hai lần viết thư cho chồng báo cáo việc nhà. Cố nhiên, đề tài chính của mọi lá thư là "nàng lệnh ái", sức khỏe, hạnh kiểm và thái độ của ả. Mụ hết sức tránh kêu ca để khỏi làm phiền chồng hiện nay đang bận rộn công kia việc nọ. Tuy vậy, trong thư thường vẫn có những câu bóng bẩy lộ ra rằng vấn đề Lô-ra chưa phải là đã hoàn toàn êm thắm lắm đâu. Cuối cùng trước sự đòi hỏi cương quyết của Béc-gôn, mụ En-da bắt buộc phải nói toạc hết sự thật về cái khía cạnh phát triển rất mới mẻ và khác thường của Lô-ra.

Việc Lô-ra thích đến thăm ấp trại ở gần Mu-khen mà Béc-gôn mới tựu năm ngoái không phải xuất phát từ tập quán yêu công việc nội trợ của người đàn bà Đức đâu, mà có nhiều nguyên nhân khác hẳn. Béc-gôn cũng gần như tình cờ mà mua được cái trại này. Lão đặt hết hy vọng vào đó. Mà không những chỉ vì lão đã dồn về đây những loại bò cái giống Hà-lan tốt nhất. Nguồn thu nhập chính là ở số nhân công không mất tiền. Trong thời kỳ ở mặt trận phía Đông, Béc-gôn đã bắt chị em phụ nữ Nga bị tình nghi là có liên lạc với du kích và tập trung vào đây bắt làm trâu ngựa.

Thoạt tiên Lô-ra phớt lạnh các món "chiến lợi phẩm" mới của bố, nhưng trong thời gian gần đây ả đến trại chơi luôn, thậm chí còn mua cả một chiếc roi da dài để đánh đàn chó mà ả mang theo làm đội quân hộ vệ.

Lúc đầu, mỗi lần thấy con gái sửa soạn đi về trại, mụ En-da cũng chưa lo lắng gì. Mụ ta còn khoe với bè bạn rằng nhất định Lô-ra sẽ trở thành bà lệnh phụ đảm đang. Nhưng một bận En-da đã len lén theo gót con gái và

những điều mắt thấy tai nghe đã khiến mẹ sửng sốt, hoảng sợ. Vấn đề quan trọng không phải là ở chỗ Lô-ra dùng roi đánh đập những cô gái Bạch Nga. Đối với bà chủ En-da, đó chỉ là đám trâu ngựa, đáng chịu đựng roi vọt. Và không phải nước mắt và tiếng rên rỉ đã làm cho phu nhân sửng sờ. Mẹ đứng ngây ra, tựa hồ như bị sét đánh, khi vừa trông thấy bộ mặt của đứa con gái: nét mặt bừng bừng vẻ man rợ thú vật. Cặp mắt thường ngày vốn mơ màng của Lô-ra lúc ấy đang trợn như hai con mắt kẻ điên. En-da biết rằng đây không phải là cơn giận dữ vô tình. Lô-ra đến trại cốt để hành hạ người làm.

Béc-gôn bắt buộc phải xin phép quan trên, tức tức phóng mô-tô về Mukhen để thấy tận mắt những điều vợ viết trong thư, và mời hẳn hội đồng danh y tới nhà để khám sức khỏe toàn diện cho Lô-ra.

Lần này ý kiến của các bác sĩ cũng chả lạc quan gì lắm mà họ lại cứ nằng nặc khuyên Lô-ra phải lấy chồng. Họ cương quyết cấm việc đến trại chơi, bởi vì như vậy có thể phát triển thói bạo dâm trong người ả và bệnh này sẽ gây rối loạn cho đời sống tâm lý và sinh lý bình thường.

Và hoàn cảnh đã đặt ra trước mắt hai vợ chồng vấn đề gấp rút kiếm chồng cho Lô-ra. ả phải lấy chồng để con, sống một cách hoàn toàn bình thường. Dòng họ Béc-gôn phải có một kẻ nối dõi khỏe mạnh.

Nhưng gả chồng cho con gái có phải dễ đâu!

Cố nhiên, Béc-gôn có thể kén một gã trung úy vô danh nghèo xơ nghèo xác nào đó trong đám sĩ quan dưới quyền mình cũng được. Nhưng theo kinh nghiệm bản thân thì lão hiểu rằng, việc nương tựa hoàn toàn vào bố vợ như vậy khó lòng gây nên những tình cảm âu yếm đối với người vợ gán ghép, cần nói thực ra rằng, riêng En-da tuy không cảm thấy điều gì đau khổ lắm và thậm chí trong những năm gần đây đã trở nên giàu có, nhưng vẫn chưa bao giờ được sung sướng. Bản thân Béc-gôn cũng chả thấy hạnh phúc trong cuộc đời ái ân. Trước mặt mọi người hai bên vẫn tỏ vẻ ôn tồn săn sóc lẫn

nhau nhưng khi ngồi đối diện nhau thì chẳng biết nói chuyện gì nữa, thái độ lạnh lùng dửng dưng, nếu không có câu chuyện xoay quanh vấn đề Lô-ra. Phải, chỉ còn Lô-ra là nguồn an ủi duy nhất của cặp vợ chồng này.

Trong khi mãi mê vạch kế hoạch về tương lai của ả con gái rượu, lão Béc-gôn vốn nghiêm nghị và lý tài bỗng trở nên mơ màng. Trong thời gian về thăm Mu-khen lần đầu, lão đã tìm mọi cách để đưa Lô-ra vào cái xã hội thượng lưu ở Mu-khen. Và không phải lỗi tại lão mà tại En-da đã không biết duy trì sự giao thiệp này. Thế là con đường dẫn vào các phòng khách sang trọng nơi Lô-ra có thể kén được một vị phu quân xứng đáng đã bị rào kín và Béc-gôn lại sốt vó lên nghĩ kế kiếm chồng cho con. Hơn nữa Lô-ra càng ngày càng xấu xí hơn. Mặt tròn phèn phẹt như cái mẹt, mũi thì to ra, do đó mà hai mắt hình như nhỏ hẳn lại, tí hí như mắt lươn. Chỉ được mái tóc là còn giữ được sắc vàng tươi.

Vì vậy, sau khi Hen-rích lần đầu tiên bước qua ngưỡng cửa phòng làm việc của Béc-gôn thì lão coi anh là món quà quý mà số mệnh tặng lão và quả thực chỉ có tin vào vận hạn may mắn mới giải thích được vì sao gã Nam tước trẻ tuổi đẹp trai, con thừa tự của ông bạn thân quá cố với khoản gia tài hai triệu mác lại rơi đúng vào tay lão. Thoạt tiên, vì đang cảm động trước cuộc gặp gỡ không ngờ, nên lão hoàn toàn thành thực hứa nhận Hen-rích làm con nuôi. Mãi đến đêm khuya, khi nằm suy tính lại mọi việc, lão mới biết rằng mình đã đi một nước cờ rất thần kỳ.

Phải, không thể kiếm cho Lô-ra một đức ông chồng xứng đôi hơn thế nữa đâu. Còn trẻ măng mà đã lập bao nhiêu công trạng với Tổ quốc. Sự thực, nếu xét câu chuyện xảy ra với Sun thì thấy tình tình gã còn hơi nóng nảy, nhưng công tác tình báo sau này sẽ đưa Hen-rích vào khuôn khổ kỷ luật. Gã có đủ điều kiện để nhảy lên địa vị cao... Nhưng cái chính là gã giàu sụ, lại mang chức hiệu Nam tước! Thật ra, thời buổi này danh tước quý tộc cũng chẳng có tác dụng lớn lắm đâu, nhưng nếu Lô-ra được làm Nam tước phu nhân thì vẫn cứ tốt chứ sao! Hơn nữa, gã này trông rất đẹp mã: trán cao, mũi thanh, đôi mắt màu gio thông minh, thân hình nở nang cân đối. Phải,

chắc hẳn một tiểu thư khó tính, kiêu kỳ trong việc kén chồng cũng chẳng chê chàng trai kia đâu!

Béc-gôn lập tức báo cho vợ biết kế hoạch và mối hy vọng của mình, ra lệnh cho mẹ phải hết sức tỏ vẻ âu yếm đối với thằng con nuôi. Chưa cần báo trước cho Lô-ra vội. Á rất mừng rỡ khi thấy có một ông anh nuôi là sĩ quan mà cuộc đời riêng giống như một pho tiểu thuyết. Giữa Hen-rích với En-da và Lô-ra, thư từ qua lại rất vui vẻ. Thế là mọi việc đều thuận buồm xuôi gió.

Trong bản kế hoạch do Béc-gôn vạch ra, cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Hen-rích với Lô-ra và En-da có một ý nghĩa cực kỳ quan trọng. Lão đã tính trước tất cả mọi chi tiết của cuộc gặp gỡ này và chia vai, dàn cảnh y như nhà đạo diễn lành nghề. Tất nhiên, Béc-gôn sẽ thủ vai chính, vì không những lão đóng khéo mà còn biết điều khiến sự diễn biến của các màn kịch. Thế mà bỗng chốc hết thảy mọi kế hoạch sẽ tiêu tan chỉ vì Hen-rích về Mu-khen đúng vào lúc Béc-gôn vắng nhà.

Hay là cứ xin phép một hôm? Vẹn vẹn có một hôm thôi!

Béc-gôn vụt nhớ tới những công việc đang đợi ngày mai, ngày kia giải quyết. Không, phải xoay cách khác; làm việc suốt đêm nay và ngày mai, tối mai xin phép một hôm và phóng nước mã hồi về Mu-khen. Quảng đường này rất tốt vì chưa bị bom đạn, còn chiếc xe Rơ-nôn Pháp thì chỉ cần mất 8, 9 giờ đã mang lão về tới biệt thự được rồi. Nghĩa là lão sẽ rảnh tay trong 24 tiếng. Trong suốt một ngày trời người ta có thể xẻ núi, lấp sông. Nhưng dù sao phải đánh điện báo cho vợ rằng lão không thể về được.

Bức điện của chồng khiến En-da vô cùng lo lắng. Hen-rích mới ở chơi có một ngày mà mẹ đã mệt lả. Và không phải Hen-rích gây ra việc này. Đúng, chính En-da cũng đồng ý với chồng về phong thái hào hoa nhã nhặn và có giáo dục của chàng Nam tước trẻ trai. Hơn nữa, mẹ đã có cảm tình tốt với anh đến nỗi không có chỉ thị tỉ mỉ của chồng, mẹ cũng sẽ tự ý xoay đủ

cách để cho chàng sĩ quan Nam tước bánh bao, với thân hình nở nang thon thả, với nét mặt khôi ngô tuấn tú, với hai triệu mác ở ngân hàng Thụy Sĩ, sẽ trở thành chồng của con gái mụ.

Hen-rích về đến nhà vào buổi sáng. Không ai kịp ra ga đón anh cả. Mụ En-da cũng chưa kịp dặn dò Lô-ra cách đối xử với ông anh nuôi như thế nào. Con bé ăn nói bừa bãi thành ra cứ bị "hỗ" hết chỗ này đến chỗ khác. Dĩ nhiên, Lô-ra với Hen-rích là hai anh em nuôi cho nên có thể được miễn những lễ nghi phiền phức. Trong buổi gặp gỡ đầu tiên, Hen-rích đã nói rằng anh không thể gọi cô em gái bằng "cô" được, và như thế là rất đúng. Hai anh em lại còn ôm hôn nhau nữa, việc này En-da cũng hoàn toàn đồng ý. Chúng nó là anh em cơ mà! Nhưng cặp mắt sắc sảo và già đời của mụ không thể không nhận thấy rằng Lô-ra cố kéo dài cái hôn ra lâu quá và nói chung cô ả tỏ tình anh em quá nồng nàn. Điều này có thể khiến cho chàng Nam tước đâm e ngại hay ngược lại khi thấy cô em tự động bá lấy cổ mình thì sẽ đâm ra kiêu căng, cho mình đã chinh phục được "người đẹp" một cách quá dễ dàng. Và như vậy thì cứ là xin vĩnh biệt mọi kế hoạch, mọi hy vọng!

Không, trước khi Béc-gôn về đến nhà, không thể để cho hai cô cậu ngồi riêng với nhau được. Mụ En-da bắt buộc phải bỏ mọi công việc của mình và suốt ngày lẻo đẻo theo kèm hai anh ả đi khắp mọi nơi. Sau bữa ăn sáng, ba mẹ con đi xem vườn, dạo phố, rồi lại lên xe đi chơi cho tới bữa trưa. Hen-rích cầm lái, Lô-ra đứt lưỡi ca tụng tài lái xe của ông anh, và sung sướng nhận lời Hen-rích hứa dạy lái xe cho ả. Giá mà con Lô-ra biết xử thế một chút thì chả có gì đáng lo ngại. Nhưng chẳng tin cậy được cái con vô tích sự này đâu. Thành thử mụ En-da cứ phải bám riết lấy hai cô cậu. Mụ đã mệt tới mức không biết là ngày mai có còn đủ sức để theo chúng nữa không. Sự thực thì gã Nam tước sẽ giở trò gì nếu cứ mặc cho hai anh ả đi đôi với nhau?

Mụ đang mong đêm đó chồng sẽ về để trút hết gánh nặng lên vai lão thì bỗng nhận được bức điện báo là Béc-gôn không về được.

Đành phải hành động theo sự tháo vát của mình vậy. Sau bữa cơm trưa

En-da lấy cố rằng Hen-rích đi đường xa tới cần được nghỉ ngơi, còn mẹ và Lô-ra thì phải xem những món quà tặng, rồi gọi con gái vào phòng riêng. Á này đồng ý ngay vì cũng chưa được xem kỹ những tặng phẩm mà Hen-rích mang về. A ướm thử nào áo dài, nào giày, ướm các loại vải vào da xem có ăn màu không. Lô-ra mãi đeo vòng cổ cho nên những lời mẹ nói cứ lọt vào tai này lại bay ra tai nọ. Mẹ En-da đâm ra tuyệt vọng khi thấy lời khuyên bảo của mình chả thấm nổi vào óc con. Do đó, phải giở đến biện pháp cuối cùng:

- Nay, cô chớ quên rằng hôm nay người ta là anh nuôi cô, nhưng ngày mai có thể là người yêu, rồi có thể trở thành chồng cô nữa đấy.

Lô-ra ngồi ngây ra trước câu nói đột ngột rồi nhanh như cắt chồm lên bá lấy cổ mẹ.

- Trời đất ơi! Sao mà mày còn ngây thơ thế! Trẻ con, thật trẻ con! - Mẹ En-da ái ngại vuốt tóc con.

Phải, mẹ đã hành động rất hợp lý, đã lật mọi quân bài ra trước mắt con gái bà. Á con gái bắt đầu trở nên nghiêm trang, chăm chú ngồi nghe những lời dạy bảo của mẹ. Được làm Nam tước phu nhân Phôn Gôn-rinh, được làm vợ chàng sĩ quan đẹp trai này, còn gì bằng! Từ nay ả sẽ vâng lời mẹ trong mọi việc và sẽ kể lại nguyên văn những câu mà Hen-rích nói riêng với ả cho mẹ biết. A sẽ xin làm tròn mọi điều như lời cha mẹ dặn...

Hen-rích khoan khoái cởi quần áo ngoài và ngã lưng xuống giường. Mệt bở hơi tai! Trước đây, Hen-rích chưa hình dung được cái nạn trong nửa ngày trời phải rong chơi với một ả ngu ngốc và một mẹ mẹ lằng xằng câu chồng cho con gái. Cứ nói chuyện với lão Béc-gôn mà hay hơn. Lão này thế mà còn tế nhị, khôn khéo hơn. Hen-rích đã ghê tởm tấn đại kịch này lắm rồi, nhưng không biết làm thế nào hơn được. Phải kiếm cách kéo dài nó ra để khỏi đứt đoạn mối quan hệ với Béc-gôn, nhất là hiện nay khi lão đã đường

đường trở thành một nhân vật thần thế như vậy. Phải sống trên đồng của cái ăn cướp này. Mụ En-da kiêu hãnh khoe những chiến lợi phẩm do chồng vợ vét được trong các viện bảo tàng Nga. Trong bữa ăn, mụ cố tìm cách làm cho Hen-rích chú ý tới những bộ bát đĩa bạc cổ kiểu Nga. Có lẽ tất cả đồ vật trong tòa biệt thự này đều là của ăn trộm ăn cướp cả. Gia sản xưa chỉ còn mỗi bức tượng Bít-mác bằng đồng đen mà người ta đã cố ý bày trong phòng ngủ của Hen-rích để gợi lại những kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu, và hôm nay, Lô-ra lại đem tặng hẳn anh, coi như món quà đánh dấu cuộc gặp gỡ giữa hai người. Sự nhớ lại buổi trò chuyện đầu tiên với Béc-gôn trong đó có nhắc tới bức tượng này, Hen-rích mỉm cười. Dù sao, trong công tác phức tạp của anh, những chi tiết nhỏ nhất ấy đâm ra có tác dụng lớn.

- Thôi, ngài Bít-mác, hẹn gặp lần sau nhé!- Hen-rích quay sang phía tên sáng lập ra đế nhị đế chế Đức nói đùa rồi trở mình qua bên phải kéo chăn trùm kín đầu và đánh một giấc ngon lành y như một kẻ vừa làm xong công việc gì nặng nhọc.

Cô sen A-na đánh thức Hen-rích dậy khi trời đã tối.

- Cây lười, làm gì mà ngủ nhiều thế!- Lô-ra từ ngoài cửa thét chỗ vào - Em và mẹ đã dậy được ba giờ rồi. Mặc ngay quần áo vào đi! Khách khứa đã đến đông đủ cả mà anh chàng thủ xưởng cuộc vui lại còn ưỡn xác ra đây.

- Một phút nữa anh sẽ có mặt.

Thực ra năm phút sau, Hen-rích mới bước ra, tươi cười xúng xính trong bộ quân phục đại lễ. Cô ả cũng đang lo chải chuốt. A diện một tấm áo dài trắng lố, cài bông hồng đỏ chói trước ngực. Hai lọn tóc vàng vắt vẻo trên vai kéo dài xuống gần chấm đầu gối.

- Mác-gơ-rít! Giống hệt Mác-gơ-rít mà Phao-stơ yêu điên cuồng!

Lô-ra phụng phịu:

- Đừng nói nhảm nào, anh Hen-rích! Phao-stơ giết Mác-gơ- rít cơ mà và con bé ấy chả biết cư xử gì cả.

Hen-rích cố nhin cười:

- Ô! Lô-ra, anh không có ý nói thế đâu! Anh chỉ muốn so sánh sắc đẹp và hai lọn tóc dài của cô thôi chứ không so sánh về hạnh kiểm của cô ta đâu.

- Thế thì xin lỗi anh nhé... - Lô-ra nắm chặt lấy tay Hen-rích và mở cửa vào phòng ăn.

Vì bị chói ánh đèn nên lúc đầu Hen-rích chưa nhìn rõ được tất cả khách khứa mà chỉ nhận thấy rằng bọn chúng rất đông. Và anh phải đi bắt tay khắp lượt từng vị khách hay nói đúng hơn là từng bà khách, bởi vì ở đây, tập trung rất những vợ và con gái bọn sĩ quan Giét-ta-pô. Già và trẻ, gầy và béo, tóc hung, và tóc hoe, đẹp và xấu như ma lem. Đứa nào đứa nấy đều nhìn anh bằng con mắt tò mò. Chỉ có mỗi một ả hơi khác người và thoát tiên không hề tỏ vẻ mảy may chú ý gì đến Hen-rích cả.

Đó là một ả xinh đẹp tuổi chừng hai mươi tám, tóc cắt ngắn, da trắng xanh như màu đá hoa, đôi mắt to xanh biếc. Cặp lông mày dài, đen bóng kéo đến tận thái dương, và gấn chạm nhau ở phía trên sống mũi, hai hàng lông mi cũng màu đen tôn hấn sắc xanh và vẻ huyền ảo của đôi mắt. ả này mặc lễ phục trung tá S.S., cắt rất đẹp. Chiếc huân chương "Chữ thập sắt" ngạo nghễ nằm trên bộ ngực núng nính.

- Đây là bà chị họ của em, trại trưởng trại tù binh Nga ở Đông Phố. Trung tá hiến binh Béc-ti-na Gơ-rao-da-men - Lô-ra giới thiệu với giọng đùa vui.

"Xem cặp con người giãn ra thế kia thì ả này có vẻ nghiện cô-ca-in" -

Hen-rích vừa siết chặt bàn tay nhỏ nhắn nhưng khỏe chắc của Béc-ti-na, vừa nghĩ thầm.

Lô-ra để Hen-rích ngồi giữa mình và Béc-ti-na thành ra về sau trong suốt tối vui bộ ba này luôn luôn kề vai sát cánh với nhau.

Lúc đầu, Béc-ti-na đối với Hen-rích chưa lấy gì làm thân mật lắm, nhưng sau mấy câu khen ngợi dí dỏm và tế nhị của anh, ả trở nên vui vẻ, đùa cợt và nhận lời nhảy với Hen-rích. Anh là người đàn ông duy nhất trong bữa tiệc cho nên phải mời tất cả các bà nhảy. Trong khi nhảy, Béc-ti-na nói bóng bẩy tỏ ý không tán thành lối kén vợ của Hen-rích.

Suốt cuộc vui, Hen-rích cứ quẩn quýt lấy Lô-ra nhưng vẫn không quên Béc-ti-na: họ hẹn sáng mai sẽ lại gặp nhau để cùng đi ra ngoại thành chơi.

Trong ba ngày gần đây, Lô-ra, Béc-ti-na và Hen-rích không hề rời nhau. Họ đi chơi ra ngoại ô, dạo ngắm Mu-khen, xem kịch, nghe hòa nhạc.

Mụ En-da thoát đầu rất mừng rỡ cho rằng có Béc-ti-na thì mụ đỡ phải theo dõi hai anh ả. Nhưng chả mấy chốc mụ hiểu là mình nhầm. Béc-ti-na không giấu giếm gì, cứ làm nũng với

Hen-rích và mặc dầu En-da hết lòng yêu Lô-ra, mụ cũng phải tự nhận rằng, con mụ khó lòng mà địch được Béc-ti-na. Mụ lại phải gánh lấy cái trách nhiệm nặng nề và phức tạp của một người mẹ đang kiếm chông cho con. Thêm vào đó, thái độ của Hen-rích đã khiến mụ bắt đầu lo lắng. Anh ta săn sóc, khen ngợi và chiều chuộng Lô-ra nhưng chưa bao giờ dả động đến chuyện gì ngoài tình anh em. Có lẽ Béc-ti-na có lỗi trong việc này. Hen-rích tỏ ra thân thiết quá với bà chị họ. Trong khi đi ô-tô, họ thay nhau cầm lái, còn Lô-ra thì ngồi thui thủi đằng sau.

Mụ En-da cũng không thể biết được rằng, Hen-rích căm thù cả Lô-ra

lần Béc-ti-na. Lòng căm thù ấy hừng hực bốc lên, nhất là sau bữa tiệc vui ở nhà Béc-gôn. Buổi sáng như đã hẹn trước, Béc-ti-na mang tới tặng Lô-ra một món quà hơi quá độc đáo đối với ả là chiếc roi da do Béc-ti-na thừa. Nhận quà xong, Lô-ra bá lấy cổ chị họ hôn lấy hôn để. Rồi ngay lúc ấy ả với lấy chiếc roi quất không khí đen đét tựa hồ như đánh ai. Đứng nhìn "cô em gái", Hen-rích phải cố nén lòng căm hờn xuống để khỏi quai cho ả một quả đấm. Nét mặt, cặp mắt, hai lỗ mũi căng phồng, tất cả hình dáng của ả đã nói lên bản tính dã man thâm bạo đã choán hết tâm tư ả mỗi khi ả vớ được chiếc roi.

- Chiếc roi này giống hệt chiếc roi tôi vẫn dùng trong trại - Béc-ti-na mỉm cười đứng ngắm cô em.

Hen-rích lặng lẽ gật đầu.

- Tôi muốn ghi lại địa chỉ của anh, chúng mình sẽ viết thư cho nhau nhé
- Béc-ti-na nói với Hen-rích nhân lúc Lô-ra đang mãi chạy sang phòng bên khoe món quà mới.

Hen-rích lơ đãng đọc địa chỉ của mình, mà trí óc còn mãi nghĩ đâu đâu. Trước mắt anh vẫn hiện rõ bộ mặt điên cuồng và ghê tởm của Lô-ra.

- Mẹ không cho phép đi đến trại!- Lô-ra quay trở lại mếu máo than thở.

- Để thử món quà này, ở đây có bọn con gái Nga làm việc cho nhà ta.

Hen-rích giằng lấy chiếc roi ở tay Lô-ra, nhưng sức nhớ ra và giả vờ làm như cốt lấy nó để xem. Bề ngoài, nó chỉ là một chiếc roi thông thường nhưng ở giữa cái rãnh da, lờm chờm đầy gai nhọn, Hen-rích dang tay dùng hết sức quất mạnh vào lưng chiếc ghế bành.

- Ôi, trông kìa, da bọc đệm bị thủng rồi đấy - Lô-ra tấm tắc khen.

Mấy người đều cúi xuống xem. Quả thực lớp da in hằn lỗ chỗ vết roi gai...

- Tôi sẵn sàng nhận anh làm quan coi tù trong trại - Béc-ti-na vừa nói vừa nhìn Hen-rích một cách ý nhị.

- Thế chị có phải dùng đến roi vọt luôn không?

Béc-ti-na bắt đầu thuật lại tỉ mỉ chế độ giam cầm trong trại. Ả coi rằng đây là người nhà cả cho nên chẳng cần giấu giếm. Ngược lại, nữ trung tá Béc-ti-na còn tìm mọi cách để trưng bày với chàng sĩ quan Nam tước đẹp trai sự hà khắc của một mục Giét-ta-pô trưởng trại tù binh.

Hen-rích nắm chặt tay, nghiến răng đứng nghe những lời khoe khoang kỳ quái của ả. Chốc chốc anh lại liếc nhìn Lô-ra đang dán mắt vào bà chị họ cho khỏi bỏ sót mất một lời của tên đao phủ mặc váy này. Từ đó, Hen-rích càng căm thù hai chị em chúng hơn. Giá mà được vứt bỏ tất cả ở đây để trở về Xanh Rê-mi với Mô-níc. Trong giờ phút này, cô gái dịu dàng, xinh đẹp, trong trắng ấy đối với anh sao mà thân yêu đến thế.

Nhưng anh không thể quẳng hết mọi việc để về Xanh Rê-mi được.

Hai vợ chồng tên thiếu tướng đang trao đổi điện tín khẩn cấp cho nhau và có thể là nay mai, Béc-gôn sẽ thân hành dẫn xác về Mu-khen. Như vậy là phải nán lại, phải đóng vai trò gã si tình. Ghê tởm, hết sức ghê tởm, nhưng cần phải như thế. Mỗi ngày liền mục En-da bắt đắc dĩ làm ra vẻ dửng dưng đi theo hai anh em dạo chơi, tham gia những cuộc vui của họ và lãnh trách nhiệm đệm đàn dương cầm trong các buổi khiêu vũ.

Và Béc-gôn đã nhận thấy lòng dửng dưng đó lúc nào về tới Mu-khen khi đêm đã khuya, trước hôm Hen-rích lên đường. Nghe xong lời báo cáo rành

rọt của vợ về thái độ của hai anh em, về các biện pháp mà mẹ đã thi hành để bảo vệ lợi ích của cô con gái rượu chống lại sự xâm lấn của bà chị họ xinh đẹp, Béc- gôn âu yếm đụng khê ngón tay vào cái má bánh đúc của vợ:

- Ô, meine Katze!

Và "con mèo" suýt nữa thì khóc òa lên vì sung sướng trước cử chỉ âu yếm khác thường của chồng.

Sáng sớm, khi Hen-rích vừa mới cạo mặt và mặc xong áo quần, Béc-gôn đã bước vào phòng anh, cảm động, vui vẻ. Cuộc gặp gỡ giữa ông bố và cậu con nuôi ra chiều thân mật, cởi mở.

- Ôn cả, ổn cả rồi!- Tên tướng s.s. xoa tay, nhắc đi nhắc lại câu nói quen mồm của lão.

- Ba ạ, trông ba đeo lon cấp tướng có vẻ nèn lắm.

- Ôn cả, con ạ. Cuộc tấn công ở Nga đang tiếp diễn thuận lợi. Chỉ cần một vài bận cố gắng nữa là cái tên hộ pháp phương Đông sẽ phải quỳ gối trước vị thần Đức. Chiến tranh sẽ chấm dứt! Và hôm nay, nếu suy tính rằng, sau khi chiến thắng, ba con ta sẽ làm gì, sẽ xây dựng cuộc đời ra sao thì cũng không phải là một điều viễn vông nữa đâu!

- Và chiến thắng sẽ không cần có sự tham gia trực tiếp của con - Hen-rích thở dài.

- Con yêu quý ạ, đừng than phiền nữa. Bọn Nga đang kháng cự như đàn chó cùng cắn giậu. Hàng đoàn tàu đầy ắp thương binh loại nặng đang ùn ùn kéo dài về phía tây. Phải, chúng mình tổn thất khá nặng. Nhưng rồi đâu cũng vào đấy cả. Nên ba chỉ muốn biết rằng con nghĩ thế nào về tương lai của chúng ta?

- Sự nghiệp của con luôn luôn dựa vào sự nâng đỡ và dạy bảo của ba.

- Tất nhiên bao giờ con cũng có thể tin như vậy. Thế còn việc riêng của con? Mong là không có một cô gái Pháp xinh đẹp nào đang nóng lòng trông ngóng con trở về Xanh Rê-mi chứ? Đúng thế không?

- Con quyết giữ lời đã hứa với Lô-ra là không quen biết cô gái nào ngoài bạn gái của em con.

- Thế còn cô gì, cô ta tên là gì... ừ, cái con bé con bà chủ khách sạn nơi con ở ấy mà? Ba đã biết hết mọi việc rồi đấy nhé!

1. Đọc là: Ô mai-nơ Khát-xê, tiếng Đức có nghĩa là: ô, con mèo cái của anh (N.D).

"Chả nhẽ tên Mi-le lại ton hót với lão này rồi sao?" - Hen- rích thoáng nghĩ vậy.

- Ô, thưa ba, xin cam đoan là ngoài những bài học tiếng Pháp...

- Hen-rích, hãy nghe đây, ba cũng là cánh đàn ông và con nhà lính như con và ba hiểu rằng chúng mình cần phải giải trí, phải có bạn bè quen biết và nói trắng ra là phải đòi hỏi về sinh lý. Ấy, chớ đở mặt, ta là ba con cơ mà. Ba có thể trò chuyện với con một cách thành thật, cởi mở. Ba không phản đối con học sinh ngữ với cô giáo nào đó, nhưng ba muốn bàn tới việc khác. Ba muốn hỏi con về các kế hoạch tương lai, về các kế hoạch đứng đắn. Vào lứa tuổi con cũng đã cần phải nghĩ tới việc này rồi.

- Con đã nghĩ rồi.

- Nếu không giữ bí mật, thì nói ra cho ba nghe nào!

- Con không có bí mật gì với ba cả. Tương lai của con sẽ gắn liền với gia đình ta, với tương lai của Lô-ra.

Béc-gôn đứng phắt dậy khỏi ghế bành và đi đi lại lại trong phòng như lão vẫn thường làm trong những phút bị xúc cảm mạnh.

- Con đã ngỏ ý với em chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Lô-ra còn trẻ con, còn ngây thơ lắm. Có thể em nó chưa phân biệt được cái lối giảng gió tầm thường với tình yêu thương chân chính.

- Con nói đúng đấy... Thế thì con định xử trí ra sao?

- Hiện nay, chúng con đã quen biết nhau. Em nó đã hơi biết tâm tính con rồi. Con sẽ viết thư cho nó nhiều hơn trước. Đến mùa đông, khi nào được nghỉ phép hàng năm, con sẽ về Mu- khen để nói chuyện đứng đắn với em con.

Béc-gôn lưỡng lự giây lát. Có thể thúc giục cho mọi việc tiến nhanh hơn được chăng? Nhưng như vậy thì bất lịch sự, không khôn ngoan và tên thiếu tướng đồng ý với Hen-rích:

- Đúng, hợp lý lắm, Hen-rích ạ! Ba khen ngợi và đồng ý với con... Vậy giao hẹn thế này nhé: mùng 4 tháng 2 là ngày sinh của Lô-ra, đến ngày đó...

- Ba có thể tin rằng câu chuyện về tương lai của chúng con sẽ là món

quà tặng cho Lô-ra không?

- Ồ, hẳn đi chứ lại!... Nếu cần ba sẽ nói với em như vậy - Lão vợ nói chừa- Còn bây giờ thì chúng mình đi ăn sáng.

Béc-gôn ôm lấy ngang lưng Hen-rích và dẫn anh sang phòng ăn, ở đây, En-da cùng Lô-ra đang đợi họ. vắng mặt Béc-ti-na, mặc dầu hôm qua ả đã rỉ tai Hen-rích rằng thế nào cũng đến ăn bữa sáng để tiễn chân anh luôn thể.

Ngày nghỉ phép cuối cùng của Hen-rích ở nhà Béc-gôn đã trôi qua rất thoải mái, vui vẻ. Ai nấy đều phấn khởi, cảm động. Cả lúc đi dạo chơi, cả lúc đánh bi-a, cả lúc ăn cơm trưa, Béc-gôn luôn mồm gọi Hen-rích là con nuôi đồng thời nháy mắt cho vợ. Lão cảm thấy mình là kẻ đánh cá, sau một thời gian chờ đợi lâu dài và vất vả, đã vớ được chú cá măng béo bở. Và Hen-rích Phôn Gôn-rinh cũng không có cơ gì để mà không bằng lòng. Lễ dạm hỏi lùi lại được mấy tháng nữa mà trong cả quãng thời gian này có thể xảy ra bao nhiêu việc. Nhưng bây giờ nhất định anh có thể dựa vào mọi sự che chở của lão bố vợ. Không phải gã sĩ quan nào cũng có được ông quan thầy là tướng Giét-ta-pô, lại là bạn thân của Thống chế bộ trưởng Him-le. Rồi xem sự thực ai là cá béo, ai là ngư ông!

Về phía Lô-ra và En-da, thì mặt mày phớn phở lên vì sung sướng.

"Chắc hẳn bọn này đã biết hết câu chuyện sáng nay giữa mình với Béc-gôn"- Hen-rích cả quyết như vậy.

Tất cả gia đình Béc-gôn kéo nhau ra ga tiễn chân Hen-rích. Buổi chia ly hơi đượm vẻ buồn. Mụ En-da lấy mùi soa lau cặp mắt ráo hoảnh, còn Lô-ra thì ôm chầm lấy anh nuôi mà khóc nức lên thực sự.

Không thấy Béc-ti-na đi tiễn.

TÍNH MẠNG TREO ĐẦU SỢI TÓC

Theo lệ thường, cứ ngày thứ bảy, Mô-níc lại làm tổng vệ sinh trong phòng mình. Nàng đã lau chùi tất cả những thứ gì cần phải lau chùi, rồi mới lau đến các đồ trang trí lặt vặt bằng một mảnh dạ trắng. Những vật kỷ niệm này thật xinh xắn, thân yêu đối với nàng biết bao nhiêu. Đây là chiếc hộp kẹo tuyệt đẹp của cha tặng, khi nàng lên tám. Lúc ấy nàng rất tự hào, vì chiếc hộp không đựng kẹo mà lại đựng một cái mặt dây chuyền bằng vàng. Và cả nàng, cả mẹ nàng, cả anh Giăng chưa hề nghĩ rằng, sau đấy mấy năm, Mô-níc đã lồng vào trong quả tim đó một bức ảnh cuối cùng của cha.

Còn bộ đồ trang sức kia là món quà của mẹ nhân ngày lễ Kiên-tín. Trời ơi, sao mà những ngày ấy đã lùi xa vào dĩ vãng nhanh chóng như vậy, dạo ấy sao mà nàng ngớ ngẩn thế. Trong bộ xiêm áo trắng với bó hoa trắng trên tay, nàng tự cảm thấy mình là một bà hoàng hậu có uy lực vạn năng trên đời này. Trước mắt nàng, mặt trời rực chiếu, hoa thủy tiên rộng nở thành một vùng sáng quanh đầu và tỏa hương ngào ngạt. Tiếng đại phong cầm trang nghiêm và từng bừng hát mừng nàng.

Ngày hôm ấy, Mô-níc như bay trên đôi cánh tiên còn Giăng thì cứ trêu chọc nàng là "cô dâu của chúa" đến nỗi khiến Mô-níc chả dám liếc nhìn một cậu con trai nào cả. Hôm ấy, anh Giăng cũng dành sẵn cho nàng một tặng phẩm, đó là một pho tượng bán thân Vôn-te bằng đồng đen. Bác An-đơ-rê, anh rể mẹ nàng đã cười lăn ra vì món quà này! Bác bảo rằng, nó không hợp với tình thế hiện tại và Giăng tranh luận với bác khá lâu về Vôn-te. Giăng cho rằng Vôn-te là thiên tài chói lọi nhất của nước Pháp, còn bác An-đơ-rê thì cho rằng, ông này chỉ là một gã vô liêm sỉ nhưng khôn ngoan, mồm nói chân lý và tự do nhưng thực ra lại quỳ gối trước bọn quý tộc, bọn bồi bút, cho nên trong đầu óc lão chả có gì thiêng liêng cả.

Ô, bây giờ Mô-níc hoàn toàn đồng ý với bác. Nàng căm ghét Vôn-te vì lão đã chê giễu thần tượng của nàng là Gian Đa. Quả thực, trong con người lão này chả có chút gì thiêng liêng, chả có mảy may tình yêu nước Pháp khi

lão đã dám mạo báng vị anh hùng của nước Pháp.

Trong phòng Mô-níc có treo bức tranh vẽ Gian Đa đang dẫn đầu đoàn quân giáp binh, tay cầm thanh gươm.

Tối nào, trước khi nằm ngủ. Mô-níc cũng ngược nhìn lên bức tranh mà cầu nguyện, mong tìm thấy một sự ủng hộ của người con gái bất diệt xứ Oóc-lê-ăng.

Mô-níc cũng mơ ước đến những chiến công làm vinh quang cho Tổ quốc Pháp, bởi vì nàng cũng căm thù kẻ thù dân tộc như Gian Đa. Nàng chẳng từ việc gì cả, miễn là giải phóng được xứ sở khỏi gót sắt của quân xâm lược. Trong những đêm dài thao thức, trằn trọc trên giường, Mô-níc mãi mê cân nhắc trong óc mọi phương pháp có thể dùng để trả thù bọn chiếm đóng và để chóng đến ngày chiến thắng. Biết bao nhiêu hành vi anh hùng đã hiện lên trong tâm trí nàng. Nhưng khi vừa thoáng nghe tiếng giày đinh bọn lính tuần tra đi lại trước cửa phòng tham mưu sư đoàn thì giấc mơ phút chốc đã tiêu tan. Những bước chân nặng nề, rầm rập trong đêm thâu tĩnh mịch như những nhát búa nện vào ngực nàng, đè lên trí não, làm nàng không sao chớp mắt được.

Rồi sáng sớm mai, sau một đêm mất ngủ, Mô-níc lại phải giúp mẹ hầu hạ những kẻ mà nàng vô cùng thù ghét. Sự thực thì nàng phải làm việc này là do lệnh của Phơ-răng-xoa. Bọn sĩ quan say mềm thường hay ba hoa. Chỉ một lời nói hớ hênh là đủ cho anh em du kích nắm được thực chất của các cuộc hành binh càn quét nhân dân địa phương hay vây lùng du kích. Nhưng lâu nay, nàng chỉ truyền cho Phơ-răng-xoa được rất ít tin tức.

Anh ruột nàng là Giăng hiện nay đang ở đâu đó trong núi với du kích. Mô-níc cũng muốn đi theo Giăng nhưng Phơ-răng-xoa nghiêm cấm nàng không được rời khỏi Xanh Rê-mi. Anh ta cho rằng khó mà kiếm được người liên lạc cừ hơn. Nhưng bây giờ, khi Hen-rích đến trọ ở khách sạn nhà nàng...

Mỗi lần chợt nghĩ tới gã nam tước sĩ quan tham mưu Đức Hen-rích Phôn Gôn-rinh là y như Mô-níc lại đỏ mặt. Thòi gian gần đây, nàng không nhận ra mình nữa. Trước kia, việc gì cũng rõ ràng đơn giản cả: Mô-níc có bốn phận dạy tiếng Pháp cho Hen-rích cốt để kết thân với gã và lợi dụng tính ba hoa của gã. Cô gái xưa kia chưa hề thèm mỉm cười với một sĩ quan Đức nào hết, kể cả nụ cười xã giao của chị hầu bàn, nay lại vui lòng ngồi tán chuyện tri kỷ hàng giờ liền với gã Nam tước lịch sự, niềm nở chào đón gã, thậm chí thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía gã bằng khóe mắt duyên dáng. Ồ, thoát tiên kể cũng khó hiểu!

Sau buổi học, Mô-níc chạy về phòng riêng, gieo mình xuống giường. Căn phòng này đã trở thành một "hầm ngầm cố thủ" của nàng, cả cái thế giới quen thuộc cùng những đồ vật quen thuộc này từ tấm bé đã đùm bọc nàng như những người bạn thân và hình như muốn nói: "Ở đây, chị có thể thổ lộ hết nỗi lòng mình, không hề gì đâu mặc dầu đã lâu chị chẳng thèm nhìn ngó gì đến chúng em, chẳng buồn diện áo đẹp, mà trước kia chị rất thích, chẳng thiết đụng tới chiếc dương cầm mà ngày xưa chị thường chơi. Chị không đặt những bó hoa tươi lên bàn mà chị vẫn cho là linh hồn của cuộc sống. Chúng em thừa biết rằng, từ khi thành phố bị tạm chiếm, chị chưa hề xem chiếu bóng, xem kịch và đã đoán ra nguyên nhân. Bởi vì lòng chị đang đeo băng tang, chị Mô-níc xinh xắn ơi! Chúng em khâm phục chị, rất bằng lòng về chị! Chị đã không phản bội chúng em, không phản bội nước Pháp yêu dấu. Chị phải làm thế mới có ngày được tự do và hạnh phúc".

Gian Đa từ trên tường nhìn xuống nàng và mỉm cười âu yếm.

Mấy lâu nay, Mô-níc tránh nhìn lên bức tranh thân yêu đó. Hình như nàng sợ rằng Gian Đa đã hiểu thấu nỗi lòng riêng mà nàng vẫn muốn giấu giếm ngay cả với lương tâm mình nữa.

Từ khi bà Đu-ren thuật chuyện rằng Hen-rích đã tha Giăng cùng một du kích khác, cô gái tự nhiên thay đổi hẳn thái độ đối với gã. Không phải nàng

đã có cảm tình với gã đâu, vì nàng chưa biết tí gì về những động cơ đã xui gã hành động như vậy. Chỉ có điều là gã sĩ quan tham mưu khác thường này đã khêu gợi tính tò mò của nàng. Gã là ai và tại sao lại tỏ ra khác hẳn bọn sĩ quan Đức khác?

Giờ đây, ngồi trong phòng riêng, cô gái ôn lại từng lời nói, từng cử chỉ của gã.

Phải, anh ta không giống như tất cả lũ kia, nhưng phải chăng điều đó có một bí ẩn gì đây? Dù sao, gã vẫn là kẻ thù của mình cơ mà! Thế ngộ gã không phải là kẻ thù thì sao? Dĩ nhiên ngay trong bọn Đức cũng có nhiều người chống phát xít mà phải giấu kín mọi hoạt động của mình, không dám lộ quan điểm của mình ra. Hay có lẽ Hen-rích cũng như nàng, đang chờ đợi ngày diệt vong của chủ nghĩa phát xít? Và còn làm cho ngày ấy chóng đến nữa là khác! Mà cũng rõ ràng lắm rồi. Anh ta đã cố ý để Mô-níc ngồi một mình cho nàng có thể đọc bức thư đê mật của Lê-véc. Rồi anh ta còn nhấn mạnh rằng muốn làm quen với các bạn nàng. Có lẽ anh hy vọng dựa vào nàng để bắt liên lạc với du kích...

Thế nhưng nếu đúng như Phơ-răng-xoa nói, thái độ của Hen-rích là một sự khiêu khích đáng sợ. Và cặp mắt to màu gio vẫn nhìn nàng đầy vẻ nồng nàn ấy lại che giấu sự thâm độc của một tên Giét-ta-pô? Khi để nàng xem trộm lá thư của Lê-véc, anh đã cứu sống hai du kích cùng gia quyến họ. Thế là làm sao? Bọn mật thám có thể thả con săn sắt bắt con cá rô không.

Chúng buông tha hai du kích để rồi sau này, khi đã chiếm được lòng tin, sẽ giết hại hàng trăm sinh mạng?

Không, không, không thể thế được. Theo lập luận thì điều đó có thể có, nhưng còn có cái khác có thể đáng tin cậy hơn lập luận thông thường. Ví dụ trái tim chẳng hạn. Trái tim thầm bảo nàng rằng, Hen-rích không thể làm những điều tội lỗi và phản bội. Phải, phải, còn có lập luận của trái tim...

Mô-níc hoảng sợ trước những ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu óc mình. Có lẽ nàng đã yêu gã sĩ quan của quân đội thù địch rồi chẳng? Nàng muốn làm cho gã say mê mình, nhưng rốt cuộc chính lòng mình lại vướng phải tơ tình. Thôi hãy thành thực với lương tâm đi. vả lại chưa ai hay mà mới chỉ mình mình biết cơ mà... Phải, ta đã đau khổ, khi biết rằng trong bữa tiệc vui chúc mừng Hen-rích được huân chương đã có mặt bọn gái điếm... Ta mừng rỡ khi nghe Phơ-răng-xoa hứa là sẽ báo cho du kích đừng bắn vào Hen-rích. Ta hồi hộp khi chàng đi Li-ông vì lo lắng rằng du kích ở đó không biết chàng. Giờ đây ta đang xót xa nghĩ rằng Hen-rích đã đi Mu-khen và sẽ sống chung dưới một mái nhà cùng người con gái khác, mặc dầu người ấy là em nuôi. Như vậy nghĩa là Mô-níc đã bắt đầu ghen tuông, lo sợ cho tính mạng của chàng, trông ngóng chàng trở về. Thật là đáng sợ, khó mà tưởng tượng được. Mô-níc nháy phắt dậy, chạy tới mở toang cửa sổ ra. Cái gì thế? Một chiếc xe quen thuộc. Trống ngực nàng đổ hồi. Chàng sắp bước xuống xe và đi về phía khách sạn đấy. Nhưng không, chàng rẽ sang phòng tham mưu, khuất sau cánh cửa.

Mô-níc thong thả, rất thong thả ngồi xuống ghế, nét mặt thản nhiên, chỉ hơi tái đi. Nhưng hai mắt gương to và kính hải, tim đau nhói.

Vâng, nàng yêu, nàng đã yêu kẻ thù, yêu một gã sĩ quan Đức! Biết thổ lộ cùng ai bây giờ? Biết hỏi ý kiến ai bây giờ? Hỏi mẹ chẳng? Ồ không, mẹ chả làm cố vấn được đâu, mẹ chỉ biết tôn sùng Hen-rích từ khi chàng tha chết cho Giăng. Thế thì hỏi Phơ-răng-xoa chẳng? Không ăn thua gì đâu! Nàng đến chết mất vì ngược, nếu có ai biết nỗi lòng mình. Tiếc là không còn bác An-đơ-rê Rơ-ma!

Mô-níc ngược nhìn Gian Đa bằng cặp mắt cầu khẩn như tìm vị cứu tinh cuối cùng. Nhưng cô gái Oóc-lê-ăng nhìn nàng có vẻ lạnh lùng, quở trách. Và Mô-níc gục đầu xuống bậc cửa sổ, khóc nức lên.

Như tất cả các cô gái trên trái đất này, Mô-níc tin rằng tình yêu là niềm hạnh phúc lớn, nhưng đồng thời cũng có thể là niềm đau khổ, một điều đại bất hạnh.

Và Mô-níc không biết, hay không thể biết được rằng mấy hôm sau chính cái người đã làm nàng đau khổ sẽ cân nhắc là nên tự tặng mình một viên đạn vào trán ngay lập tức hay nên chờ thêm vài phút nữa.

*

* *

Lút đón Hen-rích với vẻ mừng rỡ ra mặt.

- Hen-rích, anh đã về đấy à? Hay quá! vắng anh, tôi như thiếu một cái gì.

- Lút ạ, tôi cũng nhớ anh lắm. Chỉ đối với anh, tôi mới có thể nói chuyện cởi mở, đơn giản được.

- Chúng ta nhớ nhau như đôi tình nhân. Trung tướng cũng đang chờ anh đấy. Ông ấy đã hỏi mấy lần rằng anh đã về chưa.

Quả thật khi thấy Hen-rích, E-véc rất mừng rỡ.

- Ông bạn thiếu tướng Béc-gôn của tôi có khỏe không?

- Thưa rất khỏe. Ba tôi gửi lời thân ái chào Trung tướng và chúc Trung tướng khỏe mạnh, lập nhiều thành tích.

- Rất cảm ơn. Thế ở Béc-lanh và Mu-khen có tin gì mới không?

Sau khi nghe xong câu chuyện nghỉ phép của Hen-rích với một vẻ

không lấy gì làm chăm chú lắm, Trung tướng chuyển ngay sang chuyện công tác.

- Thú thực rằng tôi rất sốt ruột mong anh về. Vấn đề là thế này nhé: có một việc khá phức tạp mà chỉ những người có tài phục nhân tâm như Nam tước mới đảm đương nổi.

- Thưa Trung tướng, ngài đánh giá khả năng của tôi hơi cao quá đấy ạ.

- Không phải thế đâu! Như anh đã biết, từ trước đến nay, sư đoàn ta vẫn bị coi là đơn vị hậu phương. Do đó mà người ta không giao cho chúng mình loại vũ khí tự động kiểu mới đã trang bị cho các sư đoàn tiền phương.

Hen-rích chăm chú nghe.

- Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi. Có tài liệu cho hay rằng bọn Anh đang gấp rút chuẩn bị mở mặt trận thứ hai. Vì vậy các sư đoàn hậu phương như chúng ta cũng được tăng cường. Đã có lệnh cải tiến trang bị cho chúng mình. Sư đoàn ta đã nhận phiếu lĩnh vũ khí ở trạm phân phối tại Bông-vin, nơi chế tạo ra thứ vũ khí này. Dĩ nhiên là họ sẽ gửi nó ra mặt trận trước tiên, còn chúng mình chỉ được phát của thừa. Nhưng tôi lại muốn lĩnh loại vũ khí này càng sớm càng hay để cho tất cả sĩ quan, binh lính kịp thời học cách sử dụng nó thật tinh thông. Và nếu cần sẽ cho bọn Anh Mỹ một trận Đoong-kéc mới. Anh hiểu không nào?

- Thưa, hiểu lắm ạ.

- Sự mạng của anh là ở chỗ thúc giục việc gửi vũ khí tới cho sư đoàn ta thật nhanh chóng. Anh phải tìm mọi cách để đạt được mục đích này. Giấy tờ và tiền nong đã chuẩn bị xong xuôi. Mong rằng anh sẽ lên đường ngay ngày mai. Rõ không?

- Rõ. Thế khi lĩnh xong vũ khí rồi thì ai sẽ phải hộ tống nó?

- Anh sẽ lập tức báo tin về qua điện đài của quân đoàn. Nhưng nên chú ý là có thể bị nghe trộm đấy. Cho nên ta hãy giao ước với nhau là anh sẽ báo tin rằng thuốc lá đã mua xong và ví dụ anh cần 100 hòm. Như thế có nghĩa là đã lĩnh xong vũ khí và cần 100 lính hộ vệ hay là bao nhiêu đó tùy anh định đoạt. Anh phải trông coi việc chất hàng và sẽ trở về đây hoặc là theo đoàn tàu chở vũ khí hoặc là bằng ô-tô. Chắc anh định dùng xe riêng đi Bông-vin chứ gì?

- Thưa, đúng như thế đấy ạ.

- Vậy thì ngoài tên lính hầu ra nên mang thêm hai tên lính hộ vệ.

- Tôi xin phép Trung tướng miễn khoản lính hộ vệ. Bởi vì càng tiền hô hậu hét thì bọn du kích càng chú ý đến tôi hơn.

- Anh nói đúng. Nhưng đến Bông-vin nên cẩn thận đấy nhé, bọn du kích hoạt động mạnh lắm.

- Ngày mai tôi sẽ phải lên đường ư?

- Hôm nay nghỉ ngơi đi cho lại sức và chuẩn bị sẵn sàng để sáng mai lên đường. Hy vọng rằng anh sẽ báo cho chúng tôi tin mừng trong một thời gian ngắn.

- Thưa Trung tướng, tôi sẽ xin cố hết sức mình. - Sự uỷ thác của E-véc rất ăn khớp với những kế hoạch của Hen-rích đến nỗi anh đâm ra hơi lo sợ.

"Thật là may mắn cho mình - anh vừa sắp xếp va-ly vừa suy nghĩ - Nhưng vận đò đến cũng là một thứ cô nàng hay làm nũng... Dọc đường mình cứ bần khoản mãi không biết kiểm soát gì để đến Bông-vin được thì

bỗng dưng chúng nó lại cử đúng mình đến đây?... Chắc rằng rất quan trọng, nếu không thì họ đã báo trước cho mình biết... Hoặc là vì họ không muốn làm mình hồi hộp hoặc là đang nghiên cứu tình hình... Dù sao cũng nên sẵn sàng đón lấy mọi việc bất trắc..."

Hen-rích liếc quanh gian phòng, tựa hồ như mỗi thấy nó lần đầu và... lần cuối cùng. Có thể anh sẽ không trở về đây nữa. Có thể không bao giờ còn thấy Mô-níc... Và nàng chẳng hề biết rằng có một người bạn hoạt động bên cạnh nàng. Thậm chí những điều mà hôm nay anh sẽ nói xa xôi bóng gió cho nàng biết thì nàng cũng sẽ coi như là những lời ba hoa của gã sĩ quan tham mưu trẻ tuổi và nàng sẽ tự hào rằng đã lôi được lưỡi anh chàng này một cách quá dễ dàng... Nhưng tại sao nàng chưa đến? Có lẽ Cuộc chưa tìm thấy nàng chẳng? Có lẽ nàng vắng nhà chẳng? Vậy nên làm thế nào? Chưa báo được cho Mô-níc biết mục đích chuyên đi công tác này thì anh chưa thể lên đường được... Hay phải đi tìm nàng?

Hen-rích sắp xuống tầng dưới, chợt nghe tiếng gõ cửa. Mô-níc! Chỉ mình nàng mới có cái lối gõ khẽ ba tiếng liền như thế. Quả thực nàng đã bước vào phòng. Hen-rích nhận thấy ngay nét mặt nàng lộ vẻ bơ phờ, còn hai mắt hơi hoe đỏ. Lòng anh se lại vì lo lắng và thương hại.

- Mô-níc, cô ... khóc hay sao? Có việc gì thế? - Hen-rích hấp tấp hỏi, chưa chịu buông bàn tay cô gái ra và cố nhìn thẳng vào đáy mắt nàng.

- Ai lại khóc - Mô-níc lảng nhìn sang phía khác - Tôi giúp mẹ làm món xà lách cho nên bị hơi hành xông lên mắt đấy.

- Hừ khéo chống chế nhại! Nhưng tôi lại muốn mắt cô đỏ lên gì khóc cơ, vì tôi lại sắp đi xa... Và lần này sẽ nằm lại Bông-vin khá lâu.

- Ở Bông-vin à? - Hen-rích thấy rõ bàn tay Mô-níc run lên trong tay mình.

- Tại sao cô lại sững sốt lên như thế?

- Có sao đâu tôi vẫn thế... Anh nên hiểu là tôi có người chị họ ở đây...

- Chẳng lẽ chị cô lại ghé gớm đến nỗi tôi cũng phải sợ kia à?

- Không anh không phải sợ chị ấy mà phải sợ du kích... Cách đây hai hôm chị ấy có đến chơi nhà tôi và thuật chuyện rằng ở đây nhốn nháo lắm.

- Thế thì đã sao nào?

- Tôi chỉ muốn báo cho anh biết trước mà phòng thân thôi.

- Rất cảm ơn, cô thật là một người tốt bụng... Thế cô có biết gì không? Tại sao cô lại không đi Bông-vin thăm bà chị họ luôn thế?... Tôi xin sẵn lòng mời cô ngồi xe riêng của tôi cả khi đi lẫn về.

- Anh này hay chữa? Chẳng lẽ tôi lại bỏ mẹ tôi ở nhà sao? Bao nhiêu công việc mà chỉ có mình mẹ!

- Thế thì tôi sẽ báo tin cho cô sau khi đã chất xong vũ khí lên xe lửa.

- Vũ khí à? Vũ khí gì? - Mô-níc ngạc nhiên.

- Ấy chết, tôi trót buột miệng đấy thôi - Hen-rích kêu lên có vẻ bực mình - làm thằng sĩ quan tham mưu mà rõ cứ mồm loa mép giải y như mù hàng tôm hàng cá ngoài chợ.

- Hóa ra việc bí mật à? Và anh sợ là tôi...

- Không, không, tôi tin cô chứ, nhưng chỉ tha thiết mong rằng đừng vui mồm lộ chuyện này và với người khác, nếu không thì số vũ khí đó rất có thể

không đến tay sư đoàn chúng tôi mà lại lọt vào tay du kích mất. Gần đây bọn chúng hết sức chú ý đến việc này hơn nữa khi biết thêm rằng đó là loại vũ khí tự động... Sự thực thì chỉ có mình tôi nắm vững thời giờ chuyên chở vũ khí... Và lại câu chuyện này giữa cô và tôi hoàn toàn không thích hợp với tai con gái, nhất là với đôi tai xinh xinh hồng hồng như thế kia... Vậy chúng mình định giải quyết việc đi Bông-vin ra sao đây!

- Chưa biết, có thể... - Mô-níc do dự giây lát - Lút-vi-la rất vui mừng...

- Thế thì phải giao hẹn trước. Lúc nào công việc sắp xong, tôi sẽ đánh điện cho cô và sẽ xin đón cô ở nhà ga.

- Nhưng tôi lại không muôn thiên hạ trông thấy mình đi cùng sĩ quan Đức, nhất là ở Bông-vin không ai biết tôi cả.

- Nếu nhìn mặt thì chẳng ai biết tôi là người Đức. Và trước khi cô đến Bông-vin tôi sẽ cố xoay kỳ được một bộ thường phục. Rồi từ Bông-vin chúng ta sẽ cùng đáp xe trở về đây... Đồng ý chứ?

- Đồng ý - Mô-níc gật đầu nhưng có vẻ chưa dứt khoát hẳn - Sẽ xin chờ điện của anh, còn bây giờ xin chúc anh lên đường may mắn.

Sáng hôm sau khi thành phố Xanh Rê-mi còn yên giấc, Hen- rích và Cuốc đã lên xe đi Bông-vin. Hen-rích nhắm tính rằng họ sẽ tới Bông-vin giữa trưa nếu xe chạy với tốc độ 90 cây số một giờ. Cuốc cho xe bon rất nhanh, chiếc kim tốc độ luôn luôn nhảy múa quanh con số 100.

- Không biết ở đâu mà mình cũng đã đi qua con đường như thế này?- Hen-rích chợt nhớ ra là mình đã trông thấy cảnh vật tương tự thế này ở nơi nào rồi. Những ngọn núi nằm rải rác tạo thành những thung lũng hẹp xanh rờn cỏ dại và những dòng suối ngàn nhỏ bé róc rách chảy qua đó, nước trong vắt như dòng lệ. Phía dưới rặng cây mọc chi chít, ở miền Tây U-cơ-ren cũng

có những bãi cỏ rộng hiện ra đột ngột giữa rừng rậm như thế này. Phải, phải, anh đã đi qua con đường đẹp đẽ như thế này một lần hồi trước chiến tranh, khi anh đi từ Sta-nít-láp đến I-a-rem-se. Đúng, đã lâu lắm rồi...

Hen-rích nhìn Cuốc bằng cặp mắt nghi ngại, tựa hồ như gã này đã đọc trộm được những ý nghĩ của anh. Hắn đang ngồi nắm chắc lấy tay lái và nhìn trừng trừng về phía trước. Trời mát mẻ nhưng mặt Cuốc đầm mồ hôi. Vì sợ không dám rời tay khỏi vành lái nên hắn cứ phun phì phì, cố nhỏ những giọt mồ hôi rỉ vào môi.

- Nào, đưa tớ, cậu nghỉ một lát đi.

Hen-rích ngồi vào sau tay lái. Thế mà thoải mái hơn. Con đường quanh co bắt buộc trí óc phải căng thẳng. Cái chính là không được nghĩ tới việc nào khác. Đặc biệt hôm nay anh cần bình tĩnh và tự chủ hơn bao giờ hết. Có thể sau khi đến Bông- vin Hen-rích sẽ nhận nhiệm vụ ngay lập tức và phải hoàn thành nội nhật hôm nay.

Con đường mỗi lúc một khúc khuỷu, ngoằn ngoèo, có nhiều chỗ ngoặt hơn nên phải thay đổi tốc độ luôn, lúc thì trèo dốc ngược, lúc thì tắt máy mặc cho xe lao xuống.

Mãi năm giờ chiều mới đến Bông- vin. Người thường trực khách sạn dành riêng cho sĩ quan Đức cho biết là không còn phòng đôi nào nữa. Nhưng một năm bạc lốn vứt ra, kèm theo giấy tờ đã đảo lộn tình hình rất nhanh chóng. Năm phút sau, Hen-rích và Cuốc đã chuẩn bị tắm rửa.

- Cậu tắm trước đi, rồi chạy đi hỏi xem ở đâu có tiệm ăn tối - Hen-rích hạ lệnh cho tên lính hầu.

Hen- rích không nhầm khi đoán rằng anh biết rõ nhiệm vụ lúc đặt chân tới Bông- vin. Trong lúc quốc đang tìm tiệm ăn thì Hen- rích đã nắm được tình hình ở đây gay go như thế nào.

Nguyên do thành phố Bông-vin nằm dưới chân núi An-pơ và tất cả quận này là trung tâm của phong trào du kích miền Nam nước Pháp. Những cuộc săn lùng du kích của bọn Giét-ta-pô trong một thời gian khá lâu chẳng mang lại kết quả gì. Ngược lại, chế độ tàn sát dã man đối với nhân dân địa phương vô tội chỉ tổ đẩy họ tham gia hàng ngũ du kích đông hơn.

Nhưng đầu tháng hai 1942 xảy ra một việc mà chẳng ai ngờ tới: Một trong những cán bộ tích cực nhất của tổ chức bí mật là liên lạc viên Ê-đê-giê-ne vốn tính vui vẻ hoạt bát và được mọi người yêu mến nay bỗng lộ mặt là một tên nội gián. Thoạt tiên chưa ai tin rằng Ê-đê-giê-ne là người vẫn thường thủ xướng ra các cuộc đột kích phá hoại và vẫn xung phong gánh vác những nhiệm vụ phức tạp lại có thể trở thành kẻ phản bội. Nhưng sau khi ba cán bộ lãnh đạo phong trào kháng chiến đã bị bắt thì Ê-đê-giê-ne tự tay vứt bỏ mặt nạ và mặc bộ quân phục sĩ quan SS Năm năm trước đây hẳn đã theo lệnh cơ quan Giét-ta-pô đột lọt một công nhân từ Pa-ri mò đến Bông-vin.

Vụ chỉ điểm này đã gây tổn thất nặng nề cho phong trào du kích: nhiều cán bộ trung kiên đã sa lưới, nhưng dù sao cũng chưa dẹp tan được tổ chức bí mật. Các cán bộ lãnh đạo chưa bị vào tù đã nhanh chóng thay đổi địa điểm liên lạc, địa chỉ, bí danh, căn cứ.

Du kích đã căng lưới để săn Ê-đê-giê-ne. Bây giờ hẳn đã ngang nhiên lấy lại tên thật là Vi-li Mây-e. Trong vòng một tuần đầu, sau khi tên mật thám đã trút lọt, hẳn bị ám sát đến năm lần: ngoài phố, trong nhà riêng, mặc dù hẳn đã phải đổi chỗ ngủ đến ba lần và cuối cùng ở tiệm ăn, hẳn bị chị hầu bàn tặng cho hai phát đạn vào ngực.

Bọn Đức chở hẳn vào bệnh viện và suốt mấy tháng liền hẳn im lặng tiếng. Anh em du kích hết sức căm tức khi biết Mây-e lại lộ mặt ra trên đường phố Bông-vin và giữ chức bí thư cho tên chánh mật thám mới đại tá Gác-ne. Ai cũng biết là tên nội gián này biết rõ mặt nhiều cán bộ kháng

chiến. Những người trước đây vẫn đóng vai bán báo, bán rau hay bán sữa và đi lại đàng hoàng trên hè phố Bông-vin nay phải lẩn tránh để khỏi lọt vào cặp mắt cú vọ của tên chỉ điểm.

Thêm vào đó là sự hoạt động của chính bản thân tên đại tá Gác-ne. Lão là một tên Giét-ta-pô cáo già nhiều kinh nghiệm được đặc phái về những địa phương mà tình hình phức tạp nhất. Lão lập tức bãi bỏ giờ làm việc ở trụ sở quân chính, huỷ lệnh tuần tra ban đêm và sự nổi tay này đã được lòng một số nhân dân. Lão còn phóng thích nhiều tù phạm, trong đó có khá đông bọn phạm tội hình. Phần lớn bọn này đã bị lão mua chuộc làm tay sai.

Cách đây mấy hôm du kích đã vớ được bản báo cáo của Gác-ne gửi về Béc-lanh, trong đó lão cam đoan rằng thời gian sắp tới sẽ thủ tiêu hết các thủ lĩnh kháng chiến nổi tiếng nhất và nói xa xôi rằng lão đã may mắn mò ra dấu vết của một tổ chức bí mật gì đó nằm ngay trong hàng ngũ quân đội Đức. Tên đại tá khen ngợi công lao của Mây-e là nhờ có tên này mà lão đã bí mật theo dõi được các cán bộ lãnh đạo kháng chiến.

Gác-ne hành động hết sức cẩn thận. Sau vụ dự kiến đặt mìn định phá đổ trụ sở Giét-ta-pô không thành, lão đã dời chỗ làm việc sang nơi khác mà không ai biết và chỉ thò mặt ra phố khi có cả một bầy lính SS, đeo tiểu liên hộ vệ và có Mây-e bám sát gót.

Gác-ne ăn trưa tại tiệm ăn Xa-voa của sĩ quan Đức, được canh phòng cẩn mật đêm ngày.

Rõ ràng là cần phải trừ khử Gác-ne và Mây-e. Nếu không thì có thể đoán trước rằng toàn thể Bộ tham mưu du kích sẽ bị tóm hết.

Hen-rích mãi suy nghĩ đến nỗi không nghe thấy tên lính hầu đã quay về.

- Thế nào, có gì mới không, Cuốc?

- Người ta chỉ cho tôi tiệm ăn riêng của sĩ quan là tiệm ăn Xa-voa.

- Có xa không?

- Ở phố song song cạnh phố này.

Mười phút sau, Hemrich đã có mặt ở tiệm ăn. Trước kia tiệm ăn này là của một người Pháp, nhưng chủ nhân đã bị bắt cách đây ít lâu và bây giờ tiệm ăn thuộc quyền một tên thương binh Đức.

"Lối vào dành riêng cho sĩ quan Đức" - Hen-rích đọc tấm biển bên cửa sổ và liếc nhìn tên lính gác.

Sau quầy hàng anh trông thấy một gã Đức to béo với hàng ria mép hung hung.

- Phải chăng, ngài là chủ tiệm ăn? - Hen-rích hỏi.

- Thưa Thượng úy, đúng! - Tên Đức trả lời theo tư thế quân sự - Tôi là Svan-be, chủ tiệm ăn.

- Ông Svan-be ạ, tôi tuy mới đến nhưng đã biết rằng tiệm ăn của ông khá nhất thành phố. Mong rằng ông vui lòng cho tôi ăn cơm ở đây trong vòng hai ba tuần.

- Ô, rất sung sướng! Xin cam đoan rằng ai đã tới tiệm ăn của tôi thì sẽ không bao giờ bị nhầm cả.

- Thế thì tôi xin phép tự giới thiệu tôi là thượng úy Nam tước Phôn Gôn-rinh.

- Tôi rất hân hạnh được tiếp đón một vị thượng khách như Nam tước.

- Tôi có thể cùng ông uống một cốc rượu vang nhân dịp quen biết này chăng? - Hen-rích đề nghị.

- Rất hân hạnh - Svanbe khấp khểnh bước tới tủ chè, chân phải hấn là chân giả. Hấn đặt chai rượu vang lên khay và bưng đến chiếc bàn Hen-rích ngồi.

Hen-rích móc trong túi ra một hộp xì gà Ha-ban-na tuyệt ngon và để lên bàn.

- Ô, "luých" quá! - Svan-be vừa xuýt xoa vừa rút một điếu - Bây giờ ít khi được hút xì gà Ha-ban-na chính hiệu lắm.

Hen-rích cũng châm một điếu còn bao nhiêu đẩy về phía Svan-be.

- Ông cầm lấy mà hút, tôi còn có thể tìm được thứ này. Bà chủ khách sạn ở Xanh Rê-mi đã tích trữ được khá nhiều loại xì gà này.

- Đây là món quà quý nhất đối với tôi! ông định lưu lại đây lâu hay chóng?

- Độ hai ba tuần, có thể tới một tháng - Hen-rích nâng cốc, Svan-be cũng làm theo.

- Chúc sức khỏe ông chủ! - Hen-rích lớn tiếng nói.

- Chúc tình quen biết của chúng ta! - Svan-be nghiêng mình- Thưa Nam tước, cơm thì ông sẽ đặt cho từng bữa, còn bàn hay phòng riêng thì xin ông tự chọn lấy.

- Tôi thích ăn cơm trong phòng riêng và nếu bây giờ ông rỗi, mong ông dẫn tôi đi xem phòng ngay.

- Mời ông đi vào cái cửa cạnh tủ chè kia.

Hen-rích theo gã chủ tiệm bước vào hành lang dài hun hút có rất nhiều cửa hai bên.

- Tôi vào đây được chứ?- Hen-rích nắm lấy quả đấm cửa hỏi.

- Không được đâu ạ, vì hàng ngày từ 2 tới 4 giờ phòng này bận khách. Đại tá Gác-ne cùng viên bí thư ăn trưa ở đây. Thế ông định ăn trưa vào mấy giờ?

- Đúng một giờ. Nhưng tôi không quen ăn vội đâu nên căn phòng này không hợp với tôi.

- Thế thì xin ông xem phòng khác - Tên chủ tiệm mở cánh cửa bên trái đối diện với phòng Gác-ne.

- Ồ, căn phòng này hợp ý tôi đấy - Hen-rích đưa mắt nhìn qua căn phòng bài trí sang trọng và gật đầu.

Sau khi đặt bữa ăn trưa mai, Hen-rích trở về khách sạn và suốt buổi tối ngồi nhà xem qua những tờ báo mỗi mua rồi suy tính kế hoạch hành động tỉ mỉ nay mai.

... Sáng hôm sau, Hen-rích đến gặp tên sĩ quan trông nom việc phân phối thứ vũ khí tự động mới. Hắn nghe Hen-rích nói xong và không thèm nhìn vào phiếu, tuyên bố rằng không thể hẹn trước được thời hạn cấp phát vũ khí, dù là hẹn phỏng chừng đi chăng nữa. Những lời nói bóng bẩy của Hen-rích về khoản "vi thiêng" đã làm hắn dụi giọng đi nhiều. Đến khi anh

đã đặt xuống trước mặt hắn tập ngân phiếu mới toanh và nhấn mạnh rằng sẽ còn món hậu tạ nhiều hơn thế nữa thì tên này trở nên rất niềm nở, sốt sắng.

- Theo tôi thì hai tuần chắc cũng không phải là lâu quá? - Hắn lễ phép hỏi Hen-rích.

- Vừa khớp với yêu cầu của chúng tôi.

Nửa giờ, sau cuộc nói chuyện với tên sĩ quan này Hen-rích gọi đây nói cho E-véc và báo trước là có thể trong hai tuần nữa sẽ mua xong "xì gà". Lão ta mừng quỳnh lên.

- Huân chương rồi! Nam tước, thế nào anh cũng được thêm huân chương nữa! Tôi cam đoan như vậy! - E-véc reo to vào ống nói.

Đúng một giờ trưa, Hen-rích đã có mặt ở tiệm ăn. Một ả người Đức bưng thức ăn tới, dưới lớp son phấn dày bự, ả cố giấu cái tuổi trẻ đã tàn tạ vì cuộc đời lăn lóc trong các tiệm ăn.

Vài ba câu khen nịnh của Hen-rích cũng đủ khiến ả sướng mê người. Á tán phét huyền thuyên, than vãn xa xôi về thân phận cô đơn của mình. Khi ả thu dọn bát đĩa và lui ra, Hen-rích liền mở hé cánh cửa và ngồi trong phòng ung dung uống cô-nhắc.

Hai giờ kém mười, có hai tên Giét-ta-pô sục vào phòng ăn của Gác-ne trong năm phút rồi quay ra hành lang. Nhạc thấy cửa phòng đối diện hé mở, bọn Giét-ta-pô liền nghênh ngang bước vào chả thềm gõ cửa.

- Xông xáo như vậy là nghĩa làm sao nhỉ?- Hen-rích giận dữ hỏi.

- Thưa Thượng úy, chúng tôi có bốn phen kiểm tra giấy tờ của ông - Tên già hơn đeo lon trung sĩ đáp lại.

Hen-rích rút phắt chứng minh thư sĩ quan vút lên bàn. Tên trung sĩ chăm chú xem trang thứ nhất.

- Ấy chết, xin lỗi Nam tước! Chúng tôi chỉ thừa hành nhiệm vụ thôi. Hẳn cung kính trao trả anh sổ chứng minh thư.

- Được. Nhưng nên biết rằng trong vòng hai ba tuần lễ nữa, trưa nào tôi cũng đến ăn ở phòng này.

- Xin mời ngài tự nhiên! Như thế càng tiện cho chúng tôi.

Đúng hai giờ, cái bóng dáng gù gù của lão đại tá Gác-ne có tên bí thư và hai tên SS lực lưỡng theo sau, hiện ra trong hành lang.

Hen-rích ngồi rồn lại mấy phút nữa rồi mới ra về.

Ngày hôm sau vẫn vậy. Hai giờ kém mười phút, hai tên Giét-ta-pô dẫn xác đến sục sạo trong phòng rồi tên thượng sĩ hé mở cánh cửa phòng Hen-rích ló đầu vào chào anh, xong chúng quay ra. Đúng hai giờ không kém một phút, lão đại tá cùng gã bí thư và hai tên lính hộ vệ bước vào hành lang.

À hầu bàn lần này cứ lố xăng mãi cạnh bàn, nhưng Hen-rích tỏ vẻ khá lạnh nhạt. "Phải dạy cho ả đùng quanh quẩn ở đây". - Anh nghĩ thầm. Hôm ấy Hen-rích cố ăn rõ lâu. Ba giờ, khi anh bước ra hành lang thì thấy bọn bồi bàn đã bưng thức ăn tráng miệng lên cho Gác-ne.

Cứ kéo dài như vậy trong năm hôm.

Hôm thứ sáu, Hen-rích thức giấc khi trời chưa sáng và không sao ngủ lại được. Anh cố hết sức xua đuổi những ý nghĩ về mọi việc sẽ xảy ra hôm nay, mà không được. Anh nhè nhẹ xuống giường để khỏi làm mất giấc ngủ của Cuốc, lấy kim chỉ khâu một cái túi nhỏ vào mặt trái áo sơ mi. Rồi anh

luôn khẩu Bơ-rao-ninh tỳ hon vào đó. Hen-rích thử nhét vào rút ra nhiều lần cho quen tay. Rất tiện lợi. Anh có thể kịp thời rút phăng khẩu súng lục này ra rất nhanh. Có lẽ viết quách thư cho Mô-níc và sai Cuộc chuyển cho nàng chẳng? Hen-rích viết được vài dòng lại xé đi ngay. Nếu bị bại lộ dù chẳng có tang chứng gì thì Mô-níc vẫn cứ bị lôi thôi. Bởi vì chính Mi-le đã thấy anh đánh tên lính say rượu để che chở cho nàng. Và như thế cũng đủ để hằn "quay" nàng.

Cuốc chợt tỉnh giấc.

- Xe tôi vẫn tốt đấy chứ?

- Rất tốt ạ.

- Hôm nay có lẽ sau bữa cơm trưa chúng mình sẽ dạo chơi một lát. Nhớ chuẩn bị xe sẵn sàng nhé!

Đúng một giờ, Hen-rích bước vào tiệm ăn.

- Nam tước ạ, có thể dựa theo ông để kiểm tra đồng hồ được.

Svan-be nói xong nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc lớn treo trên tủ chè.

- Thế nó chạy có đúng không?- Hen-rích hỏi.

- Ngày nào tôi cũng so với đài.

- Thôi, tôi xin phép đi ăn trưa nhé.

Hen-rích vừa bước vào phòng, lập tức ả hầu bàn cũng ập ngay vào. Như lệ thường, ả đứng đợi cho anh ăn hết món cá.

- Cô thích uống thứ rượu vừa mới lấy dưới hầm lên không? - Hen-rích hỏi ả.

- Rất thích ạ.

- Nếu ở đây có thì cô mang hộ lên cho một chai nhé. Đừng có lau bụi đi, mở chai ngay trước mặt tôi.

-Ồ, tôi cũng biết cách hầu rượu rồi ạ!

Thế là anh đã đuổi cái ả quấy rầy kia rồi! Nhưng trong chốc lát ả có thể quay lại cho nên phải hành động gấp. Hen-rích móc túi lấy một quả mìn tự động nhỏ xíu có hai chiếc còng bằng thép và vặn cho kim của kíp nổ chỉ 2 giờ 35 phút rồi đi ra hành lang. Cũng như mọi hôm, lúc ấy ở đây chả có ai cả. Trong nháy mắt anh đã lén vào phòng của Gác-ne. Chỉ mất chưa quá mấy giây là anh đã gài được quả mìn vào dưới mặt bàn.

Khi ả hầu bàn hỗn hển chạy tới tay cầm chai rượu vang thì Hen-rích đang ung dung ăn nốt món cá.

Sau hai cốc rượu vang đầy, ả ta càng đậm ra lá lời hơn ngày thường. Để đuổi ả đi nhanh, Hen-rích đã bất đắc dĩ phải hứa đánh xe đưa ả dạo chơi ra ngoại thành. Bữa trưa hôm ấy Hen-rích ăn rất thong thả. Khi đồng hồ chỉ 2 giờ kém 15 anh mới ăn xong món thứ nhất.

Năm phút nữa trôi qua mà chưa thấy hai tên Giét-ta-pô vẫn luôn luôn sục sạo trước lúc Gác-ne vào phòng. Mãi đến hai giờ 15 cũng chả thấy tăm hơi chúng. Hen-rích đã ăn xong và đang uống rượu cô-nhắc nhưng chẳng cảm thấy ngon lành gì cả. Rõ ràng Gác-ne không đến ăn cơm trưa hôm nay. Hen-rích gạt phắt ngay cái ý định sang gõ quả mìn vừa thoáng qua trong óc. Đã tới giờ ăn trưa và trong hành lang luôn luôn rộn rịp tiếng chân người. Vậy là quả mìn sẽ nổ vô hiệu quả làm cho Gác-ne sau đây càng cần thận đề

phòng hơn!

2 giờ 25 phút, vẫn chưa thấy mặt hai gã Giét-ta-pô.

Hen-rích đội mũ và xốc lại quần áo, từ từ tiến ra cửa. Khi rời khỏi hành lang bước vào-gian phòng lớn anh chợt gặp bọn Giét-ta-pô quen thuộc. Chúng chào anh và biến vào hành lang - Hen-rích lại gần tủ chè liếc nhìn đồng hồ: 2 giờ 25 phút. Như vậy nếu hôm nay Gác-ne vào sau mấy tên SS 10 phút như lệ thường thì mình nổ sớm mất hai phút tất cả...

Trí não Hen-rích căng hẳn lên như dây đàn vĩ cầm. Thường thường Gác-ne đi về mé bên trái đường phố. Hen-rích định ra đón hẳn đúng 2 giờ rưỡi và sẽ rút phăng súng lục bắn chết lão ngay giữa phố rồi muốn ra sao thì ra. Sao anh lại không kiểm soát mảnh sân trước tiệm ăn? Đi qua sân đó có lợi hay không?

2 giờ 30 phút.

Không dám may may để lộ ra rằng mình vội, Hen-rích nhã nhặn cúi chào Svan-be và lững thững bước ra cửa. Anh chạm trán lão Gác-ne cùng gã bí thư ngay trước cửa. Hai tên bảo vệ theo sau. Hen-rích chào Đại tá, và lánh sang bên, nhường đường cho bọn chúng đi qua rồi liếc nhìn đồng hồ.

2 giờ 32 phút. Gác-ne có kịp bước vào phòng hay không? Kịp hay không? Nên lảng ra một quãng. Sau đó hăng quay lại.

Hen-rích vượt qua đường phố. Anh đếm ba chục bước dài, ồ, hình như mỗi bước dài hơn một cây số và sau đó mới nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất.

Mấy phút sau, Hen-rích đã chạy tới tiệm ăn. Trong gian phòng lớn ai nấy đều khiếp đảm nhưng chả bị thương tích gì. Chỉ có mảnh tường cạnh tủ chè long ra và đổ ập xuống chiếc bàn trống. Qua chỗ hổng lớn, trông thấy

những cuộn khói bụi mù mịt trong phòng ăn của Gác-ne.

Hen-rích trà trộn với những người khách khác xô tới chỗ xảy ra tai nạn. Thoạt nhìn qua một lượt cũng đủ hiểu rằng từ nay lão Gác-ne cùng gã bí thư không còn đáng sợ đối với cả anh em du kích lẫn dân chúng Bông-vin.

Lúc Hen-rích rời khỏi tiệm ăn và bước sang hè phố bên kia thì thấy một chiếc xe chở lính Giét-ta-pô từ góc phố phóng ra như bay.

Hen-rích chẳng thèm ngoái cổ lại, thông thả đi về phía khách sạn.

- Ông có đi dạo không ạ? - Cuộc hỏi - Tôi đã để xe ở trước cửa.

- Tôi có bảo anh để xe trước khách sạn đâu?

- Không ạ. Nhưng tôi tưởng là sau bữa cơm trưa ông sẽ đi chơi ngay.

- Tôi chả đi đâu cả. Cách đây mấy phút suýt nữa thì tôi được dạo chơi một chuyến mà không bao giờ trở về nữa - Hen-rích uể oải nói.

- Sao vậy ạ?- Cuộc sợ hãi.

- Trong tiệm ăn tư nhân, căn phòng đối diện với phòng tôi bị nổ tung.

- Có phải là tiếng nổ ầm ầm mà tôi vừa nghe thấy đó không ạ?

- Phải, đây là một vụ mưu sát. Một số sĩ quan Giét-ta-pô bị chết, trong đó có đại tá Gác-ne. Tôi vào phòng ngủ đây. Còn anh thì cứ ngồi trong phòng mình và đừng cho ai vào đây nhé. Nếu có ai khẩn khoản đòi gặp tôi lắm hãy đánh thức tôi dậy nhé. Rõ chưa?

- Rõ!

Hen-rích để nguyên cả quần áo nằm vật xuống đi-văng. Sau một thời gian thần kinh căng thẳng vừa qua, anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Anh nhắm mắt nhưng thừa biết là không sao ngủ được. Đầu óc quay cuồng quanh ý nghĩ rằng mình có bị nghi ngờ về vụ ám sát này hay không? Nếu đã nghi thì chúng tóm cổ ngay! Nếu có được thả ra thì cũng không được tin cậy như trước nữa. Mà đối với anh thì như vậy cũng chả khác gì bị bại lộ. Nghĩa là nếu bọn Giét-ta-pô sục đến thì anh nhất định không chịu rơi vào tay chúng. Phải bắn. Hen-rích chồm dậy kiểm tra khẩu súng lục tự động và khẩu Mô-de lại lần nữa. Cả hai vẫn tốt nguyên như thường. Bọn Giét-ta-pô sẽ phải trả mạng anh bằng một giá rất đắt. Nhưng...

Nhất định chúng sẽ hỏi cung anh. Vì đã sáu hôm liền anh ăn trưa trong căn phòng đối diện với nơi xảy ra tiếng nổ. Cố nhiên Svan-be sẽ khai rằng Hen-rích tự ý chọn lấy phòng ăn cho mình. Thế nào bọn chúng cũng sinh nghi. Nhưng không có tang chứng hiển nhiên để buộc tội. Bọn Giét-ta-pô chỉ có thể gọi anh đến để làm nhân chứng. Và nếu anh bắn chúng ngay thì chẳng khác gì "lạy ông tôi ở bụi này". Lúc ấy đừng hòng mong thoát chết... Mà anh lại đang cần phải điều tra về cái nhà máy chế tạo vũ khí ngầm dưới đất. Nhiệm vụ này còn quan trọng hơn việc trừ khử tên Gác-ne... Không, anh sẽ không bắn... nhưng trong khi hỏi cung chúng cũng có thể đâm ra nghi ngờ. Chúng có thể bắt giam anh ở chỗ tên dự thẩm, như thế thì anh không kịp sử dụng vũ khí của mình. Hay là lúc đi đến chỗ tên dự thẩm ta cứ mang súng theo? Như vậy chỉ tổ khiến cho chúng đề phòng, không có lợi gì đối với mình. Thôi đành chỉ mang theo khẩu Mô-de và Bơ-rao-ninh. Thế thì ít quá nhưng chẳng biết làm sao nữa.

Hen-rích hạ rèm cửa sổ xuống, cởi quần áo và nằm ngủ.

Cuộc đánh thức anh lúc trời gần sáng.

- Thừa Thượng úy - Hẳn gọi nhỏ và khẽ lay vai Hen-rích - Họ đến tìm

ông đấy!

- Ai?

- Hai ông Giét-ta-pô - Cuộc thì thầm, giọng sợ hãi.

- Bảo họ đợi tôi mặc quần áo đã -Hen-rích nói cố ý cho ở phòng bên cũng nghe rõ rồi nhảy tót xuống giường.

Cuốc lui ra.

"Chúng đang đợi. Nếu chúng đến bắt mình thì đã sục vào đây cùng với Cuộc". Ý nghĩ ấy khiến anh hơi yên tâm. Hen-rích mặc quần áo dềnh dàng hơn ngày thường.

Khi bước ra khỏi phòng, anh giơ tay chào theo lối bọn quốc xã. Tụi Giét-ta-pô đáp lễ.

"Đối với kẻ bị bắt thì không đòi nào chúng đáp lễ cả" - Hen- rích tự nhủ thầm.

- Tôi nghe các anh.

- Ông thiếu tá Lem-ke ra lệnh cho ông đến chỗ ông ta ngay lập tức để cho chứng cứ về vụ nổ mìn trong tiệm ăn Xa-voa- Tên trung sĩ nói.

"Ra lệnh?" mà thông thường thì người ta dùng chữ "mời" - Hen-rích băn khoăn nghĩ thầm.

- Tại sao các anh kéo đến những hai người và lại mang theo tiểu liên?

- Bây giờ đang đêm tối, mà ban đêm đi lại trong thành phố rất nguy

hiếm - Tên SS, khác mặc binh phục hạ sĩ quan liền giải thích. Hen-rích liếc nhìn đồng hồ cố nhớ thời gian: 5 giờ 40 phút.

- Được, ta đi thôi.

Hen-rích khoác áo mưa và bước ra cửa.

- Ông ta ra lệnh cho lính hầu cũng phải đến - tên trung sĩ bảo.

" Thế là nguy rồi, rất nguy nữa là khác".

- Không cần phải mang súng đi - Tên hạ sĩ quan ra lệnh cho Cuốc khi thấy hắn cầm lấy khẩu tiểu liên.

- Thế chả lẽ cứ quẳng súng lại trong căn phòng không người này hay sao?- Hen-rích hỏi.

- Khách sạn này đã được canh gác cẩn thận - Cuốc đang lúng túng thì tên hạ sĩ quan đã giăng lấy khẩu tiểu liên đặt xuống ghế.

- Đi thôi!

Hen-rích bước ra khỏi phòng trước tiên rồi tới Cuốc, bọn Giét-ta-pô theo sau.

Một chiếc xe hòm bảy chỗ ngồi đỗ cạnh cửa khách sạn. Còn hai tên SS nữa đang đứng đợi cạnh xe. Thoáng thấy Hen-rích chúng liền nhảy tót lên ngồi trên ghế đầu.

Tên trung sĩ trở cho Hen-rích và Cuốc ghế giữa, còn hắn thì mở cửa sau rồi cùng tên hạ sĩ ngồi lên ghế cuối. Chúng cầm lăm lăm tiểu liên trong tay.

"Giống như một vụ tống giam. Phải chăng mình chịu đi đến cho chúng hỏi cung là một việc sai lầm? Nhưng dù sao cũng đã muộn rồi. Thôi đành đợi đến đây rồi hẵng quyết định sau. Chỉ thương hại Cuộc chả có tội tình gì mà bị vạ lây".

Những dòng ý nghĩ nối đuôi nhau quay cuồng trong đầu óc Hen-rích. Anh không thấy sợ hãi. Chỉ thấy trí não căng thẳng y như trưa hôm qua khi anh đứng bên tủ chè hồi hộp nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc, nhẩm đếm từng giây.

Quãng đường từ khách sạn đến trụ sở tên dự thẩm chiếm không quá năm phút mà Hen-rích cứ tưởng rằng mình ngồi trên xe lâu lắm.

Trước cổng sở mật thám Giét-ta-pô có một tên lính gác cầm tiểu liên. Cuộc định theo Hen-rích vào nhà, nhưng tên này giữ hãm lại.

Hen-rích vào một mình. Đến cửa, anh liếc nhìn gian phòng làm việc rộng thênh thang, bài trí đẹp đẽ. "Đừng hòng chạy thoát khỏi nơi đây". Lưới sắt chẳng kín cửa sổ. Cánh cửa ra vào đóng gióng sắt chắc chắn.

Tên thiếu tá dự thẩm Lem-ke ngồi chễm chệ trong cỗ ghế bành đặt sau chiếc bàn giấy lớn. Hen-rích đã kịp đọc tên hãm để ở ngoài cửa. Hãm chả chào hỏi gì hết, lặng lẽ chỉ cho Hen-rích ngồi xuống. Anh và Lem-ke gườm gườm nhìn nhau trong một phút. Thậm chí trong ánh mắt Hen-rích còn lộ vẻ tò mò nữa, vì bộ mặt của Lem-ke thật đặc biệt, khó quên: vừa dài ngoẵng ngoẵng vừa bé quăn quắt, phía dưới hóp lại ở đôi môi mỏng dính. Hình như hãm không có cằm, mồm liền tịt với cổ. Quả lộ hầu to tướng trên cổ khi thì kéo lên gần đến miệng khi thì tụt xuống trong cái cổ áo sơ-mi nâu¹. Lem-ke hút loại xì-gà rẻ tiền và gõ gõ ngón tay xuống bàn. Trên ngón tay giữa lấp lánh chiếc nhẫn bạc khắc hình sọ người, ngón bên cạnh đeo chiếc nhẫn cưới to bằng vàng. "Cũng có mục đàn bà chịu làm vợ tên quái vật này kia đấy!"- Hen-rích thoáng nghĩ thầm trong óc. Anh mỉm cười và bỗng cảm thấy vui vẻ

hắn lên.

1. Đồng phục của bọn đảng viên quốc xã Đức.

- Ông cho phép hút thuốc chứ? - Anh hỏi tên dự thắm với một giọng chả cần giữ gìn gì cả.

Hắn yên lặng đẩy hộp xì gà về phía anh.

- Tôi lại muốn hút thuốc của mình kia - Hen-rích co tay định thò vào túi quần chợt nghe tiếng quát dữ dội:

- Lùi lại!

Lem-ke đứng phắt dậy nhìn trừng trừng vào góc phòng. Hen-rích ngoái cổ lại. Một con chó cao lớn đang nhe nanh, gầm gừ nhìn anh.

- Nếu ông cứ để con chó này trong phòng thì tôi nhất định sẽ không trả lời câu nào cả! - Hen-rích cương quyết tuyên bố.

- Sao vậy?

- Tôi ghét tất cả mọi giống chó.

Lem-ke bấm nút điện.

- Đưa chó ra ngoài! - Hắn cộc lốc ra lệnh.

Tên lính đeo tiểu liên vội dắt chó ra. Hen-rích móc hộp xì-gà Ha-ba-na và ung dung châm lửa hút.

- Ông mua xì-gà này ở đâu thế? - Lem-ke ôn tồn hỏi.

- Mong rằng ông cho lính Giét-ta-pô tới dựng tôi dậy giữa đêm khuya khoắt và ộp tôi đến đây như thế này không phải cốt để dò la địa chỉ người bán thuốc xì-gà.

Gò má bên trái của tên thiếu tá run bắn lên.

- Chắc ông biết việc xảy ra tại tiệm ăn Xa-voa chứ?

- Không những là biết mà chính tôi đã trông thấy tận mắt kết quả vụ nổ mìn này, nhưng sau đó tôi bỏ đi ngay...

- Tại sao?

- Tôi không thích xem cảnh đổ máu...

Lem-ke nhếch mép cười khinh bỉ.

- Ngài Thượng úy vốn quen đánh giặc ở hậu phương cho nên thấy máu chảy...

Hen-rích hàm hàm ngắt lời hăn:

- Thưa ngài Thiếu tá, tuy đầu xanh tuổi trẻ nhưng dám chắc là tôi đã trông thấy máu đổ nhiều hơn ngài.

"Có cần nói với hăn một cách gay gắt như thế không" - Hen- rích quay mặt đi và đổi giọng nói tiếp:

- Và đây lại là máu đồng đội...

- Ông đi công tác đến thành phố này phải không?

- Phải.

- Bao nhiêu hôm?

- Hôm nay là ngày thứ tám.

- Ông bắt đầu ăn ở tiệm "Xa-voa" từ hôm nào?

- Từ hôm thứ hai.

- Ai giới thiệu cho ông tiệm ăn này?

- Tôi sai lính hầu đi hỏi thăm nơi nào có tiệm ăn ngon và có người đã mách cho hẳn tiệm "Xa-voa" - Hen-rích bình tĩnh nhớ lại.

- Thăm tra xem!- Lem-ke nói buông sông. Hen-rích ngạc nhiên nhìn hẳn.

Nhưng hình như hẳn không có ý bảo anh, mà là ra lệnh cho tên bí thư. Tên này biến vào sau cánh cửa.

"Hẳn định dùng đòn bắt ngờ đây. Được ta sẵn sàng đợi những ngón sau đây!" Hen-rích tự nhủ và mỉm cười. Lem-ke không rời mắt khỏi anh.

- Ông ăn trưa lúc mấy giờ?

- Bao giờ cũng đúng lúc một giờ.

- Thế bao giờ thì ăn xong?

- Biết trả lời sao được cái đó còn tùy theo khẩu vị và món ăn nhiều hay ít.

- Hôm qua ông ra khỏi tiệm ăn lúc mấy giờ?

- Không nhớ nữa.

- Lúc mìn nổ thì ông ở đâu?

- Cách cửa tiệm ăn có mười bước. Tôi đang đi về khách sạn.

- Mìn nổ lúc hai giờ mấy phút?

- Không rõ, tôi không xem đồng hồ nhưng khi tôi về đến khách sạn thì đã 3 giờ kém 5.

Tên thiếu tá cười gằn bộ dữ tợn.

- Thế Gôn-rinh ông không thấy là...

- Ông Phôn Gôn-rinh - Hen-rích chữa lại lối xưng hô của hă.

Lem-ke nhồm hă người lên hình như muốn đứng dậy khỏi ghế bành. Cặp mắt ti hí dữ tợn của hă nhìn Hen-rích chòng chọc. Anh cũng nhìn lại hă tỏ vẻ khinh bỉ.

1. Phôn là tên đệm - Không gọi tên đệm nghĩa là có ý thiếu kính trọng (N.D)

"Có lẽ đóng kịch đến đây là đủ rồi chă? Phải bắn chết ngay tên thiếu tá này cùng hai hay ba tên đến trợ lực kia, nên dành cho mình hai viên. Dự trữ

sẵn càng tốt. Không, phải đợi lát nữa".

Hen-rích đặt mẩu xì-ga hút dở vào đĩa gạt tàn và rút trong túi ra một điếu khác.

"Phải làm cho hắn thấy là ta luôn luôn thò tay vào túi lấy thuốc lá".

- Hình như ông Thượng úy phát cáu rồi phải không? - Trong giọng nói của Lem-ke không còn vẻ chế giễu nữa, mà đã lộ vẻ nhạo báng.

- Tôi không cáu mà đã xung tiết lên rồi đây!

- Thế ông không thấy một sĩ quan Đức khi chạy đến chỗ vừa bị mìn nổ lại không xem đồng hồ mặc dầu thừa biết rằng đó là một chi tiết rất quan trọng, như vậy là hết sức lạ lùng hay sao?

- Tôi không ngờ rằng tôi sẽ là người làm chứng duy nhất mà ông dùng để điều tra về thòi gian mìn nổ.

- Không, chúng tôi có rất nhiều nhân chứng, nhiều gấp mấy lần ông tưởng.

- Thế càng tốt cho ông.

- Còn đối với ông thì sao?

- Đừng bắt bẻ từng chữ một.

- Giấy tờ!- Lem-ke quát lên, tay gõ mạnh xuống bàn.

"Đến nước cùng rồi đây! Không hành động là lỡ mất cơ hội" Hen-rích cũng đứng phát dậy như Lem-ke, bỏ điếu thuốc vào đĩa và từ từ cởi khuy áo

quân phục để lấy giấy tờ.

"Nếu hăn bắt đầu xem giấy ta sẽ bắn ngay" - Anh quyết định như vậy và trong thâm tâm cũng tự ngạc nhiên về sự bình tĩnh của mình.

Hen-rích móc cuốn sổ chứng minh thư ra và đặt lên bàn.

"Hề hăn cúi xem chứng minh thư là..."

Nhưng sau khi cầm giấy tờ, Lem-ke chưa chịu xem ngay. Hai bên đứng mặt giáp mặt, không che giấu vẻ điên cuồng, nhìn thẳng vào mặt nhau.

Cánh cửa khẽ mở ra và tên trung úy ban nãy lại hiện lên trên ngưỡng cửa. Lem-ke nhìn hăn như dò hỏi:

- Đã xác nhận xong!- Hăn nói nhỏ.

"Lại một tên nữa vào nộp mạng... Phải đợi cho hăn tiến lên trước. Tuy vậy, nếu hành động nhanh..."

- Thượng úy Phôn Gôn-rinh, tại sao ông được tặng huân chương "Chữ thập sắt" hạng nhì?

- Không phải việc của ông!

"Bây giờ cóc cần gì nữa. Cứ đợi cho tên trung úy bước lại gần hơn tí nữa là..."

- Ông Trung úy, hãy kiểm tra giấy tờ đi!- Lem-ke giận giữ hạ lệnh và vẫn không rời mắt khỏi Hen-rích, tay thọc vào ngăn kéo.

"Chả lẽ hăn đoán biết và lấy súng lục hay sao?" - Hen-rích đăm hoảng.

Tên trung úy tiến đến bên bàn cầm giấy tờ của Hen-rích và tránh sang phía khác.

Hen-rích thò tay vào túi. Lem-ke rùng mình, toàn thân cứng đờ. Hen-rích thản nhiên móc hộp xì-gà ra.

- Thưa Thiếu tá, thưa Thiếu tá!... - Tên trung úy vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi kêu lên.

- Việc gì thế?- Lem-ke quay đầu đi trong giây lát.

"Bắn, phải bắn ngay". Nhưng tên trung úy vừa kêu lên cái gì vậy?

Sau khi xem xong giấy tờ, gã trung úy lặng lẽ mở cuốn chứng minh thư của Hen-rích đưa cho Lem-ke.

Ở trang đầu có gài tấm ảnh của Béc-gôn, Thiếu tướng SS với dòng chữ "Ba thân tặng Hen-rích Phôn Gôn-rinh".

- Ngài Thiếu tướng là thân sinh của ông à?

Rõ ràng là một phát súng nổ lúc ấy còn không đột ngột bằng tấm ảnh này.

- Đây là ba ông hay sao? - Lem-ke sửng sốt nhắc lại câu hỏi.

- Đừng có đóng kịch nữa! - Hen-rích đứng vụt dậy, Hộp xì gà của Lem-ke bắn vào tận góc phòng - Ông căn cứ vào đâu mà dám lôi tôi dậy giữa đêm khuya và vặn vẹo trong nửa giờ liền như thế này?

- Nhưng, ông Phôn Gôn-rinh...

- Không "nhưng" gì cả! Gọi xe đưa tôi về khách sạn ngay lập tức! Nội ngày mai là ba tôi sẽ biết hết mọi việc.

"Tấn công, bây giờ chỉ có tấn công thôi. Giận dữ, điên cuồng làm thật ra về cậu con cưng của tên thiếu tướng SS".

- Nhưng đại tá Gác-ne là sĩ quan đặc trách của tướng Béc- gôn - Lem-ke lắm lắm.

- Ông không nói tôi cũng biết!

Hen-rích cảm thấy một nỗi khoái trá vô hạn và khó tả tràn ngập cả tâm hồn anh. "May mà chưa để hắc ín vào mặt ông. Tiên sư những thằng ngốc!"

- Nhưng chúng tôi có biết đâu - Tên trung úy chêm vào.

- Một cốc cô-nhắc - Hen-rích ngồi phịch xuống ghế bành. Anh cảm thấy như mình sắp cười phá lên, hay sắp hát vang bài ca thân yêu ở ngay trong phòng của tên dự thẩm Giét-ta- pô. Anh đưa tay lên che mắt để khỏi lộ niềm vui sướng của mình ra.

-Thưa Nam tước, thưa Nam tước - Anh nghe tiếng gọi khe khẽ và kính cẩn.

Hen-rích bỏ tay xuống. Tên trung úy đứng trước mặt anh và bưng chiếc khay trên có để chai cô-nhắc và mấy cái cốc. Chai đã mở nút.

"Chúng nó nốc những thứ rượu có phải là dở đâu" - Hen-rích nhìn nhãn hiệu rượu và tự nhủ.

Tên trung úy rót rượu mời. Hen-rích uống một hơi cạn cốc rồi móc hộp

xì-gà ra và đưa cho tên trung úy. Hăn vồ lấy điều xì gà vôi vàng đến nỗi Hen-rích phải cắn môi cho khỏi bật cười. Lem-ke cũng nhòai người qua bàn, rón một điều.

Hen-rích bật lửa cho chúng châm thuốc.

- Vâng, ông thượng úy Phôn Gôn-rinh, bây giờ chắc ông đã nguôi giận...

"Lúc này hăn vừa láo xược gọi mình là Gôn-rinh không thôi!..."

- ... Xin ông hiểu cho chúng tôi. Một nhân vật quan trọng như đại tá Gác-ne vừa bị giết mà ông lại là người độc nhất rời khỏi tiệm ăn trước khi mìn nổ...

Chuông điện thoại réo.

- Béc-lanh gọi đấy - Tên thiếu tá vồ lấy máy nói - Tôi nghe đây!

- Lại thiếu tướng Béc-gôn! Ngài đã gọi tới lần thứ ba trong ngày hôm nay - Lem-ke lấy tay che ống nói, thì thầm - Tiếc rằng chưa có gì mới cả.

Hen-rích chìa tay về phía ống nghe.

- Thưa Thiếu tướng! Thượng úy Phôn Gôn-rinh muốn nói chuyện với ngài. Vâng, ông ấy ở đây.

Lem-ke trao ông nghe cho Hen-rích quá cung kính, tựa hồ như chính lão thiếu tướng đang ngồi trước mặt hăn.

- Vâng, con đây... Đang đi công tác. Sao lại có mặt ở đây giữa đêm khuya thế này à?- Hen-rích liếc nhìn hai tên thiếu tá và trung úy. Chúng ra

hiệu và nháy mắt như cầu khẩn: Lạy ông im đi cho!

- Nếu bọn du kích đã giết sĩ quan đặc phái viên của ba thì lẽ nào con lại ngồi yên? Cố nhiên con phải giúp đỡ. Em con có việc gì thế? Nhờ ba chuyển cho Lô-ra cái hôn của người anh và của cả người yêu nữa!... Nhưng đừng bảo em vội, con muốn tự mình nói thẳng với em. Hẹn gặp ba một ngày rất gần.

Hen-rích đặt ống nghe lên giá.

- Nam tước Phôn Gôn-rinh, tôi rất mong ông sẽ quên mọi việc hiểu nhầm hôm nay!- Lem-ke xin lỗi rồi rít - Tôi tin rằng sự quen biết giữa chúng ta, tuy là ban đầu gặp điều đáng tiếc...

- Nó đã giúp tôi có dịp nói chuyện với ba tôi, và như vậy là tôi đã được bồi thường phần nào rồi. - Hen-rích vui vẻ ngắt lời hẳn.

- Xin ông thử tưởng tượng rằng nếu ông rờn ngồi lại mấy phút và bị mìn nổ chết thì chúng tôi sẽ ra sao?- Lem-ke hỏi và trong lòng run sợ trước ý nghĩ đó.

- Thôi, tôi mệt lắm rồi. Gọi xe đi.

- Ô, xin vâng! Nhưng mong là ông đừng quên lời hứa giúp đỡ chúng tôi.

- Vói khả năng có thể có - Hen-rích nghiêng đầu chào rồi đi ra. Mười lăm phút sau, anh đã ngủ rất ngon lành.

MÔ-NÍC ĐI BÔNG-VIN

Thật khó mà nghi ngờ bà Tác-van đang phấn đấu cho những lý tưởng cao siêu và nhất là những lý tưởng đòi hỏi sự hy sinh vật chất. Mới cách đây không lâu, tầm mắt của bà chỉ hạn chế trong sự mong ước rằng nếu không mở rộng được thì cứ giữ vững được mức lời lãi của toà khách sạn và tiệm ăn mà chồng bà để lại cho. Và cần phải nói rằng bà đã tỏ ra là người thừa kế xứng đáng và phát triển được chí hướng của người chồng quá cố. Sự thực thì không những chỉ do tài tần tảo quán xuyến của bà mà còn nhờ những điều kiện đặc biệt cho nên việc làm ăn mới phát đạt như vậy. Xanh Rê-mi vốn nổi tiếng là một thành phố nghỉ mát, thành ra suốt năm chỉ trừ mùa cuối thu còn thì mùa nào cũng nườm nượp khách thập phương lui tới. Họ rất mê khách sạn và tiệm ăn của bà Tác-van, bởi vì bà có tiếng tháo vát, ngăn nắp, sạch sẽ. Có lẽ khách khứa còn có cảm tình thêm ở chỗ là cậu Giăng và cô Mô-níc chả bao giờ quấy rầy luẩn quẩn quanh chân họ mà còn biết giúp việc mẹ. Bà Tác-van cho rằng phải dạy cho con ý thức tự lập, cần cù từ khi còn măng sữa.

Giăng và Mô-níc đã khôn lớn. Mọi việc đều êm đẹp và bà mẹ đã sớm đặt trước kế hoạch bảo đảm tương lai cho con cái. Bà sẽ cho con gái tiệm ăn, còn thằng Giăng thì lĩnh phần ngôi khách sạn.

Chiến tranh đã phá vỡ mọi kế hoạch. Thực ra khách sạn vẫn đông. Phần lớn các phòng đều có khách thuê trọ lâu dài, đó là đám người chạy loạn từ Pa-ri, nói chung từ miền Bắc xuống. Họ chưa muốn trở về vôi, vì trên ấy chế độ chiếm đóng nghiêm ngặt hơn. ở Xanh Rê-mi chế độ này còn được che đậy bằng mọi thứ hiệp ước lá nho¹ giữa Bộ tư lệnh Đức và chính phủ Vi-si về vấn đề bảo hộ khu vực. Khách tản cư vẫn ăn uống ở tiệm này nhưng không thu được lãi như trước nữa. Công việc làm ăn của bà Tác-van xem chừng có suy sụp. Trước kia khách nghỉ mát tấp nập kéo nhau đến đây chơi bởi nghỉ ngơi, bao giờ cũng đặt trước, còn bây giờ thì khác hẳn, dân chạy loạn nằm lì ở đây và xót xa tính đếm từng xu một, bởi vì họ chẳng biết là tiền giắt lưng của họ còn đủ để sống được bao ngày nữa và cũng không đoán trước được đến ngày nào họ mới có thể trở về quê hương. Thêm vào đó, bà

Tác-van lại phải thường xuyên giúp đỡ mẹ đang sống với bà em gái Lu-da ở làng Tơ-ra-vec. Trước chiến tranh bà này ở Pa-ri. Chồng là Ăng-đơ-rê Rơ-na, kỹ sư hàng không. Nhưng năm 1939, Ăng-đơ-rê bị động viên vào quân đội, công tác trong không quân, và chắc đã chết rồi, vì suốt thời gian từ đó đến nay Lu-da chưa hề nhận được lá thư nào của chồng. Ít lâu sau bọn Đức tịch thu toàn bộ gia sản của Ăng-đơ-rê, nên Lu-da đành phải rời bỏ Pa-ri để lần về ở với mẹ trong một làng quê cách Xanh Rê-mi 30 cây số.

Tất nhiên, sống quây quần có chị có em thì vẫn ấm cúng hơn. Bà em sẽ đỡ dần công việc trong tiệm ăn. Nhưng bà Tác-van chẳng dám làm như vậy. Không phải vì bà ghét bỏ gì em gái, mà là vì phải đề phòng. Nếu bọn Giét-ta-pô biết rằng vợ Ăng-đơ-rê ở trong nhà bà chủ tiệm ăn thì chúng sẽ ghi vào sổ đen ngay. Chúng sẽ cấm sĩ quan Đức vào tiệm ăn và như thế thì chi đi đến phá sản hoàn toàn. Dù sao chẳng nữa phần lớn tiền lời đều trông cậy vào những ông khách thường lui tới này. Không, không thể nghĩ đến việc đưa em gái về ở trong nhà được. Thậm chí bà Tác-van còn phải giấu giếm cả chuyện thư từ với Lu-da, nhất là sau khi Giăng trốn theo du kích.

Phải đưa con trai độc nhất của bà đã phải chạy theo du kích. Từ ngày xảy ra việc này, chưa phút nào bà Tác-van được yên tâm. May mà bọn Giét-ta-pô chưa dò là được chuyện đó. Chúng chỉ biết rằng Giăng bị mất tích ngoài mặt trận, hoặc là chết, hoặc là bị bắt làm tù binh. Thế ngộ chúng dò biết được thì sao? Vì đã một bận nó bị giữ lại trong núi cơ mà. Phúc bảy mươi đời, nó lại gặp được ông Nam tước ấy. Chắc hẳn lời cầu nguyện hàng ngày của người mẹ già đã xui khiến Nam tước buông tha nó.

Nếu không thì vì cớ gì Nam tước lại làm như thế? Hay có lẽ ông ta đã nhận ra Giăng là anh ruột Mô-níc? Không, không thể thế được. Mà thằng Giăng thì vẫn là thằng bé vô tư ngờ nghếch như xưa. Mặc dầu nó nhiều tuổi hơn con Mô-níc thực đấy, nhưng đối xử còn kém hơn con bé này nhiều.

Bà chỉ có thể trông cậy vào con gái thôi. Nàng không đến nỗi như

Giăng, sự thực nàng rất căm thù bọn Đức và thỉnh thoảng tỏ thái độ quá gay gắt, nhưng vẫn chưa hề vượt quá giới hạn. Thậm chí còn nhận lời dạy tiếng Pháp cho Nam tước Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Tất nhiên vị Nam tước này khác hẳn bọn Đức kia, lịch sự như một người Pháp chính cống, lại rất chân tình. Từ khi anh tha không bắt Giăng, bà Tác-van càng ngày càng kính trọng anh hơn. Chỉ bậc nghĩa hiệp chân chính mới có thể hành động như vậy. Giăng nhắn Mô-níc thưa với mẹ rằng anh đã ngậy người ra vì kinh ngạc trước mọi việc xảy ra... Nhân thế, tại sao Mô-níc lại biết được chuyện của Giăng? Bà Tác-van nhớ lại là Mô-níc hay lấy xe đạp đi dạo và bà cố gắng cố lên. Nếu cả Mô-níc cũng liên lạc với du kích thì sao?

Bà Tác-van bắt đầu tổng hợp và phân tích những sự việc mà trước kia bà chẳng hề để ý.

1. Dùng theo nghĩa bóng, có ý ví hiệp ước này với hình lá nho che trên bộ phận sinh dục của pho tượng khỏa thân

Đúng rồi, thường thường vào buổi trưa, lúc công việc bận tít tít, Mô-níc bỏ mặc tất cả và viện cớ nhức đầu rồi linh đi đâu mất... Sau đó lại thấy chuyển lời Giăng về hỏi thăm mẹ... rất thường xuyên. Hoặc là nàng bảo: "Mẹ ơi, nếu ai hỏi gì thì mẹ cứ bảo Phơ-răng-xoa là chồng chưa cưới của con mẹ nhé!" Bà vẫn coi đó là câu nói đùa và chỉ tùm tùm cười. Gã Phơ-răng-xoa mũi khoằm dám sánh với nàng Mô-níc xinh đẹp của bà! Bây giờ bà Tác-van không thấy buồn cười nữa. Dần dần bà đã bắt đầu hiểu rằng con gái bà đang giấu bà điều gì đó. Trời đất, lỡ ra ai biết được việc này! Vì Giăng thì ở tận trong núi, còn tương đối an toàn, chứ đảng này Mô-níc có thể bị bắt bất cứ giờ phút nào. Thôi, hãy quăng những ý nghĩ này đi, không thì phát điên mất.

Rồi bà Tác-van tự cười thầm, xua đuổi những mối nghi hoặc đáng sợ, tự chế giễu mình là kẻ hèn nhát, nhưng vẫn không thể hoàn toàn dứt bỏ được nỗi lo âu.

Chưa lần nào bà nói bóng nói gió với Mô-níc về sự ngờ vực của mình. Ô, bà rất rõ tính con gái. Vừa nóng nảy, vừa phôi bò. Ngăn cản nó là chỉ tổ chọc tức nó lên và bà mẹ sẽ được một buổi lên lớp chính trị! Mô-níc chả đời nào chịu thỏa hiệp với cái tư tưởng cầu an, thích sống bằng nguồn lãi của tiệm ăn, nơi mà bọn Đức thường lui tới. Nàng còn muốn vứt bỏ hết tất cả và sống cuộc đời tự lập. Không, tốt hơn hết là cứ nhắm mắt rịt đầu lại như con rùa gặp nguy và đợi đến lúc chiến tranh chấm dứt.

Nhưng khi Mô-níc nhận được bức điện và tuyên bố là sẽ đi Bông-vin, thì bà Tác-van chợt hiểu rằng mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng như thế nào. Bà vội khóa trái cửa lại, cất chìa khóa vào túi và cương quyết nói:

- Không đi đâu cả!

- Me ạ, thế nào con cũng phải đi.

- Để mặc họ xử người khác - Lần đầu tiên bà Tác-van để lộ cho con gái biết rằng bà đã dò la ra mọi việc - Con gái đâu lại cứ chạy lung tung và làm toàn những việc kín như vậy.

- Me ạ, chính con gái mới nên làm việc này đấy. Chỉ con mới có thể biết được việc của Hen-rích... - Mô-níc không nói hết câu.

- Mà phải dò la việc gì của ông Hen-rích? Việc gì? Tao hỏi mà thế đấy? Nếu mà không nói ra, tao sẽ chạy ngay đến Trung tướng...

- Được thôi, mẹ cứ chạy đến và đừng quên khai rằng anh Giăng đi theo du kích. Rồi anh em du kích sẽ bị bắn chết từng xâu, bởi vì họ chẳng có súng mà mẹ lại phá mất cơ hội cướp súng giặc. Thế nào, sao mẹ còn đứng đấy? Chạy đi! Me hành động như là một người phụ nữ Pháp "chân chính", như thằng Lê-véc. Chỉ cần mẹ biết cho rằng nếu thế thì mẹ đừng hòng mẹ

mẹ con con gì nữa.

Nghe nói đến súng đạn, bà Tác-van gieo mình xuống ghế và mặt tái nhợt đi đến nỗi khiến Mô-níc đâm ra thương hại.

- Me yêu quý!- Nàng âu yếm quàng lấy cổ mẹ - Xin hứa với mẹ rằng con sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Xin thề như vậy! Đây chỉ là một chuyến đi chơi thoải mái thôi mà. Nhân tiện con chỉ phải rì tai người khác mấy câu, thế là xong việc.

Dù sao bà Tác-van cũng chẳng yên lòng ngay được một cách dễ dàng. Bà khóc lóc, cầu khẩn, đe dọa rồi lại khóc sướt mướt. Mô-níc săn sóc mẹ như chăm nom người ốm nhưng vẫn khăng khăng giữ ý định của mình: Con nhất định phải đi! Và trong cuộc giằng co giữa người mẹ cố sức cứu con ra khỏi cái chết, với đứa con gái sẵn sàng chết để cứu sống dân tộc, rốt cuộc đứa con vẫn là kẻ chiến thắng. Bà mẹ đành phó thác tất cả cho số mệnh.

Mô-níc không đánh điện cho Hen-rích để báo tin mình sẽ đến Bông-vin. Nàng không muốn thiên hạ trông thấy nàng với Hen-rích trên sân ga, ở đó đây những bọn cảnh sát và mật thám Giét-ta-pô. Sau khi đã đến nơi và gặp người chị họ, nàng mới điện thẳng về khách sạn, hẹn giờ và chỗ gặp Hen-rích.

Hen-rích giữ đúng lời hứa. Anh mặc thường phục và Mô-níc thầm nghĩ rằng cách ăn mặc này hợp với anh hơn là bộ quân phục sĩ quan Đức. Trong giây lát Mô-níc cảm thấy hình như bức tường ngăn cách giữa hai người đã biến mất. Thật là dễ chịu khi đi bên cạnh anh, khoác vào cánh tay ấm áp, cứng cáp của anh. Thậm chí nàng chẳng muốn trò chuyện gì nữa. Và chắc Hen-rích đã thấu hiểu ý nghĩ của nàng. Anh cũng yên lặng. Mô-níc tưởng tượng như không có chiến tranh. Nàng chả cần giấu giếm tình cảm của mình, giữa nàng và Hen-rích chỉ là quan hệ thông thường của con người. Nhưng được vài bước họ lại vấp phải bọn tuần tra và tiếng giày đinh nặng nề

của chúng nhắc cho Mô-níc nghĩ tới tiếng vang của những tảng đá đầu tiên rơi lên nắp quan tài. Không, không thể quên được. Thực tế đã nhắc nàng nghĩ tới chế độ chiếm đóng, nhắc rằng nàng đến đây không phải để liên hệ với người yêu, mà là cốt để thu lượm những tin tức quan trọng cho du kích.

"Chính lúc này chúng ta đặc biệt cần có vũ khí ". Bên tai nàng vẫn luôn luôn văng vẳng câu nói của Phơ-răng-xoa trước hôm lên đường. Phải chăng bản thân nàng không hiểu rõ điều đó? Đúng, vũ khí rất cần. Và Mô-níc sẽ xoay xỏa đủ cách để cho súng đạn lọt vào tay du kích. "Nhưng như thế thì Hen-rích rất có thể bị lôi thôi to"- Nàng chột nghĩ ra. Anh đang đi cạnh nàng, yên lặng, nhưng nàng cảm thấy rằng anh cũng rất sung sướng. Đôi mắt anh long lanh nồng nàn khi trông thấy nàng ở góc ngã ba đường phố. Nếu anh đoán ra nàng đang nghĩ gì thì anh sẽ làm thế nào nhỉ? Sẽ gọi đội tuần tra lại, hạ lệnh cho chúng giải nàng tới sở Giết-ta-pô. Không thể thế được! Nếu anh đọc được những ý nghĩ của nàng, anh cũng chẳng làm thế. Và nếu anh bị bắt vì vũ khí bị du kích cướp mất thì anh cũng không bao giờ khai báo nàng. Mô-níc tin chắc như vậy. Nhưng dù sao nàng vẫn không thể nói thật được. Bởi vì nàng không có quyền hành động liều lĩnh mà chỉ căn cứ vào chút cảm tình riêng tư của mình. Thậm chí nếu Hen-rích được lệnh đi theo đoàn tàu này?...

Mô-níc rùng mình tưởng chừng Hen-rích sẽ nhận được lệnh này thực.

- Mô-níc, cô lạnh à? - Hen-rích ân cần nói.

- Vâng, hơi lạnh - Nàng thò thân trả lời, mặc dầu tiết thu tàn ít khi ấm áp như thế này.

- Khách sạn tôi trọ chỉ cách đây có mấy bước. Hay là ta ghé vào sưởi và nghỉ đi thôi?

Mô-níc lắc đầu nguây nguấy.

-Ồ, anh nói hay nhỉ!

- Nhưng chúng ta chả ngồi chuyện trò riêng với nhau bao nhiêu lần rồi là gì? Tôi thấy hình như mình chưa làm gì để cô phải sợ cả. Nhân tiện lúc này tôi lại cần có mặt ở nhà để nhận một tin tức rất quan trọng.

- Anh làm xong công việc rồi chứ?

- Hoàn toàn xong xuôi! Chỉ cần nói chuyện trong hai phút bằng điện thoại về thời gian tàu khởi hành, rồi thì tha hồ tự do. Xin hứa rằng cô không phải ngồi buồn quá hai phút đâu...

- Nhưng... - Mô-níc do dự.

- Cô không muốn ai trông thấy cô trong khách sạn này chứ gì?- Hen-rích đoán biết.

- Vâng. Vì ở đây không ai biết tôi và có thể cho rằng tôi là một ả... Vì đây là khách sạn sĩ quan.

- Phố này rất vắng người. Mà nếu gặp ai thì chúng mình sẽ đợi cho họ đi khỏi.

Mô-níc lặng lẽ gật đầu và bước dẫn lên, hình như muốn mau chóng thoát khỏi tai vạ đang chờ nàng.

Cuốc đang ngồi trong phòng.

- Bất cứ ai đến hỏi cũng bảo tôi đi vắng nhé. - Hen-rích ra lệnh cho Cuốc và để Mô-níc vào trước.

Bây giờ chẳng khác gì những phút đầu tiên của cuộc gặp gỡ, ngồi yên

và không tiện. Nên Mô-níc bắt đầu nói huyền thiên về chuyện đi đường, cô kể cho thật hấp dẫn và bối rối trước sự bất lực của mình. Song Hen-rích cũng cảm động không kém. Câu chuyện sôi nổi về vụ nổ mìn ở tiệm ăn "Xa-voa" đã giúp hai người vượt qua chỗ bí. Mô-níc ngồi nghe, mắt ngó xuống đất. Nàng sợ rằng Hen-rích sẽ đọc thấy trong mắt mình một cái gì khác hơn sự tò mò thông thường. Nhưng khi Hen-rích nói là suýt bỏ mạng, nàng bỗng rùng mình.

- Tôi vẫn thấy lạnh - Nàng lắp liếm.

- Cô lấy tạm tấm áo này mà khoác nhé.

Hen-rích nói xong, sắp cởi áo vét thì chợt có tiếng gõ cửa rất mạnh bên phòng của Cuốc. Hen-rích đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho Mô-níc yên lặng.

- Thượng úy Phôn Gôn-rinh có trong phòng không?- Một giọng the thé hỏi.

- Thưa Thượng úy, ông tôi đi đâu rồi ấy.

- Thế sao mà lại ở đây, Cuốc? Mà phải thuyên chuyển sang mặt trận phía Đông kia mà?- Giọng nói ấy lại vang lên.

- Thượng úy Phôn Gôn-rinh đề nghị giữ tôi lại làm cần cù cho ông ấy.

- Chắc ông ta không biết mà là thằng khốn kiếp nào! Nhưng tao sẽ nói lại với ông ta... Còn bây giờ thì nghe đây và đừng có tai nọ xọ tai kia đấy nhé. Thưa với Thượng úy rằng đoàn tàu 787 ngày mai sẽ khởi hành vào lúc 8 giờ tối. Nếu ông ta muốn đi với chúng tao thì phải báo trước để chúng ta dành sẵn cho một buồng. Rõ chưa? Sáng mai tao sẽ gọi đây nói cho ông ấy, thằng nôm ọ, vì nhất định mà nói lại thế nào cũng nhằm bét cho mà xem.

- Rõ. Tôi không nhầm đâu ạ! Xin thưa lại ngay, sau khi Thượng úy về đây hay gọi đây nói về.

Cánh cửa phòng bên đóng sầm lại.

- Thế là anh định trở về bằng chuyến tàu này hay sao? – Mô-níc muốn giấu vẻ hồi hộp, nhưng không giấu nổi. Nó lộ ra trong giọng nói, ánh lên trong khóe mắt, tỏa ra trên dáng bộ đờ đẫn vì lo lắng của nàng.

"Cô nữ du kích đáng yêu của tôi ơi! Cô cũng còn non nớt thế kia à!" Hen-rích sắp thốt lên nhưng nén lại được và thản nhiên bảo:

- Thượng úy Phen-ne cùng hai chục tên lính cũng làm nổi việc ấy. Có sáu toa tàu mà áp tải như vậy là hơi nhiều. Còn chúng ta sẽ về xe chứ? Như đã giao hẹn trước. Ngày mai ta sẽ dạo chơi trong thành phố một buổi, rồi sau khi ăn bữa trưa sẽ ra về.

- Không, tôi cần phải về hôm nay, tôi hứa với mẹ tôi như vậy rồi, mẹ tôi đang mệt.

- Thế còn bà chị họ, cô chưa gặp chị ấy cơ mà?

- Tôi trao gói quà của mẹ tôi cho chị ấy rồi, và chúng tôi cũng chả có chuyện gì mà nói. Vì chị ấy mới ở nhà tôi ra đi được ít lâu.

- Thế thì tôi sẽ báo cho Phen-ne biết là tôi sẽ về bằng xe ô-tô, còn cô thì cứ chuẩn bị đi. Tôi sẽ ghé tìm cô ở đâu?

- Hai giờ nữa tôi sẽ đợi anh ở góc phố chỗ ngã ba đường, nơi chúng mình đã gặp nhau hôm nay. Có tiện cho anh không?

- Tiện lắm chứ. Tôi còn đủ thời giờ để đưa cô đến bà chị nữa là khác.

- Thôi, thôi! Không cần thế! - Mô-níc chối dây dầy - Có thể chị ấy đứng trong cửa sổ nhìn ra và ai biết được chị ấy sẽ nghĩ ra sao!

Hen-rích tùm tùm cười, nhìn Mô-níc. Hai hàng lông mi của nàng vội vàng hạ xuống.

Sau khi Mô-níc đi rồi, Hen-rích liền báo cho Phen-ne biết là hôm nay anh sẽ ra về bằng xe ô-tô và chỉ dẫn cho hẳn cách bảo vệ đoàn tàu. Còn một ít thời gian nữa để ghé qua Lem-ke. Tên này tiếp anh hết sức kính trọng và niềm nở. Nhưng hẳn phen này là chưa mò ra dấu vết thủ phạm vụ ám sát ở tiệm ăn "Xa-voa".

Hen-rích tỏ ý tiếc anh phải trở về, nên không thể giúp sở giết-ta-pô tìm ra hung thủ được.

Hai giờ sau khi Hen-rích đi xe tới chỗ hẹn thì trời đổ trận mưa thu như trút nước.

Mô-níc chưa đến và Hen-rích quyết định đánh xe chạy quá lên quãng nữa để khỏi phải đỗ ở góc phố, cốt tránh sự chú ý của mọi người.

Chạy qua hai ngã tư anh chợt trông thấy cái bóng dáng quen thuộc và bên cạnh là một người đàn bà cao lớn, tóc vàng hoe, khoác áo mưa lên vai nàng. Hen-rích toan hãm xe lại nhưng sức nhớ là mình mặc quân phục nên đành cho xe chạy tiếp vòng sang phố khác và quay về chỗ hẹn. Mô-níc đang đợi anh.

- Cô từ chối không khoác áo mưa là đại đấy. Nó sẽ có ích cho cả hai ta.

- Chả lẽ... chả lẽ... Mô-níc giận dữ trợn mắt - Anh không có quyền theo dõi tôi!

- Chỉ là sự tình cờ thôi. Nhưng tôi rất cảm ơn dịp may này đã khiến tôi tin rằng đó là chị họ chứ không phải là ông anh họ và hơn nữa lại là người chị rất đẹp.

- Thế anh cũng kịp nhận thấy thế kia à? Mắt tôi rất tinh. Tôi còn nhận thấy nhiều điều mà cô không đoán ra nữa là khác, cô giáo xinh đẹp ạ!

Lát sau chiếc xe đã bon nhanh trên con đường về Xanh Rê- mi. Mưa vẫn chưa ngớt. Hai người cứ phải chúi vào tấm áo mưa của Hen-rích. Những giọt nước lạnh rỉ qua khe cửa mở.

Hen-rích cùng Mô-níc rời khỏi Bông-vin vào buổi chiều. Cuộc mở hết tốc lực để về tới Xanh Rê-mi trước lúc trời tối. Đi đêm trên quãng đường này rất nguy hiểm.

Nhưng hai người hành khách của Cuộc chẳng để ý gì đến cả tốc độ chạy nhanh lẫn trời mưa tầm tã. Họ ngồi yên lặng, nép vào nhau, họ không cần gì trên trái đất này nữa ngoài cảm giác ấm áp gần gũi đang rạo rức trong đôi trái tim. Họ muốn cứ băng mãi về phía trước như thế về cõi vô tận, nơi có thể trở thành con người thực, nơi có thể vứt bỏ màn kịch, những câu nói úp mở, bóng gió này để thật thà nói thẳng ra cái chữ độc nhất đang nằm trên đầu lưỡi, cái chữ mà cả hai bên đều sợ không dám nói ra:

- Yêu!

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns in a dark brown color, framing the central text.

Nam tước Phôn Gôn-rinh

Administrator

Nam tước Phôn Gôn-rinh

Nguyên tác: **И один в поле воин (1957)**
(**Một mình trên chiến trường vẫn là chiến sĩ**)

(Yuri Dold-Mikhajlik)

Người dịch: Trọng Phan - Hà Bắc

Nhà xuất bản: Thanh Niên

Tập 2

BÍ MẬT THUNG LŨNG MA

Lút đã nhầm, khi quả quyết là ở cách Xanh Rê-mi khoảng vài cây số có một công binh xưởng ngầm, chuyên sản xuất các loại mìn và súng cối. Gã là người đầu tiên đã nói lên điều đó, rồi đến lượt tướng E-véc và thêm một vài sĩ quan tham mưu nữa. Ngay cả tên chỉ huy SS Mi-le cũng tin rằng có thêm nhiều ngôi nhà nhỏ, dọc bên đường, chạy dài về phía cao nguyên, và chắc chắn đó chính là lối vào binh công xưởng kia. Cho nên tất cả những đứa nấp được điều "bí mật" ấy không mấy may biết rằng thực tế chúng nó đang bảo vệ một địa điểm không người, và tất cả những ngôi nhà ấy được dựng lên với mục đích ngụy trang mà thôi. Bộ tư lệnh Đức hết sức quan tâm cốt làm thế nào bảo vệ được bí mật địa điểm thật mà chúng xem là một mục tiêu đặc biệt quan trọng.

Đúng vậy, công xưởng ngầm có thật. Dưới ấy người ta chuyên chế tạo vũ khí. Trong công xưởng đó gồm toàn anh em tù binh người các nước tạm chiếm bị dồn đến đây làm việc. Có điều là không phải ở gần Xanh Rê-mi, mà cách thị trấn những ngoài hai mươi lăm cây số, nơi được mệnh danh là thung lũng Ma.

Những người chần súc vật đặt tên cho thung lũng ấy như vậy. Tuy gọi nó là Ma, nhưng đến bản thân họ cũng không ngờ tin ấy lại đúng sự thật. Họ

chỉ bực một nỗi là khó đặt chân vào thung lũng đó lắm và trâu bò cũng không làm sao thò mõm tới những bãi cỏ quái gở kia. Không nghe lời khuyên của các cụ già, thỉnh thoảng bọn mục đồng chưa từng trải đã lừa súc vật đến sát những quả núi dốc đứng thành vại bao bọc bốn phía quanh thung lũng. Nhưng tất cả những lần thí nghiệm đó hòng tìm thấy lối xuống ít hiểm trở hơn đều không mang lại kết quả nào.

Đứng trên cao nhìn xuống thung lũng, người ta có cảm tưởng hình như một bàn tay khổng lồ nào đó đã dùng chiếc com-pa khổng lồ quay một vòng tròn, sau đó mang những tảng đá dốc đứng kia dựng lên chung quanh thung lũng để bàn chân con người không dẫm được lên tấm thảm xanh tươi mơn mớn trải kín mặt đáy bằng phẳng của cái giếng mênh mông ấy. Các nhà du lịch đã đến xem xét bức tranh thiên nhiên này, họ ngắm nghía phong cảnh, nhưng không dám xuống thung lũng, bởi vì trên những vách đá nhẵn thín vì bị nước bào mòn chẳng thấy có một khóm cây nhỏ nào để làm chỗ bám khi tụt xuống.

Thung lũng Ma năm phơi mưa nắng như vậy cho đến cuối năm 1941 vẫn chưa có ai đặt chân tới.

Lúc bấy giờ luận điệu tốc chiến tốc thắng, giọng lưỡi hòng bắt nước Nga Xô-viết quỳ gối trước mặt kẻ chiến thắng, đã lỗi thời. Và mặc dù Bộ tư lệnh tối cao của quân đội Hít-le chưa chịu từ bỏ luận điệu ấy, nhưng sau trận đại bại gần Mạc-tư-khoa, nhiều kẻ đã bắt đầu mở mắt thấy rằng chiến tranh có thể phải kéo dài và cần chuẩn bị thật cẩn thận cho một cuộc tấn công mới. Dĩ nhiên trong cuộc chuẩn bị đó việc trang bị cho quân đội đóng vai trò khá quan trọng, nhất là "đòn bất ngờ", thứ vũ khí được sản xuất trong các công binh xưởng và, theo sự trù tính của bọn Hít-le thì vũ khí ấy sẽ làm tê liệt các vùng hậu phương của bên địch.

Nhưng các cuộc công kích của không quân Liên Xô và quân đồng minh vẫn xảy ra ngày càng nhiều. Việc che giấu các binh công xưởng quan trọng

nhất để tránh sự oanh tạc của phi cơ là việc vô cùng cần thiết.

Chính vì vậy mà sau cuộc đại bại ở Mạc-tư-khoa, tại miền Đông Nam nước Pháp và bên miền Bắc nước Ý người ta thấy xuất hiện không biết cơ man nào là các đoàn chuyên gia quân sự lặn mò đi tìm những địa điểm thuận lợi để xây dựng các binh công xưởng ngầm.

Một đoàn chuyên gia đã mò xuống tận thung lũng Ma kia. Rồi từ tháng giêng năm 1942 ở Xanh Rê-mi không bao giờ ngớt tiếng máy ô-tô. Từng đoàn xe cứ lao vùn vụt qua thị trấn, những chiếc lớn mà đại úy Lút cho là của công xưởng ngầm, lúc nào cũng được ngụy trang cẩn thận, thường ghé lại gần dãy nhà trong vài ba phút, rồi lại chạy về một nơi nào đó ở phía nam, sau khi ngoặt vào con đường chính của thị trấn. Con đường dẫn đến tận đâu thì không ai biết được. Ngay cả các xe quân sự cũng bị cấm chạy vào đường ấy.

Đến tháng ba, những đường hầm rộng lớn đã xuyên qua hai triền núi từ thung lũng Ma tỏa ra hai hướng Tây và Đông, rồi sang hè những phân xưởng đầu tiên bắt đầu hoạt động dưới đất sâu, chỗ thấp nhất của thung lũng.

Bây giờ thung lũng này mới xứng với cái tên của nó. Pôn, hay nói đúng hơn, con người nấp dưới cái tên đó, chưa bao giờ trông thấy thung lũng Ma. Anh chỉ nghe vợ anh, người chính quê ở một làng nhỏ gần Xanh Rê-mi nói lại cái tên ấy mà thôi. Có ngờ đâu ngày nay thung lũng ấy đang đe dọa tính mạng anh.

Người tù binh số 2948 cắn chặt môi lại để tiếng rên của mình không vang xa khắp trại. Đó là một kỷ niệm cũ, sau khi dội sáng vào bóng tối, nó lan ra như một ảo ảnh, dù anh cố sức giữ nó lại. Mà trong thực tế có tất cả những việc đó không?

Từ khi bị người ta đưa xuống hầm, Pôn đã mất hết cái cảm giác thực tế

của mình. Tất cả những sự việc xa xôi nhất đã xảy ra trong đời anh, nay hiện lên mỗi lúc một nhiều trong giấc mơ.

Anh tin được rằng ngay dưới thung lũng tĩnh mịch này có một công xưởng ngầm với hàng nghìn công nhân; những con người đang sống thiếu ánh sáng mặt trời và sẽ không bao giờ trông thấy mặt trời nữa? Phải phân tích câu chuyện mà tên tướng Đức vừa phun ra ngày hôm nay đã.

Trong chốc lát Pôn nhắm mắt lại, rồi lại mở ra. Không, anh đang thức chứ không phải ngủ, và đây, sự thực mà tên thiếu tướng đã nói. Cần phải sắp xếp lại tất cả trong trí nhớ.

Thế là người ta dẫn anh đến một gian phòng. Gian phòng đó cũng ở ngay dưới căn hầm này, cửa sổ chẳng có. Tên lính tổng anh vào đó rồi bỏ đi ra. Gian phòng vừa rộng vừa cao. Một bàn giấy kê ngang với bàn viết, trên đó ngổn ngang những bản vẽ. Một hộp xì-gà đặt ngay trên bàn viết. Chao ôi, Pôn chỉ chực chạy thẳng đến bàn vồ lấy mà hút. Vì đã lâu lắm, từ ngày rơi vào chôn địa ngục này anh chưa được hút điếu xì-gà nào cả... Mà anh ở đây được bao lâu rồi? Một tháng, hai tháng? Chính Pôn cũng không biết nữa. Anh cũng như những người bạn tù khác đã không thềm tính ngày tính tháng nữa. Họ bảo: Cái đó đã xảy ra trong quá khứ hoặc trong thời gian gần đây, chẳng còn ai nhớ tới ngày giờ. Pôn quay nhìn sang phía khác để khỏi phải trông thấy hộp xì-gà trên bàn. Ngay lúc ấy đôi mắt anh gặp một cái nhìn sắc như dao cạo. Hai con mắt tròn xoe, không có một sợi lông mi, xoáy chặt vào anh, trừng trừng, không chớp. Trên khuôn mặt trần cỗi dẫn deo như một chiếc lá đã khô héo, chỉ có đôi mắt hình như còn sức sống mà thôi.

Một lão già dính đôi quân hàm cấp tướng trên vai không biết từ lỗ nào chui ra cất tiếng hỏi:

- Tại sao ông cứ đứng trơ ra giữa phòng vậy?

- Tôi sợ đến gần cái bàn ấy. Trên bàn bừa bãi những bản vẽ gì đó. Có thể là tài liệu mật...

Có tiếng cười the thé vang lên y như ngựa hí.

Không rõ thứ tiếng kia từ đâu vẳng lại. Pôn liền đưa mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy thêm người nào nữa. Và lúc ấy anh mới nhận ra, đó chính là tiếng cười của tên tướng già. Nhưng lão cười lạ thật. Đôi môi dãn dùm khô nẻ của lão không hề động đậy, chẳng một nét mặt nào chuyển động, con mắt không biểu hiện một thay đổi gì. Chỉ có cái bụng phệ rung chuyển đến nỗi hình như mấy chiếc khuy của bộ quân phục suýt bắn tung ra hết, và hai cánh mũi chẳng chịt những đường gân đỏ li ti khe khẽ phập phồng mà thôi.

- Nếu ông biết được những điều bí mật của công xưởng chúng tôi thì có lợi gì cho ông, mà có hại gì cho chúng tôi kia chứ? Ông sẽ đem đi nói với bạn bè của mình chẳng? Hay sẽ bán cho một nước khác?

Pôn im lặng, nhưng nói đúng ra thì lão cũng chẳng đợi anh trả lời.

- Ông có thể biết được mọi điều bí mật của chúng tôi. Ông cũng hiểu đấy, tất cả! Chắc là ông muốn biết nó ở đâu chứ gì? Được thôi! ở giữa những dãy núi về phía Tây Nam nước Pháp, ngay dưới vùng được mệnh danh là thung lũng Ma ấy...

Pôn cắn chặt môi để khỏi kêu lên.

- Có lẽ ông muốn biết chúng tôi đang sản xuất những thứ gì phải không? - Sau một chuỗi cười, lão thiếu tướng thở hỗn hển, nên cái bụng phệ của lão rung chuyển mạnh hơn - Cái đó thì tôi có thể trả lời cho ông rõ. Chúng tôi đang chế tạo thứ ống kính dùng để ném bom tự động... Thế bây giờ, dĩ nhiên là ông sẽ hỏi vì sao chúng tôi thành thật đối với ông như vậy, phải không?

Hai con mắt của lão long lên sòng sọc, và tất cả những nếp nhăn trên mặt đều run lên.

- Tôi chỉ có một câu hỏi đối với ngài thôi, thưa ngài Thiếu tướng, căn cứ vào đâu mà ngài giữ tôi lại đây. Tôi không phải là tù binh cũng chẳng phải là phạm nhân. Tôi đã ký hợp đồng làm công cho một xưởng chế tạo máy bay Pháp. Thế rồi đang đêm một bọn người lạ mặt kéo đến nhà tôi tự nhận là thay mặt Ban giám đốc nhà máy yêu cầu tôi theo họ ngay tức khắc để hỏi ý kiến về một vấn đề gì đó rất khẩn cấp. Ra đến ngoài ô họ dùng sức mạnh đẩy tôi vào một chiếc ô-tô kín mít và chở tôi đi. Tôi phản kháng những hành động ấy, thưa ngài Thiếu tướng, đó là một sự vi phạm chưa từng thấy vào những điều luật tối thiểu nhất phá hoại quyền sống của con người...

- Đủ rồi! - Bất thành linh tiếng cười của lão thiếu tướng ngắt ngang câu nói của Ăng-đơ-rây, tay lão đập mạnh xuống bàn - Điều luật, quyền sống của con người... Những danh từ ấy ông hãy để dành lại cho các cuộc mít tinh. Chúng tôi là người lớn và có thể xoay chuyển được mọi việc mà không cần những thủ đoạn mỵ dân. Cái quyền hành độc nhất không thể chối cãi được đang tồn tại trên thế giới chính là quyền của sức mạnh. Mà sức mạnh, cái đã từng làm cho ông phải ngạc nhiên, hiện nằm trong tay chúng tôi. Ông là một nhà chế tạo máy bay tài giỏi, nên chúng tôi rất cần ông. Quyền hành của chúng tôi và nhiệm vụ của ông đều xuất phát từ chỗ đó. Ông hiểu chứ?

- Không thật hiểu lắm. Trong lập luận của ngài có một điều thiếu sót căn bản, có thể nói, là một sự tính nhầm. Hiện nay ngài có thể ỷ vào sức mạnh vật chất, mà trước đây ngài cũng đã từng cậy khỏe như vậy. Nhưng bạo lực đối với tôi, như ngài đã nói đấy, đối với một người có tài...

-Ồ, ông cho chúng tôi trẻ con đến thế ư? Không phải là một sự tính nhầm đâu, mà chính chúng tôi đã căn cứ vào một bài tính chính xác nhất để áp dụng những biện pháp cực đoan đó. Đặt con người vào những điều kiện khắc nghiệt nhất, bóp cái tia hy vọng thoát thân mỏng manh nhất trong lòng

họ. Tôi tin là ông đã làm quen với lưới bố phòng của chúng tôi và có dịp đến thăm lò hỏa táng rồi. Cuối cùng chúng tôi chừa lại cho họ cái cơ hội thoát thân bé nhỏ độc nhất.

Lão thiếu tướng đặc ý kéo dài câu nói cuối cùng, cố tìm trên nét mặt của người nói chuyện với mình một phản ứng đối với câu nói đó. Nhưng Pôn đã nén lại không để lộ ra nỗi thất vọng của mình và cơn phẫn nộ sắp nổi lên. Anh hỏi bằng một giọng ôn tồn, đến nỗi chính bản thân anh cũng phải ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của mình:

- Thưa ngài, vậy ngài muốn nói đến cái cơ hội nào thế nhỉ?

- Ha - ha - ha! Ông muốn tôi mở những tấm bản đồ của mình ra ngay lập tức bây giờ hay sao? Sợ gì mà tôi lại không giở nó ra kia chứ. Có điều là tất cả những gì mà ông đã và sẽ thấy được trong xưởng của chúng tôi, cũng như những điều mà tôi sắp nói với ông, ông sẽ không thể nào nói lại cho bất cứ một kẻ nào hết, họa chăng ông chỉ nói lại được với Diêm Vương mà thôi. Vì ông không phải tên Pôn nữa, mà ông đang mang con số 2948, và việc thoát khỏi nơi đây để trở lên mặt đất thì đến những người đã hóa ra ma rồi cũng không hòng thực hiện được.

- Nghĩa là cái cơ hội mà ngài nói thực tế chỉ bằng con số không thôi hay sao?

- Đối với mọi người thì thế thật. Nhưng đối với ông và một vài người nữa đại loại như ông thì không phải thế, cố nhiên nếu ông biết cân nhắc điều hơn lẽ thiệt. Nhân tiện, ông có thể ngồi xuống và lấy xì-gà mà hút. Xì-gà ngon sẽ giúp cho ông cân nhắc được điều hơn lẽ thiệt đó.

Lão thiếu tướng đẩy hộp xì-gà đến gần Pôn và tự tay bật lửa lên cho anh. Châm thuốc xong. Pôn rít lấy rít để, nên bỗng chốc mọi vật chung quanh đều bị quay cuồng.

- Lâu lắm rồi anh không được hút phải không? Ồ, không hề gì! Bây giờ thoát khỏi cái nạn ấy rồi! - Lão thiếu tướng nói với cái giọng y như lão với Pôn là một đôi bạn cũ, hẹn gặp nhau để nói chuyện tâm tình.

Pôn rít thêm một hơi nữa, và đầu óc anh đã tỉnh táo ra. Anh tự nhủ thầm: "Đừng để lộ ra sự hồi hộp của mình, cố mà trấn tĩnh, lắng nghe cho bằng hết những điều mà thằng cáo già này sắp phun ra... Chúng đang cần đến mình làm việc gì đó, nên phải lợi dụng ngay cái ấy. Điều chủ yếu là phải tranh thủ thời gian và tìm, tìm, tìm cho được lối thoát!".

- Ông có thể cầm lấy xì-gà mà hút.

- Thưa Thiếu tướng, tôi được gọi đến đây có phải là để nghe một phát minh mới đầy thú vị không?- Pôn hỏi có ý giễu cợt.

- Cũng đúng một phần, chúng tôi có thể giảm nhẹ cái chế độ lao tù đối với các anh, nếu chúng tôi xét thấy anh là một người biết điều.

- Giả sử tôi là một người biết điều đi...

- Thì anh nên nghĩ như thế này: Thằng lợi của nước Đức là con đường thoát thân độc nhất đối với tôi, với điều kiện là tôi sẽ đóng góp vào thằng lợi đó, bởi vì trong trường hợp bại trận thì công xưởng này sẽ tan ra mây khói, và bản thân tôi cũng tan xác theo nó...

- Thưa Thiếu tướng có lẽ chúng ta không cần tấn công nhau về tâm lý nữa, xin ngài cứ nói thẳng cho, ngài cần gì ở tôi?

- Đồng ý thôi, chúng ta sẽ nói chuyện cởi mở với nhau vậy. Tôi thấy ông là một chuyên gia lành nghề. Nguyên là những máy ngắm đặt trên các máy bay ném bom của chúng tôi hiện nay chưa làm cho chúng tôi mãn nguyện. Chúng tôi đã tập hợp lại đây một số kỹ sư lỗi lạc. Chúng tôi không hề để ý

đến chúng tộc, xu hướng chính trị và bất cứ một việc nhỏ nhặt khác nào của họ, những thứ mà trên mặt đất có rất nhiều ý nghĩa. Chúng tôi đòi hỏi ở họ, cũng như ở ông chỉ một điều thôi: giúp chúng tôi giải quyết một vài khó khăn về kỹ thuật mà chúng tôi vấp phải trong quá trình cải tiến những máy ngấm nói trên. Tất cả những bản vẽ cần thiết, những số liệu kỹ thuật thì ngày mai ông kỹ sư trưởng sẽ giao lại cho ông. Ông được toàn quyền sử dụng cả một thư viện, một số nhân viên giúp việc, và có quyền ra vào tất cả các phân xưởng. Một tháng sau, ông phải trình bày cho tôi những đề nghị của ông. Chúng tôi sẽ xem xét, và nếu thấy ông đi đúng đường, thì những điều giao ước của chúng tôi mới có giá trị, chúng tôi sẽ bảo đảm tính mạng và tự do cho ông, sau khi công xưởng đã ra công khai, nghĩa là sau khi chiến thắng. Chính cái cơ hội mà tôi vừa nói với ông cũng nằm trong ấy...

... Pôn cẩn thận trở mình trên những tấm ván nhỏ, cố không chạm đến người bên cạnh. Nhưng Stăc có ngủ đâu. Anh ghé sát vào tai tai Pôn, thì thầm:

- Nào, cậu định sao?

- Thì tôi đã nói với anh rồi đấy thôi. Cứ xé tan những bản vẽ kỹ thuật và ném thẳng vào cái bộ mặt dơ dáy của tên kỹ sư trưởng.

- Ngốc ơ là ngốc!- Stăc kêu lên - Cậu cần phải lấy hết những giấy tờ mà chúng sẽ đưa cho cậu. Xong học thuộc lòng tất cả những số liệu kỹ thuật và nói chung phải nhớ hết những gì có liên quan đến kiểu máy ngấm ấy.

- Để mang xuống truyền lại cho Diêm Vương như lão Thiếu tướng nói chứ gì?

- Để chuyển nó lên mặt đất, nếu chúng tớ thành công trong việc tổ chức cho cậu vượt ngục.

- Chúng mình vẫn cứ mừng thầm với những hy vọng hảo mãi. Sau cuộc nói chuyện với lão Thiếu tướng tôi càng tin chắc

vào điều đó hơn. Nếu có cơ hội thoát đi chẳng nữa, nhưng chúng không giao những bản vẽ bí mật kia cho tôi thì ăn thua gì.

- Nhưng những bộ phận máy đang được đóng hòm và chất vào xe ngầm. Chẳng lẽ làm như vậy để rồi bỏ lại đây, dưới hầm này hay sao. Bây giờ anh em đang chở những hòm ấy theo con đường sắt đi đến một địa điểm khác. Trong vòng một tháng mà chúng đã cho cậu, cần phải lợi dụng cơ hội để tránh những hành động liều lĩnh nguy hiểm cho tính mạng... Phụ trách việc đóng hòm là hai đồng chí của ta, Rô-be và Va-stáp. Hôm nay tớ sẽ bàn bạc với các cậu ấy.

- Chúng ta có thể làm tan vỡ tổ chức bí mật này.

- Chúng mình tổ chức nó để đấu tranh. Mà đấu tranh thì phải mạo hiểm. Nhiệm vụ của chúng mình là hết sức giảm bớt sự mạo hiểm ấy. Nhưng đó là công việc của ủy ban, chứ không phải của cậu đâu.

- Nhưng vì sao tôi lại là một trong những người được cái may mắn thoát thân cơ chứ? Anh Giu-lơ, và Rô-be còn có thể làm được bao nhiêu việc có ích cho sự nghiệp chung. Anh nắm những đầu mối liên lạc rộng rãi và đã làm công tác bí mật lâu năm rồi, còn tôi chỉ là một cán bộ tầm thường của phong trào kháng chiến mà thôi.

- Trong trường hợp này cậu là một người có thể giúp ích cho sự nghiệp của chúng ta nhiều hơn ai hết. Cậu là kỹ sư, mà nhiệm vụ chính của chúng ta là phải chuyển giao tài liệu bí mật về thứ vũ khí mới này. Cho nên thay mặt ủy ban tớ ra lệnh cho cậu: Hãy giả vờ cúi đầu nhận phúc lành của lão Thiếu tướng đã ban cho...

- Nếu anh lấy tư cách Chủ tịch ủy ban ra lệnh cho tôi thì...

- Gượng đã! Trước hết cậu hãy kiểm điểm lại bản thân xem có đủ can đảm để làm cái việc liều lĩnh đó không? Cân nhắc xem. Hiện chúng ta chưa biết những chiếc hòm máy móc ấy sẽ được chuyên chở đi đâu. Có thể là anh em đang còn kiểm tra lại trước khi cất lên các toa xe. Cậu chớ quên là nơi trú ẩn tạm thời có thể biến thành chiếc quan tài vĩnh viễn đấy. Vì chúng ta không tưởng tượng được những hòm đồ đạc kia đang được sắp xếp như thế nào. Cậu có thể thoát khỏi tay chúng không? Cậu sẵn sàng đảm nhiệm công tác đấy chứ?

- Tôi sẵn sàng hoàn thành mọi nhiệm vụ của ủy ban bí mật.

- Thế thì ngày mai chúng ta sẽ vạch kế hoạch và bắt đầu chuẩn bị thực hiện thôi. Cậu sẽ đứng ngoài để tránh sự nghi ngờ. Công việc của cậu là nhớ cho bằng hết mọi điều gì có thể giúp ích được cho anh em chúng ta trên mặt đất... Và bây giờ cậu hãy ngủ đi! Tất cả chúng ta cần giữ đầu óc cho tỉnh táo.

Stắc ròi khỏi anh bạn lảng giềng và lăn ra ngủ ngay.

Riêng Pôn vẫn nằm thao thức mãi. Mái trần bê tông thấp lè tè gần sát mặt giường. Cho nên anh cảm thấy như có một cái nắp quan tài đang áp trên người mình. Phải chăng muốn thoát khỏi cái chõn này quay lên mặt đất thì chỉ có cách chui vào hòm và đóng kín lại? Vậy thì Pôn còn hy vọng trông thấy ánh sáng mặt trời và kể lại cho người ta nghe những điều bí mật của thung lũng Ma chăng? Quả thực đây chỉ là trò hú hoạ, 'CÒ quay, trăm phần không chắc được một! Và lấy cái gì để đảm bảo rằng anh không bị chết ngạt trước khi anh được tự do! Vì cái hòm mà anh em sắp bỏ anh vào rất có thể bị chất dưới cùng và lúc đó thì...-Pôn thở dài đánh thượt một cái, đưa tay kéo mạnh cổ áo sơ mi xuống tựa hồ như anh đang bị thiếu không khí thật. Anh có hoảng không? Tất nhiên là có! Sợ đây không có nghĩa là hèn nhát. Thực ra thì Pôn tự nguyện để cho anh em liệm sống mình vào cái quan tài

chật hẹp ấy. Nhưng anh nhất định sẽ thoát khỏi nơi này! Anh sẽ hoàn thành những việc các đồng chí giao cho.

Pôn chống khuỷu tay chồm dậy và nhìn sang trại lính. Đằng cuối lối đi, giữa những dãy sạp ván hai tầng, một ngọn đèn điện bé tí tỏa ánh sáng lơ mờ. Trong khoảng tối, ngọn đèn chiếu rõ hai đầu sạp và mấy cái thân hình nằm còng queo trên ấy. Người tù binh 1101! Ban chiều một trận sốt rét đã hành hạ anh ta, gầy sáng, chắc anh ta không dậy nổi, vì thế anh ta chỉ còn một con đường duy nhất! Phải trốn khỏi nơi này ngay! Và không chỉ cốt thoát thân mà thôi. Anh còn nhiệm vụ tước lấy thứ vũ khí quái gở kia trong tay kẻ địch. Dù chỉ còn một cơ hội nhỏ nhất để đạt được mục đích ấy. Pôn cũng phải lợi dụng ngay cơ hội đó.

Anh thiếp đi và trong phút chốc anh mơ thấy Lu-y-da đứng trước mặt mình. Đúng là chị đã từ Pa-ri về làng và đang sống với mẹ ở cách chỗ anh vển vển có vài cây số thôi. Giá mà chị biết hai người sống rất xa nhau mà lại rất gần nhau như thế này nhỉ! Mới đây mà đã gần ba năm trời họ không gặp nhau rồi. Trước khi Pa-ri thất thủ Ăng-dơ-rây, một đảng viên cộng sản đã đổi tên họ và làm ở xưởng chế tạo máy bay bị quân đội Hít-le tịch thu. Ăng-dơ-rây tức là Pôn không gửi được thư về cho vợ. Rồi ít lâu sau anh bị người ta bắt cóc xuống đây.

NHỮNG NGÀY NẶNG NỀ CỦA TƯỚNG E-VÉC

Đến nay trận đánh trên bờ sông Vôn-ga đã chiếm một địa vị trung tâm trong các nguồn tin tức của Bộ tư lệnh Đức, và tướng E-véc bắt đầu lo lắng. Thật vậy, những ngày thường, thế nào lão cũng cạo qua bộ râu rồi đứng mười giờ sáng mới đủng đỉnh đến phòng tham mưu, nơi làm việc của lão, và đúng một giờ mới đi ra câu lạc bộ để ăn trưa. Thịnh thoảng lão còn bông đùa với một vài người trong đám sĩ quan nữa, nhưng dạo này thì lão đã trở thành một con người khác hẳn, lo lắng và thờ thẩn, lão làm việc không theo giờ

giác quy định. Chắc là chỉ có mỗi một mình Lút, người thân cận nhất của lão mới nhận thấy sự thay đổi đó. Bây giờ E-véc lom khom suốt ngày trên tấm bản đồ mặt trận Sta-lin-gờ-rát, đánh dấu những điểm thay đổi nhỏ nhất trên đó.

Lão vốn bị Bộ Tổng tư lệnh của Hít-le ghét bỏ. Nguyên là lão đã viết một tờ tạp chí xuất bản hồi năm 1938. Lão đã phân tích chiến thuật quân sự và chính sách ngoại giao thời kỳ quân chủ và chứng minh rằng, chính cái quan niệm sai lầm cho là nước Đức có thể chiến đấu trên hai mặt trận - phía Đông và phía Tây - đã đưa nước Đức quân chủ đến chỗ diệt vong. Lão nhắc đến Bít-mác¹, người luôn luôn lo sợ phải chiến đấu trên hai mặt trận nên đã thi hành chính sách hoà bình với nước Nga.

Ý kiến đó đưa ra đã quá muộn. Lúc bấy giờ trong những bộ phận bí mật nhất của Bộ Tổng tham mưu Hít-le đã vạch ra nhiều kế hoạch cho cuộc chiến tranh mới. Ri-ben-trốp² chạy hết nước này sang nước khác để củng cố lại khối liên minh các nước ở Trung Âu bằng những lời đe dọa và hứa hẹn. Trong lúc ấy thì tên tướng vô danh này lại dám lên tiếng ngăn ngừa cuộc chiến đấu trên hai mặt trận.

Bài báo của E-véc có thể mang lại cho lão một kết quả thảm thương, nếu không có cánh bạn bè che chở cho. Để cho tác giả bài báo phạm thượng kia không làm chướng mắt mọi người trong Bộ Tổng tham mưu, người ta đã vội vàng đẩy lão đến một nơi cách xa Béc-lanh và thí cho lão cái chức Trung đoàn trưởng. Sau vụ đó lão không thèm viết báo nữa. Khi cuộc chiến tranh với nước Nga nổ ra, trong một buổi chiều trò chuyện riêng với tướng Bờ-ra, người được bổ nhiệm chỉ huy mặt trận phía đông, lão đã dựa vào lời phát biểu bất hủ của Phi-đơ-rít đệ nhị nói lên tinh thần chiến đấu kiên cường của các chiến sĩ Nga: "Lính Nga bị giết chết chưa đủ, mà cần phải đả nữa để cho chúng quy hần mới được yên thân". Điều đó cũng đủ để cho lão bị tống cổ trở về hậu phương cho nên người ta đã chuyển lão về miền Nam nước Pháp, giao cho cái chức Tư lệnh sư đoàn, và từ bấy đến nay người ta đã quên bằng

lão đi rồi.

E-véc không sao có cảm tình được đối với nước Nga. Lão căm ghét dân Nga và lão không hề giấu giếm điều đó, nhưng lòng căm ghét ấy không làm cho lão mù quáng đến mất cả lý trí. Cho nên trong khi trao đổi với bạn bè lão vẫn giữ nguyên ý nghĩ của mình cho rằng gây chiến tranh với nước Nga là con đường nguy hiểm cho nước Đức, E-véc ngờ vực những con số của Bộ Tổng tham mưu Đức tung ra nói về khả năng chiến tranh của nước Nga, lão còn không tin những tin tức về nền công nghiệp và dân cư của bên địch nữa. Thậm chí, lão thực bụng tin là cuộc chiến tranh đơn độc của quân đội Đức với Liên Xô trong trường hợp chiến tranh phải kéo dài sẽ dẫn nước Đức tới chỗ diệt vong, tin là ưu thế và quân số đã nằm trong tay của đối phương.

Những ngày gần đây E-véc chỉ bộc lộ những quan điểm riêng của mình cho cánh bạn bè gần gũi nhất mà thôi. Nhưng ngay đối với bọn này lão cũng không hề lộ ra rằng, việc mở chiến dịch hòng chiếm lĩnh Sta-lin-gờ-rát thật là một sai lầm to lớn nhất của Bộ tư lệnh tối cao Đức, vì lúc bấy giờ quân Nga đã thừa sức nghiền nát các đội quân tinh nhuệ nhất của Hít-le trong cái máy thái thịt khổng lồ ấy; thậm chí quân Nga có rút bỏ Sta-lin-gờ-rát đi nữa thì các sư đoàn của Đức vẫn sẽ rã rời và không tài nào có thể thẳng tiến về Mạc-tư-khoa được. Với tất cả lòng mong muốn của mình E-véc chúc cho Pa-u-lút³ thắng lợi. Lão sung sướng di chuyển những dấu hiệu riêng của mình đến cây số hai, khi nghe thấy tin báo là các đơn vị của Hít-le trên khắp mặt trận Sta-lin-gờ-rát đều đang tiến chậm như rùa bò. Và ở đâu đây trong tận đáy lòng, nỗi lo sợ cho số phận cuộc chiến tranh đã bùng lên và chiếm hết tâm trí lão.

1. Bít-mác (Bismark) - Nhà chính trị nước Phổ về cuối thế kỷ thứ XIX
(N.D)

2. Bộ trưởng ngoại giao Đức hồi đó (N.D)

3. Thống chế Đức, tư lệnh các đạo quân, ở mặt trận sta-lin-gờ-rát và đã bị bắt sống cùng với toàn thể Bộ tham mưu và đám tàn quân của hắn (N.D).

Rồi khi trong bản tin chiến sự, lần đầu thấy những chữ "Cuộc phản công của quân Nga", E-véc suýt lặn ra ốm. Thật vậy, ngoài những chữ vô nghĩa đó thì trong các bản tin tức chẳng có gì đáng lo sợ hết, nhưng E-véc, cũng như mọi người lính khác, đã quá quen thuộc với tình hình trên các mặt trận rồi, lão thừa đoán ra tất cả.

Suốt đêm 24-11-1942 lão không ngủ. Gan lão không đau, không có qua một nguyên nhân nào khác khiến lão phải mất ngủ cả, nhưng... lão không ngủ được.

"Mình già mất rồi!" - E-véc buồn bã quả quyết như vậy và sau khi nhìn đồng hồ, lão quay lại mở máy thu thanh, lúc ấy đài phát thanh đang truyền đi bản tin buổi sáng.

Câu đầu tiên vừa lọt vào tai lão đã khiến lão bật dậy khỏi giường như một chiếc lò xo: Quân đội Liên Xô đã bao vây các tập đoàn quân xe tăng số 4 và số 6 ở gần Sta-lin-gờ-rát... E-véc liền vồ lấy bộ quần áo, lão đã xỏ xong chiếc quần, nhưng rồi lại mỗi mệt gieo mình xuống giường. Lão định chuồn đi đằng nào? Lão có thể xoay xử cách gì, cứu vãn được gì nữa? Phải rồi, đây chính là khởi đầu của một sự kết thúc mà lão đã lo sợ và đã lên tiếng ngăn ngừa từ trước. Giò đây lão rất muốn đứng trước Hội đồng quân sự tối cao để phân tích qua tình thế đã diễn ra ở mặt trận phía Đông, và viễn cảnh của việc gây ra chiến tranh. Lão thấy cần phải chứng minh tất cả sự tai hại của đường lối chiến thuật và chiến lược của Hít-le. Nhưng lão có thể làm được gì nữa bây giờ? Vô kế khả thi! Im lặng. Không thốt ra một lời nào hổ hênh, không lộ ra một ý nghĩ nào đang lờn vờn trong đầu óc, vì đó là một dự định mà cứ nghĩ đến cũng đủ thấy khủng khiếp rồi. Dự định của lão là: Muốn chiến thắng thì phải hạ thủ Hít-le đi. Đúng, đúng, lão có thể tự thú nhận với mình điều đó. Cần ký một hiệp ước riêng rẽ với Mỹ, Anh và Pháp, phải ngay lập

tức, bằng giá nào cũng được để rảnh tay ở phía Tây và dốc toàn lực sang phía Đông. Còn việc hòa giải với Liên Xô thì hẳn chẳng hề nghĩ đến. Thế là, hiện nay chỉ cần tìm con đường để giải thoát tình thế ở phía Tây mà thôi. Đó là con đường thoát thân duy nhất lúc này. Như vậy liệu có mang lại kết quả ngay không? Nhưng bắt đầu từ đâu mới được? Kẻ nào dám cả gan lao vào cuộc mạo hiểm to lớn vô cùng gần như một cuộc chính biến đó, mặc dầu với danh nghĩa vị cứu tinh của nước Đức đi nữa?

E-véc ôn lại trong trí nhớ họ tên của tất cả đám bạn bè và những người cùng chí hướng. Ngay trong thành phần của Bộ tư lệnh tối cao cũng có mặt họ. Và bây giờ, chắc là họ chui vào đó càng đông hơn. Cần phải gặp gỡ, bàn bạc, khuyến bảo nhau mới được. Cần hành động ngay, không thì muộn mất. E-véc đứng lên và đi vào phòng. Trong nhà mọi người còn đang ngủ. Trời đã sáng, chưa có gì phá tan không khí im lặng ban mai ngoài những bước chân của bọn lính nặng nề nện xuống lối đi rải nhựa nhỏ hẹp chạy quanh biệt thự. Tiếng bước chân nghe đều đặn và thận trọng lắm. Chỉ có những kẻ tin ở mình và ở tương lai mới có thể bước được như vậy. Rồi bất thành lình E-véc hình dung ra cái cảnh tượng bọn lính phải lê những đôi giày đinh nặng chịch kia chạy cuông cuồng quanh cái dây tường để trốn quân Nga. Lão tưởng tượng có đến hàng nghìn, hàng vạn lính tráng mang cái thứ giày đinh nặng nề như thế. Chúng sẽ chạy không kịp thở, giẫm lên nhau, sa lầy trong tuyết rồi lại lóp ngóp chạy, không dám ngoái nhìn lại...

E-véc hạ bức màn xuống để cho những tiếng chân bước ngoài cửa sổ không lọt vào phòng. Nhưng, y như những nhát vỗ đều đặn, chúng vẫn nện vào khắp các dây thần kinh đang căng thẳng.

Không, lão không có quyền ngồi khoanh tay! Phải hành động, vô luận thế nào đi nữa cũng phải hành động! Từ nay sẽ không có cái gì buộc lão phải im lặng phục tùng Bộ tư lệnh tối cao mù quáng đến thảm hại, để phải trông thấy cái vực thẳm mà Hít-le đang đẩy Tổ quốc xuống đó.

Nhưng nên hành động thật bình tĩnh và khôn khéo, cẩn thận tìm kiếm những người cùng chí hướng. Không dại gì mà vội, hơn nữa không dại gì mà quá tin vào những người ít quen biết. Nếu không, mọi việc sẽ có thể ra tro ngay từ phút đầu.

E-véc còn ngồi lại hồi lâu bên bàn viết để nghĩ kế hoạch. Một tiếng gõ cửa khe khẽ kéo lão ra khỏi mối lo nghĩ miên man.

Có tiếng cô hầu phòng hỏi:

- Bẩm ông, ông cho phép con dọn cơm sáng chứ ạ?

- Được - E-véc đáp lại cộc lốc rồi lấy giấy ra bắt đầu viết báo cáo cho Bộ tư lệnh quân đoàn.

Lão vin vào cơ bản việc riêng, xin nghỉ phép hai tuần để về Béc-lanh.

*

* *

Thường thường Hen-rích đến phòng tham mưu chừng mười giờ kém mười phút để tranh thủ chuyện trò với Lút trước khi có mặt E-véc. Vào những lúc đó Lút đã nắm được mọi tin tức mới của phòng tham mưu và sẵn sàng kể lại cho Hen-rích, con người mà gã có cảm tình nhất. Nhưng sáng hôm nay Lút lại không hé răng. Sau vài câu gợi chuyện chả ăn thua, Hen-rích hỏi:

- Hình như Đại úy có điều gì buồn thì phải?

- Anh có thấy rằng không có một sự việc nào mà không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh không? - Lút chìa cho Hen-rích bản tin tức mới nhất về mặt trận Sta-lin-gờ-rát.

Đọc qua mấy dòng đầu, Hen-rích khẽ rú lên. Anh áp sát mắt vào tờ tin tức để giấu Lút nét mặt thay đổi của mình.

- Chắc là anh không nghe bản tin buổi sáng?

- Tôi ngủ như chết. Và buổi sáng có bao giờ tôi mở ra-đi- ô đâu.

- Bây giờ thì cần phải nghe cả sáng và chiều nữa...

Cả hai im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

- Anh nghĩ thế nào, Lút, tất cả những tin ấy là cái quái gì? - Hen-rích là người đầu tiên phá tan bầu không khí im lặng.

- Tôi là một nhà chiến lược xoàng thôi, nhưng cũng tìm ra được một vài lối thoát thân. Những lối thoát không lấy gì làm yên tâm lắm. Và không một lời tuyên truyền nào làm cho tôi tin được rằng mọi việc sẽ tốt lành. Anh còn nhớ năm ngoái báo chí của ta giải thích cuộc rút lui ở gần Mạc-tư-khoa như thế nào không? Lúc bấy giờ báo chí cứ lặp đi lặp lại là các đạo quân của ta cần mở đường vào Cung điện Mùa đông. Và có một số người tin vào lời ấy. Còn đối với tôi thì cái chính sách che đậy sự thật đó chỉ tổ làm tôi phát điên. Thế bây giờ ta phải tuyên truyền ra sao về việc đạo quân của Pa-u-lút bị bao vây đây? Phải giải thích là chúng ta quyết định cho quân đội Liên Xô vào tròng để nấp sau lưng chúng mà tránh gió sông Vôn-va hay sao? Chao ôi, Hen-rích!

Lút chưa kịp nói hết câu thì có người xoay mạnh quả đấm cửa và thiếu tá Mi-le hiện ra tên ngưỡng cửa.

- Trung tướng có nhà không?- Hẳn hỏi mà chả thèm chào ai cả.

- Ông ta sắp đến bây giờ đây.

Mi-le đi đi lại lại khắp phòng, nóng nẩy xoa xoa hai bàn tay vào nhau, đôi mắt lúc nào cũng nhìn ra cửa. Nét mặt hăn lộ rõ vẻ lo sợ đến nỗi Lút và Hen-rích không ai dám hỏi xem việc gì đã xảy ra.

E-véc vừa mới đến, Mi-le bám ngay theo lão vào buồng làm việc. Nhưng chưa được một phút thì E-véc gọi cả hai sĩ quan vào.

- Thiếu tá vừa báo cho tôi một tin chẳng lành: Đêm hôm qua trên quãng đường từ Sam-bê-ri đến Xanh Rê-mi bọn du kích đã lật đổ cả đoàn xe lửa chở vũ khí cho sư đoàn chúng ta xuống vực rồi. Thượng úy Phen-ne bị trọng thương, đơn vị áp tải bị đánh tan mất một số, còn một số đã bỏ chạy tán loạn.

- Còn vũ khí, vũ khí? - Hen-rích và Lút kêu lên gần như đồng thanh.

- Bọn du kích chỉ cướp được một phần thôi. Ước chừng một phần ba thì phải. May mà đội bảo vệ mới kéo đến tiếp viện kịp...

Tên sĩ quan mặt mã bước vào làm gián đoạn câu nói của E-véc.

- Thế nào, bên ấy có việc gì đấy?- E-véc ôn tồn hỏi, vừa giơ tay đón lấy bản báo cáo mặt mã. Đọc xong, lão tức tối ném mảnh giấy con xuống - Chao ôi, chúng úp đúng trung úy Pha- un của tôi rồi !

- Bẩm Trung tướng, có việc gì nữa đấy ạ?- Không có lệnh của E-véc, Mi-le không dám nhật bản báo cáo lên.

- Cũng tối hôm qua bọn du kích đã đột nhập vào tháp canh của đội xạ thủ tiểu liên thứ mười bảy đang chịu trách nhiệm bảo vệ lối vào đường hầm. Một số bị tiêu diệt và một số bị thương.

- Không biết bao nhiêu việc trong một ngày !- Mi-le than thở.

- Các anh cho đó là một sự trùng nhau ngẫu nhiên phỏng?- Trong lời nói của E-véc nghe rõ ràng cái giọng châm biếm cay độc - Các anh hãy đổi chiều những sự việc tôi vừa nói xem! - Im lặng khoảng một phút. Mọi người như chò đợi nhau. Ba gã sĩ quan nhìn vào Trung tướng. Cuối cùng lão tiếp - Tôi hoàn toàn tin rằng cuộc đột nhập vào vị trí của đội xạ thủ tiểu liên và đoàn tàu mà bọn du kích ăn chắc chính là vì chúng nắm được những tin tức về cuộc bao vây ở Sta-lin-gờ-rát.

- Đúng thế đấy ạ - Mi-le tán thành.

- Thiếu tá Mi-le, mời ông hãy thông thả nán lại đây một lát. Chúng tôi sẽ cùng ông bàn bạc vài biện pháp. Ông mời hộ ngay Tham mưu trưởng vào đây. Còn ông thượng úy Hen-rích, anh cũng có một nhiệm vụ khẩn cấp: Đạp xe đến Pôn-tê-u, nơi đóng quân của đội xạ thủ tiểu liên thứ mười bảy của chúng ta, điều tra thật tỉ mỉ từng chi tiết một về cuộc đột nhập của bọn du kích, kiểm tra lại trung úy Pha-un và đúng mười chín giờ hôm nay báo cáo cho tôi biết.

- Thưa Trung tướng, xin hoàn thành nhiệm vụ - Hen-rích tất tả ra khỏi phòng trung tướng, nhưng anh còn ghé lại bên buồng của Lút mấy phút.

- Lút này - Hen-rích thủ thỉ với bạn. - Cậu giúp mình một chuyến đi này vậy. Sau chuyến đi Bông-vin vừa qua tên lính hầu của mình mang xe đi chữa rồi, hẳn đã tháo tung vài bộ phận gì đó... Không mượn được xe của Phòng tham mưu à?

- Cậu biết tính của Trung tướng đấy, bất cứ giờ phút nào ông ta cũng có thể đạp xe đi cả. Cậu lấy mô-tô vậy.

- Thế càng tốt! Thăng Cuộc sẽ ở lại nhà và gần chiều chắc là nó sẽ chữa

xong xe.

- Tổ không biết thế có tốt hơn không! Đi hai người thì vẫn ít nguy hiểm hơn! Cái bọn du kích là chúa ngỗ đấy.

Nhưng Hen-rích đã ra khỏi cửa nên anh không nghe thấy những lời khuyên can ấy. Anh hấp tấp bước, lòng rộn ràng vui sướng, vì anh được ra khỏi thị trấn một mình - cuối cùng được thanh thoi thả hồn theo những ý nghĩ thầm kín của mình. Anh bình tĩnh suy xét lại tất cả mọi việc xảy ra đêm hôm qua. Chỉ trong một buổi sáng mà biết bao nhiêu những điều mới mẻ tốt lành.

Hôm nay sao trời đẹp thế! Chiếc mô-tô điên cuồng lao như bay trên mặt đường được tắm sạch, bóng loáng còn không khí thì trong vắt, một mùi thơm thoang thoang thấm vào lồng ngực như niềm vui sướng dạt dào trong tim Hen-rích. Giá cứ thế này mà phóng, phóng không thèm dừng lại, không nghỉ ngơi, nhưng không phải về phía nam, mà về phía đông, nơi đang quyết định số phận của cuộc chiến tranh nơi mà biết bao thắng lợi đang từng phút một siết chặt lại hàng triệu quả tim, như tim anh, trong niềm dự cảm hân hoan. Nguồn hạnh phúc vô tận tràn lan đến khắp những nơi hang cùng ngõ hẻm, người ta cảm thấy gắn liền với Tổ quốc, người ta biết rằng toàn nhân loại đang hướng mắt về phía đó. Lão trung tướng nhiều lần nhắc đi nhắc lại: "Mỗi một thắng lợi của quân đội Liên Xô đều làm rung chuyển đến tận hậu phương xa xôi của chúng ta, đều nhói thẳng vào tim mỗi người chúng ta". Đúng vậy, nhưng chưa đủ. ở tại đây, tại vùng hậu phương này các đội du kích còn ngang nhiên lật đổ đoàn xe lửa địch xuống vực sâu. May mà họ vớ được chỉ một phần vũ khí thôi. Tiếc rằng họ không cướp sạch.

Lạ nhỉ, họ đánh úp vị trí của đội xạ thủ tiểu liên để làm gì? Lão trung tướng có nói đến một đường hầm xe lửa nào đó. Mỗi đường hầm chắc là phải dẫn tới một địa điểm nhất định. Một đường hầm thông thường thì có bao giờ lại được bảo vệ nghiêm ngặt như chỗ này... Vậy thì... Đúng là phải

do những nguyên nhân đặc biệt, cho nên ở đây mới đặt tháp canh. Có thể đây là lối vào cái binh công xưởng mà những ngày gần đây tất cả mọi ý nghĩ của anh đều tập trung vào nó. Không, không nên kết luận vội vàng. Có thể theo nhầm dấu vết giả và như thế tức là phí thời gian. Bây giờ mới chỉ biết rằng binh công xưởng mà Lút đã nói cho anh biết nhất định không phải là cái mà anh đang đi tìm. Hãy còn một dấu vết giả nữa, mà anh chưa hề lần theo nó bao giờ! Những đoàn xe vận tải che kín mít, lúc nào cũng dừng lại gần dãy nhà nhỏ nhỏ bên con đường trên cao nguyên đã đánh lạc hướng anh, Lút cũng như nhiều kẻ khác. Nhưng Hen-rích phát hiện ra một điều là những đoàn xe kia không khi nào đỗ ở đây lâu và không khi nào quay trở lại, mà luôn luôn chạy thẳng về một nơi nào đó ở phía nam. Đối chiếu hàng loạt những sự việc đã xảy ra cũng đủ thấy rằng không phải binh công xưởng ngầm xây ở đây, mà ở một nơi nào khác. Trong ban tham mưu ai cũng biết là những loại súng cối và các loại đạn mới do công xưởng ngầm chế tạo đều được mang ra thử trên cao nguyên. Thế thì tại sao những toa xe lửa chở vũ khí đều từ hướng bắc chạy đến? Dò biết được tất cả ngàn ấy điều thật vô cùng phức tạp, nhưng không thể làm mất thời gian. Kẻ địch đang lồng lộn lên vì những trận thua liểng xiểng ở Sta-lin-gờ- rát, có thể giở mọi trò mà chúng muốn, quý hồ cố trả thù, gieo tai họa ngay cả đối với người dân vô tội.

Một giờ sau Hen-rích đã đến tháp canh của đội xạ thủ tiểu liên, đặt tại cây số hai, gần thôn Pôn-chây nhỏ bé. Một con đường lát bằng những tấm bê tông thật lớn chạy dài từ làng tới tháp canh. Nhưng rõ ràng là trên đường ấy ít người qua lại, cỏ dại um tùm lách qua khe hở giữa những tấm bê-tông. Dưới hai chỗ trũng xuống cỏ cũng phủ đầy. Đến gần sát đồn, con đường chạy qua chiếc cầu bắc ngang một miệng hố sâu hoắm. Trại lính là một ngôi nhà xây bằng đá khá dài. Trung úy đồn trưởng Pha-un - một người đã đứng tuổi, với bộ mặt phì nộn và những cử chỉ uể oải, cũng ăn, ngủ ngay tại đó.

*

* *

Sau khi tự giới thiệu, Hen-rích ra lệnh cho hãn kể lại tỉ mỉ cuộc đột kích bất ngờ đêm hôm qua của du kích.

Pha-un nói lung tung thao thao bất tuyệt với điệu bộ của một kẻ vừa mới xông pha khói lửa đang khoác lác trước người sĩ quan tham mưu chưa ngửi thấy mùi thuốc súng bao giờ. Điều đó khiến Hen-rích phát cáu.

- Ông hãy chỉ cho tôi sự việc xảy ra như thế nào tại chỗ bị đánh úp.

- Chúng tôi đang làm nhiệm vụ bảo vệ đường hầm - Pha-un giơ tay trở xuống cái hố rộng trên quả núi chìm trong đám cây cối - và chiếc cầu này. Chung quanh đường hầm và trại lính những tuyến công sự bằng đất xây thành hình bán nguyệt. Những công sự loại ấy được bố trí cả ở hai bên lối lên cầu nữa.

Pha-un kể tiếp:

- Bọn du kích thì từ trên núi tràn xuống, còn đơn vị bảo vệ của chúng tôi, ông có biết thế nào không, lại dàn quân dọc rìa làng để chờ địch... Vào khoảng ba giờ đêm, bọn du kích tấn công chúng tôi. Trong khi lính tráng chạy tủa ra các công sự thì chúng dùng súng máy và tiểu liên quét xuống. Trận đánh kéo dài ngót nửa tiếng đồng hồ, mà có lẽ còn chóng hơn thế nữa. Chúng tôi bị tổn thất - ba người bị giết, bảy người bị thương, trong số đó có hai đứa bị nặng. Ngoài ra chúng còn thiệt thêm hai đội viên SS

- Sao lại có cái bọn ấy xen vào đây nữa?

- Thừa bảo vệ lối ra cửa đường hầm là nhiệm vụ của các đơn vị s.s đấy ạ.

"Thế nghĩa là cửa đường hầm được bố trí canh phòng đặc biệt cẩn

thận!" Hen-rích nhận xét thằm điều đó.

Anh bước theo Pha-un lên cầu.

- Ông hãy bảo tên lính gác ra lệnh báo động xem.

Pha-un rút súng lục ra và bắn lên không ba phát.

- Theo ý kiến của Trung úy thì đêm hôm qua bọn du kích từ phía bắc kéo đến chứ gì?

- Tôi thấy rằng...

- Thôi đừng triết lý nữa, bắt tay vào việc đi!- Hen-rích giận dữ ngắt lời tên trung úy, rồi đưa tay chỉ vào đám lính từ trong trại đổ xô ra. Bọn này không biết đầu cua tai nheo ra sao cả, nên chúng chạy lạc đến chỗ dốc cầu đứng xúm vào nhau.

- Ông Trung úy ạ, nếu như tôi là một kẻ địch và trong tay tôi có hai khẩu tiểu liên thì tôi đủ sức quét sạch cái bọn lính nhà ông, kể cả ông nữa, cũng như chiếc cầu kia tôi sẽ phá sập tan tành một cách rất ung dung.

Pha-un hoảng hốt nhìn Hen-rích rồi hạ lệnh cho bọn lính bố trí phòng thủ hướng bắc. Chúng nhanh nhẹn nằm rạp xuống. Hen-rích tiến lại gần một tên trong bọn.

- Anh có trông thấy cái gì ở phía trước mặt anh không?

- Thưa Thượng úy, tôi không trông thấy cái gì cả - Tên này phải thú thật.

- Đấy ông xem, một hệ thống phòng ngự mà lính tráng nhà ông chẳng

nom thấy cái cóc khô gì hết. Chúng chỉ nhìn thấy đấy, cái mô đất cao lên đấy thôi; nếu bọn du kích tiến đến gần hơn, chúng có lọt hẳn vào trận địa đi nữa thì cũng chả có một viên đạn nào làm sướt da chúng cả.

Pha-un lặng thinh, mồ hôi trán toát ra ướt đầm. Hen-rích cũng im lặng quay về căn phòng vừa là phòng giấy vừa là phòng ngủ của Pha-un.

- Mang sổ trực nhật ra đây!- Hen-rích hạ lệnh cho Pha-un và rút bút máy để ghi vào sổ những nhận xét về cuộc kiểm tra vừa rồi.

Pha-un hoảng hốt. Hen-rích hỏi tiếp với giọng mềm mỏng hơn.

- Ông luyện tập cho bọn lính này từ bao giờ đấy?

- Thưa Thượng úy, ông cũng biết đấy, tôi đến đây mới được một tuần lễ thôi. Trước kia tôi công tác trên Ban tham mưu trung đoàn. Mọi tai vạ xảy ra chung qui đều tại vì tôi vừa mới đến đây, chân ướt chân ráo, nên chưa kịp luyện tập cho lính chiến thuật phòng ngự bằng tiểu liên, mà đại đa số bọn này đều là lính mới, chúng tập trung về đây sau khi đã bị thua bên mặt trận phía Đông.

- Tại sao ông bị thuyên chuyển đến đây?

- Thưa Thượng úy, vài tuần trước đây thằng em trai của tôi từ mặt trận phía Đông trở về đã bị mất một chân... Đúng vậy, nó trót nói lỡ mồm điều gì đó, nên đã bị tổng vào trại tập trung. Còn tôi thì họ chuyển về đây... Bây giờ mà cấp trên thấy những lời nhận xét này của ông, thì tôi sẽ không được ở lại đây nữa, mà nhất định sẽ bị đẩy sang mặt trận phía Đông mất thôi... Pha-un nặng nề thở dài rồi ngồi phịch xuống giường.
Hen-rích ghi ngoáy vào quyển sổ mấy dòng:

"Theo lệnh của Trung tướng E-véc - Tư lệnh sư đoàn ngày 24-11-1942

tôi đã tiến hành kiểm tra tháp canh số 17. Việc bảo vệ khá chu đáo. Đã báo động thử. Tinh thần chuẩn bị chiến đấu của toàn thể binh sĩ và việc bố trí hỏa lực thật là tuyệt vời. Phái viên kiểm tra - thượng úy Hen-rích".

- Ông đọc xem! - Hen-rích đẩy quyển sổ cho Pha-un.

Hắn đọc hết rồi nói:

- Kính thưa Thượng úy! Tôi không biết nói gì để tỏ lòng biết ơn Thượng úy!

- Tôi khuyên ông nên sửa chữa tất cả những thiếu sót mà tôi đã không nêu lên đây, hãy chú ý đến thời gian ở tại đồn này quá ngắn ngủi của ông... Có lẽ, tôi có thể về được rồi.

- Xin Thượng úy bỏ quá cho sự đường đột này, giá mà được hầu tiếp Thượng úy một bữa cơm thì tôi sung sướng quá.

Hen-rích nhận lời mời.

Trong bữa ăn, đặc biệt là sau khi đã chénh choáng hơi men, Pha-un than thở:

- Thưa Nam tước, ông không tưởng tượng được ở đây nó buồn như thế nào! Không có chỗ nào đi chơi cả; mà cũng chẳng có ai để mà tâm sự... Lại còn cái nạn mưa nữa chứ!... Chỉ được có mỗi một thú vui là rượu mà thôi.

- Ông có mấy người bạn láng giềng đấy, các ông sĩ quan SS kia kìa.

- Chúng tôi chỉ liên hệ với nhau bằng dây nói, vì chúng tôi không có quyền sang phía bên kia đường hầm. Mà cái bọn ấy chúng không nói đến một tiếng thừa cơ. Đồ quỷ tha ma bắt! Mà nguyên tắc bên ấy cũng nghiêm

ngặt lắm! Ít ra cũng để bảo vệ cái gì đó. Suốt cả tuần chẳng có một chiếc ô-tô nào chui vào đây được...

- Bất cứ lúc nào ở đây cũng vắng vẻ thế này à?

- Cái lão trưởng đồn ngày trước cho tôi biết là luôn luôn thế đấy ạ. Cả đường hầm này chỉ có mỗi một lối cống hậu đi vào thung lũng Ma mà thôi. Ở đâu cách đây chừng mười cây số. Không, ông chỉ cần nghe qua cái tên này: Ma...a...a! Là đủ để phát điên lên được rồi. Ông cứ ở đây mà xem, chẳng hiểu được cái quái gì đâu!

- Nhưng ông có thể tự hào là được bảo vệ một địa điểm quan trọng.

- Tôi bảo với ông là có trời mà biết chúng tôi đang bảo vệ cái gì! Họ ra lệnh bảo vệ là chúng tôi bảo vệ... mà bảo phá đi là chúng tôi phá đi. Cái bốn phận nhỏ bé của chúng tôi, là cúi đầu vâng lệnh...

Pha-un đã say khướt nên hẳn nói linh tinh mỗi lúc một hăng, nhưng Hen-rích thấy chẳng có gì đáng chú ý nữa. Anh bèn đứng lên:

- Thôi, tôi phải đi đây. Mong rằng tôi sẽ không phải xấu hổ vì ông, nếu như bất thành lính Trung tướng E-véc ghé qua đây, có thể được thế không?

- Thưa Thượng úy, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả! Và tôi xin cảm tạ lòng tốt của Thượng úy cho tôi được hầu một bữa cơm thanh đạm của con nhà lính chúng tôi! ở câu lạc bộ, chắc là họ phục vụ Thượng úy khá hơn!... Có lẽ, Thượng úy nghỉ đêm lại đây chẳng? ở miền núi trời lâu tối lắm, nhưng cũng khá muộn rồi đấy. Tối trời là cơ hội rất tốt của bọn du kích.

- Không sao, tôi sẽ phóng thẳng một mạch!- Hen-rích vui vẻ trả lời rồi ngồi lên mô-tô.

Bóng chiều tà đọng lại trên các đỉnh núi, nhưng Hen-rích quên bằng cả nguy hiểm. Tất cả mọi ý nghĩ của anh đều xoay quanh cái điều mà anh vừa khai thác được ở Pha-un. Anh nghĩ: "Nếu con đường hầm bí mật mà được bảo vệ cả hai đầu như vậy, nghĩa là gần đây phải có một mục tiêu vô cùng quan trọng. Mà hơn nữa nếu nó được giấu kín đến thế, thì..."

Bỗng một loạt tiểu liên quét ngay phía sau lưng, rồi lại quét ngang trước mặt. Hen-rích dận ga, chiếc mô-tô nhảy chồm lên, và cả xe lẫn người va phải một vật gì đó, ít ra anh cũng cảm thấy như thế khi sắp ngã xuống.

Tại đồn 17 đã nghe thấy tiếng súng, nên ngay lập tức một đoàn mô-tô do tên Trung úy nhất gan dẫn đầu hốt hải lao thẳng về phía ấy. Pha-un hạ lệnh bao vây cả một vùng, còn hăn đích thân chạy đến chỗ ngài thượng úy, người mới với vui vẻ từ già hăn mà giờ đây đang nằm im như chết dưới rãnh cách chiếc mô- tô mấy bước.

Suốt dọc đường đi đến Xanh Rê-mi, Pha-un tự nguyện rửa mình là đã không cho lính theo bảo vệ Hen-rích và hăn chỉ cầu mong sao cho đừng gặp mặt Trung tướng E-véc. Nhưng Trung tướng đã học tốc đến phòng tham mưu ngay sau khi được tin người ta chở viên sĩ quan đặc trách của lão về và anh chưa tỉnh. Lão trút hết bao nhiêu cơn tức giận cả ngày hôm nay lên đầu Pha-un.

Đến khi bác sĩ bảo là Hen-rích không hề gì, chỉ bị thương nặng vì đầu va vào đá, E-véc mới hơi nguôi giận và cho tên trưởng đồn ra về.

THÙ VÀ BẠN CÙNG DÒ THEO DẤU VẾT

"Trời ơi, đau đầu quá, đau đến chết mất!"

Nửa tỉnh, nửa mê Hen-rích thấy mẹ mình cúi lom khom trên giường.

Bà đặt bàn tay mát rượi trên trán khiến anh cảm thấy đỡ đau. Nhưng chỉ trong giây lát thôi. Sau đó anh lại bắt đầu đấm và cào hai bên thái dương... Hai tên Mi-le và Sun lại từ đâu dẫn xác đến. Chúng cầm vật gì nặng thay phiên nhau nện vào đầu Hen-rích. Chúng muốn gì Hen-rích thế? Chúng muốn bắt Hen-rích xưng tên thật của mình... Tôi là Hen-rích, tôi là Hen-rích... Nam tước... Đâu đấy có tiếng quả lắc đồng hồ tích tắc. Đúng rồi, đấy chính là chiếc đồng hồ treo trên đi-văng! Nhưng tại sao nó cứ gõ sát tên tai thế này? Rồi bây giờ quả lắc lại đập bên thái dương... Cần phải vùng mạnh hơn nữa và kéo tay ra, phải nâng tay lên và Hen-rích kêu thét lên vĩ chột thấy đau nhói trên vai rồi choàng tỉnh dậy. Hai bóng người đang ngồi ở đầu giường và cuối giường đứng phắt dậy. Đó là Cuốc và Mô-níc - thế là nghĩa làm sao? Tại sao họ lại ở đây? Và tại sao đầu đau như búa bổ thế này?

- Thừa Thượng úy, bác sĩ ra lệnh cho Thượng úy phải nằm yên đấy ạ.

Cuốc cúi xuống sửa lại chiếc gối cho Hen-rích. Mô-níc vẫn im lặng. Nàng vắt chiếc khăn trắng trong chậu nước rồi đắp lên trán Hen-rích. Hen-rích nằm nhắm nghiền đôi mắt chừng một phút, cố nhớ lại mọi việc đã xảy ra. Thực tế vẫn còn lẫn lộn với những điều trong mộng. Rồi bất giác anh sợ hãi sực nhớ ra là mình đã nói mê và tỉnh hẳn.

- Tôi vừa bị bóng đè... Có lẽ, tôi vừa nói mê thì phải?- Anh dè dặt hỏi và hồi hộp chờ câu trả lời.

- Không đâu, thưa Thượng úy, Thượng úy chỉ rên thôi, cứ rên suốt... Tôi và cô Mô-níc muốn đưa Thượng úy đến bác sĩ lần nữa đấy.

Đến lúc đó Hen-rích mới nhận thấy mắt Cuốc và Mô-níc đỏ ngầu vì mất ngủ.

- Tôi đã làm cho cô phải chăm sóc mất nhiều thời giờ quá, cô Mô-níc ạ, và cả Cuốc nữa - Hen-rích cảm động nói và toan ngồi dậy.

- Không được, không được, anh nằm xuống đi! - Mô-níc lo lắng kêu lên và nhào người về phía Hen-rích để đặt lại miếng gạc. Gương mặt này quen thuộc và đáng yêu làm sao! Hình như từ đó tỏa ra vẻ âu yếm của người mẹ, người chị, người yêu... Nàng nhẹ nhàng đưa tay xoa trán Hen-rích. Rồi hai lòng bàn tay mát rượi áp sát vào má anh khiến anh thiếp đi trong một giấc ngủ dài.

*

* *

Một ngày Mi-le đến chỗ Hen-rích hai lần. Nhưng chẳng hỏi han anh được điều gì cả. Đồng thời hắn đang tìm mọi cách để điều tra vụ phục kích Thượng úy. Hắn thân chinh đến xem xét tại chỗ.

Hắn nhặt được chừng một chục chiếc vỏ đạn tiểu liên Đức cách một bụi rậm. Có thể là chúng nó bắn Hen-rích bằng những khẩu súng mà anh đã đi nhận ở Bông-vin về.

Còn vụ tập kích đoàn xe lửa chở vũ khí nữa. Tìm đâu ra đầu mối để khám phá tất cả những bí mật ấy? Đến nay ngay cả việc xác định hoàn cảnh trận đánh úp đoàn xe lửa cũng vẫn chưa làm được. Lời khai của bọn lính hộ tống rất là lờ mờ và mâu thuẫn lung tung. Tốt nhất là nói chuyện với thượng úy Phan-ne, người đã chỉ huy đội hộ vệ thì mới có thể nắm được chi tiết. Nhưng hắn hãy còn yếu lắm nên bác sĩ chưa cho vào gặp. Giá mà được trao đổi và trình bày kế hoạch của mình với Hen-rích thì hay quá. Sau trận lật đổ đoàn xe lửa, Béc-lanh lại hạ lệnh tăng cường hoạt động chống bọn du kích; và khi ở Béc-lanh nhận được tin đường hầm bí mật bị đột kích, thì trên ấy nghiêm khắc ra lệnh cho Mi-le hàng ngày phải báo cáo về những biện pháp tiêu trừ du kích.

Mi-le đang muốn làm cho Bộ tư lệnh tối cao biết rõ khả năng của mình và chứng minh rằng hẳn rất xứng đáng được hoạt động trong một địa bàn rộng lớn hơn sư đoàn, cho nên hẳn rất cần Hen-rích. Chỉ cần vài bá lá thư gửi lên tướng Béc-gôn nhắc đến tinh thần tích cực và tính tự động của viên chỉ huy SS ở địa phương này là Mi-le chắc chắn sẽ được thăng chức. Nhất là, nếu hẳn tóm được thủ phạm vụ phức kích Hen-rích. Chà, lúc bấy giờ Béc-gôn sẽ vì hẳn mà làm hết mọi việc gì có thể làm được! Thế thì, phải lần theo vết kẻ mưu sát Nam tước ngay lập tức. Nếu không tìm ra dấu vết của chúng thì lúc ấy lại tính nước khác: vây bắt bừa vài đứa dân quê, buộc cho chúng tội liên lạc với du kích, tra khảo cho ra trò... tất nhiên chúng phải nhận liều là đã mưu sát Hen-rích. Nhưng việc đó là của ngày mai, còn ngay bây giờ thì nhất định phải mò đến chỗ Hen-rích càng sớm càng tốt.

*

* *

Hôm nay, lần đầu tiên Hen-rích gượng dậy, đầu nặng trĩu, mắt hoa, Mi-le đến thăm thật không đúng lúc. Nhưng lảng tránh không hỏi chuyện hẳn thì không phải là không nguy hiểm, Hơn nữa bây giờ mọi việc cần phải theo thời. Bộ tư lệnh Đức đang tung ra những tin tức về các cuộc tấn công táo bạo của các mũi xung kích do Man-chây cầm đầu đang cố sống cố chết để giải vây cho đạo quân của Pa-u-lút. Đài phát thanh Liên Xô thì truyền đi những tin tức về việc quân đội Xô-viết đang chuyển mạnh sang thế công ở những mặt trận khác. Bao nhiêu biến đổi dồn dập, cho nên chậm bước lúc này là không thể được.

Mi-le bước vào căn phòng sáng sủa, sang trọng của Hen-rích.

- Hen-rích¹ ông bạn thân mến của tôi... ông cho phép tôi gọi ông như vậy chứ? Thực ra tôi đã bị đánh lạc hướng trong việc tìm thủ phạm mưu sát

ông. Nhưng tôi sẽ tìm ra bọn chúng, nhất định sẽ tìm bằng được! Tôi sẽ tóm cổ lấy một hai chục thằng, rồi tôi thân hành hỏi cung và chắc chắn là tìm thấy. Vào tay tôi thì đến xác chết cũng phải mở mồm nữa là - Mi-le thân mật bắt tay Hen-rích.

- Tôi tha thiết mong ông đừng để nhiều tâm lực chăm sóc đến tôi quá, ông Mi-le ạ.

- Sao lại Mi-le? Ông khinh tôi thế! Tên tôi là Găng và ông đồng ý để tôi gọi ông là Hen-rích cho nó thân mật thì...

- Ông dành nhiều vinh dự cho tôi quá... Găng ạ! Thế thì ông không cần phải lòng bắt, hỏi cung ai cả đâu, tôi đã trông thấy kẻ bắn tôi rồi, và tôi cho là chúng ta sẽ cùng tìm ra tên du kích ấy, và cả cái lũ đã lật đổ đoàn xe lửa xuống vực. Sau nữa tôi rất lấy làm vui sướng, nếu ông cho phép tôi giúp ông trong việc tìm kiếm này.

- Chính tôi muốn thổ lộ với ông việc ấy đấy, ông Hen-rích. Và đồng thời tôi muốn trình bày cho ông biết những kế hoạch và biện pháp mà tôi đã vạch ra. Việc thứ nhất: kiểm tra từng người trên đường đi Bông-vin hay từ thành phố đó trở về đây.

- Kiểm tra từng người làm gì mới được?

- Bông-vin là trung tâm hoạt động của bọn du kích. Một điều rất rõ ràng là chính từ thành phố ấy bọn chúng đã báo trước cái tin về đoàn xe lửa chở vũ khí. Có thể có sự liên lạc thực sự giữa bọn du kích trong vùng này và bọn ở Bông-vin. Chúng ta phải khám phá ra những mối liên lạc đó.

- Ừ, có lẽ ông nói đúng đấy. Nhưng chúng ta sẽ bàn vấn đề ấy sau, bây giờ đầu tôi đang nhức tưởng đến vỡ ra đây này.

Hen-rích mong cho Mi-le hiểu được những lời nói bóng gió kia mà chuồn đi, nhưng hăn vẫn cứ ngồi lì và quấy rầy Hen-rích thêm một lúc nữa.

Sáng hôm sau, Hen-rích bắt chấp cả những lời can ngăn của Mô-níc và Cuốc, đi thẳng lên phòng tham mưu. Khó khăn mà lách được vào phòng giấy của Lút - không phải chỉ có các bạn đồng nghiệp cùng phòng tham mưu với Hen-rích tụ tập tại đây, mà còn có những sĩ quan chỉ huy các phân đội của sư đoàn đóng ở những vị trí xa xôi nhất, phần đông bọn này Hen-rích mới thấy mặt lần đầu.

- Trung tướng mời tất cả vào gặp ngài -Lút nói to.

Các sĩ quan lần lượt kẻ trước người sau kéo vào phòng. Hen-rích và Lút đi sau cùng. Trông thấy người sĩ quan đặc trách của mình, E-véc chào hỏi niềm nở, mà không nói chuyện với tham mưu trưởng Cun, Mi-le và tên sĩ quan SS đeo lon thượng úy.

- Thưa các ông sĩ quan !- Khi mọi người đã ngồi xuống, E-véc bắt đầu nói - Chúng ta vừa được ủy nhiệm hoàn thành một nhiệm vụ vô cùng quan trọng: hôm qua lúc sáu giờ chiều có tin cho biết là một phạm nhân hết sức nguy hiểm, quốc tịch Pháp, tên là Pôn, đã trốn khỏi công xưởng bí mật. Vì đâu mà hăn tẩu thoát nổi, ai đã giúp đỡ hăn thì chúng ta chưa xác định được. Trong bức điện nhận được từ Xanh Mi-sanh trước đây một giờ, có một chi tiết bổ ích: trên toa xe lửa, nơi để sản phẩm của công xưởng, đã tìm thấy một lỗ khoét thủng sàn toa, và một chiếc hòm rỗng vỡ toang. Nên chú ý là tên phạm nhân đã trốn khỏi công xưởng bí mật, cái công xưởng mà kẻ thù của nước Đức không thể biết được. Bắt được tên này còn sống hay chết là nhiệm vụ quan trọng bậc nhất của chúng ta.

1. Theo phong tục của người Âu thì dùng họ để gọi nhau là khách khí hoặc trang trọng, còn gọi tên là thân mật (N.D).

Trung tướng ngừng lại, đưa đôi mắt nghiêm khắc nhìn mọi người, tựa hồ như lão muốn nhấn mạnh ý nghĩa của những lời vừa nói, rồi nói tiếp một cách cụ thể hơn:

- Mỗi một phân đội trong sư đoàn sẽ nhận ở tham mưu trưởng Cun khu vực hoạt động đã được quy định, suốt cả ngày cần phải lùng sục trong phạm vi đó cho thật cẩn thận: từng ngõ, từng nhà một, từ khu vườn này sang khu vườn khác. Không được để sót một tấc đất nào. Đơn vị của thượng úy Cãy-ne - người đang có mặt trong cuộc họp của chúng ta - E-véc nghiêng đầu về phía tên sĩ quan SS - tối hôm nay phải sục hết các đường hẻm trên núi và các ngọn đồi. Tên đào ngũ chưa kịp chạy vào căn cứ du kích trong núi, muốn đợi cơ hội thuận tiện để thực hiện ý định đó tất nó đang còn quanh quẩn trong khu vực của chúng ta. Mỗi người chỉ huy các đơn vị có mặt trong cuộc họp này, theo sự suy tính của tôi, cần phải chọn riêng bọn xạ thủ tiểu liên ra và giao đơn vị cho chỉ huy phó của mình, để phụ trách việc vây lùng trên các nẻo đường và ở những nơi có người ở. Sĩ quan nào có điểm phúc tóm được tên đào ngũ, phải giải nó về đây để nhận mặt. Và ngay lập tức sẽ được thưởng một món tiền là năm nghìn mác¹.

Lão trung tướng quay về phía gã thượng úy SS Tên này im lặng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Để việc tìm kiếm được dễ dàng, bây giờ mỗi người sẽ nhận lấy hai tấm ảnh của tên Pôn, một kiểu chụp thẳng; một kiểu nghiêng.

Tên thượng úy SS đứng dậy:

- Thưa các ông sĩ quan! Đến lượt tôi, xin được nhắc lại là nhiệm vụ đã giao cho các ông có một ý nghĩa quốc gia trọng đại. Việc ủy thác mà các ông đã nhận ảnh của tên đào ngũ cũng như tên họ và địa bàn hoạt động - tất cả những điều đó đều hoàn toàn bí mật, chúng tôi chỉ giao nó cho các sĩ quan

được lựa chọn mà thôi.

- Bây giờ thì các ông nhận ảnh và hỏi cho đích xác khu vực mình được phân công đi - E-véc hạ lệnh rồi đứng lên, tuyên bố bế mạc cuộc họp.

Khi bọn sĩ quan đã giải tán, E-véc gọi Hen-rích đến chỗ lão.

- Sức khỏe Nam tước thế nào rồi?

- Xin cảm ơn sự quan tâm của Trung tướng, sức khỏe của tôi cũng đã khá rồi đấy ạ.

- Rất tiếc là trong những lúc thế này mà Nam tước lại không được khỏe.

- Tôi muốn nhận lấy sứ mệnh hoàn thành nghĩa vụ của mình. Không biết Trung tướng có cho phép tôi trình bày nguyện vọng không?

- Cứ nói!

- Yêu cầu Trung tướng cho phép tôi tham gia việc lùng bắt tên tù sống.

Nhác thấy tên sĩ quan SS chăm chú lắng nghe câu chuyện của hai người, Hen-rích liền đổi cách ăn nói để người ta khỏi ghen tị về mối quan hệ mật thiết giữa anh với lão trung tướng.

- Thưa Thượng úy, tôi đề nghị chúng ta làm quen nhau, xin tự giới thiệu, tôi là thượng úy Hen-rích, con trai của Thiếu tướng Béc-gôn.

-Ồ, rất hân hạnh - cái nhìn của tên SS bỗng trở nên thân mật - Tôi mong cho ông được tham gia cuộc tìm kiếm này.

- Nhưng Thượng úy cần có người trợ lực, mà lính thì tôi đã phân phối hết rồi - E-véc do dự.

- Nếu vậy tôi đề nghị đừng giao riêng cho tôi một vùng, mà cho phép tôi tự đi tìm lấy với sự giúp đỡ của tên lính hầu của tôi.

Lão trung tướng nhìn tên SS dò xét.

- Tôi nghĩ rằng thế mà hay đấy. Một sĩ quan và một lính hầu thì sẽ không làm cho ai chú ý đến, mà trước tiên là người ta không cho rằng họ đang tham gia vào cuộc vây lùng. Thử một phen đi, Nam tước. Năm nghìn mác, chà, một phần thưởng kếch sù thật!

Nhận ảnh Pôn ở Tham mưu trưởng xong, Hen-rích ghé qua chỗ Lút. Gã tiếp anh với thái độ khó chịu.

- Việc gì thế, hỏ Lút? Lại bất mãn à?

- Cái ấy thì để dành cho kẻ khác.

- Còn cho cậu?

- Bất với chả mãn!

- Thế thì việc gì nào, nếu không là điều bí mật?

- Anh có muốn nói thẳng ra không?

- Tớ tưởng rằng cậu không phải hỏi câu ấy! - Hen-rích bực mình.

- Thế thì anh nghe đây: Tôi không thích trò đi săn, mà nhất là lại đi săn người... Chắc là anh thiếu tiền tiêu vặt nên mới định kiếm chác lấy năm

nghìn mác trong chuyến đi săn cái tên Pôn đã trốn khỏi công xưởng ngầm chứ gì?

Hai người lặng lẽ nhìn vào đáy mắt nhau. Trong giây phút, Hen-rích muốn nắm chặt lấy tay Lút với tất cả lòng yêu mến chân thành. Nhưng anh nén lại.

1. Tiên Đức, mỗi đồng tương đương với một đồng tiền Việt Nam thời đó (N.D)

Ở nhà, một phong thư mà Cuốc mang từ ban tham mưu về đang nằm đợi Hen-rích. Ngoài bức thư thường lệ của Lô-ra, trên bàn còn có một gói nữa. Ấy là Béc-ti-na muốn gợi cho Hen-rích nhớ lại những hoạt động của ả bằng cả một tập ảnh với nhiều cảnh và nhiều kiểu khác nhau. Phần lớn số ảnh đều chụp tại trại tập trung trong lúc kiểm tra đám nữ tù binh và lúc họ đang làm việc. Cố nhiên ở trang đầu nổi bật lên hình ảnh của Béc-ti-na trong bộ quân phục chính tề có đính huân chương. Một vài ảnh chụp lúc ở nhà. Trên những tấm ảnh đó ả đều ăn mặc theo lối thường phục - khi ngồi bên bàn, khi tựa cửa sổ, khi chơi dương cầm... Chiếc ảnh cuối cùng vẫn là Béc-ti-na, rõ ràng, ả muốn cho Hen-rích phải mê hồn: nên phía sau là cảnh chăn gối mở tung ra, trắng muốt một màu, ở lớp trước là Béc-ti-na đang đứng rất diện ăn mặc lối nửa kín nửa hở, ghéch một bắp đùi trần ngồn ngộn lên lưng ghế bành cao quá gối, miệng nhoẻn cười, mắt nhìn nòng nà. Phía dưới có dòng chữ: "Bao giờ chúng mình lại gặp nhau anh nhi?".

Hen-rích kinh tởm vứt món quà kia vào góc phòng và bắt đầu nghĩ kế hoạch lũng bắt Pôn. Pôn đã chạy trốn trong khu vực giữa Xanh Ma-ri và Săm-bê-ri gì đó. Quãng cách này dài chừng ba trăm cây số. Đáng tiếc là không biết được giờ khởi hành của xe lửa. Lại không biết nốt lúc Pôn trốn khỏi công xưởng là mấy giờ nữa.

Bọn chúng mới biết được chuyện này vào sáu giờ chiều ngày hôm qua. Cứ coi đó là lúc anh ta vừa rời khỏi toa xe lửa. Bây giờ là mười một giờ sáng. Ngay đến một người khỏe như ngựa cũng không tài nào chạy khỏi con đường sắt quá sáu chục cây số. Pôn mặc quần áo tù nhân, nghĩa là anh phải lẫn trốn khỏi các đường lớn nhiều xe cộ và người qua lại, và chọn lấy con đường an toàn hơn: Băng qua núi rừng. Thế thì mang ô-tô theo làm quái gì? Chỉ tổ vướng chân thôi.

Hen-rích gọi đây nói cho Mi-le.

- Ông Mi-le, ông có thể cho tôi mượn hai chiếc mô-tô trong hai ngày được không, một chiếc cho tôi, một chiếc cho tên lính hầu của tôi?

- Rất sẵn sàng! Nhưng ông Hen-rích, tôi mong ông nhớ là cho: Trong khi lòng bắt tên Pôn, chớ quên cái bọn du kích đã bắn ông đấy nhé. Ông đã hứa với tôi điều đó rồi mà.

- Việc ấy thì ông chớ phải nhắc tôi! - Hen-rích đã nói dối với hẳn nên anh quên băng đi câu mình nói ra. Hôm trước anh đã bảo với Mi-le là anh có trông thấy kẻ bắn mình, anh nói vậy chỉ cốt để cứu những đồng bào vô tội khỏi bị vây bắt mà thôi.

Trong khi chờ đợi Cuộc đưa mô-tô đến, Hen-rích còn đủ thời gian để nghiên cứu tỉ mỉ bức ảnh của Pôn. Chụp và in vội vàng nên ảnh không rõ nét, trường hợp này thường xảy ra trong các nhà tù, nơi mà suốt cả ngày có đến hàng trăm tù nhân mới bị bắt diễn qua trước ống kính. Tuy vậy nhìn ảnh vẫn hình dung được nhận dạng của Pôn. Hen-rích lấy kính lúp soi từng phần một của bức ảnh. Chốc chốc anh lại nhắm nghiền đôi mắt để khắc sâu vào tâm trí một nét này hay nét khác rồi lại tiếp tục ngắm nghía quan sát.

Chưa bao giờ Hen-rích mong muốn được hoàn thành nhiệm vụ một

cách hết sức nhanh chóng và tốt đẹp như lần này. Chuyển đi đến Pa-un đã xác định là dưới thung lũng Ma có một mục tiêu bí mật. Nhưng đó chưa phải là địa điểm của công xưởng. Mà giả sử chính nó ở ngay dưới thung lũng, thì có thể tin được không? Làm thế nào để biết rõ được sản phẩm và nhân số của công xưởng? Làm sao để xác định được số vũ khí sản xuất dưới ấy chở đi đâu? Tất cả những tài liệu đó chỉ có thể khai thác được ở Pôn mà thôi. Dù thế nào đi nữa cũng phải tìm cho ra người đào tẩu kia, thậm chí nếu phải vạch từng gốc cây ngọn cỏ.

... Suốt ba ngày liền, từ mờ sáng đến tối mịt, Hen-rích và Cuộc bò khắp những mòn đá, lần xuống các hố sâu, sục vào các bụi rậm. Hôm nào hai thầy trò cũng lấm lét mệt lả.

Tựa hồ như Pôn đã chui xuống đất rồi! Vô số đơn vị được tung vào cuộc lùng bắt này mà chưa tìm ra một dấu vết gì của Pôn cả. Nhưng trong thời gian đó anh cũng chưa thể nào lần đến khu du kích được vì khắp các ngã đường cái, đường làng, đường núi đều hung nhúc từng bầy lính SS

Trong khi đang tiếp tục lùng bắt lại xảy ra một chuyện rắc rối: Có tin phát giác ra rằng Pôn chỉ là một kẻ đội lốt. Theo tài liệu của công xưởng thì Pôn sinh tại trị trấn Et-sca-le nhỏ bé, ở gần biên giới Tây Ban Nha. Nhưng ngày hôm kia từ đâu lại có tin đưa tới cho biết rằng chưa bao giờ có tên Pôn họ Sê-nhe nào đã từng sống tại Et-sca-le và cả tên bố mẹ cũng đều là tên bịa.

Việc lùng bắt kẻ đào ngũ bị thất bại làm cho cả ban tham mưu lo sốt vó lên. Béc-lanh gọi điện giục hàng ngày, và hôm nay người ta lại báo trước cho Mi-le: Nếu trong vòng ba hôm nữa hãn không tìm ra tên đào ngũ thì sẽ bị triệu về Béc-lanh để hội ý riêng. Hãn thừa hiểu nếu lần này bị triệu về thì nhẹ nhất cũng bị giáng chức, và bị tổng sang mặt trận phía Đông. Chẳng có một thứ công lao nào có thể che thân được trong thời buổi gay go này.

Giữa đêm khuya Mi-le vẫn gọi dây nói cho Hen-rích vì hãn rất cần gặp Thượng úy.

- Có thể sáng mai được chẳng? Tôi đang bỏ hơi tai ra đây và buồn ngủ chết đi được.

- Năm phút sau tôi sẽ sang đến bên ấy và làm phiền ông một tí thôi! -
Mi-le van lơn.

- Thôi được, ông cứ sang!

Bộ mặt của Mi-le trông rõ thảm hại; cái vẻ ngạo mạn, hợm hĩnh, xéch xược - những "bệnh nghề nghiệp" của hắn đã biến mất đi đằng nào hết và chỉ còn lại những bản tính bình thường.

- Hen-rích, chỉ có ông là cứu ,nỗi tôi thôi!

- Tôi ấy à?

- Chính ông! Hôm nay tôi vừa mới nhận được lệnh riêng của tướng Béc-gôn: Nếu trong vòng ba ngày nữa mà tôi không tìm ra cái thằng Pôn chết tiệt kia, thì tôi sẽ bị triệu về Béc-lanh để hội ý riêng. Ông có biết thế nghĩa là gì không?

- Tôi đoán ra rồi!

- Vậy tôi van ông hãy viết cho Thiếu tướng mấy chữ xin gia hạn cho tôi ít ra cũng một tuần nữa để tôi đi tìm. Ông này chẳng bao giờ tôi quên đâu. Và cũng có khi ông còn cần đến tôi cơ mà!

- Thế thôi à? Chỉ có thế mà ông phải sang giữa đêm hôm khuya khoắt thế này hay sao?

- Đối với ông, cái đó chỉ là chuyện con con, còn đôi với tôi thì đó là tất

cả sự nghiệp công danh, và có thể, là cả tính mệnh nữa!

- Sáng mai tôi sẽ đưa ông một lá thư do tôi viết cho ba tôi, ông sẽ tự tay gửi lấy.

Mi-le nắm chặt tay Hen-rích hồi lâu.

Đêm ấy trời bỗng đổ mưa nên kế hoạch đặt ra lúc tối phải hoãn lại. CƠn mưa thật hợp thời, vì Hen-rích còn nhớ là mình đã hứa viết thư cho Béc-gôn. Anh ngồi vào bàn, lần này anh viết rõ dài. Sau khi báo cáo qua tình hình công việc lúng túng của mình, anh đề nghị thiếu tướng thông cảm với hoàn cảnh khó khăn và gia hạn thêm cho một tuần nữa.

Hen-rích không dán phong bì, và bảo Cuộc mang bức thư đến cho Mi-le ngay lập tức.

- Khi quay về, cậu bảo bà Tác-van hoặc cô Mô-níc chuẩn bị cho cái gì để mang theo ăn đường nhé.

- Thưa cô ấy ốm đã hai ngày hôm nay rồi ạ...

- Thật bậy quá, sao cậu không bảo tớ từ chiều hôm qua. Khi tớ ốm, cô ấy đã hết lòng chăm sóc, bây giờ cô ấy ốm, tớ cũng chẳng sang thăm được!

- Thưa Thượng úy, hôm qua thầy trò ta về muộn quá đấy ạ!

- Bây giờ thế này nhé: Tớ sẽ sang chỗ cô ấy để xin lỗi về sự sơ suất này, độ mười lăm phút, còn cậu thì mang thư đi rồi chuẩn bị lên đường.

- Thưa Thượng úy sẽ xong ngay! Bao giờ Thượng úy quay về mọi việc sẽ đâu vào đấy cả.

Cuốc không ngờ là gã bị giữ lại lâu hơn thời gian gã trù tính, cho nên công việc lo không được chu đáo lắm.

Nhận thư xong, Mi-le chưa cho Cuốc về ngay mà bảo phải đứng đợi.

- Họ là anh Smít à? Cuốc Smít? Đúng không? - Mi-le đọc lá thư và dán phong bì lại, giao cho tên bí thư đóng dấu hỏa tốc để gửi đi, rồi hỏi Cuốc.

- Thưa đúng thế!- Cuốc đáp.

- Có phải trước kia anh phục vụ ở Đại đội của thượng úy Phen-ne không?

- Thưa đúng thế!

- Chắc anh cũng biết hiện nay người cựu chỉ huy của anh đang bị thương nặng phải nằm nhà thương chứ?

- Thưa đúng thế!

- Anh biết được tin đó từ đâu?

- Thưa, thượng úy Hen-rích kính mến nói lại với tôi.

- Thế lần cuối cùng anh trông thấy thượng úy Phen-ne từ bao giờ?

- Thưa, lần ấy tôi gặp ông ấy ở thành phố Bông-vin, trong phòng riêng của thượng úy Hen-rích, vào đúng cái hôm lên đường trở về đây.

- Chắc thượng úy Phen-ne có nói chuyện với anh chứ?

- Vâng. Ông ấy ra lệnh cho tôi báo cáo lại với thượng úy Hen-rích số

hiệu xe lửa và giờ xe lửa chạy.

- Số hiệu là bao nhiêu và xe lửa khởi hành vào lúc mấy giờ?

- Thưa, tôi không được nhớ lắm!

- Thế lúc anh báo cáo lại với thượng úy Hen-rích những điều này, trong phòng có người lạ mặt nào không?

- Thưa chẳng có ai cả - Cuộc trả lời cứng cỏi, tuy hẳn còn nhớ rõ mồn một lúc bấy giờ trong phòng có mặt cô Mô-níc.

- Được rồi, cho anh về, tôi sẽ thân chinh đến gặp và nói cho Thượng úy biết việc này. Còn câu chuyện vừa rồi thì anh đừng lộ cho ai biết đấy. Hiểu chưa?

- Thưa, đã!

Lúc quay về, Cuốc không đi, mà gã phải chạy. Không những gã lo về muện, mà còn có nỗi lo sợ khác đang ám ảnh gã nữa. Tại sao Mi-le lại giở giọng dò hỏi gã về Phen-ne? Và vì sao Mi-le lại chú ý xem có người lạ mặt nào trong phòng Hen-rích không? Mi-le nghi ngờ Mô-níc chẳng? Cô Mô-níc và chuyến xe lửa kia? Vô lý quá! Cuộc sốt ruột muốn kể lại tất cả những điều đó cho Hen-rích nghe, nhưng chẳng thấy anh trong phòng riêng. Nửa giờ, rồi một giờ qua mà Thượng úy vẫn chưa về.

Hen-rích cũng không ngờ là anh phải ngồi lại lâu đến thế. Mô-níc bị cảm lạnh, nên bà Tác-van cấm nàng rời khỏi giường. Nghe thấy tiếng Hen-rích ngoài cửa, nàng cảm động đến suýt rơi nước mắt. Có thực là mẹ nàng ngăn cản không cho Hen-rích vào đây không? Mà tại sao lại không cơ chứ? Chắc là tại nàng đang nằm trên giường chẳng? Nhưng nàng đang ốm cơ mà và việc Hen-rích đến thăm hỏi là một việc hết sức tự nhiên, vì trước kia nàng đã từng châu chực ngay đầu giường Hen-rích sau vụ ngã ô-tô ấy.

Hen-rích vờ không nhận thấy sự cảm động và bối rối của cô gái. Anh đối xử thân mật như thường ngày, nên Mô-níc lập tức quên hết mọi điều nghi ngại của mình. Nàng bồi hồi sung sướng vì Hen-rích đã có mặt ở đây, vì hai người trò chuyện một cách tự nhiên, thoải mái vì đôi mắt của Hen-rích đang ngắm nàng.

Thật cũng khó lòng mà không ngắm Mô-níc được. Làn tóc mềm mại tỏa quanh đầu. Trên nền áo gối trắng tinh mớ tóc kia y như một chiếc khung đen huyền quý giá ôm lấy khuôn mặt xinh xắn của nàng.

- Mô-níc! Hôm nay trông cô lộng lẫy thật.

- Anh nói câu đó đến những hai lần rồi đấy!

- Thế mà, tôi có thể nói thêm lần thứ ba nữa kia.

- Me ơi người ta đang chòng con của me đấy! - Mô-níc, nói to sang phòng bên cạnh, nơi mẹ nàng đang lúi húi với công việc.

- Chòng con ấy à? Không bao giờ mẹ tin được điều đó! - Bà Tác-van hiện ra trên ngưỡng cửa, tay bê một đĩa nho.

- Tôi bảo là hôm nay cô ấy thật là lộng lẫy đấy ạ.

- Ồ, mặt em nó nhợt nhạt thế kia mà ông bảo! Giá mà ông trông thấy em dạo làm lễ Kiên tín nhi. Thong thả đã, tôi sẽ cho ông xem tấm ảnh của em nhé.

- Đây này, Nam tước xem - Bà Tác-van đưa cho Hen-rích tập ảnh gia đình mở sẵn ngay trang có ảnh của Mô-níc chụp trong ngày lễ Kiên tín.

Hen-rích ngấm ngĩa và suýt bật kêu lên. Bà Tác-van mỉm cười hài lòng - bà tin chắc là hình ảnh con gái bà đã gây được một ấn tượng vô cùng mãnh liệt, nên bằng con mắt trang trọng, lúc bà nhìn Mô-níc, lúc thì nhìn Hen-rích. Còn Hen-rích thì chưa chịu rời mắt khỏi tấm ảnh xinh xinh. Cái vật anh đang ngấm đã làm cho toàn thân anh run lên bần bật. Ngay đến anh, một con người đã được rèn luyện vững vàng, đã từng quen với mọi việc bất ngờ, mà không nén nổi xúc động. Chính không phải cái sắc đẹp giữa tuổi dậy thì của Mô-níc khiến Hen-rích sững sờ đến thế, mặc dầu tấm thân ngà ngọc của nàng tắm trong một màu trắng muốt tuyệt đẹp. Hen-rích kinh ngạc vì một lẽ khác. Ai ngờ được là Pôn đang đứng sờ sờ bên cạnh Mô-níc đó. Không thể nhầm được.

- Vì sao mà từ trước tới nay cô không cho tôi xem tấm ảnh tuyệt diệu này, cô Mô-níc. Cô phải nộp tiền phạt đấy, nào bỏ tiền ra ngay lập tức đi.

- Ở phạt gì cơ chứ?

- Thôi, phạt vạ khó khăn lắm! Tôi bắt đền cô phải kể lại cho tôi nghe tất cả về những ai đã chụp ảnh chung với cô.

- Thế thì anh ngồi xuống đây vậy, trên chiếc đi-văng này này, để tôi trông thấy chứ - Mô-níc nhoẻn miệng cười, đồng ý.

Hen-rích bắt đầu giờ tập ảnh. Mô-níc giới thiệu từng tấm một, lúc thì đùa cợt, lúc thì nghiêm nghị. Lấy làm thú vị với trò chơi đó, bà Tác-van cũng dịch chiếc ghế của mình lại gần giường. Sau một lúc ngấm tấm ảnh của người thanh niên trong bộ quân phục quân đội Pháp, Hen-rích hết sức ngạc nhiên vì đó chính là một trong hai người du kích mà anh đã tha cho lúc bắt gặp họ trên cao nguyên.

- Thăng Giảng, con trai tôi đấy, nó bị mất tích rồi - Bà Tác-van mỉm cười giải thích. Hen-rích nhìn vào đôi mắt bà và hiểu rằng người đàn bà này

biết hết tất cả rồi. Đây là cái nguyên nhân khiến bà có cảm tình với Hen-rích!

Sau khi giờ đến trang cuối cùng, Hen-rích ngạc nhiên vì anh không thấy có một tấm ảnh nào của Pôn chụp riêng cả. Trong tập ảnh có vài chỗ bỏ trống - chắc là, có người đã xem qua và gỡ đi mất một số ảnh rồi.

Đành phải giữ lại tấm ảnh chụp trong ngày lễ Kiên tín vậy.

- Bây giờ, cô để tôi thử đoán xem những ai đã chụp ảnh với cô trong ngày lễ này nhé?

- Coi chừng nhé, tôi không lành như anh tưởng đâu, tôi cũng đòi tiền phạt cơ đấy. Nào, đoán đi, ai đây?

- Đây là bà của cô, còn đây là bác Tác-van. Cạnh bà là Giăng - con trai bà... Thong thả... à, đúng rồi người đàn bà trẻ và đẹp này là em gái của bà Tác-van tức là bà Lu-y-da. Còn người đàn ông đứng cạnh cô Mô-níc tôi không tài nào nhớ ra cả. Trông lạ quá! Thường thường những nét mặt như thế này dễ ghi vào trí nhớ lắm... cương quyết, có nghị lực... Tôi dám đánh cược rằng người này không có chiếc ảnh bán thân nào dán trong tập ảnh.

- Có gì lạ đâu, con Mô-níc nó đốt sạch cả ảnh của chú ấy rồi.

- Mẹ thật!

- Ở kìa, cứ mặc mẹ! Đối với Nam tước mẹ chả giấu giếm điều gì hết. Ông Hen-rích, tôi tin ở lòng ngay thực của ông đến nỗi tôi có thể nói hết cả với ông - đây là chú Ăng-đò-rây, chồng cô Lu-y-da.

- Chú ấy chết rồi! - Mô-níc nhanh mồm nói len vào.

- Không phải chết đâu, mà chú ấy đi biệt đảng nào mất chả biết. Ông hiểu không...

- Ông Hen-rích đòi nào lại chú ý đến những chuyện linh tinh của từng người trong gia đình ta - Mô-níc cố ngắt lời mẹ.

- Trái lại, tôi rất để ý đến câu chuyện này đấy! Làm sao mà con người như thế lại có thể đi đảng nào mà không ai biết?

- Ông tính, thời buổi này! - Bà Tác-van buồn bã lắc đầu.

- Mẹ kìa! - Mô-níc cầu nài, nhưng bà Tác-van vốn có tính bướng bỉnh, đã nói thì nhất định nói đến đâu đến đấy, bất chấp hết thảy. Bà cứ bô bô:

- Tất nhiên là tôi cũng giữ gìn nên không có ý định đem cô Lu-y-da nó về đây, ngay cả việc thư từ tôi cũng chẳng dám. Nhưng tôi muốn chuyển tiền cho mẹ tôi và cô nó chả biết có việc gì không? Chắc chả ai để ý đâu, vì hai mẹ con cùng ở với nhau mà - trong làng La Tra-ven-xa ấy! Nhưng con Mô-níc nó chẳng bao giờ chịu vào đó cả và nó cũng chẳng cho tôi vào. Rõ khốn khổ, có mấy tấm ảnh của chú Ăng-đờ- rây nó cũng mang đi đốt sạch. Đấy, ông có đồng ý với cái lối quá cẩn thận như thế không?

- Có - Hen-rích mạnh dạn nói.

- Đấy, mẹ xem!

- Tôi cũng khuyên bà nên gác lại các cuộc gặp gỡ với bà Lu-y-da thôi và đừng lai vãng tới cái làng... tôi quên mất tên làng rồi...

- Làng La Tra-ven-xa - Bà Tác-van nhắc anh.

- Là vì bà không biết những chuyện đã xảy ra với Ăng-đờ- rây. Có thể là chúng đang lùng bắt anh, và đang để ý đến những người họ hàng thân thích. Bà cũng không làm sao có thể giúp đỡ anh ấy được đâu.

- Cảm ơn những lời khuyên bảo của ông! Ông xơi nho đi, xem này, chùm nho đẹp quá đi mất!

- Cảm ơn bà, tôi ngồi chơi đã lâu. Và lại hôm nay tôi còn phải đi xa có chút việc.

Sau khi từ giã hai mẹ con, Hen-rích đi ra.

"Ăng-đờ-rây. Làng La Tra-ven-xa". Anh vừa nhắm lại trong óc, vừa bước xuống bậc thềm.

GẶP GỠ BÊN BỜ SUỐI

- Thưa Thượng úy Hen-rích, ông có cho phép tôi thưa chuyện không ạ?
- Cuốc bật dậy khỏi ghế và chạy ra theo tác phong quân sự.

- Việc gì thế hả, Cuốc? Làm sao mà có vẻ trịnh trọng vậy. ở đây chẳng có người lạ nào đâu.

Cuốc lo lắng kể lại nguyên văn câu chuyện giữa gã với Mi-le.

- Thế tại sao cậu không bảo lúc Phe-ne hỏi chuyện cậu, có mặt cả cô Mô-níc trong phòng của tớ nữa có được không?

- Tôi tính là... tôi tưởng nói thế mà hơn đấy ạ!

- Cậu "khó" đấy! Bọn Giét-ta-pô có thể lôi cô ấy ra hỏi cung, nhưng cái tội của cô ấy về việc xe lửa bị đột kích đại để cũng gần giống như cái tội của cậu về việc đạo quân của Pa-u-lút bị bao vây ở gần Sta-lin-gờ-rát vậy. Nên viết thư về mà khoe với mẹ cậu rằng bà ta có một đứa con trai thông minh lắm.

- Thưa thượng úy, mẹ tôi sẽ vô cùng sung sướng, vì tôi đã ăn ở với Thượng úy được trọn nghĩa đấy ạ.

- Cuộc này, sao hễ đứng gần phụ nữ thì cậu cứ run lên y như cây sậy vậy? Chắc là cậu chưa có món nào hả? Vậy mà tớ định sau khi chiến tranh chấm dứt sẽ về quê cậu uống rượu mừng cậu đấy. Có mời tớ không? Chắc là mời chứ nhỉ? Bây giờ chú ý nghe tớ này. Đi mà sửa soạn xe pháo đi...

- Thưa xong rồi đấy ạ!

- Nhớ buông màn xuống để không ai nom thấy người nào ngồi trong xe nhé, mang tiểu liên của cậu theo và nhớ cả khẩu của tớ nữa đấy. Chuẩn bị thức ăn trong hai ngày, chứ không phải một ngày như tớ đã nói lúc nãy. Và lấy nhiều đạn hơn nữa! Biết đâu chúng mình chẳng gặp chuyện gay go và có thể, phải choảng nhau nữa cơ đấy.

- Thượng úy cho phép tôi mang theo hai quả lựu đạn?

- Được ! Cứ mang đi!

Thực ra thì Hen-rích chẳng có một chương trình nhất định. Mọi việc sẽ tùy theo hoàn cảnh địa phương và còn phải xem giả thuyết của anh có đúng không đã. Vấn đề nét mặt Pôn và Ăng- đờ-rây giống nhau thì hoàn toàn rõ ràng rồi. Còn người vượt ngục hiện có ẩn náu trong làng La Tra-ven-xa không, thì chưa dám tin chắc mặc dầu xét cho cùng anh ta chẳng còn đường thoát thân nào khác. Địa phương này anh ta đã thuộc như lòng bàn tay, đồng

bào ở đây tất sẵn sàng che giấu cho Pôn để tìm dịp đưa anh ta đến một địa điểm an toàn.

Hen-rích giở bản đồ ra. La Tra-ven-xa là một làng nhỏ cách Xanh Rê-mi chừng ba mươi lăm cây số về phía tây. Cứ đủng đỉnh vào khoảng ba giờ chiều cũng có thể đến nơi rồi. Gần làng chẳng có một mục tiêu quân sự nào cả. Do đó quân Đức không đóng đồn ở đây.

- Mở máy đi, Cuốc- Hen-rích vui vẻ bảo gã lính hầu, rồi ngồi vào bên cạnh gã.

Cuốc dận ga, chiếc kim chỉ tốc độ vọt lên trên. Nhưng sau khi chạy hết một cây số đầu tiên, tốc độ liền giảm xuống. Con đường ngoằn ngoèo bò lên núi, và lại đã lâu nó cũng chẳng được sửa sang gì cả. Mặt đường đầy những ổ gà bị nước mưa xói trũng, cho nên bùn bắn tứ tung bám vào thành xe. Đã bao nhiêu lần Cuốc phải xuống xe lấy khăn lau tấm kính phía trước.

Ba giờ rưỡi chiều họ mới đến La Tra-ven-xa. Hen-rích kinh ngạc trước cảnh đẹp đặc sắc của cái làng miền núi này, nom giống như bức họa xinh xắn nép mình bên dòng suối rộng chảy xuôi về phía đông, hợp thành một hình bán nguyệt. Con đường làng nhỏ cũng uốn theo hình bán nguyệt. Hai bên là những hàng cây cao um tùm gợi lại hình ảnh của con đường hầm xanh xanh, chạy sát bên bờ suối, bò lên tận quả núi dốc đứng sừng sững trên mặt nước. Trên bờ bên kia những dãy núi đá chồng chất lên nhau hỗn độn. Hen-rích bảo Cuốc lái xe thẳng đến trụ sở xã và lúc đó anh mới sực nhớ ra là mình chưa biết tên họ của mẹ bà Tác-van. Đành phải hỏi vậy!

- Chào ông!- Hen-rích lên tiếng chào lão già đang ngồi bên bàn hí hoáy viết.

- Lạy quan lớn!- Lão già nhăn nhó đáp lại rồi liếc nhìn Hen-rích.

- Có phải ông là xã trưởng của làng La-Tra-ven-xa không?

- Bấm quan lớn chính con đây ạ.

- Tôi cần tìm một địa điểm làm văn phòng cho Bộ tư lệnh Đức.

Lão già chỉ thờ dài sườn sượt.

- Ông hãy chỉ cho tôi nhà của bọn đảng viên cộng sản xem nào - Hen-rích bảo.

- Bấm quan, chúng con không biết những đứa nào theo đảng phái nào hết. Trong sổ hộ tịch không có mục đăng ký về vấn đề đó đâu ạ.

- Ở làng này có ai là Đảng viên đảng xã hội quốc gia Pháp không?

- Bấm quan, vừa có một người ở đây, nhưng anh ta lại về nhà rồi. Kia kia, thấy quan lớn đáp xe đến, anh ta đang cầm đầu chạy lại kia. Quả thật ngoài đường có một đứa vừa chạy vừa cài lại khuya áo khoác.

- Anh này có phải người địa phương không?

- Bấm quan, đúng thế. Bố anh ta vốn là một người thật thà... - Lão xã trưởng nhìn Hen-rích và biết là mình đã lỡ lời.- Ông cụ vừa mới mất tuần trước, thế là anh ta được hưởng cả khoản gia tài.

Từ ngoài cửa vang lên một tiếng hô: "Hai-lơ!"¹. Hen-rích đáp lại.

Đại biểu độc nhất của Đảng xã hội quốc gia Pháp tại làng La Tra-ven-xa là một tên còn trẻ khoảng ba mươi. Chiếc mũ trẻ xuống tận gáy để lộ ra trên trán Ba-den một mớ tóc, bờm ngựa kiểu Hít-le. Bộ ria mép ngắn nấp dưới cái mũi khoằm trông rõ kệt cớm, khiến người ta liên tưởng đến cái

chấm đen to nằm dưới một dấu hỏi.

- Tôi cần nói chuyện với ông - Hen-rích nhìn tên vừa bước vào.

- Bẩm có phải quan lớn định nói chuyện riêng với tôi không? Có đúng không ạ?

- Tôi đi đây, ông có thể tha hồ mà chuyện trò, nói gì cũng được, bao nhiêu cũng được. - Lão già nói trống không, chẳng hiểu lão muốn nói câu ấy với ai, rồi khoác chiếc áo bành tô cũ rích vào người và đi ra khỏi gian phòng được gọi một cách long trọng và Văn phòng Xã trưởng.

- Cái lão xã trưởng ấy chẳng đáng tin cậy lắm đâu. Nhưng... Ba-den ập a ập úng, lăm lét nhìn Hen-rích.

- Việc ấy không liên quan đến tôi - Hen-rích ngắt lời hắn - Tôi đang cần tìm một ngôi nhà cho Bộ tư lệnh Đức làm việc càng sớm càng tốt.

- Bộ tư lệnh Đức sắp về làng La Tra-ven-xa ạ? - Ba-den hí hửng - Thật là một tin mừng đặc biệt! Quan lớn thử nghĩ xem, tôi đã phải rời khỏi quê cha đất tổ, chỉ vì ở đây chúng không để cho người Pháp chính trực được sống yên ổn. Tôi phá bỏ ngôi nhà thân yêu để về tạm trú ở Pôn-chây đấy.

- Đã lâu chưa?

- Thưa mới độ một tuần thôi.

- Tôi nghe người ta bảo, trên ấy bọn du kích thật mất một sĩ quan Đức phải không!

- Tiếc là có thể thật. Việc đó xảy ra đúng vào hôm tôi chuẩn đi. Bọn du kích ấy là cái lũ ăn cướp không hơn không kém. Quan lớn tưởng rằng ở đây

không có chúng ư? Trong nhà tôi chẳng còn lấy một tấm kính nào nguyên vẹn...

- Tôi đang cần một ngôi nhà cho Bộ tư lệnh làm việc - Hen- rích nhắc lại.

- Mời ngài cứ dùng luôn ngôi nhà của tôi ấy. Sau khi bố tôi mất, tôi sống một mình và lấy làm hởi dạ...

- Những người Pháp chính trực thì chúng tôi không khi nào đụng đến. Chắc là ở đây có những phần tử khả nghi phải không, như gia đình của bọn cộng sản chẳng hạn?

Ba-den vừa cắn cắn đầu ngón tay vàng khè vì khói thuốc lá vừa suy nghĩ. Bây giờ mũi hắn càng giống cái dấu hỏi hơn. Cuối cùng hắn sung sướng reo lên, móc trong túi ra một quyển sổ tay rồi ngồi vào bàn và giở sổ ra.

- Có đấy ạ! Quan lớn có thể tìm ra ngay! Mười một nông hộ cả thảy!

- Ông tự động lập ra bản danh sách này đấy à?

- Bẩm, tôi đang thi hành mệnh lệnh của một cơ quan của các quan đấy ạ - Ba-den hạ thấp giọng, đầy vẻ tự phụ - Thật ạ, trên đã ủy nhiệm cho tôi theo dõi đám dân chúng ở Pôn-chây, nhưng cũng như ở đây thôi, tôi coi đó là một nhiệm vụ thiêng liêng của mình.

- Nào, đọc bản danh sách lên xem. Trong đó có những ai?

- Ác-nu nó bỏ làng đi đâu chẳng biết.

- Đọc tiếp đi.

- Ba thằng tình nguyện ra mặt trận và đến nay chẳng thấy dẫn xác về. Tên họ của chúng là...

- Cứ nói!

- Hà hà, điều này cần thiết đây! Thằng con trai nhà lão Gô- tác đã tham gia cuộc bãi công của công nhân đường sắt ở Li-ông. Thưa quan lớn, đúng thế, việc này xảy ra hồi trước chiến tranh, tôi nghi nó là đảng viên cộng sản.

- Còn đứa nào nữa?

- Thưa quan lớn có ba hộ, cả đám thanh niên đều chuồn sạch. Người nhà chúng bảo là chúng đi làm việc ở Bông-vin, nhưng tôi thấy đáng nghi ngờ lắm.

- Hết chưa?

- Còn hai thằng nữa mà tôi ngờ là chúng đập cửa kính của nhà tôi đấy ạ.

- Ông làm ăn kém lắm, chỉ dấm dớ thôi! Tôi không tin được..., sao chúng bỏ làng ra đi... Tôi cần biết sự thực, sự thực cụ thể, chứ không phải là việc đoán già đoán non của ông xem thằng nào đã đập cửa kính nhà ông!

- Bẩm quan, tôi về đây vền vẹn mới được một tuần thôi... nên xin quan cũng chiếu cố đến sự tự động của tôi... - Ngón tay của hắn đang lằn gờ những trang số tay, với chiếc móng thâm đen vì máu đông lại, run lên bần bật.

- Lại thêm một người rất đáng nghi nữa, thưa quan đó là mục Ma-tơ-răng.

- Mụ ta cũng phạm tội phá cửa kính nhà ông chứ gì?- Hen- rích hỏi có vẻ chế giễu.

- Thưa không phải thế đâu ạ! Mụ ấy hoạt động cũng ít thôi - Ba-den không hiểu được lời châm biếm vừa rồi - Nhưng hiện nay trong nhà mụ có một người con gái, dân Pa-ri đấy.

- Ô, người Pa-ri! Dĩ nhiên, ông lại cho đó là một kẻ khả nghi phỏng?- Hen-rích mỉm cười vẫn với vẻ chế nhạo, nhưng trống ngực anh đã đổ dồn vì cảm động. Cuối cùng cái thẳng mặt lợn ỷ kia báo một tin hòng làm cho anh chú ý.

1. Một lối chào của đảng viên Quốc xã. (N.D)

- Chính ả này đã thò đuôi ra. ả bảo rằng chết, thế mà chả thấy để tang gì cả, cả mụ Ma-tơ-răng cũng thế, mặc dù mụ vốn là người rất nệ cổ và mộ đạo. Hiện nay đang có tin đồn ầm lên về thẳng con rể của mụ Ma-tơ-răng, chồng của ả Lu-y-da đấy. Người thì nói thế này, người thì bảo thế kia, từ cái đạo mà chúng nó còn sống ở Pa-ri ấy, người ta đã bảo nó là cộng sản. Tôi đã thu lượm được ít mẩu chuyện đặc biệt về gia đình đó.

- Đảng viên cộng sản thật à? Chuyện này có vài chỗ khá bổ ích đấy. Thế nhà chúng có rộng không?

- Cũng như tất cả những nhà khác trong làng thôi - hai phòng và một gian bếp. Nhưng ở cách đây xa lắm, mãi tận cuối làng kia ạ, ngay dưới chân núi ấy.

- Đúng là địa điểm thuận tiện cho một đài quan sát! Ngồi vào ô-tô đi,

ông dẫn tôi đến nhà mù Ma-tơ-răng nhé.

Lát sau xe chạy đến gần ngôi nhà nhỏ một tầng. Một bên tường dựa vào vách núi đá.

- Ba-den, anh cứ ngồi trên xe nhé, còn Cuốc thì xuống đi.

Hen-rích nhìn vào cửa sổ, và trông thấy ngay bộ mặt sợ hãi của một bà cụ.

- Cuốc - Hen-rích thì thầm - cậu theo dõi đừng để cho ai chạy ra khỏi nhà nhé. Nếu có kẻ nào chực chạy trốn thì cậu cứ bắn chỉ thiên cho tở. Cấm tuyệt đối không được bắn vào người. Rõ chứ?

- Thừa rõ!

Hen-rích thọc hai tay vào túi áo choàng, nắm chặt lấy báng súng lục rồi tiến lại gần cửa.

Một người đàn bà trạc ba mươi lăm ra mở cửa, ngay lập tức Hen-rích nhận ra đây chính là em gái của bà Tác-van. Anh cúi chào, nhưng người đàn bà im lặng tránh sang bên nhường lối cho anh vào.

Ở căn phòng ngoài có hai cửa thông ra phía sau. Hen-rích lấy chân đẩy cánh cửa gần nhất. Chỉ liếc qua cũng đủ tin chắc là trong gian bếp lụp xụp kia chẳng có người nào cả. Một chồng bát đĩa rạch để trên bàn.

"Ba cái đĩa con và ba cái bát đựng xúp" - Hen-rích đập nốt cánh cửa kia ra, hai tay vẫn để nguyên trong hai túi áo. Căn phòng mà anh vừa bước vào khá to, có ba cửa sổ trông ra đường. Một bà cụ đang ngồi trên chiếc ghế bành đan bằng mây đặt sát tường, đối diện với cửa sổ. Bà cụ cầm chiếc bút tất và đôi que đan, nhưng đôi que không ngót run lên, cứ va vào nhau.

Hen-rích im lặng lướt khắp phòng, ghé mắt nhòm sang căn phòng nhỏ hẹp bên cạnh có kê hai chiếc giường nhỏ.

- Còn những ai ở trong này đây? - Hen-rích hỏi người thiếu phụ.

- Hai mẹ con chúng tôi.

- Thế ban ngày mà ai vừa ngủ trên giường kia?

- Mẹ tôi yếu, thỉnh thoảng cụ cần nằm nghỉ một tí.

Hen-rích nhìn bà cụ và quay phắt đi, vì chợt bắt gặp cái nhìn căm hờn và khinh bỉ của cụ, của một người nhất quyết đấu tranh đến phút cuối cùng.

- Tôi chỉ tìm nhà cho Bộ tư lệnh ở thôi.

Bà cụ buông thông hai tay xuống đầu gối, nhắm nghiền đôi mắt lại, và ngồi ưỡn người trên ghế bành. Bây giờ mấy ngón tay của cụ không run nữa, nhưng chính vẻ yên lặng sắt đá ấy đã nói lên rằng sự căng thẳng cực độ đang giúp cụ cố giữ nổi bối rối của mình. Hen-rích muốn cúi xuống hôn đôi bàn tay già nhăn nheo kia. Nhưng anh biết rằng mình không có quyền làm như vậy, thậm chí không thể nhìn một cách dụi dàng để làm cho cụ Ma-tơ-răng yên lòng trong chốc lát, trong lúc anh chưa biết tí gì về Ăng-đờ-rây hay lúc chưa tìm thấy Ăng-đờ-rây.

- Có thật là ông không tìm ra ngôi nhà nào hơn ngôi nhà của chúng tôi không?- Người thiếu phụ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh và nói với giọng chầm biếm.

- Quả núi sau nhà bà rất thuận tiện để lập một đài quan sát. Ở đây không còn phòng nào khác ngoài hai phòng và gian bếp này nữa à?

- Ông cũng thấy đấy chứ còn phải hỏi gì nữa.

Hen-rích chăm chú quan sát căn phòng. Tại sao chiếc ghế bành của bà cụ lại đặt ở chỗ chướng mắt thế này? Không đặt gần cửa sổ hoặc ở một góc nào thoáng gió như thường lệ mà lại đặt thốn thện ngay giữa bức tường, tựa hồ như lợi dụng nó để che giấu vật gì. Ở những làng miền núi, nhà cửa thường dựng trên các mỏm đá hoặc các mảnh đất nhỏ hẹp bằng phẳng, nhà nào nhà nấy cũng đều chật chội. Trên tường thường có những chiếc tủ bí mật, nhưng chỉ liếc nhìn qua cũng có thể dễ dàng khám phá ra điều bí mật ấy vì lớp giấy rẻ tiền dán trên tường để che kín mép cửa tủ rất chóng bong ra. Ở chỗ này, màu bức tường và màu của lớp giấy dán khá giống nhau. Nhưng đó là phía trên, còn sau chiếc ghế bành... có lẽ, thử xem sao? Hen-rích bước nhanh về phía trước, nắm lấy hai tay vịn của chiếc ghế bành, nhẹ nhàng nhấc bổng cả ghế lẫn bà cụ lên rồi đặt sang bên cạnh. Hai người đàn bà không kịp đối phó gì nữa. Chính bản thân Hen-rích cũng chả kịp suy nghĩ gì cả. Anh vội rút súng ra và ấn vào cái chốt nhỏ xíu trên tường như một cái máy. Cánh cửa nhỏ bật tung ra. Một người đàn ông đang đứng nép vào góc tủ...

Hai người đàn bà đồng thanh rú lên đầy vẻ tuyệt vọng và khiếp đảm.

Rồi bà cụ bước tới lấy thân mình che lấp cửa tủ.

- Cụ lùi ra!- Hen-rích chẳng để ý đến bà cụ, diêm nhiên giơ cao khẩu súng.

Người đàn ông cựa quậy, và cắn môi, rên hừ hừ. Người thiếu phụ bèn chạy đến nắm lấy tay chồng rồi cẩn thận dắt anh lại chỗ chiếc ghế bành mà bà mẹ vừa ngồi. Người đàn ông phải lê chân trái.

- Anh là ai?

- Kỹ sư Ăng-đờ-rây, từ Pa-ri đến đây.

- Tại sao anh tránh mặt.

- Tôi đáp xe đến đây chẳng có giấy tờ thông hành và giấy chứng minh gì cả.

Ngoài bậc thềm vang lên tiếng chân bước.

Hen-rích đẩy vôi Ăng-đờ-rây vào tủ. Sau khi đóng kín cánh cửa, anh kéo chiếc ghế bành vào sát tủ rồi ngồi lên đó, duỗi thẳng đôi chân và vẩy vẩy chiếc roi da.

Có tiếng gõ cửa. Ba-den bước vào.

- Bẩm quan, tôi có thể về được chưa ạ?- Hẳn đứng ngoài cửa hỏi chõ vào.

- Gọi lính hầu cho tôi đã!

Chỉ một loáng, Ba-den đã quay vào với gã lính hầu.

- Cuốc - Hen-rích nói rành rọt từng chữ - tên này từ Pôn-chây đến và theo tôi thì chúng ta gặp nó hôm nay không phải là lần đầu tiên. Anh hiểu ý tôi chứ? Bây giờ anh hãy đưa tên phạm tội này ra xe, và nên nhớ là nếu nó mà chuồn mất là anh phải nộp đầu chịu tội thay đấy nhé.

- Bẩm quan, quả là một sự hiểu lầm!- Ba-den ngơ ngác vì câu chuyện bỗng dưng xoay chiều một cách bất ngờ như vậy, hẳn van xin - Con... con...

Nhưng Cuốc không để tên chỉ điểm nói hết câu, đã túm ngay lấy cổ áo

hắn lôi xềnh xệch ra thẳng ngoài thêm.

- Khóa cửa lại đi!- Hen-rích ra lệnh cho bà Lu-y-da.

Chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả, người thiếu phụ vội khóa trái cửa lại như một cái máy. Trong khi ấy Hen-rích lại đứng lên mở cửa tủ.

- Ông Ăng-đờ-rây - Anh nói với giọng oai nghiêm – thời gian để chúng ta trò chuyện với nhau quá ít, vì vậy đừng lãng phí nó. Yêu cầu ông sang ngay phòng bên, còn cụ và bà thì cứ ở lại đây. Ông hãy bảo họ cứ yên tâm và chú ý đừng để một kẻ nào vào ngăn trở câu chuyện của chúng ta.

Ăng-đờ-rây gạt đầu ra hiệu cho vợ và bà nhạc rồi lặng lẽ lê một chân sang phòng bên.

- Thưa ông, tôi xin nghe ông! - Anh nói một cách bình tĩnh.

Hen-rích lặng yên móc trong túi ra chiếc ảnh của Pôn:

- Ông biết người này chứ?

Nét mặt hốc hác xanh xao của Ăng-đờ-rây không hề lộ vẻ sợ hãi, chỉ có đôi mắt lóe lên những tia lửa hăn học rồi lại tắt đi ngay.

- Ông đến để bắt chứ gì? Vậy thì cần gì cái trò hề ấy nhỉ? Hay có lẽ ông chưa dám tin chắc là chính Pôn đang ngồi trước mặt ông? số hiệu tù nhân...

Ăng-đờ-rây xắn ống tay áo sơ-mi lên, và sau khi duỗi thẳng tay trái ra, đưa mắt nhìn Hen-rích có ý trêu tức. Hàng chữ số 2948 đã cháy thành sẹo trên lớp da ở phía trong cẳng tay.

- Tôi đang đi một nước cờ liều lĩnh, và xem đó chỉ là một trò hề, như

ông nói. Tôi mong ông hiểu rằng, người ta trao cho tôi tấm ảnh này có phải là để ngắm đâu? Nhân thế tôi báo trước cho ông là tất cả những sĩ quan chỉ huy các đơn vị đang đi lùng bắt Pôn đều có kiểu ảnh này. Tất nhiên là tôi đủ quyền để bắt ông, nhưng tôi không làm việc đó. Và để ông tin rằng tôi đến tìm ông với mục đích trò chuyện một cách ôn hòa, thì đây, ông cứ cầm lấy! - Hen-rích đặt khẩu súng lục xuống trước mặt Ăng- đờ-rây - Đừng sợ, cầm lấy! Ông kiểm tra lại xem đã nạp đạn chưa. Đây, bây giờ thì trong tay ông đã sẵn sàng vũ khí, nếu có việc gì xảy ra ông có thể tự bảo vệ lấy mình. Tôi tin rằng ông sẽ tán thành: thà chết trong bầu trời tự do còn hơn phải chịu khổ nhục dưới ba thước đất.

- Thà chết đứng còn hơn sống quỳ!

- Đô-lô-rét đã nói như thế đấy!

Lần đầu đôi môi Ăng-đờ-rây nở nụ cười. Anh động đậy, hình như chực nắm lấy tay Hen-rích. Nhưng ngay lúc ấy một bóng mây ngờ vực lại in vào đôi mắt Ăng-đờ-rây.

- Tôi không biết ông là ai... mà khoác bộ quân phục này. Và thú thật tôi chẳng hiểu ông muốn gì ở tôi kia!

- Muốn biết về công xưởng ngầm bí mật!

- Lấy gì để bảo đảm là những tài liệu đó sẽ mang lại lợi ích cho nhân dân nước tôi, mà không làm hại họ?

- Lương tâm là sự bảo đảm chắc chắn nhất. Lấy tài liệu này không phải để giao nộp cho Bộ tư lệnh Đức vì chúng còn nắm vững hơn cả tôi và ông nhiều, mà chính tôi muốn thu thập nó!

- Vậy thì cho ai mới được?

- Ông không thấy câu hỏi của ông quá ngây thơ hay sao? Và không thấy là tôi không thể trả lời được, dù có rất muốn đi chăng nữa.

- Có lẽ ông nói đúng - Ấng-đờ-rây với vẻ mơ màng như đang hồi tưởng lại điều gì - Sự thực thì Bộ chỉ huy Đức cần quái gì những tài liệu ấy. Mà nếu nó không cần cho kẻ thù, có nghĩa là cần cho bạn bè. Dù rằng cho một kẻ chưa hề quen biết nhưng là bạn. Giá mà tôi kể lại tất cả. Thì tất cả điều bí mật ấy chắc chắn sẽ "quay súng" chống lại bọn Đức và có thể đám người bất hạnh đang sống quẫn quại dưới đất kia sẽ được cứu thoát... Nhưng tôi nhất định không hé môi ra đâu... Người ta có thể bắt tôi, nhưng trên thế giới này đừng kẻ nào hòng biết được điều tôi đã biết.

- Lý lẽ của ông cứng lắm, nhưng đã muộn rồi. Ông nhớ cho là thời gian của chúng ta thật vô cùng ngắn ngủi. Ông nên suy nghĩ kỹ việc bảo toàn lấy thân mình, và chính tôi cũng không muốn phải liều mạng, bởi vì cả một đội quân có thể ập ngay vào làng, rồi tất cả vùng này sẽ bị lọt vào trong cái hình răng lược của các đơn vị cơ động: Nếu chúng trông thấy tôi ngồi trò chuyện ôn tồn với ông như thế này thì...

- Thong thả đã, hình như ông còn thêm một mục đích nào là muốn biết những ai đã tổ chức cho tôi vượt ngục thì phải?

- Tôi sẽ không hỏi qua một câu nào về vấn đề đó.

- Hừ... hình như ông đã xua tan hết mọi sự nghi ngờ của tôi rồi. Thế thì tôi xin sẵn sàng kể lại tất cả những gì mình biết.

*

* *

Khi thấy cánh cửa căn buồng nhỏ vụt mở toang và Ăng-đờ-rây với người sĩ quan Đức hiện ra trên ngưỡng cửa, hai người đàn bà liền vội vàng bước tới cùng một lúc.

Họ không nói một lời, chỉ đưa mắt hỏi nhau chuyện gì thế? Cả Ăng-đờ-rây lẫn người sĩ quan đều mỉm cười tươi tỉnh. Lúc ấy bầu không khí nhẹ nhõm mới trở lại sau những giây phút căng thẳng đến nín thở. Lu-y-da ôm lấy cổ chông nức nở khóc òa lên. Bà cụ đã kiệt sức ngã dụi xuống ghế bành, đầu và tay cụ run lấy bầy.

- Tôi phải xin lỗi cụ và bà - Giọng Hen-rích cảm động - Thực ra tôi không có ác ý gì đâu. Bà và cụ cũng thấy đấy, mọi việc đều êm đẹp cả.

- Ô! Chúng tôi và cụ chúng tôi đối xử với ông thật không phải quá, nhưng người ta thường bảo rằng niềm vui thì không bao giờ tắt! Tôi đã tiếp ông như kẻ thù, bây giờ ông hãy ngồi chơi với chúng tôi như người bạn vậy.

- Tôi cũng rất muốn ở chơi với gia đình ta nhưng tiếc rằng đã ngồi lại đây lâu hơn thời gian dự định... vả lại, ngoài ô-tô còn có tên chó săn Ba-den nữa! Nhất định tôi sẽ lôi cổ nó về Xanh Rê-mi và giam chân nó lại trên ấy, cho đến lúc nào ông Ăng-đờ-rây tìm được chỗ yên ổn, lúc ấy hãy hay.

- Nhà tôi cũng đã bắt được liên lạc rồi, và đêm nay trước khi trời sáng anh em sẽ đến đưa tôi đi.

- Ông hãy giữ lấy khẩu súng lục mà tôi trao cho ông ban nãy. Đó là khẩu súng dự bị của tôi, nó rất cần cho ông. Còn phải nhớ mang tiền theo để phòng khi bất trắc.

- Chả cần đâu...

- Tiền cũng cần cho ông lắm đấy. Ông nên coi nó là một thứ vũ khí của

mình mới được. Và điều cuối cùng là không một ai kể cả những bạn thân nhất của ông được biết về cuộc gặp gỡ và cuộc mạn đàm của chúng ta.

- Ông có thể tin ở tôi. Tôi cũng xin bảo đảm cho cả nhà tôi và mẹ tôi nữa.

- Ô, anh không uống chén rượu nào với chúng tôi sao?- Cụ Ma-tơ-răng kêu lên - Tôi biết là anh đang vội, nhưng uống một chén rượu thì mất bao nhiêu thời giờ.

- Cháu phải tự tay lái xe lấy, tên lính hầu của cháu sẽ giữ cái ghế chết tiệt kia. Trời thì tối, lại còn chệnh choáng hơi men thì...

- Vậy anh hãy thư thả.

Bà cụ chạy đến tủ ngăn một cách nhanh nhẹn trái ngược với tuổi già và lôi ra một cái hộp. Đây đúng là hộp đựng những vật kỷ niệm của cụ: những phong thư đã ngả màu vàng vàng, xếp cẩn thận, những cành hoa nhỏ màu da cam, đôi găng tay trắng, chắc là của cụ đeo hồi ngày cưới.

Cụ moi dưới đáy hộp lên một chiếc tẩu cũ rồi nâng niu, vuốt ve nó, mấy ngón tay run run. Sau đó cụ đưa đầu tẩu lên môi hôn rồi trao cho Hen-rích.

- Tôi tặng anh vật quý nhất của đời tôi. Đây là chiếc tẩu của thầy tôi để lại. Ngày trước thầy tôi là một người dũng cảm, cao thượng và người đã hy sinh trên chiến lũy một cách anh dũng và cao quý để bảo vệ công xã.

- Cháu coi vật này không những là một món quà kỷ niệm, mà còn là một di sản thiêng liêng nữa! - Giọng Hen-rích trở nên nghiêm trang - Và cháu xin phép được hôn cụ. Xin cụ cứ tự nhiên, xem như đây là đứa con trai đang hôn mẹ.

Hen-rích đặt đôi môi vào hai bên má nhăn nheo của cụ Ma- tơ-răng và cảm thấy lòng mình se lại. Phải chẳng một ngày kia anh cũng sẽ được hôn vào mặt bố mình như thế này?

- Bao giờ anh kể chuyện lại cho mẹ anh về cụ già Pháp này - Cụ Ma-tơ-răng vừa nói vừa quệt nước mắt - thì anh nhớ thưa là tôi đã cầu phúc cho anh như đứa con đẻ của mình vậy.

- Và nhớ nói thêm là ông đã cứu sống tôi - Bà Lu-y-da khẽ khẽ tiếp lời.

Hen-rích bước ra phòng ngoài.

- Thôi, bây giờ xin từ biệt anh, Ăng-đờ-rây nhé! Có thể không bao giờ tôi gặp lại anh lần nữa!

- Nhưng tôi chưa biết anh là ai kia mà?

- Là một người bạn.

- Thế thì, tạm biệt anh bạn nhé!

Ăng-đờ-rây và Hen-rích ôm hôn nhau.

Trên đường về Xanh Rê-mi, Hen-rích cho ô-tô phóng hết tốc độ. Bây giờ trong túi anh đã có các tài liệu quan trọng về binh công xưởng ngầm rồi thì không nên bỏ phí một phút nào hết.

- Công việc của ông hôm nay thế nào? - Mi-le hỏi với giọng đầy hy vọng, khi Hen-rích từ khách sạn gọi điện cho hẳn.

- Đáng tiếc là tôi không thể mang lại tin mừng cho ông. Chỉ được có

mỗi một việc, hình như tôi đã tóm cổ đúng cái tên du kích đã giết hụt mình.

- Nó ở đâu rồi?

- Lát nữa Cuộc sẽ lôi cổ nó sang cho ông. Tôi chắc là mình không lầm đâu, mặc dù chưa có bằng chứng gì rõ ràng. Ông hãy giam nó lại vài ngày đã, cứ chộ già vào, rồi sau đó hãy hỏi cung.

- Đã vào tay tôi là phải phun ra hết!- Mi-le bô bô trong máy bằng một giọng tự đắc.

... Và mấy hôm sau, tài liệu bí mật của máy ngắm để ném bom tự động đã được mang ra nghiên cứu ở cách thung lũng Ma những hàng vạn cây số

MI-LE ĐƯỢC THƯƠNG

Tướng E-véc không chịu trách nhiệm về việc lùng bắt Pôn. Lão chỉ có bốn phận giao cho Mi-le một số lính và số sĩ quan cần thiết mà thôi. Các đơn vị được đi săn Pôn chẳng báo cáo và chẳng nhận chỉ thị gì của phòng tham mưu sư đoàn về việc này cả. Mọi việc đều do cơ quan SS đảm nhiệm, nghĩa là do một mình Mi-le điều khiển. Người ta trù tính là cuộc lùng bắt này chỉ kéo dài chừng hai hôm thôi, nhưng thực ra đã hơn bốn ngày đêm rồi mà vẫn chưa một kẻ nào mò ra dấu vết của Pôn cả. Tin ấy làm cho E-véc vô cùng hờ dạ. Tất nhiên, không phải là lão thương hại Pôn đâu, dù chỉ một mảy may thôi. Trái lại, lão biết rằng Pôn sẽ gây tác hại tày trời cho nước Đức nếu anh tiết lộ ra những bí mật của công xưởng ngầm. Giá Pôn rơi vào tay lão thì lão chẳng ngần ngại gì mà không bắn võ sọ ra. Nhưng sự thất bại của bọn SS, và của Mi-le đã bù lại một phần nào nỗi nhục nhã của lão: Lão cảm thấy nhục nhã từ ngày bị mất tín nhiệm với cấp trên. Phải, chính Pôn đã mở mắt

cho lão: người ta hãy còn giấu lão địa điểm thật của công xưởng ngầm. Thậm chí đến cơ sự này, khi người ta nhờ cậy lão tổ chức vây bắt tên tù vượt ngục, mà người ta vẫn chưa hở cho lão biết công xưởng sản xuất những gì. Thật là một điều xúc phạm, một việc làm giảm nhân phẩm.

Ngay lúc ấy lão nhận được công văn trả lời về bản báo cáo và đơn xin nghỉ phép mà lão viết giữa cái đêm đáng ghi nhớ ấy, cái đêm mà lão hay tin những đạo quân Đức đông như kiến đã bị bao vây ở Sta-lin-gờ-rát. Trong công văn người ta nói rõ rằng không những ý định xin nghỉ phép, mà cả bản báo cáo kia đều không hợp thời, khác nào "những hành động gây thêm khó khăn cho các sư đoàn đóng trên đất Pháp".

Bức công văn chỉ là một lời khiển trách. Và E-véc phải ngậm đắng nuốt cay làm ra bộ không hiểu gì những lời bóng gió đó.

Đạo này tin tức từ mặt trận phía Đông ngày càng đáng lo hơn và cơ quan tuyên truyền của Gơ-ben ngày càng ít huênh hoang hơn.

Nếu ngay từ đầu có nhiều kẻ đã vội vàng tô vẽ thêm cho những chiến công của đạo quân xung kích do Man-chây cầm đầu, đạo quân đã xông vào mở đường máu cho các đơn vị bị bao vây, thì bây giờ chúng sẽ phải đổ mặt căm mồm vì đạo quân xung kích kia và quay ra tán tụng lòng "dũng cảm" của các đơn vị bị bao vây. Tất cả điều đó có thể lừa dối khối người chứ chẳng riêng gì E-véc.

Trong lúc cần hành động, cần tìm con đường thoát cho nước Đức, thì E-véc lại bị bắt buộc phải ngồi yên một xó trong cái thị trấn bé nhỏ trên nước Pháp xa xôi này và phải mẫn nguyện với những tin vụn về tình hình mặt trận phía đông. Phải, lão vô cùng mẫn nguyện! Đài phát thanh Mạc-tư-khoa thì báo tin về việc mở đầu cuộc đại phản công thắng lợi ở miền bắc Cô-da-dơ, vùng Lê-nin-grát, còn đại bản doanh của Hít-le thì chỉ ru ngủ tinh thần bằng những danh từ hoa mỹ khó hiểu như "san phẳng chiến tuyến"...

Tất cả tư tưởng của E-véc đều dồn về phương Đông, nơi sẽ quyết định vận mệnh của nước Đức, còn lão thì phải ngồi lại ở hậu phương và điều khiển cuộc "chiến tranh chống bọn giặc cỏ", mà trong đó hầu như không thấy được thất bại của kẻ địch, nhưng có thể đếm đúng được những thất bại hàng ngày của mình. Và những thất bại đó ngày càng trầm trọng hơn. Những ngày mới tiến hành vây bắt Pôn, không khí trong vùng đóng quân của sư đoàn bỗng trở nên yên tĩnh: không một tiếng súng nổ. Hình như không khí yên tĩnh đó không bao giờ bị phá rối. Khó mà tin được là quân du kích sẽ có thể mở đường vượt qua những cứ điểm của các đơn vị s.s đã mọc lên chi chít khắp hang cùng ngõ hẻm. Nhưng sự im lặng tạm thời đó kéo dài chẳng được mấy ngày. Đến đêm thứ ba thì du kích đã tia mất mười sáu lính và bốn sĩ quan. Rồi cách một ngày sau họ lại ngang nhiên phục kích đoàn xe chạy về công xưởng ngầm. Từ đó trở đi du kích ngày càng ráo riết hoạt động, và E-véc cứ phải cắm cổ ký vào các bản báo cáo về những cuộc tập kích xảy ra trong vùng đóng quân của sư đoàn. Tất nhiên tình hình này khiến cho tư lệnh quân đoàn chú ý. E-véc cần phải tỏ cho họ thấy mình đúng. Trong một bản báo cáo lão nhận định thẳng thừng rằng những vụ hoành hành của du kích không phải do sự thiếu sót của lão, mà do tình hình trên mặt trận phía Đông gây nên. Thật vậy, giờ đây E-véc mới lấy làm ân hận là mình trót đại mồm đại miệng như thế, nên suốt buổi chiều hôm ấy cái cảm giác bất mãn với bản thân mình luôn luôn ám ảnh lão. Sang ngày hôm sau cảm giác đó lại nặng nề hơn, vì Bộ tham mưu quân đoàn gửi công văn xuống cho biết rằng có thể vị đại diện của bộ tư lệnh tối cao sẽ đến Xanh Rê-mi.

Giá lúc khác thì E-véc đã ra lệnh cho sĩ quan các đơn vị chuẩn bị đón tiếp quan trên thật long trọng. Nhưng lần này lão chỉ cau mày nhét công văn vào đáy ngăn kéo bàn giấy đến nỗi chẳng thèm đưa cho tham mưu trưởng và sĩ quan bí thư xem nữa.

Nhưng không phải vị đại diện thường của đại bản doanh đến Xanh Rê-

mi mà chính thống chế Đe-nút. E-véc thật không ngờ tới cuộc gặp gỡ thú vị đó. Đe-nút là thầy học cũ của lão, hơn nữa lại gần như là một người cùng chí hướng với lão. Thật thế, Đe-nút không la ó trên mặt báo như người học trò đại dột của y, nhưng trong buổi tâm sự riêng với E-véc trước ngày cuộc chiến tranh Đức - Xô bùng nổ, y đã thổ lộ ra rằng y hoàn toàn giữ vững quan điểm của mình và không tin vào khả năng nuốt chửng nước Nga nhất là trong trường hợp phải chiến đấu trên hai mặt trận. Vì vậy E-véc vô cùng hân hoan khi thấy vóc dáng quen thuộc của Thống chế hiện ra trên ngưỡng cửa Văn phòng sư đoàn trưởng. Và sau giây phút chào hỏi ngắn ngủi theo nghi thức niềm hân hoan đó càng tăng thêm. Đe-nút nói bằng một giọng giản dị đầy tình thân thiết:

- Tôi đến làm việc với chú một ngày thôi, những hôm khác còn phải nghỉ. Vậy chú chờ giờ trò duyệt binh kiểm tra ra để làm mệt xác tôi nhé.

- Thưa Thống chế, tôi rất sung sướng được tạo mọi điều kiện để ngài nghỉ yên, nếu vị khách quý kiêm thầy học của tôi vui lòng nghỉ tại biệt thự của tôi!- E-véc đặt tay lên ngực và cúi chào.

- Sẵn sàng nhận lời mời, nhưng tôi không thích ở một mình. Mong rằng bên ấy có đủ chỗ cho hai chúng ta.

- Nếu cả năm phòng trên tầng gác hai mà hợp ý Thống chế thì...

- Tôi chỉ cần hai phòng là đủ. Ấy là cốt để chú ở cạnh tôi đấy. Khi tuổi già người ta mới cảm thấy đặc biệt thấm thía nỗi cô đơn. Có thể miễn bọn lính hầu đi được đấy...

Giọng nói của Đe-nút nghe đã khàn, yếu, dù bề ngoài trông y vẫn mạnh khỏe, rần rỏi. E-véc xin phép gọi ô-tô nhưng Đe-nút lắc đầu:

- Thôi, thôi, nếu biệt thự của chú ở gần đây thì tôi thấy cứ cuốc bộ đến

đấy là hơn. Tôi đã chán ngấy cái của tàu bay tàu bò, lên xe xuống ngựa rồi. Giá không có chiến tranh thì tôi sẵn sàng rúc vào một xó heo hút nào đó, nơi vào vắng hẳn tiếng bom đạn.

- Nhưng thưa Thống chế bây giờ tuyết đang rơi!

Đe-nút nhìn qua cửa sổ.

- Lúc này tôi chỉ mong được sưởi ấm lại bộ xương già! Tôi tưởng rằng ở cái đất này không bao giờ có tuyết cả. Trong biệt thự của chú cũng đủ ấm chứ?

- Tôi sẽ bảo họ đốt lò sưởi!

Cả ngày hôm đó Đe-nút nằm lì trên giường, ngay đến sách cũng chẳng buồn đọc, họa báo cũng chẳng buồn xem. Trong bữa cơm chiều y không uống thứ gì ngoài rượu cô-nhắc, còn tất cả các món ăn, thì y chỉ ném qua món cá. Câu chuyện cũng tẻ nhạt, mặc dù E-véc đã cố lái sang đề tài mà quan trên thích nhất. E-véc thất vọng. Lão đang mong chờ những lời tâm tình cởi mở, còn Đe-nút không hiểu tại sao cứ lảng tránh. Có lẽ y chưa nghỉ ngơi lại sức sau mấy ngày đi đường chẳng? Hay là vì cô hầu phòng cứ chạy ra chạy vào để mang thêm món ăn mới hoặc thu dọn bát đĩa nên đã cản trở câu chuyện của y.

E-véc ra lệnh kéo mấy chiếc ghế bành lại gần lò sưởi và bảo cô hầu phòng lui ra hẳn. Bây giờ chỉ còn có khách và chủ, chẳng có gì làm phiền họ nữa. Trái lại ngọn lửa rung rinh trong lò sưởi, căn phòng tranh tối tranh sáng, và những điệu xì-gà hảo hạng - tất cả những cái đó tạo thành một bầu không khí thân mật. Và Đe-nút bắt đầu nói thật. Chợt y hỏi:

- E-véc, chú nghĩ gì về tình hình chiến sự trên mặt trận phía Đông?

E-véc trả lời thẳng vào câu hỏi. Đã lâu lắm rồi, lão phải chịu cảnh hắt hủi của cái xã hội trong đó lão không thể bộc lộ được ý nghĩ của mình, nên giờ đây được may mắn trò chuyện với vị quan thầy thông minh, biết người biết cửa, lão liền dốc bầu tâm sự.

Đe-nút không ngắt lời lão. Y vừa lắng tai nghe vừa đưa mắt nhìn ngọn lửa, chốc chốc lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

E-véc vẫn còn giấu giếm ý định thầm kín của mình về việc hạ thủ quốc trưởng Hít-le để tìm lối thoát độc nhất cho nước Đức.

- Chú cho rằng chỉ có một con đường thoát độc nhất là chúng ta đình chiến ngay lập tức ở mặt trận phía Tây và ở Phi châu thôi phải không?

- Tôi tin chắc chắn điều đó lắm.

- Bọn Anh, Mỹ, chẳng thẳng nào chịu như thế đâu.

- Cũng chưa biết chừng.

- Và chú cho vì mục đích gì mà Hét¹ đã bỏ thời giờ của mình để bay sang Anh?

1. Hét: Bộ trưởng Bộ chiến tranh của Hít-le (N.D)

E-véc im lặng, mặc dù lúc đó câu trả lời cứ quay tròn trên đầu lưỡi lão. Tự dưng lão lại tái phạm điều sai lầm không thể sửa chữa được chẳng?

Đe-nút chưa trình bày quan điểm của mình về tình hình chiến sự. Thấy E-véc ngần ngại, y liền khêu gợi:

- Một tên lính quèn đã tự làm mất uy tín mình trước mặt mọi người rồi, thì các chính phủ Anh, Mỹ cũng không muốn có một cuộc thương lượng đúng đắn nào với hắn đâu...

Không khí yên lặng bao trùm căn phòng, chỉ lát sau Đe-nút lại lên tiếng:

- Tôi đến đây tất nhiên không phải để nghỉ ngơi, mà đang cần gặp một người khác... - Giá mà Mi-le phải trả một giá đắt để được nghe lỏm một lời trao đổi trong câu chuyện tâm tình bên cạnh lò sưởi ở tòa biệt thự của tướng E-véc, giữa chủ nhà và vị khách là thống chế Đe-nút, một tên tướng già của quân đội Hít-le, thì hắn sẽ không do dự gì hết.

Nhưng lúc đó Mi-le lại không có mặt tại Xanh Rê-mi. Giữa giờ phút này không phải hắn nghĩ đến việc cứu thoát nước Đức, mà hắn đang nghĩ đến việc cứu sống cá nhân hắn.

Tin Mi-le bắn chết một người lạ mặt vận quần áo tù nhân đã khiến cho hết thảy mọi người đang tham gia cuộc lùng bắt Pôn đều xôn xao. Hình như mấy viên đạn của hắn xuyên đúng vào người Pôn. Theo lời hắn nói thì mọi việc xảy ra như thế này: chiều hôm qua khi hắn từ một làng miền núi quay về, hắn đã lần ra ngoài con đường mòn một quãng và thấy trong bụi rậm ở sau quả núi đá có bóng người. Dù chưa tin mình đã tìm ra dấu vết của kẻ vượt ngục, Mi-le vẫn rút ngay súng lục ra nên người mặc quần áo tù kia vội nhảy phắt ra và ù té chạy về phía con suối. Mi-le không thể bắt sống gã lạ mặt kia được vì núi đá nằm sát bên bờ suối và gã đã nhảy ào xuống nước. Chỉ còn một cách là bắn! Vì trời nhá nhem tối, khó lòng mà ngắm đúng, nên Mi-le đã quật hết một băng đạn súng lục tự động, và gã lạ mặt chắc đã bị thương hoặc đã chết. Không thấy gã nổi lên mặt nước nữa.

Lập tức bọn lính tráng huy động đến nơi vừa xảy ra việc này. Chúng

dùng câu liêm khua khắp đáy suối, nhưng chẳng mò thấy xác, chắc là dòng nước lũ đã cuốn gã đi khá xa. Sáng hôm sau phải tổ chức mò xác một cách quy mô hơn nữa. Những đội đặc biệt lần theo dòng suối phía dưới hạ lưu, ở nhiều vùng khác nhau. Mi-le thân chinh điều khiển công việc của tất cả các đội, thậm chí hấn ngủ ngay trong ô-tô, bất chấp cả mọi nguy hiểm. Nhưng dòng suối hung hăng hình như đang chế giễu hấn, sau khi đã cuốn mất cái mồi béo bở của hấn.

Việc tìm xác người đã kéo dài sáu hôm, nên trong câu chuyện bù khú các sĩ quan luôn mồm kháo nhau, rằng Mi-le đã "khéo bày trò ảo thuật".

Sang ngày thứ bảy mọi người đều ngạc nhiên với cái tin tìm thấy xác.

Ngay tức khắc tên sĩ quan SS trước đã phát biểu ý kiến trong buổi họp ở phòng E-véc, và một tên nữa vận thường phục được phái đến Xanh Rê-mi: Chúng liền kéo ngay ra chỗ xác chết.

Cuộc khám nghiệm đã được bố trí trước, xác nhận đó đúng là xác Pôn. Thật vậy nước lũ đã quật mạnh tử thi vào những mỏm đá lởm chởm dưới đáy suối. Vì bị đập vào đá và bị ngâm dưới nước nên bộ mặt đã trương phình lên và sây sát khá nhiều đến nỗi không thể nào đối chiếu mặt xác chết với ảnh của Pôn được. Vì vậy bản in dấu ngón tay Pôn mà tên sĩ quan SS mang theo cũng chẳng có giá trị gì, vì không tài nào đối chiếu được những dấu đó với nét chỉ trên các ngón tay của xác chết. Nhưng có một dẫn chứng không thể bác bỏ được, tỏ rằng Mi-le đã bắn đúng kẻ vượt ngục từ công xưởng ngầm trốn lên, vì con số " 2948 hầy còn rõ rành rành trên cánh tay xác chết. Và bộ quần áo tù thì giống hệt kiểu quần áo mà các tù nhân ở trong công xưởng ấy mặc, chứng minh là tên tù sống đã bị tóm cổ mặc dầu hấn đã chết.

Thấy quần áo trên xác chết đã sòn, cũ, tên mặc thường phục hơi nghi ngờ, vì theo tài liệu của công xưởng cho biết khi Pôn bắt tay vào việc nghiên

cứu các bản vẽ, anh được phát một bộ quần áo còn mới nguyên. Nhưng Mi-le chống chế là Pôn phải bò lê la trên đồi núi trong bao nhiêu ngày, nên tên mặc thường phục cũng tán thành, vì với những điều kiện như thế thì quần áo chẳng những có thể sờn cũ đi, mà còn có thể rách bươm ra từng mảng nữa.

Tuy nhiên việc nhận xác chết một lần cuối cùng và việc lập biên bản chính thức phải do một ủy ban đặc biệt phụ trách. Trong thành phần của ủy ban, ngoài mấy tên sĩ quan SS và tên mặc thường phục đã kể, còn có Mi-le và vị đại diện phòng tham mưu sư đoàn là Hen-rích.

Hen-rích buồn rầu đến địa điểm tập trung của ủy ban. Trong những ngày còn đang tìm xác chết anh phát khùng lên chẳng kém Mi-le. Rồi sẽ ra sao nếu quả thật đó là Pôn, tức là Ăng-đờ-rây? Chả nhẽ anh em du kích không đưa kịp anh vào núi chẳng? Lạ thật. Mà điều quái gở nhất là xác chết mặc quần áo tù nhân. Cái đó hoàn toàn không thể hiểu được. Vì khi Hen-rích gặp Ăng-đờ-rây ở La Tra-ven-xa thì Ăng-đờ-rây mặc áo sơ mi và quần ngủ. Có lẽ Hen-rích nhớ nhầm chẳng? Mà chiếc quần đùi sọc bên trong cũng là một bộ phận của cả bộ áo quần tù nhân kia mà. Hay là anh em du kích đến chậm, nên Ăng-đờ-rây phải vội vàng thoát thân đến nỗi không kịp thay chiếc áo ngoài? Phải đi La Tra-ven-xa một lần nữa để hỏi đích xác xem Ăng-đờ-rây có được an toàn không. Hen-rích ra đi lòng nặng lo âu. Tuy sẵn sàng chờ đợi những chuyện rủi ro, anh vẫn mong sao cho chóng đến nơi.

Từ xa Hen-rích đã trông thấy đám người xúm đen xúm đỏ bên bờ suối. Cố nhiên, trong đám đó có các ủy viên trong ủy ban đặc biệt. Cần đi nhanh tới nơi nhưng chân anh nặng như chì, và tim cứ đập cuồn cuộn loạn lên. Không, Hen-rích vẫn đi thong thả, để lấy lại nét mặt vô tư thường ngày để cho chúng thấy rõ oai phong của chàng con trai tướng Béc-gôn.

Các ủy viên của ủy ban đặc biệt chào đón Nam tước Hen-rích hết sức cung kính - rồi lập tức mọi người vây lấy xác chết, Hen-rích cũng cúi xuống quan sát... Tầm vóc giống hệt như Ăng-đờ-rây, còn khuôn mặt đã bị dập nát, méo mó, không nhận ra được nữa... Số hiệu trên cánh tay khớp với số hiệu

của Äng- ðờ-rây: 2948! Thong thả, thong thả ðã, số hiệu này không giông rồi... Tất nhiên là thế! Hàng chữ của Äng-ðờ-rây nằm gần cổ tay hơn nữa, mà ngay cả nét chữ cũng khác hẳn - nét chữ số "2" không phải nhỏ như vậy!

Hen-rích cúi sát hơn, và ðôi mắt anh dán chặt vào cánh tay phải ðuổi theo thân người, bàn tay úp xuống. Cái móng tay ðen xỉt vì máu ðông lại ðây rồi. Chính ðây là ngón tay của tên chỉ ðiểm mà Hen-rích lôi cổ từ La Tra-ven-xa về và giao cho Mi-le, ngón tay ðã lần giờ trờng trang số tay ghi tên những người tình nghi.

"Thảo nào mà Mi-le không báo cáo lại kết quả cuộc hỏi cung tên Ba-den!"

Hen-rích chiếu thẳng ðôi mắt vào mặt Mi-le và gặp ngay cái nhìn ðề phờng. "Không nên, phải vờ là mình không biết gì mới ðược. Nếu không, mấy tay ủy viên khác sẽ thấy ðược sự luống cuống của Mi-le mất!" - Hen-rích nghĩ thầm như vậy, bèn mỉm cười vờn vĩa, bước lại gần vị "anh hùng bất ðắc ðĩ".

- Thừa Thiếu tá, ngài cho phép tôi chúc mừng ngài ðã hoàn thành việc bắt tên Pôn một cách may mắn!

Nỗi lo lắng ðã biến mất trong ðôi mắt của Mi-le, nụ cười vui sướng lại nở trên môi hẳn.

Ngay ngày hôm ấy, trước bữa cơm trưa tại câu lạc bộ, tên tướng SS ðã trao cho Mi-le phần thưởng năm nghìn mác về cái công tìm ra tên tù vượt ngục, mặc dù hẳn ðã chết. Tập biên bản chính thức của ủy ban ðặc biệt ðã ðược gửi về Bộ tổng tham mưu tại Béc-lanh.

Sau khi ăn xong, Hen-rích và Mi-le cùng ra khỏi câu lạc bộ. Anh hỏi hẳn bằng giọng hơi chằm biểm:

- Ông Mi-le, tôi có thể thết ông một bữa cơm chiều thật thơm tất để mừng ông đấy chứ?

- Ồ, thế thì hay biết mấy! Mà hình như tôi còn nợ ông thì phải. Tôi mong ông nhắc cho, vì đã bao nhiêu lần tôi vay tiền ông để tiêu và quên đứt đi rồi, không biết đã giả ông hết chưa.

Sau khi vớ bỏ được năm nghìn mác, Mi-le phơi phới trong lòng và sẵn sàng thanh toán món nợ của mình, điều mà hẳn chưa bao giờ làm.

- Cái món vật ấy thì nghĩa lý gì đối với tôi mà tôi cũng chả nhớ đến việc thanh toán nợ nần giữa chúng ta đâu. Đây là chưa kể cái món nợ cuối cùng đấy nhé.

- Món nợ gì thế hả? - Mi-le bình tĩnh hơn.

- Đó là sự im lặng của tôi.

Mi-le dừng ngay lại. Mặt hẳn không còn một hạt máu.

- Đi đi, Mi-le: chúng ta là bạn, mà giữa tình bạn thì không có điều gì bí mật cả. Và thú thật rằng, tôi vô cùng vui mừng trước sự tháo vát và óc sáng kiến của ông trong vấn đề đánh tráo tên Ba-den thay Pôn!

Hen-rích thấy cánh tay của Mi-le đang khoác vào tay mình run lên bần bật.

- Nói thật với ông, tôi không đủ tài ba để làm việc ấy đâu!... Mi-le, ông đừng hốt ! Bản thân tôi đã ngấy cái trò bò lên trên núi để tìm tên Pôn rồi. Tôi rất khoái chí, vì ông đã giải phóng cho tôi thoát khỏi cái nhiệm vụ khổ sở kia!

- Hen-rích, ông không thể nói thật với tôi vì sao ông khám phá ra được việc này ư?

- Ấy, đó là bí quyết của tôi, ông bạn ạ!

Mi-le im lặng, hình như hắn đang suy nghĩ lung lăm.

- Hen-rích, tôi sẽ nói thật với ông một câu chuyện bí mật có liên quan đến ông. Đồng ý chứ?

- Tôi xin chú ý nghe.

- Nghĩa là không trực tiếp liên quan đến ông, nhưng trực tiếp liên quan đến cô Mô-níc, người mà ông mê như điên đảo ấy. Chúng tôi đã xác định chắc chắn rằng trước khi bọn du kích lật đổ đoàn tàu chở vũ khí vài ngày, cô Mô-níc đã đáp xe đi Bông- vin, ở lại đó mấy tiếng đồng hồ, và không biết quay về bằng con đường nào. Theo tin tức chúng tôi thu thập được thì cô ta không có mặt trên xe lửa. Hơn nữa, thằng Cuốc đã biết được số xe lửa và giờ tàu chạy từ Bông- vin. Ông đối chiếu thử hai sự việc đó và cho tôi biết là ông có nghi ngờ gì chúng không?

Sau một giây suy nghĩ, Hen-rích mỉm cười vui vẻ:

- Ông Mi-le thân mến! Nếu từ nay sở SS, của ông cứ làm ăn theo cái lối ấy thì thống chế bộ trưởng Him-le không thể khen ngợi ông được đâu cũng như tôi sẽ không che chở cho ông trước mặt tướng Béc-gôn nữa. Ông hãy bổ sung thêm vào điều bí mật mà ông vừa để lộ ra với tôi, những chi tiết này: trước khi đáp xe đi Bông- vin hai ngày, cô Mô-níc có nhận được một bức điện nặc danh với nội dung như sau: "Cô hãy nhớ lấy lời hứa". Nếu như sở SS, của ông không mò ra được kẻ gửi bức điện đó thì tôi có thể nói cho ông biết rõ rằng - chính Hen-rích đây! Rồi hai giờ sau khi cô Mô-níc đến Bông- vin chính Hen- rích này đã đáp ô-tô riêng về Xanh Rê-mi có chở một hành

khách, nói đúng hơn là một nữ hành khách. Nữ hành khách kia không phải ai xa lạ, mà chính là cô Mô-níc vậy... Tôi mong rằng ông sẽ không quan tâm đến những chi tiết liên quan đến điều bí mật này nữa.

Bỗng nhiên nét mặt của Mi-le trở nên nhớn nhác và âm ỨC khiến Hen-rích phải cười sảng sặc.

- Dù sao tôi cũng rất cảm ơn ông đã kể lại cho tôi nghe câu chuyện ấy. Nếu cô Mô-níc gặp những chuyện rầy rà vì tôi thì đáng bực mình thật. Xin lấy danh dự mà thề rằng tôi rất biết ơn ông!

- Tôi rất mừng vì mọi chuyện đã được bộc lộ ra một cách giản đơn như thế. Ông biết không Hen-rích? Ông hãy xin chuyển sang sở SS đi! Với khả năng và chỗ dựa của ông, ông có thể dựng nên một tiền đồ rực rỡ! Có ông, chúng tôi chắc chắn sẽ vững tay hơn. Ông có công nhận là tôi khéo sắp xếp công tác không nào?

- Tôi cũng đã nghĩ đến việc ấy, nhưng e rằng mình không đủ thứ "máu lạnh" cần thiết để làm nhiệm vụ đó. Nhất là, nếu đi sâu vào một thiếu sót trong lối xử thế của tôi, mặc dầu những thiếu sót ấy do tuổi trẻ mà ra, nhưng không thể xem nhẹ nó được. Tôi có thể cho ông biết điều bí mật này nhé: Tôi rất mê gái đẹp.

Bây giờ Mi-le mới cười:

- Ông cho là công tác mới sẽ làm phiền ông ư? Ông Hen-rích đáng yêu ời. Trái lại thế đấy! Bất cứ hạng gái nào mà thấy mê được đều là của ông tất, chẳng tốn một lời cầu cạnh nào cả. Không phải phí thời giờ tán tỉnh đâu...

- Được, tôi sẽ suy nghĩ lại. Ý kiến của ông thực ra đã làm cho tôi chú ý nhiều hơn điều bí mật của ông.

- Ô, còn thêm cái này nữa, mà chắc chắn ông phải kinh ngạc. Cứ đến

chỗ tôi đi, rồi ông sẽ tin rằng tôi là người bạn chân thành của ông.

Họ lặng lẽ sang một phố nhỏ. Tòa nhà trụ sở của cơ quan SS ngất nghểu trong một khu vườn um tùm.

Vào đến phòng làm việc, Mi-le mở cửa tủ sắt, lôi cái cặp giấy ra, lục tìm một chiếc phong bì và đưa cho Hen-rích. Anh lơ đãng cầm lấy góc chiếc phong bì rồi uể oải liếc nhìn con dấu bưu điện.

- Mong-tơ-phơ-le? Ông nhận được cái này từ Mong-tơ-phơ-le à? Đúng không, ông Mi-le?

- Tôi không dám cho rằng tại thành phố đó có bạn của tôi ở đấy!

- Có thể xem qua được chứ? Dĩ nhiên là nếu nó không quá dài.

- Tất cả chỉ có nửa trang nhỏ thôi...

Hen-rích nhún vai, rút trong phong bì ra một mẫu giấy gấp tư, và mở ra, đưa mắt tìm chữ ký trước tiên. Nhưng đó là bức thư nặc danh. Không biết một thông tin viên nào đã tường thuật đúng một phần câu chuyện của Hen-rích đã luồn vào quân đội Đức và hăn đoán chính Hen-rích đã nộp cho tư lệnh Nga bản kế hoạch của cuộc hành binh "quả đấm sắt", mà có thể là cả kế hoạch của cuộc hành binh "dạo mát rừng xanh" nữa. Tác giả bức thư khuyên nên thẩm tra lại Hen-rích.

Hen-rích liếc xem chỗ đề ngày tháng. Bức thư viết trước khi anh đi Li-ông mấy ngày. Nghĩa là việc kiểm tra mà người ta đã bố trí tại khách sạn Sam-bê-ri có liên quan đến bức thư này.

Hen-rích không đọc lại bức thư lần thứ hai cốt cho Mi-le không để ý. Đôi mắt tinh đời của anh đã ghi hết tất cả những nét đặc biệt trong thư. Nét

chữ vô cùng quen thuộc! Hen-rích đã đoán ra được kẻ viết bản mật báo này.

- Xin cảm ơn ông Mi-le! ông đã làm cho tôi giải trí được một lúc. Kẻ viết bức thư này, rõ ràng là quá ngây thơ. Nếu ba tôi mà thấy được bức thư thì sẽ rầy rà to. Nói riêng với ông thôi nhé, ba tôi chắc sẽ cười gằn và có thể xem bức thư đó như một tài liệu có chiều hướng chống lại ba tôi. Rồi không đời nào thiếu tướng Béc-gôn tha tội cho ông đâu.

Mi-le bối rối, hai mắt nhớn nhác:

- Trời ơi, ông Hen-rích! Chỉ có mỗi một mình tôi đọc bức thư tố giác ngu xuẩn này thôi, tôi xem nó như một câu chuyện buồn cười vậy, và cốt giữ lại cho riêng ông đọc thôi đấy! Và bây giờ tôi với ông đã cười đủ rồi thì...

Mi-le móc lấy chiếc bật lửa trong túi ra và đốt bức thư đó nhanh như chớp, đến nỗi Hen-rích không kịp giữ lại.

- Hoài của quá, ông Mi-le! Ông vợ vẫn thật, tài liệu đấy!...

- Không giữ lại một vết tích gì hết. Chúng tôi chỉ vào sổ những tài liệu do bọn điệp viên của chúng tôi cung cấp thôi.

- Tiếc quá đi mất! Tác giả bức thư đã làm vui chúng ta như thế, mà chúng ta lại trả hăn bằng một sự vong ân bội nghĩa! Bây giờ ông có cho tôi chăm lo đến ông không? Vì đã bao nhiêu đêm ông không ngủ được đây giãc, và ông đã phải vất vả bao nhiêu với cái ủy ban đặc biệt ấy rồi.

- Thong thả đã! Lúc nào tôi cũng sung sướng khi được gần gũi ông. Và tôi hết sức vui mừng vì ông đã thấy những bằng chứng của mối thiện cảm chân thành của tôi đối với ông.

- Tôi cũng thấy như ông vậy!

Về đến nhà, Hen-rích chạy ngay đến chiếc va-ly có món tặng phẩm của thiếu tá Sun cất cẩn thận trong phong bì- đó là ảnh của tướng Đa-ni-en đứng trước tấm bản đồ. Nhưng anh không ngắm ảnh. Mà chỉ chăm chú ngắm dòng chữ đề, đối chiếu với những nét chữ của bức thư nặc danh vừa rồi. Đúng lắm, không thể nhầm được - kẻ viết bức giác thư kia, chính là thiếu tá Sun như Hen-rích đã đoán.

HEN-RÍCH THI HÀNH BẢN ÁN

- Em yêu của anh ơi, em đối xử không khéo một tí nào cả! Em chớ quên rằng em đang ngồi cạnh người chồng chưa cưới của mình đã đến đây để chạm cốc với em. Thế mà em cứ nhìn anh tựa hồ như chúng mình đã cưới nhau hàng chục năm rồi ấy, thật anh chỉ muốn ném cái chai này vào đầu em thôi.

- Anh Phơ-răng-xoa! Cứ đùa dai như đĩa ấy, lúc nào anh cũng đùa, thậm chí đến lúc này mà còn đùa được! Thôi, anh nói cho em biết, vì sao mà chị Lút-vin lại đến đây giữa lúc nguy hiểm thế này?

Mô-níc vô cùng kinh ngạc trước tin "bà chị họ" từ Bông-vin đến nên nàng không thể giấu được nỗi lo lắng của mình.

Em hãy cười lên... nốc cho cạn chén đi. Bọn nó đang để ý đến chúng ta kìa! Anh lẩn vào quán rượu này thật là liêu lĩnh. Ấy, thế mà hay đấy! Bây giờ thì em đã thật sự giống như một đứa con gái mà lúc nào trong tâm hồn cũng vương vấn một mối yêu đương rồi... Em ngạc nhiên không hiểu tại sao mà Lút-vin lại đến giữa lúc này à? Tại vì cuộc đấu tranh với quân xâm lược đã đến giai đoạn quyết liệt. Trong trường hợp ấy cần phải được thường xuyên liên lạc với Bông-vin.

- Thế chị ấy có giấy thông hành không?

- Anh chẳng biết gì hơn em đâu! Anh chỉ biết Lút-vin sắp đến, cần phải gặp cô ta - thế là hết.

- Nhưng chuyến tàu nào mới được?

- Hôm nay, chuyến mười sáu giờ hai mươi.

- Được rồi, em sẽ đón chị ấy.

- Cả hai chúng ta đều ra đón. Nhưng không được đi cùng. Anh sẽ đứng đợi tại sân ga, về phía bên phải cửa chính, còn em đứng bên trái. Ai trông thấy Lút-vin trước tiên, thì người ấy sẽ lẫn vào đám đông đi cạnh cô ấy, nhưng chớ có lộ vẻ quen biết gì hết. Người thứ hai nán lại độ vài ba phút, rồi theo sau, quan sát xem có kẻ nào theo dõi không. Vừa ra khỏi ga, đến góc đường Pa-ri và Vi-na, ai gặp Lút-vin thì người đó sẽ ra hiệu cho cô ấy dừng lại chỗ quán nước. Chẳng kẻ nào nghi ngờ hai người hành khách dừng lại cùng một lúc để giải khát đâu. Người có nhiệm vụ quan sát cứ đi luôn qua quán. Khi tin chắc là không có người theo dõi, ta có thể bắt chuyện với Lút-vin. Nếu có gì đáng nghi thì ta cứ thế mà đi. Em hiểu chứ?

- Ngoài ra, người đứng giải khát với Lút-vin còn phải làm gì nữa?

- Gặp trường hợp nguy hiểm thì đừng nhìn ngang nhìn ngửa gì hết, mà cứ thản nhiên đi thẳng, thế nào Lút-vin cũng lọt được thôi. Gần đây có người của ta túc trực sẵn, họ nhận được lệnh mới luôn.

- Trước khi tàu đến mười phút em sẽ có mặt tại ga.

- Sớm quá. Em nên ra đó vào lúc mười sáu giờ mười hai phút thì hơn.

Không nên để cho bọn chúng trông thấy em trên sân ga. Hãy giả vờ là em ra đó để mua họa báo gì đấy... Nào đưa tay đây, chúng ta chia tay nhau thế nào để giống như một cặp tình nhân thật sự, rồi anh sẽ chuồn thẳng nhé...

Phơ-răng-xoa nắm lấy tay Mô-níc hồi lâu, âu yếm nhìn vào đôi mắt nàng rồi vẫy chiếc mũ nôi và lẩn luôn ra sau cửa. Mô-níc cũng vẫy tay, mỉm cười, mặt đầu nàng chẳng thích cười một tí nào.

Việc "bà chị họ" đến đây làm cho Mô-níc rất lo lắng. Chuyển đi đột ngột này có ý nghĩa gì, trong lúc bọn Giét-ta-pô đang tiến hành khám xét tất cả những ai rời khỏi Bông-vin hoặc đến đây? Cũng như mọi hành khách khác, chắc chắn là Lút-vin phải đứng hàng mấy tiếng đồng hồ trên sân ga xung quanh lúc nhúc những lính, để chờ bọn Giét-ta-pô kiểm tra giấy tờ. Ai biết được kết quả việc kiểm tra đó sẽ ra sao. Việc cử Lút-vin đến đây, quả là một nước cờ thí, chắc chỉ vì tính chất quan trọng của công tác. Hơn nữa Mô-níc vừa mới gửi thư cho Lút-vin cách đây có ba ngày thôi. Đối với những cặp mắt lạ thì bức thư ấy hoàn toàn ngay thật - đó là việc trao đổi thư từ thông thường giữa hai người chị em họ. Mô-níc báo tin là ở "Xanh Rê-mi thường có tuyết rơi, điều mà từ trước gần như không hề có. Gió vẫn thờ ơ và lạnh lùng thôi. Thực phẩm hiếm lắm nên giá lại tăng vọt lên". Thực ra phải hiểu như thế này: ở Xanh Rê-mi thường xảy ra nhiều vụ bắt bớ, việc mà trước đây gần như không hề có, du kích bắt đầu hoạt động mạnh, hiện nay đến Xanh Rê-mi là đi vào con đường mạo hiểm...

Vậy mà sau khi nhận được tin báo đó các đồng chí vẫn cứ cử Lút-vin đến! Chắc chắn là chị ấy đi thi hành một nhiệm vụ quan trọng lắm đấy.

Tình hình chiến sự lúc đó đang diễn ra ác liệt đến nỗi hàng ngày người ta phải trải qua biết bao nhiêu những giờ phút bất ngờ. Từ ngày quân Nga bao vây quân Đức ở gần Sta-lin-gờ-rát, sáng nào chiều nào mẹ con bà Tác-van cũng nghe phát thanh. Buổi sáng thì nghe tin của Bộ tư lệnh Đức; buổi

tôi, nếu bắt đúng làn sóng thì nghe buổi truyền thanh bằng tiếng Pháp từ Luân-đôn.

Từ trước đến nay, đối với Mô-níc và bà Tác-van, dải đất Liên Xô chẳng những là một nước xa lạ mà còn là một nước không thể hiểu được nữa. Mẹ con bảo nhau: "Bên ấy mọi thứ đều khác hơn bên ta cả". Nhưng khác nhau như thế nào thì họ không biết, mà cũng chẳng cố tìm để biết.

Rồi bỗng nhiên nước Nga huyền bí kia, từ một chân trời xa xăm không ai biết đến, đã trở nên gần gũi. Cuối cùng, nó thành ra một cái gì ấm áp trong lòng Mô-níc, y như dải đất Pháp vậy, Mô-níc cảm thấy mình có nhiệm vụ đối với nhân dân Nga là hiến dâng tình yêu cùng với lòng cảm phục trước sức mạnh tinh thần vô địch của họ và chân thành mong ước được gia nhập vào đội quân vĩ đại đó của các chiến sĩ đấu tranh vì chân lý.

Mô-níc luôn luôn chăm chú đọc ngẫu nhiên từng dòng một trên những tờ báo có đăng các mẫu chuyện về những trận chiến đấu ở tận khoảng trời Nga xa xôi. Nàng học ở Phơ-răng-xoa cái lối hiểu ngầm và nắm vững là: nếu câu chuyện nói đến tinh thần anh dũng tuyệt vời của các đơn vị quân đội Đức bảo vệ các vùng có dân cư ở, thì có nghĩa là nơi đó đã được quân đội Nga giải phóng rồi, hay ít ra cũng đang bị bao vây, khi có tin báo là cuộc rút lui theo kế hoạch đã thực hiện được sớm hơn, tức là bè lũ Hít-le đã phải chạy cong cả đuôi để thoát chết.

Khi đọc báo, Mô-níc hay nhìn vào góc giá sách bằng con mắt biết ơn, nơi ấy có đặt riêng một quyển sách đọc nhất mà nàng đã lùng mua được ở Xanh Rê-mi với mục đích tìm hiểu nước Nga tường tận hơn.

Đó là tác phẩm của Rô-manh Rô-lăng viết về Tôn-stôi... Quyển sách này là của chú Ăng-đờ-rây bỏ quên lại đây khá lâu, và nó nằm mục ra trong cái hòm to tướng của bà Tác-van để chứa những thứ tấp nham: ổ khóa gãy, mũ nát, những bản thời giá của các hiệu buôn, quả đấm cửa hồng, áo dài cũ của Mô-níc và quần đùi rách của Giăng. Một lần lục

tìm vật gì đó trong đồng hồ cũ, Mô-níc tình cờ trông thấy nó, nàng mang đi xếp lại một chỗ như một vật quý giá, và suốt đêm nàng đem ra nghiên ngẫm, cố gắng tìm trong tâm hồn của một người để hiểu được tinh thần của cả một dân tộc. Mô-níc khó lòng thông suốt hết những điều của Rô-manh Rô- lăng viết. Vì nàng chưa hề đọc một tác phẩm nào của Tôn- stôi cả, cho nên nàng phải tự mò mẫm theo những tư tưởng của người công dân vĩ đại đó, con người đáng phục đã say sưa, gian khổ đấu tranh suốt đời để đi tìm chân lý. Nhưng làm thế nào mà Tôn-stôi có thể đề xướng lý thuyết không chống lại sự tàn bạo được?

Ồ, Mô-níc hiểu rõ rằng rất cần chống lại sự tàn bạo nếu không nó sẽ đè bẹp tất cả. Là vì sự tàn bạo được vũ trang từ đầu đến chân bằng đại bác, bom, súng liên thanh, trại tập trung bạo lực, xảo trá, sự dửng dưng tàn nhẫn đối với con người, đối với trái tim của con người... Chính các vĩ nhân đã sai lầm! Vậy theo nàng thì nên như thế nào, hỡi cô con gái bình dị trong cái thị trấn nhỏ bé bên dãy núi An-pơ? Nhưng sao tim nàng đập mạnh như vậy, khi nàng đọc chuyện về một người Nga mà nàng chưa hề quen biết? Vì là cả nhân dân của ông ta cũng tán thành chống lại sự tàn bạo: họ đã đứng lên chống lại bọn áp bức và lật nhào chúng để bảo vệ lấy cuộc sống của mình, bảo vệ lấy chân lý của mình.

Thình thoảng Mô-níc giở đúng ngay trang sách có ảnh Tôn- stôi, và ngẫm ngía nét mặt ông một lúc lâu. Đôi mắt xa lạ nhìn thẳng vào mắt nàng, đòi hỏi ở nàng những gì? Cái nhìn nghiêm nghị tinh anh, sáng suốt đã khiến nàng lo lắng hay sao? Đúng là nó có hiệu lực đối với tất cả những ai đã trông thấy nó trên đời. Nó đòi hỏi sự thật, lòng chân thành, và nếu bạn đã sai lầm trong việc chọn lấy con đường dẫn tới chân lý này, thì nó gọi bạn đi tìm con người để đạt tới đích! Có thể, lòng khao khát chân lý đó sẵn có ở mọi người dân Nga chẳng? Chính nó đã làm cho họ trở thành những con người vững như đồng trong chiến đấu chẳng?

Phải chăng lòng khao khát đó không còn sống trong tim nàng và không làm nàng phải đau khổ trong bao nhiêu tháng ngày đằng đẵng.

Đối với Mô-níc thì nàng đã rõ hết từ trước. Nàng được may mắn lọt lòng mẹ trên dải đất Pháp tuyệt đẹp này, vì thế mà nàng đã cảm ơn số mệnh, nàng yêu nhân dân và Tổ quốc nàng vô hạn...

Rồi nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy rằng mình hiểu biết về nước Pháp chẳng nhiều hơn hiểu biết về nước Nga mấy tí. Và về nhân dân Pháp cũng thế. Nàng biết tên La-van, chính phủ Vi-si đã bán rẻ Tổ quốc nàng cho tên Lê-véc bẩn thỉu, tự xưng là những người chính trực và đã làm tay sai cho quân thù. Nàng cũng biết Phơ-răng-xoa, chú Ăng-đờ-rây, Giăng, hàng trăm, hàng nghìn những con người không chịu đầu hàng bọn Hít-le nên đã lẫn vào núi để chiến đấu chống lại chúng. Vì vậy mà có hai mặt trận của người Pháp và có hai nước Pháp. Có lẽ chẳng phải hai đâu mà nhiều hơn nữa cũng chưa biết chừng? Tại sao những người mà Tổ quốc đãi ngộ họ ít hơn tất cả mọi kẻ khác, lại bỏ thị trấn của mình để theo du kích? Chính họ đã tạo ra mọi thứ trên mảnh đất đó: họ trồng nho, chăn súc vật, làm việc trong các xưởng, xây dựng những con đường trên các sườn núi hiểm trở. Còn bọn người chuyên sống bám vào sức lao động của họ, y như một bầy chuột nấp trong hang, thỉnh thoảng, không thấy ai đến gần, mới thò đầu ra khoác lác dăm ba câu về lòng yêu nước, về tấm lòng của chúng đối với nước Pháp... Giả sử bọn Hít-le bị tổng cổ đi... Lúc ấy sẽ ra sao? Những người chặn cừ lại quay về với đàn cừ của mình, những người thợ nề sẽ cầm lại chiếc bay, những người trồng nho quay về với mảnh vườn, công nhân lại đứng bên máy. Còn bọn chuột cống kia chắc sẽ rời khỏi hang chui lên tiếp tục đục khoét dân chúng, mở những cửa hiệu, nhà máy mới, tậu những chiếc xe hơi lịch sự, tối tân chứ gì? Rồi những nhà du lịch sang trọng lại lục tục đến tìm chúng. Thế là trên đất nước Pháp tươi đẹp của Mô-níc đâu vẫn hoàn đấy. Cô nàng ơi, nàng có tin như vậy... là tươi đẹp không?

Mô-níc khó gỡ ra khỏi giấc mơ trong trắng của thời niên thiếu, tâm hồn son trẻ của nàng bị giày vò ghê gớm, vì nàng chẳng chịu trao đổi tâm tình

với ai cả. Với Phơ-răng-xoa có thể được chăng? Nhưng anh có đủ thời giờ để làm cho nàng tỉnh cơn mê muội không? Chắc anh sẽ đùa bỡn như thường ngày, thế là hết...

Tuy nhiên Mô-níc vẫn đến nhà Phơ-răng-xoa. Lần này thấy vẻ ngạc nhiên của nàng anh không đùa nữa.

Đồng thời, lúc đó tình hình chiến sự đang phát triển, nên Mô-níc cảm thấy hình như ở một chân trời xa xôi đã vụt lóe lên những ánh hồng của buổi bình minh, báo hiệu trước một ngày nắng đẹp sắp đến, sau một đêm trường trần trọc.

Có lẽ Lút-vin mang tin tức quan trọng đến đây nhiều lần lắm rồi thì phải. Vì những người cử cô đi công tác phải là các đồng chí chỉ huy toàn thể anh em du kích. Dĩ nhiên, Phơ-răng-xoa không lộ cho Mô-níc biết điều đó, nhưng nàng không còn bé bỏng gì nữa, nàng tự đoán: chỉ cần nói cho "bà chị họ" biết số hiệu, giờ xe lửa khởi hành tại Bông-vin tức là đoàn xe lửa đã rời xuống vực thẳm rồi. Chắc là Lút-vin đã báo ngay tin đó cho một người có trách nhiệm. Và bây giờ chị đang mang chỉ thị quan trọng cho người ấy. Có thể Phơ-răng-xoa biết được chuyện, nhưng anh vẫn cho Mô-níc là một thiếu nữ ngây thơ. Đã bao nhiêu lần nàng xin tham gia một công tác nào quan trọng, nhưng anh chỉ cười và bảo rằng nàng làm như thế đã quá sự tưởng tượng của anh rồi. Đối với Hen-rích, dạo này Phơ-răng-xoa tỏ ra hoàn toàn khác trước. Anh không buộc Mô-níc phải thận trọng nữa, và một lần anh đã nói trắng ra là trong đám người Đức có khá nhiều chiến sĩ chống phát xít. Không, bây giờ không nên nghĩ đến Hen-rích, đến nhiệm vụ gì mà Lút-vin đang thi hành cả. Cần cố gắng làm thế nào để mọi việc sẽ trôi chảy bằng phẳng. Còi xe lửa đã rúc vang, phải nhanh chân hơn nữa để ra ga vào lúc tàu sắp đến.

Mô-níc bước ra sân ga, nàng không chú ý đến bọn Giét-ta-pô đang lảng vảng quanh đấy. Nàng đi đến quán sách báo ở bên trái cửa vào chính. Sau

khi mua số báo hàng ngày, nàng cầm một tờ họa báo và chăm chú ngắm những kiểu quần áo mùa xuân in trên những trang sau cùng.

Con tàu chạy tối gần, rồi đỗ lại, Mô-níc phải đóng vai một cô gái có tính tò mò đang ngắm nghía từng bộ quần áo tắm của phụ nữ từ dưới lên trên. Nhưng Lút-vin ở toa nào ấy nhỉ? À, kia rồi, khuôn mặt của chị lấp ló trong khung cửa sổ kia kìa, Lút- vin xuống tàu. Chị mặc chiếc áo choàng lông lấy bằng lông thú may đúng "mốt", trên đầu chiếc mũ đen xinh xắn tô đậm nét cho mái tóc vàng rực, óng ả. Một bà lịch sự thế mà chẳng đập vào mắt ai cả... Giờ ạ, thế là làm sao?

Ngay đến Mô-níc còn phải che mặt bằng tờ họa báo mở rộng để tiện nhìn Lút-vin.

À... Một thằng Giét-ta-pô bên phải, một thằng bên trái, thằng thứ ba ở phía sau. Lút-vin bị bắt rồi! Phơ-răng-xoa có trông thấy không? Mà nếu thấy thì tại sao anh không xông vào cứu cơ chứ?

Mô-níc bước về phía trước và vấp phải một cái nhìn cảnh cáo nghiêm khắc. Mấy tên Giét-ta-pô dẫn Lút-vin đi mất hút vào một cửa phụ.

Mô-níc chỉ còn đủ sức để tự nén lòng khỏi kêu lên và khỏi run bần bật khi chúng đưa Lút-vin qua mặt nàng. Trước mắt nàng mọi vật đều quay cuồng. Nàng tựa người vào bức vách của quán sách cho khỏi ngã.

- Về nhà đi và đừng giở trò đại dột ra đây! - Hình như từ xa văng lại tiếng thì thầm giận dữ của Phơ-răng-xoa.

Mô-níc quay ra và thần thờ bước đi.

Đến khách sạn, Phơ-răng-xoa mới đuổi kịp nàng.

- Anh vào cổng sau nhé - Phơ-răng-xoa chạy đi và khuất sau cửa lớn.

Sự việc vừa xảy ra như một giấc mơ khủng khiếp đối với Mô-níc. Nàng sẽ bước vào phòng riêng, vào cái pháo đài bé nhỏ của nàng, và ảo ảnh ghê rợn chắc sẽ biến mất hết. Không, đây là sự thật, Phơ-răng-xoa đang ngồi trên ghế, mặt anh tái nhợt, nhón nhác.

- Anh Phơ-răng-xoa, chúng ta có thể giải thoát cho chị Lút-vin được không? Vì chúng ta cũng khá đông cơ mà. Cứ lọt vào sở Giét-ta-pô, đánh tháo cho chị ấy!

Phơ-răng-xoa mỉm cười chua chát:

- Chính anh đến đây để dặn trước em điều đó đấy: Không được để lộ cái gì ra trong khóe mắt, trong thái độ, trong dáng điệu! Việc bắt Lút-vin có thể là đột ngột, nhưng chưa chắc chúng đã mò đúng dấu vết. cần phải luôn luôn sẵn sàng. Em hãy xem lại tất cả giấy má, đồ đạc đi. Nên nhớ rằng mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều có thể dẫn đến những hậu quả vô cùng tai hại đấy

nhé. Em đã huỷ vé tàu đi Bông-vin chưa? Dốc hết mọi thứ trong ví ra và kiểm tra lại lần nữa đi. Bây giờ làm thế nào để tìm anh: Em đã biết sau này chúng ta sẽ giữ mối liên lạc với nhau qua người chào hàng của một cửa hiệu tạp hóa. Nếu chúng tóm cả anh thì người chào hàng kia sẽ biết đường iôi để tiếp tục hoạt động, anh sẽ giao chỉ thị lại cho anh ta. Còn đối với em, bọn Giét-ta-pô chỉ có hai lý do để buộc tội: việc đi Bông-vin và những cuộc gặp gỡ giữa em với anh. Những điều gặp gỡ với anh là điều tự nhiên thôi vì anh là chồng chưa cưới của em. Còn chuyến đi Bông-vin thì... À, em có thể vin vào anh, em bảo: vì ánh hầy ghen bóng ghen gió nên em bực mình bỏ đi Bông-vin để hẹn hò với Hen-rích. Chắc chắn Hen-rích cũng đồng ý nhận lấy điều đó. Theo anh thì Hen-rích là một người tốt bụng. Nhưng trước hết cần phải giữ bình tĩnh! Hãy nằm xuống nghỉ đi, và quên hết mọi việc vừa xảy ra, Mô-níc nhé!

- Nhưng còn bọn mật thám đang hành hạ chị Lút-vin!

- Chúng có thể hành hạ Lút-vin, hành hạ anh, em, và bất cứ một ai. Nhưng chúng không thể giết chết hết mọi người. Và chúng ta đã biết rằng chúng ta đang đi trên con đường như thế nào, đúng không, hờ em? Nhưng dù sao anh vẫn phải đề phòng bất trắc. Anh tin rằng mọi việc sẽ tốt lành. Và anh sẽ về đây dự lễ cưới của em, anh sẽ khiêu vũ nữa.

Mô-níc ôm lấy Phơ-răng-xoa và hôn anh.

- Em cũng phải đề phòng bất trắc. Anh đã vì em mà làm tất cả. Và... và em mong anh hiểu rằng anh có thể đặt mọi hy vọng vào em!

- Anh hiểu... - Giọng Phơ-răng-xoa run run vì cảm động.

Nhưng khi Mô-níc còn lại một mình, thì lòng dũng cảm của nàng cũng biến mất. Trước mắt nàng lớn vồn nét mặt của Lút- vin, thân hình thon thả của chị trong tấm áo choàng rực rỡ, và cạnh đó là những thằng Giét-ta-pô

hung ác. Có thật là không thể cứu thoát nổi Lút-vin không, có thật là Lút-vin sẽ bị bàn tay của bọn tàn bạo giết hại không?

Mô-níc cảm thấy lạnh buốt sau sống lưng. Không, không thể ngồi yên được, phải hành động ngay. Trước tiên phải huỷ hết thư từ, xem lại ảnh một lần nữa, kiểm soát các thứ trong ví. Đây là mấy chiếc trâm cài đầu bằng sừng mà nàng mua ở Bông-vin được gói lại trong mảnh giấy quảng cáo của hiệu tạp hóa. Phơ-răng-xoa nói đúng thật: mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều có thể dẫn đến những hậu quả vô cùng tai hại. Vé tàu đi Bông-vin thì Mô-níc đã thủ tiêu rồi. Mà nàng giấu giếm việc đó làm gì cơ chứ? Tất nhiên là người ta đã gặp nàng trên xe lửa rồi. Và phải trả lời thế nào, nếu chúng hỏi nàng đã ghé qua đâu? Trong phòng riêng của Hen-rích thôi. Vì gã gác cửa khách sạn ngăm nàng kỹ lưỡng, nên chắc chắn là gã hãy còn nhớ. Có thể sẽ vin vào Hen-rích, cần phải báo trước cho anh biết để anh đừng lộ ra là đã gặp Mô-níc và "bà chị họ" đi với nhau. Nàng sẽ không giải thích cho Hen-rích rõ nguyên nhân mà chỉ nói giản đơn là "bà chị họ" đã bị bắt khi chị đi xe lửa đến thăm Mô-níc, và đó chỉ là một sự nhầm lẫn... Và vấn đề sẽ ra sao, nếu nàng nhờ Hen-rích hỏi tên Mi-le về tin tức của Lút-vin? Đó chỉ là chuyện tự nhiên, vì số phận của người chị họ khiến nàng phải lo lắng...

Như một cơn gió lốc, Mô-níc đâm bổ ra nhà ngoài, cầm cổ chạy lên gác hai, dừng lại trước căn phòng của Hen-rích, và đánh bạo gõ cửa.

- Việc gì thế, cô Mô-níc? Sao mặt mày tái nhợt, chân tay lại run lẩy bẩy thế kia.

Thấy Mô-níc như vậy, mặt Hen-rích cũng biến sắc. Mô-níc không trả lời, ngã vật xuống ghế. Bàn tay nóng hổi của Hen-rích nắm chặt lấy mấy ngón tay giá lạnh của nàng. Hình như bàn tay rắn chắc đã truyền lại niềm tin cho nàng. Thật ra thì Hen-rích đã thấy mình có bốn phận giúp nàng để giải thoát cho Lút-vin rồi!

- Anh Hen-rích, câu chuyện mà anh sắp nghe đây đáng lẽ tôi không có

quyền nói ra với anh. Nhưng tôi đang ở trong tình trạng bế tắc. "Bà chị họ" mà anh đã gặp ở Bông-vin đã bị bắt rồi, ngay trên sân ga Xanh Rê-mi. Chị ấy đến gặp chúng ta... gặp tôi. Người ta sắp hành hạ chị ấy. Anh chớ hỏi vì sao và thế nào nhé! Giá mà đó là điều bí mật của riêng tôi thì tôi sẽ nói cho anh rõ. Nhưng tôi không thể nói được. Làm sao bây giờ? Anh có thể giúp tôi không?

Hen-rích bóp mạnh bàn tay của Mô-níc đến nỗi nàng suýt bật kêu lên.

- Tôi xin làm hết mọi việc mà mình có thể làm nổi, Mô-níc ạ. Và tôi sẽ không hỏi cô điều gì cả, ngoài cái điều sẽ giúp cô tiến hành công việc này. Nhưng... bọn Giét-ta-pô có nghi ngờ gì cô không đã?

- Có, chúng có thể nghi ngờ cuộc gặp gỡ giữa tôi với "bà chị họ" nếu chúng đã biết được chuyên đi Bông-vin của tôi.

- Chuyến đi của cô thì chúng nắm được rồi. Nhưng tôi đã lừa tên Mi-le để hấn tin là cô đi để gặp tôi, và dường như hấn cũng tin là thật thì phải. Mong cô tha cho cái lỗi nhận xằng ấy nhé. Nhưng Mi-le đã nghi chuyến đi của cô có dính líu tới việc du kích lật đổ đoàn xe lửa chở vũ khí, nên tôi phải...

Mặt Mô-níc bỗng đỏ ửng.

- Tôi hiểu anh lắm. Cảm ơn anh, Hen-rích! Nếu có chuyện gì tôi có thể bảo là tôi đã vào phòng riêng của anh có được không?

- Nhất định là được. Nhưng trong lúc Cuộc báo cáo lại cho tôi lời dặn của Phen-ne thì cô không có mặt trong phòng tôi đấy nhé. Nhớ chưa?... Bây giờ đến chuyện "bà chị họ"... Chị ấy có thể làm liên lụy đến cô không?

- Có chứ, vì chị ấy đến thăm tôi cơ mà.

- Được, hiểu rồi... tên chị ấy là gì nhỉ?

- Tôi cũng không biết chị ấy đến đây với tên gì nữa, nhưng... Mô-níc do dự giây lát - Hen-rích, tôi tin anh đấy, tên thật của chị ấy là Lút-vin. Nhưng nếu chị ấy mang tên khác thì anh phải quên ngay tên này đi nhé!

- Có thể dựa vào cảm tình với mẹ cô mà tôi đặt vấn đề chú ý đến số phận cô cháu gái của bà không?

- Không, chị Lút-vin không có họ hàng với chúng tôi đâu.

- Thế mới rắc rối. Nhưng tôi vẫn cố lần đến mọi đầu mối. Dù chả dám tin rằng mình sẽ thành công.

- Trời ơi chị ấy có thể bị hãm hại và không còn chút hy vọng nào nữa sao? Giá mà công việc chỉ liên quan đến mình tôi thôi, tôi sẽ tự mình đến sở Giết-ta-pô đấu tranh, đòi hỏi...

- Cô không được hành động thế đâu, Mô-níc! Chúng ta hãy giao hẹn với nhau thế này nhé: Cô về nhà đi và cố mà đợi. Tuyệt đối không được đi đâu một bước đấy, ngay cả xuống tiệm ăn cũng không được. Tôi sẽ thử đi tìm hiểu xem tình hình của Lút-vin thế nào, rồi quay về báo cho cô biết ngay lập tức. Nhưng cô hãy cố nhẫn nại nhé, tôi với Mi-le dù sao cũng có ít nhiều quan hệ mật thiết, nên phải gặp hãn hơi lâu, và xong việc này thì có thể vừa vặn hết một buổi tối đấy. Đồng ý không nào?

Mô-níc gật đầu ra vẻ bằng lòng rồi lặng lẽ chìa bàn tay mảnh dẻ, hơi sù sù ra. Hen-rích cúi xuống áp sát má vào bàn tay.

- Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể và cả những cái không thể làm được nữa, cốt sao cho mấy ngón tay bé nhỏ này khỏi phải run lên vì lo sợ?

Mô-níc đi rồi, Hen-rích liền gọi Cuốc vào và bảo gã chạy xuống chỗ bà Tác-van đặt trước sáu chai cô-nhắc, một tí chanh và đường để mang theo.

- Thưa Thượng úy, thầy trò ta sắp đi đâu đấy ạ?

- Tớ đi một mình thôi. Bây giờ tớ chớp mắt một lát, vì trong người thấy hơi khó chịu. Nếu bọn lính kéo ra đây mà không có chuyện gì lôi thôi thì đừng đánh, thức tớ trước tám giờ nhé. Khi tớ đi rồi, cậu có thể đến trại lính, tớ về muộn đấy.

- Xin tuân lệnh!

Hen-rích đi ngủ, mong sao gần tối đầu óc mình sẽ tỉnh táo hơn, nhưng anh không thể nào chớp mắt được. Anh lo cho Mô-níc nên chẳng buồn ngủ nữa.

"Mình có quyền làm việc này không? Anh lại tự hỏi lòng mình như vậy không biết đã bao nhiêu lần rồi.

Sau vụ gài mìn ở Bông-vin, Hen-rích đã nhận được chỉ thị dặn anh không nên làm liều. Thế mà bây giờ anh toan cưỡng lại mệnh lệnh ấy hay sao? Nhưng có phải chỉ nên hành động theo mệnh lệnh mà thôi đâu? Chính anh cũng thừa biết rằng: anh mà càng lâu bị lộ thì anh càng làm lợi cho Tổ quốc được nhiều hơn, nhiều vô kể, nhiều hơn bất cứ người nào khác, vì Nam tước Hen-rích đã hoàn toàn chiếm được lòng tin của kẻ thù. Chỉ trong trường hợp vạn bất đắc dĩ anh mới phải đi vào con đường liều mạng. Nhưng dừng dừng sao được khi mối nguy cơ đang treo trên đầu những người chính trực! Vì nếu Lút-vin không chịu nổi tra tấn và thú nhận là cô ta đến thăm Mô-níc... đúng cô Mô-níc mà Mi-le đã nghi ngờ thì...

Hen-rích cảm thấy như toàn thân anh bị tê dại trước ý nghĩ: Mô-níc có thể sa vào nanh vuốt bọn Giét-ta-pô. Không, anh không để cho tấn bi kịch ấy

xảy ra. Hơn nữa, chính anh đã đưa nàng vào con đường này cơ mà. Giá anh không bảo cho nàng biết tin chuyển xe lửa chở vũ khí, thì nàng đâu có đi Bông-vin, đâu có gặp "bà chị họ", và bây giờ có phải mọi việc đều êm đẹp không. Nhưng vì anh muốn rằng số vũ khí sẽ lọt vào tay du kích, và chỉ có qua Mô-níc anh mới báo được tin đó cho du kích thôi. Mà nếu thế thì...

Hen-rích nhảy phắt ra khỏi giường. Phải! Sao anh lại không nghĩ đến điều này ngay lập tức! Nguồn tin độc nhất là Hen-rích, từ đó mà Mô-níc mới có thể biết được chuyển xe lửa kia chứ! Ngay sau khi Mô-níc bị bắt thì anh cần phải cung khai chính thức, và lúc ấy anh sẽ bị mất đứt tín nhiệm, mọi người sẽ bắt đầu chú ý theo dõi tất cả những hành vi của anh hơn. Và anh nhất định không tránh khỏi bại lộ.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên trong đời, Hen-rích cảm thấy vui mừng vì nguy hiểm đang đe dọa bản thân anh. Vậy anh phải can thiệp vào để giải thoát cho Lút-vin! Đúng tám giờ tối, Cuộc gõ cửa. Hen-rích đã chỉnh tề từ bao giờ, tưởng chừng như anh sắp đi dự tiệc.

Biết chắc trên xe đã xếp sẵn rượu cô-nhắc, anh liền ngồi vào chỗ tay lái và chỉ một loáng đã tới sân biệt thự của Mi-le. Bọn lính gác cho xe vào thẳng, ngay đến giấy tờ cũng không cần xem qua vì chúng định ninh rằng thượng úy là người của chúng. Hôm nay trong phòng riêng không phải chỉ có một mình Mi-le: một sĩ quan trẻ, rất đẹp trai, vận quân phục trung úy đang ngồi đối diện với hắn.

- Làm quen nhau đi, ông Hen-rích thân mến, đây là ông chỉ huy phó SS, trung úy Đô-ghen, vừa đi phép về. Tôi đã nói chuyện ông ấy cho ông nghe cả rồi.

- Và, tôi cần thêm là nói rất nhiều điều tốt. Tiếc rằng trước đây tôi chưa có dịp được gặp ông, ông Đô-ghen ạ.

Hai bên má hồng hồng của trung úy, vụt ửng lên như má của các thiếu nữ. Với món tóc vàng uốn quăn, đôi mắt bồ câu mở to và cái mồm mồm mím y như của trẻ con, nhìn chung gã giống con gái hơn là con trai; chỉ có cái cằm nhọn hoắt và quá dài phá mất hết nét cân đối toàn diện và làm cho bộ mặt gã, dù có đẹp, cũng trở thành khó coi.

- Ngọn gió lành nào đã đưa vị khách quý đến với chúng tôi vậy? - Mi-le bô bô cái mồm, hai tay nắm chặt lấy tay Hen-rich - Không đâu, chắc là ý định cầu may đã xui ông ghé qua đây thôi chứ gì?

- Tôi quen cái lệ lân la tới nhà bè bạn hàng ngày rồi, cùng lắm thì cách một ngày, nhưng hôm nay đã là ngày thứ ba không gặp ông ngay cả lúc ăn trưa ở câu lạc bộ nữa. Thế là chứng tỏ ông rất hờ hững với cái khác thường của tôi.

- Nam tước yêu quý ơi, ông lại giận tôi rồi! Ông đã biết tôi đối với ông như thế nào rồi cơ mà. Nhưng công việc của tôi đang bù đầu ra đây! Thật là tôi phờ cả râu, chẳng có thời giờ đi đến đâu nữa.

- Thế nghĩa là tôi đang quấy rầy ông chứ gì?- Gương mặt Hen-rich lộ rõ vẻ thất vọng - Vậy mà tôi cứ hy vọng là chúng ta sẽ ngồi bên nhau, chuyện trò, nên tôi đã mang theo mấy chai cô-nhắc.

- Nam tước thân mến! Chắc là tôi không nên nói thẳng điều này! Chúng ta là bạn bè với nhau, mà giữa tình bạn bè thì lễ nghi đều vứt hết. Ông Đô-ghen, đóng cửa lại đi và ông cho phép tôi sống cảnh thần tiên một chốc vậy. Này, những chai nước thánh kia ông để ở đâu?

- Trên xe ấy. Ông cho người mang vào đi, và nhớ bảo lấy cả gói chanh và đường nữa đấy...

- Ông tính toán chu đáo quá! Bây giờ tôi sẽ giao cho tên lính hầu... mà không, không tiện. Ông Đô-ghen, tự ông ra mang hết mọi thứ vào đây đi.

Còn tôi sẽ chuẩn bị tất cả. Ông Hen-rích, vào trong này!

Mi-le mở cánh cửa thông sang phòng bên cạnh vừa dùng làm phòng ngủ vừa dùng làm phòng ăn cho hẳn trong những ngày hẳn phải ở lại sở. Ngoài chiếc đi-văng rộng ra, trong đó còn kê thêm một cái bàn nhỏ và một tủ chè.

- Chúng ta xoay xử lấy, không cần gọi lính hầu thế sẽ thân mật hơn -
Mi-le vừa nói vừa bày cốc, đĩa lên bàn.

- Không có người lạ thì tốt lắm, chắc là hôm nay tôi sẽ say. Chả mấy khi cá gặp nước, rồng gặp mây.

- Biết làm sao bây giờ, buồn chết người đi được.

- Họ nhét mình vào cái đất đèo heo hút gió này! Chẳng có quái gì tiêu khiển cả. U tì lắm - Hen-rích than thở.

Mi-le mỉm cười hoài nghi:

- Thế còn đào Mô-níc đâu? Chán rồi à?

- Ăn thua gì? Cũng như bọn con gái đứng đẵn khác cô ấy nhìn vào chúng ta bằng con mắt nghiêm nghị, nghiêm hơn ý muốn của mình nhiều. Cô ta không hay lèm nhèm đâu, khó chơi lắm. Mà tôi cũng chả buồn để ý tán tỉnh làm gì nữa! Chắc ông chưa biết tôi đã có người yêu rồi, một ngày gần đây chúng tôi sẽ trao nhẫn cưới cho nhau đấy.

Dô-ghen mang rượu vào đặt lên bàn. Mi-le hí hửng tán:

- Thế thì cốc đầu tiên hôm nay tôi sẽ uống mừng người yêu của ông!
Nhưng, ông Hen-rích này, Nam tước phu nhân tương lai là ai vậy?

- Nàng Lô-ra Béc-gôn yêu quý¹.

- Con gái của thiếu tướng Béc-gôn ư?- Dô-ghen hỏi lại - Thật là một mỹ nhân - Đôi mắt bồ câu của Dô-ghen sáng lên, tưởng chừng như chính gã được cưới Lô-ra vậy.

Mi-le chúc mừng Hen-rích một cách kính cẩn, đúng mực. Hắn nâng cao cốc:

- Xin mừng cho Nam tước phu nhân tương lai - Nàng Lô-ra Phôn Gôn-rinh¹!

Cả ba cùng cạn chén thân mật. Hen-rích rót ngay thêm một lượt nữa.

- Bây giờ thì tôi cầu chúa cho ông, ông Hen-rích, được chuyển sang bộ phận của chúng tôi vì ông và Thiếu tướng gắn bó nhau bằng hai thứ tình cảm, cho nên Thiếu tướng sẽ vì ông mà làm hết tất cả. Đó là lời nói của người bạn ông - một tay phản gián già dặn, đã biết ít nhiều mảnh khõe để thăng quan tiến chức đấy!

- Ông Mi-le nói đúng lắm - Dô-ghen phụ họa - Cứ tưởng tượng mà xem, chúng ta làm việc tay ba với nhau thì tuyệt lắm!

- Tôi với ông Mi-le đã bàn đến việc đó rồi... thong thả tôi rót rượu thêm lượt nữa đã. Cốc mà khô thì còn gì chán bằng... Ấy, tôi với ông Mi-le đã bàn đến việc đó rồi, và tôi cũng có thổ lộ với ông ấy nỗi lo lắng của mình. Tôi sợ mình không đủ tài năng. Mà làm việc ở sở Giết-ta-pô thì đòi hỏi nhiều khả năng, tôi dám nói là tài hoa nữa cơ.

- Đúng thế - Mi-le gật đầu ra vẻ đặc ý - Nhưng tôi nghĩ, khó mà tìm ra một sĩ quan toàn diện, tự nguyện nhận công tác trong sở của chúng tôi lắm.

Ngoài ra, vì cha nuôi và là ông nhạc tương lai của ông có thể giúp ông được nhiều mặt. Đây, xem như đại úy Lút của chúng tôi kia, đối với công việc này, ông ta là một người hoàn toàn xa lạ, ông ta còn lỏng tay quá...

- Nam tước ạ, ông Mi-le khuyên ông như vậy đúng quá đấy! Tôi làm việc ở sở Giết-ta-pô đã ba năm nay, nhưng tôi không thể tưởng tượng được là tôi sẽ sống như thế nào, nếu trên điều động tôi sang công tác khác - Đô-ghen đã chệnh choáng hơi men, giọng nói lè nhè.

Rượu cô-nhắc bắt đầu ngấm. Màu hồng hồng trên đôi má phình của Đô-ghen đã ngả màu sẫm hơn, cặp mắt bồ câu sắc xanh lơ, trở nên đục ngầu, Mi-le còn tỉnh táo hơn, nhưng hăn cũng phải cởi tung cổ áo ra và dùng khăn tay lau cái trán mướt mồ hôi. Hăn khoe:

- Ông Đô-ghen thật là một viên dự thẩm thiên tài. Ông ta có thể hỏi cung từ sáng đến chiều, và mọi vấn đề đều tuôn ra tuồn tuột. Ông ta là một thi sĩ hỏi cung, nếu có thể gọi được như thế.

- Nhưng thi sĩ cần có cảm hứng, mà như người ta thường nói, có phải lúc nào cũng hứng được đâu.

- Ồ, thế thì ông chưa hiểu cái cảm giác làm việc của chúng tôi rồi, khoái lắm! Chính nó đẻ ra cảm hứng đấy! Nó làm tôi say sưa, như thứ cô-nhắc này vậy. Không, tôi nói bậy đấy! Có thể nào so sánh sự say sưa thông thường với khoái lạc tinh vi do cảm giác về quyền lực ưu thế của mình đối với con người được? Giả vờ ngây thơ, độ lượng, làm cho kẻ bị tra khảo cảm thấy họ đã vượt ra được khỏi cạm bẫy rồi, và bất thành linh, bằng một quả dấm, đóng sập cửa bẫy xuống ngay trước mũi họ! Thịnh thoảng lại thay đổi chiến lược; làm cho họ ngây người ra, đừng để họ kịp tỉnh lại, buộc họ quỳ gối trước mặt ta cầu khẩn kêu la, nâng tay lên hôn hít. Chà, những giây phút ấy thì quả thực tôi cảm thấy mình như một đấng siêu nhân!

1,2. Theo phong tục các nước châu Âu, người con gái khi chưa chồng thì mang họ của bố, nhưng sau khi lấy chồng thì phải mang họ nhà chồng (N.D)

- Con thú tóc vàng!- Mi-le cười hề hề.

- Ôi, lạy chúa! Nó đã chữa cho người Đức chúng tôi khỏi cái tư tưởng duy tâm đấy. Vì danh nghĩa của đảng siêu nhân, hãy giết người đi, hàng trăm, hàng nghìn, hàng triệu người! Tại sao ông nhìn tôi như thế, Nam tước? Hà-hà-hà! Ông sợ sẽ vượt quá những nét phân biệt con người với đảng siêu nhân thì phải... Một hai lần hỏi cung thôi -, ông sẽ tin chắc điều đó không có gì là khó, nếu ông là người mang một tâm hồn quý tộc thực sự, chứ không phải một tâm hồn nô lệ đáng khinh!

Dô-ghen càng say khướt. Mớ tóc vàng của gã bù rối, đôi mắt đỏ ngầu, mấy ngón tay búp măng run rẩy nắm chặt lại rồi lại từ từ xoè ra.

Hen-rích cố nén mãi cho tên "quý tộc tâm hồn" này lảm nhảm trong cơn cuồng loạn.

- Hen-rích, ông có chấp nhận lời đề nghị của tôi không đấy? - Mi-le phát ngấy câu chuyện không đầu đuôi của tên Đô-ghen say mềm, liền quay sang Hen-rích.

- Tôi cần hỏi ý kiến ba tôi đã. Và nếu ba tôi đồng ý, thì tôi nghĩ rằng bộ ba chúng ta sẽ rí tai với tướng E-véc thì chắc là xong xuôi ngay.

- Tôi tin thế nào ngài Thiếu tướng cũng tán thành, mà còn cầu mong nữa là chẳng khác! Vậy chúng ta hãy cùng nhau cạn chén để chúc cho ông được sự đồng ý của Thiếu tướng! Và mong rằng một ngày gần đây chúng ta sẽ gặp Nam tước phu nhân Lô- ra Phôn Gôn-rinh tại Xanh Rê-mi này! - Mi-

le nâng cốc.

- Tôi e rằng diễm phúc đó không đến sớm với tôi như thế đâu! Chúng tôi giao hẹn đính hôn thì vào đầu tháng hai, đúng ngày sinh nhật của người yêu tôi.

- Ông muốn thuyết phục để tôi tin là lúc nào ông cũng tỏ ra như đấng Ǻng-tôn thiêng liêng đấy à? - Mi-le mỉm cười.

- Lạy chúa, ông đừng hiểu lầm tôi như thế! Cần phải thật sự thiêng liêng để đứng vững trước bọn mỹ nữ. Nhưng vai trò của một người chồng chưa cưới buộc tôi phải thận trọng và, nói nhỏ với ông thôi đấy, phải che giấu những trò ấm ớ của mình đi! Mặc dù, thực ra, chẳng có gì để giấu cả: tại Xanh Rê-mi này, tôi bị bắt buộc phải cam chịu cái chế độ như thế...

Dô-ghen nhoai người về phía Mi-le thì thầm câu gì vào tai hẵn, hẵn cười ngất.

Bất thành linh Đô-ghen hỏi:

- Ông có muốn tiêu khiển đôi chút không, đấng Ǻng-tôn thiêng liêng?

- Món ấy thì...

- Ông Đô-ghen, ông đã hỏi cung xong con bé người Pháp từ Bông-vin đến rồi à?

- Mới có giai đoạn thứ nhì thôi- Gã vừa nốc cạn vừa trả lời.

- Tôi không hiểu các ông muốn nói gì?

- Ông Đô-ghen thực nghiệm phương pháp hỏi cung của ông ấy đấy mà.

Phương pháp này có ba giai đoạn: Giai đoạn thứ nhất như ông đã được nghe rồi- tức là khảo bên trong, giai đoạn thứ nhì là khảo bên ngoài, và giai đoạn thứ ba - phối hợp cả hai giai đoạn trước.

- Thế cái việc khảo nghiệm của ông có mang lại kết quả gì không? Con bé đã khai ra chưa?- Hen-rích cảm thấy giọng mình hơi run, bèn dăng hăng.

Dô-ghen nhăn mặt không vừa lòng.

- Bây giờ thì chưa, nhưng điều đó không làm tôi phải lo lắng vì chúng tôi mới bắt tay vào giai đoạn thứ nhì thôi! Hôm nay... thế nào nhỉ, phải nói thế nào nhỉ? A ha? Hôm nay con bé chỉ mới trông thấy hoa thôi, rồi ngày mai nó sẽ nếm thử quả! Ông hãy tin rằng nó sẽ cảm thấy được vị ngon và ngay lập tức phải phun ra hết: đi gặp ai, với mục đích gì.

- Nhưng nhỡ ra con bé không có tội thì sao?

- Ông Hen-rích thân mến! -Mi-le xen vào - Ông là một đồng nghiệp tương lai của chúng tôi thì nên biết rằng: Kẻ nào ở sở Giét-ta-pô ra chỉ có thể sang bên kia thế giới hoặc rơi vào trại tập trung thôi. Trại tập trung thì gần đây không có, vì vậy chỉ còn lại một con đường: sang bên kia thế giới! Giá tôi ở vào địa vị ông Đô-ghen thì tôi đã ăn gói con bé rồi. Tôi lúc nào cũng giữ vững nguyên tắc này: Dân Pháp càng ít, càng bớt kẻ thù. Đúng vậy, tiếc là phải bỏ mất con bé, chẳng chắm mút gì được cả, nó đẹp tuyệt trần.

- Một đứa con gái đẹp, vậy mà ông không cho tôi ngắm một tí!

- Ông Đô-ghen, cho Nam tước giải trí đi!

Dô-ghen lão đảo ra khỏi phòng, mở cửa phòng giấy quát bảo tên trực ban:

- Lôi cổ con Lút-vin lên đây!

Hen-rích cảm thấy sự bối rối của mình lên đến tột bậc. Khối óc anh làm việc ráo riết: Giả vờ bị sắc đẹp phụ nữ làm mê hồn, gạt gẫm chúng bỏ hai người lại với nhau, rồi về sau thì tùy hoàn cảnh mà hành động... Nhưng hành động thế nào bây giờ? Giả vờ chạy trốn khỏi nơi này thì không được rồi. Gạt hai tên đầu trâu mặt ngựa kia cho chở Lút-vin đi dạo chơi với mình y như để tiêu khiển có được chăng? Cố nhiên, đó là lối thoát độc nhất. Nhưng phải làm cho chúng mềm người ra hơn nữa để chúng không thể nhớ được là chúng đang ở trong cái thế giới nào! Dô- ghen thì gần đến mức độ đó rồi, còn Mi-le...

Hen-rích làm bộ lão đảo, lấy cùi tay hất đổ ly rượu xuống bàn, rồi văng tục ầm ĩ và đòi mang cốc to đến để cả ba phải cùng uống cốc to. Chỉ có những sinh viên mồm còn hơi sữa mới uống cô-nhắc bằng loại cốc bé tí này. Chân Mi-le cũng đã xiêu vẹo, hẳn mang đến ba chiếc cốc vại to tướng và đổ rượu gần đầy cốc. Dô-ghen nốc một hơi cạn. Mi-le cười hềnh hếch và cũng chỉ một loáng đã ừng ực dốc hết cốc rượu, nhưng hẳn ho sặc sụa đến nỗi suýt ngạt thở.

- Con khi, mọi vật cứ lộn tùng phèo trước mắt tôi thế này!- Mi rên ri và hai tay ôm chặt lấy đầu.

- Còn trước mắt tôi toàn vòng tròn là vòng tròn - Hen-rích vờ say, cười sằng sặc. Biết chắc không đứa nào trông thấy, anh chẳng thèm nhấp nháp tí rượu nào mà cứ bí mật đổ nó xuống gậm bàn.

Có tiếng chân bước, rồi một thằng mang tiểu liên dẫn người thiếu phụ vào phòng. Trên người chị chỉ còn độc mỗi chiếc áo cánh rách mướp nên chị run lên vì lạnh. Một vết vạch rớm máu chạy từ vai trái qua ngang ngực. Thoạt trông thấy Dô-ghen, Lút-vin lùi về phía cửa, và toàn thân chị cứng đờ. Nhưng trên khuôn mặt răn rỏi của chị không một thớ thịt nào run lên cả. Tinh thần điềm tĩnh đợi chết hiện rõ trong đôi mắt to màu hạt dẻ.

Dô-ghen toan đứng dậy, nhưng gã lão đảo ngã phịch xuống ghế. Cặp mắt đục ngầu của gã lơ lơ nhìn Lút-vin, rồi chột long lên:

- B...à...à... có thể ngồi được đấy! Tôi mời bà lên không phải để hỏi cung, mà... mà để dự một bữa tiệc tang. Bà hãy nhận lời đi, chúng tôi rất nhã nhặn và chiếu cố mới mời bà dự bữa tiệc tang của mình đấy.

Lút-vin không nhúc nhích. Hình như chị không nghe lời nói của Đô-ghen, chị chẳng thèm nhìn những người đang có mặt trong gian phòng.

- À, mày to gan nhỉ!- Đô-ghen lại toan đứng lên, gã bước tới, nhưng lại ngã xiêu ngã vẹo, và cùi tay của gã va phải góc tủ chè sắc cạnh.

- Ô... ô... i... !- Gã the thé rên rỉ, và sắc mặt vốn đỏ ửng của gã tái nhợt đến nỗi hình như gã sắp ngất đi. Mi-le chạy đến gần và ôm lấy hai vai gã.

- Tôi đã bảo với ông rồi - thật mẹ nó đi cho rảnh! Lôi cổ nó ra ngoài vực ấy! - Rồi Mi-le bẻ ngón tay kêu răng rắc giả làm tiếng súng nổ.

- Đúng, đúng, lôi ra vực, lôi ra vực, lôi ra vực! - Đô-ghen đấm tay xuống bàn và gào lên.

Mi-le chệnh choáng đi sang phòng giấy và một phút sau quay vào, tay cầm cuốn sổ.

- Sổ danh sách đây, ký vào!

Dô-ghen nhanh nhẹn rút lấy bút máy rồi cúi xuống quyển sổ. Hen-rích trông thấy hẳn viết bên cạnh tên Lút-vin: "Ra lệnh chấp hành bản phán quyết - Đô-ghen".

- Ông Mi-le!- Hen-rích vỗ vai Mi-le - Có thể gặp riêng ông một chút được không?

Mi-le và Hen-rích rời xa chiếc bàn một quãng.

- Tôi yêu cầu ông một việc nhỏ thôi. Mi-le, ông để tôi thi hành bản phán quyết này cho! Dô-ghen của ông không đủ khả năng làm cái trò đó đâu. Mà thú thật với ông, con bé làm tôi mê mẩn cả tâm thần... ông hiểu tôi chứ?

- A, đấng Ăng-tôn thiêng liêng không đứng vững nổi trước mồi ngon rồi! Mồi cậu! Cứ thưởng thức đến bao giờ cũng được!- Mi-le đổi giọng xưng hô cậu cậu tớ tớ - Cậu muốn ở tại đây hay thích mang cô ả về phòng riêng đây? Này, nhớ đừng hờ ra cho ai biết nhé!

- Cậu cứ yên trí, mình có cả chìa khóa cửa sau đây rồi.

- Cố gói ghém mà giải quyết xong trước sáng đi nhé! Dô-ghen, ông chỉ Nam tước địa điểm hành hình của ông đi! Gớm đã ngủ lăn ra rồi! Thôi, thế tớ hướng dẫn cho cậu vậy. Từ trong phố nhỏ của chúng mình có một đường chạy thẳng lên núi cao, phía trên dòng suối. Cậu đặt con bé trên bờ vực thẳm, rồi bắn hoặc đẩy nó xuống, có ma nào biết được ai bị thả xuống dòng suối này, nước sẽ cuốn xác về tí tặn phương Nam thế là yên chuyện...

- Hiểu rồi. Thôi, cậu cho người đưa tiên nữ ra ô-tô đi và bảo lấy cái gì quấn nó lại. Mặc cho tên xạ thủ tiểu liên kia muốn xoay con bé ra ra sao thì xoay, mình với cậu làm thêm cốc nữa đã. Nào cậu rút đi, tay mình run lên bần bật rồi đây này... đúng là chưa quen.

- Ô, lần đầu tiên ai mà chả thế!- Mi-le xoa vai Hen-rích ra điều kẻ cả - Không việc gì, rồi sẽ quen dần!

Đã ba giờ khuya, trong khách sạn mọi người đang yên giấc. Hen-rích bí mật mang Lút-vin về phòng riêng của mình. Suốt dọc đường chị im lặng và khi trèo lên bậc thang, như một người nằm ngủ bị bóng đèn, chị chẳng nhìn xuống chân, mà cũng chẳng đưa tay lên vịn lan can. Khi vào đến phòng rồi, tựa hồ như chị mới tỉnh giấc. Suốt cả buổi tối, lần đầu tiên Hen-rích được nghe tiếng chị nói.

- Thằng đểu giả!- Lút-vin thét lên - Mà y còn ghê tởm hơn một tên quỷ sa-tăng!

Bị kiệt sức vì tiếng thét giận dữ và căm hờn, Lút-vin loạng choạng, nhưng khi Hen-rích tiến lại gần để đỡ chị ngồi xuống, chị liền dấm anh văng ra bằng một sức mạnh bất ngờ.

- Đừng đến gần tao, tao không để mày làm nhục khi tao còn sống.

- Được rồi, tôi không đến gần nữa. Nhưng chị ngồi xuống đi, Lút-vin! Tôi sẽ gọi cô Mô-níc đến đây ngay bây giờ và cô ấy...

- Tao không biết Mô-níc nào hết!

- ... và cô ấy sẽ nói cho chị rõ mọi việc.

- Đã bảo tao không biết cô Mô-níc nào hết kia mà!

- Thế thì tôi nhắc lại cho chị nhớ: Đó là người con gái đã truyền cho chị cái tin về chuyến xe lửa ở Bông-vin và ngày hôm nay chính cô ấy đã ra đón "bà chị họ" của mình trên sân ga.

- Tao chẳng quen biết ai ở cái đất này cả, và cũng chẳng ai ra đón tao cả.

- Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ kiểm tra vậy...

Hen-rích đến bên máy điện thoại và quay số. Rõ ràng có người đang đợi tiếng chuông reo, vì ngay tức khắc ống nghe được nhắc lên.

- Mô-níc, đề nghị cô sang phòng riêng tôi ngay bây giờ.

Nghe giọng nói bình tĩnh của Hen-rích, lập tức đôi mắt Lút-vin như bị một màn xương mù che phủ, và chị cảm thấy mình đang rơi xuống vực thẳm.

LỄ ĐÍNH HÔN GIỐNG NHƯ MỘT ĐÁM TANG

"Ba đã được nghỉ phép mười hôm, kể từ ngày 25 tháng giêng. Đúng ngày 24 tháng giêng con phải về đến Mu-khen. Hôn con. Ba của con".

Giọng đó giống một mệnh lệnh hơn là lời mời. Hen-rích nhận được bức điện của Béc-gôn ở phòng tham mưu và anh tức tốc đi tìm E-véc.

Nhưng E-véc không đọc qua bức điện.

- Tôi biết rồi, biết hết cả rồi! Hôm kia thiếu tướng Béc-gôn có gọi đây nói cho tôi, và tôi cũng đã hứa cho anh về rồi. Nhưng tôi không thể nào cho anh về quá năm ngày. Anh báo lại cho ba anh biết hoàn cảnh của chúng ta để ông ấy đừng có ấn tượng là tôi quá khắt khe với sĩ quan, vả lại, tôi tin rằng ba anh thông hiểu tình hình ở đây chẳng kém gì chúng ta đâu. Giá mà lúc khác thì tôi sẵn sàng để cho anh nghỉ đến hàng tháng cũng được, nhưng bây giờ thì...

- Thừa Trung tướng, xin cảm ơn ngài!

Thê là lại phải đi Mu-khen.

Chỉ còn một mình Mi-le biết được mục đích của chuyến đi này mà thôi. Ngay đối với đại úy Lút, Hen-rích cũng quyết định chưa nói cho gã biết vội về quan hệ giữa anh và con gái tướng Béc-gôn. Biết tin Hen-rích sắp đi phép, Lút dặn dò:

- Thôi, cậu sắm sửa mà lên đường, Hen-rích nhé - Lút vừa nói vừa thở dài - Tớ hy vọng cậu sẽ moi được ở ba cậu những tin tức mà ngay cả báo chí và đài phát thanh cũng không thấy nói đến. Tớ muốn hiểu biết cái thế giới bên ngoài vô cùng. Chán cuộc đời sên ốc này lắm rồi: người ta chôn vùi mình trong cái xó u tù này, rồi ngồi đây, chẳng thấy, mà cũng chẳng nghe cóc khô gì hết.

Những ngày sửa soạn nghỉ phép trôi qua vùn vụt. Phải xuống Pôn-chây một lần nữa để xem xét lại việc xây công sự, mang tập công văn về Sam-bê-ri, hoàn thành vài công việc lặt vặt, nhưng khá phức tạp.

Vì bù đầu trong công việc nên Hen-rích chỉ gặp Mô-níc một lần: nàng đến để báo cho anh biết Lút-vin đã bình yên vô sự. Nàng quá lo cho số phận của Lút-vin và Hen-rích đến nỗi bây giờ gương mặt nàng sáng ngời lên vì sung sướng, cho nên Hen-rích không muốn nói cho nàng biết chuyến đi Mu-khen của mình. Nhưng Hen-rích không thể giấu mãi được nữa.

Trước hôm lên đường anh xuống tiệm ăn báo tin là buổi chiều anh sẽ đến để từ biệt.

Bà Tác-van trách anh:

- Ông Hen-rích, mới đó mà đã ba ngày ông không bước chân qua

ngưỡng cửa hiệu này rồi! Tôi biết là chúng tôi đã làm ông phải lo nghĩ nhiều!...

- Lạy chúa. Quả thật tôi không muốn phiền bà nhiều. Vì hiện nay phải chật vật lắm mới tìm ra cái ăn. Ông chủ câu lạc bộ, nơi chúng tôi ăn trưa, thường phàn nàn như vậy, mà ông ta thì lúc nào cũng được mua trước và mua tha hồ.

- Nhưng tôi có mở thêm hàng cơm nữa đâu! Đối với ông thì lúc nào chúng tôi cũng cố xoay ra cái ăn cho đủ, khó khăn gì cái ấy.

- Thưa bà, tôi vô cùng cảm động trước lòng tốt của bà. Mỗi một bước chân đi, tôi đều cảm thấy thế. Và bây giờ tôi rất buồn vì phải xa bà và cô Mô-níc trong vài hôm.

- Thế nào, anh lại đi à? Bao giờ, đi đâu?- Mô-níc cố giấu nỗi lo lắng, nhưng mặt nàng bỗng buồn thiu.

- Sáng mai tôi đi Mu-khen.

- Ô, lại đi Mu-khen!

- Lần này nghỉ vèn vện có năm hôm thôi. Trung tướng không cho phép tôi đi lâu hơn nữa.

- Vậy mà anh rẽ sang đây từ già thế đấy, chỉ được một tẹo!- Mô-níc nói dối.

- Tôi đến để xin phép được gặp cô chiều hôm nay. Đã lâu chúng ta không gặp nhau!

Nhưng đến chiều Hen-rích không gặp Mô-níc được. Lút ở đâu bỗng mò

đến.

- Thế nào mà cậu phá cả tập quán vậy, Hen-rích? Buổi chiều trước khi ra đi phải bù khú với anh em trong đơn vị chứ.

- Tất nhiên, giá mà tổ chức được buổi liên hoan chia tay nho nhỏ thì hay quá, nhưng cái món ấy bây giờ không hợp thời đâu Lút ạ, thậm chí còn có vẻ bất tiện nữa. Tình hình chiến sự không được tươi lắm...

- Cứ nói trắng ra là rất bi đát.

- Nếu cứ nói toạc móng heo thì bi đát vô cùng!

- Vì vậy mà ngót tháng nay tổ phải chạy như một thằng rồ - Lút than vãn mệt mỏi - Tổ có cảm tưởng y như lúc nào người ta cũng lừa dối tổ, như phỉnh một thằng ngốc, rồi đập một cái tất cả đều lòi đuôi: hết thấy những gì tổ tin tưởng đều đúng cả, còn những gì mà người ta buộc tổ phải tin đều là ảo tưởng, là trò hề, không hơn không kém.

- Tình hình chiến sự ở Sta-lin-gơ-rát ảnh hưởng đến cậu ghê thế à?

- Cái ấy chỉ giúp tổ nhận thấy vấn đề nhanh hơn mà thôi. Nước Đức, như trước kia người ta vẫn khoe với chúng mình, cần phải chinh phục cả hoàn cầu, cần bắt cả châu Âu phải quỳ gối trước mặt nó, bây giờ nó không thể nào giải vây nổi cho ba chục vạn quân tinh nhuệ của mình nữa! Bộ tư lệnh của chúng ta cử viện binh đến cứu bọn bị vây, y như ném củi vào lò vậy, chúng ta đang dốc vào Sta-lin-gò-rát tất cả những sư đoàn, quân đoàn mới, và thực ra chúng cũng đang cháy sạch ra tro. Tốt hơn hết là rút bég những đội quân đã mất hồn, đã toi tả kia ra khỏi cái đất ấy đi! Chao ôi, sao lòng tổ thấy đau xót đến thế!

Hen-rích và Lút đã nhiều lần bàn tán về tình hình chiến sự, nhưng chưa khi nào Hen-rích thấy bạn mình có một tâm trạng nặng nề như lần này.

- Thôi, Lút ạ, cậu ngủ lại đây một đêm vậy. Chúng mình sẽ ăn cơm, tri kỷ vụn với nhau... Mình cũng chưa từ giã cô Mô-níc nữa, ta mời cả cô ấy nhé.

- Tổ ở lại đây không làm phiền gì cậu chứ?

- Nếu cậu đồng ý, mình sẽ gọi đây nói mời cô ấy và đặt vài món ăn.

Hen-rích với lấy ông nói, nhưng những ông khách bất ngờ là Mi-le và Dô-ghen lại tới gõ cửa.

- À, ra thế! Ông định cuốn gói về Mu-khen mà không từ biệt anh em đây phỏng?- Mi-le đứng trên ngưỡng cửa nói vào.

- Ông xem này, tôi còn đứng bên cạnh máy nói và đang định gọi ông đây- Hen-rích nói dối.

- Dô-ghen, vậy mà tôi bảo chúng mình vác mặt đến chưa được một lời mời nào là không tiện đấy! Còn ông Lút, ông cũng ở đây à? Thật là anh hùng tương ngộ! Ngày 24 còn vui hơn nữa đấy. Mà có lẽ chúng mình mời cô ả sang chứ? Trong cái thế giới đàn bà, các ông biết không...

Hen-rích liếc nhanh đôi mắt nhìn Lút, và gã hiểu ý.

- Được sự ủy quyền của thượng úy Hen-rích trong khi ông ta bận mặc quần áo, tôi đã có lời mời cô ả rồi. Nhưng cô ả đang mệt. Thế là buổi liên hoan của chúng ta hoàn toàn chỉ có mấy thằng đực rựa chưa vợ.

Hen-rích không còn cách nào khác, đành lôi mấy ông khách trâng tráo

của mình ra hiệu.

Dù Hen-rích cố dứt ra khỏi hai tên Mi-le và Dô-ghen thật sớm, nhưng bữa cơm tối cũng kéo đến khuya. Chẳng còn cách gì để nghĩ đến cuộc gặp gỡ với Mô-níc nữa. Thật vậy, mãi gần sáng Hen-rích mới kịp tranh thủ tạt qua chỗ nàng vài phút. Anh đinh ninh là mọi việc sẽ tốt đẹp, nhưng Mô-níc không tin là khách khứa bất ngờ kéo đến phòng Hen-rích khiến anh không đến được với nàng.

Hen-rích về với vợ chưa cưới của mình, lòng nặng trĩu. Và trước khi đi cũng như lúc vừa lên tàu anh cố không nghĩ đến ả, thậm chí cố quên là mình đi Mu-khen với mục đích gì. Thoạt tiên anh đã xua đuổi được những ý nghĩ đó. Rồi hình như nét mặt buồn bã thoáng vẻ giận dỗi của Mô-níc hiện ra trước mắt anh che lấp hết mọi vật chung quanh. Phải, nàng có quyền giận anh. Mà không phải vì lý do anh không giữ đúng lời hứa và không đến để từ giã nàng đâu. Hen-rích đau khổ vì chuyến đi của anh như một việc làm vụng trộm, vì anh không nói rõ cho Mô-níc biết trò chơi bất đắc dĩ của anh đối với Lô-ra. Nhưng làm thế nào để giải thích được mối quan hệ của mình với ả kia? Không rõ nguyên nhân, Mô-níc không sao bỏ qua được câu chuyện đó. Mà trình bày nguyên nhân ra thì không thể được.

Mọi việc trở nên rắc rối... chỉ vì trên đường đi của anh có thêm Mô-níc và anh không phát hiện được đúng lúc mối nguy cơ đang đe dọa anh và Mô-níc. "Bây giờ muộn rồi... bây giờ muộn rồi... bây giờ muộn rồi"- bánh xe kêu sình sịch đều đều như nhắc nhở. Lúc này không nên nghĩ vớ vẩn nữa.

Hen-rích cố xua đuổi những ý nghĩ vương vấn. Tốt hơn hết là nghĩ đến Lô-ra, đến những cô gái bất hạnh bị ả hành hạ. Ít ra ý nghĩ đó cũng gây nên sự giận dữ mà giận dữ cảm phần bao giờ cũng đi liền nhau. Thực ra thì anh thiết gì vợ chưa cưới của mình, thiết gì đến mọi thứ của nhà vợ, nhưng anh giả vờ say mê, và tán tỉnh Lô-ra, cần nghe những câu châm ngôn dài lê thê của Béc-gôn, cần hôn tay mẹ En-da. Và cuối cùng anh còn phải đeo chiếc

nhấn cười vào ngón tay của Lô-ra nữa. Cái ngón tay đã từng cầm roi da vụt vào đầu chị em tù nhân.

Không được, bây giờ ngủ một giấc còn tốt hơn nghĩ đến chuyện ấy. Giúp cho người nhân viên hỏa xa món tiền để anh ta không xếp thêm người vào buồng mới hòng yên giấc được đến sáng.

Tảng sáng Hen-rích tỉnh dậy tại Mun-ga, một thị trấn Đức nhỏ bé ở miền biên giới. Anh phải tạm nghỉ lại đây đến chiều mới chuyển sang chuyến tàu đi Mu-khen.

Sau khi gửi va-li vào phòng hành lý, Hen-rích đi dạo phố. Bị om mãi trong bầu không khí oi bức trên toa khiến đầu óc trở nên nặng nề, nên khi lững thững bước trên hè phố hít thở làn không khí lành lạnh anh cảm thấy khoan khoái vô cùng. Tuy vậy chỉ được một chốc Hen-rích đã thấy chán. Anh không mệt, nhưng anh nhìn thị trấn bằng con mắt dừng dừng, buồn bã. Phố xá trông trải yên lặng khác thường. Khách qua đường nhiều nhất là phụ nữ và trẻ con lúi thủi im lặng, lo âu rảo bước vội vàng thỉnh thoảng vừa đi vừa thì thầm với nhau vài câu cụt lùn gay gắt. Ngay đến đám học sinh cũng giống hệt như các cụ non, không hề cười đùa, nô nghịch, kêu la như thường lệ.

Khoảng mười một giờ, Hen-rích đã đói, nên vừa trông thấy tấm biển của một hàng cơm, anh liền rẽ vào ăn trưa.

Trong phòng cũng vắng ngắt. Một người khách độc nhất rầu rầu gục đầu trên cốc bia thiu thiu ngủ và cô hầu bàn đang lúi húi bên quầy hàng. Trông thấy khách mới vào, cô vội vàng bước lại gần và trước tiên cô hỏi xem Hen-rích có phiếu thực phẩm không. Rồi cô chậm chạp xé phiếu, và sau đó mới hỏi anh dùng những thức gì. Cô chỉ hỏi theo thói quen nhà nghề, bởi vì sau một lúc hỏi thăm mới rõ là những thức anh chọn, trong quán đều không có. Cả bữa ăn vền vẹn có hai quả trứng, ít cá hộp, một cốc bia và một tách cà-phê.

Ăn xong, Hen-rích mới ân hận vì anh không nghe lời bà Tác- van nên đã không mang theo thức ăn dọc đường. Trong cá hộp thấy có vật gì đáng nghi nên Hen-rích không dám đụng đến, bia thì rót trong thùng tô nô ra có mùi đấng đấng, còn cà-phê, như cô hầu bàn đã báo trước, là cà-phê giả. Ăn hết hai quả trứng, Hen-rích lại thấy đói hơn. Lúc dùng cà-phê, đôi mắt anh dừng lại chỗ ông khách độc nhất trong quán. Đó là một ông già trạc sáu mươi năm. Ông ta đang say mê. Thời xưa chắc cặp mắt ông cũng xanh, nhưng bây giờ ông đang nhìn Hen-rích với con mắt tàn héo của tuổi già, trong đó lóe lên sự căm thù, và đôi môi ông cong vênh lên trong nụ cười kháy khinh bỉ:

- Thế nào, thưa quan lớn, ngấy lắm phải không? - Ông giễu cợt hỏi và hất hàm về phía cốc bia và hộp cá bị gạt sang bên - Ngài tưởng rằng ngài đáng được hưởng hơn thế nữa ư? Tôi bảo là không! Ngài không đáng được hưởng hơn thế nữa.

Ông già cầm lấy cốc bia uống dở và ngồi lại gần Hen-rích. Bây giờ họ ngồi sau dãy bàn bên cạnh, gần như ngang đấy, Hen-rích nghe rõ cả hơi thở khò khè của ông già.

- Cõi thiên đàng mà các ngài định xây trên nước Đức giờ ở đâu vậy, thưa ngài? Đã hơn mười năm nay tôi chờ đợi cõi thiên đàng đó. Từ ngày mà tôi tin theo các ngài và cùng với các ngài hò hét: "Nước Đức, nước Đức trên hết!". Chao ôi, tôi không khỏi xấu hổ khi nhớ lại hành vi ngu ngốc tai hại kia! Tin tưởng các ngài! Để cho các ngài lừa bịp như thế! Tôi xin hỏi ngài, tất cả những gì các ngài đã hứa với tôi, một người dân Đức bình thường, ngoài hai bàn tay trắng ra không có một vật gì khác, ở đâu!

Hen-rích ngả người trên ghế, lấy làm thú vị nghe ông già thuyết.

- Đấy, ngài đã nếm mùi một bữa ăn sáng và ngài phải gạt ra! Cái mùi

khó ngủ quá nhỉ. Ngài không quen với nó ư? Ngài có biết rằng tôi không mua nổi hai quả trứng về nhà cho mẹ vợ đang ốm của tôi không? Các ngài hứa cho tôi toàn thế giới, mà bây giờ tôi sắp chết đói, tôi không có một thứ gì để nuôi gia đình tôi nữa... Các ngài chiếm nước Áo, cái khoản ấy thì vừa vặn cho vài đội lính cảnh sát. Các ngài chiếm đóng nước Tiệp Khắc bị bán rẻ, nhưng đất nước ấy đã làm cho các ngài quay đầu lại. Các ngài lại rơi vào nước Nga! Các ngài muốn cướp đồng ruộng và lúa mì của nước ấy phỏng? Thế thằng Hen-mút của tôi đâu? Tôi hỏi ngài thằng con duy nhất của tôi đâu? Quỷ thần ơi tôi cần cái đất Sta-lin-gờ-rát đó làm đích gì kia chứ? Ai sẽ trả con cho tôi? Ai? Hả, sao ngài nhìn tôi chòng chọc thế kia? Ngài tưởng tôi sợ à? Tôi muốn nhổ toẹt vào mặt ngài ấy! Các ngài đã bắt mất đứa con trai độc nhất của tôi, vợ tôi hiện nay đang ngắc ngoải, thế mà các ngài muốn tôi tự an ủi mình bằng cái giọng lừa phỉnh: rồi con em của các bậc cha mẹ khác cũng sẽ anh dũng hy sinh trên bờ sông Vôn-ga thôi! Ngài nhìn gì tôi? Nào, ngài bắt tôi đi! Bắt đi, xích tay lại đi! Người ta sẽ gắn lên bụng ngài thêm một "chữ thập sắt"¹ nữa vì công thanh trừ một kẻ thù bên trong của nước Đức. Nhưng tôi không phải là kẻ thù đâu! Kẻ thù chính là các ngài đấy! Tôi mến nước Đức! Tôi yêu nước Đức; chứ không phải như các ngài!

- Ông nói hết chưa?- Hen-rích bình tĩnh hỏi, đưa mắt nhìn về phía quầy hàng. Nhìn cả cô hầu bàn và tên chủ quán từ phòng sau lối đầu nhòm ra, hình như họ vừa nghe lỏm được những lời phản nghịch quá trớn của ông già.

- Chưa, tôi chưa nói hết! Tôi còn chưa nói điều này: tôi không phải là cộng sản, nhưng bây giờ, khi nào tôi được gặp lại bạn bè của ông Ten-lơ-man², tôi sẽ đứng cách ba bước và ngả mũ trước mặt họ, tôi sẽ xin lỗi vì đã không nghe lời họ, mà đi tìm các ngài, cả một phường lừa đảo!

1. Một loại huân chương thưởng cho các sĩ quan có công với chế độ phát xít Hít-le (N.D)

2. Tổng bí thư Đảng cộng sản Đức (N.D)

Hen-rích cầm con dao ăn gỗ vào đĩa, trả tiền cho cô hầu bàn rồi bỏ ra.

"Lại chén chú chén anh rồi!- Hen-rích thầm nghĩ - Đấy, những hậu quả đầu tiên của trận Sta-lin-gờ-rát đấy. Mặc cho say sưa, mặc cho đau khổ, vì con trai của ông ta đã chết gục ở một nơi nào đó trên đồng cỏ vùng Vôn-ga, nhưng người dân Đức bình thường kia đã mở được mắt ra, ông thét vào mặt một sĩ quan Đức những ý nghĩ, mà hồi đầu chiến tranh ông không hề nghĩ đến!".

Hen-rích lên xe lửa đi Mu-khen với một cảm giác nhẹ nhõm. Lần này anh không chiếm được một buồng riêng nữa. Bọn sĩ quan tràn lên tàu đầy quá mức. Đơn vị của chúng đang kéo sang mặt trận phía Đông. Suốt đêm chúng chèn chèn trong toa, gào thét bài ca "Li-li Ma-rơ-len". Nhưng chúng không tìm được nguồn vui, mà chỉ có độc một ước mơ tuyệt vọng là xua đuổi sự sợ hãi đối với mặt trận phía Đông, nơi họ đang đổ xô về, khác nào về chốn âm ti địa ngục...

Đúng bốn giờ sáng xe lửa đỗ lại Mu-khen. Hen-rích rẽ vào hiệu, cạo qua bộ râu và quyết định đập xe về nhà Béc-gôn ngay tức khắc, vì anh còn nhớ lần trước mẹ En-da đã không bằng lòng về việc anh ngủ trọ trong khách sạn nhà ga.

Sau lần nghỉ phép trước của anh, vợ chồng Béc-gôn bắt đầu chiều theo mọi ý muốn của con gái. Dù muốn hay không, Lô-ra cũng đã sắp thành Nam tước phu nhân rồi! Mặc dầu chưa tổ chức lễ đính hôn chính thức, nhưng Béc-gôn đã thủ thỉ với vợ, với con gái từng lời một trong câu chuyện giữa lão với Hen-rích, rồi lần lượt hai cái mồm đàn bà kia lại mang đi tung ra trong đám bạn bè và những người quen biết. Tiếng đồn vợ chồng Béc-gôn khéo chọn chỗ danh giá cho con gái đã bay đi khắp.

Những cánh cửa mà trước kia bất đắc dĩ mới chịu mở ra trước mặt mẹ En-da và Lô-ra thì nay lại sẵn sàng mở rộng đón mời. Sự chú ý đó làm cho lòng tự ái của Lô-ra khuây khoả rất nhiều, hơn nữa còn làm nguôi lòng ghen ghét của đám bạn gái. Bây giờ ả tỏ ra đứng đắn hơn, nhìn những người quen cũ bằng con mắt nghiêm trang, còn đối với Béc-ti-na, một người mà cách đây không lâu ả cho là tấm gương sáng đối với mình, nay ả hoàn toàn cắt đứt. Chính mẹ En-da đã bắt buộc Lô-ra làm như thế. Phải, Lô-ra hí hửng vì chẳng mấy chốc nữa ả sẽ trở thành Nam tước phu nhân, ả sốt ruột chờ đợi cái danh vọng này, cố sắm sửa cho ngày vui sắp tới. Tất cả thời giờ rỗi ả đều dành để chuẩn bị của hồi môn. Những áo quần đồ đạc theo mốt cũ mà mẹ En-da cất kỹ trong các tủ đứng, hòm, tủ ngăn hoàn toàn không làm vừa ý ả. Lô-ra lại thềm trải lên giường ngủ trong căn phòng tân hôn của mình những tấm khăn dệt bằng thứ sợi gai thô sơ kia sao? Hay ả phải mặc chiếc áo ngủ với những đường thêu xiêu vẹo đó? Có thể lấy tấm lụa nhét tận đáy hòm đã ngót nửa thế kỷ nay để may một chiếc áo dài lịch sự chăng? Vậy thì các loại vải thanh nhả của Hòa-lan, các hàng đăng ten của Bỉ, những tấm lụa nổi của Pháp để làm gì kia chứ? Thế là Lô-ga chạy vù ra các hiệu mà ả có thể mua được những thứ hàng ấy bằng lối chợ đen, rồi ả còn trách ông bố Béc-gôn không mang những tấm lông thú từ bên Nga về thay cho mấy bức tượng kinh tởm mà ngày nào ả cũng phải cầm phất trần phất qua một lượt. Lô-ra vòi tiền mẹ En-da, hết món này đến món khác, để ả khỏi phải bê mặt với Hen-rích, trước vị Nam tước yêu quý của ả, người thừa kế quang vinh của dòng họ Phôn Gôn-rinh.

Trong phần của hồi môn lại có cả cái ấp trại đen tối kia. Cho nên bây giờ bà chúa trại tương lai đến đó không phải để giải trí, mà để kiểm tra từng chi tiết lật vạt, từng mệnh lệnh của ả nhằm phát triển và làm thịnh vượng cái dinh cơ nhỏ bé này bằng con mắt của một bà chủ. Và ngọn roi da nặng chịch, cong tếu mà Béc-ti-na tặng ả ngày nào đang treo trên tường lại được lôi xuống. Lô-ra khoe với mẹ En-da là ả đã may thêm một bộ quần áo đi làm tuyệt đẹp. Việc trang điểm đó do Béc-ti-na bày vẽ cho. Cứ mỗi lần đến trại

là ả vận ngay bộ cánh ấy vào: chiếc áo da ngắn đến thắt lưng, cái quần ống tuýp với những đường thêu tinh vi đến nỗi chúng làm mờ cả mấy bộ trang phục rất lộng lẫy của Nam tước phu nhân tương lai, đôi giày ống đánh xi bóng lộn, chiếc mũ lông nhỏ xíu chụp trên đầu. Mụ En-da cũng phải thừa nhận rằng ngọn roi da đã làm nổi bật nét độc đáo của bộ y phục thể thao nửa mùa kia. Những cuộc giải trí ngày trước của cô con gái không làm cho mụ lo lắng nữa - vì Lô-ra đã thực sự trở thành một con người điếm đạm rồi. Và bây giờ thì ả bận túi bụi với công việc tề gia nội trợ. Vì một người phụ nữ Đức đảm đang không những chỉ quan tâm đến tổ ấm của mình, mà còn phải làm thế nào để cái nguồn nuôi sống tổ ấm đó không bị kiệt quệ nữa.

Quả thực Lô-ra có giữ được những tập quán lạ lùng kia trong ít lâu. Rồi nếu thời gian xa cách vị hôn phu kéo dài thì thái độ kiên nhẫn đối xử với bọn phụ nữ "lười nhác", coi thường quyền lợi của bà chủ họ, lại giảm đi. Và chị em tù binh bất hạnh lại phải nếm ngọn roi da cứ rít lên nghe đến rợn gáy của Lô-ra. Á hành hạ hết sức tàn nhẫn những người dám làm nhục ả, dù chỉ một lần thôi, bằng một hành động bướng bỉnh, hoặc một nụ cười, một cái nhìn. Ngay hôm đầu ả vận bộ y phục thể thao đến trại, chị Ma-ri-na, tuổi mới mười bảy, không nhịn được nên lấy tay che miệng cười thầm. Lô-ra vờ không biết, nhưng suốt buổi sáng hôm đó ả tìm mọi cách để rửa cái nhục ấy. Chỉ một lát sau ả đã kiếm được cơ ngay: Ma-ri-na xách nước sôi để trộn thức ăn cho súc vật, bị vấp ngã, đánh đổ cả thùng nước, và không may cánh tay lại bị bỏng. Chưa kịp đứng dậy thì một trận mưa roi đã trút xuống. Từ đó trở đi Lô-ra không rời mắt nhìn mò cái bóng dáng bé nhỏ của Ma-ri-na. Còn Ma-ri-na thì cúi gập người lại dưới sức nặng của hai cái thùng to tướng, suốt ngày cô phải gánh nước và bê thức ăn cho súc vật. vết bỏng trên cánh tay chữa lên da non đã bị thối loét, nên chẳng những lúc làm việc cô thấy khó khăn hơn, mà trong khi đi đứng cô cũng thấy vướng. Vậy mà ngày nào cũng vẫn bị roi vọt tới tấp vào vai, vào lưng, vào cánh tay đau của cô.

Vì làm việc nhiều, vì đau đớn, vì những lời đay nghiến hàng ngày mà Ma-ri-na bị kiệt sức, và gần như mất trí. Hễ nghe tiếng còi xe hơi là cô lập cập run lên như đang cơn sốt, chạy núp vào sau lưng các bạn, cố không cho

bà chủ trại trông thấy. Nhưng ả vẫn tìm ra cô.

Một sớm, Ma-ri-na không làm sao dậy nổi, nên lúc Lô-ra đạp xe đến các chị em bạn bè mang cô đi giấu. Họ đặt Ma-ri-na ở sau bếp lò đun nước sôi vừa to vừa cao trong căn nhà nấu thức ăn cho súc vật, và lấy những cành củi khô phủ lên trên, che kín thân hình tiều tụy của cô. Nhưng khi không trông thấy mặt Ma-ri-na, Lô-ra liền sục đi tìm và ả biết ngay có một người đang trốn dưới đồng củi. Ma-ri-na bị ghép vào tội không phục tùng, có những hành động táo bạo ghê gớm, muốn làm loạn. Lần này Lô-ra tỏ ra cho mọi người biết là tất cả họ đều nằm trong tay ả.

Thậm chí nếu cần đánh chết con người lười nhác đã cố tình làm hỏng tay mình để trốn việc, ả cũng đủ quyền. ả lấy chân đá tung hết đồng củi, rồi giang thẳng cánh vụt lấy vụt để lên lưng Ma-ri-na. Người nữ tù binh đứng tuổi với nét mặt răn rỏi đang đứng gần đấy thương hại Ma-ri-na quá phát khùng lên bèn ngáng chân cho Lô-ra ngã giúi xuống, rồi vợ lấy thùng nước sôi trên lò giội cả lên người ả.

Một giờ sau, khi Béc-gôn về đến trại, thì tên giám thị đã trối gô mấy chị em phạm tội đặt nằm dài trên đồng củi. Cạnh đó, Lô-ra - một giọt máu và nguồn hy vọng độc nhất của Béc-gôn, đáng quần quai trên nền đất vì đau đớn, và đang gào thét khùng khiếp.

Chỉ tốn hai viên đạn cũng đủ để trừng trị những kẻ phạm tội, nhưng Béc-gôn không có thời giờ để dây dưa với họ: Trước tiên cần phải tìm cách mang Lô-ra về nhà đã. Chúng đưa nhau về Mu-khen không phải bằng xe nhà, mà bằng xe cứu thương, và mỗi ổ gà trên đường đều khiến cho Lô-ra đau đớn vô cùng. Dọc đường, nghe tiếng con gái rên Béc-gôn mới hoàn hồn. Các bác sĩ cố an ủi lão và cho lão biết rằng còn nguy hiểm hơn, nếu không có chiếc áo da và đôi giày ống che bớt nước sôi: bệnh nhân chỉ bị bỏng nửa dưới, từ thắt lưng xuống đến gối. Bệnh nhân phải nằm sấp không đứng và ngồi được.

Việc này xảy ra trước ngày lễ đính hôn, ngày mong ước và chờ đợi bấy lâu, chỉ có hai hôm.

Gia đình Béc-gôn rất cay cú trước câu chuyện rắc rối bất ngờ. Mỗi người một nỗi khổ: Lô-ra thì khóc suốt từ sáng đến chiều vì đau đớn và xấu hổ. Á không ngờ mình sẽ ra mắt vị hôn phu với bộ mặt như thế. Béc-gôn thì điếng người khi nghĩ rằng tấn bi kịch của gia đình nhà lão không khỏi làm trò cười cho thiên hạ. Còn mẹ En-da thì lo ngay ngáy, sợ bao nhiêu tội vạ sẽ đổ lên đầu mẹ, vì mẹ không trông nom con gái đến nơi đến chốn. Cho nên bây giờ lễ đính hôn sẽ không được tương xứng như mọi người hằng mơ tưởng.

Ngay trước ngày vui của gia đình Béc-gôn một hôm, cảnh tượng trong nhà bặt y như cảnh đám tang.

Hen-rích về đến nơi lúc bốn giờ ba mươi phút. Mọi người đang chờ đợi anh: tên lính gác chưa kịp giơ tay lên bấm nút chuông điện bên cửa ra vào, thì Béc-gôn đã thân hành ra đến gian nhà ngoài rồi. Mẹ En-da cũng nặng nề lê cái khối thịt nùng nục theo gót lão. Hen-rích hơi ngạc nhiên vì không thấy Lô-ra, và Béc-gôn phải bảo anh là Lô-ra hơi khó ở và ả còn ngủ, chứ lão không nói rõ.

- Thôi, việc đó ta sẽ bàn sau! Bây giờ con đi tắm rửa, thay quần áo đi, rồi nằm mà nghỉ một tí. Ba thì quen như ở đơn vị rồi nên ba ăn sáng sớm lắm. Nếu con đồng ý thì hai giờ sau cha con ta sẽ gặp nhau dưới nhà ăn.

Hen-rích vui lòng nhận lời, anh cảm thấy người như rã rời sau một đêm mất ngủ trên toa tàu đầy ắp những sĩ quan.

Tắm rửa xong, người tươi tỉnh hẳn và cơn buồn ngủ cũng mất. Ngả lưng được một giờ, anh dậy mặc quần áo và đúng bảy giờ xuống nhà ăn. Trên bàn đã bày sẵn thức ăn. Béc-gôn và En-da ngồi vào chỗ thường ngày. Ghế của

Lô-ra bỏ trống.

- Em Lô-ra con hãy còn ngủ hả ba?- Hen-rích ngơ ngác.

- Ba không muốn con phải ngạc nhiên ngay lúc này vì một tin buồn. Em Lô-ra con đang ốm, rất nặng.

- Ba làm con lo quá, liệu có việc gì không ba? - Giọng Hen-rích run run vì sung sướng: "Có thể phải hoãn lễ đính hôn".

Nhưng mẹ En-da và Béc-gôn lại hiểu câu đó theo ý của chúng.

- Đừng lo, đừng lo con ạ, không việc gì đến tính mạng đâu! Tuy rằng ba phải nhận là sự việc vừa rồi đã cứu thoát Lô-ra. Nguyên nhân là hai ngày trước đây em con nó đạp xe đến cái trại mà ba mẹ định dành làm của hồi môn cho các con. Trong trại có một đứa con gái vừa chây lười vừa ngang bướng. Lô-ra lấy roi vút nó, nhưng không ngờ nó lại cướp mất roi. Lúc đó, con có tưởng tượng được như thế nào không? Một đứa trong bọn tù binh man rợ kia xông tới, ngáng chân làm Lô-ra ngã rồi vợ lấy thùng nước đang sôi sục mà trút vào người nó. Con cũng không thể tưởng tượng được thái độ của ba khi ba trông thấy em con.

Có thể vì nhớ đến tiếng rít ghê rợn của ngọn roi trong tay Lô-ra, có thể vì một đêm mất ngủ mà Hen-rích không tự chủ được. Anh đứng phắt dậy, nhìn vợ chồng Béc-gôn bằng cặp mắt kì lạ, giơ chân đạp lùi chiếc ghế của Lô-ra qua một bên rồi bỗng nhiên đâm bổ sang phòng bên ngã vật xuống ghế bành.

Lần đầu tiên trong suốt thời gian hoạt động trong lòng địch, anh không kiềm chế nổi lòng mình, để lộ ra một cách đại dột như thế! Ở Bông-vin, khi tưởng đã nắm chắc cái chết trong tay, anh còn chịu nổi sự căng thẳng tột độ của hệ thần kinh mà không hề lộ ra một tí gì trong lúc bị hỏi cung ở sở Giết-

ta-pô; anh đã tốn bao nhiêu tâm trí để tìm ra công xưởng ngầm. Thế mà bây giờ anh lại hành động như một đứa trẻ! Nhất là lúc này mỗi cử chỉ vụng về của anh đều có một ý nghĩa đặc biệt! Không thể được, phải uốn nắn lệch lạc này lại, phải che giấu cái hành động điên rồ vừa rồi bằng một lý do tự nhiên nào đó... Thôi, tốt nhất là vin vào cớ từ ngày bị du kích đánh úp đến nay thỉnh thoảng anh vẫn bị những cơn động kinh như thế... đặc biệt trong những phút quá xúc động... và tin buồn của Lô-ra đã khiến anh lên cơn thần kinh!

Hen-rích đứng lên và cương quyết bước ra cửa. Nhưng một câu nói từ phòng ăn văng vào khiến anh dừng lại.

- Cái thằng nó yêu con Lô-ra quá thể! Mình nghĩ mà xem, tin con bé ốm làm nó suýt ngất đi như thế đấy!- Mụ En-da động lòng thương xót.

- Ủ, nó yêu con bé thật. Nhưng tôi không vừa lòng với tính tình nóng nảy của nó. Tất nhiên là tuổi trẻ, tình yêu, tất cả cái đó tôi hiểu quá đi rồi...

Hen-rích rón rén lùi khỏi cửa và lại nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bành. "Đấy là một bài học cho mình, anh khề thì thâm - suýt nữa lại phạm thêm một sai lầm thứ hai!".

Tuy nhiên anh đóng vai kịch đó một cách khó khăn và bực bội. Có ai biết được những cảm giác của anh khi ngồi trong phòng này? Vị hôn phu đang say đắm yêu đương chực bóp chết người vợ chưa cưới tàn bạo của mình. Người ngoài lại tưởng nhầm Hen-rích đang cảm động. Ai biết được anh ghê tởm cái cảnh trước mắt như thế nào. Mới đây anh đã được thăng cấp bậc đại úy quân đội Xô-viết và được tặng thưởng huân chương "Cờ đỏ" vì thành tích khám phá ra công xưởng ngầm. Anh vừa nhận được lời tuyên dương vì anh đã điều tra được kiểu xe tăng "Gô-li-áp". Và chắc rằng không một ai tin là anh hoàn thành những nhiệm vụ đó còn dễ dàng hơn so với việc "tìm hiểu" này, một cuộc tìm hiểu ghê tởm, nhưng vô cùng cần thiết cho công tác tình báo của anh. Nếu sau này anh phải kể lại các chuyến đi Mu-

khen thì những người nghe chắc sẽ cười lăn ra xem việc "tìm hiểu" này là một chi tiết lý thú trong tiểu sử của anh. Nhưng chính nó đang cướp mất của anh rất nhiều sức lực. Thực ra thì chịu đựng ba buổi hỏi cung của Lem-ke còn dễ chịu hơn phải ở cạnh Lô-ra một ngày.

- Hen-rích, con của ba!- Béc-gôn khễ đẩy hé cánh cửa và bước vào phòng - Ba cũng khổ sở không kém gì con đâu nhưng con thấy đấy, ba vẫn tự chủ được. Bình tĩnh lại con ạ, sự lo lắng của con chỉ làm cho sức khỏe của Lô-ra sút đi mà thôi. Khốn nạn, em con cứ khóc thút thít hết ngày nọ sang ngày kia. Được, sau đây ba sẽ trả thù cho Lô-ra. Kẻ nào đã chạm vào người em con, kẻ đó phải đền mạng!

"Trả thù cho Lô-ra! Thế còn ai sẽ trả thù cho chị em phụ nữ Bạch Nga kia?!"

Chuông điện thoại trên bàn kêu vang, Béc-gôn nhắc ống nghe lên.

- Vâng, thiếu tướng Béc-gôn đây!... Việc gì thế?

Béc-gôn ném ống nghe lăn long lóc, rồi dậm bố tới chỗ đặt máy thu thanh. Mấy ngón tay lão run lên bần bật đến nỗi vất vả lắm lắm mới bắt đúng làn sóng. Khi tìm ra làn sóng thì chỉ còn nghe được mỗi một đoạn tin phát thanh:

"... Khắp nước Đức đang để tang các chiến sĩ của chúng ta đã hy sinh ở Sta-lin-gờ-rát".

Hen-rích ngồi yên, không dám động đậy. Vì chỉ cần lộ ra một hành động của con, một ánh mắt vui mừng không hợp thời là tất cả đều tan vỡ. Béc-gôn lặng thinh lắng nghe xong và gục đầu xuống.

Buổi phát thanh chấm dứt. Điệu nhạc tang còn rền rĩ thảm thiết.

Hen-rích đứng dậy, cúi đầu, làm giống y như Béc-gôn.

Khúc nhạc chiêu hồn ni non khá lâu, tuy vậy Hen-rích vẫn tự chủ được. Đạo quân của Pa-u-lút đã bị ra tro! Tin mừng đó đã xóa nhòa những khó khăn của anh, làm cho việc riêng của anh trở nên bé nhỏ.

Tiếng nhạc vừa tắt, Béc-gôn liền nắm lấy tay Hen-rích.

- Đi theo ba, cha con ta nên bàn tí việc...

Không đợi chàng rẽ tương lai trả lời, Béc-gôn sang thẳng phòng giấy, một căn phòng to trong góc nhà, các cửa sổ đều trông ra vườn và ra đường.

Sau khi châm thuốc, hai người ngồi xuống ghế và yên lặng rít hồi lâu. Béc-gôn lên tiếng trước:

- Hen-rích, con nghĩ thế nào về tin kia hở con?

- Thừa ba, con biết ba muốn kiểm tra xem con thấu hiểu tình hình chiến sự đó nhanh chậm ra làm sao? Nhưng con quá cảm động trước tin đột ngột ấy đến nỗi con không thể nào tập trung được tư tưởng ba ạ.

Béc-gôn đứng dậy, đi đi lại lại khắp phòng từ góc này sang góc khác.

- Đột ngột! Không đột ngột đâu con ạ. Bốn ngày trước khi ba rời đơn vị về đây, Bộ tham mưu đã biết chắc tin này rồi sẽ xảy ra...

- Thế mà không tìm biện pháp để...

- Qua các tin tức, con phải hiểu rằng chúng ta có thi hành nhiều biện pháp đấy chứ. Không phải chỉ có một sư đoàn tinh nhuệ của ta nằm ở sông Vôn-ga cố mở đường máu đâu, con ạ, vấn đề là ở chỗ chiến tranh đã bước

sang một giai đoạn mà ta đã mất thế chủ động tấn công và như thế tất nhiên phần lợi sẽ về phía địch... Nhưng tai họa không phải chỉ có thế thôi. Trong tay ba có cả một màng lưới điệp viên, cho nên hơn ai hết, ba biết rõ tâm trạng của bọn lính, bọn sĩ quan và của cả Bộ tư lệnh tối cao nữa. Điều tệ hại nhất là càng ngày lòng tin vào thắng lợi càng lung lay.

- Thực có những hạng người như thế hả ba?

- Nhiều! Nhiều lắm. Nhất là trong bọn lính tráng và đám tướng tá cũ! Chao ôi, những tên tướng già kia! Chúng hiện đang nằm trong tay ba... Một số tỏ vẻ bất mãn, moi móc những sai lầm về chiến lược của Quốc trưởng.

- Chúng dám nói thế cơ à?

- Tất nhiên, không dám công khai. Nhưng những câu chuyện như thế có thật...

Béc-gôn dừng lại bên cửa sổ và mơ màng nhìn những bông tuyết nhẹ chầm chậm quay tròn trong không khí. Rồi chợt lão hỏi:

- Hen-rích, con sẽ làm gì sau khi chiến tranh kết thúc, nếu giả sử, nước Đức thua trận?

- Con sẽ dành riêng cho con viên đạn cuối cùng trong khẩu súng lục này!

- Đồ ngốc! Con tha lỗi cho ba lời thô tục đó, nhưng đôi khi người cha có thể nói mà không cần phải chọn lời. Súng lục... viên đạn... ba cấm con nghĩ ngợi đến những hành động lãng mạn đó. Ba không cho rằng câu chuyện này làm con bi quan đến thế... nhưng ba dám nói là nó đã gây cho con một phản ứng không lành mạnh.

- "Bịa vừa chứ!" - Hen-rích tự nhủ thầm.

- Ôi, con vui sướng vô cùng, vì trong những giây phút nặng nề này con được ở cạnh ba, một người thông minh, giàu kinh nghiệm, am hiểu thấy trước được tương lai... Con hứa sẽ luôn luôn nghe lời dạy bảo của ba trong mọi vấn đề!

Béc-gôn mỉm cười tự đắc.

- Hen-rích con, lão già đa mưu túc trí bao giờ chả nhìn xa thấy rộng hơn đám thanh niên bông bột! Ba mừng vì con đã nghe theo tiếng nói của lý trí đã tin ở kinh nghiệm của ba. Và con hãy tin ba. Ba sẽ cho con biết thêm việc này, hoàn toàn không phải để làm mờ mịt tưởng của con đối với con một chân trời mới. Phải, quân ta bị tiêu diệt ở Sta-lin-gờ-rát, uy tín của quân đội chúng ta, Bộ tư lệnh chúng ta bị lung lay. Nhưng ba nói để con tin rằng chiến tranh chưa phải đã kết thúc và chưa đến lúc bắt đầu giai đoạn kết thúc. Hiện nay Bộ tham mưu đang ráo riết nghiên cứu một cuộc hành binh, cuộc hành binh này sẽ gỡ lại danh dự cho quân đội bách chiến bách thắng của chúng ta. Chưa phải lúc nói đến kết quả của cuộc hành binh ấy, nhưng ba quả quyết bọn bôn-sê-vích sẽ được ném những đòn ác liệt của ta và kết quả tạm thời của chúng nhất định sẽ sụp đổ trước những chiến thắng mới rực rỡ của ta!

- Nhưng thưa ba, quân đội của ta ngày nào cũng cứ rút lui...

- Có thể, từ rày trở đi ta vẫn còn rút lui nữa. Muốn thực hiện những kế hoạch to lớn cần phải có thời gian. Tuy vậy bọn Nga cũng phải trả một giá rất đắt về các cuộc rút lui của ta đấy. Con biết hiện nay ba con đang thi hành nhiệm vụ gì không?

- Con rất muốn biết điều đó.

- Không phải cấp trên cho ba nghỉ phép để lo việc gia đình không thôi đâu. Một tuần nữa ba phải trình bày những biện pháp mà chúng ta sẽ thực hiện trên đất Nga, trước khi quân ta tháo chạy. Chiều nay ba sẽ cho con biết những biện pháp đó. Ba đang chuẩn bị cho quân Nga những cú bất ngờ ghê gớm! Nơi nào quân ta tràn qua, sẽ không còn lại một thành phố, một làng mạc nào nữa chỉ còn gạch vụn và ngói nát với thây người. Ồ, đó không phải là những cảnh tàn phá thông thường sau chiến tranh. Không, ba vạch ra một kế hoạch có nhiều cái vĩ đại hơn! Các đội công binh và các đội phá hoại đặc biệt sẽ hoạt động theo những chỉ thị, đã được nghiên cứu tỉ mỉ, vừa rút lui vừa san phẳng thành bình địa: công xưởng, nhà cửa, tháp chứa nước, nhà máy thủy điện, cầu cống, đồng lúa, vườn tược. Dân chúng sẽ không còn được trốn tránh, ta sẽ lừa một số lớn có sức lao động về làm việc trong các công xưởng, nhà máy, trên các đồng ruộng của chúng ta, và số còn lại thì thiêu sạch. Cứ mặc cho kẻ địch của chúng ta tiến quân lên phía trước với những điều kiện như thế. Cứ mặc cho chúng xây dựng lại cuộc sống trong đói rét và điêu tàn.

Béc-gôn siết hai năm đấm lại với vẻ tàn bạo, hằn học. Tim Hen-rích ngùn ngụt căm hờn.

- Thật là vĩ đại! Con rất vui sướng được tìm hiểu kế hoạch của ba, và nếu sự hiểu biết của con về nước Nga...

- Ồ, ông tướng con! Ba quên rằng là con có thể làm một cố vấn cừ khôi cho kế hoạch này. Kẻ địch nhất định sẽ phải đền tội giết hại cha con, con ạ!

Tiếng chân bước vang vang, rồi mụ En-da ló đầu vào cửa.

- Mình ạ, mình nhớ cho là suốt dọc đường Hen-rích nó chưa có gì vào bụng đấy.

- À, mình cứ mặc chúng tôi, chưa đến giờ ăn sáng cơ mà!

Mụ En-da vào phòng và ngồi xuống ghế, nhưng sau khi thấy cái nhìn sốt ruột của chồng, mụ vội vàng nhẹ bước lùi ra.

Béc-gôn im lặng trong giây lát, đưa mắt theo dõi làn khói lam bốc lên từ chiếc xì-gà đặt trên cái gạt tàn.

- Nhưng, Hen-rích con, ba cho là ba có nhiệm vụ báo trước với con rằng tất cả mọi hy vọng có thể tan ra như làn khói này - Béc-gôn nghiêng đầu phía chiếc xì-gà - Việc đó không thể bỏ qua được. Cũng như những người biết phòng xa, chúng ta cần đề phòng mọi mặt. Thực ra, chính vì mục đích đó mà ba định nói với con câu chuyện này. Con chú ý nghe nhé! Hen-rích, ba với con đều làm cái nghề tình báo, đều là những sĩ quan tình báo! Nếu như bây giờ con có sang một công tác khác, thì dù sớm dù muộn, con cũng sẽ quay lại cái nghiệp tình báo gia truyền mà thôi. Mặc cho bọn sĩ quan tham mưu khoe khoang công lao của chúng. Hơn ai hết, ba con ta biết rằng, cuộc chiến tranh hiện nay không thể tiến hành nổi nếu thiếu chúng ta. Ba nói "thiếu chúng ta", có ý nói thiếu những sĩ quan tình báo đấy. Chúng ta cần thiết cho xã hội hơn bất cứ một thằng chính khách ăn tục nói phét nào, hơn cả cái lũ nhà văn, họa sĩ, hơn cả bọn bác học gập trăm vạn lần. Và sau chiến tranh, sĩ quan tình báo chúng ta sẽ cần thiết hơn bây giờ nhiều. Dù phần thắng có về tay kẻ nào đi nữa! Ba đã nói với con là ba rất tin vào thắng lợi của chúng ta. Nhưng tin tưởng là một việc, còn cái thực tế cay đắng lại là một việc hoàn toàn khác hẳn. Cho nên phải luôn luôn nghĩ đến thất bại. Phi-đơ-rích đại đế đã dạy cho đám văn quan võ tướng của Người như thế, mặc dầu chính bản thân mình là người lạc quan đặc biệt... Bây giờ chúng ta thử tính trước sự thất bại, Hen-rích nhé! Phòng khi bất trắc... À, mà con còn bao nhiêu tiền gửi trong nhà băng nào con nhỉ?- Béc-gôn bỗng kết thúc những ý nghĩ triết lý của lão bằng một câu hỏi vô cùng thực tế.

- Một triệu chín mươi vạn mác ở ngân hàng quốc gia Thụy Sĩ và ba chục vạn ở nhà băng Đức.

- Tất cả khoản di sản đấy à?

- Vâng. Nhưng con chỉ tiêu trong phạm vi số tiền lãi thôi.

- Đáng khen, đáng khen lắm! Cần chuyển tất cả số tiền gửi ở nhà băng Đức sang nhà băng Thụy Sĩ đi. Đó là điều thứ nhất. Rồi đổi hết khoản tiền đó ra đô-la. Thế yên trí hơn con ạ.

- Cần làm việc ấy ngay bây giờ hả ba?

- Không, thư thả ít lâu đã. Đợi đến khi nào quốc tang hẵng hay, làm thế để khỏi đập vào mắt kẻ khác. Con nghe tiếp đây. Số tiền dành dụm của ba, ba sẽ chuyển cả cho con, và con cứ gộp chung vào phần của con đi. Hiện nay ba không tiện chuyển tiền ra nhà băng ngoại quốc.

- Con hiểu rồi!

- Ba sẽ dành cho Lô-ra một nhà máy bột mì để làm hồi môn. Tiếc rằng cái nhà máy thứ hai đã bị bắn phá tan tành. Vậy ba sẽ cho cả cái trại kia nữa. Con hãy giao cho người ta quản lý, còn tiền thì con cũng cứ gửi hết vào nhà băng Thụy Sĩ.

- Vâng ạ!

- Nhưng trong hoàn cảnh hiện nay chúng ta cần có sự bảo đảm để tránh mọi việc bất trắc, ví dụ như việc lạm phát chằng hạn. Chiến tranh có thể làm sụt giá đồng đô-la, và nếu vậy thì chúng ta sẽ bị thiệt to. Trong những trường hợp đó bất động sản là một bảo đảm chắc chắn nhất cho việc xuất vốn đầu tư. Thế thì con nên tậu lấy một xí nghiệp cố định ở ngay Thụy Sĩ, cùng lắm thì cũng phải tậu cho được một khách sạn hoặc một biệt thự nguy nga. Ba sẽ tranh thủ cơ hội thuận tiện để vù sang bên ấy dò la trước. Nhưng con đừng tự tiện hành động nếu không có ý kiến của ba. Về mặt này con chưa có kinh

nghiệm gì đâu, nên có thể bị mắc lừa lắm.

- Thưa ba, con xin tuân lời ba!

- Phải làm cho gia đình chúng ta có thể sống yên ổn sau chiến tranh. Con không cần nghĩ ngợi gì đến tương lai hết, có ba, con sẽ đứng vững như tượng đồng. Một sĩ quan tình báo như Béc-gôn này, không bao giờ hết việc làm đâu. Không phải hăn sẽ đi tìm chủ mới, mà chính họ phải đi tìm hăn. Không phải họ sẽ đặt điều kiện cho hăn, mà chính hăn bắt họ phải theo mình, ừ, ba yêu tổ quốc lắm! Nhưng nếu tình thế xoay chiều bất lợi cho người Đức chúng ta, thì ba buộc lòng phải từ giã đồng mác để đi theo tiếng gọi của đồng đô-la, ba sẽ vì đồng tiền vàng mà hoạt động tận tụy như bây giờ. "Thóc đến đâu bồ câu đến đấy" mà lại! Hen-rích, con nhớ ai nói câu ấy không?

- Thưa ba, không ạ!

- Con thấy kế của ba thế nào?

- Thưa, thật quả là diệu kế.

Lúc đó trên gác hai, Lô-ra bỗng giở chứng.

Suốt đêm qua ả không ngủ được. Người sốt hầm hập, những vết bỏng đau rát kinh khủng, lòng ả rối bời vì không được gặp mặt người yêu. Khi một hồi chuông lạnh lạnh réo lên phá tan không khí tĩnh mịch ban mai, báo tin Hen-rích đã về, ả khóc sụt sùi và từ lúc ấy đến giờ hai má ả luôn luôn đầm đìa nước mắt. Trong khi Hen-rích tắm rửa, thay quần áo, vợ chồng Béc-gôn lo đi an ủi con gái. Nhưng những cố gắng ấy chỉ là công dã tràng mà thôi. Lô-ra ngắm hình dạng mình trong gương và ả đã phải khiếp đảm: mặt ả đỏ loét, hai con mắt sưng húp, cánh mũi cũng cọ xát vào đó. Á ném cái gương xuống đất và khóc to hơn: ai cũng biết, gương vỡ là một điềm dữ!

Giữa lúc Béc-gôn bàn chuyện với Hen-rích, mẹ En-da đi mời về biệt thự một chuyên viên trang điểm nổi tiếng. Lão đặt lên mặt Lô-ra mấy miếng vải ép, dùng sáp bôi khắp mặt, rồi xoa đều và đánh phấn. Lô-ra nằm yên căn rắng chịu đựng hết thảy, chỉ cốt sao được gặp mặt người yêu.

Cơm sáng xong, vợ chồng Béc-gôn lên chỗ con gái, chúng thấy rằng số tiền trả công cho gã chuyên viên trang điểm kia quả là không phí, nhưng dù sao cũng không nên để cho chàng rể trông thấy bộ mặt ấy.

Khi ăn cơm trưa, Béc-gôn buộc lòng phải báo cho Hen-rích biết bệnh tình trầm trọng của Lô-ra. Cả hai vợ chồng đều thấy lòng nặng trĩu, câu chuyện quanh bàn ăn uể oải, buồn tẻ. Mãi gần xong bữa, khi nghe Hen-rích khoe mấy tấm ảnh của Béc-ti-na gửi cho, Béc-gôn mới sôi máu lên. Trước kia mẹ En-da đã biết Béc-ti-na chỉ là một đứa mặt dày mày dạn, quỷ quyết, nên mẹ đã ngăn cấm Lô-ra đi lại giao du với "bà chị họ" đó. Béc-gôn liền trút lên đầu Béc-ti-na đủ những lời mạt sát tục tằn đến nỗi mẹ vợ phải lảng ra nơi khác.

Sau bữa ăn, khi Béc-gôn và Hen-rích sang phòng giấy để uống cà phê với rượu ngọt, và hút xì-gà, lão lại quay về câu chuyện đứa cháu họ và tìm cách ngăn cản không cho chàng rể thư từ qua lại với Béc-ti-na nữa.

Cô dâu và chú rể tương lại gặp mặt nhau vào một buổi tối. Sau khi vắt óc bày mưu tính kế, mẹ En-da bố trí một ngọn đèn đêm đặt trên bàn che cái chao đèn sẫm màu, để cho khuôn mặt của Lô-ra chìm trong bóng tối ở giữa chồng gối.

Thấy tư thế nằm của Lô-ra, Hen-rích suýt bật cười. Bề ngoài anh giả vờ thông cảm với ả và oán trách số phận làm cho anh phải thiệt thòi sau thời gian xa cách đàng đẵng, tưởng chừng như anh có thể ôm lấy ả. Nhưng trong bụng thì sướng như mở cờ: có lẽ được hoãn lễ đính hôn lại một lần nữa.

- Thôi chiều mai các con trao nhẫn cho nhau đi, chắc là vào giờ này con Lô-ra nó sẽ dễ chịu đấy. Con thấy thế nào?

Hen-rích bực cả mình, nhưng anh gượng đáp:

- Thưa ba, thế cũng được!

Thế là chiều hôm sau, người ta tổ chức lễ đính hôn. Lô-ra lại phải chịu đựng thêm một nỗi thất vọng nữa: Á biết rằng vì bệnh tình của mình nên buổi lễ chắc sẽ không được nghiêm trang, tuy nhiên ả vẫn mong khách, mong quà tặng, mong những lời chúc tụng. Nhưng lúc đó toàn nước Đức đang có quốc tang, nên Béc-gôn không thể để cho người ngoài biết ngày lễ đính hôn của con gái lão. Nếu làm linh đình thì có thể gây điều bất lợi cho Hen-rích nữa. Thế là, ngoài mấy bố con trong nhà ra, chẳng còn ma nào khác.

Nhưng rồi mọi việc cũng được dàn xếp đâu vào đấy. Sau khi đeo chiếc nhẫn cưới vào ngón tay bên phải, Lô-ra khóc òa lên - ả muốn đeo vào tay trái, nhưng tay trái đã bị bỏng.

Chiều hôm ấy, họ ăn cơm ngay cạnh giường của Lô-ra, trong tiếng rên rỉ của ả, vì ả quên băng mắt là mình cần phải ngậm mồm ngậm miệng.

Sáng ngày, Hen-rích lên đường. Chỉ một mình Béc-gôn tiễn anh ra ga.

- Con nhớ tất cả những điều cha con ta bàn bạc chứ?

- Thưa ba, vâng ạ!

- Con có hiểu là không nên lộ cho một kẻ nào khác biết câu chuyện giữa chúng ta không?

- Ba xem con như một đứa trẻ con không bằng!

- Ô, không phải thế đâu, con của ta sẽ là một tay tình báo lỗi lạc, Hen-rích nhỉ! - Béc-gôn tiễn Hen-rích bằng một câu nịnh hót.

BẠN BÈ LẠI GẶP NHAU

Mặc dầu thời hạn để tang các đạo quân của Pa-u-lút đã chấm dứt, nhưng trên quãng đường từ Mu-khen về Xanh Rê-mi, Hen-rích không nghe thấy một tiếng cười, một tiếng ồn ào, chứ đừng nói đến một câu chuyện vui vẻ. Anh đi trong toa riêng của sĩ quan nên anh có dịp nhìn thấu tâm trạng của bọn tướng tá Hít-le, tâm trạng của những đứa vừa mới thoát chết ngày hôm qua!

Bọn đóng ở Xanh Rê-mi cũng không lấy gì làm vui vẻ. Còn về thái độ của người Pháp đối với tình hình chiến sự thì bà Tác-van đã nói hết rồi.

Ngày mồng sáu tháng giêng, Hen-rích về đến Xanh Rê-mi. Anh vội đến ngay tiệm bà Tác-van. Gặp anh, bà mừng quýnh:

- Xin có lời mừng ông quay về được bình an! Mới chiều hôm kia, ở nhà có tổ chức mừng ngày để tang, chúng tôi có nhắc đến ông. Ui chào, vui là...

- Thế nào ? Sao lại mừng ngày để tang?

Bà Tác-van đỏ mặt, đôi mắt chớp nhanh.

- Xin lỗi ông, tôi không bảo thế... Trong những ngày để tang ấy mà, tiệm ăn đóng cửa, thế là chúng tôi quây quần lại với nhau trò chuyện...

- Và uống rượu mừng cho thống chế Pa-u-lút được lên thiên đàng chứ gì?

- Chết chữa, con gà rán đã cháy đen cháy đỏ hết rồi! - Bà Tác-van kêu lên, rồi bằng điệu bộ nhanh nhẹn trái ngược với dáng người to béo của mình, bà chạy thẳng vào bếp.

- Mình ăn nói thật hớ! Mô-níc, con thử tưởng tượng xem me có tệ không chứ lại! - Gặp con gái trong bếp, bà than phiền.

- Mẹ nói gì với ai hở mẹ?

- Mẹ lỡ lời với ông Hen-rích...

- Hen-rích? Anh ấy về rồi hở mẹ?

- Ông ấy đang ngồi ở phòng ngoài kia... Mà mẹ...

Không chờ nghe hết câu của mẹ, từ trong bếp Mô-níc chạy hộc tốc ra nhà ngoài, vừa chạy nàng vừa tháo khăn làm bếp ở trước ngực ra.

- Xin chào cô giáo nhỏ của tôi - Hen-rích vui mừng đứng phắt lên nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng - Nào, cô kể lại xem cô chúc mừng ngày tang ra làm sao nào?

- Mừng cái gì cơ? - Mô-níc ngạc nhiên.

Hen-rích kể lại câu chuyện mà bà Tác-van vừa nói với mình. Nàng cười rũ rượi:

- Me tôi lắm cấm đấy thôi!

- Tôi cũng cho là bà nhầm! Vì suốt trong ba ngày liền người ta phải để tang, người ta cầu Chúa chứ ai lại đi cười đùa. Phải không cô?

- Và tôi tin là lòng anh đã tan nát vì đau buồn.

- Quả là lòng tôi có tan nát, nhưng vì những lý do khác hẳn. Cho đến chết, không bao giờ tôi quên được ba ngày đó.

- Anh có điều gì buồn hờ anh?- Mô-níc lo lắng.

Sự có mặt của bà Tác-van làm câu chuyện bị đứt đoạn. Bà đang dọn cơm tối.

- À, suýt nữa tôi quên khuấy điều này còn gì! Hôm nay ông Lút gọi điện cho tôi đến mấy lần, hỏi là ông đã về chưa? - Bà vừa nói vừa bày thức ăn ra bàn.

- Hình như ông ấy ốm thì phải - Mô-níc thêm vào.

Hen-rích vội chạy đến máy nói.

- Lút, chào cậu, Hen-rích đây... Sao? Nhất định mình sẽ đến mà, chờ mình chén tí đã, đói là ra đây này.

Bà Tác-van đang đi pha cà-phê cho Hen-rích, nên Mô-níc định quay lại câu chuyện bỏ dở.

- Anh Hen-rích, trong mấy ngày ấy anh gặp chuyện gì vậy?

- Đó là một câu chuyện dài, nặng nề, muốn kể lại phải con cà con kê dài dòng lắm. Tốt hơn là cô kể chuyện cho tôi nghe vậy.

- Thế tại sao anh cho câu chuyện của tôi có thể thay câu chuyện con cà con kê? Rất có thể, cũng có việc gì đó quan trọng và nặng nề đã xảy ra với tôi đấy!

- Vậy thì tôi sẽ ngồi ỳ ra đây, nếu cô không nói cho tôi rõ thế là nghĩa làm sao?

- Ồ, thế thì anh phải ngồi đây lâu lắm - Mô-níc cười giòn khanh khách - Có lẽ, suốt đời đấy anh ạ...

- Thế ra cô không tin tôi à?

- Ấy là tôi chưa tự tin mình đấy chứ.

- Và sự hoài nghi ấy kéo dài đến bao giờ?

- Bao giờ tôi bỏ được ý nghĩ là anh giấu giếm tôi những điều bí mật của anh.

- Có phải cô có ý nói đến câu chuyện ở Mu-khen không?

- Ở Mu-khen ở Bông-vin và ở Xanh Rê-mi...

- Cô đang bị tính thóc mách của đàn bà làm khổ chứ gì?

- Không, tôi khổ vì... - Mô-níc đứng phắt dậy - Chúc anh ngủ ngon! - Nàng thét lên rồi vụt biến mất sau cửa.

Ăn qua quít cho xong bữa rồi mặc tròi khuya, Hen-rích mò đến gặp Lút.

Lút nửa nằm nửa ngồi trên giường, dưới đầu gã kê một chõng gối.

Cạnh đấy một đĩa thức ăn, một cái gạt tàn thuốc lá và chai rượu Đức đặt trên chiếc bàn nhỏ. Mấy chai không vớt lỏng chỏng dưới gậm bàn và gậm giường.

- Cậu làm sao thế, Lút? Quy rồi à? Mà tại sao trong phòng bừa bộn thế này? Lính hầu!

- Dạ, thưa Thượng úy!- Tên lính hầu ba chân bốn cẳng chạy vào, đứng sững trên ngưỡng cửa.

- Dọn dẹp ngay lập tức! Nhanh lên!
Tên lính hầu bắt đầu thu dọn chai lọ. Thấy trong số đó có một chai hũy còn đầy, Lút cúi xuống nhặt lên và nhét vào dưới gối.

- Cậu giấu lại làm gì đấy, hử Lút?

- Để uống! Hôm nay, ngày mai, ngày kia! Ngày nào cũng uống!

- Cậu làm sao thế?- Hen-rích lo lắng. Anh biết là chưa bao giờ Lút uống rượu một mình, mà lại uống nhiều như thế. Đôi mắt gã long lanh khác thường trên khuôn mặt phò phạc ủ ê - Cậu ốm à?

- Ốm? Không, tớ khỏe hơn lúc nào hết. Và chính vì tớ khỏe nên tớ không thể nào để cho đầu óc tớ tỉnh táo được!

Lút vội lấy chai rượu uống dở trên bàn ghé vào môi.

Hen-rích giăng lại, để vào chỗ cũ.

- Cậu điên à, Lút?

Lút im lặng đứng lên.

- Cậu sẽ nói gì, nếu Mi-le chẳng hạn ập vào phòng cậu? Hẳn nghênh ngang, cứ để nguyên cả giày dép nằm lăn ra giường cậu, rồi đòi cậu hoặc ra khỏi phòng, hoặc nằm dưới đất. Cậu sẽ đối xử ra sao?

- Mình sẽ tổng cổ hấn đi, ném hấn xuống cầu thang.

- Thế thì lạ nhỉ, chúng ta đòi hỏi cái gì ở dân Pháp kia chứ?- Lút rít lên dữ tợn, nắm tay lại, rồi hùng hổ vung tay lên, chai rượu uống dở bay vào góc tường kêu đánh choang một tiếng, mảnh chai bắn tung tóe.

Tên lính hầu nhốn nhác ló đầu nhòm vào cửa.

- Vào mà nhật đi, rồi cú về nhà, hôm nay chúng tôi không cần anh nữa
- Hen-rích hạ lệnh. Anh không muốn cho những lời nói đáng chú ý của gã đại úy đã tỉnh đột ngột lọt vào tai một kẻ lạ mặt nào hết.

- Lút, cậu nên nằm nghỉ đi, cậu khó ở trong người đấy!

Hen-rích quay sang phòng bên lấy khăn mặt nhúng nước rồi đắp lên trán Lút. Anh kéo Lút nằm xuống.

- Tớ có ốm đâu!

Không nghe lời phản kháng của Lút, Hen-rích móc trong túi ra một gói thuốc bột đưa cho gã.

- Gì đấy?

- Thuốc ngủ.

- Cậu hãy đưa cho tớ loại nào mạnh hơn nữa để tớ được yên giấc ngàn

năm. Ví tự tặng mình một viên đạn vào óc kể cũng run tay đấy.

- Cậu mất trí rồi phải không?

- Còn cậu, nếu cậu trông thấy Mi-le nó đẩy năm người đàn ông... xuống vực thăm... và bắn vào bụng người đàn bà chữa hai viên đạn một lúc, chắc cậu không mất trí đấy phỏng? Cậu có hiểu không, đối với một người đàn bà có mang! Chao ôi, tớ không thể nào, không thể... Tớ không thể quên được hành động đó - Lút điên cuồng hét lên. Gã run bắn cả người. Những câu nói của gã bị đứt quãng vì những tiếng nức nở. Đấy mới thật sự là triệu chứng của bệnh thần kinh.

Hen-rích biết rằng trong những lúc ấy cần phải im lặng và không nên hỏi han gì hết. Anh ép Lút uống gói thuốc ngủ, rồi lấy chăn đắp lên tận cằm cho gã, và cho gã uống nốt chỗ rượu trong chai để người gã chóng ấm trở lại.

- Nằm xuống và cố ngủ đi.

- Ngủ... tớ không ngủ được đâu... đã ba hôm rồi tớ không hề chớp mắt! Từ ngày Mi-le nó...

- Im! Cậu nghe đây, không được nói gì hết! Tớ bịt tai lại, cóc thèm nghe cậu nữa.

Nửa giờ sau thuốc ngủ đã ngấm. Lút thiếp đi.

Hen-rích không muốn để gã nằm một mình, dù anh hãy còn mệt lử sau cuộc hành trình vừa qua. Anh lấy tấm áo choàng cũ của Lút để kê đầu rồi nằm xuống đi-văng, nhưng chưa ngủ được ngay.

Đêm hôm ấy trôi qua thật êm đềm, sáng, tên lính hầu mò đến. Hen-rích

dặn hẳn đừng đánh thức Lút, rồi đi sang phòng tham mưu.

E-véc niềm nở tiếp anh, nhưng lần này lão chẳng nói chẳng rằng. Trên ống tay áo bên trái của lão vẫn còn mảnh băng tang, mặc dầu ngày để tang đã chấm dứt.

- Tôi đã sáu mươi lăm tuổi đầu rồi mới thấy đây là những ngày đen tối nhất trong lịch sử chiến đấu của nước Đức. Hồi thế kỷ thứ mười hai trận chiến thắng Xê-đăng của ta vô cùng huy hoàng! Đến nay, cái vĩ đại của trận chiến thắng Xê-đăng đã bị lu mờ trước trận thất bại ở hai bên bờ sông Vôn-ga rồi!

- Tôi nghe ba tôi bảo là ở Bộ Tổng tham mưu hiện nay người ta đang nghiên cứu kế hoạch của những chiến dịch mới, những chiến dịch chẳng những có khả năng xoay lại tình thế, mà còn...

E-véc xua tay thất vọng:

- Tôi cũng muốn tin tưởng lắm... Rồi tương lai sẽ chứng minh! Thôi, bây giờ anh đi mà nghỉ. Nếu có công việc tôi sẽ gọi.

Ăn trưa xong, Hen-rích lại đến chỗ Lút, nhưng vì quá mệt sau ba đêm mất ngủ nên gã chưa dậy.

Có nên đi gặp Mi-le để thăm dò xem cái gì đã ảnh hưởng đến Lút không? Hen-rích bèn gọi đây nói cho Mi-le. Nhưng người trả lời anh lại là Đô-ghen. Gã cho biết Mi-le đi vắng từ hôm qua, có lẽ gần tối hẳn mới về.

Đành trở về phòng riêng vậy.

Buổi chiều, Lút đến gặp Hen-rích với một nụ cười bối rối. Gã đã đỡ hẳn, nhưng người còn yếu lắm. Rõ ràng những xúc động trong mấy ngày gần đây làm cho cơ thể gã bị mòn mỏi.

Bây giờ gã có thể bình tĩnh kể lại nguyên nhân bệnh tình của mình. Nguyên là Mi-le không cho gã biết trước, bất thành linh gọi gã ra pháp trường để chứng kiến vụ sát hại sáu người dân Pháp, trong đó có một phụ nữ đang có mang. Tấm thảm kịch đó đã tác động mạnh đối với Lút, thậm chí vừa về đến nhà gã lăn đùng ra ốm ngay.

- Hen-rích ạ, sau vụ ấy tớ lấy làm hổ thẹn vì phải mặc bộ quân phục sĩ quan này. Điều làm tớ uất ức nhất là tớ phải cam mờ, phải che giấu những ý nghĩ của mình. Tớ mà hé miệng ra thì chính tay Mi-le sẽ đẩy tớ xuống vực thẳm chẳng khác gì mấy người Pháp kia.

- Ủ, Mi-le có thể đang tay làm việc ấy đấy...

Tiếng chuông réo lạnh lạnh, Hen-rích cầm lấy ống nghe.

- Vâng, Hen-rích đây. Sao? Được, tôi sẽ đến ngay!

- Hay thật, lời cầu nguyện của cậu đã vang đến tai thượng đế rồi đấy, Lút ạ. Các bố du kích đã "xoi" đúng Mi-le rồi, hẳn cho gọi mình với Dô-ghen đến gặp hẳn ngay bây giờ.

- Hình như trên thế giới này hãy còn Thần công lý! Thế bây giờ hẳn nằm ở đâu, ở nhà ai?

- Không, Dô-ghen cho biết hẳn đang nằm nhà thương. Nếu mình về sớm, mình sẽ đến đây kể hết chuyện cho cậu nghe.

Dọc đường đến nhà thương, Dô-ghen bảo với Hen-rích là Mi-le được chở đi hai giờ trước đây và đã kịp thời mổ xẻ. Gã không rõ Mi-le bị trúng đạn ở đâu, nhưng gã tin là vết thương xoàng thôi, nếu không thế thì người ta đã đưa hẳn đi Săm-bê-ri rồi chứ không để lại Xanh Rê-mi, nơi chỉ có cái nhà

thương cả mềng này.

Mi-le được dành một buồng riêng trên gác hai... Bác sĩ đưa hai người vào tận cửa và dặn trước:

- Sau khi mổ, bệnh nhân cần được yên tĩnh! Tôi tha thiết yêu cầu các ông không nên ngồi lâu quá.

Lời dặn đó chẳng qua là một thủ tục thông thường, bệnh nhân vẫn khỏe, tuy người hơi mệt và xanh.

Mi-le kể cho Hen-rích và Đô-ghen nghe việc xảy ra. Chiều hôm qua một đội du kích khá đông tấn công vào đại đội bộ binh bảo vệ đỉnh đèo cao quét sạch cả đại đội ấy rồi ào ạt kéo xuống núi. Mi-le từ đâu lại dẫn xác đến đó, chẳng còn đường nào thoát nên phải hai tay hai súng chống cự, không may một mảnh lựu đạn của du kích cắm phập vào chỗ xương bả vai trái.

- Này, chỉ còn nửa phân nữa thôi thì mảnh lựu đạn trúng phổi!- Giọng Mi-le kiêu hãnh. Bây giờ mọi việc đã kết thúc một cách bình an vô sự, hẳn tự hào, ra điều ta đây cũng có tham gia vào trận đánh - vết thương này chắc hẳn sẽ có một chiếc mề đay bù lại, và nó còn là một chiến công cho tổ quốc nữa đấy.

- Ông xen vào cái chuyện ấy vô ích quá, ông Mi-le ạ, vì nó có thể đưa đến một kết quả tai hại hơn thế nhiều - Hen-rích nói có vẻ trách móc - Thế còn cái lũ bảo vệ đỉnh đèo biến đi đằng nào?

- Sau phút đầu tiên bị tấn công như vũ bão chúng tan tác chẳng còn một tên. Phúc đức cho tôi đã kịp thời chui vào xe... Bây giờ gồm lắm, bọn du kích có thể đánh úp bất cứ lúc nào. Một đoàn đông như thế từ trên núi tràn xuống đòi hỏi chúng ta phải đề phòng thật cẩn thận. Dĩ nhiên là Bộ tư lệnh sư đoàn sẽ thi hành mọi biện pháp cần thiết, nhưng sở SS của chúng ta cũng

cần ra tay. Tiếc là tôi phải nằm một chỗ khi có công việc cấp bách. Tôi gọi các ông đến đây để bàn xem có nên tìm người giúp Dô-ghen trong thời gian tôi bị thương không? Còn vết thương này thì phải lập tức báo về Li-ông...

Hen-rích liếc nhìn Dô-ghen. Đôi má hồng hào của gã vụt đỏ ửng, môi gã run lên giận dữ.

- Xin lỗi hai ông cho tôi được phát biểu trước với tư cách là một người tham gia ý kiến. Theo tôi thì, thưa ông Mi-le, ông Dô- ghen thừa sức đảm nhiệm chức vụ thủ trưởng, ngay cả trong những ngày sóng gió này. Mặc lại ông phải nằm nhà thương cũng không lâu lắm cơ mà. Tất nhiên là công việc của ông Dô- ghen sẽ bề bộn hơn, nhưng ông ta vẫn có thể nhờ tôi giúp đỡ trong những việc không có tính chất bí mật quan trọng.

- Rất sung sướng vì ý kiến của chúng ta thống nhất với nhau. Vấn đề đưa người mới vào chỉ tổ làm cho công việc thêm rắc rối và làm cho ông Dô-ghen phải bỏ bê cả việc chính, vì nào phải hướng dẫn công việc cho họ, nào giúp họ làm quen với hoàn cảnh, thế là thêm phức tạp lồi thoi... Còn ý kiến ông hứa giúp cho một tay thì quý hóa quá! Thú thật là tôi chả dám nghĩ đến việc nhờ vả đó.

- Giờ thăm bệnh nhân đã hết!- Bạc sĩ thò đầu vào cánh cửa hé mở gặt gông báo tin.

- Thong thả, tôi cần dặn riêng ông Dô-ghen việc này nữa.
Hen-rích đứng lên:

- Thế thì tôi sẽ không làm phiền các ông. Tôi xin đợi ông Dô- ghen ở tại phòng đợi hoặc trong ô-tô vậy.

"Tất nhiên, giá mà nghe được câu chuyện giữa chúng với nhau thì tốt, nhưng không nên để cho Dô-ghen thấy là mình chú ý đến công việc của sở

SS - Hen-rích vừa nghĩ bụng vừa lần xuống theo bậc thang - Thằng này tinh hơn Mi-le, vả lại nó không phụ thuộc vào mình như Mi-le. Khó nhỉ. Nhưng phải tìm cho ra chỗ yếu của tên có "tâm hồn quý tộc" kia... Hẳn đánh giá khả năng mình cao quá, cái đó đã rõ! Những lời hăn nói về đấng siêu nhân tỏ ra... Thật là tính muốn làm to! Những con người như thế thường hám danh và đầy lòng tự ái. Tạm thời cứ xoáy vào mấy điểm yếu ấy đã...".

Dô-ghen từ trong nhà đi ra làm đứt quãng những ý nghĩ của Hen-rích. Gã hí hửng ra mặt.

- Tôi thành thật cảm ơn ông đã đánh giá đúng khả năng tôi, thưa Nam tước - Đô-ghen vừa nói vừa chui vào xe. Sau khi nghe Hen-rích tâng bốc, ca tụng khéo một hồi hăn lấy làm khoái chí lắm.

- Thưa Nam tước, Nam tước quả là một nhà tâm lý học tinh tế và là một con người ăn nói lịch thiệp. Bây giờ cũng chưa muộn lắm, tôi sẽ vô cùng hân hạnh, nếu được tiếp Nam tước tại nhà riêng một lúc. Chúng ta sẽ tiếp tục chuyện trò bên cốc cà- phê đặc. Tiếc là tôi không thể mời một cách khác hơn, vì hôm nay còn bận việc, vả lại tôi cũng cần tiếp sức để thức đêm.

- Uống cà-phê đặc để nói chuyện triết lý - trường hợp này ở Xanh Rê-mi hiếm có thật. Lấy làm hân hạnh nhận lời mời của ông. Tôi đang nhớ cà-phê và thèm chuyện triết lý đấy! - Hen- rích cười xòa.

Mùi xì-gà và cà-phê tỏa khắp ngôi nhà ba gian nhỏ bé của Đô-ghen. Rõ ràng mấy gian nhà này ít khi được thông hơi nên những mùi kia đọng lại thành một bầu không khí ngọt ngào. Trên tường, dưới sàn đều căng những tấm thảm mềm mại, cửa sổ đều che màn, ngoài ra còn la liệt những tượng, lọ, chai lọ con. Trơ trẽn nhất là bức chân dung to tướng của Nít¹ lồng trong chiếc khung thô sơn đen, không trang điểm gì hết.

Thấy Hen-rích nhìn bức ảnh, Đô-ghen cảm động nói:

- Người cha tinh thần của tôi đấy! Không bao giờ tôi rời bức ảnh này đâu! Những quyển sách kia cũng thế.

Dô-ghen đến gần giá sách rút từ ngăn trên cùng ra mấy quyển sách bìa cứng quý giá. Trong đó có những quyển "Thiện và ác ở phía bên này", "Da-ra-tua-stra đã nói như vậy", "Chiều tà của thiên thần" do Nít viết, và quyển "Đời tranh đấu" của Hít-le.

Muốn thoát ra khỏi bầu không khí ngột ngạt để được thở hít khí trời trong lành nên Hen-rích định kiểm soát chuồn nhanh, nhưng lúc đó, tên lính hầu đã mang cà-phê, chanh, và một chai rượu ngọt ra.

Hai người vừa uống cà-phê vừa triết lý. Dô-ghen tỏ ra ít nhiều ngả theo trào lưu triết học tân thời. Gã còn đọc dăm ba câu triết lý cổ của Đức. Những hiểu biết nông cạn đó không đủ để suy luận được chính xác nhưng cũng tạm đủ cho một tên dốt

nát bịp đòi. Gã bác bỏ lý luận của Căng và Hê-ghen², chê giễu Mác, rồi vừa vỗ vai Hen-rích vừa khoác lác về thiên tài của Nít. Gã xem Nít là một lá cờ đầu đã mở ra kỷ nguyên mới của giống nòi chiến thắng, giống nòi ấy sẽ vượt lên trên giới hạn ngăn cách điều thiện và điều ác, và sẽ vươn tới đỉnh cao chói vót, nơi thượng đế ngự trị. Nghe những lời nhảm nhí đó Hen-rích bấm bụng để khỏi bật cười. Còn Dô-ghen thì lấy làm hời dạ là mình đã tìm được một "vị thánh giả" chăm chú mà gã cho là người bạn cùng chí hướng.

Chốc chốc câu chuyện lại ra ngoài đầu đề triết lý, chuyển sang tình hình hoạt động ráo riết của du kích.

Hen-rích lại nhắc với Dô-ghen là anh sẵn sàng giúp gã trong thời gian Mi-le nắm nhà thương, nếu cần thiết.

- Thừa Nam tước, tôi hết sức vui mừng được Nam tước giúp đỡ. Nhưng trước tiên tôi muốn ngỏ vài lời... Nếu Nam tước cho phép, tất nhiên...

- Ô, ông cứ tự nhiên!

- Tôi thấy Nam tước xử thế không được thận trọng lắm, có phần nào nhẹ dạ trong việc chọn bạn...

- Ông muốn nói việc gì vậy?

- Nam tước hãy nhớ lại hết những người mà mình có cảm tình rồi cho tôi biết, Nam tước có hoàn toàn tin chắc vào bọn họ không?

- Hiểu rồi, hiểu rồi, ông Dô-ghen yêu quý ạ, té ra ông có ý ấy đấy! Xin cảm ơn ông. Nhưng trong mỗi sự giao thiệp với phái yếu tôi chỉ chú ý có mỗi một điều: con bé này xinh hay xấu! Vì phụ nữ cũng như đấng siêu nhân của ông, họ có quyền làm bất cứ điều gì mà ta không có quyền chạm đến họ.

1. Nít (Nietzsche) nhà triết học Đức về cuối thế kỷ thứ XIX (N.D).

2. Căng (Kant) nhà triết học Đức về thế kỷ thứ XVIII, Hê-ghen (Hégel) nhà đại triết học Đức về đầu thế kỷ thứ XIX (N.D).

- Nam tước tưởng thế à? Nhưng nếu tôi bảo rằng anh của cô Mô-níc là một thằng giặc thì sao?

- Vô lý! Gia đình ấy nền nếp lắm.

- Đáng buồn là tôi làm cho ông phải thất vọng nhưng vấn đề là như thế. Hôm qua, trong lúc hỏi cung một tên du kích bị tóm cổ tôi mò ra được cái chi tiết lý thú đó trong tiểu sử của cô Mô-níc. Còn có thể là chính cô ta...

- Hừ, khốn nạn thật! Được lắm, ông đã báo cho tôi biết trước, xin mang ơn ông! Phải giám sát cẩn thận hơn nữa...

- Tôi để ý cô ta lâu lắm rồi. Cô ta thường lui tới cái sạn nhà máy điện ấy, hình như thậm thụt gì với thằng chồng chưa cưới thì phải. Trước kia tôi cho đó là việc tự nhiên cũng như bao nhiêu trường hợp khác mà thôi. Nhưng tên du kích bị tôi hỏi cung, làm việc ngay trong nhà máy điện ấy, làm cho tôi tin rằng những cuộc gặp gỡ của cô Mô-níc với tên thợ nguội Phơ-răng-xoa không giống như những cuộc gặp gỡ của bao nhiêu cặp tình nhân khác.

- Quả thật đây là lần đầu tiên tôi được biết cô ta đã hứa hôn! Thế thì tính kiêu kỳ của cô ta vụt đi đằng nào mới được! Không, vô lý lắm, kẻ tình địch của tôi mà lại là một tên thợ nguội tầm thường. Đũa mốc mà dám chòi mâm son! Ông Đô-ghen, ông cho tôi được thỏa chí tò mò một tí nào, mong ông cho phép tôi gặp mặt tên du kích đó.

- Việc ấy thì dễ thôi, nhưng không thể gọi ngay hôm nay được đâu, vì nó hứa sẽ cung cấp cho tôi một vài tin tức gì đó, nên tôi tha nó rồi. Bao giờ tôi gọi nó lên tôi sẽ báo ngay cho Nam tước.

- Không bao giờ tôi nghĩ rằng mình lại có thể bị mọc sừng như vậy.

- Nếu cô Mô-níc lợi dụng tình quen biết với Nam tước để moi tin tức cho du kích thì sao?

- Thì cô ả chỉ toi công dã tràng thôi!... Tôi cũng biết nguyên tắc lắm chứ. Đồi nào tôi lại đi ba hoa về công việc của mình với bọn con gái, ngay đến những tin tức không hay tôi còn giấu kín nữa là.

- Thưa Nam tước, tôi báo cho Nam tước biết, những điều tôi đã nói với Nam tước, bây giờ đều là việc bí mật riêng giữa Nam tước với tôi thôi. Ngay

đến ông Mi-le cũng chưa biết được sự nghi ngờ của tôi. Tôi với Nam tước sẽ tiến hành việc kiểm tra này.

- Được, tôi sẽ giúp ông.

- Việc này cũng đơn giản thôi: Ngày mai tôi đưa cho Nam tước một tài liệu, có vẻ như bí mật lắm, Nam tước bỏ nó trong phòng riêng rồi đuổi tên lính hầu ra ngoài, làm sao cho cô Mô-níc đừng biết được. Còn mọi việc về sau là trách nhiệm của tôi. Nam tước đồng ý chứ?

- Tôi coi việc giúp đỡ ông trong công tác này là một vinh dự. Và tôi hy vọng một ngày gần đây sẽ đền đáp lại được công ơn của ông đối với tôi hôm nay. Ông đã mở mắt cho tôi thấy sự thật. Dù tên kia có phải là chồng chưa cưới của Mô-níc hay không thì tôi vẫn là kẻ bị lừa dối. Nhưng tôi không tha thứ cho bất kỳ đứa nào đã dám đánh lừa tôi.

Bây giờ đến gặp Lút thì muộn quá, nên sau khi chia tay với Đô-ghen, Hen-rích vội vã quay về khách sạn. Đọc đường anh cố không nghĩ đến những việc chẳng lành mà anh đã dò la ra. Cần phải bình tĩnh, để cho bộ óc được thư thái. Nhưng dù không nghĩ nó cũng cứ đến. Không khí trong lành như một thùng nước thánh, gội sạch sự mệt mỏi trong người Hen-rích và anh thấy mình đã sẵn sàng để xuất trận.

Đúng, phải chiến đấu. Và cuộc đấu trí với Đô-ghen hẳn là một cuộc đấu trí nảy lửa. Đô-ghen đã nắm được đầu mối, thế là sớm muộn rồi đầu mối này cũng sẽ dẫn gã vào tận ổ, nếu không kịp thời cắt đứt nó ngay từ bây giờ. Nhưng bằng cách nào mới được? Trước hết phải diệt ngay cái tên đã cung khai! Nó có thể gây rắc rối. Việc này vô cùng quan trọng, vì Đô-ghen đã lần đúng vết: Phơ-răng-xoa - Mô-níc, Mô-níc - Phơ-răng-xoa. Rồi từ đầu mối này chắc chắn Đô-ghen sẽ tìm thấy mối khác, nhưng không phải ngày một ngày hai gã có thể mò ra ngay. Hơn nữa việc thả hai người du kích trên đồi không phải chỉ có bà Tác-van và bà nông dân già biết, mà một vài

anh em du kích cũng đã biết, có thể trong số đó có cả tên phản bội. Nếu đúng thế thì Đô-ghen sẽ nắm đúng mối: Hen-rích - Mô-níc- Phơ- răng-xoa. Vậy trước tiên phải tính cái tên chỉ điểm kia.

Đêm hôm ấy, Hen-rích trằn trọc mãi, và sáng hôm sau anh đi ăn lót dạ sớm hơn thường lệ. Nhưng lúc ấy Mô-níc cũng đã ra khỏi nhà để lo việc gia đình. Hen-rích gặp nàng ngoài đường, gần phòng tham mưu.

- Mô-níc, tôi cần nói với cô một việc rất quan trọng. Ngày hôm nay cô phải ở nhà, không được dời đi đâu một bước. Tôi sẽ cố về nhanh, nhưng có thể tướng E-véc sẽ giữ tôi ở lại. Dù sao cô cũng cứ chờ cho đến khi tôi về. Nói chuyện lâu ngoài đường không tiện cho chúng ta, vì vậy bây giờ tôi không thể nói tỉ mỉ cho cô biết được. Chỉ có thể nói vắn tắt là chúng đang theo dõi cô.

Hen-rích mỉm cười, bắt tay Mô-níc rồi lẩn vào sau cửa của ngôi nhà phòng tham mưu đóng. Mô-níc vui vẻ vẫy tay theo anh. Không một khách quan đường nào bắt gặp màn kịch ngăn ngủ đó, thậm chí họ cũng chẳng nghĩ rằng hai quả tim của người sĩ quan vui tươi và của nàng thiếu nữ xinh đẹp đang cười mỉm mỉm kia cùng hoà nhịp một cách lo lắng.

- Thưa Thượng úy, có điện gửi Thượng úy đấy - Tên trực ban báo cáo.

- "Mười sáu giờ hai mươi hôm nay em sẽ đến Săm-bê-ri. Anh nhớ ra đón em. Béc-ti-na".

"Mày cần cái khi gì ngày hôm nay?" Hen-rích lăm bẫm rồi đọc lại bức điện lướt nữa và xem ngày. Béc-ti-na đánh điện lúc sáu giờ sáng hôm nay.

Hen-rích gõ cửa phòng giấy E-véc.

- Thưa Trung tướng, hôm nay có công tác gì không ạ?

- Hôm nay à? Không!

- Thế thì xin phép Trung tướng cho tôi trình bày một yêu cầu.

- Anh cứ nói.

- Vừa rồi tôi nhận được bức điện của cô cháu gái ba tôi. Cô ấy bảo tôi khoảng hơn bốn giờ ra Săm-bê-ri đón cô ấy. Nếu Trung tướng cho phép...

E-véc xem đồng hồ:

- Thật lúc nào anh cũng gặp may mắn, khoảng ba mươi phút nữa đội bảo vệ sẽ đưa Đô-ghen đi Săm-bê-ri bằng xe riêng của tôi để đón một phái viên tuyên truyền từ Bộ tham mưu đến. Anh có thể đi cùng với họ.

- Xin đội ơn Trung tướng!

Đô-ghen hết sức mừng rỡ được biết sẽ có người bạn đường là Hen-rích, và hứa đúng nửa giờ nữa sẽ đánh xe đến đợi anh tại khách sạn.

Hen-rích không về phòng riêng, anh sục đi tìm Mô-níc. Anh nói vội vàng:

- Hoàn cảnh buộc tôi phải đi ngay bây giờ. Cùng đi với tôi có tên Đô-ghen. Đây, chính tôi muốn nói để cô đề phòng tên ấy đấy. Nó cho tôi biết là cô thường vắng nhà luôn, và chính tên nội gián nằm trong nhà máy điện đã nghi ngờ cô và Phơ-răng- xoa lại là một tên du kích. Đô-ghen đã ra lệnh theo dõi cô thường xuyên đấy, cố nhiên là cả Phơ-răng-xoa nữa. Vậy cô tự liệu lấy. Bây giờ tôi phải đợi Đô-ghen ở ngoài cửa khách sạn. Nhớ đừng để nó nhìn thấy chúng ta đứng với nhau.

Nghe thấy tiếng máy nổ vang gần cửa, Mô-níc nhanh nhẹn nấp vào sau

quầy hàng, chưa nói được lời nào cả. Nàng chỉ kịp ngược nhìn Hen-rích một cách biết ơn.

- Ông đi đón ai mà long trọng thế kia - Hen-rích hỏi Đô-ghen khi anh nhìn thấy năm tên lính mang tiểu liên chạy theo xe.

- Thừa Nam tước, tôi đi đón ông Phai-phe.

Hen-rích nhún vai, anh chưa nghe cái tên ấy bao giờ.

- Thế nào, Nam tước không biết ông Phai-phe à? - Đô-ghen ngạc nhiên
- Đó là một trong những nhà hùng biện của nước Đức, cánh tay phải của Ghê-ben đấy.

Hen-rích và Đô-ghen tìm thấy Phai-phen trong cuộc mít tinh và cả hai được nghe luôn hai bài diễn văn của Xi-xê-rông¹ đời nay: Phai-phe to béo, bụng phệ, quả là nhà đại hùng biện. Hẳn là hải không biết bao nhiêu lần về vấn đề "Sta-lin-gờ- rát". Hẳn phun ra hàng tràng những con số, những tên làng xóm mà không cần nhìn vào giấy, hay nhìn vào quyển số đang cầm trong tay. Theo hẳn thì nguyên nhân thất bại của trận Sta- lin-gờ-rát là việc kéo phòng tuyến ra dài quá và việc vận chuyển lè mè. Khi nào chiến tuyến được rút ngắn, quân đội của Quốc trưởng mới thêm được sức mạnh, và trong năm 1943 chúng ta nhất định sẽ trả thù được cho những đồng đội đã bỏ mình ở hai bên bờ sông Vôn-ga.

Phai-phe nói hùng hồn, sôi nổi. Giọng hẳn khỏe, hấp dẫn, khi thì hạ thấp trầm trầm vừa đủ vang tới những hàng xa nhất, khi thì sang sảng cất cao trên đầu đám đông. Hen-rích theo dõi vẻ mặt của bọn thánh giả và phải công nhận rằng nghệ thuật diễn thuyết của Phai-phe có ảnh hưởng đến mọi người: đám lính tráng đã cùng hẳn hét lên tiếng "hố"² khi hẳn muốn, và họ suýt chảy nước mắt khi giọng hẳn hạ thấp, run run một cách bi thảm ở những chỗ cảm động nhất trong đoạn nói đến sự tan rã của đạo quân Pa-u-

lút.

Khi hết phần hai của buổi mít tinh, Dô-ghen mới gặp được Phai-phe, nhưng hăn bảo là từ lúc ấy cho đến tám giờ tối hăn chưa thể rời khỏi Săm-bê-ri được vì hăn còn bận diễn thuyết thêm ở mấy nơi nữa.

- Thừa ngài Phai-phe, tôi xin nhắc là tình hình của chúng tôi ở đây không được yên ổn lắm đâu, tốt hơn là chúng ta về sớm đi, nếu không thì cũng ngủ lại Săm-bê-ri, sáng mai hãy về - Dô-ghen góp ý kiến.

- Sĩ quan trong quân đội của Quốc trưởng mà cũng sợ bóng tối à? Tôi cứ tưởng rằng chỉ có trẻ con mới sợ nó thôi chứ - Phai-phe nói đùa rồi đưa mắt nhìn đám đông đang xúm đen xúm đỏ quanh hăn, vẻ dương dương tự đắc.

1. Xi-rê-rông: nhà hùng biện cổ La Mã (N.D).

2. Hoch: tiếng Đức có nghĩa là hoan hô (N.D).

Những người đứng quanh đấy cười rộ lên, Dô-ghen đỏ mặt bỏ đi. Gã phàn nàn với Hen-rích:

- Rõ ràng lão Phai-phe này đếch biết gì về tình hình phức tạp ở cái đất này trong thời gian gần đây.

- Ông Dô-ghen, tôi cho rằng ông báo trước với khách sự nguy hiểm của việc đi đêm là đúng lắm. Tính khinh suất của ông ta làm tôi ngạc nhiên vô cùng. Rồi chúng ta xem lòng gan dạ của ông ấy đến mức nào nếu quả thật tối nay các bố du kích úp đúng vào chúng ta! Mình là con nhà lính quen nguy hiểm rồi, còn ông ta chỉ là chuyên gia tán phét, cả đời chưa ngửi mùi thuốc súng bao giờ, đúng vậy.

Dô-ghen phải giấu nỗi lo lắng của gã. Gã không dám thú nhận với Hen-rích rằng gã rất sợ đi đêm, nhất là dạo này một đội du kích khá đông đã xuống núi.

Đứng mười sáu giờ hai mươi, Hen-rích và Dô-ghen đón Béc-ti-na ở ga xe lửa.

- Ngọn gió lành nào đã đưa cô đến vùng của chúng tôi vậy?- Hen-rích cất tiếng hỏi Béc-ti-na khi ả vừa bước xuống bậc toa.

Béc-ti-na diện bộ quân phục duyệt binh.

Dô-ghen liếc nhìn Béc-ti-na không giấu nổi lòng cảm phục.

- Thừa Nam tước, đối với kẻ thạo điều khiển cánh buồm thì ngọn gió nào chẳng là ngọn gió lành... Còn đây là ai thế? - Béc-ti-na chìa tay về phía Dô-ghen - Anh Hen-rích, em có cảm tưởng hình như là những sĩ quan đẹp trai nhất của quân đội chúng ta đều tập trung tất vào sư đoàn anh. Thế chúng ta phải đi đâu và đi bằng cách nào bây giờ?

- Mọi việc đều tùy theo ý thích của cô: chiều nay có thể đi ô-tô, hoặc sáng mai thì đi tàu hỏa.

- Em đồng ý cả hai cách ấy, vậy anh muốn thế nào tùy anh.

Hen-rích đã thuê sẵn cho Béc-ti-na một phòng trong khách sạn sĩ quan, nhưng ả không thích nằm nghỉ. Trái lại ả muốn ăn cơm rồi đi dạo phố.

Sau khi chia tay, Dô-ghen đến gặp Phai-phe để thảo luận tỉ mỉ giờ lên đường, còn Béc-ti-na và Hen-rích thì rẽ vào tiệm ăn. Hai người thuê một phòng ăn riêng. Nhận thực đơn xong, người bồi bàn bỏ đi ra, Béc-ti-na liếc Hen-rích:

- Anh Hen-rích, giờ em là bạn láng giềng của anh rồi đấy.

- Sao, cô là bạn láng giềng của tôi à? Tôi nhớ rất rõ rằng trại tập trung của cô ở tận miền tây Bờ-rút-xi-a cơ mà.

Béc-ti-na so một bên vai lên và chìa về phía Hen-rích.

- Anh thật là một con người lơ đãng, anh hãy chú ý xem cái này này - Béc-ti-na lấy ngón tay gõ gõ vào chiếc lon mới toanh.

- Ồ, có thể chúc mừng cô đấy!

- Anh thấy chưa? Cái này chẳng những có nghĩa là thăng cấp mà còn có nghĩa thăng cả chức vụ nữa. Em đã được bổ nhiệm làm trưởng trại tập trung đặc biệt ở Pông-che, hình như cũng gần Xanh Rê-mi thì phải.

- Trại tập trung đặc biệt? Thế là nghĩa gì, nếu nói một cách nôm na thông thường.

- Nghĩa là em đã được đặc biệt tín nhiệm: Sau khi nhận trại, em phải qua một kỳ sát hạch, tức là phải đặt ra cho trại một chế độ nhằm biến đám tù binh kia thành một đàn gia súc biết làm việc và chẳng những họ sẽ quên mất tính ương ngạnh, mà còn không nhớ được mình là con người nữa.

Béc-ti-na nốc cạn cốc rượu cô-nhắc rồi rít một hơi thuốc lá. Đôi mắt to, màu xanh long lanh cuồn cuộn, hai cánh mũi nhỏ xíu rung rung, đôi môi mím chặt.

- Thế thì tôi chả hiểu tại sao mà cấp trên lại bổ nhiệm cô trông coi cái trại ấy? Vì dù sao cô cũng vẫn là đàn bà.

- Anh nên ăn nói lịch sự hơn: một người đàn bà xinh đẹp.

- Cái đó thì có ai dám chối cãi đâu, hướng hồ là tôi. Nhưng cô chưa trả lời câu hỏi của tôi cơ mà.

- Tiếc là anh chưa đến trại em để xem cái bọn súc sinh vô loại kia run sợ quy lụy trước mặt em. Đủ loại nhé: phụ nữ Pháp có, Nga có, Hà-lan có, Ba-lan có, Bỉ có... ngay đến mấy con Đức đã làm nhục nòi giống mình cũng có! ô, ở cái thế giới ấy mọi quyền hành đều nằm cả trong tay em, và em tự ý sử dụng chúng - A ưỡn người trên ghế, chớp chớp đôi mắt như đang ngắm một bức tranh ở đằng xa, rồi đột nhiên cười khanh khách.

- Béc-ti-na, cô làm thế nào mà nhảy trên bậc thang danh vọng nhanh đến thế? Chắc là cô có nhiều tiến bộ nhỉ?

- Còn phải nói, tiến nhanh như chớp. Em đã cải tiến hệ thống canh gác đám tù binh và chế độ đối với chúng. Ngoài ra em còn dày công nghiên cứu sở thích của cấp trên mình nữa... Khi có đám tù binh mới đưa đến, em chọn những đứa nào non nhất, xinh nhất, rồi tùy "gu" của từng vị mà dâng cho đúng loại. Hồi cuối năm ngoái em đã nhảy lên ghế trưởng trại rồi đấy.

- Thế này thì chỉ một loáng là cô leo cấp tướng thôi. Vì mãi hồi tưởng lại quá khứ, nên Béc-ti-na không nghe ra giọng châm biếm của Hen-rích và không nhìn thấy những ánh căm giận trong đôi mắt anh.

- Em đặt hết hy vọng vào trại tù binh mà em sắp sửa đến nhận việc để mưu địa vị cao nhất cho mình. Vừa rồi ở đấy bọn tù binh đã thịt mất lão trưởng trại, mục giám thị già, và một số tên lính bảo vệ. Ủy ban đặc biệt đã mướn mồi hôi điều tra vụ ấy, đã treo cổ nhiều đứa nhưng cũng chẳng tóm đúng đích danh thủ phạm. Trên ủy nhiệm em đặt cho trại này một chế độ thật hà khắc, và em vừa thảo xong chương trình hành động/. Ồ, em tin chắc rằng em sẽ đạt được mục đích dù bằng bất cứ cách nào, ngay cả việc treo cổ

từng ba đứa một nếu cần.

Hen-rích cảm thấy mặt mình tối sầm lại. Bộ mặt của Béc-ti-na lùi ra sau, trở nên bé choắt, giống hệt đầu con rắn độc, rồi lại vươn tới gần, khiến Hen-rích không còn phân biệt được những nét đặc biệt nữa.

- Anh làm sao thế, Hen-rích?- Nghe tiếng Béc-ti-na hỏi, anh mới sực tỉnh.

Con này sẽ không đến trại tập trung được. Làm thế nào bây giờ? Mình cũng chưa biết. Nhưng nhất định không để con này đến trại tập trung được"
- Anh hạ quyết tâm như vậy, nên lập tức thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn.

- Hả, anh nghĩ gì thế?

- Sau vụ bị du kích úp một vố đến nay, tôi đâm ra hay nhức đầu và hoa mắt bất thành linh như thế này.

- Khốn khổ!- Béc-ti-na đứng lên đi vòng qua bàn, đưa tay vuốt tóc Hen-rích.

Dô-ghen hiện ra làm gián đoạn cuốn phim diễn tình đó. Gã cho biết Phai-phe đã đồng ý cho phụ nữ đi theo, hẳn rất hài lòng, chỉ cần một điều là phải có mặt tại phòng tham mưu sư đoàn đúng giờ.

- Tám giờ tối họ rời Săm-bê-ri, Phai-phe và Đô-ghen ngồi trên ghế trước cạnh tên lái xe và Béc-ti-na cùng Hen-rích ngồi ở ghế sau.

Xe vừa chuyển bánh, Béc-ti-na liền ngả người vào Hen-rích và khoác lấy tay anh. Á thì thăm qua hơi thở.

- Em không ăn đứt được Lô-ra, cái con vịt bầu tẹt mũi của anh à?

- Cô ăn đứt cô ấy về mọi mặt đi chứ lị - Hen-rích mỉm cười ý nhị.

Béc-ti-na siết chặt tay anh tỏ lòng biết ơn rồi lùi ra. Phai- phe quay sang bên hỏi nhỏ Dô-ghen:

- Anh cho đi con đường này lúc chiều tối là nguy hiểm đấy phỏng?

- Đi ban ngày thì yên trí hơn - Dô-ghen không trả lời thẳng vào câu hỏi.

- Còn ông thì ông nghĩ thế nào, Thượng úy?

- Tôi cho là trong thời gian chiến tranh này thì ở đâu cũng đều nguy hiểm cả - Hen-rích điềm nhiên trả lời - Vừa mới hôm qua một đoàn du kích khá đông đã tràn xuống núi trong vùng này.

- Ông bảo thế nào, khá đông à?- Giọng nói của nhà hùng biện nổi tiếng nghe đã có vẻ khiếp sợ.

- Hơn một đại đội thôi.

- Liệu chúng có dám choảng ta không, nếu phía trước đã có một đội xạ thủ tiểu liên, phía sau là ba tay súng lục và một tài xế có tiểu liên.

- Ngài chú ý mà xem: đường không phải là đường thẳng, mà cong queo, lúc thì ngoặt bên này, lúc thì vòng bên kia, cho nên những chỗ ngoặt ấy...

- À, à, hiểu rồi - Phai-phe đồng ý vội vàng - Có lẽ, tốt hơn là chúng ta nên quay lại Săm-be-ri nhỉ?

Hen-rích thấy buồn cười. Anh nhớ lại thái độ kiêu căng của Phai-phe

lúc trưa, nhớ lại những lời khoác lác của hắn trong cuộc mít tinh: "Người Đức chỉ sợ có thượng đế, ngoài ra không sợ một kẻ nào khác".

- Nếu ngài muốn thì cũng có thể quay lại được, nhưng những thánh giá của ngài ở Săm-bê-ri sẽ bàn tán về việc này ra sao cơ chứ? Chúng ta có phải là trẻ con đâu mà sợ bóng tối, ông đã trót nói thế rồi. Mà bây giờ có lộn lại cũng đã muộn mất, vì bọn du kích có thể ở phía sau mà cũng có thể ở phía trước ta.

Phai-phe im lặng.

- Thế ngay quãng này có nguy hiểm không đấy? - Béc-ti-na khiếp đảm, thì thầm hỏi.

- Vô cùng nguy hiểm!

- Trời ơi, thế mà tôi lại mặc bộ quân phục này mới chết chứ.

Trong xe tràn đầy bầu không khí im lặng căng thẳng, mọi người đều suy nghĩ về một điều nhưng không ai muốn nói lên ý nghĩ của mình.

- Đáng lẽ ông phải nói cho tôi rõ ngọn ngành lúc còn ở Săm- bê-ri chứ không phải ở dọc đường mới nói như thế này đâu! - Bỗng nhiên Phai-phe the thé rít lên và nhìn Dô-ghen bằng con mắt đe dọa.

- Tôi đã nói với ngài rồi đấy chứ, nhưng ngài lại chế giễu tôi trước mặt công chúng!- Dô-ghen cự lại.

- Có trời biết được cái lũ bảo vệ nhà ông toàn là mấy thằng nhóc con chết tiệt kia, và ông cũng chẳng cho tôi biết trước qua tình hình nữa.

Chiếc xe mở hết tốc lực chạy như bay qua làng Mông Bò-rê- ôn nhỏ bé,

rồi con đường bắt đầu bò ngược lên trên.

- Có lẽ chúng ta ngủ lại làng này thôi nhỉ - Phai-phe quay lại hỏi Hen-rích.

- Ở đây thì thế nào ta cũng bị nơm như nơm cá ấy - Anh trả lời với chủ ý gây thêm lo sợ cho tên nhát gan đã từng lên tiếng củng cố tinh thần can đảm cho kẻ khác khi ở Săm-bê-ri.

Đường mỗi lúc một nhiều khúc ngoặt hơn, hai chiếc xe giảm tốc độ, chạy ì ạch, đầu chiếc này húc gần vào đuôi chiếc kia.

- Ra hiệu cho xe bảo vệ chạy nhanh lên! Có việc gì là chúng ta đểch kịp tháo lui nữa rồi!- Phai-phe tức giận quát lên.

- Ở quãng này thì xe không còn cách nào quay lại được nữa - Hen-rích ôn tồn giảng giải.

Máy rú rền rĩ. Hai tên tài xế không tài nào cho xe chạy nhanh được, chúng dậm ga, tiếng máy vang động giữa khu đồi núi.

- Bây giờ thì cách năm cây số họ cũng nghe thấy tiếng xe của chúng ta
- Hình như Hen-rích nói câu đó một cách bất ngờ.

- Chúng ta đỗ lại, tắt máy xe và chờ cho hết đêm nay mà không tốt chán đấy à? - Phai-phe hạ thấp giọng đến cung bậc trầm nhất.

- Không được, vùng này chính là vùng nguy hiểm nhất đấy.

Tất cả đều lặng thinh. Béc-ti-na run lấy bầy. Suốt mười cây số, họ ngồi im thin thít không ai nói với ai một câu. Những khúc đường ngoặt ít dần, nên xe hộ vệ bắt đầu bứt lên trước, giữ đúng cự li quy định cách xe sau khoảng bốn mươi thước. Họ đã gần đến dãy núi hình bán nguyệt ôm sát con đường.

Chiếc xe hộ vệ khuất một nửa sau chỗ ngoặt trước mặt... rồi khuất hẳn. Mọi người trút một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Bất thành linh một cái gì như tiếng sấm rền trên núi. Ngọn núi bên đường tưởng chừng nứt ra làm đôi, và từ trên cao những tảng đá ầm ầm đổ xuống, át hẳn những tràng tiểu liên đi dẹt.

Tên tài xế cố hết sức hãm phanh. Hen-rích thấy như mình bị tung về phía trước, và cảm anh va vào lưng ghế đau điếng.

Anh đạp tung cửa xe rồi chuồn ra ngoài.

Lấn vào sau xe, anh bò ra đến mép đường và tụt xuống rãnh. Một băng tiểu liên lướt qua đầu anh thành một vệt sáng. Hen-rích không ngóc đầu lên, quay mặt về phía núi và rút khẩu súng lục ra, sau đó anh mới cẩn thận nhìn quanh. Đằng trước, chiếc xe bảo vệ nằm nghiêng bên vệ đường. Một tên lính chết, xác vắt ngang thành xe, mặt úp xuống. Gần xe, năm súng sượt ba đũa không nhúc nhích. Chỉ nghe tiếng tiểu liên Đức điên cuồng gầm thét ở dưới hồ. Áp sát mặt xuống đất, Hen-rích liếc nhìn sang bên trái. Đô-ghen nằm cách anh có vài thước. Gã đặt khẩu tiểu liên trước mặt, rúc đầu xuống bắn loạn xạ vào núi. Gần đó, Hen-rích thấy khối thịt phì nộn của Phai-phe áp sát vào đá, sau hẳn, rõ ràng là Béc-ti-na. Anh thấy đôi chân đi tất vàng của ả thấp thoáng ở phía ấy.

Một loạt tiểu liên lại bay qua đầu Hen-rích, nhưng chẳng chạm vào ai cả.

Anh nghĩ bụng: "Mấy bố du kích muốn cột chặt bọn này xuống đất để bắt sống đấy thôi".

Hen-rích lại nhìn sang Đô-ghen. Gã đã thay đổi tư thế một tí, bây giờ có thể nom rõ bộ mặt hốt hoảng thảm hại của gã, bộ mặt của một tên đao phủ đã từng tra tấn chết hàng trăm mạng người, mà có thể đến hàng nghìn rồi và sẽ còn tiếp tục tra tấn giết chóc nữa với một tâm trạng khoái trá, Mi-le đã đặt cho gã cái tên "thi sĩ hỏi cung".

Hen-rích giơ súng lục bắn một phát. Đô-ghen lắc lư cái đầu rồi gục trán xuống báng súng tiểu liên, không cựa quậy nữa.

Hen-rích bèn úp mặt xuống đất nằm im. Mãi đến khi tiếng súng bắt thành linh im bật anh mới ngẩng đầu lên. Nhưng lúc đó ba mũi súng tiểu liên đã gí sát vào đầu anh.

- Đứng dậy! Giơ tay lên!

Hen-rích đứng dậy và trông thấy dưới hố ba đứa: Phai-phe, Béc-ti-na và tên lái xe từ từ đứng lên trước, nòng súng tiểu hên. Trong bóng tối mờ mờ nom mặt chúng hết như những chiếc mặt nạ trắng.

Một anh mang khẩu tiểu liên đến gần Đô-ghen. Anh ta nói với người du kích khác:

- Hắn đã xuống đến diêm vương rồi! Vỡ cả sọ ra kìa!

- Trói tất cả lại!

Hai người xông tới Hen-rích, một người nhanh nhẹn lục soát anh.

- Hừ, cái thằng chết tiệt! Nó có đến những hai khẩu súng lục!- Anh chàng kia rít lên giận dữ, cho tay vào rút nốt khẩu "mô-de" trong túi Hen-rích ra và đưa mắt nhìn khẩu súng lục to nòng nằm dưới đất.

- Chắc là cả hai khẩu đều không nạp đạn.

- Chúng chỉ hung hăng trước mặt dân lành thôi.

- A, thằng chó chết! - Một người du kích lấy hết sức giáng cho Hen-rích một quả đấm vào giữa mặt. Anh ngã lăn ra. Có tiếng nói:

- Đủ rồi! Lên xe về căn cứ! Nhanh lên!

Mấy người du kích lấy mũi súng đẩy Hen-rích, Phai-phe, Béc-ti-na và tên lái xe về phía xe rồi ra lệnh ngồi vào ghế sau. Sau lưng họ hai người du kích lăm lăm súng lục trong tay. Trên ghế trước cũng có hai người nữa. Một người chắc là chỉ huy, quát to:

- Quay về đường cũ, khẩn trương lên.

Chiếc xe chạy giật lùì khoảng chín chục thước. Trời tối, không bật đèn, đường hẹp nhưng xe không hề đâm vào chỗ nào hết. Nó vượt qua mấy đồng đá, hai bánh trước tụt xuống hố sâu rồi lại bò lên núi. Xe bị xóc mạnh hết chao bên này, lại sang bên kia khiến Hen-rích khi thì vập trán, khi thì vập thái dương vào đầu Phai-phe.

Cuối cùng, xe vượt ra khỏi khe núi, phóng bon bon trên mặt đường phẳng lì với một tốc độ kinh khủng. Độ một giờ sau họ dừng lại. Người du kích ngồi cạnh anh tài xế mở cửa xe và thì thầm với một người nào đứng trong bóng tối không trông rõ mặt, sau đó xe lại tiếp tục lao đi.

Đến khuya thì họ đến một làng miền núi. Tủ binh được dắt xuống từng người một và bị nhốt vào căn nhà chứa cỏ khô nong nặc mùi rơm, cỏ và mùi phân bò.

- Không ai bị thương cả chứ?- Sau khi nghe tiếng khóa cửa lách cách, Hen-rích khe khẽ hỏi.

- Tôi chẳng việc gì - Gã lái xe lên tiếng trước tiên.

- Còn ông, ông Phai-phe?

- Ồ, lạy chúa, đừng gọi họ tôi ra! - Tên phái viên tuyên truyền rên rỉ.

- Giấy tờ của ông bị thu cả rồi, thì họ ông người ta còn lạ gì.

- Phai-phe dở khóc, dở cười.

Hen-rích ngồi bệt lên đồng rơm. Lúc này bị một quả đấm bầy giờ đâm nhúc đầu ê ẩm, còn mắt trái thì mỗi lúc một sưng húp.

- Anh Hen-rích, anh Hen-rích - Béc-ti-na phều phào - Liệu chúng có bắn ta không anh nhỉ?

- Trước hết còn phải hỏi cung đã chứ!

Béc-ti-na ngã khụy xuống đồng rơm, nhưng ả lại vụt đứng lên ngay.

- Họ không có quyền đối xử với phụ nữ như thế này!

- Điều thứ nhất, đối với họ cô không phải là phụ nữ, mà là bà trưởng trại tập trung, nơi mà những bà mẹ, những người chị, và thân nhân của họ đang bị hành hạ, hai là...

- Thế anh cần hai chiếc quân hàm này hộ tôi mấy - Béc-ti-na ghé sát vai ả vào vai Hen-rích, nhưng anh tránh sang bên.

- Chỉ lo hã. Người ta moi hết giấy tờ của cô rồi cơ mà.

- Tại anh tất cả, tại anh mới nên nông nổi này! Tròi đất ơi, tôi theo anh để làm gì, làm gì kia chứ!

Hen-rích lặn vào xó nhà và ngồi xuống, áp bên má bị sưng vào bức tường đá lạnh. Miếng gạch đặc biệt đó đã làm dịu đau, và cái u dưới mắt teo đi đôi chút. Anh gồng hai cánh tay đang bị trói quặt sau lưng để thử xem sợi dây có chắc không. Nhưng cái nút không hề giãn ra, mà chiếc thừng lại lột mất một lớp da ở cổ tay. Biết là không thể gỡ trò gì được, anh đành ngồi

chờ trời sáng.

Một vệt mờ xám, lúc đầu nằm gần ngưỡng cửa, sau đó biến sang màu sáng soi rõ cả khuôn hình chữ nhật của cánh cửa, báo hiệu trời đã rạng đông. Vệt ấy dần dần trở nên phơn phớt hồng, rồi bỗng nhiên như một suối vàng phụt ra - những tia mặt trời tràn vào trên đồng rơm và trên bức tường phía sau.

Cánh cửa mở toang.

- Phai-phe, đi ra!- Tiếng gọi nghiêm nghị vọng vào. Tên phái viên tuyên truyền run lập cập, hốt hoảng lùi sâu vào bên trong.

- Ra ngay, ấm ớ!

Người du kích sẵn vào, túm lấy cổ áo Phai-phe lôi hẳn dậy.

- Đi! Nhanh lên!

Hắn lê cái xác nặng nề ra khỏi cửa, Mười phút sau họ gọi đến tên tài xế. Gã im lặng đứng lên và gửi lại một lời "vĩnh biệt" trước khi theo người du kích đi ra.

- Anh Hen-rích, tôi không thể, tôi không muốn, họ không có quyền!- Béc-ti-na vừa kêu vừa khóc - Anh nói họ là họ không có quyền gì hết! Anh có nghe thấy không? Anh sẵn của, anh có thể rút tiền cho họ! Ô, tại sao anh lại nhìn tôi như thế? Anh hãy rút tiền cho họ đi, rồi họ sẽ thả chúng mình ra! Tôi sẽ mang ơn anh, anh Hen-rích! Tôi...

- Hen-rích !- Ngoài cửa có tiếng gọi tiếp.

Theo người dẫn đường, Hen-rích bước ra mảnh sân tràn ngập ánh nắng.

Ánh nắng hắt vào mặt làm cho anh phải nheo mắt lại.

- Chào, xinh trai gớm!- Một giọng phụ nữ lọt vào tai anh.

- Với con mắt sưng húp, với mớ tóc bù rối lẫn vài cọng rơm, Hen-rích giống hệt một tên cướp đường.

- Rơi vào tay thằng này thì phải biết!- Người đàn bà khác phụ họa.

- Nhưng bây giờ thì hẳn cụp đuôi rồi! - Người du kích dắt Hen-rích nói để các chị phụ nữ yên lòng - Nào, đi ngay lên Ban tham mưu, thằng chết tiệt.

Trong phòng mà Hen-rích bước vào có ba người đang ngồi. Hai người ăn vận kiểu nông dân Pháp, và một người mặc bộ quân phục Đức đã cũ.

- Anh là ai? - Người Pháp có bộ ria bạc nhìn Hen-rích từ đầu đến chân. Hen-rích xưng tên, chức vụ, người có bộ ria bạc đối chiếu lời khai với giấy tờ cầm trong tay.

- Một nhân vật quan trọng! - Người mặc bộ quân phục Đức bập bẹ bằng tiếng Pháp.

- Anh biết địa điểm đóng quân của sư đoàn anh và số đồn xây trong các khu vực có dân chúng chứ?

- Tôi yêu cầu các ông đưa tôi đến gặp viên chỉ huy du kích! - Hen-rích phát biểu cứng cỏi.

- Hình như anh muốn bắt chúng tôi phải theo những điều kiện của anh phỏng? - Người mặc quân phục Đức cười gằn - Đồng chí Ô-li-ve, giải thích cho hẳn biết hẳn là một thằng tù binh chứ không phải hẳn đang dự một cuộc hội kiến ngoại giao.

Hen-rích chú ý nhìn người vừa dịch lại câu ấy. Phải, anh không lầm. Trước mặt anh là người Nga. Khuôn mặt ấy tròn trặn, tóc vàng nhạt, có nhiều nét giống dân Sla-vơ, nhưng đáng chú ý nhất là giọng nói.

- Nếu tôi muốn gặp viên chỉ huy, tất nhiên tôi phải biết gặp để làm gì chứ - Hen-rích nói câu ấy bằng tiếng Nga, đúng giọng Nga.

- Ô hay, bạn đồng hương của tôi ư? - Người Nga ngạc nhiên, tò mò nhìn Hen-rích từ đầu đến chân.

- Tôi cần gặp viên chỉ huy, ngoài ra tôi không nói thêm gì hơn nữa.

- Đồng chí Men-nhi-cốp, mời đồng chí chỉ huy trưởng vào đây - Người ria bạc hạ lệnh bằng tiếng Pháp.

Người được gọi là Men-nhi-cốp liền đi ra, sau khi liếc mắt nhìn Hen-rích một lần nữa có vẻ dò xét. Lát sau anh ta quay vào với một người vận thường phục. Vừa nhìn thấy người kia, Hen-rích vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

- Có phải anh muốn gặp tôi không? - Người chỉ huy hỏi Hen-rích.

- Vâng, vâng, và tôi muốn nói chuyện một mình ông thôi - Hen-rích chậm rãi quay mặt lại, vừa mỉm cười vừa trả lời. Đôi mắt người chỉ huy lộ hẳn vẻ ngạc nhiên, rồi vụt lóe ra những tia mừng rỡ.

- Các đồng chí để mặc hai chúng tôi - Anh ra lệnh cho mấy người đang ngồi đó và tất cả đi ra ngoài.

- Trời ơi, đồng chí đến đây bằng cách nào và với tư cách gì? - Ăng-đờ-rây sung sướng chìa cả hai tay về phía Hen-rích.

- Muốn bắt tay tôi thì trước tiên nên cởi trói hộ cái đã - Hen- rích cười xòa.

- Ừ nhỉ, mình hỏng quá - Ăng-đờ-rây lăm bẫm rồi móc túi lấy con dao ra cắt sợi dây trói. Nhưng họ chưa thể bắt tay nhau ngay, vì hai tay của Hen- rích đã tê dại đến nỗi không còn cử động được nữa. Ăng-đờ-rây để ý thấy cổ tay phải của Hen-rích bị bong mất một miếng da. Anh đứng lên, hé mở cánh cửa, gọi vọng ra:

- Gọi hộ cô y tá một tí! Bảo cô ấy mang theo mấy cuốn băng và một ít i-ốt nhé - Sau đó anh quay vào ôm lấy vai Hen-rích lắc mạnh.

Hen-rích giấu hai tay ra sau lưng.

- Yêu cầu đồng chí hãy nghe tôi đã. Việc băng bó sẽ tính sau.

Hen-rích kể lại cho Ăng-đờ-rây nghe những biện pháp mà phòng tham mưu sư đoàn định thi hành hòng bóp chết phong trào du kích.

- Vì thế, đồng chí Ăng-đờ-rây này, nếu giữ tôi lại đây, các đồng chí sẽ mất một người bạn đồng minh trong phòng tham mưu và các đồng chí sẽ làm hỏng mọi kế hoạch của tôi.

- Nhưng tôi cũng cần đặt vấn đề lại rõ ràng đã. Đối với tôi thì tôi biết chắc đồng chí là bạn...

- Người bạn này cần chia tay với đồng chí càng sớm càng tốt. Cả đồng chí và tôi đều có liên quan đến vấn đề này. Nhưng phải làm thế nào để càng ít người biết tôi thì càng tốt.

- Tôi hiểu lắm.

- Hơn nữa trong hàng ngũ du kích lại có cả bọn phản bội, tôi muốn báo cho đồng chí một tên nội gián. Hắn làm trong nhà máy điện ở gần Xanh Rê-mi, Giét-ta-pô đã bắt hắn, nhưng ngay sau đó liền thả hắn. Hắn lần mò các đường dây liên lạc của du kích để báo cho bọn Giét-ta-pô. May mà tên chỉ huy phó SS đã chết trong khi chúng tôi bị phục kích. Các đồng chí bắt được một kẻ thù nguy hiểm, chính tên này đã nhờ tên phản bội kia mà mò ra mấy cán bộ kháng chiến. Theo tôi thì nên khử ngay nó đi và phải kịp thời cắt đứt các đầu mối liên lạc ở Xanh Rê-mi.

- Cảm ơn đồng chí. Đối với chúng tôi, tất cả những tin tức đó đều quý giá vô cùng. Nhưng bây giờ phải giải quyết cho đồng chí ra làm sao đây? Có lẽ đồng chí ở lại với chúng tôi nhé?

- Sớm quá! Ắng-đò-rây ạ. Tôi không có quyền.

- Thế thì phải tổ chức để đồng chí vượt ngục vậy. Bây giờ tôi sẽ gọi tham mưu trưởng đến. Anh ta thạo cái ngón ấy lắm.

- Nhưng có đáng tin cậy không?

- Hoàn toàn. Tôi xin lấy đầu để bảo đảm cho anh ta. Cũng như tất cả nhân dân Nga, anh ta là một người dũng cảm phi thường, rất căm thù chế độ phát xít và rất biết giữ gìn bí mật.

- Được rồi. Cứ gọi vào.

Mấy phút sau người mặc quân phục Đức mà Hen-rích quen mặt đã đứng sững trên ngưỡng cửa.

- Đây, anh bạn ạ, chúng ta đã đánh lầm, nên bây giờ phải sửa sai, nhưng điều này chỉ có tôi với cậu được biết thôi nhé. Trước tiên tôi xin giới thiệu:

Đây là người sĩ quan đã thân hành đến gặp tôi tại La Tra-ven-xa. Và điều này cũng chỉ có tôi với cậu được biết thôi đấy.

Men-nhi-cốp tươi cười siết chặt tay Hen-rích, Hen-rích nhăn mặt.

- Đồng chí đau à? Còn mắt đồng chí thì không việc gì chứ? Tôi không ngờ lại là đồng chí!

- Có phải đồng chí đã tặng tôi quả bồ quân này không?

- Chính tôi - Men-nhi-cốp đưa mắt nhìn quả dấm của mình, lắc đầu tự trách móc, rồi ân hận buông tiếng thở dài.

Trình bày xong kế hoạch bố trí việc vượt ngục của mình, Ăng-đò-rây nhìn Tham mưu trưởng có ý thăm dò.

- Đây là lối thoát độc nhất! Mà chúng ta phải bố trí thế nào để dù có xảy ra việc gì đi chăng nữa, chúng cũng không thể đánh hơi ra. Điều đó tôi đã có dự kiến. Nếu trong số bị bắt chỉ riêng mình Hen-rích thoát thân được thì bọn Giét-ta-pô và Bộ tư lệnh sư đoàn Đức có nghi ngờ không? Có thể chúng ta thả cả tên tài xế và cái con nhãi ranh kia chăng? Thú thật để cho tên phái viên tuyên truyền mà chạy thoát thì tôi tiếc lắm.

- Cả con Béc-ti-na nữa à?- Hen-rích giãy nảy lên - Đồng chí có biết nó được cử sang Pháp để làm gì và nó là người thế nào không!

- Chúng tôi chưa hỏi cung kịp, nhưng tôi nghĩ rằng nó là đàn bà... - Men-nhi-cốp im lặng nhìn Hen-rích.

- Chiều hôm qua, khi ra đi tôi đã quyết định không để nó đi đến nơi đến chốn - Hen-rích nói dẫn mạnh từng chữ một - Các đồng chí chớ cho nó chỉ là một mục đàn bà. Một con nữ SS đấy, nó đến đây với mục đích thiết lập chế độ hành hạ trong trại tù binh - Hen-rích kể lại tất cả những điều mình biết về

Béc-ti-na.

- Chúng tôi sẽ đưa nó ra trước tòa án nhân dân - Giọng Ăng-đờ-rây nghiêm nghị - Men-nhi-cốp, cậu hạ lệnh nhốt riêng Béc-ti-na ra một chỗ và trông coi đặc biệt cẩn thận... Còn Phai-phe thì cậu nên giải quyết lấy, tên phái viên tuyên truyền này cũng chẳng làm được cái thá gì quan trọng đâu. Thời buổi bây giờ thì sự việc thực tế cổ động người ta có hiệu quả hơn lời nói nhiều.

Ba người ngồi bàn kế hoạch vượt ngục ngót một tiếng đồng hồ. Khi Hen-rích trở về căn nhà chứa cỏ khô, anh chỉ thấy có Phai-phe và tên tài xế.

- Béc-ti-na đi đặng nào rồi?

- Đang bị hỏi cung - tên tài xế trả lời.

Phai-phe ngồi gục đầu, đôi mắt trừng trừng dán chặt xuống đất. Tay hắn cũng bị trói trật cánh khuỷu. Mảnh vải đỏ viền trắng chung quanh có hình chữ vạn giống như một tấm khăn, treo lủng lẳng trên tay áo. Rõ ràng, buổi hỏi cung đã làm hắn mất hy vọng vào sự may rủi.

- Ông Phai-phe, tôi muốn ông can đảm lên và luôn luôn cần nuôi lấy hy vọng, dù bây giờ tay ông đang bị trói và ngày mai bọn du kích sẽ đưa ông ra tòa.

- Tòa? Tòa gì kia chứ?

- Thế họ không tuyên bố với ông là sáng mai tất cả chúng ta đều phải ra trước phiên tòa du kích à?

Câu hỏi của Hen-rích đã lôi Phai-phe trở về thực tế. Hắn lại gục đầu xuống, 'toàn thân rụng rời.

- Ông Phai-phe, theo ông thì trước vành móng ngựa chúng ta nên tỏ thái độ như thế nào? - Hen-rích sán lại gần hẳn.

- Thôi, thế là xong.

- Ồ, không, trời ạ! Sĩ quan của Quốc trưởng phải chết một cách đẹp đẽ. Tôi sẽ tỏ cho chúng thấy con người quý tộc chân chính hy sinh như thế nào, và tôi mong ông cũng làm như vậy.

- Quý với tộc ở đây thì có nghĩa quái gì kia chứ? Liệu có còn giữ nổi đầu không?

- Ông đã từng dùng lời lẽ của mình động viên kẻ khác. Bây giờ lại như thế đấy à?

- Khoác lác thì làm gì mà chả dễ - Tên tài xế cáu tiết - và chỉ những thằng ngốc chúng tôi phải nghe thôi! Mặc kệ, bây giờ chỉ cần biết có nước uống và thuốc lá hút đã, sau đây dù có xơi phải đạn của du kích cũng cam lòng. Nhưng hình như chúng dùng những khẩu tiểu liên của chúng ta ấy. Rốt cuộc, rồi gậy ông lại đập lưng ông thôi - Gã cười khẩy.

Hen-rích đứng dậy, bước đến cửa lấy chân đạp âm ầm.

- Mà muốn gì?- Từ ngoài cửa văng vào tiếng hỏi lạnh lùng.

- Anh gọi hộ tôi viên đốc canh.

- Muốn gì cứ nói chứ không ai gọi hộ đâu.

Hen-rích lại đạp vào cửa.

- Mà đập phá gì thế, hả?

- Mà không gọi đốc canh đến, tao sẽ đập mãi - Hen-rích hung dữ quát lại.

- Tôi cần rơm cần cỏ lạy ngài!- Phai-phe run sợ van lạy- Ngài ngồi xuống cho, tôi van ngài, không có bị beng cổ cả nút bây giờ.

Ngoài cửa vang vang tiếng chân bước, tiếng khóa kêu lách cách, rồi một chiến sĩ du kích và Men-nhi-cốp hiện ra trong khung cửa.

- Mà muốn gì?- Men-nhi-cốp quát.

- Các ông có thể đưa chúng tôi ra tòa, và sau khi xét xử các ông có thể đối xử với chúng tôi thế nào cũng được, nhưng bây giờ các ông không có quyền miệt thị chúng tôi!- Hen-rích nói như thét.

Phai-phe giương mắt nhìn người du kích với cặp mắt kinh hãi.

- Ai miệt thị chúng mà?

- Từ tối hôm qua đến giờ các ông chẳng cho chúng tôi một giọt nước một miếng bánh mì, và cũng không chịu cởi trói cho.

- Dưới âm phủ, diêm vương vẫn thu nhận ma đói cơ mà.

- Phải cho tôi uống nước, bánh mì và thuốc lá! - Hen-rích gào.

- Câm ngay!- Men-nhi-cốp nắm tay thành hai nắm đấm xông về phía Hen-rích.- Lùi vào đồng rơm! - Anh hạ lệnh và bất chợt đẩy Hen-rích khiến Hen-rích loạng choạng ngã phịch xuống.

Trong nháy mắt đó Hen-rích dùng chân phải móc vào chân Men-nhi-cốp, còn chân trái thì lấy hết sức đạp vào dưới gối đối phương.

Men-nhi-cốp lăn kênh ra, người du kích đi theo anh xông tới dùng báng súng nện mạnh vào ngực Hen-rích.

"Cái này vượt quá kế hoạch rồi đấy!" - Hen-rích nghĩ bụng.

- Được, gượng đã, rồi mày biết tay ông!- Men-nhi-cốp nói đoạn bỏ ra.

Hen-rích đứng lên, và lại chạy tới đạp vào cửa.

- Xin ông làm phúc! Ngồi xuống ông ơi! Vì ông mà họ chặt cổ cả nút bây giờ!- Phai-phe phát cáu.

- Tôi không chịu ngồi yên, nếu tôi chưa đạt được nguyện vọng!

Cửa lại mở, Men-nhi-cốp và người kia lại đến. Một người đàn bà theo sau họ, tay cầm ba mẫu bánh mì, một bình nước và mấy chiếc cốc.

Men-nhi-cốp lăm lăm khẩu tiểu liên trong tay đứng gác cửa, còn người du kích thì vào cời trói cho đám tù binh.

- Nuốt đi, nhanh nhanh lên đấy, chúng tao không có thời giờ để hầu chúng mày đâu! - Men-nhi-cốp sốt ruột quát tháo.

- Chúng tôi có giữ các ông lại đâu?- căn xong mẫu bánh, uống một ngụm nước, Hen-rích trả lời bằng giọng chế giễu.

Sau bữa ăn ngon lành mà chính Men-nhi-cốp và Ăng-đò-rây đã thết Hen-rích một giò trUốc đây, mẫu bánh mì cứng queo này quả thực không trôi xuống cổ anh được. Phai-phe và tên tài xế chỉ trong nháy mắt đã nuốt

sạch chỗ bánh mì, và nốc nước xong xuôi, vậy mà Hen-rích vẫn ngồi gặm mẩu bánh của mình.

- Ông đợi mà mãi mãi đấy phòng?- Men-nhi-cốp giằng lấy cốc nước trong tay Hen-rích.

- Cần quái gì tí nước ấy!- Hen-rích nói một cách thản nhiên rồi rút điếu, thuốc lá vừa được chị du kích phát cho lúc nãy.

- Trói lại! - Khi đám tù binh đã hút hết thuốc Men-nhi-cốp hạ lệnh. Ngoài cửa tiếng ổ khóa kêu lách cách.

- Thế nào, tươi rồi chứ hả? - Hen-rích hỏi Phai-phe.

- Tôi van ông, đừng trêu chúng nữa! Chúng đối xử với chúng ta hung ác như thế, và bây giờ sẽ còn ác hơn nữa đấy.

- Đó chỉ là mới là bước đầu, rồi ông xem, trước phiên tòa tôi sẽ tỏ ra thế nào nhé. Thôi, buồn ngủ lắm rồi, tôi khuyên ông cũng nên chợp mắt một tí.

Hen-rích ngả lưng lên đồng rơm và mười phút sau đã ngủ ngon lành.

Buổi chiều, tất cả đám tù binh lại bị đưa lên hỏi cung từng người một. Phai-phe và tên tài xế chỉ một lúc là hỏi xong, còn Hen-rích thì bị giữ lại rất lâu. Sau cuộc hỏi cung lần này tất cả tù binh đều bị bịt mắt đưa lên ô-tô chở đi.

Xe chạy hồi lâu, áng chừng hai tiếng rồi đỗ lại trước một căn nhà. Trong bóng đêm chỉ thấy lờ mờ những đường cong của mái nhà. Họ dẫn cả bọn vào nhà và không biết sao họ lại tháo hết khăn bịt mắt ra. Đám tù binh thấy bây giờ cũng không khác gì hơn lúc chưa bị bịt mắt.

- Anh tài xế đấy à? Còn đây, ông Phai-phe? Thế Béc-ti-na đâu? Cô ấy bị nhốt riêng, tôi lo quá. Lẽ nào chúng lại giết cô ấy.

- Rất có thể. Chúng thích bộ quân phục SS của cô ta chẳng kém gì bộ đồng phục nâu¹ của những đảng viên Đảng quốc xã Đức - Giọng tên tài xế rầu rầu. Còn Phai-phe thì đang cười dở khóc dở.

- Ông Phai-phe này, - Hen-rích sẽ thì thầm - lúc họ chở chúng ta đến đây, phúc bảy mươi đời tôi đã cõi trói được rồi, giở tôi cõi trói cả cho. Rõ ràng, đây là trạm cuối cùng của chúng ta trên đường xuống... diêm vương đây... Tôi thử xoay xở xem. Chốc nữa tôi sẽ kiểm soát để đòi ra sân, và khi họ dẫn tôi ra thì tôi chuồn luôn. Nếu như mọi việc mà trót lọt, tôi sẽ tìm hết cách để cứu thoát tất cả.

Hen-rích cởi trói cho tên tài xế, sau đó cho Phai-phe. Toàn thân hấn run lên bần bật.

- Nếu ông mà thoát được là bọn này về châu trời chẳng cần xét xử gì cả! - Hấn rút lên và níu lấy tay áo của Hen-rích - Tôi không cho phép ông thế mạng chúng tôi như thế...

- Ông rên rỉ thế là đủ rồi!- Tên tài xế xen vào. Giữa giờ phút sống chết này, gã ăn nói chẳng cần lựa lời gì cả và ngang nhiên nắm lấy vai Phai-phe - chúng tôi đang tìm cách duy nhất để thoát thân, thế mà ông lại đi ngăn cản!

Gã lôi Phai-phe ra xa cửa rồi lấy tay bịt mõm hấn lại. Hen- rích lấy chân đạp rầm rầm vào cửa giống như lúc trưa ở trong căn nhà chứa cỏ khô.

- Mà làm gì thế?- Giọng Men-nhi-cốp vang vào.

- Sau khi ăn cái của ông bố thí cho, giờ bụng tôi đau quặn lên đây này,

quí tha ma bắt hết cả nhà ông đi!- Hen-rích hét to.

Men-nhi-cốp càu nhàu chửi rủa, nhưng vẫn mở cửa. Có lệnh mang tiểu liên vào để đề phòng. Một người bước vào nhà, gí súng vào lưng Hen-rích, rồi đưa anh ra sân. Tiếng ổ khóa lại kêu lách cách.

Phai-phe và tên tài xế nín thở lắng nghe. Nhưng chung quanh vẫn im lìm, không một tiếng nói, không một tiếng sột soạt. Chỉ độ năm phút sau mới nghe thấy tiếng chân chạy và tiếng hô:

- Đứng lại! Bắt lấy nó!

Một phát súng nổ, kể đó là một loạt tiểu liên. Rồi mọi vật lại chìm xuống, im phăng phắc.

1. Đảng quốc xã Đức là một đảng phát xít do Hít-le cầm đầu. Đảng này lấy y phục màu nâu làm đồng phục (N.D).

... Một giờ sau, trung úy Svai-ne, đồn trưởng đồn số sáu đã đâm hoảng khi trông thấy Hen-rích. Con mắt sưng vù, và hai bàn tay vấy máu của anh khiến trung úy khó nhận ra người sĩ quan mà hắn đã từng gặp tại phòng tham mưu. Hen-rích ra lệnh:

- Ông hãy lập tức cho tôi nói chuyện bằng điện thoại với phòng tham mưu sư đoàn!

Trung úy gọi được phòng tham mưu

- Thượng úy Hen-rích đây. Vâng, vâng... Vấn đề ấy sau hẵng hay... Ông đừng ngắt lời tôi và nghe đây, một phút bây giờ quý như vàng... Ông báo cáo với Trung tướng là hôm qua bọn du kích đã tóm hết cả lũ chúng tôi. Tôi vừa trốn ra được. Hiện giờ ông Phai-phe và tên tài xế ở cách đồn số sáu chỉ vài

cây số thôi, sáng nay họ sẽ bị mang ra bắn. Tôi đề nghị cho một đại đội xung kích đến ngay tức khắc, tôi biết đường và sẽ thân chinh dẫn đến nơi. Ông làm phúc cho, đừng lè mề nữa, một giây bây giờ quý lắm đấy.

Hen-rích đặt ông nói xuống và ngả người trên lưng ghế.

- Mang xì-gà ra đây! Từ chiều qua đến giờ chả được điều nào cả.

Nhưng Trung úy không có xì-gà. Đành phải hút tạm thứ thuốc lá rẻ tiền vậy.

- Trên có phái mấy đội quân đi tìm các ông rồi - Trung úy báo tin đó sau khi thấy vị khách bất ngờ của mình đã hồi sức lại.

- Phòng tham mưu sư đoàn biết cả rồi à?

- Biết từ khi bọn du kích vừa mới đánh úp xe xong. Lúc nhật được thì hài trung úy Dô-ghen mọi người đều đoán, chắc các ông sẽ gặp tai vạ lớn.

Đúng bốn mươi lăm phút sau đại đội xung kích kéo đến. Lút cũng đi theo đại đội này và ngồi trên chiếc xe hơi của Hen-rích do Cuộc cầm lái. Từ ngoài cửa gã nhảy vào ôm chầm lấy Hen-rích.

- Đấy, tính tếu của cậu mang lại kết quả thế đấy!

- Thế nào gọi là tếu mới được chứ?

- Cần phải mang theo một đội hộ vệ thật đông và đừng đi vào buổi chiều tối mới phải.

- Lút! Cậu quên rằng hộ vệ là việc của Dô-ghen, mình chỉ là một người đi nhờ xe thôi. Còn cái việc quay về lúc trời đã tối là lỗi của ông Phai-phe,

nhưng những chuyện ấy sẽ nói sau. Hiện có bao nhiêu quân tất cả?

- Một trăm sáu chục người và mười khẩu trung liên - Tên đại đội trưởng báo cáo.

- Đưa bản đồ đây!

Hen-rích giở tấm bản đồ y hệt như tấm bản đồ mà hôm qua anh đã cùng Ăng-đờ-rây và Men-nhi-cốp nghiên cứu kỹ lưỡng, rồi anh bắt đầu phân công.

- Ông, thượng sĩ Cơ-rô-de, dẫn một trung đội tấn công theo đường này. Cánh quân của ông sẽ là mũi điểm. Nếu không bị bao vây, thì ông sẽ dẫn quân của mình rời khỏi làng tiến về phía bên trái để cắt đường rút lui vào núi của bọn du kích. Còn tôi sẽ chỉ huy hai trung đội theo sau ông ở sườn bên phải. Thôi xuất phát đi.

Vốn quen tác chiến ở miền núi, nên bọn xung kích tiến rất nhanh và gần như không có tiếng động. Khi còn cách làng năm trăm thước nữa, trung đội dưới quyền chỉ huy của Cơ-rô-de tách sang trái. Hen-rích hạ lệnh, và hai trung đội của anh dàn thành hàng ngang. Lúc đó du kích đã nã liên thanh ùng ục. Hen-rích nằm cạnh Lút.

- Vòng bên trái, tiến lên!- Anh hạ lệnh.

Hỏa lực bên cánh phải chưa giảm đi, du kích lại dồn sang cánh trái một lực lượng bất ngờ. "Lại vượt quá kế hoạch đã thảo luận rồi!" - Hen-rích phát câu, anh bắt đầu vọt lên phía trước.

Cũng như lúc nổ súng, đội du kích ngừng bắn một cách đột ngột. Khoảng mười phút sau cả đại đội xung kích hò hét ùa vào cái xóm nhỏ bé lèo tèo vài ngôi nhà vắng tanh, không có lấy một bóng người.

Hen-rích và Lút chạy đến căn nhà nhỏ bằng đá, bẻ khóa cửa.

- Phai-phe, ông còn sống đấy chứ?- Hen-rích gọi to. Lút hoa bó đuốc. Trong một góc, tên tài xế và Phai-phe suýt ngất đi vì sợ, đang ngồi nép vào nhau.

- Ồ! Ông Thượng úy!- Cuối cùng tên Phai-phe mới hoàn hồn. Hấn ngã vào lòng Hen-rích, nấc lên một tiếng.

Lút và Hen-rích nắm lấy tay dìu Phai-phe ra sân như dìu người ốm. Ngang cửa to mà họ vừa bước ra là cái cửa nhỏ mở toang. Lút soi đuốc, nhìn vào đấy và kêu lên. Hen-rích chạy lại phía gã. Bên ngưỡng cửa Béc-ti-na nằm sóng sượt.

- Chết rồi!- Lút cúi đầu trước thi hài người chết.

- Có lẽ, đạn của chúng mình bắn vào cô ấy cũng nên - Hen- rích ngậm ngùi.

- Ít ra cô ấy cũng đã chết một cách xứng đáng - Giọng trầm trầm của Phai-phe vang từ phía sau lưng. Khi biết chắc thoát nạn, hấn lập tức lấy lại cái giọng điệu vênh váo, khoác lác thường ngày.

Hen-rích nhìn hấn và không tin vào mắt mình. Hấn ra điều trịnh trọng, bộ dạng của hấn như nói lên rằng nhân loại cần phải biết ơn hấn, vì hấn đã xuất hiện trên đời này...

Họ về đến Xanh Rê-mi thì trời đã sáng. Sau khi băng bó xong ở bệnh viện, Hen-rích vội quay về khách sạn và lăn ra ngủ ngay. Giấc ngủ kéo dài, ngon lành và yên tĩnh. Anh không biết Mi-le đã vào phòng mình lúc nào và cũng chẳng hề nghe tiếng Lút đánh thức mình đi ăn cơm. Nhưng chính thế

mà hay. Vì chắc là anh không đủ nhẫn nại để bình tĩnh nghe Phai-phe kể lại thái độ anh hùng của những người vừa bị du kích bắt. Tuy nhiên trước sự thật quá rõ ràng, hắn đã phải ca tụng và đội thượng úy Hen-rích lên hàng đầu. Qua lời kể lại của hắn thì Hen-rích là một hiệp sĩ thần kỳ, với tư thế nằm, hai tay bị trói, anh đã ngáng chân đánh quỵ mấy du kích một lúc, và anh đã bóp cổ tên gác trại giam bằng hai bàn tay không, nói chung Hen-rích tỏ ra là con người thuộc dòng dõi quý tộc một trăm phần trăm, một sĩ quan chân chính của quân đội bách chiến bách thắng của quốc trưởng.

Ngày hôm ấy, tại câu lạc bộ bọn chúng đã chè chén bí ti để mừng sức khỏe cho Phai-phe, mừng lòng dũng cảm của Hen-rích. Đứa nào đứa nấy đều mừng rỡ khi nhắc tới những tên qua đời. Đặc biệt Mi-le hơn hờ lạ thường. Nếu mà hắn không nằm nhà thương thì hắn phải đi đón vị khách quý và giờ đây, có thể hắn đã cùng chung số phận với Dô-ghen, yên nghỉ dưới nấm mồ trong nghĩa trang chính của Xanh Rê-mi rồi.

CUỘC HÀNH TRÌNH SANG CHIẾN LƯỢC ĐẠI TÂY DƯƠNG

- Nam tước vẫn khỏe chứ?- E-véc hỏi thăm Hen-rích, khi vừa gặp lại anh một tuần sau cuộc phục kích khủng khiếp.

- Cảm ơn sự chú ý của Trung tướng. Tôi vẫn được như thường.

- Thế thì hai ta cùng khỏe cả - E-véc rời khỏi bàn đi đi lại lại trong phòng giấy - Chuyển đi Li-ông của tôi vừa rồi đã làm cho tôi vô cùng phấn khởi.

- Thừa Trung tướng, tôi không dám hỏi đến nguyên nhân đó ạ.

- Rồi anh khắc biết ngay bây giờ, tôi sẽ cho anh biết những điều mà ngoài anh và người sĩ quan bí thư của tôi ra, không một ai biết và cần biết đến trong lúc này... Anh có nghe nói đến chiến lược Đại Tây Dương chưa?

- Tất nhiên là có, nhưng tôi chưa hình dung được nó ra làm sao.

- Tôi cũng thế thôi. Vấn đề là như thế này. Bộ tư lệnh tối cao của chúng ta đang chuyển tất cả các sư đoàn có khả năng chiến đấu sang mặt trận phía Đông. Cố nhiên là bên ấy ta đang chuẩn bị một cuộc hành binh vĩ đại. Vì vậy những sư đoàn được biên chế đầy đủ đang trấn giữ chiến lũy Đại Tây Dương sẽ phải dồn hết về phía Đông, và sư đoàn của chúng ta sẽ thay chân họ ở chiến lũy đó. Thế nào, Thượng úy bằng lòng chứ?

- Thưa Trung tướng, tôi sẽ vô cùng sung sướng nếu sư đoàn chúng ta được nhận một nhiệm vụ gì trọng đại hơn là cái việc bảo vệ những công trình phòng ngự ấy.

- Tôi hoàn toàn đồng ý với anh. Nhưng sư đoàn của chúng ta biên chế rất là xộc xệch về người cũng như về vũ khí. Vùng mà chúng ta sắp tiếp thu, hiện nay do sư đoàn của thiếu tướng Tô- le phụ trách. Nhưng tôi báo cho anh biết trước tin này còn đang phải giữ bí mật, ngay cả đối với các sĩ quan tham mưu cũng thế.

- Thưa Trung tướng, tôi đã học qua khoa bảo vệ bí mật rồi ạ.

- Điều đó tôi cũng biết. Và chính vì thế nên tôi ủy nhiệm cho anh chấp hành một nhiệm vụ rất quan trọng. Nói đúng hơn thì không phải là một mà là hai. Tôi cần cử một sĩ quan đến phòng tham mưu của thiếu tướng Tô-le, đến đây người sĩ quan này có nhiệm vụ nắm số lượng hỏa điểm để chúng ta có thể bố trí quân ở những nơi đó cũng như trên các trận địa dự bị. Những vũ khí bố trí tại những hỏa điểm đó tất nhiên là thiếu tướng Tô-le sẽ gỡ mang theo khi sư đoàn của ông ta chuyển sang mặt trận phía Đông. Hiện nay chúng ta đang thiếu các loại vũ khí hạng nặng, và như thế thì chúng ta sẽ không thể nào bố trí được kín các hỏa điểm, cho nên những điểm mà tôi nói trước với anh là vô cùng cần thiết đối với chúng ta. Vì vậy ngay bây giờ

chúng ta phải yêu cầu Bộ chỉ huy cấp cho chúng ta một số vũ khí các cỡ. Tôi mong sao, khi sang địa điểm mới, sư đoàn của tôi sẽ sẵn sàng đối phó với mọi cuộc công kích bất ngờ. Và đây là nhiệm vụ thứ hai, quan trọng hơn... - Trung tướng dạo đi dạo lại mấy lượt trong phòng. Hen-rích yên lặng theo dõi lão.

- Trước khi chuyển sang địa điểm mới, tôi muốn có một khái niệm đầy đủ về khu phía Tây của chiến lũy, nơi mà chúng ta sẽ chịu trách nhiệm phòng ngự. Vì thế nên tôi đề nghị anh đến tận nơi đó để quan sát trước các phòng tuyến, hệ thống liên lạc, doanh trại, nhà kho và hệ thống ống dẫn nước. Tôi đã đề nghị xin những tài liệu đó ở ngài Tư lệnh quân đoàn, nhưng ông ta từ chối với lý do là sau khi chuyển quân, chúng ta còn đủ thời gian để nghiên cứu những vấn đề ấy. Nhưng riêng tôi thì tôi muốn ta phải quan sát trước. Thượng úy rõ cả nhiệm vụ của mình chứ.

- Thưa Trung tướng, rõ. Giờ xuất phát Trung tướng định vào lúc nào đấy ạ?

E-véc bấm chuông điện, Lút bước vào.

- Ông chuẩn bị đầy đủ giấy tờ cho Thượng úy chưa?

- Thưa đã.

- Thế thì sáng mai Thượng úy có thể lên đường được đấy.

- Sáng mai tôi sẽ đáp ô-tô đến Săm-bê-ri, rồi từ đó đáp xe lửa lên Bộ tham mưu quân đoàn. Và từ Li-ông tôi sẽ thẳng đường tới Xanh Na-de.

- Về thời hạn cuộc hành trình này thì tôi không quy định, nhưng tôi mong anh quay về sớm sớm.

Lút và Hen-rích ra khỏi phòng giấy.

- Tớ thèm được như cậu lắm, Hen-rích ạ.

- Thèm gì cơ chứ?

- Cậu thì đi đây đi đó, được bay nhảy, còn tớ ngoài cái phòng tham mưu chó chết này, chẳng nhìn thấy được gì hơn.

- Chắc cậu không mong là cậu sẽ bị bắt làm tù binh như mình chứ?

- Đó là một chuyến công tác duy nhất mà tớ đêch thèm chui đầu vào! -
Lút cười sảng sặc.

- Lút này, theo mình thì buổi chiều trước khi lên đường chúng ta nên liên hoan với nhau một chầu nhĩ.

- Nếu Mi-le không quấy rầy thì được.

- Giờ mình sẽ ghé chào hănh trước để hănh khỏi dẫn xác tới làm phiền chúng ta.

Ra khỏi phòng tham mưu, Hen-rích đi thẳng về phía sở SS nhưng anh chợt để ý tới chiếc xe con do một ông già bán đồ cổ đẩy đi phía trước. Vừa đi, ông già vừa ời ời rao dọc đường:

- Đồ chạm cổ đây! Tranh lụa tinh vi của các họa sĩ Pháp trứ danh đây! Tranh sơn dầu của nền nghệ thuật quý báu trên thế giới đây! Những tác phẩm rất mỹ thuật này sẽ thỏa mãn thị hiếu của quý vị. Mỗi nhà nên có một bức tượng đẹp; của nhà điêu khắc vĩ đại hơn là bức vẽ tồi tàn của một tên thợ sơn. Đồ chạm cổ; tranh tượng, bán đây!

Hen-rích tiến lại gần ông già.

- Tôi muốn mua một bức tượng của Rô-đen?

- Những bức tượng của Rô-đen đắt tiền lắm. Thế nhưng bầm quan, chẳng biết quan cần bức tượng gì vậy?

- Lâu nay tôi hằng ước ao có được bức tượng bán thân của nhà văn hào Vích-to Huy-gô.

- Thế thì phúc đức cho quan biết mấy, vừa rồi cháu đã tìm ra bức tượng của Vích-to Huy-gô trong hoàn cảnh hết sức đột ngột. Nếu quan cho phép, độ nửa giờ sau cháu xin mang bức tượng ấy lại hầu quan.

- Được, địa chỉ của tôi đây: khách sạn "Tem-pơ-lơ" buồng số' 12- Nói xong, Hen-rích bỏ đi thẳng.

Sau khi cho Cuộc về rồi, Hen-rích bồn chồn đi lại trong Pthòng, đôi mắt không rời đồng hồ. Rõ ràng cuộc gặp gỡ với ông già bán đồ cổ vừa rồi làm cho anh hồi hộp. Cuộc gặp gỡ hết sức đột ngột, nên anh thấy chột dạ, đến nỗi đâm ra lo lắng.

Khi có tiếng gõ cửa, Hen-rích mới thở dài nhẹ nhõm, ông già bán đồ cổ cầm vật gì gói trong chiếc khăn đen to.

- Hình như quan muốn có bức tượng này?

Hen-rích không cần nhìn bức tượng nữa.

- Trong phòng chỉ có hai ta thôi - Anh vừa thì thầm vừa đóng cửa lại.

- Ngài mở cửa ra cho - Ông già nói bằng giọng nghiêm nghị - giữa một vị Thượng úy của quân đội Đức và lão già bán đồ cô thì có gì là bí mật cơ

chứ?

Hen-rích khóa trái cửa lại. Ông già đặt bức tượng bán thân xuống trước mặt mình và Hen-rích, ghé ngồi lên mép ghế theo kiểu ngồi của hạng người hạ lưu ở những nơi sang trọng. Ông già bày lên bàn thêm mấy bức vẽ vừa lấy trong bọc ra. Bây giờ thì quang cảnh đã hoàn toàn tự nhiên, nên dù có ai bất thành linh nhòm vào phòng cũng không thể ngờ vực được, vẫn với điệu bộ và nét mặt như cũ, ông già mở đầu câu chuyện bằng giọng nói khác thường:

- Đồng chí Đại úy, nhân thể tôi có một ý kiến nhận xét, tôi thấy trong thời gian sau này đồng chí tỏ ra quá liều lĩnh đấy.

- Tất cả mọi việc làm của tôi ở đây đều là liều cả cơ mà.

- Tôi biết rồi, nhưng đồng chí còn nông nổi lắm.

Hen-rích rùng mình. Ông già trừng trừng nhìn anh.

- Tôi biết được việc đồng chí giúp đỡ du kích rồi. Một số người cũng đã biết việc này, đến hàng chục người cơ đấy. Đồng chí không cãi chứ?

- Không.

- Đồng chí cảm thấy mình có được hoàn toàn yên ổn không?

- Công tác của tôi thì lúc nào mà chả nguy hiểm.

- Không phải ý tôi muốn nói thế. Đồng chí có hiểu rằng việc đồng chí thả hai người du kích ở trên đồi đã có bao nhiêu người biết rồi không?

- Tôi đoán chỉ có mỗi một mình bà chủ khách sạn biết thôi.

- Đồng chí có thấy bọn Giét-ta-pô đang chú ý đến đám bạn bè quen thuộc của đồng chí không?

- Có.

- Thấy những gì, đồng chí kể lại cho tôi nghe nào.

Hen-rích kể lại buổi nói chuyện cuối cùng giữa anh và Dô- ghen, nhắc lại sự nghi ngờ của gã đối với Mô-níc, nhắc đến tên phản bội ở nhà máy điện.

- Thế đồng chí có những biện pháp gì chưa?

- Đã hạ thủ tên Dô-ghen, đã báo cho Mô-níc, cô gái giữ mối liên lạc với nhà máy điện, và ban chỉ huy du kích biết về tên phản bội kia...

- Hai ngày trước đây tên kỹ sư điện đã chết vì dòng điện cao thế rồi.

Hen-rích thở phào trút nỗi lo âu.

- Còn những nghi ngờ gì đối với đồng chí nữa?

Hen-rích kể thêm việc Mi-le gạn hỏi Cuốc và bức giác thư của tên Sun. Người bán đồ cũ suy nghĩ:

- Phải trừ tên Sun đi thôi. Càng sớm càng tốt. Nếu thẳng này mà có chứng cứ là nó ra tay ngay, chứ không giấu giếm gì đâu.

- Ngày mai tôi sẽ lên đường đi sang chiến lũy Đại Tây Dương và hy vọng tìm ra nó ở đấy. Bởi vì thư tố giác của nó đều từ Mông-te-phơ-le gửi về đây cả.

- Đồng chí sang chiến lũy Đại Tây Dương có việc gì?

Hen-rích báo cáo lại nhiệm vụ của tướng E-véc giao cho anh.

- Chính quân ta đang cần cái ấy như cần không khí vậy. Bọn đồng minh của chúng ta đang tin vào chiến lũy Đại Tây Dương, cho đó là một pháo đài bất khả xâm phạm, để trì hoãn việc mở mặt trận thứ hai. Đồng chí nên tiến hành công tác này càng chính xác càng hay. Quân ta rất cần một bản sao báo cáo của đồng chí cho tướng E-véc và tất nhiên là cả số phim đã chụp được địa điểm ấy nữa. Nhưng đồng chí nên nhớ, bọn Giét-ta-pô bảo vệ bí mật của chiến lũy này như con người của chúng vậy. Chính một số tình báo của ta và của bọn Anh đã bỏ mạng ở đây đấy.

- Tôi hy vọng sẽ gặp may mắn.

- Tôi cũng mong thế. Đồng chí mà khéo đội lốt thì công việc của đồng chí sẽ nhẹ đi rất nhiều. Trước đây về việc đội lốt, đồng chí đã có nhiều hành động táo bạo không thể tha thứ được. Vì thế tôi rất lo khi thấy đồng chí thường liều lĩnh nhúng vào những công việc mà mình không cần phải mó tay đến. Cụ thể là việc cứu thoát cô Lút-vin.

- Chính tôi cũng do dự khá lâu. Nhưng việc cô ấy bị bắt đã đe dọa sự an toàn cho bản thân tôi.

- Tôi thấy không phải chỉ vì thế mà đồng chí hành động. Đồng chí nên nhớ rằng, đôi khi ta phải hy sinh hàng trăm, hàng nghìn sinh mệnh chỉ để cứu lấy một người thôi. Vậy thì đồng chí nên cẩn thận, cẩn thận gấp mười lần từ trước tới nay... Bây giờ sang việc tên Sun. Tôi sẽ tìm mọi biện pháp để khử hẳn. Hẳn đang ra tay tàn sát dân lành, tội này đáng phải được trừng phạt nghiêm khắc; còn hành động phá rối công tác tình báo của chúng ta, chiếu theo điều luật thì hẳn là một tên tội phạm chiến tranh. Nhưng có thể hoàn cảnh không cho phép thực hiện được ý định trên. Nếu trong thời gian đồng

chí lưu lại Xanh Na-de mà không nhận được tin tức gì của tôi, thì phải tự lo liệu để khử hẳn đi cho xong. Thực ra tôi cũng không muốn làm như vậy một chút nào, nhưng tôi không tìm thấy một lối thoát nào khác, cần phải ra tay ngay lập tức, nếu không hẳn có thể đánh hơi ra đồng chí, mà lúc này đồng chí đang cần cho quân ta hơn lúc nào hết. À, còn tên lính hầu của đồng chí có đáng tin cậy không?

- Hoàn toàn.

- Bọn Giét-ta-pô hay dùng bọn lính hầu để theo-dõi những sĩ quan tình nghi lắm đấy.

- Cậu này rất trung thành với tôi.

- Thế thì tốt. Đồng chí hãy cố làm thế nào để cậu ta hiến cả tâm hồn lẫn thể xác cho đồng chí. Đó là chuyện nhỏ nhặt, nhưng trong công tác của đồng chí có rất nhiều việc phải phụ thuộc vào chuyện nhỏ nhặt. Tôi nhắc lại, việc đồng chí luôn vào cơ quan đầu não của Hít-le có thể làm rơi đầu đồng chí một cách rất dễ dàng.

- Từ ngày mồng bốn tháng giêng tôi đã trở thành chồng chưa cưới của ả con gái tên Béc-gôn rồi đấy. - Biết rồi - ông già nghiêm nghị đáp lại - Trên đã nhận đủ những tin tức của đồng chí về các kế hoạch của Béc-gôn có liên quan đến nước Nga. Nhưng không phải lúc nào cũng chặn tay hẳn lại được đâu. Hẳn tàn bạo khét tiếng ngay cả trong đám tay chân của Hít-le. Đồng chí phải cẩn thận với hẳn, cố tìm mọi cách để lợi dụng cho được lòng tin của hẳn, càng tin chừng nào càng tốt chừng ấy.

- Liên lạc vẫn như cũ chứ?

- Không. Do sự nông nổi của đồng chí mà chúng tôi phải thay đổi cách liên lạc rồi. Trên đường về đồng chí sẽ nhận được chỉ thị. Tin tức về chiến

lũy Đại Tây Dương đồng chí nhớ chuyển cho người mà tôi cử đến gặp đồng chí. Mật khẩu như cũ. Chúc đồng chí khỏe và xin nhắc đồng chí một lần nữa: trong công tác của chúng ta tính cẩn thận không phải là sự hèn nhát mà là một biểu hiện cao nhất của lòng dũng cảm.

Ông già bán đồ cổ siết chặt tay Hen-rích rồi bước ra, bỏ lại trên bàn bức tượng bán thân và một bức tranh sơn dầu.

Hen-rích lại gần cửa sổ. Ông già bán đồ cổ đã sang đến vỉa hè bên kia. Người lão đồng chí lưng còng đó dừng bước, rút ví ra, và đếm lại số tiền. Nụ cười hài lòng chạy thoáng qua trên khuôn mặt già nhăn nheo. Không nhìn vào khách sạn, ông ta vội vã dấn bước và trong chớp mắt đã thoát khỏi đôi mắt đang nấp sau tấm rèm cửa sổ theo dõi mình.

Hen-rích mệt mỏi gieo mình xuống ghế bành, ngồi đấy khá lâu, suy nghĩ, phân tích từng bước chân của mình trên đất Xanh Rê-mi. Đúng lắm, ông khách bất ngờ của anh lo lắng có căn cứ thật. Anh đã nông nổi, đã liều lĩnh không biết bao nhiêu lần rồi!

Một hồi chuông điện thoại kéo Hen-rích ra khỏi cảnh mơ màng. Mi-le gọi anh.

- Ai cơ? Ông bảo ai đến thay chân Đô-ghen?... Ồ tôi biết ông ấy rồi. Cu-bít là một sĩ quan cứng và còn là người bạn chân thành nữa. Tướng Béc-gôn đánh giá khả năng của ông ta cao lắm và đã nhiều lần khuyên tôi kết bạn với ông ta. Ông Mi-le ạ, của quý đấy nhớ. Sao? ông muốn sang tôi bây giờ à? Rất hân hạnh. Buổi chiều thì chúng ta không thể gặp nhau được rồi, vì tôi còn phải đi ngủ sớm để lấy sức mà lên đường.

Hen-rích chưa kịp cởi bộ quân phục ra thì Mi-le đã đến.

- Ông Hen-rích, chiều nay tôi định mời ông đi chơi, nhưng phòng tham

mưu cho biết rằng ngày mai ông phải lên đường, vậy mà ông không hề báo tôi là ông đi đâu và đi trong bao lâu.

- Chúng ta sẽ liên hoan mừng ngày trở về của tôi và ngày đến nhận công tác của Cu-bít vào một lúc.

- Ông không quên là ông đã hứa sẽ cho tôi biết những điều quan trọng sau khi sức khỏe của ông được bình phục chứ.

- Không. Nhưng không phải lúc nào tôi cũng báo ngay cho bạn bè mình những tin không lành đâu.

- Không lành? Thời gian gần đây nhưng việc chẳng lành đến với tôi nhiều đến nỗi không ngày nào là không có, chỉ nhiều với ít thôi.

- Ông tưởng thế chứ?

- Ông Hen-rích ạ, ông có một thói quen lạ lắm. Lúc đầu thì rào trước đón sau, rồi sau đó mới nói toạc sự thật ra.

- Được rồi. Nếu ông muốn nghe việc không hay thì tôi sẽ không do dự nữa. Ông có biết kẻ nào trong Ban tham mưu của đội du kích hỏi cung tôi và Phai-phe không?

Mi-le lo lắng nhìn Hen-rích.

- Chính là tên Ăng-đờ-rây? Phải, phải! Ăng-đờ-rây. Một tên từ dưới công xưởng ngấm vượt ngục lên, và nhờ có công bắn chết hãn mà lần trước ông đã được thưởng năm nghìn đồng mác và hiện nay ông còn nuôi hy vọng sẽ được cấp trên gán cho một huân chương chữ thập nữa.

Không khí trở nên im lặng, nặng nề. Tiếng thở dài náo nức của Mi-le nghe rõ mồn một.

- Ngoài ông ra còn có ai trông thấy hăn nữa không?

- Ông Phai-phe, tên tài xế lái xe cho chúng tôi, và cô Béc-ti-na, cháu gái của tướng Béc-gôn. Hôm qua tôi vừa báo cho Thiếu tướng biết về cái chết của cô ta.

- Ông đã cho người nào biết chuyện này chưa?

- Ông Mi-le! ông có những ý nghĩ quá xấu về bạn bè của mình đấy! Đây sẽ là điều bí mật riêng của chúng ta, khi mà...

- Khi mà sao?

- Khi mà tôi với ông vẫn là bạn bè với nhau!- Hen-rích nói câu ấy một cách ý nhị.

Để giữ lịch sự nên Mi-le phải ngồi nán lại thêm mười lăm phút nữa mới từ giã ra về. Lòng hăn nặng trĩu lo âu.

Buổi sáng, Hen-rích lên đường và ngày hôm sau anh đã từ Li-ông đi Xanh Na-de gần đây là địa điểm đóng quân của sư đoàn do thiếu tướng Tô-le chỉ huy.

Trong văn phòng Bộ tư lệnh tại Xanh Na-de người ta kiểm tra giấy tờ của Hen-rích rất lâu và rất cẩn thận. Nhưng chẳng mãi hàng giờ anh mới có thể gọi điện đến phòng tham mưu sư đoàn báo tin anh đã tới nơi và yêu cầu cho xe ra đón.

Anh rời Xanh Na-de đúng giữa trưa. Xe từ từ chạy qua những cánh đồng bằng phẳng, tưởng chừng như hoàn toàn không có một bóng người chỉ thấy lác đác mấy lùm cây. Cạnh những dấu hiệu chỉ đường, người ta trông

nhều cột thấp lè tè mang tấm biển con vẽ hình đầu lâu trên hai đoạn xương bắt chéo, dưới đề dòng chữ: "Coi chừng, có mìn". Thực ra thì khắp nơi đều được cài mìn chỉ trừ con đường. Người ta có cảm tưởng, hễ trệch sang bên một bước là sẽ tan xác ra như cám trong nháy mắt.

Con đường chạy dọc theo bờ sông cho đến chỗ cách thành phố mười cây số thì đột ngột ngoặt sang phải, chạy thẳng về phía khu rừng nhỏ tí tện chân trời. Khi đến gần, Hen-rích mới nhận ra mấy ngôi nhà nhỏ thấp thoáng giữa những rặng cây cao um tùm. Đây là trụ sở của phòng tham mưu sư đoàn Tô-le.

Đại tá Tham mưu trưởng Bút-mai-e tiếp Hen-rích với thái độ ân cần, tự nhiên nhưng thái độ ấy lại có ý nhắc nhở người khách cần phải giữ gìn trong những phạm vi công tác hết sức đặc biệt.

- Chúng tôi có nhận được tin ông sắp đến, nên chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi từ trước những tài liệu cần giao lại cho ông. Nhưng hiện giờ Thiếu tướng đi vắng, nên ông phải đợi đến sáng mai. Tôi sẽ bảo họ dọn cho ông một phòng nghỉ.

Thế là phải mất toi cả một ngày. Sáng hôm sau người ta báo cho Hen-rích là thiếu tướng Tô-le đã về và đúng chín giờ sẽ tiếp anh.

Đến giờ hẹn, Hen-rích báo cáo với Tô-le về mục đích việc mình đến đây. Hẳn người cao đống, gầy nhom như que củi.

- Tôi biết rồi, biết rồi - Hẳn ngắt lời anh - Tôi còn rõ cả quyền hạn của ông nữa. Ông sẽ nhận đủ tất cả những tài liệu cần thiết. Khi vừa được tin của trên báo cho chúng tôi, đại tá Bút-mai-e liền chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Nhưng tôi đã cho đối chiếu lại tài liệu một lần nữa với những hiện vật trên từng hỏa điểm và ở các trận địa dự bị. Chín giờ sáng mai chúng tôi sẽ bàn giao cả lại cho ông. Bây giờ ông hãy nghỉ tạm ở đây. Thật ra thì đây không

có những khách sạn sang trọng, những cửa hàng lịch sự, nhưng bầu không khí trong lành ở đây thì không đâu có thể bì kịp.

- Chính nó làm tôi nhớ lại vùng bờ biển Thái Bình Dương và ở Viễn Đông...

- Ông đã sang bên ấy rồi à?

- Thưa Thiếu tướng, đã ạ.

-Và có lẽ, ông cũng đã từng tung hoành trên mặt trận phía Đông chứ gì?

- Vâng. Hồi mùa thu năm bốn mốt.

- Vậy thì tôi yêu cầu ông, tối nay, khi ông đi Xanh Na-de về, tôi sẽ đến gặp ông để hỏi thăm tất cả những điều về mặt trận phía Đông mà ông nắm được. Vì sư đoàn của tôi cũng như bản thân tôi chưa từng sang bên ấy lần nào.

- Xin sẵn lòng kể lại với Thiếu tướng tất cả những điều tôi biết.

- Thế thì hay lắm! - Lúc đó có tiếng gõ cửa, tên Thiếu tướng đáp lại -
Cứ vào!

Một người bước vào. Vì ngồi quay lưng ra cửa nên Hen-rích chưa trông thấy người đó ngay.

- Làm quen nhau đi, đây là thiếu tá Sun, sĩ quan bí thư của tôi đấy. Còn đây là khách của chúng ta, Nam tước Phôn Gôn- rinh - Tô-le giới thiệu hai sĩ quan với nhau.

Trên khuôn mặt của Thiếu tá lộ rõ vẻ ngạc nhiên và hoảng hốt, khi Hen-rích quay mặt lại chào hân.

- Thừa Thiếu tướng, tôi được biết thiếu tá Sun từ lâu rồi. Chúng tôi là bạn với nhau đấy. Có phải thế không, ông Sun?

- Đúng trăm phần trăm đấy ạ.

- Thế thì tối nay ba ta sẽ cùng ăn cơm và sẽ nói chuyện về mặt trận phía Đông.

- Về mặt đó thì thượng úy Hen-rích trội hơn tôi nhiều, vì ông ta đã từng sống lâu năm ở nước Nga và hiểu rất rõ về đất nước đó.

- Nam tước đã sống ở nước Nga? Thế thì tôi lại càng rất mong cho trời chóng tối. Ông Sun, tôi sắp đi đây, cả ngày hôm nay ông sẽ rỗi đấy. Tôi mong rằng ông sẽ chú ý chăm sóc vị khách của chúng ta, để ông ấy khỏi buồn. Nếu có thể, ông cứ lấy xe riêng của tôi mà dùng, tôi sẽ đi xe của phòng tham mưu.

Hen-rích và Sun ra khỏi phòng giấy của Thiếu tướng.

- Sang chỗ tôi nhé - Sun vừa đề nghị, vừa đưa tay trở về phía cánh cửa đối diện với phòng giấy của Thiếu tướng. Hai bên ngồi đối diện nhau, im lặng hồi lâu. Rồi Hen-rích lên tiếng trước:

- Ông Sun, hình như cuộc gặp gỡ của chúng ta không làm ông vui lắm? Và cái nhìn ngạc nhiên của ông đối với tôi lúc gặp nhau trong phòng giấy của Thiếu tướng đã chứng tỏ rằng, lâu nay có lẽ ông cứ chắc mẫm là sẽ gặp tôi ở cái thế giới bên kia đấy nhỉ!

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì?

- Ông Sun, ông bước vào nghề tình báo khá lâu năm và ông cũng thừa

hiếu rằng thường thường hễ người nào bị tố giác là y như người ấy sẽ bị sở Giét-ta-pô lôi ra tra khảo. Vì vậy mà ông đình ninh là tôi đã hóa ra người thiên cổ và chắc hẳn ông đã cầu nguyện cho tôi được yên mồ đẹp mả rồi thì phải?

- Thưa Nam tước, cũng như trước kia, Nam tước nói với tôi toàn bằng những lời khó hiểu.

- Ông lầm rồi, tôi hoàn toàn không có ý định chơi hú tim với ông đâu. Ông đã nuốt lời hứa danh dự của một sĩ quan, đã không tôn trọng điều giao ước của chúng ta hồi còn ở mặt trận phía Đông. Tôi đến đây để báo cho ông biết là tôi cũng sẽ hủy bỏ lời hứa của mình, và tôi sẽ lập tức chuyển đến cơ quan có trách nhiệm bức ảnh của tướng Đa-ni-en. Hẳn ông còn nhớ bức ảnh ấy chứ?

- Tôi vẫn tôn trọng điều giao ước giữa chúng ta đấy chứ! - Giọng tên Sun trầm hẳn xuống.

- Thế thì kẻ nào viết thư tố giác từ Mông-te-phơ-le gửi về Xanh Rê-mi cho sở Giét-ta-pô? Và bức giác thư gửi về cho Bộ tham mưu quân đoàn ở Li-ông? Ông tưởng tôi không biết gì ư? Chính tôi đã đề nghị với Sư đoàn trưởng của tôi cử tôi đến đây để có dịp gặp mặt ông trước khi ông sa vào lưới Giét-ta-pô. Ông vui lòng vậy, đây chỉ là một miếng đánh trả hết sức tầm thường so với những đòn ngầm tầm thường mà ông đã đánh lén tôi. Nhưng bây giờ thì xin gửi lại ông những đòn đánh trộm đó. Vì dù một kẻ ngờ nghệch đến thế nào cũng đều thấy rõ ràng là ông luôn luôn chực tìm cách hãm hại tôi để hòng xóa sạch những tội lỗi của bản thân mình.

- Vậy ông muốn gì tôi nào?- Sun gằm gè trong cổ họng. Đôi mắt hẳn vẫn lên những tia máu đỏ đòng đọc, trên mặt hẳn hẳn rõ những vết ngang dọc.

- Chẳng muốn gì cả! Để cho sở Giét-ta-pô tính chuyện với ông thế nào thì tính.

Sun ngồi thừ ra. Người hắn gập lại, đôi vai so lên, mười ngón tay bấu chặt lấy đầu gối, nom hết như một con thú dữ thu hình lại, sửa soạn vồ mồi, nhưng nó còn đang suy tính xem mình có đủ sức để nuốt sống đối phương không.

- Có lẽ hai năm rở mười rồi đấy, ông Sun ạ. Tôi không dám làm phiền ông thêm nữa.

Hen-rích đứng lên đi về phía cửa.

- Ông Hen-rích!- Sun thét lên một tiếng rồi chồm dậy. Hắn đứng sững hai tay đút vào túi, bộ mặt nhăn nhó hung ác.

- Thưa Thiếu tá, Thiếu tá muốn nói điều gì với tôi vậy.

- Tôi báo để ông biết: Trước khi tôi rơi vào lưới của Giét-ta- pô thì hồn ông cũng phải yên nghỉ nơi chín suối đã!

Hen-rích xông vào tên Sun. Hắn vừa rút súng lục ra khỏi túi, nhưng anh đã trông thấy và dang tay ôm chặt lấy hắn rồi với một sức mạnh phi thường anh nhấc bổng hắn lên và ném xuống ghế bành.

- Ông Sun, hắn ông còn nhớ cuộc đọ súng của chúng ta vào cái hôm mà ông tặng tôi tấm ảnh? Hay là ông lại muốn thi thố tài ba và sự nhanh nhẹn một lần nữa?

- Thế ông muốn lấy bao nhiêu tiền về tấm ảnh đó nào?

- Đồ ngu xuẩn! Tôi thừa tiền để mua cả bản thân ông và cả họ hàng nhà

ông nữa, thế mà ông hỏi tôi muốn lấy bao nhiêu tiền. Một khi người sĩ quan Đức nuốt lời hứa danh dự thì hẳn phải dùng máu của mình để rửa sạch hành động đó! Nhưng cũng như những tên hèn nhát khác, ông không đủ can đảm để làm việc ấy? Vì vậy tôi xem đó là nhiệm vụ của mình, nói đúng ra, là nhiệm vụ tự giác, để giúp ông làm việc đó trước mặt các nhân viên sở Giết-ta-pô. Họ biết tổng cái nguyên nhân phóng ảnh của ông rồi.

- Từ đó đến nay tôi có chơi ảnh nữa đâu.

Hen-rích cười khanh khách:

- Chính cái đó càng lật tẩy ông thêm đấy, ông Sun ạ. Thế nghĩa là ông đã bán tấm phim chụp bản đồ cuộc hành binh "Quả đấm sắt" cho bọn bôn-sê-vích với một giá đắt đến nỗi bây giờ ông không cần thêm tiền nữa. Vậy thì hoài của quá! Ông Sun, ông có thể cộng tác với bọn Mỹ, bọn Anh lắm. Chắc chắn, chúng sẽ mua tấm phim của chiến lũy Đại Tây Dương này bằng một giá rất thỏa đáng dù chỉ chụp một vùng do sư đoàn ông đóng giữ mà thôi. Tôi tin rằng ông dễ dàng thu được hàng vạn đô-la ngay một lúc. Hay là có lẽ, ông còn đòi cao hơn. Thú thật tôi chẳng thông hiểu gì về giá bán phim ảnh và tin tức gián điệp đâu. Ví dụ, như tấm bản đồ này... - Hen-rích đi lại vén bức màn che tấm bản đồ lên.

- Cái gì thế này? À... à, bản đồ bãi mìn. Món này có lẽ ông chả kiếm chác được bao nhiêu nhỉ. Đồ vớ vẩn... Nhưng một sĩ quan bí thư của Sư trưởng tại chiến lũy Đại Tây Dương chắc còn những tài liệu quý giá hơn tấm bản đồ này nhiều.

Sun đứng lên kéo bức màn xuống:

- Ông Hen-rích, tôi xin lấy danh dự của một sĩ quan mà thề rằng, tôi không hề nói một lời nào tố giác sự hoạt động của ông cả.

- Danh dự à? Bây giờ mà ông còn thề? Cái hồi ở bên Nga ông đã thề

với tôi rồi thì phải?

- Tôi sợ...

- Thế ông căn cứ vào đâu cho rằng tôi không tôn trọng điều giao ước của chúng ta kia chứ?

Sun không đáp.

- Chính ông không tôn trọng nó thì ông phải trả lời về hành động của ông.

- Ông Hen-rích, tôi van ông, thôi, tất cả những gì ông muốn thì tôi sẽ...

- Tôi không cần ông cái gì hết. Tất cả tài liệu quân sự đã có Tham mưu trưởng lo cho tôi rồi. Ngày mai tôi sẽ xin phép Sư trưởng để đi vòng qua trận địa một lượt, thế là nhiệm vụ của tôi sẽ hoàn thành. Vậy ông còn có thể giúp tôi những gì nào?

- Chưa chắc họ cho phép ông vào những cứ điểm kiên cố.

- Có quái gì trong ấy mà vào! Những cái đó tôi chả thiết lắm. Tôi sẽ báo cáo với Trung tướng của mình là họ không cho tôi vào. Thế là xong.

- Tôi sẽ cho phép ông, sẽ cung cấp cho ông bản đồ những bãi mìn, sẽ chuẩn bị cho ông tất cả giấy tờ cần thiết. Bây giờ ông có thể đáp xe đi Xanh Na-de để tiêu khiển thời giờ, trong lúc đó tôi sẽ làm hết mọi việc cho ông.

- Có phải ông định dùng những ngón vật ấy để mua chuộc tôi, hòng làm cho tôi im đi không, hở ông Sun.

- Thừa Nam tước! Tôi biết rằng những việc làm đó của tôi không làm

mãn nguyện Nam tước, nhưng tôi xin thề: Không bao giờ và bất cứ ở nơi nào, tôi còn đại mồm đại miệng hé răng nói điều gì về Nam tước nữa! Nam tước có thể yên tâm. Nhưng thưa Nam tước, tôi mà sa vào lưới Giết-ta-pô thì cả tương lai của tôi chắc chắn sẽ sụp đổ.

Hen-rích giả vờ nghĩ ngợi.

- Thôi được, ông Sun ạ. Hôm nay ông hãy đưa tôi đến xem các cứ điểm kiên cố, buổi tối chúng ta sẽ trao đổi với Thiếu tướng, và ngày mai, sau khi tôi nhận đủ giấy tờ, chúng ta cùng đáp xe đi Xanh Na-de để tiêu khiển một tí. Nhân tiện ngày mai thứ bảy, ông cũng dễ xin phép Thiếu tướng vài tiếng đồng hồ để tiễn người bạn vàng đã từng sát cánh chiến đấu với ông trên mặt trận phía Đông.

Một cảm giác kỳ lạ thoáng qua bộ mặt tên Sun.

- Ô, cố nhiên là tôi sẽ được phép đi với Nam tước.

- Đây, giấy tờ của tôi đây, ông hãy chứng thực vào để chúng ta cùng đi quan sát trận địa. Tôi đợi ông trong ngôi nhà nhỏ cạnh phòng tham mưu đấy.

Hen-rích nắm chắc là Sun sẽ vì anh mà làm mọi việc, miễn sao hấn hạ được anh thì thôi. Nhưng trên đường đi hấn sẽ không giở trò đó được, vì ở phòng tham mưu người ta biết rõ là Hen-rích đi với ai rồi, vả lại đường đi lúc nào cũng đông người. Sun sẽ chờ một cơ hội thuận tiện hơn. Và hấn chỉ có thể hành động vào ngày mai khi cả hai cùng nghỉ lại Xanh Na-de. Rồi xem mèo nào sẽ cắn cổ mìn nào?

- Có thể đi được rồi - Sun từ ngoài gọi vọng vào căn nhà nhỏ.

Chiếc ô-tô đỗ ngay ở lối vào, nhưng không thấy tài xế. Hen- rích hỏi:

- Không mang tài xế theo à?

- Tôi tự lái lấy.

Ra khỏi rừng, xe thong thả lướt dọc bờ sông.

- Chiến lũy Đại Tây Dương trú danh ở đâu nào?

- Ở khu vực của chúng tôi chẳng có chiến lũy nào hết. Cả sư đoàn kéo dài ngót bốn mươi hai cây số, giữa quãng ấy có ba hệ thống pháo đài vô cùng vững chắc. Bây giờ chúng ta sẽ đến một trong ba nơi đó. Còn hai nơi kia cũng giống hệt như nơi chúng ta sắp quan sát mà thôi. Giữa những tập đoàn cứ điểm là những bãi mìn.

- Nhưng vì báo chí của ta đang ca tụng sự bất khả xâm phạm...

Sun cười khẩy:

- Khi nào sư đoàn của ông chuyển về đây rồi ông khắc thấy.

Chừng mười phút sau xe đỗ lại. Hen-rích ngơ ngác nhìn quanh. Anh chẳng nhận ra một cứ điểm kiên cố nào cả.

- Thưa Thiếu tá, ông định đùa với tôi hay sao?

- Tôi có định thế đâu! Ông không trông thấy những tấm lưới kia à? Ông cố nhìn kỹ xem nào.

Quả thật ở sát bờ sông được nguy trang bằng những tấm lưới dày màu lá cây có ba dây công sự chống tăng kiên cố xây bằng những cây rầm hình chữ T to tướng. Hen-rích quan sát được tất cả. Sau những pháo đài, các công sự nguy trang sẽ thành những vệt dài, và xa xa chi chít những hỏa điểm xây bằng bê-tông cốt sắt ngầm dưới đất với những lỗ châu mai hay những chiếc

nóc tròn bọc sắt di động được. Cạnh mỗi hỏa điểm đều có xây hầm ngầm kiểu nhiều hàng rất chắc chắn. Đó là chỗ ở của binh lính, chỗ chứa thực phẩm, nước, quân trang quân dụng và các loại vũ khí dự trữ. Mỗi một đại đội chịu trách nhiệm từ sáu đến tám hỏa điểm như thế. Trong đại đội bộ có đặt một chiếc viển kính và trên tường treo tấm bản đồ rất chính xác về khu vực trận địa của đại đội. Trên bản đồ có đánh dấu những hỏa điểm, những ụ súng ở từng hỏa điểm những bãi mìn và các lối đi xuyên qua bãi mìn, có ghi rõ quân số và quân nhu đạn dược. Sau phòng tuyến thứ nhất là phòng tuyến thứ hai, kiên cố hơn, và sau rốt là hỏa tuyến thứ ba, kiên cố nhất. Ba hỏa tuyến này nằm cách nhau bởi những bãi mìn rộng.

Quan sát xong vài cứ điểm, Hen-rích đề nghị Sun đưa xuống hầm đại đội bộ.

Để giữ bí mật việc chuyển quân sắp tới của sư đoàn, Sun giới thiệu với các Đại đội trưởng rằng Hen-rích là phái viên của Bộ tham mưu quân đoàn, còn Hen-rích thì luôn mồm trò chuyện kể lại những tin tức về mặt trận phía Đông. Trong khi xem bản đồ của một cứ điểm kiên cố, lúc thì Hen-rích khen ngợi sự chính xác của các ký hiệu, lúc thì anh có lời khiển trách qua loa. Tên Đại đội trưởng rất mến người sĩ quan vui tính, thông minh và xuề xòa đó. Nhưng không kẻ nào phát hiện được một điều lạ là lúc nào bàn tay trái của Hen-rích cũng mân mê đường viền của chiếc áo anh đang mặc, không ai đoán ra rằng chính cái khuy áo rất tầm thường đó lại là chiếc máy ảnh tự động.

Mãi đến bảy giờ tối, sau khi quan sát hết ba hệ thống cứ điểm, và đã mệt lả hai người mới đánh xe quay về phòng tham mưu sư đoàn.

- Thế nào, Nam tước bằng lòng chứ?- Tắm rửa xong Sun bắt chuyện với Hen-rích.

- Nói đúng ra là võ mộng. Tôi cứ đinh ninh nơi này là một chiến lũy

hiện đại, bất khả xâm phạm, nhưng chỉ thấy những công sự rời rạc, mà kẻ địch có thể bóp bẹp một cách hết sức dễ dàng.

- Thế Nam tước có chú ý đến hệ thống liên lạc giữa các vùng, cái hệ thống tăng cường sức mạnh gấp bội cho những cứ điểm mà thoát tiên Nam tước thấy đó không?

- Tôi không phải là một chuyên gia công binh nên những ước đoán của tôi chưa chắc đã đúng. Tôi chỉ hài lòng một điều là tôi có thể giao lại đầy đủ tài liệu để trung tướng E-véc tự nhận định mà thôi.

Tên trực ban vào mời Hen-rích và Sun sang gặp thiếu tướng Tô-le. Sau khi quan sát chiến lũy về, Hen-rích mệt nhoài, chỉ muốn được nghỉ, nên anh chửi thảm tấm lòng mến khách của Thiếu tướng. Và lại anh cũng chả hy vọng moi thêm ở hãn điều gì mới và bổ ích nữa. Sau chuyến đi hôm nay tất cả mọi bí mật của chiến lũy Đại Tây Dương đã nằm gọn trong túi anh, và đã in rõ lên cuộn phim tí hon bắt nhanh của anh rồi. Nhưng từ chối lời mời đó thì không tiện.

Tô-le tiếp khách rất niềm nở. Hãn đã đặt trước các món ăn, chọn rượu, và câu chuyện trong bữa ăn thật sôi nổi, thoải mái. Họ bàn tán đến nước Nga nhiều nhất. Trước khi sang mặt trận phía Đông, Tô-le muốn biết nhiều về mảnh đất đó, mảnh đất hoàn toàn thần bí đối với hãn. Hãn đặt ra cho Hen-rích không biết cơ man nào là câu hỏi và hãn nghe những câu trả lời một cách thật say sưa. Đặc biệt các mẫu chuyện có liên quan đến đời sống và sinh hoạt của nhân dân Liên Xô, người Nga và người U-cờ-ren làm hãn thích thú nhất. Hãn cho đó là cái chìa khóa để giải thích mọi thất bại của quân đội Đức trên mặt trận phía Đông.

- Chúng ta đã tỏ ra là kẻ chiến thắng, mà nếu kẻ chiến thắng muốn đứng vững trên mảnh đất mình chiếm được thì cần phải thạo về ngoại giao và tâm lý - Tô-le tóm tắt ý nghĩ của mình như vậy.

Rõ ràng, hẳn cho hẳn là một nhà ngoại giao tài giỏi và một người trông xa thấy rộng, vả lại, những nhận xét và những lời phát biểu của hẳn. cũng đã chứng minh tài trí có hạn của hẳn. Còn Hen-rích thì không khỏi buồn cười khi nghĩ đến cái ngày mà những ảo tưởng của Tô-le se tan thành mây khói, khi hẳn chạm phải nhân dân vùng tạm bị chiếm bên mặt trận phía Đông.

Cuối buổi ăn, Tô-le báo cho Hen-rích và Sun một tin hoàn toàn bất ngờ đối với họ:

- Ông Hen-rích, ông còn phải lên Bộ tham mưu quân đoàn của chúng tôi ở Đi-giôn nữa đấy.

- Nhưng những tài liệu cần thiết cho tôi thì đã xong xuôi cả rồi. Đại tá Bút-mai-e đã báo là sáng mai ông ta sẽ giao đủ hết cho tôi. Tất cả đều được chứng thực và ký rồi. Lại có sự trì hoãn gì nữa chẳng.

- Không, không, về phía chúng tôi không hề có một sự trì hoãn nào hết. Nhất định đúng chín giờ sáng mai ông sẽ nhận đủ tất cả tài liệu như đã hứa trước. Nhưng dù sao ông vẫn phải đi Đi-giôn. Nguyên là thế này, tôi có trình lên trên bản thiết kế xây lại phòng tuyến thứ nhất. Nếu bản thiết kế đó được thông qua thì trong những tài liệu mà chúng tôi sẽ giao cho ông phải thay đổi vài điểm. trước khi sang mặt trận phía Đông, tất nhiên, chúng tôi cần phải thay một số vũ khí. Và lúc ấy chúng tôi có thể để lại cho sư đoàn ông một số trang bị nào đó. Tất cả những điều ấy cần phải được ghi rõ. Theo tôi thì ngày mai, sau khi nhận tài liệu của chúng tôi, ông sẽ cùng thiếu tá Sun lên Đi-giôn và ở đấy ông hãy hỏi cho đích xác về những vấn đề trên đây. Tôi mong ông vui lòng nán lại thêm một ngày nữa với người bạn cũ của mình chứ?

Hen-rích im lặng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Còn ông thì thế nào Thiếu tá?

- Tôi rất sung sướng được gần gũi ông Hen-rích, càng lâu càng tốt!

"Nghe lời đề nghị của Tô-le, Sun sung sướng ra mặt - Khi đi ngủ, Hen-rích nghĩ thầm - Có lẽ, trong lúc đi quan sát công sự hãn đã đánh hơi được điều gì chẳng, cho nên hãn muốn lật tẩy mình giữa Bộ tham mưu quân đoàn, nơi hãn có tay trong tay ngoài? Không, chưa chắc!".

Anh nằm tính toán mãi những sự việc đã qua và những bước sắp tới.

Ngày hôm sau, Hen-rích và Sun đến Na-te. Ở đây họ phải sang xe lửa khác để đi Đì-giôn.

Đến chiều mới có chuyến xe lửa đi Đì-giôn.

Cả hai cùng ăn với nhau, và nếu ai có để ý đến cách đối xử của họ, thì người ấy chắc chắn sẽ nghĩ rằng: "Đây là một đôi bạn, lúc nào cũng sẵn sàng sống chết có nhau". Họ vung tiền ra thết nhau đủ món. Nhưng nhiều nhất là rượu.

Chính tên Sun vốn hay tính đến từng mác, ky cóp từng phờ- rãng thì hôm nay cũng vì Nam tước Phôn Gôn-rinh mà hãn không hề tiếc tiền của là gì: hãn gọi những thứ rượu vang thượng hảo hạng, loại cô-nhắc đắt tiền nhất, và các thứ rượu mùi nổi tiếng.

Hen-rích thì, như thường ngày, tỏ ra hào phóng và mẫn khách.

- Ông Sun, ông kiêng từ bao giờ đấy? - Hen-rích hỏi Sun, khi thấy hãn chỉ nhấm nháp từng ngụm rượu vang nhỏ.

- Từ ngày chúng ta chia tay nhau bên mặt trận phía Đông, tôi tự nhủ là trước khi nước Đức chiến thắng tôi sẽ không uống rượu.

Khi lên xe lửa đôi bạn "tri kỷ" đó cũng ở cùng một buồng. Sun hứa thưởng cho người kiểm tra viên một món tiền to, nếu y không xếp thêm một hành khách nữa vào buồng của hai người.

- Ít ra chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi được yên tĩnh - Sun hài lòng nói - Tôi chỉ thích đi một mình, suốt dọc đường cứ ngủ tràn cung mây. Nghĩ cho cùng, nằm trong toa tức là giờ nghỉ ngơi mà thôi.

- Rất tán thành ý kiến của ông- Hen-rích vừa thu xếp đồ đạc của mình vừa gật đầu.

Sau khi mở khuy cổ áo sơ mi, anh ngả đầu xuống gối, nhắm mắt lại. Sun cũng làm y như thế.

Khoảng năm phút sau, nghe rõ tiếng thở đều đều êm êm của Hen-rích. Tiếng thở tài tình đó khiến cho người ta tin là anh đã ngủ, nhưng sau những mí mắt khép hé đôi mắt anh đang theo dõi một cách chăm chú người nằm ngang mình. Mi mắt của Sun chớp động một lần, hai lần, rồi hăn bắt đầu hé mắt ra. Hăn nhìn chăm chặp vào mặt Hen-rích để đoán xem anh đã ngủ say chưa.

Hen-rích bỗng mở mắt ra, vươn vai và ngáp một cái rõ dài.

- Khi quá, cóc ngủ được, và tôi có cảm giác như mình sẽ không ngủ được say!- Anh phàn nàn với Sun, hăn cũng giả vờ chột tỉnh dậy.

- Ông thử cởi quần phục ra xem - Sun khuyên Hen-rích.

- Thế tại sao ông không ngủ được, và sao ông không cởi quần phục ra?

- Tôi quen ngủ cả quần áo thế này rồi, ngay cả đến ngời và đứng cũng

thế - Sun vừa trả lời vừa nhắm mắt.

Rồi yên lặng lại kéo dài, trong lúc đó mỗi người đều chăm chú theo dõi qua những đôi mí mắt hé mở. Hen-rích cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ thực. Không, hôm nay anh không có quyền ngủ! Sun đã không tiếc tiền, cố ép anh uống quá nhiều rượu đấy! Hơn nữa tiếng thở của hắn đang vang lên khe khẽ và không đều, thế mà hắn nói khoác là dọc đường hắn ngủ rất khỏe.

Hen-rích vùng dậy và bấm nút chuông điện. Khi phục vụ viên chạy đến, anh bảo:

- Cho một cốc cà-phê phin đặc.

- Thưa Nam tước, Nam tước làm sao thế?! Uống cà phê ban đêm à?- Giọng của Sun lo lắng, có vẻ van lơn.

- Thưa Thiếu tá, tôi biết mình lắm: Nếu khi nào tôi không ngủ được ngay lập tức, mà cứ chập chồn như bây giờ, thì nhất định cả đêm đó đừng hòng chợp mắt. Tốt hơn là làm một cốc cà- phê để đuổi hẳn cơn buồn ngủ đi cho xong.

- Ông uống thuốc ngủ đi vậy.

- Một là tôi không có thuốc ngủ, hai là tôi chẳng thích cái của ấy.

- Tôi sẵn lu-mi-nan¹ đây rồi - Sun sốt sắng nài.

- Không bao giờ tôi dùng lu-mi-nan cả, uống nó sáng ra nặng đầu lắm.

Người phục vụ mang cốc cà-phê đen vào, lặng lẽ đặt lên bàn.

- Cho tôi một cốc nữa - Sun bảo.

- Ông Sun, ông vừa khuyên tôi đừng uống cà-phê cơ mà.

- Bạn bè với nhau ai lại bỏ ông một mình mà ngủ cho đành...

- Chả có lẽ!

Sun không đáp, im lặng nhấp từng ngụm cà-phê.

Hen-rích vừa thong thả uống vừa say sưa đọc tác phẩm của Mô-pát-xăng. Sun không mang sách theo. Hắn lúng ta lúng túng. Cà-phê thì uống hết rồi mà chẳng còn việc gì làm nữa.

- Ông Hen-rích, ông không còn quyển nào nữa à?

- Rất tiếc là không.

Lại im lặng hồi lâu.

Hen-rích đặt quyển sách xuống bàn rồi ra khỏi buồng. Anh đứng ngoài hành lang độ một phút, sau đó không biết mỉm cười cái gì và đi thẳng vào buồng vệ sinh. Anh nghe ngóng, chẳng có gì cả. Nhưng đây rồi, tiếng chân bước vang lên. Có người vịn quả đấm cửa và anh nghe rõ tiếng thở khò khè của Sun.

Hen-rích đợi một phút, hai phút, ba phút... Rồi bước ra. Sun đứng sững trước cửa.

- Ông là một người bạn đồng hành ý hợp tâm đầu thật - Hen-rích trở về buồng.

Sun bước vào buồng vệ sinh trong nháy mắt và trở về buồng ngay. Người phục vụ viên theo hắn vào để thu dọn những chiếc cốc không.

- Mang thêm cà - phê đến! - Sun bảo người đó.

- Tôi một cốc nữa! - Hen-rích gọi thêm.

Người phục vụ ngạc nhiên nhìn hai sĩ quan rồi lặng lẽ đi ra. Sun ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu.

- Ông có thể đọc to lên không? - Hẳn hỏi Hen-rích.

- Giọng tôi bé lắm.

Sun vén bức màn che cửa sổ lên và qua khe hở hẩn nhìn vào bóng đêm. Hen-rích tắt điện.

- Ông làm gì thế?- Sun rời khỏi cửa sổ.

- Ban đêm không nên vén màn cửa ra, bởi vì trong bọn du kích có những tên bắn "mả" lắm, ông Sun ạ.

Sun bực tức hạ màn xuống.

- Ông định thức suốt đêm hay sao đấy?- Cuối cùng khi thấy kim đồng hồ chỉ hai giờ mười lăm, Sun không nén nổi nữa.

- Đúng thế.

- Tại sao?

- Thừa Thiếu tá chỉ vì ông quá chú ý đến giấc ngủ của tôi.

Sun ngã lưng vào thành giường, thở dài sườn sượt. Ngay lúc ấy chợt

tiếng còi báo động quen thuộc: tu-tu-tu! Tu-tu-tu vang vào tận toa. Loa phóng thanh nói oang oang, rõ mồn một: "Chú ý! Đoàn máy bay Anh -Mỹ từ phía biển Măng-sơ đã vượt qua không phận nước Pháp".

Hen-rích chụp mũ lưỡi trai lên đầu, quàng chiếc xà cọt qua vai, giấu dưới tà áo ca pốt. Anh liếc nhìn Sun, gặp ánh mắt trừng trừng đề phòng của hắn. Rõ ràng hắn đang tính toán một nước cờ gì đó. Đôi mắt hắn bỗng nhiên long lên.

- Chú ý, chú ý! Đoàn máy bay đang lao thẳng về phía Đi- giôn. Xe lửa đã đỗ. Tất cả hãy ra khỏi toa và nằm dọc theo nền đường sắt - Người phát thanh ra lệnh.

Tất cả hành khách vội vàng xô ra khỏi buồng của mình. Bánh sắt rít lên ken két, toa tàu rung chuyển.

Hen-rích chạy ra cửa và cảm thấy hơi thở nóng hổi của Sun bay sau cổ mình. Anh tránh ra và lùi lại.

- Ông nhiều tuổi hơn, mời ông xuống trước.

- Ông là khách cơ mà.

Mặc dầu lúc đó tình hình rất căng thẳng, Hen-rích vẫn cười xòa. Anh nắm lấy tay Sun, cùng nhảy ra khỏi toa. cả hai chạy dọc theo đường sắt, tay nắm tay, chân cùng đều nhịp, sau đó họ lăn từ trên nền đường sắt xuống rãnh, nằm đối diện nhau. Tiếng động cơ máy bay mỗi lúc một gầm to và dữ dội hơn.

Trời đã mờ sáng, Hen-rích ngẩng đầu lên quan sát. Ngay lúc ấy đôi mắt anh chợt bắt gặp bàn tay của Sun đang thò vào bao súng lục.

- Ông Sun! Hình như ông định dùng súng lục để bắn máy bay đấy phỏng?- Giọng nói và nét mặt của Hen-rích lộ rõ vẻ chế giễu.

- Thừa Nam tước, không phải thế đâu, tôi định bắn vào đầu Nam tước đấy!- Sun rút lên và rút phăng súng ra khỏi bao.

Ngay lúc ấy một quả bom nổ gần đấy át hết mọi tiếng động.

*

* *

Buổi sáng, thiếu tướng Tô-le đến phòng tham mưu, hẩn ngạc nhiên nhìn tên trực ban vừa cúi đầu với vẻ đau xót, vừa chìa cho hẩn một bức điện. Thoạt tiên hẩn chưa hiểu gì hết. Mãi sau khi đọc lại hai lần, hẩn mới hiểu nghĩa của bức điện:

"Mờ sáng hôm nay, trong lúc máy bay địch oanh tạc, viên quan bí thư của ngài và là người bạn củ của tôi là thiếu tá Sun đã hy sinh. Xin thành thật chia buồn cùng ngài.

Thượng úy Nam tước Hen-rích Phôn Gôn-rinh".

Tô-le làm dấu phép một cách nhiệt thành.

1. Một loại thuốc ngủ (N.D).

TIẾNG VANG XA CỦA NHỮNG SỰ KIỆN LỚN

Từ cuối tháng giêng đến đầu tháng bảy năm một nghìn chín trăm bốn mươi ba, tiếng nói sang sảng của phát thanh viên đài phát thanh cứ nhắc đi nhắc lại mãi một số tin giống nhau về việc rút ngắn chiến tuyến, việc chuyển sang các trận địa được chuẩn bị từ trước, việc rời bỏ làng này hay làng khác trên mặt trận phía Đông là theo yêu cầu chiến thuật chiến lược. Những tin tức lừa bịp kia không thể nào che đậy được sự thật đối với những người như trung tướng E-véc hoặc ông thầy và người bạn của lão là thống chế Đe-nút. Mà chẳng phải đối với họ không đâu. Ở các ban trong phòng tham mưu đơn vị chiếm đóng, trước sau như một, người ta đều nhấn mạnh rằng, những sự kiện ở mặt trận phía Đông đã thúc đẩy người Pháp tích cực ủng hộ phong trào kháng chiến. Những ai muốn và biết suy luận một cách khách quan cũng đều hiểu rằng Gơ-ben dù có giữ ngón "tác động tinh thần" gì gì đi nữa, mấy tên bồi bút dù có khoác lác đến đâu đi nữa, nhưng sau trận quân Đức bị tiêu diệt trên bờ sông Vôn-ga thì câu chuyện hoang đường về truyền thống bách chiến bách thắng của quân đội Đức đã trở nên lạc điệu lắm rồi. Niềm tin vào uy lực vạn năng của Quốc trưởng đang bị lung lay. Thực ra Đe-nút và E-véc chẳng có ác cảm gì với Hít-le đâu. Nếu quân đội Đức cứ tiến mạnh theo thể chế tre như trước khi thất bại ở gần Mạc-tư-khoa hay trên bờ sông Vôn-ga, thì chúng sẽ quên hết nỗi bức dọc, sự lo sợ của mình mà phấn khởi tung hô "Hai-lơ!" để tỏ lòng khâm phục Quốc trưởng. Nhưng những biến chuyển trên mặt trận phía Đông đã làm cho chúng hơi tỉnh giấc mơ, và khi những cuộc hành binh thất bại diễn ra khắp nơi trên nước Nga, thì cả hai mới vỡ mộng. Quốc trưởng đã đặt nước Đức trên miệng vực thăm, mà không bao lâu nữa nó sẽ rơi tòm xuống đấy.

Tuy nhiên, việc thống chế Đe-nút âm mưu tập hợp ngay trong Bộ tư lệnh tối cao Đức một nhóm người cùng chí hướng với mình, những người đang ra tay chèo chống hòng giải thoát nước Đức ra khỏi bàn tay mạo hiểm của Hít-le, đến nay vẫn vấp phải những khó khăn. Vì đây là một hành động vô cùng nguy hiểm, nó có thể đẩy người ta đến trước lưỡi hái của Thần chết một cách dễ dàng. Đe-nút căm ghét Liên Xô, nhưng cũng không dám nhắm mắt đưa chân trên con đường của Hít-le, con đường mà theo y thì rõ ràng chỉ

dẫn nước Đức xuống vực thẳm mà thôi. Vì vậy, y mưu trừ khử Hít-le để cùng với những kẻ khác lập thành một nhóm, bắt tay với Anh, Mỹ, yêu cầu chúng đừng mở mặt trận thứ hai cho nước

Đức rảnh tay bình định nước Nga Xô-viết. Ý định đó đang nằm trong vòng bí mật...

Càng thất bại càng phải củng cố tinh thần. Với phương châm đó đại bản doanh của Hít-le tung đi bao nhiêu là tin đồn: mặt trận phía Đông sẽ bị bẻ gãy; để phục thù cho trận đại bại ở Sta-lin-gờ-rát, Bộ Tổng tham mưu sắp mở một cuộc hành binh lớn vào mùa hè năm nay nhằm giáng cho quân đội Liên Xô những đòn chí mạng.

Tất cả: từ những bọn ủng hộ đến những nhóm đối lập với Quốc trưởng, đều chờ đợi ngày mở đầu chiến dịch đó. Bây giờ ai nấy đều biết rằng, cái luận điệu tốc chiến tốc thắng đã bị phá sản; chiến tranh đang kéo dài khác hẳn mọi sự mong đợi và nước Đức đang đuối sức dần. Cần phải có một thắng lợi rực rỡ, không những để gỡ lại tiếng tăm cho quân đội Đức, để nâng cao tinh thần trong hàng ngũ binh sĩ, mà còn để gây niềm tin tưởng vào thắng lợi cuối cùng sắp tới nữa.

Nhưng tháng năm qua, tháng sáu đã hết, mà cuộc tấn công trên mặt trận phía Đông vẫn chưa mở màn. Trung tướng E-véc dạo này gần như không mó đến máy thu thành nữa. Suốt ngày, từ mờ sáng đến đêm khuya trong máy chỉ âm ỉ những bản hành khúc.

Rồi sáng ngày mồng năm tháng bảy, buổi phát thanh bắt đầu một cách khác thường: thoát tiên là tiếng quân nhạc vang dậy. Điệu kèn dồn dập và hùng tráng đột ngột phá tan bầu không khí yên tĩnh ban mai trong căng phòng. Trung tướng E- véc đang cạo râu, suýt nữa rạch đứt cả mặt. Lão để nguyên bọt xà-phòng lầy nhầy khắp mặt, tay vẫn cầm dao cạo, đâm bổ đến máy thu thanh. Đúng rồi! Các chiến dịch mong đợi bấy lâu đã bắt đầu!

Mấy tên phát thanh viên lặp ba lặp bảy, tưởng chừng như chúng đang tranh nhau nói, liến thoắng loan tin rằng, mờ sáng hôm nay, hồi bốn giờ ba mươi phút, theo lệnh của Quốc trưởng, quân đội bách thắng của đại Đức quốc, như một dòng thác lũ không sức gì ngăn nổi đã chọc thủng phòng tuyến địch và đang tiến về Cu-rơ-sơ...

Nhìn vào các hỏa tuyến đánh dấu trên bản đồ, E-véc mỉm cười hài lòng: Phải, theo lão thì phải mở một chiến dịch tại đây nếu định tiến về Mạc-tư-khoa.

E-véc gọi điện thoại đến phòng tham mưu, hạ lệnh cho tên trực ban báo với tất cả sĩ quan rằng hôm nay mặc đại lễ phục chỉnh tề, bao nhiêu huân chương, huy chương lớn, bé đều đeo hết lên ngực. Xong lão lấy giấy ra thảo dàn bài bản báo cáo về tầm quan trọng của chiến dịch. Lão toan tập hợp các sĩ quan tại câu lạc bộ để diễn thuyết.

Nhưng lão không kịp diễn thuyết. Độ nửa giờ sau, khi lão sắp sửa lên xe đến phòng tham mưu, bỗng tên trực ban gọi điện thoại báo tin:

- Một đội du kích khá đông đã tấn công vào đồn số mười bảy, hiện chúng đang ra sức mở đường tiến vào khu vực an toàn. Thượng úy Pha-un yêu cầu cho viện binh ngay. Với lực lượng sẵn có không thể chống cự nổi.

Tin bất ngờ đó khiến lão bối rối. Lão rất quen với những cuộc đột kích cơ mữa của du kích trong các làng, khi thì đánh úp các đội tuần tra, khi thì bắn tĩa bọn sĩ quan, nhưng lão chưa thấy họ tấn công vào một cứ điểm với quân số đông như thế bao giờ.

Tham mưu trưởng sư đoàn, Lút và Hen-rích hộ tống E- véc đi cùng hai đại đội về Pôn-chây để lão tự tay chỉ huy trận đánh. Nhưng bọn lính này chẳng đánh đấm gì được cả, mà chúng phải lo làm nhiệm vụ chôn cất, vì cả số lính trong đồn lẫn thượng úy Phan-un đều bị giết sạch. Đơn vị SS bảo vệ

lối vào đường hầm không dám tiếp viện, vì đội du kích có thể không tiếc gì mà không dùng mìn phá sập đường hầm.

Thế là đồn binh bị tiêu diệt, quan, quân chết hết, mà Sư trưởng thì không biết đường nào để báo cáo tỉ mỉ lên Bộ tham mưu quân đoàn về chi tiết trận tập kích. Lão không nắm được quân số, vũ khí của đội du kích đã diệt đồn, và cũng chả hiểu họ rút lui về đâu nữa.

Nhưng những việc bất ngờ của ngày hôm ấy đã chấm dứt đâu. Bọn lính chưa kịp chôn hết tử thi, thì lại có tên phóng mô- tô từ phòng tham mưu đến báo tin mới: du kích lại tấn công vào trung đội xung kích bộ binh, trung đội đang cùng đơn vị SS bảo vệ một ngọn đèo, chúng đã đánh cho quân ta tan tác và buộc quân ta phải rút xuống núi.

Tình hình này chẳng khác chiến tranh chút nào. Bỏ mặc đồng tử thi nằm trong công sự đổ nát, E-véc tất tả dẫn lính tiên về phía ngọn đèo chính. Đại đội trưởng đã tử trận, trung úy đại đội phó Gơ-rét-khe báo cáo tình hình. Hắn cho biết rằng cuộc đột kích của du kích xảy ra ban sáng, hoàn toàn bất ngờ. Họ ập vào các trạm tiền tiêu, giết gọn bọn lính gác không hề có một tiếng động xong mới tấn công đồn.

Lúc ấy chả còn ai dám nghĩ đến cách phản công chớp nhoáng vào đội du kích để giành lại ngọn đèo, vì theo lời của Gơ-rét-khe, thì quân du kích có hơn một đại đội, vũ trang toàn bằng súng máy và tiểu liên.

Đàn hình phải quay về phòng tham mưu để nghiên cứu kế hoạch tá, c chiến, còn việc giải thoát ngọn đèo đó sẽ tính sau.

Về đến Xanh Rê-mi, E-véc lại biết thêm hai cuộc đột kích khác: một là trận tấn công vào tháp canh bảo vệ chiếc cầu qua sông gần Xanh Rê-mi, hai là trận đánh úp vọng gác của một đội tuần tra nhỏ cách Săm-bê-ri mười cây số. Cuộc tập kích tháp canh bảo vệ cầu không thành công, nhưng nó cũng

làm cho tình hình thêm căng thẳng.

Những bộ lễ phục của bọn sĩ quan đang mặc thật không hợp thời. E-véc nổi giận vì du kích đã xé tan bài diễn văn mà lão định đọc để quảng cáo cho cuộc hành binh đại quy mô nay mai và gây không khí hoang mang trong đám sĩ quan của phòng tham mưu và ngay đối với bản thân lão nữa. Lão tưởng tượng là mình sẽ bị bắt buộc phải báo cáo lại tất cả những sự việc này lên viên Tư lệnh quân đoàn, người đã từng gọi đùa lão là Sư trưởng của "sư đoàn an dưỡng".

Mi-le an ủi E-véc. Theo nguồn tin của cơ quan SS của hắn thì các đội du kích, rõ ràng đã chịu sự chỉ đạo thống nhất, sáng nay không những chỉ đột kích vào các vùng do sư đoàn của E- véc chiếm giữ, mà còn mở nhiều cuộc tấn công khác vào khắp các vùng miền núi. Cũng như những tên Giét-ta-pô khác, Mi-le đề nghị dùng hết mọi biện pháp cuối cùng để chống lại du kích, bắt tất cả những kẻ tình nghi là có liên lạc với họ, và nói chung phải tăng cường khủng bố.

Máy thu thanh cứ om sòm suốt ngày. Bọn phát thanh viên cắt đứt những hành khúc hùng tráng để làm cho thính giả hả dạ với cuộc tấn công vũ bão của làn sóng xe tăng về phía miền Ôn-khô-vát-ke vô danh nào đó, một cứ điểm đầu cầu của thành phố Cu-rơ-sơ. Bản tin nhấn mạnh là chiến dịch đang diễn biến vượt quá kế hoạch đã vạch ra, mặc dù các tập đoàn quân Liên Xô kháng cự một cách điên cuồng.

Buổi chiều, Cu-bít sang gặp Hen-rích. vẻ mặt tươi tỉnh chứng tỏ là hắn vừa uống đủ liều moóc-phin: mắt hắn sáng ngời, dáng điệu hùng dũng.

- Thừa Nam tước, tôi đến gặp ông để kiện thiếu tướng Béc- gôn đây - Cu-bít nói đùa từ ngoài cửa - Khi tuyên truyền cho tôi về Xanh Rê-mi, ông ấy hứa với tôi nào là cuộc sống hòa bình, êm đẹp, nào là nghỉ ngơi, và không biết cơ man nào là những quyền lợi khác. Thế nhưng tôi lại rơi vào một cái nơm chằng khác gì nước Bạch Nga xa xôi kia cả.

- Ông Cu-bít, ông không phải là con người kỳ quái cơ mà! Từ ngày gặp nhau, hôm nay là lần đầu tôi được nghe những lời phàn nàn này của ông.

- Rồi tôi sẽ còn phàn nàn nữa!

- Nhưng đã có những tin lành từ mặt trận phía Đông về rồi đấy.

- Lành à? ông tưởng thế đấy chứ?

- Chắc ông không nghe phát thanh chứ gì?

- Chính vì suốt ngày tôi không bao giờ tắt ra-đi-ô đến nỗi đầu óc rối loạn lên nên tôi không thể coi những tin tức trên mặt trận phía Đông là những niềm an ủi được, ông không phải là một chiến binh, xin lỗi ông, nên chưa được thông thạo hết mọi vấn đề đâu. Khi người ta bảo với ông rằng, suốt một ngày, quân xung kích vừa đánh vừa tiến mà chỉ được bốn cây số thôi, thế là thế nào, theo ý ông.

- Nghĩa là quân ta thì tấn công, còn quân địch thì bỏ chạy.

- Ồ, thế thì ông không có mặt trong những ngày đầu chiến tranh rồi! Vậy ông nên hiểu tấn công nghĩa là gì đã. Buổi sáng ông nghe thấy quân ta vượt qua biên giới, trưa thì tiến sâu thêm ba mươi cây số nữa, rồi chiều thì người ta báo rằng, quân ta đã chiếm được thành phố ở cách biên giới bốn mươi cây số. Đấy - đó mới gọi là tấn công! Còn bây giờ suốt cả ngày chỉ bò được có bốn cây số. Nhưng tình hình mặt trận phía Đông có gay go thế nào đi chăng nữa, thì đài phát thanh cũng chỉ báo rất những tin phấn khởi! Ngấy lắm rồi! Tôi đến gặp ông hoàn toàn không phải để phân tích hành động của cấp trên chúng ta đâu nhé. Ông Hen-rích này, chiều nay ông có xơi cơm với tôi không đấy?

- Thú thật là tôi không còn bụng dạ nào để đến tiệm ăn nữa rồi...

- Thế thì, ông... - Cu-bít im bật. Mặt hấn hấn nhó, trông rõ một thẳng láu cá.

- Ông muốn nói điều gì với tôi vậy? - Hen-rích mỉm cười hỏi hấn, tuy anh thừa biết hấn sẽ nói gì với mình.

- Thưa Nam tước, tôi đang cần năm chục mác. Chỉ năm chục mác thôi, thưa Nam tước. Cộng với số vay trước, tôi nợ Nam tước tất cả là sáu trăm hai mươi mác. Ông vui lòng cho, số tiền đó cũng chả là bao mà.

- Ông mang tiền đi nướng ở đâu vậy, ông Cu-bít? Xin lỗi vì tôi hỏi hơi quá lời. Nhưng tôi lấy làm lạ không hiểu trong một tháng rưỡi sống ở Xanh Rê-mi mà ông tiêu thế nào hết một tháng lương của sĩ quan và thêm hai trăm mác nữa kia chứ? Ngay như ngày trước, ông còn cờ bạc...

- Nam tước yêu quý của tôi ơi, thưa Nam tước ông quả là một người bạn ngây thơ! Nếu tôi và ông không sa vào cái đất Xanh Rê-mi này đi nữa, mà sa vào một làng hẻo lánh nhất, vển vển chỉ độ năm sáu trăm nóc nhà thôi, thì tôi cũng sẽ có thể kê ra cho ông ba mươi ba cách để hàng ngày có thể tiêu đến ngót trăm mác, và có khi còn hơn nữa.

Hen-rích cười hà hà.

- Vô luận thế nào đi nữa, nếu đặt cho mình một mức chi tiêu nhất định, thì chắc chắn ông có thể tự hạn chế được, nhưng đảng này còn để mua lấy khoái lạc.

- Nhưng tôi hỏi ông, trong cuộc sống của tôi có cái gì gọi là vui sướng không? Công tác thì tôi ngấy lắm rồi, chẳng những đối với công việc tôi đang làm hiện nay, mà đối với tất cả bất cứ việc gì! Còn bọn con gái thì tôi

đã ngán chúng, mà chúng thì cũng chả thích gì tôi nữa. Thế thì còn những thú gì? Rượu và moóc-phin! Thế thôi! Vậy tôi ki ca ki cóp để làm quái gì cơ chứ? Để cho thằng em độc nhất của tôi, một đứa sinh sau đẻ muộn, gọi tôi là thằng ngốc hay sao?

- Ông Cu-bít, tôi nghĩ rằng công việc ông đang làm thú vị lắm cơ mà!

- Giá tôi cứ học tập và trở thành một vị mục sư để cầu chúa giải thoát cho linh hồn con người thì đối với tôi những linh hồn ấy thú vị hơn là bây giờ, tôi phải dày ải chúng xuống địa ngục bằng những phương pháp của sở Giét-ta-pô.

- Ông chó má lắm.

- Ông muốn gọi tôi thế nào cũng được. Nhưng con người không còn là một cái gì thú vị nữa rồi! Tôi nói để ông tin rằng, làm cái việc tìm kiếm bọn tội phạm còn thoải mái hơn sống ở nước ta nhiều. Gọi một tên ra lấy khẩu cung. Dùng hết mọi lối tra tấn, nhưng nó hoặc im lặng, hoặc lăm bắm gì gì về nước Pháp, về nhân dân, về sự tự do! Tôi lợm giọng lắm, ông Hen- rích ạ! Ông hãy tin tôi! Tổ quốc của tôi giờ là cái tiệm ăn, nơi mà người ta cho tôi ăn ngon uống rượu bồ. ở đâu thoải mái thì đó là Tổ quốc. Ông còn nhớ câu tục ngữ ấy chứ? Thê rồi tên bị tra tấn hô to trước khi chết "Vì nước Pháp". Nhưng ngay cả nước Pháp cũng không biết nó là ai nữa, và chắc chắn rằng không khi nào biết chính tay tôi đã đẩy nó xuống vực thẳm! Con người trở nên chán ngắt và bình thản. Ngay cả ni cô của ông cũng thế, Nam tước ạ!

- Ni cô nào cơ?

- Thôi đừng vò ngực thơ nữa, tôi biết cái cô ở tiệm ăn hơn ông nhiều.

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì - Giọng Hen-rích gắt gỏng - Hầu như ngày nào chúng ta cũng thấy mặt nhau, trong mọi trường hợp khó khăn ông

đều đến tôi và ông biết rằng tôi lúc nào cũng vui vẻ giúp đỡ ông, mà bây giờ ông lại định giấu tôi những điều bí mật... Nếu ông không thể nói cho tôi biết được thì yêu cầu ông đừng dả động gì đến nó nữa.

- Hôm nay tôi mới thấy ông cáu lần đầu đấy. Mà nào tôi có định giấu ông cái gì đâu, thưa Nam tước. Thực ra tôi được biết mỗi cảm tình của ông đối với cô gái ấy cũng do sự tình cờ, khi tôi quyết định bắt cô ta!

- Bắt cô Mô-níc vì tội gì?

- Ông bằng lòng vậy, nếu chúng tôi kiểm duyệt ba lá thư của người con gái đẹp ấy mà trong đó toàn nói đến thời tiết xấu, giá hàng tăng trong khi trời rất đẹp và giá cả vẫn bình thường, tất nhiên chúng tôi phải để ý, vì sao cô ả lại quan tâm tới khí tượng và kinh tế như vậy.

- Ông cho rằng chừng ấy bằng chứng là đủ để bắt cô ta phỏng?

- Những lời cô ấy sắp khai sẽ trả lời cho câu hỏi đó... Nhưng sau khi nghe tôi nói định bắt cô ả thì Mi-le không đồng ý, mà vin vào mỗi cảm tình của ông đối với cô ta? Không hiểu vì sao mà ông ta lại sợ ông thế. Đấy, tất cả bí mật chỉ có từng đó.

- Thế bao giờ ông định bắt cô ấy?

- Hôm nay. Vì chúng tôi vừa nhận được lệnh tăng cường khủng bố và đàn áp để chống du kích và bọn tay chân của chúng. Thế ông có cho tôi vay năm chục mác không, hay là dỗi rồi bỏ tôi nhịn đói chiều hôm nay đấy?

- Ông biết đấy, không bao giờ tôi đã và sẽ từ chối ông một việc gì hết. Tôi chỉ đề nghị ông đừng giấu giếm tôi bất cứ một việc nhỏ nhất nào.

- Xin tuân lệnh! - Cu-bít lại theo tác phong quân sự - Tôi sẽ coi đó là

những phân lãi để trừ vào số lãi của món tiền nợ ông.

- Ông nên xem đó là bốn phần của một người bạn thì hơn.

Sau khi vùi được năm chục mác, Cu-bít ra khỏi phòng, mồm huýt sáo rổi rít.

Kim đồng hồ chỉ mười giờ kém mười lăm, Hen-rích xuống tiệm ăn, hy vọng gặp Mô-níc, nhưng không thấy nàng ở phòng ngoài. Bà Tác-van cho biết nàng đang ở trong phòng riêng.

- Vậy bà cho phép tôi lên để gặp cô ấy, tôi cần nói với cô ấy vài lời thôi. Và nếu có ai hỏi tôi, bà bảo giúp là tôi đi vắng. Hôm nay tôi không muốn gặp mặt người nào cả.

Tin của Cu-bít báo cho Hen-rích làm anh lo ngay ngáy. Thật vậy, bây giờ thì Mi-le chưa dám đụng đến Mô-níc, và Cu-bít sẽ ngoan ngoãn cúi đầu tuân theo mọi mệnh lệnh của anh để dễ ngửa tay ra vay tiền, nhưng chỉ kéo dài được tình trạng này trong khi bản thân Hen-rích còn ở ngoài vòng nguy hiểm. Nếu anh có việc gì, thì nhất định Mô-níc sẽ bị bắt, bọn Giét-ta-pô đã có lần chú ý đến nàng rồi. Anh mà bị khử thì Mi-le không còn ngần ngại gì nữa mà không bắt nàng để trả thù. Không được. Bây giờ vẫn còn kịp, phải cứu lấy nàng, thậm chí nếu có vĩ thể mà anh phải xa nàng đi chẳng nữa.

- Hen-rích, từ nay trở đi tôi xin chịu anh là có tài thôi miên đấy nhớ - Mô-níc nở nụ cười, khi Hen-rích hiện ra trên ngưỡng cửa phòng nàng.

- Sao cô lại có ý nghĩ ấy?

- Chỉ vì tôi đang nghĩ đến anh đấy thôi.

- Và tôi cũng đang nghĩ đến cô.

- Nghĩa là, sự truyền cảm ý nghĩ đã đưa anh đến đây với tôi.

- Tôi rất mong cô có thể hiểu thấu được mọi ý nghĩ của tôi - Hen-rích biết mình đã lỡ lời. Song anh trấn tĩnh được ngay sau một phút lo sợ, rồi nói thêm bằng một giọng khác - Cô Mô-níc, tôi có một việc, một việc không hay lắm.

Đôi mắt của Mô-níc tối sầm lại, nụ cười trên môi nàng vụt biến mất.

- Anh mào đầu câu chuyện vui như vậy mà lại... kết thúc câu chuyện chán như vậy!- giọng nàng buồn bã - Tôi nghĩ rằng anh đến với tôi chỉ được một chốc thôi, người anh hơi buồn... Công việc, chuyện không hay... Những cái đó làm tôi mệt lắm rồi! Hình như chẳng có niềm vui sướng nào dành cho tôi cả. Anh ạ, tất cả những gì không hay để ngày mai hãy nói. Mà không nói thì đêm hôm nay tôi sẽ mất ngủ mất. Tốt hơn, cứ nói bây giờ đi, nhưng miễn "phi lộ" dài quá đấy nhé...

- Được rồi! Không "phi lộ" nữa. Vấn đề thứ nhất là cô có thể trốn biệt đi một nơi nào khác không, dù chỉ trong một thời gian ngắn thôi?

Mặt Mô-níc tái nhợt.

- Việc ấy cần làm ngay không anh?

- Trong khi tôi đang ở đây thì còn ít nguy hiểm, nhưng tôi có thể đi xa nơi này, đi xa khá lâu, và có lẽ vĩnh viễn nữa, vậy...

Hen-rích không nói tiếp, và Mô-níc cũng không hỏi. Nàng cúi đầu, hai tay mân mê chùi rửa trên tấm khăn bàn, bện lại thành nhiều sợi nhỏ. Nhìn mấy ngón tay run run có thể biết là trái tim nàng đang xao xuyến.

- Cô chưa trả lời câu tôi hỏi - Giọng Hen-rích dịu dàng, anh thấy lòng

rao rức một sự thềm muốn không gì ngăn cản nổi áp đôi môi vào mấy ngón tay xinh xắn run run kia, nâng cái đầu đang cúi thấp lên. Nhưng Mô-níc đã ngừng đầu lên rồi.

- Anh... thực là anh có thể đi khỏi nơi này không? ... Rất có thể à? - Giọng nàng yếu ớt.

- Tôi là con nhà lính, mà người ta không bao giờ hỏi người lính rằng họ muốn ở đâu, người ta cứ đưa họ đến nơi nào đang cần họ. Khi tôi rời khỏi nơi này hoặc tôi có việc gì, thì Mi-le sẽ bắt cô ngay lập tức. Hôm nay tôi vừa biết được là những bức thư của cô đang bị kiểm duyệt, biết được...

- Ôi, anh Hen-rích! - Mô-níc đứng phắt dậy. Nhưng trong đôi mắt mở to của nàng không hề lộ ánh lo lắng, sợ sệt, mà chỉ thoáng vẻ u buồn và hoảng hốt trước một mối đe dọa khác; sắp mất người mà mình yêu quý.

Và không cần lời nói, Hen-rích cũng hiểu được cơn bão táp đang nổi lên trong đáy tâm hồn Mô-níc. Lòng anh cũng hơi bời vì thương tiếc, vì đau đớn, vì lo sợ cho nàng. Họ nhìn vào tận đáy mắt nhau, và tất cả mọi cái gì ngăn cách giữa họ, bỗng tan biến đi đâu hết, tưởng chừng như trên thế giới này chỉ có hai con người, hai đôi mắt, hai quả tim thôi.

- Anh Hen-rích! Chúng mình cùng chạy trốn - Mô-níc nói một cách tự nhiên, tự nhiên như họ đã nói điều đó nhiều lần với nhau rồi! - Chúng mình trốn lên núi, ở đây chúng mình chẳng sợ ai cả! Trốn đi, ngay ngày mai anh nhớ! Vì rằng chúng có thể đánh hơi ra anh không phải là một tên phát xít, mà là người bạn của nhân dân chúng tôi!

Mô-níc đặt hai tay lên vai Hen-rích. Trong cử chỉ tin tưởng này, trong cặp mắt sáng long lanh ấy, nàng tỏ ra là một thiếu nữ giàu tình cảm, sôi nổi và trong sạch, bạo dạn trong tình yêu cũng như trong đấu tranh và đồng thời cũng là một thiếu nữ liều lĩnh trước mối tình của mình, và trước mối nguy

hiếm đang kề ngay sau gáy mình. Hen-rích nhô vai lên một tí, quay đầu sang bên lần lượt hôn vào hai bàn tay của Mô-níc. Đôi mắt nàng mỉm cười với anh rồi nàng nói tiếp, giọng nghiêm nghị say sưa:

- Anh, giá mà anh biết được nỗi lo sợ của tôi, khi lần đầu tiên tôi cảm thấy tôi yêu anh! Tôi suýt chết vì đau khổ anh ạ. Nhưng sau khi tôi hiểu rằng anh cố ý để lá thư của Lê-véc cho tôi xem, sau chuyến đi Bông-vin, sau khi anh cứu Lút-vin... Và khi tôi biết rằng chính anh yêu tôi... Có đúng thế không, anh Hen-rích?

- Đúng thế, Mô-níc ạ.

- Tôi đã biết, biết lâu rồi! Vậy mà nghe anh nói lên lời đó tôi vẫn thấy sung sướng. Anh cùng trốn vào núi với chúng tôi đi, và mãi mãi, mãi mãi chúng mình sẽ sống bên nhau! Đúng không anh?

Nàng tin vào điều đó lắm và nàng đang đợi một lời đáp ngắn ngủi. "Đúng".

Hen-rích nhẹ nhàng gỡ hai tay Mô-níc xuống khỏi vai mình, dìu nàng đến đi-văng, đặt nàng ngồi xuống rồi ngồi lên chiếc ghế đầu bên chân nàng.

- Mô-níc, tôi không thể làm như thế được đâu - Anh nhìn nàng đầy vẻ âu yếm và buồn bã.

- Tại sao?- Câu hỏi nhỏ tuy chỉ vừa đủ nghe nhưng vang lên như một tiếng rú thất thanh, đôi mắt Mô-níc ngậy dại, toàn thân nàng căng thẳng. Chợt nàng rướn người về phía trước, không động đậy, van lơn, chờ đợi.

- Tôi không có quyền hành động như vậy! Mô-níc, cô hiểu cho tôi, tôi không có quyền!

- Nhưng chắc chắn là chúng sẽ bắt anh cơ mà. Trời ơi, giá anh mà hiểu thấu nỗi lòng tôi đang lo sợ cho anh! Ngày nào tôi cũng cầu nguyện cho anh, tôi không thể nào ngủ được khi anh đi đâu chưa về. Tôi run sợ, mỗi khi anh phải đi xa! Đôi khi tôi muốn chạy thẳng vào sở Giết-ta-pô, bắt chấp súng đạn, chỉ cốt biết xem chúng đã bắt anh chưa, và có cái gì đe dọa đến tính mạng anh không.

- Mô-níc, tôi cũng lo cho cô lắm. Tôi sẽ hy sinh cả thân mình, hy sinh đến giọt máu cuối cùng để bảo vệ cô. Nhưng tôi vẫn không thể cùng cô chạy theo anh em du kích được, mặc dù tôi tin chắc là họ sẽ thu nhận tôi.

- Nhưng tại sao kia chứ? Lý do gì? Vì anh không phải là người của chúng, của những tên đã khoác cho anh bộ quân phục này, anh chính là người của chúng tôi cơ mà!

- Tôi còn nhiệm vụ, Mô-níc ạ.

- Ôi, anh Hen-rích, anh chẳng yêu tôi một tí nào cả! - Giọng nàng thất vọng.

- Mô-níc - Hen-rích nắm chặt bàn tay nàng - Nếu tôi có thể nói rõ với cô tất cả, thì cô sẽ hiểu ngay và cô đã không làm khổ tôi như bây giờ. Nhưng tôi không thể nói ra một điều nào hết, tôi không có quyền! Ngay cả nói với cô, dù rằng tôi rất tin và rất yêu cô.

- Hạnh phúc đến với tôi mới được một chốc rồi lại vụt biến đi. Đành vậy, tôi không thể nào đòi hỏi ở lòng anh quá mức có thể. Yêu đương thì ít, thương nhau cũng chả có mấy mà... thận trọng thì nhiều.

- Nhưng Mô-níc ạ, không phải tôi tự làm chủ mình đâu! Và tôi cũng không thể điều khiển được cô nữa, mặc dù đối với tôi, không có một hình ảnh nào khác quý hơn cô.

- Tròi ơi, anh nói toàn những lời khó hiểu. Đối với tôi, anh hoàn toàn là con người bí hiểm. Thậm chí tôi không biết anh là ai và anh muốn gì?

- Tôi muốn chính cái điều mà cô muốn. Tôi muốn thấy Tổ quốc mình được tự do, Tổ quốc tôi cũng có mục đích của nó, chẳng khác gì Tổ quốc cô, vì nó tôi sẵn sàng chết, sẵn sàng chịu lấy tất cả những đau khổ khủng khiếp nhất.

- Thế tại sao anh không muốn chiến đấu bên cạnh tôi?

- Có nhiều hình thức chiến đấu khác nhau, và có lẽ hình thức khó khăn nhất lại thuộc về phần tôi.

- Anh Hen-rích, anh không nói cho tôi biết một tí gì để tôi hiểu sao?...

- Mô-níc, cô không nên hỏi, tôi không thể nào trả lời cô ngay bây giờ đâu. Hoàn toàn không thể được! Tôi nói thế là đã quá quyền hạn của mình rồi đấy... Nhưng tôi hứa với cô một điều: khi nào hết chiến tranh, tôi sẽ đến gặp cô và cô sẽ rõ tất cả. Nếu cô tin tôi, nếu cô đồng ý chờ đợi!

- Tôi sẽ đợi! Và chúng mình sẽ không bao giờ xa nhau nữa anh nhỉ!- Niềm vui sướng lại lóe lên trong đôi mắt Mô-níc- Anh Hen-rích, có thật là anh không quên tôi không, dù cho anh phải rời khỏi nơi này chẳng nữa?

- Tôi nhất định sẽ đi khắp nơi để tìm cho bằng được cô, mặc dầu cô ở đâu đi nữa. Nhưng bây giờ cô nên trốn đi thôi! Hãy vì tôi, vì hạnh phúc của cô, vì sự gặp gỡ sau này của chúng mình... Cô có thể trốn đi đâu được không?

- Được rồi, tôi sẽ bàn với bạn bè của tôi... Nhưng chả biết rồi anh sẽ ra sao? Vì sự nguy hiểm đang bám sát anh trong từng bước đi, và tôi... sẽ không biết tin tức anh, tôi không chịu được đâu!

- Thôi, chẳng việc gì đâu mà lo. Tôi hứa với cô là sẽ hết sức thận trọng.

Nước mắt chạy vòng quanh mi mắt Mô-níc. Để giấu không cho Hen-rích thấy, nàng đứng lên, đi lại trước chiếc bàn nhỏ đặt bên cửa sổ, giật sợi dây điện ra khỏi ổ cắm điện, xong nàng vén hai bức màn sang hai bên rồi mở tung cửa sổ ra. Không khí trong lành, thơm ngát tràn vào phòng mang theo sự tĩnh mịch của một thị trấn đang ngủ say. Nhà cửa, núi non bị bóng tối trùm lên nom không rõ. Chỉ có bầu trời thật là hùng vĩ, mênh mông, lấm tấm đầy sao. Tựa hồ như ngoài những vì sao ra, ngoài màu đen tuyền như nhung, trên đời này không còn cái gì khác nữa. Chỉ có đôi trái tim đang thốn thức đập trong hai lồng ngực, dưới bầu trời vắng vặc

Họ nép sát người vào nhau, lặng yên đứng bên cửa sổ.

- Mô-níc, em khóc đấy à? - Bất giác Hen-rích hỏi nàng, khi anh cảm thấy đôi vai nàng run lên khe khẽ.

- Không, không, không việc gì đâu anh yêu của em. Em khóc vì trời đẹp quá, khóc để cảm ơn đời đã đùm bọc lấy em. Và đùm bọc cả anh nữa! Nhưng em khóc cũng vì hơi sò sợ đấy anh ạ. Vì anh với em chỉ là hai hạt cát li ti giữa vũ trụ bao la này thôi.

- Mô-níc, anh và em là một phần của vũ trụ đấy chứ. Em có cảm thấy là chúng mình đang vì mọi người và mọi người đang vì chúng mình không?

Ngoài hành lang vang lên tiếng chân bước của bà Tác-van, Mô-níc nhanh nhẹn rời khỏi Hen-rích.

- Hen-rích anh - giọng nàng hấp tấp - Hôn em đi! Mai, ngày kia có lẽ chúng mình không gặp nhau nữa, chúng mình hôn nhau để từ biệt đi anh.

*

* *

Chính lúc đó Mi-le đang trầm tư mặc tưởng đi lại trong buồng giấy. Hắn tỉ mỉ suy tính nước cờ mà hắn nhất định sẽ đi, tuy trong bụng vẫn nơm nớp lo sợ.

Cái địa vị hoàn toàn phụ thuộc vào Hen-rích đang đè nặng lòng hắn. Từ ngày vị Nam tước kiêu hãnh này khám phá ra vụ hắn đánh tráo tên tù binh Ăng-đờ-rây thì hắn lo sốt vó. Nếu không có vụ ấy thì hắn tóm cổ Mô-níc từ lâu rồi, ngay từ cái hôm hắn lục đống tài liệu của Dô-ghen và tìm thấy trong ấy tất cả những giấy tờ có liên quan đến nàng. Sau chuyến nàng đi Bông-vin cùng một lúc với vụ du kích lật đổ đoàn xe lửa chở vũ khí, hắn đã bắt đầu sinh nghi. Lúc đó Hen-rích đánh lạc hướng hắn, nhưng hắn không may mắn tin rằng Mô-níc đi Bông-vin chỉ vì mục đích yêu đương thuần túy. Hắn không tin, nhưng phải nhắm mắt làm ngơ, hắn không đi sâu vào việc ấy cho hoài công. Dô-ghen tỏ ra muốn thông minh hơn đã kịp thời theo dõi những người liên lạc với Bông-vin và ban lãnh đạo phong trào kháng chiến của địa phương. Nếu không có cái chết của Dô-ghen, nếu tên nội gián ngu ngốc ở nhà máy điện cẩn thận hơn, thì chắc hẳn Mi-le đã nắm được tất cả tài liệu, chứng minh rằng Mô-níc dụ dỗ với Hen-rích không phải không có lý do. Và hắn đã biết là rất cần bắt Mô-níc. Nhưng Hen-rích, cái anh chàng chết giẫm kia đã cản đường đi của hắn! Trước mặt Hen-rích, hắn phải xun xoe khúm núm, suýt phải liếm gót giày cho anh chỉ vì anh là con trai nuôi của tướng Béc-gôn và nay mai sẽ là con rể của lão nữa.

Giả sử, hắn cứ bắt Mô-níc, thì ngay lập tức Hen-rích sẽ xé tan tấm màn bí mật che đậy việc hắn đánh tráo xác tên Ba-den vào chỗ Ăng-đờ-rây để nhận năm nghìn mác; thì ngay lập tức hắn chẳng những phải vét túi truy nã lại những đồng mác đen đui kia, mà còn phải đứng trước mặt tướng Béc-gôn để trả lời về tất cả hành động của mình nữa. Không, bây giờ hắn sẽ không

chạm đến Mô-níc vội. Nhưng hắn sẽ theo dõi từng bước chân của nàng, chờ đợi một cơ hội thuận tiện.

Mi-le cho rằng thời gian rồi sẽ trôi qua, và cũng chẳng có một ban khám nghiệm nào có thể xác nhận được kẻ nằm dưới mộ thay Ăng-đờ-rây là ai. Lúc ấy thì Hen-rích chẳng còn có một bằng chứng cụ thể nào hết. Nhưng hình như mọi lối thoát của Mi-le đều bị chặn ngang. Việc Hen-rích bị đội du kích do chính Ăng-đờ-rây chỉ huy bắt làm tù binh còn sờ sờ ra đây. Không riêng gì Hen-rích đã nhận ra Ăng-đờ-rây, mà cả tên tài xế của tướng E-véc cũng có thể nhận ra ngay, vì nhất định hắn đã được trông thấy ảnh của Ăng-đờ-rây rồi. Thế thì chuyện không may lại rất có thể xảy đến từ phía khác.

Hắn bố trí luôn một tai nạn ô-tô để khử tên tài xế, nhưng hành động này lại càng buộc chặt Mi-le vào với Hen-rích hơn nữa. Sau khi nghe tin xe bị tai nạn, anh đương nhiên mỉm cười:

- Bao giờ mà ông Phai-phe chết đi thì lúc ấy ngoài tôi ra, mới không còn ai biết là Ăng-đờ-rây ở trong ban chỉ huy du kích.

Lời nói xa xôi đó cũng đủ khiến Mi-le chết đứng đi được rồi. Hắn đành câm mồm.

Không, hắn không thể kinh địch hoặc gây căng thẳng với Hen-rích được, thậm chí nếu hắn biết chắc chắn rằng Mô-níc quả là nữ hên lạc viên của du kích đi nữa. Hắn sợ hễ chạm vào Hen-rích là câu chuyện giết Ba-den khắc lộ ra ngay. Hen-rích sẽ nhỏ to với tướng Béc-gôn để đẩy hắn đi nơi khác, nơi đó hắn phải nghĩ cách để giữ gìn lớp da của hắn được nguyên vẹn, chứ đừng hòng nói đến tiền tài danh vọng mà mệt.

Sau một hồi tính toán lâu lắm, hắn mới tìm ra được lối thoát khác. Hắn chạy vội đến bàn lấy giấy viết một lá thư bằng mật mã.

"Kính thưa ngài thiếu tướng Béc-gôn muôn lần kính mến!

Tôi xin vượt cấp giới hạn đánh bạo trực tiếp thỉnh thị ngài, xuất phát từ lòng kính trọng vô cùng đối với ngài và đồng thời cũng do tình bạn chân thành đối với con trai nuôi của ngài là Hen-rích, con người luôn luôn chiếm được cảm tình của hết thầy những ai quen biết mình bằng tài năng, học thức và cách cư xử khéo léo. Nhưng thưa ngài, có lẽ vì tuổi trẻ của mình nên Nam tước đã tỏ ra là một con người nhẹ dạ. Và kẻ thù của chúng ta rất có thể lợi dụng ngay bản chất cao quý đó. Tôi có ý nghi ngờ cô con gái trẻ đẹp của bà chủ khách sạn, nơi Nam tước ở trọ hiện nay, đang lợi dụng quan hệ tốt đẹp và sự tin cậy của Nam tước, tuy rằng cô ấy không xứng đáng được tin cậy. Sở tôi cũng đã nắm được một tài liệu cho phép chúng tôi nghi ngờ là cô ấy có cảm tình với du kích Pháp. Tôi không dám bắt và hỏi cung cô ấy bởi vì trong vấn đề này tôi còn ngờ cả con trai nuôi của ngài nữa. Vậy tôi xin đệ trình bức thư này lên ngài, người cha của Nam tước, vị thủ trưởng vô cùng kính mến và giàu kinh nghiệm của tôi. Kính mong ngài dạy bảo cho.

Tôi luôn luôn sẵn sàng hầu hạ ngài.

Xin dâng ngài tấm lòng kính mến của tôi.

Thiếu tá Mi-le".

Đọc qua bức thư một lần, rồi hai lần, Mi-le thấy nó hoàn toàn hợp ý thượng cấp. Hắn niềm phong như loại công văn tối mật, để địa chỉ và hạ lệnh cho tên trực ban ngay lập tức gửi qua trạm liên lạc đặc biệt đến Béc-lanh. Nhưng sau khi về nhà, Mi-le trần trọc mãi không sao nhắm mắt được. Hắn năm năm đọc lại từng câu trong bức thư.

Nếu Béc-gôn mà bắt Hen-rích giải thích bức thư đó thì sao? Xôi hồng bông không chẳng?

Mãi gần sáng, Mi-le mới thiếp đi trong một giấc ngủ chập chờn, thấp

thôm của con người không biết cái gì đang đợi mình ngày mai: lời cảm ơn hay sự trừng phạt nghiêm khắc.

Sáng ngày mồng sáu và mồng bảy tháng bảy, trước buổi phát thanh sáng còn nghe tiếng quân nhạc vang rộn. Sang ngày mồng tám thì không nghe thấy nữa, và ngày mồng chín thì đài phát thanh truyền đi những tin về các cuộc phản công mãnh liệt của quân Nga. Ngày mồng mười thì những từ "các cuộc phản công" lại biến mất, thay vào đó là một thành ngữ mới "các đơn vị của ta đang chiến đấu ác liệt chống với những đợt tấn công của quân địch" v.v...

Trung tướng E-véc bắt đầu thấy rõ: chiến dịch vĩ đại mà người ta hứa hẹn và rùm beng quảng cáo cho nó bấy lâu nay đã bị bẻ gãy. Sau khi nghe bản tin buổi chiều ngày chín tháng bảy, lão lảo ra ốm. Lão nằm liên trong mấy ngày, thỉnh thoảng vẫn lắng nghe tin tức. Nhưng khi nghe thấy "hỏa tuyến đã lùi lại rất xa", lão liền tắt ngay ra-đi-ô.

Thế là những tướng phục thù, quân đội Đức lại mang thêm một thất bại nữa, cái ý nghĩa tinh thần của cuộc bại trận trong hoàn cảnh này còn đáng sợ hơn cuộc nướng quân lần trước của thống chế Pa-u-lút. Khi ốm dậy, E-véc đến phòng tham mưu trước tiên, Hen-rích và Lút đưa mắt nhìn nhau: khó mà nhận ra được Trung tướng vì người lão xanh xao, còng hẳn, và già sòm. Ngay hôm ấy Lút thay mặt Trung tướng đánh điện cho Tư lệnh quân đoàn, trong đó E-véc báo tin đang ốm và xin trên cho lão nghỉ một tuần để đi Pa-ri khám bệnh.

Lần này đơn nghỉ phép của E-véc được chấp thuận.

Trước ngày ra đi, E-véc gọi người sĩ quan đặc trách của mình đến.

- Hen-rích, anh đã ở Pa-ri bao giờ chưa?

- Chưa ạ.

- Thế anh có thích đi Pa-ri chừng hai tuần lễ không?

- Thưa Trung tướng, tôi xin cảm ơn Trung tướng vô cùng. Dịp này sẽ cho tôi trông thấy "hòn ngọc của thế giới", như người ta thường gọi Pa-ri, nhưng cái chính là lại một lần nữa Trung tướng tỏ rõ sự ưu đãi đối với tôi.

- Theo ý tôi thì anh nên nghe câu chuyện bí mật này - E-véc thì thầm -
Này nhé, ở Pa-ri đang mở một khóa học cho các sĩ quan đại biểu của các Phòng tham mưu sư đoàn trung đoàn được chọn lọc vào tiểu đoàn đặc biệt, để nghiên cứu những biện pháp mới về việc phòng thủ chống tăng. Anh sẽ dự khóa học đó để về truyền đạt lại cho các sĩ quan trong sư đoàn. Mỗi ngày học có ba tiếng thôi. Anh cần cẩn thận đấy, tôi thấy hơi lo...

- Thưa, Trung tướng lo gì ạ?

- Anh hãy còn trẻ lắm, mà bọn con gái ở Pa-ri thì đứa nào đứa nấy cứ mơn mớn đến mê hồn.

- Thưa Trung tướng, tôi có người yêu rồi...

- Tôi cũng nhớ là anh có nói với tôi chuyện ấy... Vậy hôm nay anh thu xếp đi, nhận đầy đủ giấy tờ rồi mai cùng lên đường với tôi. Tuy khóa học đã khai giảng được mấy hôm nay, nhưng tôi muốn anh cùng đi với tôi, tôi rất vui vì có một người bạn đồng hành đáng yêu. À, mà đừng lấy lính bảo vệ theo đấy nhé. Có thể, ngay sau khi tôi trở về, sư đoàn ta sẽ được lệnh chuyển sang chiến lũy Đại Tây Dương. Vậy anh nên thu xếp để nếu gặp trường hợp cần thiết thì đi thẳng từ Pa-ri tới đó.

- Thưa Trung tướng, có thể cho cả tên lính hầu của tôi lái ô- tô đi Pa-ri không ạ.

- Dĩ nhiên rồi, cái đó rất tiện cho anh.

"Thế là giờ ly biệt với Mô-níc đã đến" - Hen-rích buồn rầu nghĩ ngợi trong khi anh ngồi bên bàn của Lút chờ hăn làm những giấy tờ cần thiết cho mình.

Hen-rích gọi dây nói cho Cu-bít.

- Đại úy, tôi muốn gặp ông... Càng sớm càng tốt. Đúng mười phút sau tôi sẽ có mặt ở phòng riêng.

Hen-rích về đến khách sạn thì đã thấy Cu-bít ở đấy rồi.

- Việc gì thế?- Hăn lo lắng hỏi.

- Việc gì đâu, tôi phải đi Pa-ri ít lâu đấy mà.

- Ông quả là tốt số. Mà nếu ông rộng lòng thương, mong ông kiếm hộ cho chừng chục chai rượu vang, cứ hợp với khẩu vị ông thì tôi tin là hợp khẩu vị tôi thôi, và một ít moóc-phin với vài hộp xì-gà ngon.

- Sẽ có đủ cho ông, nhưng với điều kiện này. Ông phải tìm mọi cách để giữ an toàn cho đào Mô-níc của tôi. Hiểu chưa?

- Tôi xin bảo đảm là không ai đụng được vào lông chân cô ấy đâu.

- Và nếu Mi-le muốn gây chuyện lôi thôi với cô ấy, ông phải lập tức đánh điện cho tôi biết.

- Địa chỉ?

- Tạm thời thì như thế này: Cục điện báo trung ương, gửi lưu trí¹. Khi có địa chỉ nhất định tôi sẽ điện ngay về cho ông.

1. Thư hay điện đến bưu điện người ta sẽ giữ lại đó. Người có thư hay điện phải tự đến lĩnh (N.D)

- Xin làm tròn nhiệm vụ ông giao, thưa Nam tước và thưa vị ân nhân của tôi.

- Đây, để ông khỏi phải thiếu tiền đánh điện, ông hãy cầm lấy một trăm năm chục mác này.

- Lạy chúa tôi, lạy chúa tôi! Vâng, nay mai tôi sẽ điện tới tập cho ông, dù phải điện mỗi ngày một lần, thậm chí tôi điện cho ông rõ tình hình hoạt động của dạ dày cô ấy như thế nào nữa.

- Thôi, đừng đùa vớ vẩn! Tốt hơn ta đi làm một chầu sâm- banh đi. Có thể trước khi lên đường chúng ta sẽ không gặp lại nhau được nữa. Hôm nay, ông đừng cho Mi-le biết việc đi của tôi đấy, để sáng mai tôi trực tiếp nói với ông ta.

Uống sâm-banh với Cu-bít xong, Hen-rích đặt trước ba suất cơm chiều rồi lên phòng riêng.

Cuộc sống như bay bổng tận chín tầng mây xanh, khi biết là mình sẽ được lái xe đi Pa-ri.

- Tôi rất sợ ông đi rồi tôi phải ở lại một mình - Gã thú thật.

- Cậu sợ Mi-le sẽ lôi cổ cậu lên lấy khẩu cung lần nữa chắc?

- Thưa ông, vâng ạ - Cuộc nghiêm trang đáp lại.

- Sáng mai cậu có thể tếch đi được rồi. Làm thế nào cậu đến Pa-ri trước tớ thì tốt.

Chiều hôm ấy, Hen-rích mời Mô-níc và Lút đến chơi. Nhưng buổi liên hoan tiễn biệt đơn sơ đó không được như ý muốn của Hen-rích. Hình như Mô-níc đã linh cảm trước giờ ly biệt sắp đến, nên mặt mày ủ rũ và nàng chỉ gượng cười với những câu pha trò của Lút thôi. Còn tâm trạng của Hen-rích thì mỗi phút một nặng trĩu thêm. Giờ đây anh cảm thấy Mô-níc bé bỏng, trở trọi vô cùng.

Ngồi với nhau khoảng một tiếng rưỡi, Lút lấy cớ là còn phải chuẩn bị giấy tờ để mờ sáng mai cho Trung tướng lên đường sớm, nên hẳn xin phép về trước.

- Anh, bao giờ thì anh đi đấy? - Khi chỉ còn lại hai người, đột nhiên Mô-níc hỏi Hen-rích.

- Em cũng biết rồi à?

- Cuộc nói với em - Giọng nàng vẻ trách móc.

- Anh không muốn nói cho em biết hôm nay để em phải buồn quá sớm.

- Như thế càng buồn hơn! Lòng em vô cùng đau đớn, khi Cuộc đột ngột...

- Em tha lỗi cho anh! Anh muốn em sẽ để lại trong ký ức anh một hình ảnh thật vui tươi. Vì vậy, anh thấy không nên làm em buồn! Anh muốn rằng khi anh ra đi em đừng có mặt tại Xanh Rê-mi.

- Thế mấy giờ anh đi?

- Bốn giờ ngày mai.

- Em xin hứa là chiều mai em sẽ rời khỏi Xanh Rê-mi.

- Thế là anh sẽ yên tâm. Rồi khi nào anh về, anh sẽ nhờ mẹ em báo cho em biết ngay...

- Ô, anh! Em tưởng là chúng mình sẽ mãi mãi xa cách nhau cơ chứ!
-Không nên, em yêu của anh, anh van em, không nên nghĩ thế em ạ! Anh cũng buồn lắm, nhưng lúc nào anh cũng phải tỏ ra vui tươi.

Mô-níc nén lòng, gượng cười.

- Đấy... người ta vui rồi đấy nhé. Đã bằng lòng chưa nào?

- Ok

*

* *

Lúc Hen-rích ghé qua phòng Mi-le để chào từ biệt, hăn còn đang ăn sáng.

- Lạy chúa ! Rõ là một vị khách quý chạm ngõ nhà tôi đầu tiên đấy! Có việc gì khẩn cấp lắm hay sao mà ông sang tôi vào giờ này thế?

- Hôm nay tôi sẽ đi Pa-ri với Trung tướng.

- Phải ở lại đấy có lâu không?

- Hai tuần thôi... Giờ tôi có chút việc với ông đây, việc có liên quan đến

cô con gái bà Tác-van. Có hôn hôn thì ông chớ chạm vào người cô ta. Ông hiểu tôi chứ?

- Lại say như điệu đờ rồi! Nhưng ông có người yêu rồi cơ mà?

- Và ông cũng có vợ rồi đấy thôi!

- Đây là chuyện thời trẻ, thời tuổi trẻ xa xôi, Nam tước ạ. Bây giờ tôi đã được tự do.

- Nhưng tôi hãy còn ít tuổi, và chúng ta còn là chỗ bạn bè với nhau nữa. Chúng ta không những biết tính tình của nhau, mà biết cả những chỗ yếu, nói trắng ra là những tội lỗi của nhau nữa! Thế thì tốt nhất là chúng ta nên giúp nhau chứ không nên lục đục với nhau, ông có nghĩ thế không, ông Mi-le?

- Tất nhiên là có.

- Ông hứa với tôi thế chứ?

- Nếu gặp cô Mô-níc ngoài đường, tôi sẽ quay mặt đi để sau này cô ta khỏi phàn nàn với ông là tôi đã hăn học nhìn cô ta! - Mi-le nói đùa.

- Thế có phải hay không! Chắc ông sẽ ra ga nếu không để tiễn tôi, thì cũng để tiễn Trung tướng chứ?

- Nếu không để tiễn Trung tướng thì cũng để tiễn ông, đúng vậy.

Mi-le giữ đúng lời hứa. Kém mười lăm phút đầy bốn giờ, hăn và Cu-bít đã có mặt trên sân ga.

Cũng như trong bao nhiêu buổi tiễn đưa khác, những người đi tiễn sốt

ruột chờ đợi hồi còi xe lửa mà lòng buồn rười rượi. Chỉ mỗi một mình Mi-le ra vẻ hí hửng. Hãn bông đùa, chế giễu Cu-bít đang buồn vì trong hai tuần sắp tới không còn chỗ để moi tiền.

- Mi-le, chưa bao giờ tôi thấy ông vui như hôm nay - Hen- rích từ biệt hãn.

- Tôi vô cùng vui sướng vì ông, người bạn của tôi, sắp bắt đầu một chuyến đi đầy thú vị - Hãn đáp lại.

Mi-le không thể nào nói lên cái nguyên nhân sâu xa đã khiến hãn phấn khởi là bức thư mật mà tướng Béc-gôn trả lời cho hãn về vấn đề Mô-níc.

- Cu-bít, nhớ lấy cuộc thương lượng đấy nhé?! - Khi xe lửa chuyển bánh, Hen-rích còn kịp dặn nhỏ Cu-bít câu ấy.

Ngay sau nhà ga là một cái dốc hiểm trở nên xe lửa chưa dám mở hết tốc lực, mà chạy rất chậm.

Hen-rích nhất định không vào toa vợi để được ngắm thêm lần nữa cái thành phố mà mình từng sống ở đó.

Khi đoàn xe lửa vượt qua căn nhà cuối cùng chợt Hen-rích thoáng thấy Mô-níc. Nàng mặc chiếc áo dài trắng tinh, đầu trần, toàn thân nàng tắm trong ánh nắng.

- Mô-níc! - Hen-rích sung sướng gọi to.

Mô-níc chạy lại gần toa ném cho Hen-rích bó hoa. Đoàn tàu từ từ tăng tốc độ nên Hen-rích phải nhào người ra để nhìn thấy người yêu được lâu hơn.

Nàng vẫn còn đứng yên bên đường ray, người nàng rực sáng trong ánh vàng lấp lánh, giống như một tia nắng chói lọi...

Suốt dọc đường, E-véc nằm lì trong phòng, chỉ đến bữa ăn lão mới ngồi dậy. Còn Hen-rích thì vừa lo vừa buồn.

Mãi đến sáng ngày thứ ba, họ mới tới Pa-ri. Xe lửa phải nằm lại hai lần ở dọc đường vì du kích đã đào tung mất hai đoạn đường sắt. Không trông thấy Cuộc trên sân ga. Sau khi hẹn với Trung tướng là sẽ gặp nhau vào buổi chiều, Hen-rích gọi ngay xe tắc-xi đến thẳng Cục điện báo trung ương. Anh cứ đinh ninh là Cu-bít chưa có tin gì mới để báo cho anh, nên bình tĩnh chìa chứng minh thư vào khung cửa tò vò trên có tấm biển với dòng chữ: "Gửi lưu trí". Nhưng anh vô cùng ngạc nhiên và lo sợ khi người nhân viên điện báo trả chứng minh thư lại cho anh có kèm theo một tờ giấy.

"Xanh Rê-mi" - Hen-rích đọc qua phía trên, nơi mà người ta thường để tên thành phố và giờ đánh điện. Rồi anh giở bức điện ra. Anh đọc đi đọc lại nội dung bức điện ba lần... Không, không lầm đâu, không phải mơ ngủ, mà là những dòng chữ thật. "Sau khi ông ra đi được ba giờ, một chiếc xe vận tải không rõ của ai đã đâm vào cô Mô-níc ở dọc đường. Cô ấy ngất đi và tắt thở ngay chiều hôm đó. Sẽ có thư nói tỉ mỉ. Tôi sẽ thay mặt ông đặt vòng hoa trên mộ. Cu-bít".

Nam trước Phôn Gôn-rinh

Administrator

Nam tước Phôn Gôn-rinh

Nguyên tác: **И один в поле воин (1957)**

(**Một mình trên chiến trường vẫn là chiến sĩ**)

Tác giả: **Yu Mi-khai-lích (Yuri Dold-Mikhajlik)**

Người dịch: **Trọng Phan - Hà Bắc**

Nhà xuất bản: **Thanh Niên**

Trọn bộ 3 tập

TẬP 3

ĐẦU MỐI MONG MANH CỦA CUỘN CHỈ LỚN

Mô-níc không còn nữa.

Tin sét đánh ngang tai khiến Hen-rích choáng váng. Anh sững sờ rời khỏi phòng bưu điện, thất thểu bước đi giữa phố phường đông đúc, quên cả chiếc xe tắc-xi đang đợi mình. Xung quanh, cuộc sống đang sôi nổi muôn tiếng ồn ào của thành phố lớn ập vào tai. Sự náo nhiệt thật quen thuộc với người Pa-ri mà thật ngỡ ngàng đối với những người tình xép mới đặt chân tới thủ đô.

Ban nãy, dọc đường đến bưu điện, Hen-rích đã tò mò nhìn ngắm cảnh tượng xung quanh thèm khát lắng nghe bản hoà âm muôn thưở của Pa-ri. Pa-ri đấy, Pa-ri hoa lệ mà Hen-rích nhiều lần nghe nói, nhiều lần đọc trong sách báo nhưng nay mới thấy lần đầu.

Giờ thì anh không nghe thấy xung quanh nữa. Hai dòng chữ trong bức điện cứ lớn vờn trước mắt anh. Hen - rích thấm thía hết ý nghĩa kinh khủng của nó. Anh chưa thể tưởng tượng được rằng quanh mình cuộc sống vẫn sôi nổi, mặt trời vẫn rực sáng, mọi người vẫn sống, nhưng Mô-níc đã chết rồi.

Hen-rích tưởng như mình chỉ cần tiến lên vài bước nữa là nhất định sẽ trông thấy Mô-níc giữa dòng người cuồn cuộn: nàng mặc áo trắng, tóc trần với nụ cười tươi thắm trên môi và tay ôm bó hoa, đúng là hình ảnh nàng mà anh đã thấy lần cuối cùng khi đứng trên toa xe lửa trước ga Xanh Rê-mi.

"Ô-tô chệt chệt!" Không, không có lẽ! Không thể thế được.

- Thưa ngài sĩ quan! Ngài sĩ quan! Ngài còn đi xe nữa hay thôi ạ?

Không! không phải giấc mơ! Sự thật đấy chứ! Kìa người tài xế chở anh từ ga đến đây vẫn đang cho xe chạy từ từ lẻo đẻo theo sau.

Hen-rích lên xe ngồi và thò thân bảo buồng sồng:

- Đến ủy ban quân chính!

Người tài xế liền quay ngoắt xe lại, chiếc xe khi lao nhanh vun vút với tốc độ tối đa, khi chậm chậm lăn bánh, len lỏi qua những phố đông người. Hen-rích cứ ngồi yên chả buồn động đậy, mắt trừng trừng nhìn vào một chỗ, không thấy gì xung quanh.

- Thưa ngài, đã đến ủy ban quân chính- Người tài xế nói khẽ.

Hen-rích tiến về phía cửa lớn có hai tên lính Đức đang đi đi lại lại, lăm lăm tiểu liên trong tay.

- À! Thượng úy đã đến! Tôi cũng vừa mới đến thôi ạ!

- Ai đấy nhỉ? À, Cuốc!

Hen-rích chả buồn chào lại, lặng lẽ chìa bức điện đã nhàu nát cho Cuốc xem.

Mắt Cuốc tròn xoe lộ vẻ kinh hãi. Gã lắp bắp trực hỏi, nhưng rồi cứ há hốc mồm ra mà nhìn mảnh giấy tàn nhẫn. Tay gã run lẩy bẩy.

Hen-rích muốn gục vào lòng Cuốc mà nức nở. Lúc đau khổ này anh cảm thấy thiếu hẳn một thứ cần thiết nhất, một người bạn thực sự, người bạn cần thiết để có thể thô lộ hết tâm tình.

- Thừa Thượng úy!...

Dĩ nhiên không thể đứng mãi trước trụ sở ủy ban quân chính. Hen-rích yên lặng đáp lễ tên lính gác rồi bước vào cửa lớn.

Tên trực ban trong ủy ban quân chính báo cho anh biết địa điểm lớp học và đưa cho anh bản danh sách các khách sạn riêng của sĩ quan Đức, và còn đưa cả ba bản đánh máy hướng dẫn một số vấn đề gì đó.

- Nên nghiên cứu kỹ tài liệu này- Khi Hen-rích sắp quay ra, tên trực ban dặn anh.

Anh lại ngồi lên xe và hình ảnh Mô-níc lại lớn vờn trước mắt.

Như một cái máy tự động, Hen-rích vào văn phòng lớp học trình giấy tờ, làm quen với một người nào đó, trả lời những câu hỏi của một người khác. Máy tự động do một loại máy tinh vi điều khiển, còn tất cả những hành động của Hen-rích thì do một tế bào óc nhỏ xíu, vô hình điều khiển, cần có thái độ điềm nhiên bề ngoài như thế nào, cần lịch thiệp nhũn nhặn ra sao, phải chú ý tới công việc nào, nó điều khiển rất chính xác.

Chiếc ô-tô xinh xắn vẫn bon trên đường phố của Pa-ri đô hội mà Hen-rích thì tưởng như đang đi giữa sa mạc hoang vu, chỉ ngồi ôm ấp đau khổ cùng cực của mình.

Anh tài xế luôn luôn ngạc nhiên liếc mắt nhìn tấm gương trước mặt, bí mật theo dõi người hành khách lạ lùng này: Hẳn cứ nói cộc lốc có hai tiếng "Đi nữa!", và bắt xe rong ruổi khắp phố phường. Người khách lạ này là ai? Một gã say rượu, một kẻ điên hay là một tên phạm tội đội lốt sĩ quan? Hẳn định đánh lạc hướng cảnh sát chăng? Không khéo mình bị vạ lây mất! Anh ta vội ấn phanh cho xe dừng lại.

- Thưa ngài, chúng ta đi đã đúng một tiếng đồng hồ rồi, mà xe thì chạy từ sáng sớm, xăng sắp hết.

- Xăng ư? Xăng gì nhỉ? À hiểu rồi! Đưa tôi đến khách sạn Pi- e-mông.

Mãi tới giờ Hen-rích mới sực nhớ ra là bảo Cuốc đi trước thuê phòng ở khách sạn và mang đồ đạc đến đấy. Hẳn cậu ta đợi đã lâu và sốt ruột lắm.

Cuốc đang hoang mang lo lắng thì vừa gặp Hen-rích ở hành lang khách sạn. Đợi đến một tiếng đồng hồ rồi... Đã thuê được một chỗ ở gồm ba phòng, đủ tiện nghi... có nước nóng tắm.

Cuốc dẫn Thượng úy lên căn phòng trên gác đã xếp dọn xong. Cuốc chỉ còn đợi anh đến nghỉ ngơi thôi.

Nhưng Hen-rích không để ý đến điều đó. Sự có mặt của Cuốc, vẻ thiếu não của gã, những cái nhìn tỏ ý thông cảm của gã bây giờ chỉ tổ làm anh thêm bức mình. Nhanh lên mà ngồi một mình cho dễ chịu!

Hen-rích ngồi vào bàn, thảo điện tín gửi Lút để nhờ Lút viết thư kể cho anh tỉ mỉ về cái chết của Mô-níc.

- Gửi bức điện này cho đại úy Lút- Anh bảo Cuốc.

Gã vừa ra khỏi cửa là anh chả buồn cởi quần áo nữa, nằm vật ngay

xuông giường, úp mặt vào gối. Bây giờ chẳng cần giấu giếm làm gì, có thể nức lên mà khóc, nói to lên với vong hồn nàng, gào lên... Song nước mắt đã khô cạn, môi không mấp máy nổi, tim đã tê dại. Chỉ còn đầu óc vẫn căng thẳng, nóng bừng lên như cơn sốt.

"Ba tiếng đồng hồ sau khi ông ra đi..." Lạ lùng quá! Tại sao Cu-bít lại có ý liên hệ cái chết của nàng với việc anh ra đi! Một sự ăn khớp ngẫu nhiên thôi ư? Có thể như thế không? Nhất là khi sở Giết-ta-pô đã theo dõi Mô-níc từ lâu rồi. "Sau khi anh đi được ba giờ"...Nghĩa là nàng đã về nhà, rồi lại lên xe đạp đi đâu đấy. Bởi vì Mô-níc có hứa rằng, tối hôm ấy nàng sẽ không còn ở Xanh Rê-mi nữa...Nhưng ô-tô làm thế nào mà chẹt nàng được? Đường ô-tô gần Xanh Rê-mi bằng phẳng, rộng thênh thang như vậy và Mô-níc lại là một người đi xe đạp rất thạo! Đường ấy thì tránh cả một đoàn xe vận tải lớn còn được nữa là tránh một chiếc xe đạp. "Anh đi được ba giờ thì...". Tại sao dòng chữ này nó cầu xé tâm can anh đến thế? Hình như Cu-bít nói xa xôi về một điều gì đó!

Trời ơi! Hen-rích muốn bay ngay về Xanh Rê-mi gục đầu vào nắm mồ chưa xanh cỏ của nàng! Nắm mồ ấy cô đơn biết bao!

Bỗng một cảnh trong cuốn phim xem ngày xưa vụt hiện lên trong ký ức anh. Chàng thanh niên Sóc đứng trước ngôi mộ của bạn chiến đấu, nói với các chiến sĩ:

"Các đồng chí! Chúng ta không cần bắn chào vĩnh biệt người đã chết! Ta sẽ bắn thẳng vào đầu quân địch để trả thù cho đồng chí ấy!"

Hen-rích cũng bắn vào đầu kẻ thù để vĩnh biệt nàng. Bắn vào đầu kẻ đã giết nàng, vết thương lòng sẽ dịu dần, giờ đây anh chưa có quyền đau khổ. Anh chưa được quyền nghĩ tới đời tư, đến vui sướng, đau khổ, tình yêu nhớ thương. Nhất là nhớ thương, vì nó sẽ làm rã rời ý chí, giết chết ý chí.

"Mô-níc ơi, em sẽ giúp anh vượt qua đau khổ nhé! Dầu có chuyện gì không hay đến với anh, với những người thân yêu của anh, với bạn bè anh, anh vẫn luôn luôn phải tự chủ và bình tĩnh. Vì hiện nay anh không được hưởng những quyền thông thường của con người nữa. Trước mắt anh chỉ có nhiệm vụ! Chính anh đã tự nguyện chọn lấy con đường đó. Khi anh tự nguyện khoác bộ quân phục vào người không kể mấy năm, anh đã rõ mình sẽ đi đâu, sẽ làm gì. Và đồng thời lúc đó anh cũng đã khoác một tấm giáp vô hình lên tâm hồn, khối óc, trái tim, ngăn cách nó với những xúc động và tình cảm riêng tư.

Tấm giáp đó không thể hở một khe nào để cho cái "tôi" nó luồn vào.

"Mô-níc em, em giúp anh việc này nhé!"

Khi anh mặc vào người bộ quân phục Đức, quân thù đang ào ạt tiến về Mạc-tư-khoa. Chúng định ninh rằng mùa đông ấy sẽ gặp nhau ở thủ đô Liên Xô. Sau khi bị đánh tan ở Mạc-tư-khoa, ở Sta-lin-gò-rát và bây giờ ở Cuốc, chúng chạy dài tới sông Đờ- nhép-pơ-rơ, hòng dựa vào chướng ngại vật thiên nhiên này và phòng tuyến cố thủ mới để tránh khỏi bị tiêu diệt hoàn toàn. Cuộc chiến đấu bước sang giai đoạn quyết định. Số phận của chiến thắng nay mai phụ thuộc vào anh, sĩ quan tình báo Liên Xô, phụ thuộc vào từng người lính Xô-viết.

Cũng như các chiến sĩ, anh phải dốc hết sức, phải giáng cho địch những đòn đích đáng, những đòn chí tử.

"Giúp anh một tay trong việc này, Mô-níc nhé! Bởi vì kẻ thù của anh chính là kẻ thù của em, vì vận mệnh nước Pháp hiện giờ do mặt trận phía Đông quyết định.

Không, anh không quên hiện giờ anh đang sống ở đâu, sống để làm gì!

Hãy hiện lên trong mắt anh là hình ảnh người con gái mặc áo trắng, khi anh phải tán tỉnh con Lô-ra kinh tởm, mà anh căm ghét như căm ghét cha nó. Nhưng phải làm thế! Làm thế để moi những kế hoạch tiêu diệt loài người của Béc- gôn. Hãy hiện lên đôi mắt ngời sáng của Mô-níc, khi anh nén căm thù, ngồi cùng bàn chè chén với Mi-le và tán chuyện với hắn. Đây cũng là một việc cần thiết - đây là vũ khí của anh dùng đánh kẻ thù".

Mong rằng lòng thương nhớ tấm linh hồn trong trắng của nàng sẽ giúp anh duy trì tình bạn với thằng Cu-bít rỗng tuếch và vô liêm sỉ. Bình thường có lẽ Hen-rích ghê tởm chẳng dám bắt tay hắn. Nhưng làm sao được, phải thế thôi.

Hôm nay lòng tan nát vì đau khổ, thế mà buổi tối lại phải đến gặp tướng E-véc, vâng dạ ngọt ngào với lão. Phải đóng vai trò này không biết mệt mỏi, không ngừng một phút. Người tình báo cũng như người đánh mìn, chỉ có thể sai lầm một lần thôi, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

Buổi tối, Hen-rích y hẹn đến gặp E-véc. Trung tướng E-véc nghỉ tại biệt thự của bạn lão là E-ríc Gun-đe. Thượng tướng Gun-đe trước chiến đấu ở mặt trận phía Đông nhưng đã bị mất tín nhiệm: trong một trận chiến đấu đáng lẽ ra lệnh tấn công thì y lại ra lệnh rút lui. Y bị tống sang Pa-ri, hạ tầng công tác rất nặng.

Chị hầu gái dẫn Hen-rích vào phòng làm việc rộng rãi, giống như một phòng khách mà tạm thời đặt bàn giấy ở đó. E-véc ngồi uống rượu bên chiếc bàn con đặt trong góc phòng. Rõ ràng không phải lão mới nhấp một chén: đôi mắt đỏ ngầu, môi dưới trề ra, thành thử bộ mặt lão nom như đang giận ai.

- Ngồi xuống đây, ngồi xuống đây, Nam tước!- Tướng E-véc mời Hen-rích như mời khách chứ không phải nói với cấp dưới, rồi rót rượu đầy một cốc khác.

- Thừa Trung tướng, ngài có khỏe không ạ? Ngài đã đến khám bác sĩ chưa ạ?- Hen-rích ân cần hỏi.

- Đến bác sĩ à? Tôi tránh họ như tránh quan ôn! Bụng dạ đau mà đến bác sĩ nữa. Nam tước đọc thông báo mấy hôm nay chưa? Tôi muốn nói về mặt trận phía Đông đấy.

- Tiếc rằng nó cũng không có điều gì đáng phấn khởi lắm, cũng như tất cả các thông báo khác trong những ngày gần đây!

- Không phấn khởi lắm à? Nói trắng ra là rất nhục nhã! Nhục nhã cho quân đội Đức. Tôi đặt bao nhiêu hy vọng vào cái chiến dịch mùa hè này... Anh có biết lực lượng tham gia chiến dịch bao nhiêu không? Gần bảy ngàn khẩu pháo, hơn ba mươi ngàn súng cối. Gần hai ngàn máy bay! Và kết cục là thất bại nhục nhã và thiệt hại nặng!

Hen-rích yên lặng nghe, không nói nửa lời. Con số mà E-véc nói đó không còn gì là bí mật nữa. Song điều đáng để ý và thú vị là sự đánh giá chiến dịch Cuộc-rơ-scơ của tên tướng già quân đội Đức.

- Báo hiệu cáo chung rồi! Bất ngờ thật, nhưng không tránh khỏi được - Lão tướng im lặng nhìn sắc rượu trong đáy cốc. Hen-rích vẫn lễ phép chờ xem cấp trên sẽ thăm dò ý kiến của người trẻ hơn, như thế nào.

- Này Nam tước, anh là người yêu nước chứ? Đừng ngạc nhiên tại sao tôi lại hỏi kỳ cục như vậy! Tôi không muốn nói cái kiểu yêu nước "anh hùng rơm" mà đa số sĩ quan ta thường gào thét đâu.

- Vâng, tôi rất yêu Tổ quốc mình và sẵn sàng hy sinh vì Tổ quốc!- Hen-rích trả lời thành thực.

- Tôi chờ đợi một câu trả lời như thế đấy!

- Thưa Trung tướng, ngài đã vạch ra một chương trình gì có liên quan đến tôi hay sao ạ?

- Chưa phải lúc, chưa phải lúc này nhưng chả bao lâu nữa đâu sẽ đến lúc mà anh có thể phải chứng minh lòng trung thành của mình đối với Tổ quốc.

- Tôi xin luôn sẵn sàng!

- Tôi sẽ trông cậy vào Nam tước đấy! Còn bây giờ thì xin lỗi nhé, tôi phải nghỉ ngơi một tí, đi đường mệt lắm. Đối với bọn trẻ các anh thì đi từ Xanh Rê- mi đến Pa-ri thật là một thú vui, còn tôi già rồi, mỗi lạng đau xương lắm, phải nghỉ ngơi mới được.

- Vậy xin Trung tướng cho phép tôi về, và xin Trung tướng nhớ cho rằng tôi rất sung sướng được hoàn thành bất cứ việc gì ngài giao cho.

- Tôi tin tưởng như thế đấy, Nam tước thân mến ạ! À mà anh trọ ở đâu thế?

Hen-rích xé sổ tay ghi địa chỉ, số điện thoại rồi đưa cho lão.

- Cảm ơn Thượng úy. Tôi sẽ không quên sự có mặt của anh đâu.

Trên đường về khách sạn cho đến lúc vào phòng riêng ngồi một mình, Hen-rích cố suy đoán những lời nói của lão già. Rõ ràng tình hình gần đây ở mặt trận phía Đông đang gây nên tâm trạng bất mãn trong đám người đã hiểu thấu ý nghĩa cuộc đại bại lần này. Thật là một bước không lùi để kết thúc chiến tranh và kết thúc hoàn toàn trái ngược với những tuyên truyền huênh hoang của Gơ-ben. Chắc chắn những lời nói của tướng E-véc không phải chỉ xuất phát từ những ý nghĩ thầm kín của riêng cá nhân mình.

Phải cố gắng giữ vững lòng tin cậy của lão. Biết đâu lão ta và đám bạn hữu đã dự tính một mưu đồ to lớn.

Tinh thần mệt mỏi, Hen-rích đi nằm sớm nhưng không tài nào chợp mắt được. Tất cả những thử thách mấy năm gần đây đã lùi vào dĩ vãng, trước mắt chỉ có Mô-níc...

Chợt chuông điện thoại réo, lôi anh trở về thực tại.

E-véc gọi với giọng hồi hộp, không có một tí gì tỏ ra vừa đây mới say rượu, lão ra lệnh:

- Đến gặp tôi ngay!

Khi Hen-rích tới nơi thì đã ba giờ sáng. Người ta lại dẫn anh vào căn phòng cũ, nhưng ở đây ngoài E-véc ra còn có chủ nhân, một người cao lớn, hơi cồng, đó là Thượng tướng Gun-đe. Hai bên chào nhau, Gun-đe sống sượng nhìn Hen-rích xoi mói từ đầu đến chân và đi ra.

- Một giờ nữa tôi đáp phi cơ đi Xanh Rê-mi - E-véc báo tin...

- Sao lại đột ngột thế ạ?

- Ở Ý vừa có một cuộc đảo chính, Mút-xô-li-ni đã bị bắt. Ba- đô-lô nắm cả chính phủ lẫn quân đội. Rất có thể sự đoàn ta sẽ được lệnh điều chuyển sang đây... Nếu có lệnh thật thì tôi sẽ gọi anh thôi học về ngay. Nhận được điện, trước khi về, anh ghé qua tướng Gun-đe, ông ấy sẽ nhắn mồm hoặc gửi thư cho tôi đấy. Việc này đặc biệt quan trọng, tôi mong rằng ngoài anh. không một ai được biết nữa.

- Thừa Trung tướng, tôi xin chấp hành.

- Còn cái sự kiện vừa xảy thì Nam tước đánh giá như thế nào?

- Thưa Trung tướng, về chính trị thì tôi non kém lắm, cho nên tôi thường giữ nguyên tắc: Biết thì thưa thốt không biết thì dựa cột mà nghe những người sáng suốt, giàu kinh nghiệm hơn mình.

- Một nguyên tắc rất hay! Tôi rất ưa tính khiêm tốn của anh, Nam tước ạ. Nhưng ban tối khi nói chuyện với anh, ở đây tôi đã quá vui miệng và hình như có nói điều gì suồng sã...

- Qua câu chuyện đó, thưa Trung tướng, tôi chỉ thấy một điều: ngài là một nhà ái quốc cho nên ngài rất đau xót trước những thất bại của quân đội Đức.

- Thất bại của quân đội ư? Thế thì anh chưa hiểu tôi rồi. Không phải của quân đội, Nam tước ạ, mà của Bộ tổng tư lệnh!

Hen-rích vội chữa:

- Xin Trung tướng thứ lỗi, chính tôi hiểu như vậy, nhưng không dám "bạo miệng".

- Những sự hiểu lầm như vậy có thể khiến một vài người nghĩ rằng: Khi đắm tàu thì trước hết phải lo thoát thân đã.

- Vâng phải chạy như chuột.

E-véc cười chua chát:

- Với tình hình ở Ý, tôi cũng nhận định như vậy đấy.

- Xin Trung tướng tha cho tội mạo muội và những lời nói thẳng "ruột

ngựa" này, theo tôi thì sự lo lắng ấy sớm quá; chưa có cơ sở gì để nhìn tương lai một cách bi quan đến thế.

- Nhưng nếu ta không khoanh tay ngồi đợi kết quả mà có chuẩn bị, - lão vừa nói rất ý nhị vừa đưa mắt dò la Hen-rích - Thôi, đến giờ ra sân bay rồi.

Một giờ sau tướng E-véc đã đáp máy bay riêng từ Pa-ri về Xanh Rê-mi.

Câu chuyện trao đổi với E-véc làm Hen-rích suy nghĩ và hồi hộp. Những lời bóng bẩy của lão ngụ nhiều ý nghĩa. Sự thực lão chưa lật hẳn tất cả các quân bài ra đâu, nhưng có một điều không thể chối cãi được là sự bất mãn với cấp trên đã đến mức độ mà lão không cần giấu giếm nữa, mặc dầu lão vốn là con người kín đáo. Nhưng, cây mới ra hoa thôi! Muốn ăn quả còn phải vun bón nữa!

Sáng hôm sau đúng chín giờ, Hen- rích đến trình diện thủ trưởng lớp học là đại tá Ken-le.

- Phải hoãn ngày khai giảng lớp học lại trong một thời gian - Ken-le báo tin - Anh có thể trở về đơn vị và đợi lệnh triệu tập.

- Thừa Đại tá, trung tướng E-véc đêm qua đã về Xanh Rê- mi bằng máy bay và lệnh cho tôi đợi ở đây; theo dự kiến thì có thể sư đoàn chúng tôi sẽ nhận nhiệm vụ đặc biệt và di chuyển nay mai.

- Khi nào anh nhận được điện tín, báo cho tôi biết.

- Thừa Đại tá, tôi xem nó là một nhiệm vụ.

- À, anh có phải là con trai Trung đoàn trưởng trung đoàn 117 E-rơ-nét Gôn-rinh không?

- Không ạ, ba tôi là Đi-gơ-phơ-rít Phôn Gôn-rinh. Người đã hy sinh. Cha nuôi tôi là thiếu tướng Béc-gôn, công tác trong Tổng hành dinh ở Béc-lanh.

- Vin-ghen Béc-gôn ư?

- Đúng thế ạ!

- Ô, thế cho tôi gửi lời kính thăm ông nhà nhé. Chúng tôi là bạn cũ từ hồi đại chiến thế giới thứ nhất đấy.

- Cha tôi chắc sẽ rất vui mừng!

- Mong rằng anh không buồn trong thời gian ở Pa-ri. Còn phải nán lại đây chừng nào thì không nên lãng phí thời gian một cách vô ích. Nếu anh cần, tôi sẽ bảo gửi cho anh bản tóm tắt những bài giảng. Như thế anh đỡ mất thời giờ ghi chép tóm tắt sau này.

- Thưa Đại tá, không dám phiền Đại tá nhiều quá.

- Vê! Nam tước ạ, tôi rất vui mừng được biết anh, và rất sung sướng được giúp đỡ cậu con trai của người bạn cũ một việc nhỏ mọn. Tôi rất tiếc nếu Thượng úy được lệnh gọi về sớm... Nhưng như thế thì bản tóm tắt càng có ích cho anh sau này. Anh có thể nhận tài liệu vào cuối tuần này.

Đã lâu lắm rồi, bây giờ Hen-rích mới có một vài ngày rảnh rang. Nghĩ đến chuyện đó mà vừa buồn nôn vừa lo sợ,

Anh có cảm giác như là một người đang cầm đầu cầm cổ chạy bỗng dừng hẳn lại, mọi vật xung quanh liên tiếp nối đuôi nhau quay tít như chong chóng. Anh nhìn ngắm đô thành Pa-ri mà chả thèm để ý tới cái gì cả: phố xá,

quảng trường, đài kỷ niệm chỉ tổ làm gai mắt anh, không gây nên một ấn tượng gì, không gợi lên một hứng thú gì hết.

Cuốc đã mất công hãm bớt tốc độ, cho xe đi từ từ qua những đài kỷ niệm kỳ diệu, những công trình kiến trúc bất hủ. Cuốc đã tống công dừng xe lại trên những quảng trường thênh thang tráng lệ, trầm trồ trước những tủ kính bóng lộn của các hiệu bán đồ cổ ở phố Ri-vô-li. Hen-rích đi qua Khải hoàn môn một cách lãnh đạm, nhìn phớt qua cột Văng-đôm, cũng không thèm ngoái đầu ngấm dinh tổng thống ở quận Ê-li-dê. Anh cứ cho xe đi, đi mãi thậm chí có đường phố quanh quẩn đi đi lại lại hai, ba lần mà không hay.

Một hôm, không hỏi anh, Cuốc rẽ vào cánh đồng Mác-xô-vô đến cầu Y-en gần tháp Ép-phen. Thang máy không chạy, Hen-rích theo cầu thang xoáy ốc leo lên tầng thứ hai. Anh lơ đãng nghe lời thuyết minh của người hướng dẫn đang giới thiệu với anh rằng người xây dựng nên công trình vĩ đại cao ba trăm thước này chính là kỹ sư Ép-phen, rồi rời khỏi căn phòng kính đi ra sân thượng tựa lan can nhìn xuống đô thành ở dưới. Cho đến bây giờ anh mới thật sự trông thấy Pa-ri. Không phải anh chỉ trông thấy bằng cặp mắt thường mà còn bằng cặp mắt nội tâm nữa. Chỉ có cái nhìn ấy mới truyền linh hồn cho mọi vật, mới tô thắm thêm cho chúng bằng những trang hồi ký kiệt tác của bao nhiêu văn hào Pháp ưu tú ca ngợi cái thành phố tuyệt đẹp này.

Đây là Nốt-tơ-rơ Đam, nhà thờ Đức mẹ của Pa-ri mà thuở thơ ấu ngài bút thiên tài của Víc-to Huy-gô đã dẫn anh vào với nàng Ét-mê-ran-đa xinh đẹp có con dê trắng. Kia là chướng ngại vật phố Săng-vê-ri nơi chú bé Gá-vơ-rốt vui nhộn lém lỉnh, đã chết một cách vô tư và anh dũng.

Biết đâu lại không phải theo những đại lộ này, ông già Hô-ri-ô đã bí mật lén đến biệt thự bọn con gái xinh đẹp nhưng vô ơn của mình.

Đâu đây, hẳn là trên đảo Xi-tê, đã vang tiếng một thời những người lính ngự lâm can đảm và tếu quấy của Đuy-ma. Xa xa nghĩa trang Pi-e La Se-đơ

và bức thành vinh quang của chiến sĩ Ba-lê công xã, ở đó những nghĩa quân cuối cùng đã bị đánh gục.

Rực rỡ chan hoà trong ánh nắng của một ngày tươi đẹp, Pa-ri vươn mình đỡ lấy trời xanh, những gác chuông nhà thờ, những tháp, những vòm nhà đồ sộ, những đài kỷ niệm nguy nga như trăm ngàn bàn tay giơ lên hứng lấy những tia nắng huy hoàng.

Hen-rích còn muốn leo lên cao nữa, lên tầng ba nhưng trên ấy đặt đèn chiếu nên đường bị cấm.

Trên đường về nhà qua những đại lộ rộng thênh thang, lần đầu tiên, Hen-rích cảm thấy chúng có nhiều nét đặc sắc lạ lùng khó tả. Mãi anh vẫn chưa nghĩ ra cái gì đó đã cảm dỗ anh như vậy nhưng rồi bỗng anh vụt nhớ ra: những cây dẻ. Đúng rồi, những cây dẻ quen thuộc thân yêu: màu sắc và niềm tự hào của thành phố quê hương anh!

Đêm trước, anh nằm mơ thấy mình đang sông giữa một mùa hoa dẻ. Bầu trời xuân thanh bình, bao la, như màu ngọc bích. Mô-níc cùng anh dạo bước trên đường Lê-nin. Gió tung những cánh hoa trắng muốt lên không trung và lất phất rơi xuống đầu phủ lên mái tóc mây đen óng của nàng. Sáng hôm sau, Hen-rích đến quán sách cũ dọc bờ sông Xen, tìm mua cuốn sách hướng dẫn tham quan Pa-ri và bắt đầu cuộc du lịch vào quá khứ, để tránh những ám ảnh nặng nề trong tâm trí và cốt nhất là để khỏi phải nghĩ đến bức thư mà anh đang đau đớn chờ đợi.

Cuối tuần, Cuộc đưa cho anh một phong bì lớn. Đây là lệnh điều anh về sư đoàn bộ ở địa điểm mới. Ngoài ra còn có thư của Lút trong đó viết:

"Bạn thân mến, tớ không biết gì hơn để kể tỉ mỉ cho cậu nghe về cái chết của cô Mô-níc. Chỉ biết có một điều: Cô ấy bị một chiếc xe vận tải nhà binh húc chết. Rất thông cảm với cậu, Hen-rích ạ, và tin rằng cậu cũng đủ

can đảm chịu đựng nỗi đau đớn đó. Tôi xin chia sẻ đau thương cùng cậu: Cậu cũng đã rõ những tình cảm chân thành kính mến của tôi đối với cô ấy. Bây giờ cho cậu biết tin tức chúng tôi. Sư đoàn chuẩn bị di chuyển đến địa điểm khác thì bỗng có lệnh mới. Trung tướng bảo cậu rời Pa-ri ngay đi về Mô-ga-na, rồi từ đó đi qua Pi-ne-rô-nô đến Cát-sten La Phong. Có lẽ sẽ đóng quân ở đây. Đi ô-tô dọc đường phải hết sức cẩn thận đấy. Khí hậu ở vùng này không tốt lắm đâu có thể bị cảm lạnh nặng hơn hồi cậu đi với Phai-phe. Cậu hiểu chứ? Muôn viết dài nhưng sắp gặp nhau rồi. Lúc ấy tha hồ tâm sự. Mi-le gửi lời hỏi thăm cậu, tôi chuyển một cách miễn cưỡng. Thú thật tôi không hiểu sao cậu lại chơi bời với hắn. Không phải ghen tị đâu. Cậu cũng hiểu tại sao tôi đối với hắn như vậy rồi. Mong cậu! Đừng quên chuyện khí hậu xấu đấy nhé!

Thân

Chập tối, chuông điện thoại reo. Một giọng quen thuộc vang lên trong ống nghe.

- Có phải Nam tước Phôn Gôn-rinh đấy không ạ?

- Vâng.

- Ngài còn thích những mỹ phẩm Erô-đen nữa không?

- Nếu ông cho xem thì hay quá!

- Xin phép ngài đến ngay bây giờ nhé?

- Và thế nào ông cũng nhớ mang theo những tác phẩm điêu khắc mới đấy.

Hen-rích đặt ống nghe xuống. Lúc này anh đang mong gặp người bán đồ cổ hơn lúc nào hết. Anh ngồi đợi người ấy, không dám rời khỏi phòng.

Phải hoãn việc lên đường lại một ngày nữa.

- Cuộc đem giấy tờ lại Bộ tư lệnh xin chứng thực sáng sớm mai chúng ta lên đường sớm.

Sau khi Cuộc đi được mười phút, "người bán đồ cổ" bước vào phòng.

Hen-rích mừng rỡ:

- Đợi đồng chí gọi điện thoại mãi!

- Có việc gì thế?

- Sư đoàn tôi sắp sang Ý. Tôi chưa biết đích xác vị trí đóng quân nhưng có lẽ là ở Cát-sten La Phong.

- Tốt lắm! Chính ở Bắc Ý bọn Hít-le đang gặp khó khăn. Hễ đến địa điểm mới là phải nắm tình hình ngay và báo ngay địa chỉ cho biết... Sẽ có chỉ thị cụ thể. Đừng làm quá phạm vi nhiệm vụ, phải hết sức cẩn thận. Phong trào du kích ở Bắc Ý mạnh hơn vùng đóng quân trước, không khéo thì anh em du kích họ "thịt" đấy. Bây giờ anh không được liều mạng trong bất cứ trường hợp nào. Nên nhớ rằng, có thể anh sẽ nhận nhiệm vụ rất quan trọng... Có tin gì nữa không?

Hen-rích đưa những bản tóm tắt mà Ken-le trao cho anh. "Người bán đồ cổ" phì cười:

- Chúng tôi có rồi, mà có những mấy bản kia. Cái quan trọng nhất trong tài liệu này là bọn Đức đã nắm được những số liệu về xe tăng Anh, Mỹ. Thậm chí chúng còn biết rõ được cả loại "Se-men"¹ lừng danh của Mỹ là thứ được chế tạo một cách hết sức bí mật.

- Lão Trung tướng có trao đổi với tôi những điều rất đáng chú ý.

Hen-rích thuật lại tỉ mỉ cuộc gặp gỡ với E-véc ở Pa-ri, những lời bóng bẩy khá rõ ràng của lão về sự cần thiết phải cứu vãn tình thế.

Người bán đồ cổ nhận định:

- Rất quan trọng! Sự bất mãn đối với việc chỉ đạo chiến lược của Hít-le càng ngày càng phát triển trong giới tướng tá chỉ huy quân đội Đức. Có khả năng đảo chính. Có thể có những bọn sẵn sàng hy sinh Hít-le đi để cứu lấy chủ nghĩa Hít-le. Chúng tôi rất chú ý tới câu chuyện giữa lão Trung tướng với anh và những điều mà thượng tướng Gun-de sẽ nhờ anh chuyển. Lão ấy cũng như tên thống chế Đe-nút, vốn bị Hít-le bạc đãi. Rất có thể đó là đầu mối của một cuộc chi lớn.

- Tôi sẽ làm tròn nhiệm vụ!

- Có lẽ càng ngày anh càng có triển vọng sắp được về nước thực. Tình hình biến chuyển nhanh lắm.

- Tôi không cho phép mình nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi có thể đổi tất cả để ngay bây giờ được trở về trong hàng ngũ quân đội ta cùng với mọi người chiến đấu ở hỏa tuyến.

- Tôi hiểu lắm... Song anh và tôi là những người đã bác bỏ câu châm ngôn "Một mình trên chiến trường không phải là chiến sĩ". Chúng mình đã gánh lấy phần khó khăn nhất. Chúng mình đơn độc trên chiến trường nhưng chúng mình phải tìm mọi cách chiến đấu bằng được!

Từ phòng bên vọng sang tiếng bước chân của Cuốc.

- Nam tước chó tiếc tiền: Chả nơi nào có một tác phẩm điêu khắc như

thế này đâu. Ngài hãy nhìn mấy đường cong này... - Người bán đồ cổ vừa nói vừa vuốt ve pho tượng mỹ nữ.

Hen-rích đứng dậy, nheo mắt, ra bộ ngăm ngúa bức tượng:

- Ông nói đúng, quả là quyến rũ thật! - Hen-rích trầm trồ và móc trong túi ra mấy đồng tiền vàng đưa cho ông già.

Người bán đồ cổ cúi chào và lui ra.

Sáng hôm sau, Hen-rích gọi điện thoại báo cho Ken-le biết là anh phải đi gấp, rồi đáp xe đến nhà Gun-đe. Y tiếp anh ngay không nề hà còn sớm.

- Nhờ anh chuyển hộ Trung tướng rằng sức khỏe tôi đã khá lắm rồi, nhưng vẫn phải tiếp tục chữa bệnh. Tôi sẽ viết thư tỉ mỉ cho ông ta sau - Y nói với Hen-rích.

- Thượng tướng cho phép tôi đi ạ?

- Hăng gượng!

Gun-đe suy nghĩ, thỉnh thoảng lại liếc mắt dò xét người sĩ quan đang đứng nghiêm trước mặt y với nét mặt điềm nhiên.

Gun-đe nhìn đăm đăm vào đáy mắt Hen-rích.

- Nói hộ thêm là: Tôi thấy khí hậu Bắc Ý rất tốt cho sức khỏe của ông ta. Tôi khuyên ông ấy nên lợi dụng cơ hội đó mà chữa bệnh cho khỏi.

- Tôi xin nói lại không sót một lời của ngài.

- Bây giờ anh đi nhé...

Hen-rích lặng lẽ giơ tay chào.

Mười giờ sáng chiếc xe hơi do Cuốc cầm lái rời khỏi Pa-ri, bon bon trên đường đi Li-ông. Hen-rích không kịp ăn sáng cho nên Cuốc cho xe lao thật nhanh để đến một cái quán tươm tươm nào đó dọc đường.

1. Chairman: Tiếng Anh, nghĩa là Tổng thống (N.D).

Đến thị trấn Gioăng.

- Thưa Thượng úy, có dừng lại không ạ? Hôm đi Pa-ri tôi ăn bữa trưa ở đây. Cái quán kia tốt lắm .- Cuốc đưa mắt trở ngó nhà một tầng duyên dáng, ngay đầu thị trấn.

Hen-rích lơ đãng nhìn sang bên phải, bỗng giằng lấy tay lái và cố hãm xe lại.

Một chiếc ô-tô quen quen đang đỗ trước quán ăn.

- Thiếu tướng đâu? - Hen-rích hỏi tên lái xe mang lon Thượng sĩ.

- Không biết. - Tên lính SS càu nhàu đáp lại và hăn nghi ngờ nhìn anh chàng Thượng úy mà hăn cho là quá tò mò này.

Hen-rích bước lên thềm định vào trong quán nhưng một tên SS khác mang lon trung úy đã ngăn lại.

- Muốn gì? - Hăn hỏi cộc lốc và suýt đẩy Hen-rích ra khỏi cửa.

- Báo cáo với tướng Béc-gôn có Nam tước Phôn Gôn-rinh xin gặp.

Tên trung úy ngắm nghía Hen-rích khá lâu rồi mới lặng lẽ quay vào quán.

Chưa đầy một phút đã thấy Béc-gôn đi ra cửa, khăn ăn giắt vào cổ áo sơ mi.

- Từ đâu tới thế? Nhờ dịp may nào vậy? - Lão đâm bổ tới ôm choàng lấy Hen-rích mà hôn.

Tên trung úy láo xược ban nãy và tên thượng úy đi bên Béc-gôn liền vội vàng đứng nghiêm ở hai bên cửa.

- Vệ binh của ba đấy - Lúc đi qua mặt chúng Béc-gôn nói, Hen-rích chỉ khẽ gật đầu chào mà không thèm nhìn hai đứa.

- Ba mặc thường phục trông nên lắm - Hen-rích cố tình nói to lên và ngắm nghía thân hình bộ vệ của Béc-gôn trong bộ thường phục đắt tiền màu xám nhạt.

Mấy tên sĩ quan đứng khép nép, tò mò, vênh tai lên chực nghe lỏm hai người trò chuyện.

Nhưng Béc-gôn vừa đi vừa hạ lệnh:

- Này các ông, yêu cầu các ông ở đây trong lúc ba con tôi ăn sáng.

Lần này bữa ăn sáng của thiếu tướng Béc-gôn kéo dài khiến bọn sĩ quan bảo vệ phải thềm thường lắng nghe tiếng bát đĩa lách cách, tiếng cười vang của thủ trưởng mình đang tỏ vẻ rất hoan hỉ về cuộc gặp gỡ giữa đường này.

- Nếu con đến Bắc Ý thì tốt lắm - Béc-gôn gật gù khi nghe Hen-rích nói

với lão anh từ đâu tới và đi đâu - Ngày nay đi xa cái đất Đức được chừng nào thì hay chừng ấy. Nhưng ở đây cũng phải cẩn thận nhé! Ba đã cho mẹ con và em Lô-ra sang Thụy Sĩ được hai hôm rồi. Hăng sang bên ấy đợi...

- Mẹ và em con đi có lâu không? Hôm qua con mới gửi thư cho Lô-ra.

- Người ta sẽ chuyển tiếp. Máy bay địch quấy rối luôn, để cho đàn bà họ ở bên ấy tốt hơn. Ba đã dặn hai mẹ con tìm một cái biệt thự. Con còn nhớ không? Ba đã nói chuyện với con rồi.

- Con muốn được góp phần...

- Cứ yên trí, ba đã bán nhà máy bột mì và em Lô-ra đã bán cái ấp của con. Hơn nữa số tiền để dành từ hồi mặt trận phía Đông của ba cũng đủ. Tiền của con đã đổi thành đô-la rồi cơ mà! Như thế mà hay! Sau chiến tranh sẽ cần dùng đến nó.

- Mong sao cho chóng kết thúc! Con chỉ ước ao được quây quần trong tổ ấm gia đình. - Hen-rích khẽ thốt ra.

Béc-gôn thở dài sườn sượt:

- Sự việc nó không diễn biến như mình mong muốn, - cuối cùng lão mới mở mồm được sau khi đã thanh toán xong một khúc cá lớn và chuyển sang món thịt, - bọn Nga chó má đã làm rồi hết ván bài của mình!

- Nhưng con vẫn hy vọng rằng, ta đủ sức để chặn đứng cuộc tấn công của chúng!

Béc-gôn nhún vai nhưng giọng hẳn đã mất cái vẻ nhai sống nuốt tươi hồi trước.

- Kết quả chiến tranh do việc chế tạo thứ vũ khí mới của chúng ta có nhanh không, có đủ số cần thiết không, quyết định.

- Nghĩa là vũ khí mới là chuyện có thật chứ không phải chuyện tuyên truyền? - Hen-rích tò mò hỏi.

- Sự thật đó chẳng bao lâu nữa kẻ thù của nước Đức sẽ được nếm mùi.

- Con chưa hình dung được loại vũ khí gì nhưng con tin rằng đó là một loại đặc biệt... - Hen-rích làm bộ ngây thơ.

Béc-gôn liếc nhìn xung quanh mặc dầu thừa biết rằng chẳng có ai lạ mặt trong quán cả. Lão hạ giọng nói thầm:

- Đó là một thứ mà chỉ một đại đội pháo đặt trong rừng Ba- va-ri¹ có thể giã cho thành phố Luân-đôn nát vụn ra như cám.

Thấy Hen-rích ngây người ra, Béc-gôn cười.

- Thế đấy con trai tôi ạ! Bom bay! Người ta ngồi ở Béc-lanh và dùng vô tuyến điện điều khiển nó. Với thứ vũ khí đó chúng ta buộc tất cả kẻ thù phải đầu hàng... Những điều ba nói đây hết sức "bem" đấy hiểu chưa? Đối với bạn bè thân thiết nhất cũng không được hở ra đâu đấy!

- Thưa ba, con hầu như là không có bạn thân nào cả!

Lão giơ chiếu nĩa lên dọa:

- Thế con bé người Pháp ở Xanh Rê-mi? Anh định lấy vải thưa che mắt thánh phỏng?

- Cô ấy chỉ mê hoa thôi chứ vũ khí thì cô ấy chú ý làm gì. Cũng như bất

cứ cô gái nào... Mà cô ấy đã chết cách đây mấy hôm rồi còn đâu nữa.

- Chết à? Sao thế?

- Ô-tô húc chết...

Nếu lúc đó Béc-gôn dừng vờ chửi mũi xuống đĩa thì lão đã nhận thấy chàng rể tương lai tái mặt đi khi bắt gặp nụ cười nham hiểm thoáng qua trên môi ông bố nuôi.

- Biết làm thế nào hơn, ta hãy uống chúc cho linh hồn cô ấy được yên giấc ngàn năm - Béc-gôn nốc rượu liên tiếp.

1. Một vùng gần Béc-lanh (N.D.).

Hen-rích chỉ chạm môi vào cốc.

- Thừa ba từ nãy đến giờ ba chỉ hỏi mà chưa giải đáp gì cả. Tại sao ba đi Pháp đột ngột như thế này?

- Hoàn cảnh mới thì phải có những hình thức làm việc mới. Không thể đưa những thằng ngốc vào làm SS được. Việc gì mà phải hầu bọn du kích như vú em hầu trẻ con, giữ con tin hàng tháng rỗng! Cứ lôi cổ chúng ra mà bắn hàng loạt hoặc treo cổ chúng lên trước mặt dân chúng! Đây, vì thế cho nên ba phải thân hành đi để chỉnh bộ óc lại cho họ. Ba sẽ ghé Pa-ri rồi từ

Pa-ri về thẳng. Ba đợi địa chỉ mới của con. Ở Bắc Ý bạn bè của ba cũng nhiều, ba muốn giới thiệu con với họ. Xem nào, con nói sư đoàn sẽ đóng ở đâu?

- Ở Cát-sten La Phong... - Cát-sten La Phong à?...ở đây ba có một người quen cũ, tốt, rất có thể lực. Nếu bá tước Ra-mô-ni hiện giờ không ở

La-mã mà ở lâu dài của ông ta thì con có thể đến làm quen được đấy. Ba sẽ viết cho ông ta vài dòng.

Béc-gôn lấy sổ tay viết thư.

- Phải làm quen với Ra-mô-ni. Con có thể tưởng nhầm rằng ông ta nằm ngoài đảng phái và chính trị nhưng thực tế chính Bá tước là một trong những nhà lãnh đạo "phong trào sơ mi đen"¹. Chúng ta quý ông ấy lắm.

Lúc ăn tráng miệng, Béc-gôn lại trở lại câu chuyện về tình hình mặt trận. Lão nhấn mạnh rằng lão tin tưởng nhiều ở vũ khí tối tân, nhưng khuyên Hen-rích nên sẵn sàng chờ đón mọi việc bất trắc, tùy tình hình mà đặt kế hoạch cho tương lai.

Khi chia tay, Béc-gôn nhắc:

- Con phải nhớ rằng dù tình hình biến diễn như thế nào chẳng nữa, ba con mình vẫn phải lo liệu cho tương lai với con mắt của những người nhìn xa trông rộng, tùy cơ ứng biến. Bớt hoang phí đi cần tiết kiệm từng đô-la. Cũng có thể chúng ta phải sang Thụy Sĩ cả. Lúc đó tiền dành dụm, có rất ít.

"Lại một con chuột nữa chuẩn bị chuồn khỏi tàu" - Hen-rích tự nhủ thầm.

Rồi bố vợ và chàng rể tương lai ôm hôn nhau.

Như lệ thường trong giây phút tạm biệt, Béc-gôn cúi người dặn dò:

- Hãy giữ thân con ạ. Không những phải để phòng đạn của du kích mà còn phải để phòng bọn con gái Ý nữa đấy. Nghe nói con gái Ý đẹp lắm. Còn chuyện cô thiếu nữ Pháp, cứ tin rằng ba không hé răng với Lô-ra đâu. Cùng hội cùng thuyền cả thôi, nhưng nên có chừng có mực, vợ trẻ nó đang chờ

con ở nhà.

Béc-gôn cùng bọn vệ binh lên đường trước. Hen-rích còn phải đợi Cuộc ăn sáng xong đã.

Rồi chiếc xe "O-pen ca-pi-tan" lại phóng về phía Nam.

1. Bọn sơ mi đen là bọn đảng viên đảng phát xít của Mút-sô-li-ni, chúng mặc đồng phục sơ mi đen (N.D).

TRƯỚC NHIỆM VỤ MỚI

Hen-rích đến Cát-sten La Phong vào chập tối.

Mặt trời đã khuất sau dãy núi, chỉ còn vài tia nắng vàng ửng đỏ rơi rớt lại trên ngọn Gò-răng Pa-ra-đít-xô phủ tuyết.

Phía trước, một vành mây đen dày đặc ôm lấy quả núi, tựa hồ nó bị cắt ra làm đôi. Đỉnh núi giống như một vòng hoa do những bàn tay vô hình nâng lên, bập bênh trên không trung.

Gờ-răng Pa-ra-đít-xô là quả núi khép chặt, bốn bề cây cối xanh um. Dòng sông nhỏ hẹp, nước chảy xiết, chia thung lũng làm hai phần đều nhau. Mãi gần đến thị trấn, nó mới ghìim sức lại dần dần thả mình trôi xuôi êm đềm, trong vắt như pha lê.

Hoàng hôn êm ả, hơi gió nhẹ chỉ khẽ lay động cỏ cây dường như không dám phá tan cái tĩnh mịch lạ thường của thiên nhiên về những buổi chiều cuối hè sang thu sau một ngày tháng tám dài dằng dặc và oi ả.

Thật là mâu thuẫn khi nghĩ đến chiến tranh: bom đạn giết người, phá

hoại thành phố làng mạc. Chiếc xà dài chắn ngang đường vào thành phố trở nên một hình ảnh lạc điệu đập vào mắt khách qua đường. Loang lổ khúc trắng đen, nó chả khác gì những vành băng để tang cho sự tĩnh mịch của hòa bình.

Cạnh đấy, cái công sự "bong ke" bằng bê tông trông như một mụn nhọt ghê tởm trên mình thiên nhiên. Cách khoảng năm mươi thước là cái thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư, thứ năm... Thị trấn ở giữa chốn núi non hùng vĩ mới đây còn thu hút hàng ngàn người đến nghỉ ngơi thở không khí trong lành, bây giờ cũng do bàn tay con người đã biến thành một pháo đài đặc biệt không hòa hợp gì với cảnh vật chung quanh.

Trên đường phố lính tráng qua lại tấp nập, mặt đăm chiêu bận rộn, súng ống kè kè, nai nịt tề chỉnh, mồ hôi nhễ nhại, bụi bặm đầy người. Thịnh thoảng còn gặp cả bọn sơ mi đen nữa. Hình như trong thị trấn không còn một người thường dân nào.

Phòng Tham mưu sư đoàn đóng ở phố chính, trong tòa khách sạn cũ. Tìm được phòng làm việc của Lút, Hen-rích liền gõ cửa.

- Cứ vào, - một giọng quen thuộc nhưng lần này hơi cau có vọng ra từ sau cánh cửa khép chặt.

- Thưa Đại úy, ngài cho phép báo cáo? - Hen-rích đùa.

- A! Có thể chứ! - Lút nhảy phắt dậy - Tớ nhớ cậu quá, anh chàng lữ khách không biết mỗi kia ơi!

Sau khi bắt tay và thăm hỏi sức khỏe theo thủ tục thông thường qua một thời gian xa cách, hai sĩ quan vẫn tắt kế lại cho nhau nghe tình hình của mình. Không người nào nhắc đến tên Mô-níc, hình như sợ không dám đã động đến. Cuối cùng Hen-rích không nén được nữa.

- Cậu không cho tớ biết thêm gì ngoài những điều viết trong thư hôm nọ à? - Hen-rích khẽ hỏi.

- Bao nhiêu cố gắng của mình điều tra xem chiếc xe ấy của ai đều vô hiệu. Mi-le đã tiến hành điều tra nhưng theo lời hăn nói, cũng không đem lại kết quả gì. Tớ và Cu-bít có dự lễ mai táng. Tớ tức giận đến đau đớn khi thấy hăn thay mặt cậu đặt vòng hoa lên mộ nàng. Hạ huyết vào lúc mặt trời sắp lặn và trong một giây phút nào đó tớ có cảm giác rằng hình như bàn tay của Cu-bít nhuộm máu đỏ lôm.

Hen-rích đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn lên đỉnh Gò-răng Pa-ra-đít-xô phủ tuyết hồi lâu. Lút không dám khuấy động sự yên lặng thiêng liêng ấy.

- Hen-rích đấy à? - Tiếng Trung tướng hỏi. Hen-rích ngoảnh lại. E-véc đứng ở ngưỡng cửa phòng làm việc, đầu đội mũ cứng có vẻ sắp đi đâu.

- ... Báo cáo Trung tướng, tôi vừa ở Pa-ri về được mười phút.

- Sang chỗ tôi nhé!

Trung tướng không bỏ mũ, ngồi vào bàn giấy và giơ tay trở chiếc ghế đối diện cho viên sĩ quan đặc trách của mình.

- Nào, anh mang về cho tôi những tin tức gì?

Hen-rích thuật lại những lời của Gun-đe.

Nếu tin tức đoạn đầu nói về sức khỏe của Gun-đe làm cho tên trung tướng rất hài lòng, thì đoạn sau nói về khí hậu miền Bắc nước Ý có thể có ảnh hưởng tốt đến sức khỏe của lão lại gây nên một phản ứng khác hẳn.

- Người đời cho rằng hễ nơi nào không có họ thì nơi ấy đều tốt cả, - E-véc bực tức nói và đứng dậy - Xin cảm ơn Thượng úy. Bây giờ hãy nghỉ ngơi, mai sẽ làm việc, hôm nay không có việc gì.

Lút đợi Hen-rích nói chuyện xong với Trung tướng.

- Còn nhà cửa thì thế nào hở cậu? - Khi chỉ còn lại hai người, Hen-rích hỏi.

- Tôi lắm, đó là tình trạng chung ở đây. Muốn kiếm cho cậu một cái phòng kha khá, nhưng chịu. Thôi đêm nay ngủ ở chỗ tớ rồi ngày mai đi tìm lấy.

Lút ở trên tầng thứ ba trong tòa nhà của sư đoàn bộ.

- Bọn mình ở đây như kiểu trú quân tạm thời lúc hành quân - Đại úy vừa nói vừa dọn bữa ăn tối thanh đạm lên một góc bàn - dần dần rồi đâu sẽ vào đấy cả thôi. Trong lúc chờ đợi thì có sao ăn vậy, tiện đâu ăn đấy đã... Nếu cậu không mệt thì đi đến lầu đài của bá tước Ra-mô-ni. Chủ nhân là một người rất niềm nở và mến khách.

- Bá tước Ra-mô-ni? ông ta ở đây à?

- Cậu biết ông ta sao? - Lút ngạc nhiên.

- Đã quen biết gì đâu, nhưng ba mình bảo mình chuyển cho ông ta bức thư. Bá tước vốn là người quen cũ của thiếu tướng Béc-gôn.

- Thế thì hay lắm! Bá tước mời tớ đến ở cho vui nhưng tớ từ chối vì đi làm xa quá. Cậu có xe riêng, ở đấy thì rất tiện.

- Cậu nói cứ y như là ông ta sẽ mời cả tớ nữa ấy.

- Nếu Bá tước không mời thì nhất định ả cháu gái của bá tước là Ma-ri-a Lu-y-da sẽ mời.

- À ta như thế nào?

- Lúc nào thấy thì biết! Tớ chỉ báo trước là ả cháu gái trẻ trung của Bá tước rất buồn vì cái xô "giời bỏ rơi" này, theo danh từ của ả thường dùng. Á cho rằng Đấng Sáng thế vạn năng khi nặn ra quả đất đã quên băng không dựng lên ở Cát-sten La Phong này các cửa hiệu phục sức, rạp hát, kịch viện, tiệm rượu tương bưng, quên cả việc cử đến đây một thầy dòng xứng đáng để con chiêm xưng tội.

- Á nhiều tội lắm hay sao?

- Tớ thấy có lẽ quá nhiều đối với một quả phụ trẻ tuổi chưa đoạn tang. Đây không phải là nhận xét riêng của tớ đâu nhé mà là ý kiến chung của tất cả các sĩ quan đã được lọt vào mắt xanh nữ bá tước trẻ tuổi.

- Ô-kê¹! Hóa ra cũng có đến dăm chàng được diễm phúc ấy nhỉ! Có lẽ trong số này có cả Lút nhà ta nữa chứ?

- À xếp tớ vào loại dự bị, cho rằng mình tán gái kiểu cổ quá rồi. Nhưng thôi, mặc xác ả. Chúng mình còn bao nhiêu việc quan trọng cần nói hơn là cái "của nợ thượng lưu quý phái" ấy. Trước hết, tớ muốn cậu hãy liệu bỏ cái máu tếu gia truyền ấy đi, vì cái tính tếu mà cậu luôn luôn gặp phải những nguy hiểm, đáng lẽ ra tránh được. Đừng giận tớ và cũng đừng cãi nữa. Số là chúng ta được thừa hưởng một cái gia tài hết sức bi đát. Trước khi đơn vị ta đến, một sư đoàn SS đóng ở đây. Cậu cũng đã biết đấy, nơi nào có bọn SS thì nơi đó nhân dân hoặc là theo du kích hoặc là ra nghĩa trang. Du kích ở đây hoạt động dữ hơn ở Pháp. May cho chúng ta một điều là nội bộ họ không đoàn kết.

- Sao?

- Họ không có một mặt trận thống nhất, lại còn hao tổn nhiều sức lực vì ý kiến bất đồng. Trong bọn họ quốc gia có, dân chủ, công giáo có, và có phái "Ga-ri-ban-đi" nữa, nhiều lắm không tính hết... Ngoan cường nhất là phái Ga-ri-ban-đi, bọn này phần đông là cộng sản, chiến đấu hăng như cọp. Về mục này, thì để ông bạn Mi-le của cậu sẽ trình bày cho cậu rõ hơn là tớ. Hoặc là thằng Cu-bít sẽ nói. Tớ nói thật với cậu, thằng ấy là đồ chó chết!

- Bây giờ cậu mới biết thế à?

- Tớ chưa bao giờ có cảm tình với hắn và bây giờ tớ càng căm thù hắn!

- Tại sao?

- Vì phải đẩy mạnh việc tiêu trừ du kích cho nên sư đoàn ta đã thành lập một quân y viện riêng, anh Ma-ti-ni làm bác sĩ chủ nhiệm...

- Anh ta người Ý à? - Hen-rích ngạc nhiên. Theo anh biết thì chỉ có người Đức mới được đảm nhiệm những chức vụ như thế trong quân đội Đức.

- Bố người Ý nhưng mẹ là người A-ri-ăng chính cống². Hắn vì thế nên mới được chỉ định làm bác sĩ chủ nhiệm. Hơn nữa anh ấy lại là một bác sĩ giải phẫu vào hạng nhất. Ấy thế mà giữa Ma-ti-ni, một người rất đáng mến, lúc nào quen rồi cậu sẽ thấy, với Cu-bít đã nổ ra một cuộc chiến tranh thực sự.

- Các cậu mới đến đây có một tuần kia mà!

- Vừa đến là va chạm ngay. Cu-bít xin moóc-phin nhưng Ma-ti-ni dứt khoát từ chối. Thế là bắt đầu khai chiến.

- Tớ cũng đã hình dung được Cu-bít tím mặt đi như thế nào rồi.

- Nhưng cậu cũng chưa hình dung được hấn đã trả thù như thế nào! Hèn hạ lắm! Đê tiện lắm! Chỉ có bọn Giét-ta-pô mới có thể làm được những việc như vậy. Biết Ma-ti-ni là một người nhân từ và dễ động lòng thương, anh ấy không cho moóc-pin cũng chỉ vì lương tâm thầy thuốc thôi, Cu-bít liền mời anh đến bàn giấy lúc hấn đang lấy khẩu cung, đòi anh làm thí nghiệm lên thân thể người bị bắt. Dĩ nhiên, Ma-ti-ni từ chối. Thế là Cu-bít gây chuyện khó dễ, dọa dẫm.

- Quân khốn nạn thật! Cậu cứ yên trí, tớ mang về khối moóc-pin đây. Cứ để cho hấn trúng độc - cho quả đất bớt đi một con chó ghẻ. Và khi hấn đã vớ được moóc-pin thì hấn sẽ đỡ gây sự với Ma-ti-ni... Còn thằng Mi-le thế nào?

- Không hiểu vì lý do gì hấn được ba cậu khen thưởng. Đang chờ thăng cấp và huân chương. Hấn càng vênh vào lên mặt tợn.

Quả thực hấn chưa bao giờ dám ho he giở quẻ với cậu. Vậy bây giờ chúng mình nên đối xử với hấn thế nào? Cậu thử nói chuyện bằng điện thoại với hấn xem sao?

1. Tiếng Anh, có nghĩa là tốt (N.D)

2. Bọn Hít-le tự xưng là dòng dõi A-ri-ăng, giống người theo chúng là thông minh nhất thế giới có quyền thống trị các dân tộc khác (N.D).

Hen-rích kéo máy điện thoại lại gần, trên máy có buộc một mảnh giấy đề dòng chữ "địch nghe trộm đây".

Lút cho biết bây giờ khắp nơi đều nhan nhản những lời nhắc nhở như

thế, phải triệt để giữ bí mật những câu chuyện trao đổi qua máy điện thoại, mỗi cán bộ tham mưu đều có một bí danh: sư đoàn trưởng được gọi là "bác", tham mưu trưởng là "cha", Lút là "chàng rể", Mi-le là "thầy dòng", Cu-bít là "mục sư".

Sau khi cởi quần áo và tắt đèn, Lút cùng Hen-rích người nằm trên đi vắng, kẻ nằm trên giường còn tâm sự hồi lâu rồi mới đi ngủ.

Trước lúc đó tên Cu-bít chạy ngược chạy xuôi khắp thành phố tìm Hen-rích: hăn tình cờ gặp Cuộc ngoài phố nên biết tin Hen-rích đã tới. Hy vọng rằng Nam tước đã giữ lời hứa mang về những ống thuốc quý báu, hăn như được truyền thêm sức lực. Nhưng hăn đã hỏi khắp mọi người mà chẳng ai biết Thượng úy ở đâu. Cho đến khuya hăn mới thử gọi điện thoại cho Lút, thì chỉ được một câu trả lời gắt gỏng rằng "đây không có ai cả" và "yêu cầu tôn trọng giấc ngủ của người khác".

Cuối cùng lúc mờ sáng hăn vẫn đến kỳ được. Nói đúng ra không phải hăn đi đến mà là lần đến. Chân lê từng bước một chẳng buồn chào hỏi ai, hăn ngã phịch xuống ghế, thở hồng hộc. Tay run lấy bẫy, sắc mặt tái tái thường ngày của hăn lại càng xanh xám hơn, mi mắt thâm quầng hầu như nhắm nghiền hăn lại.

Biết được thóp của ông khách sớm sủa này rồi, Hen-rích chẳng nói chẳng rằng chìa cho hăn hai ống moóc-phin. Mắt Cu-bít sáng hăn lên. Hăn vồ lấy thuốc, rút từ trong túi ra một hộp đựng ống tiêm; tra thuốc vào và tự tiêm cho mình một cách rất thành thạo. Trong năm phút hăn ngồi nhắm mắt đầu ngả vào thành ghế. Màu xanh trên mặt biến dần, tay không run nữa, mắt long lanh và nụ cười đã nở trên môi.

- Nam tước! Trước khi ông về tôi không tin rằng trên quả đất này có thánh nhưng bây giờ thì tôi tin lắm: Có thánh thật và ông là vị thánh số một! Không biết lấy gì tạ ơn ông. Hai là, sau này khi tôi đã cởi quân phục ra,

khoác áo thầy tu vào tôi sẽ cầu nguyện đêm ngày cho ông.

- Nếu mà du kích chưa mời ông sang bên kia thế giới khi ông đối súng lấy thánh giá! - giọng Lút hẳn học.

- Tôi vừa tiêm thuốc hồi sinh cho nên bây giờ nhìn tương lai toàn màu hồng - Cu-bít đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng - Này, Đại úy, nếu ông thông cảm được với một người chết đi sống lại! Một cảm giác khoan khoái đê mê khi thấy máu lại lưu thông trong huyết quản, mạch lại đập nhịp nhàng. Ông chưa bao giờ có được cái khoái cảm khi trong người có sự thay đổi đột ngột. Một phút trước đây chết rồi mà bây giờ thì cảm thấy cả thế giới dưới quyền mình, sinh ra cho mình.

- Thật là đáng mừng cho tôi nếu tôi không được biết cái khoái cảm đó. Tôi thì tôi ghê tởm thứ cảm giác nhân tạo ấy vô cùng.

- Nhân tạo hay thiên tạo thì có gì khác nhau! Có một khoái cảm là được, còn làm thế nào mà đạt được nó, đó là vấn đề thứ yếu. Phương pháp không có một vai trò gì cả. Hậu quả mới quan trọng. Nam tước ạ, ông đem thứ thuốc thần tiên ấy về có nhiều không?

- Lần đầu như thế là đủ rồi!

- Thế bao giờ ông đưa nốt cho tôi?

- Tôi không ngốc nghếch gì mà làm thế, tôi sẽ đưa cho ông dần dần. Ông đã dùng quá mức. Thoạt tiên ông mới dùng một ống bây giờ đã hai, ba. Trước ông tiêm dưới da, bây giờ tiêm "ven", chưa bao giờ tôi thấy ông thảm hại như hôm nay. Có lẽ ông chưa thoả mãn chăng?

-Ồ Nam tước, tôi hiểu lòng ông quý như vàng, bụng ông rộng như biển. Vì thế tôi yên tâm nhìn về tương lai. Nhưng xin ông cho tôi một ống

nữa. Để tôi khỏi phải chạy tìm ông như một con chó chạy đánh hơi tìm chủ đêm qua.

- Thôi được, lần này ông hãy cầm lấy ống nữa.

- Tôi đã bảo là ông rất -tốt bụng mà! Tiếc rằng vội đi nếu không thì tôi sẽ hát mừng ông cả một bài xê-rê-nát¹ theo điệu Ý. Ví dụ như bài này...

Cu-bít huyết sáo theo một điệu hát xứ Náp-pơ-lơ và đi ra khuất sau cửa. Hẳn bây giờ vui vẻ, hoạt bát, hoàn toàn không còn là anh chàng sống dở chết dở như lúc mới bước vào phòng.

- Tớ chẳng hiểu cậu ra sao cả, Hen-rích ạ! Cái thằng khốn kiếp ấy đến ngay bọn Giét-ta-pô cũng coi là đồ khốn nạn, thế mà cậu chơi với nó làm gì?
- Lút tỏ vẻ không bằng lòng.

- Để sưu tầm - Hen-rích trả lời nửa đùa nửa thật.

1. Sérénede: Nhạc chiều.

Cả ngày hôm ấy công việc trong phòng tham mưu rất bận rộn, sư đoàn mới được bổ sung thêm người, E-véc giao cho Hen- rích nghiên cứu giấy tờ của những sĩ quan mới đến.

- Đội đặc phái của thiếu tá Sten-ghen là đội gì thế?- Hen- rích hỏi Lút khi xem đến tập hồ sơ.

- Có ma biết! Chính mắt tớ cũng chưa bao giờ trông thấy gã thiếu tá ấy! Đội này thuộc quân số sư đoàn SS đóng ở Cát-sten La Phong trước khi chúng mình đến. Nó bảo vệ một công trình gì đó. Chỉ có Trung tướng Sư đoàn trưởng, tham mưu trưởng và

Mi-le biết mà thôi. Khi tớ hỏi Trung tướng về Sten-ghen thì ông ta có ý làm cho mình hiểu rằng chúng mình nên bớt chú ý đến anh chàng ấy.

- Ô mặc xác hẳn!- Hen-rích tỏ vẻ thản nhiên và đồng ý với Lút. Nhưng thực ra anh hết sức chú ý xem xét hồ sơ của thiếu tá Sten-ghen. Đặc biệt là Sten-ghen có những sáu huân chương loại cao điều đó chứng tỏ hẳn có những công lao đặc biệt đối với quốc gia.

Buổi tối rảnh việc, Hen-rích và Lút đến nhà bá tước Ra-mô- ni. Lút đã gọi điện thoại báo trước cho Ma-ri-a Lu-y-da và ả mời bảy giờ tối đến chơi.

Tòa lâu đài ở cách thị trấn một cây số, trên một mỏm núi đá cao trông giống như một chòi gác độc nhất từng sừng bảo vệ con đường hẻm đi vào thung lũng.

Ở lâu đài người ta đều biết Lút; hai tên sơ mi đen gác cổng cứ cho xe chạy thẳng vào không hỏi giấy. Đến cửa chính lại có một tên sơ mi đen khác gác.

- Ở đất nhà mà hình như Bá tước cũng không được yên tâm lắm? Bao nhiêu là trạm gác! - Hen-rích nói mỉa.

- Tớ cũng chẳng hiểu quan hệ giữa người Ý với nhau như thế nào và cũng chẳng rõ những gì xảy ra ở đây. Theo lời Bá tước nói với tớ thì ông ta chả giữ chức vụ gì và hình như cũng không thuộc đảng phái nào. Nhưng trong lúc đó thì người ta lại bảo vệ ông ấy đề phòng du kích Ga-ri-ban-đi, như bảo vệ một nhân vật quan trọng.

Theo bậc thềm đá hoa rộng rãi, gia nhân đưa khách lên lầu, rẽ sang bên trái vào một căn phòng lớn trông giống như phòng bày tranh ảnh. Ngoài mấy chiếc ghế và mấy chiếc bàn con trong phòng không có thứ đồ đạc gì khác. Trên tường la liệt những tranh.

- Bá tước thích chơi tranh và hình như có am hiểu về hội họa - Lút đang giới thiệu với bạn về chủ nhân nhưng chợt nghe tiếng động ở ngoài hành lang nên vội im bật.

Cửa mở rộng, một gia nhân lực lưỡng đẩy chiếc xe ba bánh vào phòng. Trên xe, bá tước Ra-mô-ni ngồi ngả đầu vào gối. Đó là một lão già đã mãn chiều xế bóng, người ta có thể đoán lão bảy mươi, tám mươi hay chín mươi cũng được vì tuổi già đã xóa nhòa sự cách biệt giữa hàng chục năm. Những ngón tay dài khăng khiu, yếu đuối đặt trên tấm áo khoác, khi lão gượng ngồi dậy ngay ngắn thì đầu lão lắc lư chao về phía trước hình như cái cổ gãy gò không đỡ nổi cái đầu nặng nề. Một khuôn mặt kỳ dị dãn deo, rúm ró. Giữa những nếp nhăn chằng chịt nổi lên hai con mắt tròn đen, rưng nhẵn lông mi, giống như hai cái lỗ của tấm ren.

Nét mặt vẫn động đậy, nhăn nhó, môi vẫn mấp máy nhưng riêng đôi mắt không chớp, ngừng đọng lại trong cõi tĩnh mịch, như hai hòn than sắp tàn.

Lút và Hen-rích ưỡn người đứng nghiêm như khi cấp trên đến.

- Rất hân hạnh được tiếp hai ông ở tậ xá - Bá tước trịnh trọng chào bằng tiếng Đức.

- Thưa ngài, tôi rất vui mừng được gặp ngài khỏe mạnh - Lút cũng trịnh trọng đáp - Xin phép giới thiệu người bạn tôi: Nam tước Hen-rích Phôn Gôn-rinh.

Hen-rích cúi chào.

- Ba tôi là thiếu tướng Béc-gôn dặn tôi chuyển đến ngài những lời chúc mừng tốt đẹp nhất! Và có cả thư riêng gửi thăm ngài!

Hen-rích đưa chiếc phong bì đánh máy.

Bá tước liếc nhanh bức thư.

- Thật là quý hóa quá! Thật vô cùng may mắn, sự tình cờ đã run rủi cậu con trai ông Béc-gôn đến nhà chúng tôi. Mười năm trước chúng tôi đã cùng công tác với nhau. Nam tước đến đây hôm nào thế?

- Thưa ngài, nếu như hôm nay đến yết kiến ngài tức là tôi chỉ có thể đến từ hôm qua. Tôi không cho phép mình trì hoãn một cuộc yết kiến hân hạnh như thế này, dầu chỉ muộn một ngày thôi.

- Tuổi thanh niên có quyền lơ đãng đối với bọn gần kề miệng lỗ như chúng tôi, cho nên tôi lại càng quý trọng nhã ý của cậu. Thế Nam tước trọ ở đâu?

- Dạ, hiện giờ tôi còn nhờ vả đại úy Lút, song tôi hy vọng rằng...

- Vị tất cậu đã có thể kiếm được một chỗ ở kha khá trong cái thành phố bé tẹo này. Thật là không phải với thiếu tướng Béc-gôn nếu không lưu cậu ở lại trong nhà chúng tôi. Chắc cháu Lu-y-da tôi cũng nghĩ vậy. Bây giờ chúng ta hãy đi sang chỗ nó thì cậu khắc thấy.

Bá tước vẫy tay, người gia nhân im lặng đẩy xe ra cửa. Hen-rích và Lút theo sau, rẽ vào một hành lang rộng rãi dẫn đến cánh bên phải tòa lâu đài.

- Vào thưa với nữ Bá tước có khách - Bá tước thấy cô hầu mở cửa phòng liền bảo.

Nhưng Lu-y-da chưa ra ngay. Trong lúc chờ đợi, Bá tước đã kịp giới thiệu cho khách biết lịch sử mấy bức tranh trang hoàng trên tường phủ lụa xanh lơ. Ở đây treo những tác phẩm của các họa sĩ mới nhất, nhưng sau khi

được chủ nhân giải thích khách vẫn chưa rõ hết ý nghĩa của chúng. Quả nhiên bản thân Bá tước cũng chẳng sành hội họa lắm nên thuyết minh hơi lúng túng và luôn luôn luôn giọng châm biếm.

- Tôi chẳng thờ phụng một trường phái nào trong nghệ thuật cả - cuối cùng lão thú nhận - Song con cháu cũng như mọi người phụ nữ không muốn lạc hậu về thời trang. Kìa cháu đã đến.

Một thiếu phụ trạc tuổi ba mươi dáng người cao, gầy, bước vào phòng. Á bận áo đen bó sát người, cánh tay áo dài diêm dúa, may bằng thứ hàng trong suốt. Khi bước qua ngưỡng cửa, ả đưa tay lên sửa lại mái tóc và tấm khăn san đen mỏng dính rủ xuống hai vai như hai chiếc cánh. Rõ ràng kiểu áo may có dụng tâm. Lại còn điệu bộ của nữ Bá tước. ả cố ý để tay sau đầu, đưa dầy đôi mắt xanh liếc nhìn khách.

Ả chẳng có một vẻ đẹp gì là tự nhiên cả: đôi lông mày kẻ đều như một sợi chỉ và đôi môi tô son cho bớt mỏng đi, không hòa hợp với khuôn mặt dài thuần thuần.

- Ông đưa Nam tước đến chơi nhà đấy à, ông thật đáng yêu, ông Lút ạ!
- Á nói uốn lưỡi như hát và đưa mắt suông sã ngắm Hen-rích từ đầu đến chân.

- Cháu ạ, hơn nữa, Nam tước lại là con giai một người bạn cũ của bác - Bá tước nói thêm.

- Cháu biết rằng bác đã mời Nam tước trọ ở đây.

- Bác cốt mời các vị khách sang đây để cháu xác minh lời mời của bác.

- Cháu không những chỉ xác minh, mà còn thiết tha yêu cầu Nam tước không chối từ lời mời của cháu và của bác! Đúng thế, vì rằng... xin ông tha

cho tôi cái tính bạo mồm bạo miệng, về sau ông sẽ quen dần, tôi mời ông đến trong lâu đài không phải chỉ cốt lợi cho ông mà còn tính lợi cả cho tôi nữa.

- Tôi cũng chưa rõ là mình có thể giúp được việc gì, nhưng nếu quả như lời bà nói thì cũng cứ vui mừng đã.

- Ở xứ này không yên ổn gì đâu mà chúng tôi thì cô đơn lắm! Có khi thật dễ sợ. Vâng, vâng, ở nước Ý thần thánh này bây giờ đã đến nỗi là sông ngay nơi quê cha đất tổ, trong lâu đài của mình thế mà đêm đêm vẫn phải run bắn người lên vì khiếp sợ đấy.

- Đàn bà các cô thì chỉ hay phóng đại lên thôi! ở trong thành lũy vững chắc như thế này còn gì nữa! Chỉ cần canh phòng cẩn mật hơn tí nữa thôi... Nam tước là sĩ quan, chắc ông có thể giúp đỡ chúng tôi một tay.

- Tôi xin vui mừng giúp ngài trong việc huấn luyện đội vệ binh và nếu cần tôi sẽ tăng cường cho nó.

- Rất cảm ơn Nam tước.

- Ngài chỉ cần có thể thôi ư?

- Tôi mời ông làm hiệp sĩ¹ của tôi. Như thế ít quá chăng? Không, chức trách của hiệp sĩ không hạn chế - Lu-y-da nhấn mạnh mấy lời sau cùng một cách ý nhị.

Hình như nói nhiều đâm mệt nên Bá tước lại ngả đầu vào gối. Thấy thế Hen-rích và Lút liền đứng dậy.

- Xin Bá tước thứ lỗi, chúng tôi đã làm mất nhiều thời giờ của ngài-Hen-rích xin lỗi.

- Ô! Lão đâu dám! Chính lão phải xin các ông bỏ qua cho tuổi già nua lẩm cẩm. Già yếu rồi ngồi nói chuyện vui như thế mà cũng không còn sức nữa. Lu-y-da, cháu mời khách ở lại chơi nhé! Dẫn Nam tước đi xem phòng. Xin Nam tước cứ tự nhiên cho như ở nhà! Còn ông Lút, rất mong ông đến chơi luôn.

Bá tước gật đầu chào, gia nhân đẩy xe ra cửa.

- Nào bây giờ chúng ta làm gì hả các ông? Các ông xơi cơm ngay hay là hãy đi xem phòng riêng của Nam tước đã!- Khi Bá tước đi rồi, Lu-y-da hỏi.

- Có lẽ ta làm xong công việc đi đã - Lút đề nghị.

- Ông Lút ạ, ông lúc nào cũng chi li và chỉ quan tâm đến công việc - Lu-y-da châm biếm.

- Trái lại, tôi thì quá lãng mạn! Tôi không muốn trong bữa tiệc phải nghĩ đến chuyện xem phòng ở của Nam tước và chúng ta sẽ ăn mừng nhà mới luôn thể.

Lu-y-da bấm chuông gọi người hầu gái và ra lệnh khê. Sau đó ả đưa khách về cánh bên trái, nơi mình ở.

- Tôi ở bên này, còn bốn phòng bên kia thuộc quyền của Nam tước: phòng làm việc, phòng sách, phòng ngủ và phòng khách. Có một điều rất thuận tiện: phía này có một lối kín đi ra vườn. Ông có thể ra vào theo lối đó mà không lọt vào mắt tôi đâu.

- Nếu thế thì e rằng tôi chả bao giờ dùng cửa ngách này đâu.

Lu-y-da nhìn Hen-rích giây lâu rồi lại quay sang nhìn Lút. Á sỗ sàng ve vãn hai sĩ quan. Trong lúc ăn, Hen-rích rùng mình nghĩ rằng làm hiệp sĩ cho nữ bá tước này không dễ dàng như anh tưởng.

1. Đây có nghĩa là võ sĩ hộ vệ các phu nhân quận chúa, tiểu thư v.v... trong các gia đình quý tộc (N.D).

Hôm sau, Cuộc mang đồ đạc của Thượng úy đến lâu đài, song Hen-rích ngày hôm đó không gặp vì anh bận công tác đến khuya mới về phòng riêng.

Không đựng đến bữa ăn tối mà Lu-y-da đã có nhã ý sai người mang đến cho anh, Hen-rích cởi áo quần lên giường nằm ngay, mong ngủ thiếp đi để quên hết những ý nghĩ nặng nề dằn vặt anh cả ngày hôm nay sau khi gặp Mi-le. Nhưng chẳng chớp mắt được mà cũng chẳng quên được. Hen-rích hết tắt đèn, lại bật đèn, ngọn đèn tỏa ánh sáng xanh êm dịu, vén màn lên rồi lại buông màn xuống, nằm ngửa chán lại quay sang nằm nghiêng, kéo chăn lên trùm đầu như hồi còn bé, nhưng vẫn thấy bức bối khó chịu và lại càng trăn trở hơn.

Không thể nào quên được bản mệnh lệnh đọc sáng hôm nay. Trong mệnh lệnh thông chế Két-xen-rinh¹, Tư lệnh trưởng các đạo quân Đức đóng ở Ý, trình bày rõ ràng từng chỗ một kế hoạch tảo thanh nhân dân địa phương mà Hen-rích đã biết là do Béc-gôn thảo ra từ mùa hè. Từng phần một của bản mệnh lệnh đều ăn khớp với những ý kiến của Béc-gôn.

Cả phần đầu lẫn phần thứ hai đều nói: "Bất cứ ở đâu hễ biết có những tổ chức du kích là phải bắt một số dân địa phương làm con tin, nếu du kích hoạt động là đem số con tin đó ra bắn ngay".

Hen-rích vẫn nhớ câu Béc-gôn đọc cho anh nghe trong đoạn này:

- Chỉ cần có con tin thôi, còn viện lý do để bắn thì bất cứ anh thượng sĩ

nào cũng có thể quyết định được.

Thế là kế hoạch Béc-gôn đã được thông qua và thực hiện. Biết đâu trong lúc Hen-rích đang nằm trên chiếc giường rộng rãi này, trong nệm chăn êm ấm này thì ở Tổ quốc, những làng mạc, thành phố vùng sông Đơ-nhi-ép đang rùng rục bốc cháy, hàng ngàn người gục chết.

Và ở đây, ở cái vùng yên tĩnh này của đất Y máu của những người vô tội cũng sẽ đổ. Máu sẽ lênh láng trước mắt anh! Và anh phải bó tay ngồi nhìn, không có cách nào giúp họ thoát khỏi những sự đàn áp mà Mi-le sắp sửa thực hiện theo lệnh của Két-xen-rinh. Mong sao chóng biết tin "Người bán đồ cổ", dù sẽ phải nhận một nhiệm vụ khó khăn nhất.

Ngọn đèn nhỏ màu xanh lơ này chiếu ra một ánh sáng ảm đạm quá! Hay là bật đèn trên trần lên mà đọc sách cho tới lúc mệt quá thiếp đi! Hen-rích chống cùi tay nhồm dậy, bỗng nhìn thấy một bức tranh lớn treo trên tường trước mặt. Anh với tay vặn đèn, căn phòng sáng rực lên. Không cần đứng dậy nữa, cứ ở trên giường cũng trông rõ bức tranh. Họa sĩ minh họa một cảnh trong "Đêm Vác-phô-lô-mép-ski". Trên bức tường đá lớn của tòa nhà, bập bùng ánh lửa của một đám cháy xa. Dưới chân tường một cụ già bị chọc tiết năm gục trong vũng máu. Đôi mắt của người chết ngây dại, lạnh lùng nhìn Hen-rích. Đứng bên cạnh cụ già là một tên khổng lồ ngược phanh trần. Tay trái hấn túm lấy lọn tóc của một thiếu phụ trẻ tuổi, kéo ngược ra phía sau, tay phải vung thanh đao lớn đâm máu.

Thiếu phụ ôm ghì vào lòng một em bé trần truồng có lẽ vừa mới bị lôi ra khỏi chiếc nôi ấm áp. Đôi mắt người mẹ đầy vẻ kinh hãi, van lơn, sự đau khổ đã quá sức chịu đựng của con người. Thiếu phụ cố sức quay lưng lại phía tên sát nhân để che chở cho đứa con. Trong đôi mắt tên đao phủ lóe lên ánh lửa điên cuồng và hung dữ của ác thú.

Hen-rích dán mắt vào bức tranh hồi lâu. Anh vụt có cảm giác rằng nhân

vật trong bức tranh đang sống. Tay người thiếu phụ run run che chở cho đứa bé, lưỡi dao của tên sát nhân hoa lên... Không, không phải con dao mà là lưỡi lê, dài, nhọn, đâm máu. Còn tên sát nhân mặc quân phục SS cấp tướng. Kia nét mặt... nét mặt... tóc mượt, ria xén gọn gàng... Đúng là Béc-gôn!

Phải cất ngay bức tranh! sắp mê hoảng mất! Hen-rích nhảy vọt dậy vô tình làm rơi bình nước đánh "choang".

- Thưa Thượng úy, cái gì thế?- Cuốc mặc áo quần lót chạy vào hỏi.

- Tổ với tay tắt đèn nhưng đụng phải cái bình. Cậu nhặt mảnh vỡ và cất bức tranh kia đi, tổ khó chịu với nó lắm.

Cuốc đi rồi, Hen-rích lại lên giường nằm. Anh tự thấy xấu hổ quá - Sao lại không tự chủ được như thế! Cân não rần như thép cơ mà, đó là vũ khí chủ yếu của anh, có thể nói là vũ khí độc nhất! Mới tự hứa với mình ở Pa-ri đấy!... Thôi đừng nghĩ gì nữa, ngủ đi, đừng tự trách móc nữa! Thế này nhé: bình tĩnh, nằm duỗi chân thoải mái, hít vào... thở ra... thở nữa... nữa... cho đến khi nào thở không đều nữa... và đếm: một, hai, ba, bốn...

1. Tội phạm chiến tranh đã bị kết án tử hình ở tòa án quân sự Nuy-rem-he nhưng về sau được Mỹ che chở nên lại thò mắt ra ở Tây Đức (N.D.).

Nửa giờ sau, Hen-rích đã ngủ thiếp đi cho đến mười giờ sáng mới thức giấc.

- Cuốc, sao không đánh thức tổ?

- Dạ, tôi thấy Thượng úy ngủ ngon quá...

Hen-rích đến chỗ đặt máy điện thoại.

- "Chàng rể" đấy à? Tôi hôm nay hơi khó ở nên đến chậm một tý - Nếu "bác" có hỏi tôi thì kiếm có nói hộ nhé! Tốt lắm! Thế thì tôi đến "thầy dòng" có tý việc, rồi lại anh.

Sau khi ăn sáng, Hen-rích đã sắp sửa ra đi thì người hầu gái vào.

- Ông cho phép dọn bàn ạ?- không hiểu sao cô ta lại dùng tiếng Pháp.

- Cô cứ làm, lần sau những việc này thì cô cứ nói với anh ấy - Hen-rích hất hàm về phía Cuốc.

Cô hầu phòng liếc mắt về phía anh lính hầu. Cuốc đỏ mặt lên.

Hen-rích quyết định đi bộ từ nhà đến phố để có thời giờ suy nghĩ cách đối phó với Mi-le. Lút nói đúng lão trưởng phòng SS được Béc-gôn khen thưởng đâm ra vênh váo kiêu hãnh. Chắc hẳn nghĩ rằng, bây giờ hẳn có thể phớt Phôn Gôn-rinh? Phải cho hẳn một bài học! Cứ dùng uy thế của chàng rể ông quan to mà dọa bóng hẳn một câu... cái ngữ nhát như cây ấy, nhất định run ngay.

Hen-rích tới trụ sở SS ở một căn nhà độc lập, không xa phòng tham mưu lắm.

- Vào phòng thủ trưởng của anh đi đằng nào? - Hen-rích hỏi tên lính gác cầm tiêu liên.

- Trên gác, - hẳn không thèm nhìn, trả lời buông sông.

- Đồ khốn kiếp, ăn nói với sĩ quan thế đấy à? - Hen-rích mắng tên lính gác. Bọn Giét-ta-pô đứng hút thuốc gần đấy tò mò quay lại nhìn.

- Nói đúng theo điều lệnh chứ còn gì nữa! - tên lính gác hốt xước trả

lời, mắt hần hấp háy ra ý chế giễu.

- À, mà dám láo! Tiểu đội trưởng! - Hen-rích hăm hăm quát gọi tên hạ sĩ quan đang đứng trong đám lính.

Tên hạ sĩ quan tiến lên đứng nghiêm chào.

- Nói với ông Mi-le rằng Nam tước Phôn Gôn-rinh yêu cầu ông ấy ra đây ngay lập tức.

Gã tiểu đội trưởng chạy vào và chưa đầy một phút Mi-le đã tất tả bước ra. Hần lộ vẻ hồi hộp lo lắng.

- Có việc gì thế?

- Chính tôi muốn hỏi ông câu đó! Lính tráng đâu cả mà để lại bọn súc vật này gác cửa cho nó hỗn láo với sĩ quan?

Mắt Mi-le nheo lại như mắt mèo. Hần lừ lừ tiến đến quai cho tên lính một quả rõ mạnh khiến tên này lão đảo suýt ngã.

- Đốt gác ngay tên ngu xuẩn này đi và tống nó vào nhà giam! Tao sẽ nói chuyện sau và sẽ dạy lễ phép cho nó.

Mi-le khoác tay Hen-rích, đưa anh lên gác, vừa đi vừa xin lỗi.

- Ba tôi nhận xét không oan chút nào. Gặp tôi giữa đường ba tôi có ý nói rằng khen ông hơi vội vã - Hen-rích lạnh lùng ngắt lời hần - Đến lính SS mà cũng đâm ra quên cả chức trách nữa thì...

- Nam tước, xin lỗi ông lần nữa, tôi xin cam đoan đây là trường hợp độc nhất thôi! Chả nhẽ chỉ vì một thằng ngu mà có thể phá hoại tình bạn

chân thành, một tình bạn đã được thử thách giữa chúng ta. Để tôi sẽ dạy cho nó... - Mi-le nắm chặt tay lại, và Hen-rích hiểu rằng hắn đã hoảng sợ thật.

- Thôi được, chuyện qua rồi thôi! - Hen-rích ra điều độ lượng.

Hai người bước vào phòng khách của Mi-le. Trong phòng ngoài Cu-bít và tên thượng sĩ Giét-ta-pô còn có một người lạ mặt mặc thường phục. Trông thái độ hắn đường hoàng, Hen-rích biết ngay không phải là người bị bắt. Anh liếc nhanh quan sát và đã ghi nhớ được những nét đặc biệt của hắn. Lông mày rậm, gần như che kín mắt.

- Đưa anh ta qua sân ra cửa nách!- Cu-bít hạ lệnh cho gã thượng sĩ và chạy lại gặp Hen-rích.

- Nam tước, thật hân hạnh được tiếp ông ở ngôi đền thờ công lý và trường trị của chúng tôi! - hắn nói với giọng trào phúng như thường lệ.

- Ông hứa ngày đêm cầu nguyện cho tôi, nhưng mong rằng không phải cầu nguyện trong ngôi đền này.

- Không, ở đây chúng tôi làm các thứ lễ khác! - Cu-bít cười nham hiểm
- Tôi sẽ đóng vai quý Sa-tăng... Gượng đùa một tí thôi, chứ tôi đang lo lắng cháy ruột cháy gan đi đây! Ông có đem đến đây chứ?

- Như đã hứa, một ống.

- Đa tạ đại nhân!- hắn nghiêng đầu rất điệu và đi ra, còn Hen-rích thì vào phòng Mi-le.

- Ông Mi-le ạ, hôm qua tôi suy nghĩ nhiều về bản nhật lệnh của thống kê Két-xen-rinh. Tôi đã nghiên cứu bản mệnh lệnh này. Tôi sợ công việc của ông sẽ tăng thêm - Hen-rích ngả mình vào chiếc ghế bành đối diện với

Mi-le và mào đầu câu chuyện.

- Mệnh lệnh cũng có phần nới tay cho tôi ít nhiều. Chẳng phải làm "ngoại giao" với cái quân súc vật mà người ta gọi là "nhân dân địa phương" ấy nữa. Tôi thì tôi khẳng định rằng mỗi một đứa chúng nó nếu không phải là du kích thì cũng là ủng hộ du kích chứ chẳng thoát được. Ông xem đây, mình đến đây hôm trước thì hôm sau nó bắn vào xe tôi và giết mất tên lái xe!

- Thế ông định dùng những biện pháp gì để đối phó?

- Hiện giờ chưa đủ lực lượng để làm một cuộc hành binh lớn. Nhưng sẽ làm trong một ngày gần đây. Ông và tôi sẽ tổ chức những cuộc săn lùng bọn Ý. Bây giờ thì tôi tập trung tinh thần vào việc tổ chức nội gián ở trong nhân dân địa phương.

"Đúng rồi, tên lông mày rậm là một trong những tên nội gián đó" - Hen-rích nghĩ thầm.

- Này nhưng tôi mời ông đến về việc khác kia đấy. Trung tướng chưa nói gì với ông à?

- Chưa.

- Tôi biết ngay! Thế mà ông ấy hứa sẽ suy nghĩ và trao đổi ý kiến với tôi. Mặc cho tôi đêm không ngủ được vì lo lắng trách nhiệm đổ lên đầu, còn ông ấy thì cần quái gì!

- Và ông định dùng tôi làm thuốc ngủ à?

- Đừng đùa, ông Hen-rích. Tôi thật không còn bụng dạ nào mà đùa đâu. Số là tôi có nói cho Trung tướng biết những câu chuyện trao đổi giữa ông với tôi và có đặt vấn đề chuyển ông sang làm việc ở chỗ tôi. Tôi rất

cần sự giúp đỡ của ông!

- Nghĩa là ông nói thẳng với Trung tướng và chẳng thèm hỏi ý kiến tôi trước?

- Tôi không thể trì hoãn được, ngoài những trách nhiệm thường xuyên rồi lại còn phải gánh thêm một trách nhiệm đặc biệt nữa, có thể nói là một nhiệm vụ khó khăn nhất: Bảo vệ phía ngoài một công trình rất quan trọng mà tôi cũng hoàn toàn không biết tí gì về nó cả.

Mi-le làm ra vẻ quan trọng đến nỗi Hen-rích phải mỉm cười.

- Xin nhắc lại rằng tôi không thể cười đùa được nữa. Cấp trên đã công khai báo cho tôi biết rằng nếu ở đây xảy ra việc gì là tôi mất đầu, mặc dầu tôi chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ bên ngoài. Việc bảo vệ bên trong giao cho một đội vệ binh đặc biệt của gã thiếu tá Sten-ghen nào đó...

- Tôi chả hiểu là tôi có thể giúp ông được việc gì? Điều tra xem đây là công trình gì chẳng?

- Tôi muốn giao nhiệm vụ bảo vệ nhà máy cho ông.

Hen-rích suy nghĩ. Anh chưa nhận được chỉ thị của "ông già bán đồ cổ" việc chuyển công tác sang sở mật thám SS cho nên không dám nhận lời với Mi-le. Nhưng chắc đây là công trình gì cực kỳ quan trọng, một khi mà ngay bản thân Mi-le cũng chả biết rằng hẳn phải bảo vệ cái gì.

- Thế ý ông như thế nào?

- Tôi có thói quen là trước khi quyết định một việc gì bao giờ cũng phải cân nhắc kỹ càng mọi điều hơn lẽ thiệt đã.

- Nhưng chúng ta chả đã bàn về việc ông chuyển sang làm bên chỗ tôi từ bao lâu nay rồi là gì, và ông đã có đủ thời giờ để suy nghĩ đấy chứ.

- Lúc ấy mới là câu chuyện chung chung, còn bây giờ ông lại để ra ý kiến hoàn toàn cụ thể. Trước khi nhận lời, ít nhất tôi cũng cần phải tìm hiểu nhiệm vụ tương lai của mình và đi xem qua công trình đó một lượt đã chứ.

-Chỉ ở bên ngoài thôi... - Mi-le nhắc.

- Tất nhiên là những cái gì ông có thể chỉ cho tôi. Tôi sẽ cân nhắc nên nhận việc gì, từ chối việc gì, sau đó mới trả lời cho ông được. Bởi vì tôi cũng chả muốn mất đầu đâu.

- Thế thì ngay hôm nay chúng ta sẽ đi xem cái công trình chó chết này.

- Có xa không?

- Cách thành phố chừng ba cây số.

Cái công trình đã làm cho tên chánh mật thám SS mất ngủ này nằm trong một thung lũng, gần đập thủy nông gần như sát cạnh Cát-sten La Phong. Nhưng đường vào rất quanh co hiểm trở khiến người ta có cảm tưởng rằng phải đi khá xa. Thực ra thì chỉ phải đi chừng 3 cây số.

Quãng đường rải nhựa nhỏ hẹp uốn khúc như con rắn lượn giữa những mỏm đá, trườn xuống vực thẳm rồi lại bò lên dốc và đột ngột chạy vòng qua cánh cổng sắt hình như được tạc vào bức tường đá cao. Hai bên cổng lù lù hai lô cốt boong ke khổng lồ xây bằng xi-măng cốt sắt.

Khi đang ở trong văn phòng, Mi-le đã gọi điện thoại báo trước cho "thằng cháu" rằng hắn sẽ cùng thượng úy Phôn Gôn- rinh đi đến đấy bằng chiếc xe số mấy... Xe ô-tô vừa tới gần đã thấy một sĩ quan từ trong lô cốt

chui ra. Sau khi xem xét giấy tờ của Hen-rích và Mi-le rất cẩn thận, hấn lại chui vào lô cốt. Cánh cổng tự động mở ra và lúc chiếc xe chạy qua lại tự động đóng vào.

- Đấy, tất cả công trình đang ở trước mắt ông, sao nó không sụp quách đi cho rảnh! - Mi-le càu nhàu nguyên rủa và trở bức tường thứ hai cách bức tường thứ nhất khoảng ba chục thước. Chúng tạo thành một hành lang rộng vây quanh hào. Một dãy lô cốt boong ke xây cách đều nhau ven bức tường thứ nhất về phía trong. Từ đó bọn lính có thể kiểm soát hết khu vực này.

Trên bức tường thứ hai, chiếc vỏ thép của công trình, nòng súng máy tua tủa chìa ra từ các lỗ châu mai. Một hàng rào dây thép gai chằng dọc bức tường. Bọn lính SS đi đi lại lại lỗ nhổ sau hàng rào.

- Đây là vành đai ngoài và là phạm vi của chúng ta - Mi-le giải thích - Tới hàng rào dây thép là hết. Quá vào trong là phạm vi của đội vệ binh của Sten-ghen. Ông cũng thấy đấy, chả có gì phức tạp cả. Công việc của chúng ta cũng ít thôi.

- Thế mà ông lại cứ đẩy nó ra - Hen-rích mỉm cười ranh mãnh - Nào chúng ta hãy đi khắp phạm vi của mình một vòng để đại khái nắm được chiều dài của nó.

Mi-le thông thả đi dọc theo bức tường trong khi Hen-rích yên lặng ngắm bức tường. Trong tường có cửa nhỏ, chắc để cho bọn bảo vệ ra vào. về phía Bắc và Nam cũng có cổng lớn giống như cái cổng mà xe ô-tô đã chạy qua.

- Ông Hen-rích, ông quyết định thế nào?- Khi hai người quay về Cát-sten La Phong, Mi-le hỏi.

- Tôi đã hứa là sẽ suy nghĩ. Công việc quá quan trọng cho nên không

thể vừa đi vừa quyết định được. Đối với một thiếu tá SS như ông đã từng tham gia đảo chính mà người ta còn giấu không cho biết là ông phải bảo vệ cái gì thì tôi xin cam đoan với ông rằng đây là một công trình cực kỳ quan trọng và phức tạp chứ không phải là nhà máy bia nước ngọt hay nước ép hoa quả. Gánh lấy trách nhiệm bảo vệ có nghĩa là mất đầu dễ như chơi.

Mi-le thở dài sườn sượt và từ đó không giục Hen-rích gì thêm nữa. Hắn ngồi yên cho đến lúc về tới thành phố.

- Nếu giao việc này cho Cu-bít thì sao? - Mi-le nhìn Hen-rích có vẻ dò xét.

- Cứ để cho đầu óc thư thái rồi hãy nghĩ thì mới đi đến quyết định chính xác được.

Xe ô-tô đỗ lại trước phòng tham mưu, Hen-rích hứa với Mi-le rằng ngày mai sẽ ghé qua chỗ hắn, rồi anh bước xuống xe.

- À, cậu có thư - Hen-rích vừa đặt chân vào phòng. Lút đã báo tin ngay.

Hen-rích nhìn dấu bưu điện. Trong tám dấu chẳng chịt anh nhận thấy cái dấu đầu tiên là của bưu điện Thụy Sĩ.

"Sau hãy đọc" - Hen-rích chặc lưỡi và lơ đãng nhét bức thư của Lô-ra vào túi

CÂU CHUYỆN CỜ MỜ

Sang ngày thứ hai rồi thứ ba mà Hen-rích vẫn chưa trả lời cho Mi-le. Biết là tên này phát cáu nên anh viện ra nhiều lý do tựa hồ như chúng đã làm chậm sự quyết định dứt khoát của mình. Hen-rích rất sốt ruột. Lời đề nghị

của Mi-le có thể giúp anh bám sát cái công trình rất quan trọng kia nhưng nó lại trở ngại cho việc hoàn thành những nhiệm vụ khác. Mà anh chưa đoán biết được mình sẽ phải nhận những trách nhiệm gì. "Người bán đồ cổ" vẫn chưa báo tin gì cả.

Sang ngày thứ tư, Hen-rích dậy sớm hơn một chút và theo lệ thường, anh đi bộ vào nội thành. Chuyển cuộc bộ buổi sáng này là giờ nghỉ ngơi duy nhất của anh vì công việc trong phòng tham mưu đã chiếm hết cả thời gian từ mờ sáng đến tối mịt.

Hàng ngày, khi rời khỏi tòa lâu đài, Hen-rích cứ thấp thỏm hy vọng rằng dọc đường sẽ gặp cái người mà mình đang bồn chồn mong ngóng hay ít ra cũng gặp đại diện của người ấy. Nhưng bao nhiêu lần anh ngó vào mặt từng khách qua đường đều vô ích. Ngày hôm nay cũng vậy, sắp tới Cát-sten La Phong rồi mà chưa thấy ai trên đường cả. Chỉ có bóng một tên "sơ mi đen" thấp thoáng đằng trước.

Bực mình vì mối hy vọng lại bị tiêu tan, Hen-rích liền dẫn bước lên. Anh đã đến gần kẻ đi trước. Quái lạ! Có cái vẻ gì quen quen trong đôi vai hơi so, trong cái cổ... Chả nhẽ?...

Muốn kiểm tra điều phỏng đoán của mình, Hen-rích bèn huýt sáo một câu nhạc của Sô-panh. Đó là ám hiệu để làm cho người khác chú ý đến mình. Gã sơ mi đen bước chậm dần lại. Hen-rích sắp đuổi kịp gã... Đúng quá! "Người bán đồ cổ".

Tuy hai bên đã quen biết nhau nhưng đối với họ mặt khẩu giống như một lời chào bằng tiếng mẹ đẻ. Bây giờ gã thượng úy quân đội Đức cùng gã sĩ quan sơ mi đen đang đi song song cạnh nhau.

- Chúng ta có rất ít thời giờ, anh hãy chú ý lắng nghe và đừng ngắt lời tôi. - Người bạn đồng hành nói với Hen-rích - Theo tin tức chúng tôi lượm

lặt được thì ở đâu đây quanh vùng này có một nhà máy chế tạo bộ máy vô tuyến điện cho bom bay. Đó chính là loại vũ khí mới mà báo chí đã bàn tới nhiều. Nhiệm vụ của anh là điều tra xem nhà máy ở đâu và tìm đủ mọi cách lấy cho bằng được các bản vẽ, hay ít nhất là các tài liệu về hệ thống điều khiển và chiều dài của làn sóng. Vì coi nhiệm vụ này hết sức khó khăn và quan trọng cho nên hiện nay chúng tôi sẽ không giao cho anh công việc nào khác nữa. Việc cần thiết duy nhất của anh là làm thế nào để tự bảo đảm an toàn cho mình, tránh khỏi đạn du kích. Cứ tùy cơ ma ứng biến nhưng nên thận trọng hơn lúc ở Xanh Rê-mi.

- Bọn chúng đề nghị tôi chuyển sang sở mật thám SS, lĩnh trách nhiệm bảo vệ cái công trình vô cùng bí mật đến nỗi tên chánh mật thám SS cũng chả biết ở đó chế tạo cái gì. và lại tôi chỉ bảo vệ phía ngoài thôi, còn phần bên trong thì giao cho đội vệ binh đặc biệt gồm toàn lính SS

Người kia ra chiều suy nghĩ:

- Đừng nhận lời. Số là hiện nay ở miền Bắc Ý còn có một nhà máy nữa chuyên sản xuất các bộ phận cho bom bay. Nhưng đối với chúng ta nó không quan trọng bằng cái nhà máy mà tôi vừa nói với anh. Nếu anh nhận lời chúng thì chẳng khác tự mình trói chặt chân tay mình lại. Thế cái công trình mà bọn chúng định giao cho anh bảo vệ ấy nằm ở đâu?

Hen-rích kể hết những điều mà mình biết.

- Khó mà cả quyết rằng có phải đó chính là cái nhà máy mà chúng ta đang chú ý tới không. Hãy từ chối phăng lời yêu cầu ấy đi và nên nhớ là chưa bao giờ anh nhận một nhiệm vụ quan trọng như vậy. Thôi, đã đến lúc phải chia tay rồi. Liên lạc vẫn như cũ. Tạm biệt nhé. Chúc anh thành công!

Gã sĩ quan sơ mi đen giơ tay chào và rẽ ngay vào ngõ phố đầu tiên. Hen-rích vừa lững thững bước, vừa suy tính công việc mới.

Bắt đầu từ đâu bây giờ?

Do chỗ ở miền Bắc Ý có hai nhà máy tương tự cho nên công việc đâm ra phức tạp hơn nhiều. Nếu bị nhầm lẫn từ đầu thì có thể bị mất rất nhiều thời gian vô ích để làm quen, kết bạn, để tìm nguồn cung cấp tin tức. Rồi về sau mới biết rằng nhà máy ấy không chế tạo máy vô tuyến điện, mà lại làm những bộ phận khác. Không, không thể lãng phí thời gian như thế được. Phải điều tra đích xác xem nhà máy làm gì, sau đó hãy hành động. Nhưng làm thế nào? Có lẽ Mi-le cũng biết chút ít nhưng hăn giở trò xảo quyệt. Hay có lẽ hăn không xỏ xiên mà chỉ muốn trốn tránh trách nhiệm? Hăn đại gì mà liều mạng trong khi có thể đùn đợc cho người khác? Chuyện ấy rất hợp với bản chất Mi-le. Và lại không nên đoán trước, lúc chưa nắm đợc trong tay những sự việc cụ thể để có thể đi tới kết luận chính xác. Hiện nay anh chỉ biết một tài liệu đã đợc thăm tra chắc là ở gần Cát-sten La Phong có một nhà máy bí mật. Quá ít. Đây mới chỉ là điểm xuất phát.

Bây giờ cần phải phát hiện tại sao Mi-le lại cứ giẫy lên đành đạch để trốn tránh nhiệm vụ bảo vệ nhà máy? Nhất thiết phải làm quen với Sten-ghen. Đó là hai mắt xích của chuỗi dây chuyền.

Buổi trưa, Hen-rích tranh thủ mấy phút rồi tạt qua Mi-le.

- Tôi lại vừa gọi dây nói cho ông - tên chánh mật thám SS không chào mà bảo anh vậy.

- Rõ ràng linh tính của tôi cũng nhạy lắm, tôi ghé vào đây chỉ là việc bất ngờ chứ bản thân cũng chả có ý định gì. Có gì mới không nhỉ?

- Tiếc rằng có mới chết chứ.

- Tại sao lại "tiếc rằng"?

Mi-le chẳng trả lời mà chỉ chìa ra mảnh giấy.

Đây là tài liệu mật do cấp trên trực tiếp của Mi-le ở trên Bộ tham mưu quân đoàn gửi xuống, trong đó nghiêm cấm không được giao nhiệm vụ bảo vệ công trình cho bất cứ kẻ nào khác và nhấn mạnh rằng nhiệm vụ ấy cực kỳ quan trọng và bản thân Mi-le phải gánh vác lấy.

- Ông viết thư lên Bộ tham mưu thật là vô ích, bởi vì tôi đã nhận lời đâu, bây giờ tôi đâm khó xử, như thế hóa ra tôi muốn ôm lấy trách nhiệm này mà bị từ chối.

- Xin lấy danh dự sĩ quan mà cam đoan rằng tôi không hề đả động đến cả họ tên ông lẫn họ tên của Cu-bít. Mà tôi chỉ vin vào cơ bận nhiều công việc khác nên đề nghị giải quyết vấn đề này.

- Tôi chả hiểu tại sao lại chia sẻ trách nhiệm bảo vệ ra làm hai? Cứ để mặc xác gã thiếu tá Sten-ghen nào đó mà tiện đây cũng xin nói là tôi chưa thấy mặt hăn bao giờ.

- Ông thử tưởng tượng xem, tôi cũng thế chứ khác gì! Một lần tôi đã gọi đây nói cho hăn, đề nghị gặp nhau và đặt mối liên hệ nhưng hăn lấy cơ yếu mệt nên từ chối cuộc gặp mặt trong những ngày sắp tới. Hăn hứa sẽ gọi đây nói cho tôi mà chẳng thấy...

- Đó chỉ là một cử chỉ bất lịch sự.

- Người thứ nhất được gặp hăn là E-véc.Ồ, không đâu, tôi nói sai rồi. Nghe đâu hăn đã mấy lần đến gặp bác sĩ chủ nhiệm có việc gì có đấy.

- Đến cái gã lai Đức, lai Ý ấy à? Hình như tên gã là Ma-ti-ni thì phải? Tôi không nhớ là ai đã nói với tôi về gã này, nhưng có bảo rằng đó là một con người tế nhị và là một bác sĩ phẫu thuật rất cừ. Đúng không?

- Quả thực hẳn là một tay phẫu thuật cứng, còn những phẩm chất khác thì... nếu một kẻ đã tránh xa sĩ quan Giét-ta- pô chúng tôi thì chúng tôi có đủ căn cứ để chú ý tới kẻ ấy. Tôi đang thường xuyên theo dõi hẳn. Nhân tiện khi ông làm quen với tên Ma-ti-ni này, nhờ ông giúp tôi một việc quan trọng là cho biết ý kiến nhận xét tỉ mỉ về hẳn.

- Sợ rằng còn lâu mới có thể giúp ông được vì hiện nay tôi chưa cần đến bác sĩ. Hay có lẽ mai kia bọn du kích sẽ thịt tôi chẳng? Sao ông cứ nói mãi về gã Ma-ti-ni này thế?

- Tựa hồ như tôi chả còn việc gì khác đáng để ý ngoài cái nhà máy...

- Bây giờ khi vấn đề bảo vệ nhà máy đã được giải quyết dứt khoát và ông không có cơ để mà giấu giếm nữa thì mong ông nói cho tôi biết tại sao ông lại cứ tìm cách trốn tránh trách nhiệm này như vậy?

- Chả là trong khi giao cho tôi nhiệm vụ bảo vệ bên ngoài, cấp trên đã báo trước rằng tôi phải tiến hành mọi biện pháp để tăng cường việc bảo vệ. Trước lúc chúng ta đến đây, thì truyền đơn của cộng sản đã bay vào tận nhà máy. Lưới bảo vệ dày đến nỗi con chim cũng không lọt ra được. Thế thì kẻ nào đã mang truyền đơn vào trong ấy mà rải? Một con người biết suy xét sẽ kết luận thế nào đây? Tôi cho rằng nếu chúng đã mang được cái gì đó vào nhà máy thì chúng cũng có thể mang được cái khác trong nhà máy ra ngoài. "Cái khác" đó có thể là điều tối mật mà đội bảo vệ đang đêm ngày canh giữ. Và Mi-le này phải đưa thân ra đứng mũi chịu sào.

- Và ông bạn vàng định đùn cho tôi cái vạ ấy, định xui tôi ôm rơm chứ gì?

- Ông Hen-rích, ông chớ quên rằng nhà máy này được đặt dưới sự theo dõi đặc biệt của chính thiếu tướng Béc-gôn. Do đó, đối với ông người ta sẽ

nới tay hơn đối với tôi.

- Do đâu mà ông biết rằng ba tôi chịu trách nhiệm giám sát nhà máy?

- Tôi đã bảo phải nộp bản báo cáo tăng cường bảo vệ bên ngoài nhà máy lên hai nơi: lên trưởng phòng tình báo của quân đoàn và lên văn phòng của thiếu tướng Béc-gôn.

- Có thể ba tôi sẽ rộng lượng đối với ông, vì ông đã giúp ba tôi nhiều việc.

- Ngài nói với ông rồi à?- Mi-le nhìn Hen-rích bằng cặp mắt khác lạ.

- Lô-ra cho tôi biết. Đúng hôm nay tôi vừa nhận được lá thư, trong đó có mấy dòng trực tiếp hên can đến ông.

Hen-rích bóc lá thư, đưa mắt tìm chỗ cần thiết rồi đọc to, giọng thản nhiên:

- "Gửi ông Mi-le lời chào thân ái".

- Ông Mi-le, ông có đoán vì sao mà cô vợ chưa cưới của tôi lại gửi lời chào ông không?

- Tất nhiên, tôi đoán được. Còn ông?

- Thật lạ lùng nếu Lô-ra định giữ bí mật cả với người yêu - Hen-rích nói ra vẻ cả quyết.

- Ồ, tôi rất mừng vì ông đã hiểu như vậy... Ông nên đồng ý đó chỉ là chuyện công tác thuần túy. Bởi vì ngoài tôi và tên tài xế ra, thậm chí cho đến giờ phút này, chưa một ai mò ra được đầu mối câu chuyện đó. Tên tài xế đã bị tổng sang mặt trận phía Đông. Cố nhiên là thiếu tướng Béc-gôn có biết

chuyện.

Hen-rích cảm thấy trong người lạnh toát.

- Ông thật là tay thợ lành nghề về những việc này, tuy nhiên tôi không hiểu ông bố trí thế nào mà tài thế?

- Từ khi tôi nhận được thư của Thiếu tướng bảo phải thủ tiêu cô ả Mô-níc mà không cần bắt giam, tôi không hề rời mắt khỏi ả. Tiểu thư nhà ta thường cưỡi xe đạp mà lị!

- Rồi sao nữa?- Hen-rích cố nén giận.

- Thậm chí bản thân tôi cũng không ngờ rằng mọi việc xảy ra dễ dàng và đơn giản như thế. Đúng cái hôm mà ông vừa lên đường đi Pa-ri, cô ả buộc một chiếc túi dết lớn vào xe đạp để sửa soạn đi đâu. Vừa nhận được tin báo là ả đã rời khỏi khách sạn, tôi liền lập tức bám theo ả... bao giờ tôi cũng có một chiếc xe vận tải để sẵn ngoài sân để làm những việc ấy. Bây giờ khi mọi việc đã xảy ra rồi và ông đã có thể nhìn sự việc một cách sáng suốt thì ông nên đồng ý là tôi đã cứu ông ra khỏi vòng nguy hiểm. Nếu tôi mà ra lệnh bắt con bé du kích ấy, thế nào tên tuổi của ông cũng bị vết nhọ.

Hen-rích yên lặng cắn răng, anh không còn đủ sức để mà thở dài nữa.

Đây mới là lần thử thách đáng sợ. Cuộc thử thách thực sự đối với nghị lực và ý chí của anh. Giá lúc đó có ai bước vào khiến

Mi-le chú ý sang chuyện khác thì hay quá! Chỉ cần được nghỉ ngơi trong giây phút để lấy lại sự tự chủ.

Một hồi chuông điện thoại vang lên hình như để đáp lại sự cầu khẩn của anh. Mi-le vớ lấy ống nghe.

- "Thầy dòng" đang nghe đây!... Vâng, ông ấy ở đây... tôi sẽ bảo ngay.

Hen-rích giằng lấy ông nghe trong tay Mi-le và chưa hiểu được ngay rằng người kia nói chuyện về "bác" nào, tại sao anh chàng "chồng chưa cưới" nào lại hỏi anh, tại sao hẳn lại gọi anh là "chàng trai trẻ". Nhưng giọng nói quen thuộc của Lút đã đưa anh trở về thực tại.

- Cậu bảo là "bác" gọi tớ gấp à? Sẽ có mặt ngay... Không không, không nán lại phút nào đâu... đi ngay.

Hen-rích ném ống nghe lên giá, hấp tấp bước ra cửa nhưng cố nén lòng căm hờn và đứng lại trên ngưỡng cửa.

- Xin lỗi, tôi quên chào ông, Trung tướng đang gọi tôi gấp.

Tuy vậy khi vừa ra khỏi phòng khi không còn cần phải che đậy cặp mắt nghi ngờ cú vọ của Mi-le, những nghị lực cuối cùng hình như cũng rời khỏi người anh. Anh đang ngồi xuống trên ghế đá trong công viên để cho chân tay hết run và đầu óc tỉnh táo hơn.

"Thằng Mi-le đã giết cô Mô-níc theo lệnh của lão Béc-gôn. Trời ơi!..."

Sau khi hút xong điếu thuốc lá và uống hết một cốc rượu chanh trong quán giải khát, Hen-rích mới lê bước đi nổi.

- Thượng úy, anh làm sao vậy? Trông như người mất hồn thế kia!- Nhác thấy người sĩ quan đặc trách của mình, E-véc kinh ngạc kêu lên.

- Cậu ốm đấy à, Hen-rích?- Lút đang ngồi trong phòng tư lệnh cũng lo lắng hỏi.

- Vâng tôi cảm thấy trong người khó ở lắm - Hen-rích thú thực.

- Thế thì chưa nên bàn chuyện công tác vội! Hãy về nhà nằm nghỉ đi thôi. Còn ông Lút thì nên lập tức tìm bác sĩ ngay - Lão trung tướng ra lệnh.

Lút sang phòng làm việc của mình gọi dây nói cho Cuốc và bảo lái xe đến. Sau đó gã lại gọi về bệnh viện.

- Tớ đề nghị anh Ma-ti-ni thân hành đến khám cho cậu. Anh ấy nhất định sẽ vui lòng ngay vì có biết cậu qua lời tớ kể lại và muốn làm quen.

Hen-rích không trả lời.

- Cậu làm sao thế?- Lút bước tới gần và nhìn vào tận mắt Hen-rích - Mắt cậu có ngấn lệ!

Hen-rích giật mình như vừa tỉnh giấc mơ.

- Lút, cậu có biết là thằng nào giết Mô-níc không? Thằng Mi- le!!! Không phải xe húc vô tình đâu, mà là cố ý đấy. Hẳn đã lấy một chiếc xe riêng để làm việc này... Chiếc xe ấy luôn luôn được chuẩn bị sẵn sàng!

- Giời đất! Chả nhẽ đúng như vậy ư?

- Thì chính mồm hăn mới thú thực với tớ ban nãy. Thậm chí hăn còn khoe khoang cái sáng kiến đó của hăn.

Lút rít lên:

- Thật... không thể tưởng tượng được. Cậu bảo là hăn sắp sẵn chiếc xe riêng à? Sao cậu không bắn vỡ óc nó ngay tại chỗ như bắn một con chó ghê đi?... Giời đất ơi, tớ lại nói thế à... Để cho cậu cũng chết về tay thằng đê tiện ấy sao! Nghe đây này, cậu phải hứa rằng, nếu chưa bàn bạc với tớ thì chưa

được hành động gì hết! Tớ yêu cầu, tớ van cậu như vậy! Cậu phải hứa với tớ... Chiều nay tớ sẽ đến chỗ cậu rồi chúng mình sẽ bàn bạc mọi việc. Nhưng tớ van cậu là đừng có nóng nảy. Cậu có hứa với tớ không nào?

- Xin hứa!

Mười lăm phút sau, Hen-rích đã về tới lâu đài. Ngạc nhiên vì thấy anh về sớm, Lu-y-da liền bảo con sen cầm giấy đến. Nữ Bá tước bần khoản chả hiểu Nam tước có ốm đau gì không và trách móc anh cứ lẩn tránh ả. Á phàn nàn rằng bọn hiệp sĩ đời nay đã quên mất nghĩa vụ đối với các bà, ví dụ như ả đang chết khô chết héo vì sầu não và không ai giơ tay ra nâng ả dậy...

Hen-rích lăm nhăm đọc lá thư một cách bực dọc và bảo cô hầu chuyển lời thưa với nữ Bá tước rằng anh cảm ơn sự chú ý của nữ Bá tước và hẹn gặp hôm khác.

Gần một giờ sau, Ma-ti-ni đến. Hen-rích cứ hình dung là nếu bác sĩ chủ nhiệm chữa già lão thì cũng đã nhiều tuổi rồi. Nhưng trước mặt anh lại là một người trạc ba mươi năm rất thon thả, mảnh dẻ, phong nhã, giống một nghệ sĩ hơn là một bác sĩ. Nét mặt cương nghị và cởi mở của Ma-ti-ni chứng tỏ bản tính vừa giàu tình cảm vừa kín đáo. Nét mặt ấy là của những người đã quen trấn tĩnh những cảm xúc của mình. Đôi mắt nâu to, ngời sáng ánh thông minh và vẻ giễu cợt buồn bã.

- Đau ốm trong những năm tháng này là một tội lỗi đấy Nam tước ạ! Như thế tỏ ra không tôn trọng thiên nhiên, đấng Sáng thế trong bao nhiêu ngàn năm đã xây dựng nên công trình tạo tác tuyệt là ... Con người! - Sau khi chào hỏi, bác sĩ nói to và chăm chú ngắm nét mặt người ốm.

- Ông Ma-ti-ni ạ, tôi không có tội với "bà mẹ Thiên nhiên" đâu, - Hen-rích mỉm cười - và thú thực rằng tôi hoàn toàn khỏe mạnh. Xin lỗi đã làm ông bận tâm vô ích, nhưng tôi rất muốn kết thân với ông. Bây giờ thì xin

ông cứ phạt tôi hay ban ơn cho tôi thì tùy!

- Tôi lại thích làm ơn kia đấy! Ông nên biết rằng dân tộc Nga có một văn hào kiệt xuất là Sê-khốp. Trong một lá thư gửi cho người anh, ông ta đã viết một câu mà ngày nay đã trở thành lẽ sống của tôi: "Thà làm nạn nhân còn hơn làm kẻ sát nhân!"

- Ông nghiên cứu văn học Nga hay sao?- Hen-rích ngạc nhiên.

- Tại sao ông lại sửng sốt như vậy? Tôi coi văn học Nga là một trong những nền văn học phong phú bậc nhất trên thế giới. Xin nói thẳng ra rằng thậm chí tôi coi nó phong phú hơn hết thảy. Để được đọc những nguyên bản tác phẩm, tôi đã bắt đầu nghiên cứu tiếng Nga kịp thời. Tiếc thay chiến tranh đã ngăn cản việc học tập của tôi và bây giờ tôi lại bắt đầu quên dần những điều đã học.

- Thế nếu chúng ta thử khôi phục lại vốn kiến thức của ông về tiếng Nga thì sao?- Hen-rích hỏi bằng tiếng Nga.

Bây giờ đến lượt Ma-ti-ni trở mặt ra.

- Ấy... ông biết tiếng Nga à?

- Tuổi niên thiếu của tôi đã trôi qua trên đất Nga.

- Ồ, Nam tước ạ, ông làm tôi suýt nữa quên cả nhiệm vụ thầy thuốc. Mời ông cởi áo ra để tôi khám cho. Và nếu thấy rằng câu chuyện không tác hại đến sức khỏe của ông, chúng ta sẽ tiếp tục sau nếu ông không phản đối.

- Nhưng tôi hoàn toàn khỏe mạnh cơ mà!

Ma-ti-ni cầm tay Hen-rích bắt mạch.

- Tôi không bằng lòng với sắc diện của ông. Tất nhiên là đúng như tôi đoán mạch chạy nhanh.

- Hôm nay tôi vừa nhận được một tin đau đớn. Cho nên đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể...

- Về điểm này thì xin ông cho phép tôi xét định xem nó là tự nhiên hay không tự nhiên.

Dù Hen-rích phản đối nhưng Ma-ti-ni cứ khám kỹ và tỏ ý không bằng lòng về tình hình hoạt động của hệ thần kinh.

- Ông cần tĩnh dưỡng. Trước hết phải tĩnh dưỡng đi đã!

- Ông cũng biết trong hoàn cảnh hiện nay đó là một điều hoàn toàn không thể thực hiện được.

- Chuyện nhảm! Trong bất cứ hoàn cảnh nào người ta vẫn có thể xén bớt một vài giờ để nghỉ ngơi chứ. Nhất là ở đây ông lại có đủ điều kiện thuận tiện: một vườn cây sang trọng cạnh dòng sông. Ông không thích câu cá à? Sông này có nhiều cá quả ngon tuyệt! Câu cá cũng là môn thể thao độc đáo, hấp dẫn lắm đấy. Nếu nói thêm rằng người đi câu luôn luôn vận động ngoài khí trời trong sạch thì như thế đã trở thành một chế độ điều dưỡng toàn diện. Tôi có một bệnh nhân là thiếu tá Sten-ghen hầu như sáng nào ông ta cũng dậy sớm và vác cần câu chạy dọc bờ sông lùng cá quả.

- Ông Ma-ti-ni ạ, ông làm tôi thú vị quá. Tôi lớn lên bên dòng sông và câu cá vốn là cái thú ham mê từ xưa. Nhưng cần phải biết chỗ câu. Tôi nghe nói cá quả ưa chỗ nước chảy xiết.

- Đó là việc giản đơn nhất. Chúng ta hãy ra vườn và tôi xin chỉ cho ông chỗ ông Sten-ghen hay ngồi câu.

Hen-rích và Ma-ti-ni đi ra vườn, ở đây quả thực nhìn thấy rõ khúc sông dài và chỗ khoáy nước sủi bọt trắng.

- Chỗ ấy nước cuốn như thác và thiếu tá Sten-ghen thích ngồi đó nhất.

Đôi bạn mới ngồi xuống chiếc ghế băng đục trên tảng đá và ngắm phong cảnh. Thung lũng tràn ngập ánh nắng hình như đang nằm nghỉ giữa những ngọn núi. Đàng xa thành phố có vẻ chìm vào giấc mơ. Không ai tin rằng lúc ấy bọn lính súng ống nghênh ngang đang điểu trên đường phố, trong một tòa nhà thanh bình nào đó bọn đao phủ đang vạch kế hoạch đâm máu và không khí không nhuần thấm vẻ êm đềm, mà sặc sụa mùi đe dọa. Chắc hẳn ý nghĩ đó cũng thoáng qua cả đầu óc Hen-rích lẫn đầu óc Ma-ti-ni. Hai bên nhìn nhau mỉm cười buồn bã.

- Ôi! Cuộc sống mới đẹp đẽ làm sao kia chứ! - Bác sĩ trầm ngâm nói.

- Nó sẽ còn đẹp hơn nữa khi chiến tranh chấm dứt!- Hen- rích chữa lại.

- Thế ông có tin là một ngày nào đó thời đại thái bình sẽ đến với loài người không?- Ma-ti-ni hỏi.

- Tôi quả quyết chắc chắn như vậy!

Hen-rích và Ma-ti-ni còn ngồi trên ghế đá một giờ nữa, bởi vì cả hai đều vô tình bị thu hút vào cuộc tranh luận sôi nổi về vai trò của con người đối với số phận mai sau của thế giới. Ma-ti-ni khẳng khẳng giữ ý kiến là chỉ có sự hoàn thiện của cá nhân con người mới cứu sống được nhân loại. Hen-rích cương quyết chứng minh sự cần thiết phải cải tạo xã hội và tích cực tham gia vào cuộc đấu tranh xung quanh mình. Mặc dầu quan điểm khác

nhau, đôi bạn vẫn thông cảm bởi vì họ đều nhận định tình hình trước mắt giống nhau.

- Tiếc là tôi quen ông hơi muộn. - lúc chia tay Ma-ti-ni bảo Hen-rích - Nhưng cuộc tranh luận hôm nay là buổi thể dục của trí não, nếu không thì có lẽ bộ óc bị mọc râu mất.

- Tôi cũng tiếc là đáng lẽ nên gọi đây nói cho ông chứ không nên chờ dịp tốt đến tận bây giờ. Nhưng vì tôi cứ định rằng sẽ gặp ông ở nhà bá tước Ra-mô-ni.

- Nếu không có việc gì hết sức cần thiết thì tôi chả đời nào chui vào cái hang hốc này làm gì!

- Hang hốc à?

- Hình như, tiếng Nga gọi nơi chó sói ở như vậy phải không?

- Ông có ác cảm với bác cháu nhà Bá tước này đến thế kia sao? Sao vậy?

- Dân vùng này đều căm ghét lão Bá tước và tất nhiên không phải là không có lý do. Ý dân là ý trời mà. về phần nữ Bá tước thì tôi vốn không ưa bọn đàn bà phóng đảng, nhất là cái hạng cứ muốn người ta mua vui cho mình. Còn ả nữ Bá tước này lại trăng tráo "lỡ" cánh sĩ quan, thậm chí định "chài" cả những anh chàng mà ả liệt vào loại nhì vì họ chả có danh tước quý tộc. Ở đây người ta đánh giá con người bằng dòng dõi cành vàng lá ngọc. Ví dụ thiếu tá Sten-ghen được coi là người tốt và ông ta cũng là Nam tước như anh. Nữ Bá tước vẫn ngậm mệnh danh Lút là thầy giám thị, tướng E-véc là lão võ biên, còn tôi thì chắc ả gọi là tên lang băm. Nhưng cái đó vẫn chưa phải là cái chính. Tôi chẳng thích vào đây còn vì lão Bá tước chính là kẻ cầm đầu bọn sơ mi đen ở miền Bắc Ý, mặc dầu lão cứ giấu như mèo giấu

phân ấy.

Cuộc chợ Ma-ti-ni tới Cát-sten La Phong và quay về với một bó cần câu cùng nhiều dụng cụ câu cá khác. Theo lời dặn của thượng úy, gã đã mua các thứ này ở một hiệu trong thành phố.

Buổi chiều, Lút đến. Sau khi nghe Hen-rích kể lại câu chuyện của Mi-le nói một lần nữa, gã đi đi lại lại khắp phòng hồi lâu, rồi ngồi xuống đi-văng cạnh Hen-rích và ôm lấy vai anh, xoay mặt anh về phía mình.

- Nghe đây, Hen-rích. Trước lúc bàn cách xử trí với Mi-le, tôi muốn hỏi cậu rằng đối với cậu, tớ là bạn hay chỉ là người quen biết thông thường?

- Nếu trong toàn thể quân đội Đức có một người mà tớ rất thích trò chuyện tri kỷ, bù khú thì đó là đại úy Các Lút. Tớ không nghi ngờ gì về tình bạn của chúng mình cả.

- Thế thì lấy quyền làm bạn tớ muốn nhắc lại câu chuyện mà tớ và cậu đã nói tới nhiều lần nhưng chưa nói hết.

- Tớ sẽ xin chăm chú nghe và nếu có thể, sẽ trả lời.

- Cậu cũng thấy rằng thỉnh thoảng tớ vẫn sững sốt trước thái độ đối xử của cậu. Cậu là một người có giáo dục, có văn hóa và theo tớ, lại có lòng nhân đạo nữa. Thế quái nào mà cậu lại đánh bạn với hai tên Mi-le và Cu-bít? Hồi ở Xanh Rê-mi cậu đi sục sạo khắp xóm để lùng bắt gã người Pháp khốn khổ đang chạy thoát thân làm gì? Tại sao cậu đã yêu một cô gái như Mô-níc lại còn dính hôn với con gái của lão Béc-gôn? Cậu nên hiểu là tớ hỏi đây không phải chỉ vì tò mò đâu, những điều này lâu nay đã khiến tớ băn khoăn, đôi khi nặng trĩu trong lòng.

Lúc ấy cái quyển hạn giản đơn về lòng thành thực của con người đối

với Hen-rích sao mà đăt đở thế! Anh tin Lút, kính trọng lòng tốt của gã, tin tưởng vào tình bạn giữa hai người. Nhưng tuy vậy, anh vẫn không thể để lộ ra những tư tưởng đã chi phối mọi hành động của mình.

- Lút ạ, cậu đặt ra nhiều câu hỏi quá đến nỗi tớ đâm ra lúng túng. Và khi cậu đã thu lượm tất cả mọi việc vào một mớ như vậy, chính tớ cũng phải ngạc nhiên cho bản thân mình. Chắc hẳn tớ có máu mọ hiểm cho nên nó đã xui khiến tớ đùa giỡn với lửa. Nhưng xin thề với cậu rằng tớ chưa và sẽ không bao giờ làm điều gì trái lương tâm đâu. Nếu cậu tin tớ thì xin cậu cứ hiểu tớ như cậu vẫn hiểu từ trước. Có thể nói thêm là tớ rất đau đớn nếu tình bạn giữa chúng ta bị tan vỡ.

- Nhưng cậu nghĩ thế nào về mối quan hệ của cậu với ả Lô-ra?

- Xin thề với cậu rằng nó không đời nào trở thành vợ tớ đâu! Tất nhiên như vậy kể cũng "hở" đấy: Béc-gôn đã tóm được cổ áo tớ. Sau khi gặp Mô-níc tớ toan kịch liệt phản đối nhưng rồi lại định bụng cứ mặc kệ chờ cho chiến tranh kết thúc đã. Béc-gôn vốn là tên nham hiểm, lão sẽ báo thù đấy. Nhưng xin nhắc lại rằng Lô-ra không khi nào trở thành vợ tớ đâu!

- Cố nhiên tốt hơn hết là hãy đợi cho chiến tranh chấm dứt đã. Điểm này cậu nói đúng. Một tảng đá vẫn đè nặng trên tim tớ nay đã rơi xuống. Nhưng còn một tảng lớn nhất: Cậu định thế nào với Mi-le? Xin báo trước rằng nếu cậu không giết hẳn thì tớ sẽ làm việc ấy! Và không những chỉ vì Mô-níc, mà còn vì người đàn bà bụng mang dạ chửa đã bị hấn bắn chết và vì tất cả những món nợ mà hẳn chưa trả! Có lần tớ đã chực tặng mình một phát đạn vào trán, sau lại quyết định sử dụng nó cho có ích hơn.

- Lút, chả nhẽ cậu lại nghĩ rằng tớ sẽ tha cho tên Mi-le cái tội đã hãm hại Mô-níc hay sao?

- Thế thì hai đứa mình cùng ra tay luôn thế.

BẠN MỚI THÙ MỚI

- Thưa các ông! - E-véc quay về phía cử tọa khi Lút báo cáo với lão rằng tất cả những người được triệu tập đã đến đông đủ - Tối hôm qua tôi vừa ở trên Bộ tham mưu tập đoàn quân về và ra lệnh triệu tập các ông để giới thiệu tình hình hiện nay ở miền Bắc Ý. Các ông hẳn cũng đã tự hiểu rằng những điều mà tôi phổ biến đây cần phải giữ kín đối với quân lính. Nhiệm vụ của chúng là thiên lôi chỉ đâu đánh đấy, chứ không cần dây dưa vào những việc lớn. Những sự việc bắt buộc tôi phải triệu tập các ông là như thế này. Các ông cũng biết đấy, từ khi các đạo quân của thống chế Rô-men rời bỏ châu Phi, bọn Anh, Mỹ bắt đầu hoạt động ráo riết hơn. Chúng chiếm hòn đảo Păng-tê-lê-ri nằm giữa đại lục Phi châu và Si-lích. Ngay lúc ấy Bộ tư lệnh tập đoàn quân¹ đã ngạc nhiên trước thái độ của quân Ý. Păng-tê-rê-ri là một pháo đài kiên cố xây dựng theo tất cả các nguyên tắc kiến trúc phòng tuyến cố thủ hiện đại. Nó có thể chịu đựng một cuộc bao vây lâu dài. Tuy vậy, đội quân đồn trú của Ý đã đầu hàng ngay sau đợt oanh tạc thứ nhất mặc dầu công sự chưa hề bị sứt mẻ, mà chỉ mới có hai tên lính bị thương.

Tiếng xì xào tức giận nổi lên khắp phòng.

- Sau đó một tháng, quân Anh, Mỹ lại tấn công đảo Si-lich và trong khi lực lượng nhỏ bé của ta ở đó chiến đấu quyết liệt với tập đoàn quân thứ 8 của Anh và tập đoàn quân thứ 7 của Mỹ thì các đạo quân của Ý vội vàng tháo chạy bắt buộc cả quân ta cũng phải rút khỏi hòn đảo ấy bởi vì tương quan lực lượng sau khi bọn Ý rút đi rồi đã hoàn toàn thay đổi có lợi cho bên địch.

- Và dù sao - E-véc nói tiếp - vẫn chưa có căn cứ gì để đoán rằng quân Anh, Mỹ sẽ tràn vào miền Bắc Ý qua eo biển Mét-sin-ki.

Cái tin đột ngột khiến cử tọa xôn xao. Lão trung tướng ngừng lời trong giây lát rồi lại tiếp tục:

- Trong khu vực Ta-răng-tô Bơ-rin-đi-di thuộc tỉnh A-pu-ti-a bên địch đã ném xuống một số quân nhảy dù lớn. Ở vùng này, không có quân ta, còn các đạo binh phòng Ý thì nhốn nháo trước lệnh đầu hàng của Ba-đôn, không hề kháng cự chút nào và đã hạ súng. Tập đoàn quân thứ 8 của Anh đã ulla vào Ca-ra-bơ-ri qua eo biển Mét-sin-ki, còn tập đoàn quân thứ 5 của Mỹ thì đã đổ bộ vào vịnh Sa-léc-nô. Hiện nay hai đạo quân Anh, Mỹ đã khép chặt gọng kìm và đã cắt đứt hẳn miền Nam nước Ý. Sáu sư đoàn của ta đang chặn âm mưu tiến lên miền Bắc của chúng và không cho chúng vượt qua phòng tuyến ở lưu vực hai con sông Ga-ri-a-nô và Săng-gơ-rô nằm ngang nước Ý về phía nam thành La-mã 120 cây số.

Lão trung tướng bước tới gần bản đồ và chỉ rõ tuyến phòng ngự. - Ở Ý, quân ta rất ít, vả lại không thể dốc hết lực lượng ra mặt trận được, cần phải giữ lại một phần quân số dự bị để phòng trường hợp quân Anh, Mỹ đổ bộ lên bờ Đại Tây Dương. Mà theo tài liệu của cơ quan do thám thì chính bọn Anh, Mỹ đang chuẩn bị một cuộc hành binh lớn vào hướng này. Hiện nay các đạo quân và vũ khí đang ùn ùn kéo vào đất Anh. Trong tháng 8 ở Kvê-béc đã triệu tập một cuộc hội nghị giữa bọn cầm quyền Anh, Mỹ và quyết định đổ bộ lên miền Bắc nước Pháp. Cuộc hành binh này được mệnh danh là "Au-vơ-lót"². Viên đại tướng Mỹ Ai-xen-hao³ đã được phong làm Tổng tư lệnh. Để thực hiện cuộc hành binh, chúng quyết định sử dụng các sư đoàn trước kia đã từng tác chiến ở Phi châu. Hiện nay các sư đoàn này đang bắt đầu chiến đấu ở Ý. Như thế có lợi cho ta vì khi đã mở cổng chiến tranh trên đất Ý tất nhiên bọn Anh, Mỹ không thể nhanh chóng mở mặt trận ở Pháp được. Nếu các đạo quân Phi châu bị trói chặt chân ở đây thì phe đồng minh không đủ lực lượng để mở cuộc hành binh "Au-vơ-lót". - Bọn Anh, Mỹ đương ra sức lợi dụng tình hình thuận lợi cho chúng: vì lực lượng chủ chốt của quân ta đang bị chôn chân ở mặt trận phía Đông, bên ấy những trận đánh ác liệt đang tiếp diễn. Như ta đã biết, cuộc tấn công của quân ta ở các khu vực được mệnh danh là vòng cung Oóc-lốp - Cu-rơ-scơ, tiếc rằng không thu được kết quả. Bộ tư lệnh tối cao của chúng ta quyết định thu hẹp mặt

trận phía Đông cốt dành lực lượng dự bị cho miếng đòn chí mạng nay mai nhằm tiêu diệt hoàn toàn quân địch. Theo lệnh của Bộ tư lệnh tối cao, các đạo quân của ta đã chuyển sang hữu ngạn sông Đni-ép, xây dựng tại đó một phòng tuyến quy mô và chuẩn bị cho cuộc đại tấn công vào mùa xuân năm sau. Bọn bôn-sê-vích sẽ không thể nào vượt qua nổi vật chướng ngại thiên nhiên lớn như sông Đni-ép và đánh bật được quân ta ra khỏi công sự cố thủ chắc chắn như vậy.

1. Một đơn vị chiến lược to hơn quân đoàn, quân số ước chừng từ 15-20 vạn (N.D)

2. Overlord: Tiếng Anh có nghĩa là làm bá chủ (N.D).

3. Năm 1942 - 1943, Ai-xen-hao là Tổng tư lệnh quân đồng minh ở miền Bắc châu Phi. Năm 1944, y là Tổng tư lệnh quân đồng minh ở châu Âu. Năm 1952, y trúng cử Tổng thống Mỹ (N.D).

- Lợi dụng lúc không quân ta đang bị hút vào mặt trận phía Đông, bọn Anh, Mỹ mọi rợ bèn mở những trận oanh tạc dã man lên đất đai tổ quốc chúng ta. Chúng mong làm cho ta tê liệt, nhưng chúng không ngờ rằng hành động tàn bạo của chúng khiến cho quân lính của ta thêm hăng máu, thúc đẩy ý chí chiến đấu và chiến thắng của họ. Nhất định chúng ta sẽ chiến thắng. Quốc trưởng đã công bố rằng hiện nay nước Đức đang chế tạo loại vũ khí tối tân khủng khiếp để dùng nó giã cho quân địch tan thành tro bụi.

- Do đó tôi và các ông cũng phải lĩnh một nhiệm vụ quan trọng. Chúng ta cần phải mở một cuộc hành binh chớp nhoáng, quyết định. Thống chế tư lệnh Két-xen-rinh đã ra lệnh cho chúng ta trong thời hạn ba ngày phải tước khí giới toàn bộ quân đội Ý. Sau đó ta sẽ thành lập các đội quân tình nguyện gồm những kẻ xung phong phục vụ chúng ta, số còn lại gồm lại những phần tử dao động sẽ bị dồn vào trại tập trung hay vào các nhà máy, coi như tù binh. Từng sư đoàn phụ trách từng khu vực đóng quân của mình. Sư đoàn ta

phụ trách khu này - E-véc trở lên bản đồ - Tất cả các đạo binh phòng Ý đóng rải rác trong vùng sẽ bị tước vũ khí và bị canh giữ.

E-véc ngồi xuống ghế bành và kết luận:

- Thế là hết đây. Bây giờ các ông hãy giải tán và bình tĩnh hoàn thành nhiệm vụ. Đề nghị các trung đoàn trưởng cùng đại tá tham mưu trưởng Cun và ông Lút ở lại.

Hen-rích ra về lòng mừng khắp khởi. Thật giống như một con tàu đang bốc cháy bốn bề. Nếu Ma-ti-ni biết tin đầu hàng thì anh ta sẽ làm thế nào? Bởi vì các sự kiện đang diễn biến ở nước Ý rất có liên quan tới anh ta. Phải ghé qua bệnh viện mới được...

Nhưng ở đó người ta bảo Hen-rích rằng bác sĩ chủ nhiệm đã đáp xe đi đâu từ nửa giờ trước.

Hy vọng sẽ gặp Ma-ti-ni tại phòng riêng của mình nên Hen-rích vội vã trở về lâu đài. Sở dĩ anh đoán như vậy vì hơn một tháng nay giữa anh và Ma-ti-ni đã xây dựng mối quan hệ bè bạn. Người bạn mới của anh thường đến chơi bất thành hình không báo trước, đôi khi chỉ để nằm ngủ cho yên giấc, chả là bác sĩ chủ nhiệm sống trong bệnh viện và ban đêm hay bị dựng dậy.

Tính giản dị và thái độ cởi mở của Ma-ti-ni khiến Hen-rích rất vừa ý. Nếu muốn nghỉ ngơi yên tĩnh thì đối với bác sĩ này chả cần câu nệ lễ nghi gì cả. Có lúc suốt đêm họ ngồi yên, một người trên đi-văng tay cầm sách, người kia cạnh bàn viết cũng xem sách hay báo. Thường thường mãi trò chuyện hay tranh luận, lúc trời đã hừng sáng sau cửa sổ đôi bạn tri kỷ mới sực nhớ đến giấc ngủ.

Trong những đêm có cả Lút góp chuyện thì cuộc tranh luận càng trở

nên vô cùng sôi nổi, cả ba đều căm ghét chiến tranh nhưng lại suy luận hoàn toàn khác nhau về nguyên nhân gây ra chiến tranh và về tương lai của nhân loại.

Vốn tính cương trực nhưng ít ưa hoạt động, Lút xót xa nhìn cuộc đời dâu bể nhưng chỉ hiểu đời bằng con mắt của kẻ chịu khuất phục định mệnh. Gã không tin vào khả năng đấu tranh với điều ác, mà theo gã thì chính bản chất tự nhiên của mọi người đã đẻ ra điều ác. Ma-ti-ni lại thiên về triết lý hơn và chịu công nhận ảnh hưởng của các lực lượng xã hội đối với sự phát triển của lịch sử, nhưng không hy vọng vào bất cứ một cuộc biến đổi căn bản nào trong tương lai sắp tới, bởi vì anh ta cho sự tiến bộ là một phong trào hành động quá chậm chạp, một cuộc tiến hóa từ từ. Hen-rích tuy không có ý định thổ lộ hết những tư tưởng thầm kín của mình nhưng vẫn cố vạch cho hai người bạn thấy rõ chỗ sai lầm trong quan điểm của họ.

Quả như Hen-rích đoán, Ma-ti-ni đang nằm trên đi-văng ngủ rất ngon.

- Ma-ti-ni, nghe không. Ma-ti-ni! - Hen-rích gọi khẽ. Anh vừa thương hại không dám đánh thức bạn vừa sốt ruột muốn báo một tin quan trọng - Dậy ngay không thì tớ giội nước vào mặt đấy.

Ma-ti-ni nhảy chồm dậy và cười phá lên.

- Tớ nghe cậu bước vào phòng nhưng lười đến nỗi chẳng buồn mở mắt ra nữa, đêm qua thật là vất vả.

- Tớ cũng chả muốn dựng cậu dậy làm gì nhưng cậu nên hiểu là một sự kiện đặc biệt như việc nước Ý đầu hàng...

- Cái gì?

Hen-rích thuật lại tỉ mỉ những điều E-véc đã trình bày trong hội nghị.

Nét mặt của Ma-ti-ni mỗi lúc một tươi lên và trên môi anh nở một nụ cười sung sướng.

- Còn bây giờ hãy đóng tai lên mà nghe tin dữ: trong vòng ba ngày, toàn thể quân đội Ý sẽ bị tước khí giới - Hen-rích nói nốt.

Ma-ti-ni tái mặt.

- Cậu cho rằng những việc ấy có đụng chạm đến cậu hay sao?

- Sẽ có lệnh phục viên thực đấy, điều đó chả làm cho tớ lo ngại đâu, nhưng vẫn phải chuẩn bị. Tớ đi thôi!

- Lấy xe tớ mà đi. Cuốc, cậu đưa ông Ma-ti-ni đến bệnh viện - Hen-rích hé mở cánh cửa phòng và gọi to.

- Tớ xin hết sức cảm ơn cậu nếu cậu cho phép tớ đi đến một địa điểm khác nữa, cách Cát-sten La Phong hơn năm cây số.

- Hơn mười cây cũng cứ được. Hôm nay, tớ chẳng cần đến xe. Nếu công việc xong sớm thì lại đến đây nhé, nhưng nếu tớ ngủ thì đừng đánh thức đấy. Mai chắc hẳn là ngày bán tứ túc đây.

- Hôm nay chắc tớ chẳng xong sớm được việc đâu.

Một hồi chuông điện thoại đánh thức Hen-rích dậy lúc trời tảng sáng.

- Đến "Hoàng đế" ngay!- Giọng Lút vang lên trong máy nói.

Hôm qua theo lệnh của Bộ tham mưu quân đoàn đã thay đổi tất cả bí danh của các sĩ quan tham mưu và từ nay lão trung tướng được mệnh danh là "Hoàng đế".

- Có việc gì thế?- Hen-rích hỏi Lút khi được vào phòng tham mưu.

- Đợi một tý nhé! - không hiểu sao gã này lại thì thầm và chạy tọt vào văn phòng trung tướng.

Gã ở trong ấy khá lâu. Từ trong văn phòng vọng ra tiếng chuông điện thoại, tiếng nói oang oang, cẩu kính của E-véc.

- Ông Hen-rích Phôn Gôn-rinh!- Mãi Lút mới lộ mặt ra sau cánh cửa gọi Hen-rích.

Trong văn phòng, ngoài lão trung tướng và viên bí thư còn có đại tá tham mưu trưởng Cun.

- Phôn Gôn-rinh, anh hãy lấy hai tên xạ thủ tiểu liên và đi ngay đến Pác-mô, điều tra xem công việc ở đó như thế nào. Rồi ghé qua Sa-ten Đen-phi-mô. Ra lệnh lập tức bắt liên lạc với sư đoàn.

- Xin lỗi Trung tướng tôi cần điều tra cái gì cơ ạ?

- Sao? Ông chưa biết gì ư?- tên đại tá Cun kêu lên.

- Tôi chưa kịp báo tin cho ông Phôn Gôn-rinh - Lút vội nói.

Tham mưu trưởng giải thích với cái giọng nhát gừng như thường lệ.

- Tôi sẽ nói ngắn: Bây giờ đêm ra quân Ý đã biết việc tước khí giới, một bọn nổi loạn, bọn khác chạy vào núi. Sự liên lạc với các trung đoàn bị đứt đoạn, có tin là ở vài nơi đã nổ ra chiến đấu giữa quân ta và quân Ý. Rõ chưa?

- Rõ! Đại tá cho phép tôi lên đường chứ ạ?

- Đi ngay lập tức! Không được chậm phút nào cả!

Từ Bộ tham mưu Hen-rích cùng Cuộc và hai tên lính hộ tống đeo tiểu liên lên xe bon thẳng tới Pác-mô. Nửa giờ sau anh đã đến Ban tham mưu trung đoàn.

- Ông thưa với Trung tướng rằng tất cả các đội binh phòng Ý đều bị tước khí giới gần hết, chỉ trừ hai đại đội đã chạy thoát vào núi. Không có tác chiến đâu, chỉ bắn nhau lằng nhằng thôi. Về phía chúng ta, chả bị tổn thất gì cả. Đường dây liên lạc hôm nay sẽ sửa chữa lại - tên đại tá trung đoàn trưởng Phun bảo với Hen-rích.

Đến gần Sa-ten Đen-phi-mô, Hen-rích nghe thấy tiếng súng và hạ lệnh dừng xe lại. Từng tràng súng máy và tiểu liên nổ giòn, vọng tối rõ mồn một.

- Cho xe chạy thật chậm! Chuẩn bị tiểu liên!

Khi tới sát tạt Sa-ten Đen-phi-mô anh thấy một tên lính cưỡi mô-tô từ trong ấy phóng ra. Hen-rích ra hiệu cho hãm đỗ lại.

- Tiếng súng gì thế?

- Bọn lính Ý bị bao vây trong doanh trại đã nổ súng vào quân ta.

Chiếc ô-tô mở hết tốc lực phóng vào thành phố. Tiếng súng vẫn nổ. Bọn lính Đức súng ông đầy đủ đang chạy ngược chạy xuôi khắp các phố? Không thấy bóng thường dân.

Tại Bộ tham mưu trung đoàn, Hen-rích được biết tin là tối hôm qua một bộ phận lính Ý chừng hai trung đội đã chạy trốn.

Phần lớn quân Ý không tin là sẽ có chuyện tước khí giới nên vẫn ở lại doanh trại. Nhưng sáng nay lúc quân Đức bỏ vây trại lính, bọn Ý liền nổ súng. Hiện đang cử đại diện sang điều đình với chúng. Nếu cuộc điều đình không mang lại kết quả mong muốn đành phải giở những biện pháp cương quyết hơn để đến chiều có thể hoàn thành việc tước khí giới.

Sau khi trở về Cát-sten La Phong và báo cáo lại công việc cho lão trung tướng, Hen-rích hỏi ngay Lút về tình hình tước vũ khí ở các nơi khác.

- Cũng bình thường cả, nhưng hơn một tiểu đoàn đã trốn thoát vào rừng với du kích. Như thế là bên địch đã có thêm một lực lượng đáng kể.

- Nhất là nên nhớ rằng không có bọn này thì quân số du kích cũng đã rất đông rồi - Hen-rích nói thêm.

Hôm ấy là chủ nhật nhưng thấy tình hình căng thẳng nên E-véc đã hạ lệnh cho hết thầy sĩ quan đều phải ở đó. Lệnh này đã phá hỏng kế hoạch của Hen-rích. Tối qua, Hen-rích đã hẹn với ông bạn mới là gã Nam tước Sten-ghen đi xe đến chỗ thác nước, nơi mà người ta đồn là cá quả nhảy ngay lên tay mình, bây giờ đành hoãn lại và câu tạm vài giờ ở chỗ cũ cạnh vườn hoa nhà lão bá tước.

Khi Hen-rích tụt xuống tới chỗ khoáy nước cạnh khe đất thì Sten-ghen đã ngồi ở đó rồi.

- À, à, thế mà tôi cứ tưởng là ông không đến đây nữa! - Hẳn không chìa tay ra bắt mà cứ tiếp tục móc mồi vào lưỡi câu - Thế nào, chúng ta sẽ đi chứ?

- Tiếc rằng không thể đi được. Hôm nay Trung tướng rủ lòng thương cho phép chúng ta làm việc - Hen-rích thì thầm đáp lại ra vẻ một tay đi câu già đời sợ cá lẩn mất.

- Vì những tên lính Ý chó chết ấy à? Đến bây giờ mà vẫn chưa tước xong khí giới hay sao?

- Bọn chúng đã xử nhữn đôi chút nhưng tình hình vẫn đáng lo ngại. Đúng 10 giờ tôi phải có mặt ở phòng tham mưu.

- Thế thì đừng làm mất thời giờ nữa, tôi quy định như vậy. Trông kìa, những chú cá quả đẹp quá nhỉ!

- Ô, dù sao tôi cũng chả đuổi kịp ông đâu!

Sten-ghen thật là một tay câu cá quả lành nghề và rất tự hào về điều đó. Một tháng trước đây, khi Hen-rích lần đầu tiên vác cần câu mò ra bờ sông, gã thiếu tá này chào hỏi anh không lấy gì làm niềm nở lắm. Nhưng viên thượng úy trẻ tuổi đã trầm trồ trước cái tài câu của Sten-ghen và tỏ vẻ nhữn nhận một cách thật thà đến nỗi hẳn đâm ra muốn trở tài. Với cái giọng đàn anh của một nhà thể thao già dặn kinh nghiệm, hẳn đã giảng cho Hen-rích rằng cá quả vốn là một giống cá thận trọng và không dễ dàng cắn câu, cho nên phải móc mồi nhặng và nấp sau mô đá hay bụi cây nếu không thì chúng sẽ trông thấy bóng người đi câu vì giống cá quả không những là giống cá khỏe mà còn là giống rất tinh ranh.

Hen-rích khâm phục và chăm chú lắng nghe lời chỉ dẫn, xin phép ngó xem thiếu tá cầm cần câu như thế nào và nói chung hoàn toàn tin tưởng vào kinh nghiệm và uy tín của hẳn.

Sau một tuần, Hen-rích đã nắm vững tất cả các mánh lối câu cá nhà nghề và còn câu được nhiều cá hơn chính Sten-ghen.

Cái thú ham mê chung đã khiến cho thiếu tá và thượng úy gần nhau thêm. Hơn nữa dòng dõi quý tộc của hai người và mối quan hệ ruột thịt giữa Hen-rích Phôn Gôn-rinh với nhân vật thần thế như Béc-gôn đã xóa nhòa sự

cách biệt về cấp bậc.

Thoạt tiên tất cả câu chuyện của họ chỉ xoay quanh việc câu cá. Về sau phạm vi đó được mở rộng thêm, tuy vậy hai bên vẫn dè dặt trong lời nói và chưa dám cởi mở lắm. Khi biết rằng Sten-ghen đã lăn lộn lâu năm trong nghề tình báo, hẳn chuyển sang đơn vị SS sau lần bị bại lộ ở nước Anh trước chiến tranh một năm và phải trốn về nước, Hen-rích càng hết sức chú ý đến cách ăn nói và cử chỉ của mình. Và tên Sten-ghen thường đặt những câu hỏi rất sắc cạnh, quăng đờn hoạt động do thám lâu năm đã dạy hẳn tính kín đáo, mà thực tế đã chứng minh rằng cảm tính hay trực giác bao giờ cũng đúng hơn hết, đặc biệt là đối với những người thượng lưu, giàu có.

Mặc dầu thận trọng như vậy, tên thiếu tá càng ngày càng tỏ ra có thiện cảm hơn đối với Hen-rích. Trong một tháng hẳn đã đến chơi nhà Hen-rích hai lần. Những lúc đến chơi hẳn đều tránh gặp mặt Lu-y-da và không thích nói tới ả. Hẳn cũng chẳng mời Hen-rích đến nhà mình, lấy cớ là nhà của kẻ chưa vợ quá tồi tàn, chật chội.

Hôm nay hẳn lại kêu ca rằng trong nhà bế bộn quá; mang cá quả về mà tên lính hầu cũng chả biết nấu nướng ra sao.

- À, tiện thể tôi muốn hỏi ông cách pha nước xốt như thế nào - Sten-ghen hỏi đột ngột vì sức nhớ rằng Hen-rích có lần khoe với hẳn là ở Xanh Rê-mi anh đã được ăn món xốt cá quả ngon tuyệt và hứa sẽ ghi công thức pha chế món ăn thần tiên ấy.

- Tôi đã viết thư cho bà chủ khách sạn, người đã thiết tôi món này nhưng chưa nhận được thư trả lời. Và lại tôi cũng tưởng là ông chả cần dùng công thức đó. Dù thế nào đi chăng nữa thì tên Vôn của ông vẫn cứ làm hỏng cả cá lẫn nước xốt như thường.

- Nhưng tôi đã thỏa thuận với một kỹ sư trong nhà máy, ở nhà ông ta

biết cách nấu các món cá.

Có tiếng cành gãy rảng rặc sau khóm cây và tiếng chân người nhẹ bước. Hai người ngoái lại nhìn và trông thấy cô sen từ trong lau đài chạy ra bờ sông.

- Chúc các ông câu được nhiều cá!- Cô ta không chào mà chỉ reo to - Nữ Bá tước bảo cháu đưa cho ông cái này.

Nó trao cho Sten-ghen chiếc phong bì xinh xắn in dấu quốc huy nước Ý. Tên thiếu tá chả đọc, bỏ ngay vào túi.

- Nam tước ạ, anh thật là hiền nhân - lúc cô sen về rồi, Hen- rích nói đùa - Nhận được lá thư của một người đàn bà như Lu-y- da mà chưa thèm đọc ngay... Ôi, cá cắn câu rồi... Giật! Giật đi!

Sten-ghen vẫn lơ đãng tiếp tục cuốn dây, chỉ ngược mắt nhìn nhanh Hen-rích trong giây lát, và ngay lúc ấy một con cá quả to tướng kéo mạnh rồi quẫy lộn và lặn xuống đất. Chiếc cần tuột khỏi tay Sten-ghen và trôi bập bênh trên mặt nước

Nếu ai mới một lần trong đời ngồi cầm cần câu và đợi mãi cái phút cá đớp mồi cũng có thể hiểu nổi là Sten-ghen lúc ấy không kịp nghĩ ngợi gì cả và cố lao xuống nước để tóm lấy chú cá vừa thoát khỏi tay mình.

Nếu Sten-ghen lội xuống nước một cách thận trọng thì có lẽ chưa đến nỗi nào. Đẳng này vì muốn với chiếc cần câu nên hấn nhảy bổ xuống sông và lập tức giảm phải tảng đá ngầm phủ đầy rêu trơn thành ra bị lão đảo. Hấn toan bấu lấy mỏm đá khác nhô lên trên mặt nước để lấy lại thăng bằng, nhưng trượt tay và đập đầu vào đá rồi gục xuống. Dòng nước cuộn cuộn rồi cuốn phăng hấn đi và ném hấn từ tảng đá này sang tảng đá nọ ...

Hen-rích chạy mấy bước dọc bờ rồi khi đã chọn được chỗ thuận lợi,

anh liền nhảy ào xuống nước chặn ngang lấy cái thân người đang trôi tới như một khúc gỗ lớn nặng trĩu. Hen-rích phải chật vật lắm mới giữ nổi thăng bằng, cặp tên thiếu tá vào nách và chống chọi với dòng nước xiết, lôi hẳn vào bờ.

Động tác hô hấp nhân đạo đã có kết quả. Sten-ghen bắt đầu thở yếu ớt nhưng chưa hồi tỉnh. Hen-rích định chạy về lâu đài gọi người giúp nhưng thoáng thấy cô hầu và Cuộc kéo nhau theo đường mòn chạy xuống. Sau khi trèo lên tới vườn hoa cô hầu đã thấy rõ tai nạn xảy ra bèn hấp tấp gọi Cuộc chạy xuống sông. Cả ba xúm lại, cẩn thận mang Sten-ghen qua vườn rồi lấy chăn làm cái khiêng hẳn vào phòng Hen-rích.

Tên thiếu tá vẫn mê man bất tỉnh, khi người ta cởi áo quần, đặt hẳn lên giường và khi Hen-rích gọi dậy nói mời Ma-ti-ni đến khám cho hẳn, hẳn cũng chả biết gì hết.

- Có thể là bị chấn động đại não!- bác sĩ khám nghiệm xong dặn - Bây giờ một cử động rất khẽ cũng có thể nguy hại cho Thiếu tá, cho nên không thể chở nạn nhân vào nhà thương được đâu.

Sau khi gọi điện thoại cho Lút và thuật lại việc xảy ra, Hen- rích đề nghị nói với lão trung tướng xin phép ở lại với người đau để cắt đặt việc chăm nom.

Khoảng 11 giờ Sten-ghen mới hồi tỉnh. Hẳn mở mắt lờ mờ nhìn quanh phòng, vẫn chưa hiểu là mình đang ở đâu và việc gì đã xảy ra, tại sao Hen-rích cùng Ma-ti-ni đang cúi lom khom trên giường hẳn. Nhưng dần dần mắt hẳn sáng ra, nét mặt thoáng vẻ lo lắng.

- Quân phục của tôi đâu?- Hẳn hốt hoảng hỏi và chực ngồi dậy.

- Cứ nằm, cứ nằm yên - Ma-ti-ni ngăn hẳn lại.

- Áo quần của anh đang hơi cạnh lò sưởi - Hen-rích bảo hẳn.

- Thế còn giấy tờ, giấy tờ đâu? - Hẳn hỏi dồn, càng càu kỉnh hơn.

- Giấy tờ đang nằm trên bàn con ngay cạnh anh đấy. Đừng lo, tất cả vẫn còn nguyên vẹn, chưa ai mò tới đâu.

- Nhét xuống dưới gối cho tôi - Sten-ghen líu lười vì yếu sức rồi lại ngất đi.

Hen-rích vui lòng chiều ý gã thiếu tá. Tập giấy tờ của Sten-ghen không làm cho Hen-rích quan tâm nữa. Thoạt xem qua thì chả thấy gì giá trị trong đó cả và có thể cho bản sao tờ giấy khen của Sten-ghen về thành tích nghiên cứu các biện pháp mới nhằm bảo vệ những máy vô tuyến điện đã chế tạo xong trong thời gian vận chuyển nó ra ngoài nhà máy chỉ là một mảnh giấy tầm thường.

- Thừa Thượng úy, bây giờ đem chú cá quả này làm món gì đây, có lẽ cứ đánh vẩy và nướng lên hay sao? - Khi Hen-rích bước sang phòng bên, Cuốc liền hỏi.

- Không, lại thả nó xuống nước đi - Hen-rích bỗng vui vẻ cười phá lên. Nhận thấy vẻ mặt ngờ ngác của Cuốc, anh nháy mắt cho gã và nói thêm - Có lẽ con cá này chính là con cá vàng thần trong chuyện cổ tích, nó sẽ hết lòng đền ơn bác thuyền chài đã thả nó xuống bể.

HEN-RÍCH LÀ NHÀ NGOẠI GIAO

"Bạn thân mến! Bạn hỏi tôi định chữa bệnh bằng cách nào và đã tìm được bác sĩ giỏi ở đây chữa phải chăng? Rất cảm ơn sự quan tâm của bạn, và tôi coi đó là biểu hiện của tình bạn chân thành. Tiếc rằng không thể báo cho bạn những tin mừng được vì tôi cảm thấy rất yếu. Tệ nhất là hiện nay tôi

hoàn toàn không có thời gian để nghĩ đến mình, bởi vì..."

Lão trung tướng dừng bút, đọc lại lá thư lần nữa và bực bội đập mạnh cái bàn thối xuống. Không, hôm nay lão không thể trả lời cho Gun-đe được. Và chẳng những vì lão chả biết viết gì mà còn vì lão đang loay hoay với những kế hoạch mới. Nổi bần chồn và những điều không may cứ thi nhau giày vò tên tướng già phát xít.

Chúng đổ vào đầu lão như những thác tuyết từ núi cao trút xuống. Lệnh tước khí giới của quân Ý là mằm mống gây họa đối với quân đội Đức chẳng khác gì một cục băng nhỏ xíu lăn trên sườn núi và dọc đường cuốn theo từng mảng tuyết băng dày đặc. Ngay sau khi được thi hành, lệnh ấy đã gây ra biết bao nhiêu điều phức tạp và rầy rà. Tình hình trở nên rắc rối từ khi một số đơn vị quân Ý không chịu phục tùng lệnh tước khí giới: chúng vẫn nằm nguyên tại chỗ nhưng chẳng thèm hạ súng, đành phải bao vây doanh trại và dùng vũ lực tước súng của chúng; bọn khác trốn thoát vào núi và trong phạm vi của sư đoàn E-véc, con số đào tẩu đã lên đến gần một tiểu đoàn.

Tên trung tướng đã hiểu rõ tình hình nguy hiểm nên hành động rất kiên quyết và cụ thể: sau khi tước xong khí giới quân Ý, lão không cho phép bọn này rời khỏi doanh trại mà ra lệnh canh giữ nghiêm ngặt hơn trong lúc tiến hành tuyển mộ quân tình nguyện và thành lập các đơn vị quân Ý mới trung thành với sự nghiệp chung. Biện pháp này có vẻ thích đáng. Nhưng chính nó lại đẻ ra những chuyện phức tạp bất ngờ. Nhắc thấy những nòng súng máy tua tua chĩa vào doanh trại, nơi giam giữ bọn sĩ quan và binh lính Ý, dân chúng địa phương liền nổi lòng công phẫn và thậm chí còn định dùng vũ lực để giải thoát cho chồng con, anh em, đồng bào của họ. Thực ra công việc này đã thất bại nhưng nó còn có thể tái diễn, mà sớm muộn thế nào cánh du kích cũng đến giúp sức dân địa phương, và lúc ấy thì...

E-véc nhấp một ngụm trà đặc đã nguội lạnh và cau mày, ấn nút chuông điện.

- Mang trà đặc, nóng và cả chanh lên đây!- Hẳn thét bảo tên lính hầu và đứng vút dậy, đi dạo quanh phòng.

Hai chân lại bị tê dại đi và ngực thì như bị cối đá đè lên. Lão thật không may mỗi sà vào cái hố Cát-sten La Phong này! Chính bây giờ, khi lão cần phải đường bệ oai nghiêm thì sức khỏe lại bị sút kém hẳn. Chân tay bải hoải, tính tình cáu kỉnh. Có lẽ hẳn đã uống quá nhiều trà đặc chẳng? Phải hỏi ý kiến thầy thuốc mới xong. Nghe đâu bác sĩ phẫu thuật Ma-ti-ni am hiểu khá nhiều về bệnh thần kinh. Nhưng hãy khoan đã.

Không có một môn thuốc nào, một chế độ điều dưỡng nào mang lại hiệu quả nếu lão chưa làm xong việc tuyển lựa quân tình nguyện Ý và chưa làm dịu bớt được tình hình trong khu vực chiếm đóng của sư đoàn. E-véc cần phải thành lập hai sư đoàn quân tình nguyện: "Mông-te Rô-da" và "Gờ-răng Pa-ra-đít-xô". Nhưng hiện nay mới đặt xong mấy cái tên mỹ miều đó, còn về lính tráng thì phải chua chát thú thực rằng chưa có mống nào. Mà trong hoàn cảnh hiện thời lại rất cần binh lính, thậm chí là lính tồi như quân Ý chẳng nữa. Càng ngày càng lộ rõ tình trạng thiếu nhân lực dự bị để bổ sung cho các đạo quân đã kiệt quệ.

Phải, nước Đức đang lâm vào nạn thiếu quân số! Cứ trông bọn lính mới được gửi đến bổ sung cho đơn vị của Mi-le cũng đủ hiểu. Trước kia các đạo quân SS, chỉ thu nhận những tên tân binh cao trên 1m72 nhưng bây giờ phải vơ vét cả những thằng lùn tịt chừng 1m65. Đó là mức tối thiểu đáng sợ rồi, không thể hạ thấp hơn nữa. Nhưng phải đâu chỉ ở chỗ tầm vóc? Còn tuổi thì sao? Cuộc tổng động viên đã nhét vào bộ đội những gã nhãi ranh miệng còn hơi sữa chưa đáng gọi là thanh niên nữa kia, hoặc là những lão già gần kề miệng lỗ và thường đã có hàng đàn cháu. Thử chỉ huy bọn lính ốm ấy mà xem, tư tưởng của chúng vẫn quanh quẩn ở xó nhà, với những mẹ đi thẳng cu, cái cày cái cuốc, những hình ảnh mà chúng đã phải rời xa. Ngày nay không còn trông mong vào hiệu lực của thứ rượu mạnh Sơ-áp trước đây đã

có khả năng thúc quân lính lao lên dưới lưới lửa súng máy. Sau khi nốc cạn suất rượu của mình, từng tên lính ngồi thụp xuống cầu trời khẩn chúa và làm dấu phép trước lúc thò đầu ra khỏi miệng chiến hào.

Trong lúc ấy cái mặt trận phía Đông như chỗ xoáy nước khổng lồ không đáy cứ nuốt chửng hết sư đoàn này đến sư đoàn khác và đòi hỏi lực lượng bổ sung.

Lão trung tướng thở dài sườn sượt. Lão hiểu là mình phải chịu trách nhiệm về việc các đơn vị cần thiết cho mặt trận như vậy lại cứ phải dùng để giữ trật tự ở hậu phương và bảo vệ các công trình quân sự ở đây. Cấp trên giao cho lão thành lập các sư đoàn quân tình nguyện Ý cốt để sử dụng vào việc này. "Mông-te Rô-da"¹, "Gờ-răng Pa-ra-đít-xô"², những mỹ danh kêu hơn chuông vàng khánh ngọc ấy luôn luôn ám ảnh E-véc chẳng khác tiếng ruồi nhặng vo ve, ngay cả những lúc mà lão cố nghĩ sang chuyện khác ngoài việc tuyển mộ quân tình nguyện. Hôm nay hai cái tên ấy càng khiến lão cáu tiết. Trước khi tên trung tướng rời khỏi phòng tham mưu, Lút đã trao cho lão bản tin hàng ngày về tình hình tuyển mộ quân tình nguyện trong địa phương này với bộ mặt ủ rũ khiến E-véc hiểu ngay là chưa có biến chuyển gì cả.

Sực nhớ ra rằng mình chưa liếc qua tập tin tức ấy, lão vội đến bên bàn và mở cặp da ra. Dĩ nhiên chưa thấy bước ngoặt. Ngược lại tình hình còn xấu thêm. Hôm qua tuyển được 150 tên, nhưng hôm nay chỉ được 120. Gay go nhất là khu vực mà trung đoàn 117 của đại tá Phun phụ trách...

Gã Phun này chỉ là một tên ngu như lợn! Chả biết mảnh khoé ngoại giao gì cả. Đối với hắn những ai không thuộc giống A-ri-ăng đều là dân đen và cần phải chửi mắng, đánh đập. Hắn coi công tác tuyên truyền như một việc làm hèn hạ cho nên gây ra kết quả tai hại là trong khu vực trung đoàn hắn chả có tên lính Ý nào nộp đơn tình nguyện cầm vũ khí chiến đấu cùng người Đức hết. Không, cái gã võ biên thô lỗ này chẳng có lợi gì cho công tác ngoại giao mềm mỏng đâu. Bây giờ E-véc chỉ trông mong vào bá tước Ra-mô-ni, mà lão vẫn phục là một người thông minh, hóm hỉnh, hơn nữa

còn là một nhà đại hùng biện. Phải lập tức đến nhà Ra-mô-ni ngay hôm nay.

Bá tước tiếp đón tên trung tướng rất niềm nở, nhưng chưa đồng ý ngay với đề nghị của E-véc:

- Tôi không định giấu ông - bá tước nói với E-véc - tôi không muốn làm chính trị vì, xin thú thực rằng như thế không những là dễ mất nghiệp mà còn dễ mất mạng nữa. Từ trước đến nay tôi vẫn có thể ngồi yên trong bóng tối, chỉ gián tiếp thúc đẩy mọi sự kiện...

- Xin lỗi Bá tước, nhưng chỉ cần một điểm là lính sơ mi đen đang bảo vệ ngài, như thế cũng đã đủ để vén tấm mạng ngài vẫn che mặt lâu nay.

- Nhưng ông nên đồng ý là lão già hom hem này và mụ đàn bà đào tơ liễu yếu kia có thể dùng lính sơ mi đen làm đội bảo vệ bình thường, không kể mình thuộc vào đảng phái nào.

- Thưa Bá tước, lời giải thích này quả rất ngây thơ, nhất là đối với lực lượng du kích đông đảo ở đây. Ngài có thể thuyết phục được tôi nhưng không thể thuyết nổi chúng đâu.

- Bọn du kích này là lũ ếch nhái muốn lên làm người - cái đầu của lão bá tước lắc lư trên chiếc cổ ngắn và nét mặt nhăn nhúm hẳn lại đến nỗi người ta không thể biết được rằng lão nổi giận hay là đang cười, vả lại hai mắt lão vẫn trôn trôn, không động đậy như lúc thường.

- Thế là ngài cũng hiểu rằng không thể trùm chặn được phải không ạ? - tên trung tướng lái vào đích của lão - Ở đây chúng không những căm thù chúng ta, kẻ đại diện cho tư tưởng đối lập mà chúng còn âm mưu những cuộc biến chuyển xã hội lớn... Và bây giờ, khi tướng Ba-đôn... khi quân đội Ý...

- Đồ phản bội đê tiện! Hẳn muốn nghịch lửa thì nhà hẳn sẽ bị cháy cho mà xem! Và cả hẳn nữa, cũng sẽ thiêu ra tro!

- Chỉ mình hẳn thôi ư? Có lẽ cả chúng ta nữa đấy, nêu không kịp thời tìm biện pháp!

Câu chuyện giữa E-véc và lão bá tước kéo dài đến khuya. Nhưng tên trung tướng ra về rất vui vẻ: Ra-mô-ni đã đồng ý đi một vòng khắp các đơn vị quân Ý để đọc bài diễn văn kêu gọi lòng yêu nước, vì tổ quốc Ý mà tiếp tục chiến đấu với quân thù.

Sáng hôm sau, lão bá tước già đáp xe tới khu vực gay go nhất là vùng đóng quân của trung đoàn 117 của đại tá Phun. Buổi thuyết giảng đầu tiên của Ra-mô-ni thu được kết quả tốt. Thậm chí tên đại tá Phun bé nhỏ loắt choắt, mặt quắt như mặt chuột cũng phải tự thú nhận rằng, trước kia hẳn chưa đánh giá đúng mức tác dụng của công tác tuyên truyền.

Lão bá tước mào đầu một cách đơn giản: lão xin lỗi binh lính về việc vừa ngồi vừa nói, lấy cố mình là người già cả, ốm yếu, chưa quen phát biểu trước đám thính giả đông đúc như thế này. Chỉ có lòng yêu nước nồng nàn và tinh thần trách nhiệm trước đồng bào mới bắt được lão rời khỏi giường bệnh.

1. Nghĩa là Hồng Sơn.

2. Nghĩa là Đại Cự Lạc (tiếng Ý)

Càng nói lâu thì cái giọng yếu ớt, run run của lão càng trở nên đờ đẫn, say mê, thậm chí cái thân hình còm cõi vươn thẳng lên trong cổ ghế bành hình như một thần lực phi thường đã truyền sức sống vào lão, thúc giục lão đấu tranh cho số phận nước Ý, cho tương lai của toàn thể đám thính

giả đứng quanh đó. Cả lý lẽ lẫn bộ dạng bên ngoài của lão bá tước đã gây ấn tượng sâu sắc đối với bọn lính Ý. Họ chợt thấy hổ thẹn trước cảnh một lão già với hai chân tê liệt đang kêu gọi những thanh niên trai trẻ lực lưỡng như họ đấu tranh vì tổ quốc.

Sau buổi diễn thuyết của Ra-mô-ni, việc tuyển mộ quân tình nguyện đã khá hơn nhiều.

Thắng lợi rực rỡ của lão kéo dài trong ba hôm. Sang ngày thứ tư bỗng xảy ra chuyện bất ngờ: Những tờ truyền đơn chế giễu lão bá tước cùng đám binh lính nhẹ dạ tới tấp bay vào doanh trại được canh gác cẩn mật. Trong đó, Ra-mô-ni bị vạch mặt là tên cáo già toan dùng ba tactic lười để che đậy bản chất phát xít của mình và người ta còn nêu rõ số tiền lão cúng cho đảng phát xít. Tờ truyền đơn được kết luận bằng một bài thơ sâu cay nói rằng hiện nay mẹ mìn Ra-mô-ni đang cố tìm những kẻ khờ dại sẵn sàng hy sinh tính mạng để bảo vệ đất đai và lâu đài cho lão.

Ngày hôm ấy lão bá tước cũng vẫn giữ cái giọng bố dạy con. Nhưng lão không nói hết được. Một anh lính gào to bài hát đã in trong lá truyền đơn, thế là cả bọn lính cùng hòa theo ngay lập tức. Thoạt tiên lão già chỉ bối rối nhưng sau khi lắng nghe rõ lời ca lão nổi giận, cho tới lúc sắp hết bài hát lão lại đâm ra hoảng hốt, vội lên tới bên cạnh Phun tìm sự che chở. Câu chuyện này xảy ra trong khu vực trung đoàn Phun, tại một trại lính ở ngoại ô Pác-mô.

Phun cũng điên cuồng chửi kếm gì bản thân Ra-mô-ni. Đứa nào dám cả gan in truyền đơn trong khu vực hãn phụ trách!

Nửa giờ sau doanh trại này được tăng cường canh gác và bọn Đức mở cuộc khám xét ráo riết. Đã tìm được 50 tờ truyền đơn có in bài hát nhạo báng và mườì tờ với nội dung còn trắng trợn hơn: Đội du kích Ga-ri-ban-di kêu gọi binh lính và sĩ quan Ý đừng mắc lừa luận điệu tuyên truyền và nên

chạy trốn vào rừng. Tất cả mọi việc điều tra xem ai rải truyền đơn và nơi in truyền đơn ở đâu đều chả mang lại kết quả gì hết.

- Họ rải vào lúc ban đêm, còn ai thì chúng tôi chả trông thấy - hỏi người lính Ý nào cũng chỉ nghe một câu trả lời như vậy.

Sự điên cuồng của Phun đã tìm được lối thoát. Hẳn giữ hết binh lính và sĩ quan của một đơn vị quân Ý đáng nghi ngờ nhất làm con tin và còn hạ lệnh bắt cả thường dân nữa. Đến chiều thì khắp tường thấy dán thông cáo báo cho dân chúng toàn huyện biết rằng nếu không phục tùng hay tái diễn những hành động như trong trại lính thì bọn con tin sẽ bị bắn tức khắc.

Biện pháp trừng trị nghiêm khắc đã vượt quá sức tưởng tượng của cả những người vốn biết tính tàn bạo của Phun. Không những nó chỉ làm xôn xao nhân dân Pác-mô mà còn khiến cho E-véc cũng sửng sốt. Tên trung tướng ra lệnh gọi Phun lập tức tới ngay phòng tham mưu sư đoàn ở Cát-sten La Phong.

E-véc không phải là hạng người có trái tim mềm yếu. Cái biện pháp giận cá chém thớt này, như bắt người vô tội làm con tin và thậm chí giết họ vì tội của kẻ khác, lão vẫn coi là chuyện thông thường, hoàn toàn cho phép trong tình trạng chiến tranh, khi mà dự định chiến thuật của Bộ tư lệnh chi phối và hợp pháp hóa mọi việc. Nhưng trong tình thế hiện nay, lão thấy hành động của Phun quá hấp tấp, chỉ tổ làm hỏng việc tuyển mộ quân tình nguyện. Cho nên lão đã kiên nhẫn giải thích một hồi lâu cho tên đại tá về sự cần thiết phải giảm bớt số con tin, nếu chưa cấp bách lắm thì khoan hãy giở những biện pháp cuối cùng ra, trong những ngày tiến hành công tác tuyển mộ, chớ tỏ ra cho người Ý thấy sự khinh miệt của mình đối với bọn người không thuộc giông nòi A-ri-ăng.

Mãi tới khuya Phun mới rời khỏi văn phòng tư lệnh E-véc. Hẳn chả

dám liều mạng mò về Pác-mô giữa đêm hôm khuya khoắt và mừng rỡ nhận lời của Bá tước mò ngủ lại trong lầu đài của lão.

Sau buổi diễn thuyết thất bại ở Pác-mô, lão thuyết khách Ra-mô-ni vội từ bỏ nghề khoa môi múa mép và cho tăng cường canh gác tòa lầu đài. Nhưng dù sao lão vẫn cứ thấp thỏm lo âu. Mỗi một tiếng động khê ban đêm cũng đủ khiến lão giật mình thức giấc và khiếp đảm chờ đợi cuộc tấn công của du kích. Nhất là từ khi lão nhặt được tờ truyền đơn để ở trên bàn. Kẻ nào đã vượt qua lính gác mang nó vào tận dinh thất này. Hay là trong đội bảo vệ có nội gián. Thực ra Nam tước Phôn Gôn-rinh đã huấn luyện đội lính sơ mi đen rất kỹ càng, nhưng muốn thẩm tra thành phần của đội thì đành phải nhờ đến tay tên chánh mật thám SS để hấn thân hành hỏi cung tất cả, chả nhẽ truyền đơn lại rơi từ trên trời xuống! Ủ, mà sao trước kia lão bá tước không nghĩ ra việc nhờ Mi-le nhỉ? Trong lúc thiếu tá Sten- ghen đang đau nằm ở đây thì rất tiện xin cắt bọn lính SS bảo vệ lầu đài. Đặc biệt có thể vin vào cơ bảo đảm an toàn cho thiếu tá. Hơn nữa gần đây Hen-rích Phôn Gôn-rinh cũng ít khi ở nhà. Anh hay ngủ ở các trụ sở quân chính, các tháp canh. Hôm nay anh vẫn chưa về, chắc hẳn trung tướng đã phái anh đi đâu. May mà đại tá Phun lại ghé vào đây! Có thể, Hen-rích cũng về kịp chẳng?

Nhưng mãi sang sáng hôm sau Hen-rích mới về tới Cát-sten La Phong. Anh đi thẳng vào phòng tham mưu báo cáo tình hình các nơi với Trung tướng và đến tận trưa mới đặt chân về nhà cùng với Lút và E-véc đã giao cho trách nhiệm thay mặt y xin lỗi bá tước Ra-mô-ni về câu chuyện lôi thôi xảy ra với lão bữa nọ và yêu cầu lão đi diễn thuyết ở huyện khác.

- Cuốc, anh không cần chạy nhanh đâu - Khi lên xe rời khỏi phòng tham mưu, Lút bảo - tôi muốn thở hít khí trời mát mẻ một lát.

- Cậu về bằng ô-tô chứ?- Hen-rích hỏi.

- Không, về bộ tốt hơn. Chắc đêm qua cậu không ngủ, trông bộ phờ phạc lắm.

Hen-rích dựa vào lưng ghế ngủ gà ngủ gật, anh không đủ sức thẳng nỗi con ma ngủ nữa. Để khỏi quấy rối bạn, Lút ngồi im, khoan khoái ngửa mặt ra đón làn gió mát đang lùa qua cửa xe. Tiếc rằng chóng đến nơi quá.

Ông cha lão bá tước đã khéo chọn được nơi non xanh nước biết hữu tình này để xây lâu đài! Và tòa lâu đài còn biến thành một pháo đài kiên cố thuận lợi nữa là khác. Những ngọn tháp vững chãi sừng sững, những cánh cổng dày luôn đóng chặt...

Hai mắt Lút liếc nhìn quanh bức thành xây và toàn thân gã bỗng vươn về phía trước. Sao thế này? Tại sao hôm nay cổng lại mở toang?

- Mở hết tốc lực, đến trước cánh cổng thì dừng lại! - Lút ra lệnh.

Cuốc sang số, chiếc xe chồm lên. Vì bị lắc mạnh nên Hen-rích sức tỉnh và thong thả vươn vai, rồi quay sang mắng Cuốc là lái ẩu. Đột nhiên anh trở mặt, giắc ngủ bay đi đâu mất: trước cánh cổng mở rộng không thấy lính gác!

- Chuẩn bị súng đạn! - Hen-rích quát to và ra hiệu bảo Cuốc cho xe chạy cẩn thận.

Xe từ từ bò tới cổng chính. Cửa ngoài mở tung, xác một tên sơ mi đen nằm gục trên sàn trong gian tiền sảnh. Cả ba hít hải ùa vào phòng riêng của lão bá tước. Phòng vắng ngắt. Đệm giường nhàu nát rũ xuống sàn, chần rơi dưới đất.

Bên phía Lu-y-da ở, trông bên ngoài có vẻ vẫn nguyên vẹn nhưng cũng chả thấy bóng người nào.

- Thừa Thượng úy - Giọng nói run sợ của Cuốc từ ngoài hành lang vọng vào.

Tên lính hầu vừa ở trong phòng làm việc của Hen-rích nhảy vọt ra và đang đứng sững giữa hành lang, mặt tái nhợt đi vì khiếp đảm:

- Đă-a-ăng ki-a - Hãn ấp úng.

Không đợi giải thích nữa, Hen-rích cùng Lút đâm bổ vào phòng, chả thấy gì, liền chạy sang buồng ngủ. Một hình người bị cuộn tròn bằng những tấm vải trải giường đang nằm lù lù trên giường của thiếu tá Sten-ghen.

Tưởng rằng đó là Sten-ghen, Lút bèn cởi vải ra một cách không kính cẩn lắm và bất thành linh gã rú lên khi thấy nữ bá tước Lu-y-da đang mê man bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, Lu-y-da cũng không thể giải thích được những điều đã xảy ra. Theo lời ả thì ả vẫn vào phòng nằm ngủ như mọi ngày và thiếp đi ngay. Đến khuya ả thấy ngạt thở nhưng không thể tỉnh dậy được mà hình như rơi vào một vực thẳm không đáy. Lu-y-da chả hiểu Sten-ghen ở đâu và làm sao ả lại nằm đây. Người ta đã lấy vải quấn quanh mình như thế nào, ả cũng chẳng biết nốt. ả chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng và đòi mở hết các cửa sổ. ả vẫn bị cái mùi hăng hắc ám ảnh, khiến ả bây giờ vẫn buồn nôn.

Hen-rích lặng yên trở cho Lút cuộn băng lăn lóc cạnh giường. Từ đó thoang thoảng bay ra mùi thuốc mê. Sau khi gọi giây nói cho Trung tướng và Mi-le, hai sĩ quan bắt đầu dò xét lục soát khắp lâu đài. Họ tìm thấy cô hầu và lão bố già trong hầm rượu. Cả hai vừa rét cóng vừa khiếp sợ, run lên cầm cập và cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả. Có những bóng đen đã dựng họ dậy và lôi đến đây. Họ chẳng biết gì về lão bá tước, thiếu tá Sten-ghen và tên đại tá Phun đêm qua ngủ nhờ ở nhà này. Hỏi lính gác họ biến đi đằng nào, họ chỉ lắc đầu.

Mi-le tức tốc đến ngay, ra về cuông cuồng hơn bao giờ hết. Hắn ít quan tâm về số phận của bá tước và thản nhiên trước sự mất tích của Phun. Nhưng việc du kích bắt cóc Sten-ghen chỉ huy trưởng đội bảo vệ cái công trình tối mật kia khiến tên chánh mật thám SS vô cùng lo sợ.

Như một con chó săn, Mi-le lòng lộn khắp phòng, chui xuống gầm giường, bò trên sàn nhà, lấy kính lúp xem xét các quả đấm cửa, các then cửa sổ mặc dầu đã biết rõ rằng du kích lén vào bằng lối kín. Nhưng đứa nào đã mở đường cho chúng? Tại sao mọi người kể cả Sten-ghen nằm trong phòng kê cửa lớn đều không chống cự? Hắn có súng cơ mà, hắn có thể nổi hiệu báo ngay khi vừa nghe tiếng động. Hơn nữa tại sao đội bảo vệ cũng chẳng báo động gì hết? Điều chủ yếu là bá tước Ra-mô-ni, Phun, Sten-ghen biến đi đâu cơ chứ?

Về sau, lúc Mi-le bắt đầu khám xét phòng làm việc của bá tước hắn mới hiểu rõ đầu đuôi. Một mảnh giấy để trên bàn với dòng chữ in to tướng:

"Lão bá tước, đại tá Phun, thiếu tá Sten-ghen và toàn bộ đội bảo vệ đã bị chúng tao bắt làm con tin. Chúng tao sẽ không bao giờ dùng đến biện pháp này nếu chúng mày không bắt giam hàng chục người vô tội ở Pác-mô. Cứ một thường dân ở Pác-mô bị bắn là chúng tao sẽ treo cổ tất cả bọn con tin này, và không thêm thương lượng về việc trao trả tù binh nữa. Đội trưởng đội du kích Ga-ri-ban-đi". Chữ ký không rõ.

Cuộc đột kích của du kích vào lâu đài của lão bá tước khiến ai nấy đều hết sức sửng sốt. Sửng sốt về hành động bất ngờ cũng như về sự bố trí tài tình. Lỗ châu mai chi chít trên tường đá, song sắt che kín cửa sổ, mấy cánh cổng sắt dày, những cái đó giúp cho đội bảo vệ không những có thể ngăn ngừa cuộc đánh úp của du kích mà còn có thể đánh bật được cả cuộc đại tấn công của một đoàn quân đông hơn nhiều.

Vậy mà lính bảo vệ không kịp nổ một phát súng nào, nói chung không

tên nào chống cự được, ngoài tên sơ mi đen chết gục trong gian tiền sảnh

"Những việc này xảy ra như thế nào? Biết ăn nói làm sao với cấp trên bây giờ? Kiểm cách gì mà tự bào chữa đây?" Mi-le và E-véc cứ ngồi lo lắng hỏi nhau như thế mãi và cố moi óc tìm một lối thoát khỏi tình thế gay go này.

Hai đứa đều hiểu rằng trước tiên cấp trên sẽ "xạc" chúng về điều sai lầm không tha thứ được là không kịp thời nghĩ tới việc bảo vệ Sten-ghen. Nếu tên thiếu tá bị tai nạn gì thì nhất định chả ai thèm nghe lời biện bạch của chúng.

À Lu-y-da cũng tỏ ra lo lắng hơn hết về Sten-ghen. Câu chuyện xảy ra thật là chua cay và xúi quẩy!

- Không... anh cần phải cứu họ! Anh đã hứa sẽ làm chàng hiệp sĩ của tôi mà cứ bỏ mặc bác cháu tôi cho số mệnh, lại còn cả chàng Nam tước ốm đau kia nữa chứ. Anh hãy van nài Trung tướng thả bọn con tin chó chết kia ra, vì chúng mới nên nông nổi này đây! - À bá tước cứ năn nỉ mãi với Hen-rích.

- Sáng mai tôi sẽ đến gặp Trung tướng. Xin hết sức làm cho ông ta đồng ý - Hen-rích hứa.

Nhưng chính bản thân tên trung tướng đã nhớ tới viên sĩ quan đặc trách của mình.

Cuộc đột kích vào lâu đài xảy ra đêm thứ bảy thì đến sáng thứ hai Lút gọi đây nói cho Hen-rích báo rằng Trung tướng đang gọi anh tới có việc rất quan trọng và khẩn cấp.

- Hôm qua Trung tướng đã báo cáo lên Bộ tư lệnh tập đoàn quân miền

Bắc về sự việc xảy ra và được lệnh lập tức tiến hành mọi biện pháp để giải thoát cho Sten-ghen - Hen-rích vừa đặt chân vào phòng tham mưu, Lút vội vàng giải thích ngay - Và hôm nay đại diện của Bộ tư lệnh tập đoàn quân đã mang mệnh lệnh chính thức đến đây. Trong đó cũng nói nhiều về Sten-ghen. còn về Bá tước và đại tá Phun thì chỉ nhắc sơ qua thôi... Thôi, vào nhanh lên, Trung tướng đã hỏi cậu hai lần rồi đấy.

Trong văn phòng, ngoài tên trung tướng ra còn có Mi-le và một tên sĩ quan đeo lon trung tá, dáng chừng là đại diện Bộ tư lệnh tập đoàn quân.

- À, Thượng úy! Mong anh mãi - E-véc reo lên - Mời anh ngồi. Câu chuyện của chúng ta khá lý thú và hơi đột ngột đấy. Một sự ủy nhiệm hết sức quan trọng.

- Thưa Trung tướng, tôi xin chú ý!

- Nhiệm vụ mà chúng tôi định giao cho anh đây thực ra đã vượt ra ngoài phạm vi trách nhiệm của một sĩ quan đặc trách - E-véc mào đầu ra vẻ trịnh trọng - Nó là trường hợp ngoại lệ và đặc biệt. Nói tóm lại: chúng tôi định cử anh tới đội du kích Ga-ri-ban-đi.

Nhiệm vụ này quả thực quá đột ngột khiến Hen-rích phải ngạc nhiên liếc nhìn những người ngồi quanh.

- Phải, phải, anh chưa nghe thủng câu chuyện. Chúng tôi ủy thác cho anh sứ mạng tìm bằng được tên đội trưởng du kích và mở cuộc điều đình với hắn về việc trao đổi tù binh. Chúng ta đồng ý tha bọn con tin ở Pác-mô ra, nếu bọn du kích chịu tha tất cả những người đã bị chúng bắt trong tòa lâu đài. Gặp trường hợp gay go thì anh cứ đề nghị chúng tha một mình thiếu tá Sten-ghen cũng được.

- Ấy chết, đừng làm vậy - tên đại diện Bộ tham mưu nói xen vào - nếu chúng ta khẩn khoản xin tha cho một mình Sten-ghen thì như thế thành thử

chúng ta tự thò đuôi ra. Bọn du kích nhất định sẽ bắt thóp và...

- Đúng, đúng lắm - tên trung tướng gật đầu lia lịa.

- Nên ăn nói thế nào cho bọn du kích tưởng rằng nhân vật đáng quan tâm hơn cả đối với chúng ta là bá tước Ra-mô-ni. - Mi-le bàn.

- Ý kiến anh về việc ủy nhiệm này thế nào, hờ Nam tước? - E-véc nhìn Hen-rích có vẻ dò hỏi.

- Tôi xin sẵn sàng chấp hành bất cứ nhiệm vụ nào mặc dầu khó khăn đến đâu chẳng nữa... Xin phép Trung tướng cho được bàn về một vài vấn đề hình thức. Chắc Trung tướng không phản đối chứ ạ?

- Nam tước cứ nói đi.

- Tôi đã va chạm với bọn du kích nhiều lần ở Bạch Nga nên dám cam đoan rằng chúng rất chú trọng giữ gìn danh dự nhà binh. Chắc là bọn du kích Ga-ri-ban-đi này cũng vậy. Nếu tôi đến đây một mình, tất chúng cho là mình khinh thường và nhất định chúng sẽ từ chối không chịu thương lượng. Nên cử một đoàn sứ giả chính thức hẳn hoi, chỉ cần hai người thôi cũng đủ. Như thế có vẻ đường hoàng, chắc ăn hơn và chúng tôi cũng tiện việc trao đổi ý kiến nếu gặp chuyện gì khó khăn.

- Tôi cho là Thượng úy đề nghị rất đúng - tên trung tá đồng ý trước tiên.

- Thế thì cử luôn ông Mi-le đi cùng - E-véc nói ngay.

Hen-rích thấy rõ sắc mặt Mi-le tái hẳn đi.

- Xin đánh bạo phản đối sự đề nghị này mặc dầu tôi không mong tìm

được người bạn cộng sự nào tốt hơn - Hen-rích thăm hiểu cái nhìn biết ơn của Mi-le - Tôi e rằng thiếu tá Mi-le đã quá quen thuộc đối với du kích vì xe ô-tô của ông ấy đã nhiều lần bị bắn trộm, cần cử một người ngoài sở mật thám SS làm đại biểu. Hồi ở mặt trận phía Đông, trong trường hợp này chúng tôi thường cử hoặc là một linh mục, hoặc là một bác sĩ.

Im lặng khá lâu. Từng người chọn thăm trong óc một đại biểu thích hợp.

- À, thế thì giao cho bác sĩ chủ nhiệm Ma-ti-ni có được không? - Cuối cùng Mi-le góp ý.

- Tôi thấy không ưa cái họ này lắm - tên đại diện Bộ tư lệnh tập đoàn quân nhún vai - Thế nào, bác sĩ này là người Ý à?

- Chỉ có bố là người Ý thôi, còn mẹ lại mang dòng máu A-ri- ăng thuần túy - Mi-le vội vàng giải thích và không ngớt lời ca tụng Ma-ti-ni đến nỗi Hen-rích phải cố giấu nụ cười, bởi vì cách đây ít lâu tên chánh mật thám SS này đã nói với anh về Ma-ti-ni bằng một giọng khác hẳn.

- À, nếu vậy thì tôi cũng chả phản đối đâu - tên trung tá về sau đành đồng ý.

- Tôi cũng vậy - E-véc cũng nói theo.

- Thế thì có thể báo trước cho Ma-ti-ni chứ ạ?

- Và càng nhanh càng tốt. Anh hãy đi ngay đến bệnh viện.

Chẳng cần phải năn nỉ lâu với Ma-ti-ni. Khi đã biết rõ đầu đuôi, anh ta đồng ý ngay lập tức và bảo rằng muốn tìm đội du kích Ga-ri-ban-đi thì tốt nhất là nên bắt đầu từ Pác-mô vì đám con tin do Phun bắt về đang bị giam ở

đó.

- Hãy cứ cho là như vậy. Nhưng Pác-mô chỉ là điểm xuất phát. Thế còn phương hướng để đi tìm? Hay là cứ xông thẳng vào núi? - Hen-rích hỏi.

- Có lẽ tới Ban tham mưu trung đoàn sẽ biết rõ thêm. Trong lá thư mà du kích để lại, họ chẳng gợi ý xa xôi về việc điều đình là gì.

- Thế khi nào thì cậu đi được?

- Ngay bây giờ cũng được. Tớ đã đi thăm bệnh buổi sáng rồi. Chỉ cần báo cho bác sĩ giúp việc.

- Vậy tớ đợi cậu ở đây nhé. Rồi cùng đi đến Trung tướng để báo cáo là đã chuẩn bị xong xuôi.

Ma-ti-ni gọi đây nói cho bác sĩ trợ lý cắt đặt vài công việc. Mười phút sau đôi bạn đã đi về phía phòng tham mưu. Hen-rích ra lệnh cho Cuộc chạy về lâu đài trao thư cho nữ bá tước, luôn tiện lấy áo mưa và khẩu tiêu liên. Trong thư, Hen-rích báo tin vẫn cho Lu-y-da biết anh sắp đi Pác-mô làm sứ giả để điều đình với du kích và hy vọng sẽ cứu thoát được bá tước, Sten-ghen và những con tin khác.

Cả trung tướng lẫn tên đại diện tập đoàn quân đều tỏ vẻ bằng lòng khi thấy phái đoàn điều đình chuẩn bị nhanh chóng như thế.

- Nên nhớ là anh phải tìm mọi cách để cứu cho bằng được Sten-ghen. Tên trung tướng dặn dò lần cuối cùng - Nếu bọn du kích không nhận lời đề nghị của ta thì báo trước cho chúng biết là chúng ta sẽ đốt sạch và san phẳng tất cả các làng mạc quê hương của du kích.

- Tin rằng chúng tôi sẽ không cần phải đe dọa - Ma-ti-ni quả quyết nói.

- Tôi cũng rất muốn như thế - E-véc lạnh lùng đáp. Lão đâm ra lúng túng trước hai người và cố dùng cái giọng oai nghiêm lạnh lùng để che đậy điều đó. Nhưng lúc từ biệt, E- véc không nén được nữa - Lạy giời, tôi cũng chả muốn sai anh xông vào chôn hang hùm nọc rắn ấy làm gì đâu! - Lão nói khẽ với Hen-rích.

Xe ô-tô rời khỏi Cát-sten La Phong vào giữa trưa.

- Cậu trao lá thư cho nữ Bá tước rồi chứ? - Hen-rích hỏi Cuốc.

- Tôi trao cho cô hầu gái, vì nữ Bá tước đang ngủ.

Khi đã ngồi lên xe đầu vào đấy, Hen-rích và Ma-ti-ni kiểm tra lại súng lục lần nữa và từ bấy giờ họ luôn luôn nhón nhác nhìn trước trông sau nhưng mồm vẫn chuyện trò không ngắt.

- Cậu không sợ rơi vào nanh quỷ sứ à? - Ma-ti-ni hỏi bằng tiếng Nga.

- Ma quỷ chả đáng sợ như người ta vẽ trong tranh đâu! - Hen-rích cũng đáp lại bằng tiếng Nga.

- Hỏi thực, cậu có đánh trống ngực không đấy?

- Nếu chúng ta cứu được những người bị Phun bắt giam thì tớ xin coi đó là sự đền bù cho những khó khăn vất vả mà mình phải chịu đựng.

Ma-ti-ni siết chặt tay Hen-rích.

- Tớ hy vọng là chúng mình sẽ gặp may.

Mãi nói chuyện nên không để ý tới thời gian và đôi bạn ngạc nhiên thấy đi đến Pác-mô chóng quá.

Lúc họ ghé vào Ban tham mưu quân đoàn thì nhận được một tin mừng hết sức đột ngột. Cách đó nửa giờ có người gọi dây nói tới Ban tham mưu và nhắn với phái đoàn đại diện rằng anh em du kích bằng lòng điều đình. Các sứ giả phải đáp xe về phía Bắc Pác-mô. Đến cây số thứ mười thì xuống xe và đi bộ chừng 100 thước tới một dòng suối chảy dưới ngọn núi đá hoa cương cao. Các đại biểu du kích sẽ đợi họ ở đấy. Tên sĩ quan trực ban bảo Ma-ti-ni và Hen-rích như vậy.

- Đi về phía Bắc. Đến cây số mười thì đỗ lại - Hen-rích hạ lệnh cho Cuốc.

- Hình như du kích đã dò biết cuộc đi sứ của chúng ta từ khi xe ô tô mới rời khỏi Cát-sten La Phong thì phải. Tớ chả hiểu tí gì cả. Còn cậu, Ma-ti-ni.

- Cũng chả hơn gì. Và thú thực rằng tớ cảm thấy băn khoăn thế nào ấy. Bởi vì chỉ có năm người biết việc ủy nhiệm này thôi: trung tướng, vị đại diện Bộ tư lệnh, Mi-le, cậu và tớ. Có thể là Lút nữa. Vậy thì ai đã báo tin cho du kích? tớ là người Ý lai cho nên thế nào cũng bị nghi ngờ...

- Nhưng tớ và cậu có rời nhau ra phút nào đâu. tớ có thể làm chứng về việc này.

- Cậu tưởng rằng đối với Mi-le và đặc biệt đối với Cu-bít là kẻ vốn thù tớ thì như thế là đã đủ lý để cãi rồi hay sao?

- Thế phải chăng chúng mình có bốn phạm báo cáo cho chúng biết là mình đã tìm các đại diện du kích như thế nào sao? Cứ làm tròn nhiệm vụ là được! Còn bằng cách nào thì đó lại là điều bí mật ngoại giao của chúng mình.

- Đến cây số mười rồi! - Cuộc hội họp thì thầm nói rồi đỗ xe lại.

- Được, anh cứ giương cờ trắng lên rồi đợi chúng tôi ở đây nhé!

Hen-rích và Ma-ti-ni cầm lấy hai lá cờ trắng nhỏ và đi theo con đường mòn hẹp phía bên phải đường cái. Mười phút sau một ngọn núi đá trọc sừng sững hiện ra trước mắt họ và hai sĩ quan nghe rõ tiếng thác nước đổ ào ào đầu đây.

Đứng trên cao nguyên này mà nhìn xuống thật là tuyệt đẹp. Bầu không khí trong suốt của mùa thu khiến chân trời lùi xa ra và những đỉnh núi hình thù kỳ quái in rõ trên nền trời xanh lam. Những ngọn núi phủ đầy rừng cây và những ngọn núi trọc chông chất lên nhau, vàng rực dưới ánh nắng và từng ngọn phản chiếu ánh mặt trời một cách khác nhau: núi trọc thì tỏa ánh vàng nhạt những ngọn núi phủ rừng sên thì nhuộm màu đỏ ối, cao nguyên thì biến thành sắc ngọc bích. Dưới chân là Pác-mô, giông hệt một tổ ong. Từ đó có con đường mòn uốn khúc bò lên núi mà hai người mới đi qua. Nó sáng ngời dưới ánh nắng như một dải bạc, ẩn hiện giữa đám cây xanh mơn và rẽ ngoặt sang phải chạy vòng qua ngọn núi rồi mất hút.

- Đẹp quá! Êm đềm quá !- Ma-ti-ni thốt lên,

- Giá được đứng đây mãi, quên hết việc đời mà ngắm cảnh thiên nhiên -
Hen-rích nói thêm.

- Thế mà lại phải chiến đấu mới chết chứ! - một giọng nói lạ tai chọt vang lên sau lưng.

Hen-rích và Ma-ti-ni rùng mình trước sự bất ngờ và hội họp quay lại. Hai người đeo băng vải trắng trên cánh tay đang đứng trước mặt họ. Người thứ nhất trông già hơn mặc bộ quần áo nông dân giản dị đã bạc màu, tầm vóc không cao lắm, bộ mặt mệt mỏi nhưng niềm nở mang một vết sẹo mới

còn đỏ hồng. Vết sẹo chạy dài từ thái dương bên phải suốt qua má tới tận khóe môi.

Thoạt nhìn sang người đại diện thứ hai của du kích, Hen- rích suýt rú lên, vùng trán thấp, cặp lông mày chổi xể... Không, anh không nhầm, đây đích thị là gã người Ý mà anh đã trông thấy trong phòng khách của Mi-le ngay sau hôm đặt chân tới Cát-sten La Phong.

"Nội gián"!- Hen-rích thoáng nghĩ thầm. Rồi anh lớn tiếng hỏi:

- Trước mặt chúng tôi là các vị đại diện của đội du kích Ga- ri-ban-đi hay sao?

- Chính chúng tôi đây! - người du kích mặt sẹo mỉm cười rất tươi.

- Còn chúng tôi là đại diện của Phòng tham mưu sư đoàn E- véc, thượng úy Hen-rích Phôn Gôn-rinh và thiếu tá quân y Ma- ti-ni - Hen-rích tự giới thiệu theo tác phong quân sự.

- Chà, mới nghe cũng đủ sợ rồi - Một nụ cười tươi tắn và hơi chế giễu lại thoáng qua trên môi người du kích mặt sẹo.

Gã du kích kia nhìn Hen-rích chòng chọc dưới cặp lông mày rậm.

- Chúng tôi được hân hạnh nói chuyện với ai đây? - Ma- ti-ni hỏi.

- Với đại diện đội du kích Ga-ri-ban-đi. Còn tên họ thì chúng tôi đã quên khuấy đi mất rồi.

- Chắc các ông đã biết chúng tôi đến đây về việc gì rồi chứ? - Hen-rích hỏi.

- Chúng tôi đã đoán ra.

- Chúng tôi đồng ý trao trả con tin. Xin hứa là sẽ trả đủ số người bằng con số mà các ông giao lại cho chúng tôi - Hen-rích lạnh lùng, trịnh trọng nói mặc dầu ruột gan đang bồn chồn và anh cứ chực tới gần bên người có sẹo với thái độ đường hoàng chững chạc kia để thét to lên rằng: "Coi chừng! Quân thù đang ở ngay sát nách anh đấy".

- Thế là một đổi một - Cuối cùng gã lông mày rậm mới lên tiếng.

- Đúng!

Người mặt sẹo chỉ huýt sáo.

- Thế thì các ông đến hơi sớm đấy: phải đợi đến lúc chúng tôi tóm được đủ số sĩ quan bằng con số thường dân mà đại tá Phun đã bắt giam ở Pác-mô đã... Chắc là cũng chả phải đợi lâu đâu vì trong anh em chúng tôi có nhiều tay rất thạo môn bắt cóc sĩ quan.

- Tôi cần phải thay mặt Bộ tư lệnh để báo trước rằng nếu các ông không đồng ý với những điều kiện của chúng tôi thì một số làng xóm nhất định sẽ bị đốt trụi... còn dân chúng...

Nhưng Hen-rích không nói hết được. Người du kích mặc quần áo nông dân đã tái mặt đi, vết sẹo dài nổi hẳn lên.

- Các ông đến đây để ra điều kiện phải không? Nếu vậy thì câu chuyện giữa chúng ta chỉ hóa thành chuyện nhảm.

- Hãy gượng. Chớ nên gay gắt như vậy! Chúng tôi đến cốt để điều đình, mà điều đình thì bao giờ chả phải mặc cả - Ma-ti-ni đầu dậu.

- Nhưng chúng tôi không quen mặc cả mạng người. Chỉ đổi với hạng

buôn người như các ông chúng tôi bắt đắ dĩ mới phải mặc cả - Người mặt sẹ nói với giọng mỉa mai và nụ cười khinh bỉ - Chúng tôi chỉ có một điều kiện: Các ông giao cho chúng tôi những thường dân vô tội đã bị đại tá Phun bắt, còn chúng tôi sẽ trả lại những sĩ quan binh lính đã bị du kích bắt.

- Nhưng chúng tôi có những năm chục con tin...

- Năm mươi tư... - Người du kích chữa lại.

- Còn các ông chỉ có mười một - Hen-rích nhắc.

- Thử tính xem nào - Hen-rích bảo - Bên các ông hiện đang giữ: bá tước An-béc-tô Ra- mô-ni này...

- Đúng!

- ... Đại tá Phun...

- Đáng lẽ phải treo cổ hắn lên từ lâu rồi!

- Thiếu tá Sten-ghen này...

- Nam tước Sten-ghen chứ - người du kích nhắc.

- Và tám người lính bảo vệ bá tước.

- Các ông định đòi cả những tên này nữa à? Không được! Bởi vì chúng là người Ý và chúng tôi đã có cách xử trí với chúng. Là những người ngoan đạo và tôn thờ thượng đế, chúng tôi không thể để bọn ma quỷ ấy hoành hành tác quái mãi trên trái đất này được. Như vậy chỉ cần bàn đến ba người kia thôi. Bá tước, Nam tước, Đại tá. Còn các ông sẽ trả cho chúng tôi những người nào? Những công nhân, nông dân, thợ thủ công bình thường... Có lẽ

Bá tước sẽ nổi giận khi biết rằng ngài chỉ bằng một công nhân? Và ngài sẽ không bao giờ chịu tha cho các ông tội đó đâu! Mạng của ngài phải đem đổi lấy ba chục mạng thường dân mới phải! Rồi Nam tước cũng thuộc dòng dõi quý tộc. Cố nhiên là rẻ hơn Bá tước nhưng cũng bằng hai chục dân đen. Còn ngài đại tá chỉ bằng bốn mạng thôi! Đối với một Đại tá nổi danh như ngài Phun thì đây thật là một điều nhục nhã! Ngài đã anh dũng chiến đấu với đám thường dân vô tội thế kia mà! Tuy vậy, cũng như mọi cuộc mặc cả mua bán khác chúng tôi sẽ giảm giá cho các ông. Nhưng... - Nụ cười biến mất trên môi và giọng nói người mặt sẹo ra vẻ gay gắt, đe dọa - Nếu các ông cứ đưng vào con tin hay là không đồng ý với những điều kiện của chúng tôi thì liệu hồn, chúng tôi sẽ treo cổ lũ Bá tước và Nam tước của các ông ngay tức khắc. - Chúng tôi chưa có quyền chấp nhận ngay những điều kiện các ông vừa đề ra mà còn phải xin chỉ thị của Bộ tư lệnh. Nhưng nếu sau đây được Bộ tư lệnh đồng ý thì trình tự tiến hành việc trao đổi con tin như thế nào?

- Thế này nhé: Sáng mai các ông sẽ dùng ô-tô chở con tin đến đây. Không cần bắt họ trèo núi cho mệt. Nên đỗ xe cách đây một cây số. Cũng chả cần lính bảo vệ đâu. Cứ dẫn họ tới chỗ cái thác này. Coi như đây là cuộc dạo mát buổi sáng của họ. Còn chúng tôi cũng sẽ đưa người đến đây trả các ông. Thế là xong! Nhưng xin báo trước là nếu các ông giữ lại hay làm bị thương dù chỉ một người dân thôi thì chúng tôi cũng sẽ làm như vậy đối với người của các ông. Thôi, bây giờ các ông hãy về hỏi ý kiến cấp trên đi.

- Sáng mai chúng tôi sẽ trả lời - Hen-rích giơ tay chào kiểu quân sự rồi quay đặng sau đi thẳng, Ma-ti-ni bước theo sau.

- Tay ấy khôn ngoan đấy chứ! - Hen-rích thốt lên đầy vẻ khâm phục.

- Nhưng cái gã lông mày chồi xể thì tôi thấy mất cảm tình lắm.

Trung tướng E-véc, tên đại diện tập đoàn quân miền Bắc cùng Mi-le nóng lòng trông ngóng Hen-rích và Ma-ti-ni trở về. Khi thấy họ bước vào

phòng tham mưu sư đoàn, yên lành vô sự, cả bọn đều thở dài ra chiều nhẹ nhõm.

- Nào Nam tước, báo cáo đi! - E-véc vội giục.

Hen-rích thuật lại cuộc tiếp xúc với hai đại diện của du kích và những điều kiện mà họ đặt ra.

- Đành phải nhận thôi!- Tên trung tướng thở dài.

- Thế chúng không xưng họ tên à? - Mi-le tò mò hỏi.

- Đó là chuyện vặt không liên can gì tới công việc hết - E-véc gạt phắt đi rồi lại quay sang phía Hen-rích và Ma-ti-ni - Mong rằng sáng mai các ông sẽ hoàn thành xong công việc này.

- Thưa Trung tướng, tôi có ý kiến đề nghị - Mi-le nói với E- véc - Chúng tôi được tin là trong số con tin bị bắt ở Pác-mô có cả cái tên đã nhúng tay vào việc rải truyền đơn. Tóm được nó thì chắc sẽ lần ra địa điểm in truyền đơn. Tha thiết mong Trung tướng cho giữ tên ấy lại. Có thể kiểm soát nó ốm, và hứa là sẽ trao trả sau.

Mi-le giống hệt một con chó đói ngoạm hụt miếng mồi béo bở.

- Nếu vậy thì xin ông Mi-le làm nốt hộ cái việc trao trả con tin này đi cho. Tôi chả dại gì ôm lấy cái trách nhiệm ấy vào mình vì dám chắc rằng bọn du kích Ga-ri-ban-đi sẽ làm đúng y như lời tuyên bố của hai tên đại diện. Chúng cũng sẽ giữ lại một tù binh, và người bị giam giữ có thể đúng là thiếu tá Sten-ghen. Chúng đã biết rằng ông ta là Nam tước thì cũng có thể biết được chức vụ của ông ta - Hen-rích nói.

- Không, không, không! - E-véc xua tay - Không liều thế được! Phải

trao trả cho chúng tất cả bọn con tin, trả tuốt không sót một tên! Câu chuyện này thế là xong. Ngày mai khoảng 11 giờ chúng tôi sẽ đợi Nam tước và bác sĩ trở về cùng với thiếu tá Sten-ghe, bá tước Ra-mô-ni và đại tá Phun.

Hôm sau thời tiết xấu. Mưa thu lất phất bay. Những cụm mây xám trôi là là ven sườn núi, đọng lại trên rừng cây. Vào những ngày mưa như vậy người ta chỉ muốn ngồi trong phòng ấm cạnh lò sưởi, tay cầm cuốn tiểu thuyết hay là cốc rượu vang ngon. Thế mà Hen-rích, Ma-ti-ni và Lu-y-da đã đạp xe tới Pác-mô từ sáng sớm. Khi biết kết quả cuộc điều đình với du kích, ả nữ bá tước đã nhảy cẫng lên ôm hôn Hen-rích để cảm ơn và nàng nặc đòi đi theo. Hen-rích bằng lòng nhưng sau đó lại tự trách mình hơi nhu nhược: Có thể Lu-y-da sẽ nổi nóng và làm hỏng việc.

- Ông Ma-ti-ni đã xem xét từng con tin rồi còn kiểm tra danh sách làm gì cơ chứ?- Lu-y-da phàn nàn - Biết đâu bọn du kích chẳng chịu đợi lâu và bỏ về mất thì sao? Thế là không trao trả được.

- Tôi xin cam đoan với bà là hôm nay Bá tước sẽ ăn cơm chiều ở nhà và có thể là ăn cơm trưa nữa đấy - Hen-rích an ủi ả mặc dầu anh thừa biết cái người mà ả sốt ruột trông ngóng hoàn toàn không phải là lão bá tước.

Cuối cùng đám con tin được dẫn đến xe ô-tô. Họ có ý bối rối, sợ sệt nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào xe vận tải với vẻ điềm nhiên của những người sẵn sàng chờ đón mọi việc không may.

- Ma-ti-ni này - Khi mấy chiếc xe cam nhông cùng chiếc xe hòm mang nhãn hiệu "pho" của trung tướng cho mượn bắt đầu rời khỏi thành phố, Hen-rích mới sực nhớ ra - Chúng mình chưa báo cho đám con tin biết rằng ta mang họ đi đâu. Lúc vào đến rừng mà không có lính hộ tống tất nhiên họ sẽ chạy trốn hết.

Ma-ti-ni hạ lệnh cho tài xế bóp còi ra hiệu. Các xe đi trước đều dừng cả

lại. Ma-ti-ni liền chạy lên giải thích cho đám người đang lo sợ biết rằng họ được chở đến đâu, nhằm mục đích gì. Những hơi thở dài nhẹ nhõm trút ra từ lồng ngực và những nụ cười hớn hở nở trên môi họ. Kẻ thì huýt sáo, người thì reo: "hoan hô ầm ỹ.

[Re: Nam tước Phôn Gôn-rinh](#)

« **Trả lời #193 vào lúc:** 10 Tháng Hai, 2018, 07:44:34 PM »

Đoàn xe phóng rất nhanh cho đến cây số mười mới dừng lại. Đám con tin kéo sụp mũ lưỡi trai xuống tận mang tai lũ lượt nối đuôi nhau thành hàng dài, vui vẻ lần theo con đường mòn ướt át trên núi. Ma-ti-ni đi trước dẫn đường. Hen-rích theo sau.

Qua chỗ ngoặt, con đường trở nên gập ghềnh khúc khuỷu hơn nhiều, và vài người đã bắt đầu tụt hậu. Hen-rích cũng phải dừng lại để thở. Sườn núi đã dốc, lại thêm trời mới mưa xong nên đường trơn như mỡ, cứ phải loay hoay mãi mới tìm được nơi đặt chân chắc chắn. Nhưng đầu đoàn đã đến tới cao nguyên và những người lẻo đẽo sau đuôi đang vội vàng dẫn bước.

Hen-rích lên tới nơi cuối cùng. Khi anh đi đến ngọn núi đá thì thấy đang điểm danh. Gã du kích lông mày chối xế vừa nhìn vào bản danh sách vừa gọi tên. Những con tin lần lượt bước lên trước rồi tập hợp thành nhóm riêng đứng ở một phía. Người du kích mặt sẹo siết chặt tay từng người với nụ cười hồn nhiên.

- Còn tù binh của các ông đâu? - Hen-rích hỏi.

- Đây này! - Người ấy trở về phía một tảng đá lớn. Hen-rích nhìn lên đó và thấy lão bá tước, Sten-ghen và Phun. Ra-mô-ni nằm bẹp trên cát, áo quần nhem nhuốc, râu tóc xồm xoàm. Sten-ghen ngồi bó tay, đầu tựa gối. Hăn không nhúc nhích, thậm chí chả nom thấy Hen-rích nữa, chỉ có Phun là lập tức đứng phắt dậy.

- Phôn Gôn-rinh! - Hăn reo to và cặp mắt ti hí ngời sáng ánh vui mừng.

Lúc ấy Sten-ghen mới chồm dậy. Lão bá tước vẫn nằm thẳng cẳng. Chắc hẳn lão cũng chưa biết rằng lão sắp được cứu thoát.

- Đủ rồi chứ? - Hen-rích hỏi người du kích mặt sẹo đang bước lại.

- Phải, đủ mặt 54 người... hóa ra khi bị bắt buộc thì các ông cũng có thể tỏ ra biết điều đấy - người ấy trả lời một cách châm biếm.

Hen-rích giả vờ như không hiểu.

- Thế là chúng tôi có thể đem người nhà về được rồi phải không?

- Bây giờ thì có thể được!

Hen-rích và Ma-ti-ni khiêng cáng lần lượt xuống dốc. Phun chạy lảng xảng bên cạnh ra điều giúp đỡ. Sten-ghen thản nhiên lê bước theo sau. Hăn chưa hoàn hồn sau trận ốm và cơn tai biến.

Khi họ đi cách núi đá được chừng trăm thước, đằng sau lưng có tiếng thổi sáo rất to. Rồi tức khắc toàn thể bọn con tin cũ của đại tá Phun đều huýt sáo cười đùa hò reo ầm ỹ.

Đến bây giờ Sten-ghen mới tỉnh hẳn. Hăn chạy đến bên Hen-rích và giằng lấy một đầu cáng ở tay anh.

- Ông Phun, chạy lên trước mà giúp sức ông Ma-ti-ni đi - hăn hạ lệnh ra vẻ trịch thượng và quay sang Hen-rích nói với giọng rất thân mật - Nam tước ạ, ông đã cứu tôi lần thứ hai và tôi không muốn rằng ông liều mạng mình.

Bốn người lễ mễ khiêng cáng đến xe và chừng hai mươi phút sau đã có mặt ở Pác-mô. Tới đây Phun xuống xe và Lu-y-da lên ngồi thay vào chỗ hăn, ở giữa Bá tước và Sten-ghen.

Sau đó ô-tô không dừng lại ở nơi nào nữa, bon thẳng một mạch về Cát-sten La Phong.

Lá thư của Hen-rích gửi cho bà Tác-van đã quay trở lại với dòng chữ khó hiểu "Dọn đi rồi".

Ba chữ gọn lỏn do một bàn tay dừng dừng viết. Nó chẳng giải thích thêm được tý gì mà chỉ mang lại lo âu và đau khổ. Anh sẽ không bao giờ có ảnh Mô-níc mặc dầu anh đã gửi thư xin bà Tác-van. Chắc hẳn rằng bà bạn chưa biết tin Mô-níc chết và viết thư cho nàng cũng đã nhận được ba chữ như vậy. Thật là đáng sợ!

Hen-rích cất phong bì vào ngăn kéo nhưng ba chữ kia vẫn lớn vồn trước mắt anh, Mô-níc cũng đã "dọn đi". Có lẽ chính tay Mi-le đã viết mấy chữ này bên cạnh họ tên Mô-níc. Hẳn không dám viết "bị giết" vì hẳn nhận được chỉ thị đặc biệt của Béc-gôn. Chẳng khác gì chịu một cực hình vô nhân đạo khi phải nghĩ đến điều đó, khi hàng ngày phải trông thấy Mi-le, chào hỏi, trò chuyện với hẳn mà luôn luôn đau nhói trong tim! Người ta nói thời gian hàn gắn vết thương lòng. Không, không phải thời gian mà là công tác sẽ hàn dẹt nó. Anh quả quyết như thế. Những lúc được hoạt động, lúc tất cả trí não hướng vào việc tìm cách để đoạt lấy bí mật trong tay địch, anh cảm thấy tâm hồn thư thái hơn nhiều. Cấp trên không quy định thời gian cho anh vì nghĩ đến tính chất hết sức gay go phức tạp của nhiệm vụ này. Nhưng anh cũng tự hiểu rằng mình phải hoạt động nhanh chóng vì tính mạng hàng triệu con người đang trông vào anh. Mà anh mới làm được ít lắm. Hiện nay mới biết được mỗi cái địa chỉ của nhà máy. Có thể buổi đi thăm Sten-ghen hôm nay sẽ mang đến cho anh điều gì mới mẻ.

Phải, cuối cùng Sten-ghen đã chịu mời thượng úy Hen-rích tới chơi nhà mình! Sau lần Hen-rích lôi hẳn dưới sông lên, nhất là sau câu chuyện trao trả tù binh, tên thiếu tá rất sẵn sóc và nhớ ơn anh.

Sten-ghen sống ở một trong những đại lộ đẹp nhất của thành phố, tại

biệt thự của kỹ sư An-phê-đơ-rô Lê-rô. Hẳn chiếm hai căn phòng rộng.

- Càng ít người biết ông Lê-rô này thì càng tốt - Sten-gheh giải thích cho Hen-rích khi anh hỏi về chủ nhân.

- Chắc là một yếu nhân? Nếu không thì làm gì lại có hai tên lính đeo tiểu liên đứng gác trước cửa như thế.

- Tôi đã chán ngấy yếu nhân này chẳng khác gì chán con muỗi vo ve đêm mùa hè! Bởi vì tôi phải đem đầu mình ra để thế mạng ông ta cũng như để chịu trách nhiệm về nhà máy. Thậm chí còn phải đến đây để làm vú em! Sự thực thì cũng có tiện lợi phần nào. Bây giờ tôi đã ăn cơm với họ. Chủ nhân góa vợ. Cô con gái ông ta đảm ra phết. Khi thấy tên lính hầu làm hỏng hết cá quả cô ta liền đề nghị tôi ăn uống luôn với gia đình.

- À, thế có phải đây là nơi biết nấu các món cá rất ngon không? Đã có lần ông hứa giới thiệu cho tôi và thết tôi một bữa cá sốt ấy mà.

- Cần phải thương lượng với Sô-phi-a đã.

- Cô Sô-phi-a à? Thế cô ta có xinh không?

- Cô ả mót lấy chồng lắm rồi. Tôi lại chúa sợ những hạng đàn bà như thế cho nên không ngắm kỹ nhan sắc cô em bao giờ cả. Chỉ có điều là Sô-phi-a rất lém. Hoàn toàn trái ngược với ông bố. Ông này suốt ngày làm lý nếu không ai nói chuyện về ngư học với ông. Có lẽ đó là cái thú độc nhất của ông trên đời này, ngoài kỹ thuật, cố nhiên, về phương diện kỹ thuật thì ông ta thánh lắm, ở nhà máy người ta phục ông sát đất...

- Thế thì bao giờ tôi được nếm thử món cá quả và làm quen với cô Sô-phi-a? Thiếu đàn bà thì trái tim đến mốc meo ra mất. Tôi không hòng gì ở Lu-y-da nữa, vì nàng đang thất tình với ông, Nam tước ạ. Còn đối với bọn

thô tục như chúng tôi thì nữ bá tước thậm chí chả thèm ngó đến nữa. Và tôi rất ngạc nhiên trước sự thờ ơ của ông đối với mối tình nồng nàn ấy. Nàng đẹp đấy chứ!

Sten-ghen cau mày:

- Ồ ta là người Ý. Mà tôi lại muốn rằng con mình phải mang dòng máu A-ri-ăng thuần túy.

- Thế tòa lâu đài và món gia sản kếch sù kia không hấp dẫn ông hay sao? Còn về dòng máu thì tôi thiết tưởng nó cũng thuộc loại càn vàng lá ngọc như của tôi cùng ông thôi. Cũng dòng dõi quý tộc lâu đời đấy chứ!

- Trước kia tôi đã đính hôn với người khác nhưng thú thực rằng trong thời gian gần đây, từ khi tình thế bắt đầu bất lợi cho chúng ta, tôi đâm ra lưỡng lự. Xét cho cùng, muốn có một chỗ nương thân yên ổn và một cái vốn chắc chắn thì bất động sản và ruộng đất bao giờ cũng vẫn có giá trị nhưng khi đã vỡ tất cả thì người ta cần cóc gì chúng nữa. Ông nên hiểu là tôi đã thổ lộ hết tâm tình với ông và mong rằng chỉ có hai ta biết câu chuyện này thôi...

- Ông Sten-ghen, ông dặn như vậy là làm tôi tự ái lên đấy, vì ít nhất tôi cũng phải hiểu ngầm điều đó chứ.

Tên thiếu tá đã hoàn toàn yên tâm và hẳn cứ thanh minh với Hen-rích mãi. Hẳn tự đánh giá mình quá cao cho nên rất sợ bị người ta coi thường.

Sau khi hẹn với Sten-ghen là chủ nhật sau sẽ đến ăn trưa, Hen-rích nghiêng đầu chào rồi đi ra.

Làn gió lạnh hắt tuyết ướt vào mặt khiến anh tiếc là đã quên không bảo Cuốc đỗ xe ở trước phòng tham mưu. Bây giờ đành phải cuốc bộ cho tới lâu đài. Hay là ghé vào Mi-le mà mượn xe? Vừa đi vừa suy tính, cuối cùng Hen-rích rẽ vào trụ sở SS

Hóa ra Lê-rô tiên sinh lại chính là nhân vật mà anh cần phải quan tâm đến trước tiên. Ông ta được tôn sùng trong nhà máy và được thiếu tá Stenghen hộ vệ. Canh gác cổng biệt thự của Lê-rô không phải là bọn lính SS của Mi-le mà là những tên quân cảm tử đã được thẩm tra kỹ càng thuộc đội bảo vệ bên trong nhà máy phụ trách. Phải làm quen với Lê-rô và gọi chuyện ông ta mới được. Muốn thế thì hãy đọc hết tất cả các sách nói về ngư học. Chắc hẳn trong thư viện riêng của lão bá tước có đủ loại sách này. Thế là con cá quả chưa được việc gì cả, mà anh đã rất cần đến con cá vàng thần!

Thấy Hen-rích đến, Mi-le có vẻ lúng túng.

- Hình như tôi quấy rầy ông thì phải nhưng chỉ xin một phút thôi. Tôi không mang xe theo đây và nếu có thể...

- Không, không, tôi không thể để ông về ngay đâu, nhà ngoại giao đại tài ạ! - Mi-le xoa tay và đẩy cỗ ghế bành về phía Hen-rích. - Trong những ngày gần đây tôi ít gặp ông quá! Thoạt tiên ông xa tôi vì Cu-bít, bây giờ lại vì gã Ma-ti-ni kia... - Mi-le lấy làm đặc ý về câu nói sắc cạnh của mình rồi cười lên hô hô rồi bỗng ranh mãnh nheo mắt - Nhân tiện tôi đã chuẩn bị cho ông một sự bất ngờ nho nhỏ coi như món quà đầu năm.

- Và ông sức nhớ ra món quà này ba tuần sau khi bước sang năm mới phải không?

- Năm 1944 là năm nhuận cho nên người ta vẫn mừng xuân cho đến tận 29 tháng hai nếu không thì xúi quẩy đấy.

- Lần đầu tiên tôi được nghe nói đến cái phong tục này...

- Phong tục này vốn có từ lâu. Mà tôi lại hơi mê tín, giống như phần đông bạn đồng nghiệp của tôi. Bởi vì thế nào chúng tôi cũng phải bước qua

bàn chông. Cho nên phải biết điều với Đức bà Vận Hạn để ngài đừng phớt lờ anh em đi...

- Nhưng tôi và món quà bất ngờ của ông thì có liên quan gì đến đây? Hay ông định mang xôi gà tới lễ vị thần số mệnh?

- Tôi lại muốn dùng một điều thiện khiến vị thần ấy phải động lòng!

- Nay ông Mi-le ông làm tôi rất băn khoăn. Điều thiện và ông là hai thứ không thể kết hợp được.

- Thế tôi đã giúp ông việc gì, ông quên rồi sao?

- Không, chưa quên! Và thậm chí còn muốn đền ơn ông cả một thế?

- Hen-rích, ông có đức tính thật là đáng khen! Đôi lúc chả hiểu là ông nói đùa hay nói thực. Có khi ông tỏ ra rất cởi mở, vô tư, nhưng thỉnh thoảng lại hoàn toàn ngược lại, dè dặt và thận trọng với tất cả mọi người, mọi việc...

"Hông thật! Đến cả cái thằng lợn ý này mà cũng lần mò vào mặt trận tâm lý..."

- Chính bản thân tôi cũng đã bắt đầu lo lắng trước những thay đổi trong thái độ của mình. Có lẽ tôi mệt mỏi, thần kinh bị... Ông tưởng rằng chuyện trao trả con tin là chuyện chơi đấỵ hay sao? Phải nghe bọn khốn kiếp chúng cười nhạo và huýt sáo theo sau lưng mà chẳng có quyền, có cách gì để làm hả cơn giận. Tôi thấy hình như trong giây phút đó tất cả tổ tiên tôi, tất cả dòng họ Phôn Gôn-rinh đều nổi giận, đứng thẳng lên trong lăng mộ.

- Thế ông có muốn gặp mặt bọn đại diện du kích ấy trong một hoàn cảnh khác không? Dù là chỉ gặp một trong hai tên?

- Còn tùy - Hen-rích thận trọng đáp lại, cố đoán xem Mi-le định giở trò gì.

Mi-le đứng dậy và bấm chuông.

- Mời ông ngồi quay lưng ra cửa và nếu tôi chưa lên tiếng thì chưa được nhìn ngang ngó ngửa gì đâu đấy!

Hen-rích nghe tiếng chân tên trực ban bước vào và Mi-le ri tai hẳn. Tên này biến mất rồi mấy phút sau vang lên tiếng bước chân nặng nề và hơi thở hồng hộc của một người khác.

- Để nó ngồi kia. Thế... bây giờ thì anh ra ngoài. Nào, Nam tước, ông có thể chào hỏi người quen cũ rồi đấy!

Hen-rích từ từ quay lại và sững sốt trước cảnh bất ngờ: người du kích mặt sẹo đang ngồi trước mặt anh. Hình dạng người ấy thật tiều tụy! Mặt mũi thâm tím, áo quần rách bươm và bê bết máu.

- Nam tước ạ, tôi thấy là món quà bất ngờ này đã tác động đến ông. Xin phép giới thiệu: sứ thần của đội du kích Ga-ri-ban-đi ngài An-tô-ni Men-ta-rốt-si - Mi-le giới thiệu với giọng mỉa mai - Các nhà ngoại giao lại gặp nhau, thực ra thì đây là một cảnh ngộ éo le đối với các chính khách. Nhưng vẫn có ý nghĩa của nó? Thời gian thay đổi thì tất nhiên hoàn cảnh cũng phải thay đổi.

Người du kích mặt sẹo nhếch mép cười ra ý chế nhạo.

- Vâng, thưa các ngài, thời thế đổi thay và cảnh ngộ cũng phải thay đổi. Yêu cầu các ngài nhớ cho như vậy!

Sắc mặt Mi-le sạm hẳn đi.

- Lôi cổ nó ra ! - Hấn quát trực ban.

Tên này dẫn An-tô-ni Men-ta-rốt-si ra ngoài.

- Ông Hen-rích, xin thú thực là tôi đã thất vọng. Tôi cứ tưởng là ông sẽ thú vị hơn về cuộc gặp gỡ vừa qua! Một dịp may mắn để trả thù, để đáp lại những cử chỉ láo xược, những nỗi phiền phức.

- Ồ, tôi chẳng muốn nhúng tay vào chàm làm gì! Và hoàn toàn trông cậy vào ông cùng Cu-bít! Nhưng xin cảm ơn ông về món quà bất ngờ ấy, rất cảm ơn nữa là khác. Tiếc rằng không mang theo chai cô-nhắc, nếu có thì chúng ta đã uống mừng thành tích của ông...

- Tôi có rượu đây. Và cốt để dành cho dịp này. - Mi-le lôi trong tủ chè ra một chai rượu đã mở nút, rót vào hai cốc.

- Xin chịu tài ông đây, ông Mi-le ạ! Chẳng hiểu ông đã tóm cổ tên Men-ta-rốt-si bằng cách nào? Tôi thật không hình dung nổi!

- Bây giờ tôi đã có hàng trăm con mắt và lỗ tai.

"Và trong bọn ấy có cả tên lông mày chổi xể" - Hen-rích nghĩ thầm.

- Trong một thời gian ngắn mà ông tìm được nhiều điệp viên quá! Thế thì tôi xin bỏ cốc rượu mừng ban nãy và xin nâng cốc khác chúc mừng thêm tài ba của ông, ngôi sao sáng trong làng tình báo! Chúng ta hãy gọi Cu-bít tới đây để cùng chúc mừng cho ông thành công hơn nữa đi...

- Không có thời giờ đâu... - Mi-le nhăn mặt - Phải hỏi cung nốt nhà ngoại giao du kích cho nó nóng giòn. Và tôi muốn thân hành làm việc này, bởi vì có những điều mà Cu-bít không biết và tôi cần phải làm cho sáng tỏ.

Lúc ấy tôi mới có thể bóp chặt được cái gã Ma-ti-ni mà ông đã kết bạn một cách thiếu thận trọng.

Hen-rích giương mắt lên vì ngạc nhiên:

- Ông muốn nói gì thì nói nhưng tôi vẫn coi Ma-ti-ni là một người hoàn toàn biết điều. Làm thế nào mà anh ta lại có thể liên lạc với... tên hăn là gì nhỉ? Môn-ta... Men-ta-rốt-si được?

- Hiện nay mỗi là nghi ngờ nhưng tên Men-ta-rốt-si sẽ cho tôi chứng cứ cụ thể. Và cuối cùng tôi sẽ dò ra đứa nào đã báo tin cho du kích về việc chúng ta cử đại diện đi điều đình trước khi phái đoàn rời khỏi Cát-sten La Phong.

- Không thể như thế được! Hoàn toàn vô lý! Tôi không rời Ma-ti-ni nửa bước...

- Ô, hăn có thể viết giấy, dùng ám hiệu... Hôm nay tôi chưa có thể nói rõ với hăn làm cách nào, nhưng mai hoặc ngày kia... Tôi đã giao nhiệm vụ đặc biệt cho tên điệp viên đang nằm trong đội du kích Ga-ri-ban-đi và nó sẽ tìm cho tôi chứng cứ cụ thể về những điều mà tôi đã suy đoán bằng trực giác.

- Cái tên nội gián của ông không ra vẻ là một người thông minh.

Mi-le giật mình vội đặt mạnh chiếc cốc hăn đang kê vào môi xuống bàn.

- Ông biết tên thủ hạ của tôi à? Sao ông biết?

- Ông Mi-le, ông chưa đánh giá tôi đúng mức, thậm chí còn quá coi thường tài trí của tôi. Chỉ có thằng nào đại ngốc mới không nhận thấy những

điều sờ sờ ngay trước mắt. Ông thử nghĩ xem! Rất đơn giản? Tôi vừa đặt chân tới Cát-sten La Phong thì liền đến thăm ông ngay. Và tôi đã gặp cái người có cặp lông mày chổi xể trong phòng khách của ông. Lúc ấy ông đã ra lệnh cho viên trung sĩ dẫn hăn đi qua sân ra ngoài để đừng cho ai nom thấy. Ông Mi-le, nếu ở vào địa vị tôi thì ông sẽ kết luận như thế nào?

- Chúng cố độc nhất nhưng không thể chối cãi được! Nghề Giét-ta-pô này mới thực là đất dụng võ của ông. Và tôi xin thề rằng sẽ kéo ông sang đây cho bằng được. Chúng ta nâng cốc chúc mừng việc này chứ, ông Hen-rích?

Mi-le cứ vừa nốc rượu cô-nhắc hết cốc vại đến cốc con, vừa luôn mồm ca tụng tài đức của ông bạn đồng nghiệp tương lai. Hăn đâm ra say mèm đến nỗi khi gọi xe để ra về lười hăn cứ riu lại và phải chật vật lắm mới khóa nổi cánh cửa tủ chè. Hăn ngủ thiếp đi trên ô-tô, gục đầu vào vai "ông bạn". Hen-rích ghé tởm hất cái đầu hăn sang một bên và bảo tài xế đỗ xe trước phòng tham mưu.

Lút đã ngủ say nên phải đập cửa thình thình hồi lâu gã mới ra mở cửa. Rồi gã lại loạng choạng lảo về giường và nằm vật xuống như người quá chén. Nhưng sau khi nghe thuật lại sự nghi ngờ của Mi-le có liên can tới Ma-ti-ni gã nhảy chồm dậy ngay.

- Thăng hèn mạt! - Lút rửa - cả tứ lẩn cậu đều không được phép để cho tên đao phủ ấy cứ đi lại nghênh ngang trên trái đất này khi hăn đã đến ngày phải xuống lỗ. Cậu thử tưởng tượng xem: Ma-ti-ni sẽ bị thăng Mi-le hay thăng Cu- bít, "bạn" cậu tra khảo!

- Cậu cứ trách móc tứ hoài về việc giao thiệp với Cu-bít và Mi-le, nhưng cậu cũng thấy đấy, sự giao thiệp này có lợi chung đấy chứ - Hen-rích nói khẽ.

Lút lại nằm lăn ra giường, vòng tay sau gáy suy nghĩ điều gì lung lắm. Hen-rích đến chỗ máy điện thoại và gọi Cuốc đánh xe đến đón mình.

- Cậu ở lại đây mà ngủ - Lút mời.

- Không, sáng mai tớ phải đi dự tiệc đăng đại tá Phun, cần phải thay quần áo. Tớ ngấy hần lắm nhưng bất đắc dĩ phải nhận lời. Hay là cậu đi với tớ cho vui?

- Đến đăng Phun à? Biết thế nào được!- Lút lơ đãng trả lời, vì đang mãi suy nghĩ việc khác - Mai chủ nhật, có thể đi được...

- Chợt mặt gã tươi lên - Thế là chúng mình đến chỗ Phun à? À, thế thì hãy mời Mi-le đi cùng! Nhưng đừng để Cuốc đi theo, ta tự lái xe lấy!

- Mời Mi-le đi và để Cuốc ở nhà - Hen-rích soi mói nhìn thẳng vào đáy mắt bạn.

Hôm sau, mới tờ mờ sáng một hồi chuông điện thoại đã đánh thức Hen-rích dậy.

- Ngủ thế là đủ rồi đấy. Trời đẹp lắm, không còn dấu vết gì của trận mưa tuyết hôm qua nữa. Chúng tôi sẽ đến đăng ông ngay bây giờ rồi chúng ta cùng đi nhé... Ông có biết đi đâu không?

- Chúng tôi là những ai thế?

- Tôi và "chồng chưa cưới" cũ bây giờ được gọi là "dị nhân" ấy mà.

Sau khi ăn lót dạ ở nhà Hen-rích, khoảng 12 giờ trưa cả ba người lên xe đi Pác-mô.

- Hôm nay tôi cho tên lính hầu nghỉ nên phải đảm đương lấy nhiệm vụ tài xế vậy - Lúc ngồi vào xe, Hen-rích nói ra vẻ điềm nhiên.

- Bao giờ ông mệt tôi xin sẵn sàng thay thế - Mi-le vui vẻ nói và nháy mắt cho Hen-rích rồi tiếp lời một cách ý nhị - Chắc ông cũng đã biết tài lái xe của tôi rồi, gặp phải tay tôi thì nhất định nó phải phục tùng răm rắp.

Hen-rích làm bộ như chả hiểu lời nói bóng gió ấy.

- Dù sao các ông cũng phải trả nợ cho tôi là người chỉ huy đội SS ở đây - Khi xe rời khỏi thành phố và bắt đầu bon trên con đường xây bằng bê-tông, Mi-le liền ba hoa - Bây giờ thì có thể hoàn toàn yên trí đi lại trên các ngã đường, chả sợ bị du kích tấn công nữa.

- Còn việc phục kích tên lính mô-tô hôm qua thì sao?- Hen- rích thêm.

- Các ông quên rằng những trường hợp đó đều xảy ra ban đêm. Ban ngày thì bố bảo bọn du kích cũng chả dám lộ mặt ra đường nữa. Đạt được thành tích này không phải là dễ đâu nhé. Xin cam đoan như vậy! Nhưng đến nay tôi mới biết là hàng ngày bọn du kích chúng sống bằng cách nào. Ô, sau này tôi xin kể lại những mẫu chuyện lý thú trong các tập hồi ký của mình!

- Ông định viết hồi ký à?- Lút ngạc nhiên.

- Thế nào cũng phải viết! Cố nhiên là không thể viết hết được mà có một vài chỗ phải dùng lối nửa kín nửa hở... đánh vào thị hiếu độc giả, họ thích những cảnh đổ máu, như thế mới giật gân, và đồng thời lại phải rưới lên trên một lớp nước béo bằng chất thuần phong mỹ tục và lòng giả nhân giả nghĩa. Nếu tôi chỉ cốt viết cho cánh do thám, tình báo đọc thì nhất định chẳng đại gì mà không nhắc tới lời của Quốc trưởng nói với binh lính.

- Những lời gì nhỉ? - Lút cau mày.

- Ô, tôi có thể đọc thuộc lòng: "Hỡi các binh sĩ! Ta giải phóng các người ra khỏi cái thế giới hư không mà những kẻ khờ dại vẫn gọi là lương tâm..." Nói như thế có tuyệt không chứ?

- Lời lẽ thật là đanh thép!- Hen-rích tùm tùm cười.

Phun đã được báo trước bằng điện thoại cho nên đang ngồi đợi khách. Đã mấy lần hản mời mọc Hen-rích đến xơi cơm mãi nhưng Hen-rích cứ kiếm hết cơ này đến cơ khác để từ chối sự hân hạnh đó vì đối với anh, đại tá Phun là một nhân vật ít đáng quan tâm. Có lẽ hôm nay anh cũng chẳng đi nếu không thăm dò được rằng Mi-le đã biết việc du kích gọi điện thoại đến phòng tham mưu bàn về cuộc gặp giữa hai phái đoàn đại diện. Cần phải điều tra đích danh kẻ nào đã báo tin ấy cho tên chánh mật thám SS

Thoạt tiên bữa tiệc hơi nhuộm màu lễ nghi. Sau khi nâng cốc mừng vị cứu tinh của mình là Hen-rích, Phun chúc tụng Mi-le và Lút qua quít vài lời. Khách khứa đều đeo cấp hiệu thấp hơn hản cho nên dù tên đại tá cố làm bộ niềm nở nhưng rút cục hản vẫn ra vẻ quan trên. Các món ăn lần lượt được tiếp thêm và mấy chai rượu cứ vơi dần thì đồng thời câu chuyện cũng trở nên linh hoạt và thoải mái hơn. Càng uống, mắt Mi-le và Phun càng đỏ gay, còn Lút thì trái lại, càng tái đi. Hôm nay hơi men chẳng tác động gì đối với gã cả. Chỉ có cặp mắt trở nên sắc hơn, dữ tợn hơn.

- Thưa các ông - gã rót một cốc rượu đầy rồi đứng dậy - Tôi để nghị uống mừng một người nữa cũng đã tham gia vào việc giải thoát cho đại tá Phun. Đó là bác sĩ Ma-ti-ni bạn tôi, một người rất tốt.

Mặc dầu đang say, Mi-le vẫn nhớ dẫn mạnh chiếc cốc xuống bàn.

- Ông Mi-le, ông không muốn chúc mừng vị ân nhân thứ hai của tôi hôm nay vắng mặt hay sao? - Phun ngạc nhiên.

- Thừa Đại tá, tôi mong rằng ngài cũng đoán được là vì sao?

- À, ra thế! Vậy tôi cũng sẽ không chúc mừng hẳn! - Phun gạt đầu và cũng đặt cốc xuống bàn.

- Thế thì tôi uống mừng một mình vậy! - Lút nốc một hơi cạn cốc rượu
- Tôi yêu quý những người cương trực, dù họ là ai đi nữa!

Cốc rượu mừng của Lút khiến không khí trở nên căng thẳng. Nhưng Phun đã khéo lái sang chuyện khác, hấp dẫn được mọi người. Hẳn đề nghị uống mừng thẳng lợi ở mặt trận phía Đông. Câu chuyện trở lại rôm rả như ban nãy, rượu cứ cạn hết cốc này sang cốc khác. Riêng Hen-rích vẫn không uống mà chỉ vờ ghé môi vào thổi.

- Chết chữa! Trời tối rồi - Mi-le kinh hoảng kêu lên khi nhìn ra cửa sổ.

- Muộn rồi! Các ông hãy ngủ lại đây - Phun nói như ra lệnh.

- Tôi không thể ở lại được. Sáng sớm mai tôi và Phôn Gôn-rinh phải có mặt ở văn phòng trung tướng - Lút cương quyết lắc đầu.

- Còn ông Mi-le nên ngủ lại đây, mai Đại tá sẽ cho xe đưa ông về - Hen-rích bảo Mi-le.

Lút ngạc nhiên nhìn Hen-rích nhưng chợt thấy đầu gối của bạn huých vào đùi mình dưới gầm bàn nên gã biết ý ngồi yên.

- Ủ nhỉ, tại sao ông Mi-le không ngủ lại đây?

- Không! Cùng đi thì cùng về chứ. Đạo này hết nguy hiểm rồi - Dù ai khuyên can Mi-le ở lại hẳn vẫn nhất định không nghe.

Họ rời khỏi Pác-mô lúc 6 giờ. Mi-le đòi cầm lái nhưng Hen- rích đã du hãn ra chỗ khác và giữ rịt lấy tay lái.

Xe vừa rẽ sang quãng đường đèo nhỏ hẹp quanh co giữa hai triền núi cạnh bản An-đa-tê bỗng một phát súng nổ vang phía bên trái rồi lập tức hàng tràng tiểu liên nối theo sau. Âm vang của rừng núi khiến tiếng súng càng có vẻ ác liệt hơn, tựa hồ như tiếng đại bác gầm. Hen-rích hãm xích xe lại.

- Ông làm gì thế? Quay trở lại ngay tức khắc!- Mi-le gào to và chực vỗ lấy tay lái.

Lút sảng giọng bảo hãn vừa dữ tợn vừa khinh bỉ:

- Thưa ngài Mi-le ngài chớ hấp tấp có lẽ là họ cốt bản chặn sau lưng chúng ta đấy!

- Thế thì cho xe lao nhanh về phía trước - Mi-le gầm lên.

Hen-rích và Lút chả thèm trả lời hãn, lạng lẽ bước xuống xe. Tiếng súng mỗi lúc mỗi gần nhưng họ lắng tai nghe và biết rằng du kích không cố ý bắn ra đường. Mi-le cũng xách tiểu liên nhảy phắt ra khỏi xe và nhanh như cắt hãn nhào xuống rãnh lo lắng nhìn về phía núi.

- Thưa ngài Mi-le, tôi thấy hình như ngài không được ung dung lắm thì phải? - Lút hỏi với giọng nhạo báng và cũng nhảy xuống rãnh. Hen-rích thấy rõ gã vươn mình giăng lấy khẩu tiểu liên trong tay tên chỉ huy Giét-ta-pô.

- Ông này làm gì hay nhỉ? - Mi-le hốt hoảng rú lên và đứng thẳng dậy.

- Bình tĩnh! - Lút hạ lệnh có ý đe dọa - Tao không thích giao vũ khí của người lính cho một thằng đao phủ hèn nhát. Nó chỉ cần cho những bàn tay can đảm và chính trực mà thôi.

- Ông Lút ông đùa gì thế? - Giọng nói của Mi-le đã run cầm cập vì khiếp sợ nhưng trong đó vẫn còn cái âm sắc hách dịch quen thuộc của một tên chánh mật thám SS cáo già - Ông với tôi chưa phải đã là những người bạn thân thiết để ông có thể dám đùa bỡn một cách suồng sã như vậy.

- Đùa à? Mà ý tưởng tao đùa hay sao?

- Ông Hen-rích! Hẳn loạn óc rồi! Tước súng của hẳn đi! - Mi-le lấy bẫy lão đảo lùi lại sau. Lút bước theo.

- Loạn óc à? Phải, người ta có thể phát điên khi trông thấy mày bắn vào bụng người đàn bà chữa! Có thể loạn óc khi biết tin mày đã âm mưu sát hại Mô-níc! Thế bây giờ mày lại định giết nốt Ma-ti-ni nữa sao?

- Ông Hen-rích ! Sao ông cứ đứng trơ ra thế kia! Hẳn đang lảng nhục tôi. Tôi sẽ kiện lên cấp trên! Tôi sẽ viết thư cho tướng Béc-gôn!

Hen-rích bước nhanh đến bên Mi-le và gạt Lút ra.

- Còn khẩu tiểu liên? Tước luôn tiểu...

Mấy tiếng cuối cùng tắc lại trong cuống họng của Mi-le, hai mắt hẳn trợn tròn xoe khi vấp phải cái nhìn sắc lạnh của Hen-rích.

- Mi-le bây giờ thì mày hãy nghe tao! Tao là một trong những người bình thường xưa nay vốn tin vào lương tâm, cái mà mày gọi là chuyện hư không. May mắn là chúng tao rất đông, đông hơn những kẻ như mày nhiều! Và đêm nay chúng tao tuyên án mày trước tòa án của lương tâm! Để rửa hận cho hàng nghìn hàng vạn con người vô tội! Để trả nợ máu cho Mô-níc! Để cứu sống những người mà nay mai sẽ bị mày tra tấn, giết hại!

Mi-le vẫn không rời đôi mắt khiếp đảm khỏi mặt Hen-rích và thành linh hấn giật phăng nắp bao súng rồi nắm lấy báng khẩu Pa-ra-ben-lom. Nhưng hấn chưa kịp rút súng ra thì một phát súng lục đã nổ giòn. Tên Giét-ta-pô ngã vật xuống còn được xơi thêm một băng tiểu liên nữa.

- Hấn cũng phải trả nợ cho tớ chứ - Lút nói gọn lỏn và quay tiểu liên lia luôn một tràng dài vào xe ô-tô.

Hen-rích cầm lấy khẩu súng bắn pháo hiệu.

- Hãy gườm!- Lút ngăn anh lại. Gã móc chiếc lọ giốc nước vào khăn mùi soa đắp nó vào nòng khẩu Pa-ra-ben-lom. Hen- rích chưa kịp mở mồm thì Lút đã tự bắn vào cánh tay trái.

- Cậu làm gì thế? Điên rồi sao?- Hen-rích vội xô tới.

- Chả hề gì, một tuần sau là vết thương đã lên da non, và như thế này tớ còn có thể được nằm nghỉ, có thể dẫn chứng rằng chúng mình đã giao chiến với du kích và thậm chí còn có thể được huy chương nữa là khác! Bây giờ cậu bắn pháo hiệu đi!

Sau khi cùng Lút nhảy xuống nằm dưới hố, Hen-rích liền bắn liên tiếp mấy phát pháo hiệu màu đỏ.

Trong chốc lát hai chiếc xe cam nhông chở đầy lính đeo tiểu liên do đích thân đại tá Phun chỉ huy đã phóng đến nơi.

- Trời đất! Thật là một tai nạn lớn! Chờ vào quân y ngay! May ra còn có thể cứu chữa được! - Phun quát tháo và cuống cuồng chạy ngược chạy xuôi dọc cái rãnh sâu.

Chỉ một phút sau hai chiếc xe cam nhông đã lao về phía Cát-sten La Phong. Một chiếc phải kéo chiếc xe hòm.

- Tất cả chạy chữa của tôi vô hiệu - Ma-ti-ni nói với Cu-bít đang đứng, nhìn xác chết của thượng cấp với vẻ mặt chả lấy gì làm thương xót lắm - Có mổ không?

- Tôi cho rằng thế cũng rõ rồi!... Ông Lút làm sao thế?

- Chuyện vặt! Đạn hơi sượt qua tay và... - Lút loạng choạng.

- Sao cậu cứ im đi thế? - Ma-ti-ni vừa trách vừa ôm quàng lấy vai Lút. Lút bối rối mỉm cười và ưỡn thẳng người ra.

- Cam đoan với cậu rằng tớ thấy trong người rất khỏe, chỉ hơi mệt xoàng thôi.

Không đếm xỉa đến lời phản đối của Lút, Ma-ti-ni cứ dẫn anh vào phòng mổ chăm chú xem xét và băng lại vết thương.

- Quả thực chả có gì trầm trọng. Nhưng cần có sự yên tĩnh. Bạn ạ, đành phải cho bạn vào viện nằm vậy.

- Lạy giời! Thế thì tớ đến ốm thật mất... Nằm ở nhà tốt hơn. Cậu sẽ đến thăm tớ chứ?

- Cậu phải được chăm sóc, cho nên tớ sẽ lôi cậu về đảng chỗ tớ- Hen-rích thay mặt mọi người quyết định - Ma-ti-ni, cậu đồng ý không?

- Phải đồng ý vậy. Thế thì lên đường ngay đi thôi. Lút cần được yên tĩnh.

- Còn tôi thì phải báo cáo lên Bộ tham mưu tập đoàn quân về trận đột kích của du kích rồi cũng sẽ đến đảng các ông - Cu- bít ra đến ngoài cửa còn

nói chỗ vào.

Ba người bạn đưa mắt nhìn nhau và hiểu ngầm mọi việc.

- Không hề gì!- Hen-rích trấn an - Cứ đấm mõm cho hẳn mấy chục mác là đầu vào đấy cả...

Họ định vào lầu đài bằng cửa ngách để tránh gặp Lu-y-da. Nhưng Hen-rích quên mất chìa khóa cho nên rốt cuộc vẫn phải đập cửa ầm ĩ khá lâu.

Cuối cùng Cuốc mới ra mở cửa, điệu bộ hơi luống cuống. Thấp thoáng bóng tà áo dài đàn bà ở cuối dãy hành lang tối om. Đã đoán ra việc gì rồi, song Hen-rích làm bộ thật thà nói:

- Ô, hình như chúng mình làm ồn quá phá rối cả giấc điệp của nữ Bá tước.

- Không phải nữ Bá tước đâu ạ, đấy là Li-đa... cô hầu đấy mà - Cuốc vội vàng cải chính và mặt cu cậu đỏ dừ lên.

Họ dịch chiếc bàn vào sát giường, rồi ăn bữa tối ngay trong phòng ngủ. Sau khi thay băng, Lút thấy đỡ hẳn và năng nặc giữ Hen-rích cùng Ma-ti-ni ở lại đó, không cho sang phòng bên cạnh.

- Nếu các cậu mà bỏ sang phòng khác là phạm tội lớn đấy! Bây giờ lòng tó thấy lâng lâng như vừa chuộc xong một tội ác... Trong những giây phút này người ta muốn có bè có bạn. Các cậu có thể ngồi im, tán chuyện, đọc sách nhưng không được rời khỏi tở. Được ngắm hai cậu, tở rất sung sướng.

Trên khoảng tường trước kia treo bức tranh nay đã treo tấm bản đồ Âu châu lớn, cắm chi chít những lá cờ xanh đỏ đánh dấu các trận tuyến. Hen-

rích và Ma-ti-ni bước lại gần bản đồ và dùng thước đo khoảng cách từ Stalin-gờ-rát đến Sác-nơ. Cách đây ít lâu Bộ tư lệnh tối cao Đức đã tuyên bố là sẽ rời bỏ thành phố này.

- Các cậu đo cái gì đấy? - Lút tò mò hỏi.

- Hãy khoan! - Hen-rích bước tới bàn và bắt đầu hí hoáy tính toán - Để vượt qua quãng đường từ Sác-nơ đến sông Vôn-ga quân ta đã phải mất một năm rưỡi... Nhưng khi rút lui từ Stalin-gờ-rát đến Sác-nơ thì chỉ cần chưa đầy một năm... thế là chúng ta thu hẹp phòng tuyến nhanh hơn lúc mở rộng nó hồi đầu chiến tranh.

- Hen-rích, cậu định nói là chúng ta bỏ chạy nhanh hơn...

- Phì-ì-ì, danh từ thật đẹp! Không phải bỏ chạy mà là thu hẹp phòng tuyến - Hen-rích mỉa mai nói chữa - lùi một bước tiến ba bước mà lị.

- Và cậu tin rằng sẽ có lúc chúng ta tấn công hờ Hen-rích?

- Lút ạ, cậu nên biết là có những việc mà tớ cố tránh để đừng phải nghĩ tới. Càng suy nghĩ nhiều về những việc đó càng nguy hiểm.

- Nhưng tớ không muốn rúc đầu xuống cát như những con lạc đà. Tớ cóc tin vào khả năng tấn công mới cũng như không tin vào hiệu lực thần kỳ của vũ khí tối tân. Chúng ta đã thua lỗ to trong cuộc chiến tranh này! Đó là một việc thực mà sớm muộn thế nào cũng phải công nhận.

- Nếu tên Mi-le còn sống thì hẳn sẽ nói sao về những chuyện này?- Ma-ti-ni mỉm cười.

- Ô, sao tớ lại quên được việc ấy nhỉ? Ma-ti-ni, cậu có biết là hôm kia tớ đã gặp ai trong phòng làm việc của Mi-le không! Tay đại diện của đội du kích Ga-ri-ban-đi, người có cái sẹo bên má ấy mà. Bị hỏi cung...

- Có phải An-tô-ni Men-ta-rốt-si không?

- Cậu biết cả tên lẫn họ người ấy cơ à?

- Trước kia anh ta làm việc trong một bệnh viện cùng với tớ... Một người hết sức thông minh và chân thật. Tớ chưa hề nói với ai về việc này cả để khỏi lộ tên anh ta ra. Bởi vì anh ta là một người ngoài pháp luật.

- Làm những việc mà mồm không nói ra như vậy chỉ tổ tăng thêm sự nghi ngờ.

- Nghi ngờ ư? Có cái gì cụ thể chưa?

Hen-rích kể lại rành rọt câu chuyện của Mi-le.

- Tớ cũng biết là chúng sẽ nghi ngờ mình! - Ma-ti-ni nhảy phắt dậy và lờng lộn quanh phòng. Thoạt tiên nét mặt anh lộ vẻ lo lắng, về sau đậm ra do dự và cuối cùng đi đến chỗ cương quyết.

- Các bạn ạ, thế này nhé - anh dừng lại trước giường Lút - Tớ chả muốn giấu các cậu nữa: nếu có thể được thì tớ đã báo trước cho du kích rồi! Nhưng trong trường hợp này tớ lại không làm việc ấy! Tớ chả biết lấy gì để thanh minh với các cậu và chỉ mong rằng các cậu hãy tin vào lời tớ... Nhưng hiện nay tớ không lo cho cá nhân mình bằng tính mạng của Men-ta-rốt-si... các cậu nghĩ thế nào...

Có người gõ cửa khiến Ma-ti-ni không nói được hết câu. Cô hầu gái của nữ bá tước hiện lên trên ngưỡng cửa.

- Thưa ông Thượng úy, nữ Bá tước mời ông sang phòng riêng, dù muộn mấy cũng xin ông cứ sang cho ạ!

- Li-đa, cô thưa với bà rằng thế nào tôi cũng sang - Hen-rích đáp lại và chăm chú nhìn thẳng vào mặt cô bé.

Không hiểu vì lẽ gì mà Li-đa tỏ vẻ lúng túng.

- Vâng ạ - Cô nói lí nhí rồi quay ra ngay.

- Vậy tớ muốn biết... - Ma-ti-ni định trở về câu chuyện ban nãy nhưng lại bị ngắt lời.

Lần này cánh cửa bỗng thình lình mở toang và hình dáng cao lớn của Cu-bít sừng sững hiện ra.

- "Nơi nào có hai ba người tụ họp mừng ta, thì chính ta là linh hồn của họ..." - Cu-bít đọc một câu trong kinh Phúc Âm để chào mọi người.

- Mời ông ngồi xuống, ông Cu-bít - Hen-rích mời - Nói thực, chúng tôi đã đánh chén rồi nhưng vẫn để phần ông ít rượu vang đấy.

- Thứ rượu chua loét ấy à?

- Không có thứ nào khác đâu. Ông Cu-bít, ông chớ quên là chúng ta đang ở bên giường người bị thương.

- "Và thượng đế khi thấy rõ điều bí mật sẽ đền bù cho ta sự công khai"
- Cu-bít chấp tay như cầu nguyện và lại đọc kinh.

- Hôm nay ông Cu-bít ra vẻ mê cầu kinh lắm nhỉ - Lút mỉm cười.

- Hôm nay tôi nghĩ rằng: phải chăng đã đến lúc ta lại nên thay quần áo? Trước đây tôi đã thay áo thầy dòng bằng bộ quân phục, bây giờ có lẽ phải

làm ngược lại. Thôi, đó là việc tương lai mà tôi vẫn là người của hiện tại. Và nó chẳng báo hiệu trước cho tôi điều gì tốt lành cả.

- Lại có việc gì rầy rà phỏng?- Hen-rích hỏi.

- Việc rầy rà nhất là tôi đã bị tước mất tiền đồ! Khi biết tin tên nô lệ quý Sa-tăng đã chết, cấp trên hạ lệnh cho tôi phải thi hành nhiệm vụ của hẳn trong lúc chưa cử chánh mật thám mới đến thay thế. Thế là bước thăng quan tiến chức và việc tăng thêm giấy bạc đành hoãn tới dịp khác, chưa biết là bao giờ. Và tôi vẫn phải bám vào ông bạn Nam tước Phôn Gôn-rinh tốt bụng và hào phóng, ông ta đang sưu tầm giấy vay nợ của tôi như một người sưu tầm tem cũ. Trong lúc ấy thì các ông lại mời tôi rượu vang chua loét! Các ông tán chuyện y học và chuyện hủ hóa chưa chán nhỉ! Nhân tiện lại có ông Ma-ti-ni ở đây...

- Trước lúc ông vào, chúng tôi đang bàn về y học. Ông Ma-ti-ni kể cho chúng tôi nghe một thí nghiệm rất lý thú. Ông ấy là nhà phẫu thuật nên cứ tẩm tắc mãi và mơ ước được làm lại thí nghiệm ấy.

Ma-ti-ni ngạc nhiên nhìn Hen-rích. Khuôn mặt anh đỏ dần, lông mày cau lại trên sống mũi ra vẻ đe dọa.

- Lạy ông, van ông, tha thiết đề nghị với ông đừng kể cho tôi nghe cái chuyện bần thiêu ấy! Nó làm tôi ăn mất ngon!

- Thế mà tôi cứ tưởng là ông quan tâm đến khoa học lắm. Chính ông đã có lần khẩn khoản mong Ma-ti-ni...

- Nam tước Phôn Gôn-rinh, chuyện này đối với tôi thật quá đột ngột... Tôi không tìm ra chữ... - Ma-ti-ni bị tắc cả hơi thở.

Chắc hẳn Lút đã bắt đầu đoán ra điều gì nên lừ mắt ra hiệu ngăn bác sĩ lại. Ma-ti-ni vội im bật.

- Tôi biết là ông không dám đánh bạo hỏi ông Cu-bít cho nên tôi phải làm hộ ông việc đó. Ông Ma-ti-ni đang cần một người để làm thí nghiệm. Vì thí nghiệm rất nguy hiểm và cần thiết...

- Tôi đã đoán ra, đoán ra rồi... vâng, xin mời! Cứ lấy đám thổ đảng chỗ tôi mà dùng. Tôi xin sẵn lòng trao cho các ông con thổ đầu tiên lọt vào tay tôi và còn xin cảm ơn sự giúp đỡ của ông nữa là khác. Ông đồn trưởng SS nhà tôi say khướt cò bợ đến nỗi chả làm việc được nữa. Lấy ngay bây giờ đi!

- Thấy không, ông Ma-ti-ni, đâu khắc có đó mà! - Hen-rích quay sang phía Ma-ti-ni - Ông phải giả hoa hồng cho tôi đấy nhé! Thôi, tôi chỉ xin cho dự...

- Ông Hen-rích, xin lỗi là đã ngắt lời ông. Nhưng buổi tối, nhất là tôi chủ nhật, tôi không quen để phí thời gian vô ích! Hương hồn của thiếu tá Mi-le đã quá cố sẽ phản đối sự tưởng nhớ suông nhạt và tôi bắt buộc phải, Nam tước ạ...

- Bao nhiêu?- Hen-rích hỏi cộc lốc.

- Để làm lễ cho Mi-le, tôi thấy ít nhất phải tốn năm mươi mác...

Nhận xong món tiền cần, Cu-bít tặc ngay. Hen-rích tiễn hẵn đến tận cửa ngoài, điều này chưa bao giờ xảy ra nên càng khiến cho hai bạn anh ngạc nhiên hơn.

- Thôi, chúng tớ đã thương lượng xong xuôi rồi - Khi trở lại phòng ngủ anh báo tin.

- Tớ vẫn chưa hiểu gì cả... - Ma-ti-ni lo lắng nói.

- Rất dễ hiểu! Nếu ba người tốt bụng biết rằng người thứ tư đang sắp bị nguy hiểm...

- Cậu định nói tới An-tô-ni Men-ta-rốt-si chứ gì?

- Mãi rồi các cậu cũng đoán ra mà! Thế mà cậu cứ lờ mờ tỏ làm cho tớ đâm hốt. Hay, có thể... - Hen-rích nhìn Ma-ti-ni đòi hỏi.

- Tớ cứ tưởng rằng cậu định cho tớ đi tàu bay giấy! - bác sĩ Ma-ti-ni phát cáu.

- Nhưng bố trí việc này ra sao?- Lút hỏi.

- Chúng mình còn có cả một đêm dài để bàn bạc. Bây giờ thì xin lỗi, tôi phải ghé sang chỗ Lu-y-da.

À bá tước đợi Hen-rích đã lâu và vừa thấy mặt là trách luôn:

- Nam tước, ông bắt tôi đợi lâu thế này thật là bất lịch sự. Tôi đang bận khoản lắm. Mi-le bị giết và ông Lút bị thương có đúng vậy không?

Hen-rích kể lại vắn tắt việc du kích đánh úp họ.

- Ô, bây giờ tôi càng thấm thía cái ơn ông đã cứu sống bác tôi và Sten-ghen. Bọn chó má này chúng chẳng từ ai đâu!

- Thưa nữ Bá tước, tôi bao giờ cũng sẵn sàng giúp bà. Tôi đã hứa xin đóng vai hiệp sĩ của bà cơ mà.

- Và ông không hoàn thành nhiệm vụ của mình! Suốt tuần tôi chỉ thấy mặt ông một lần, mà chỉ lúc nào mờ mịt mãi ông mới đến... Hãy nghe đây, ông có phải là đàn ông không?

- Có lẽ...

- Nhưng đối với tôi thì không phải! Sống chung dưới một mái nhà với người đàn bà trẻ đẹp mà cứ dửng dưng như không! Chỉ cần ông săn sóc tôi trước mặt mọi người thôi cũng được... Để phạt tội ông, sáng mai hay là sau bữa cơm trưa ông sẽ phải hộ tống tôi đi dạo mát. Lâu lắm tôi chưa cưỡi ngựa.

- Tôi chẳng có ngựa.

- Thì lấy ngựa trong chuồng ấy. Và tôi định huấn luyện cho ông thành một hiệp sĩ thực thụ. Sau này bà đầm của ông sẽ cảm ơn tôi về việc này.

- Liệu Nam tước Sten-ghen có nói gì không?

- Hẳn sẽ hiểu rằng từ trước đến nay hẳn chỉ sẵn được quạ khoang!

- Vậy bên cạnh bà, tôi phải đóng vai...

- Vai trò phụ thuộc vào diễn viên... - Nữ bá tước liếc nhìn Hen-rích một cách ý nhị - Còn tùy xem ông mua vui cho nữ chúa của mình tới mức nào...

- Cái trò chơi này có thể đẩy chúng ta đi quá xa đấy.

- Ông sợ à?

- Tôi lo lắng, nó sẽ gây tai vạ cho chúng tôi... cho tôi và ... vợ chưa cưới của tôi.

Hen-rích ngồi trong phòng Lu-y-da khá lâu. Khi anh quay về thì Lút cùng Ma-ti-ni đã ngủ ngon giấc.

- Đem chăn đệm vào phòng làm việc cho tôi - Hen-rích ra lệnh cho Cuốc. Gã sửa soạn chăn màn xong nhưng chưa chịu đi ra mà cứ quanh quẩn cạnh cửa.

- Thưa Thượng úy, tôi muốn hỏi ông... - gã ấp úng rồi im lặng.

- Tôi đã đoán ra rồi... Việc liên can đến Li-đa chứ gì? Tôi đoán có đúng không nào?

Cuốc đỏ bừng mặt.

- Tôi muốn hỏi ông xem người lính Đức có thể lấy một cô gái Ý làm vợ không?...

- Nếu đôi bên có đủ chí kiên nhẫn để đợi khi chiến tranh chấm dứt. Còn vợ chưa cưới của cậu thì thế nào, hử Cuốc?

- Thưa Thượng úy, Mác-ta thế nào ấy... Dạ, không, xin ông đừng nghĩ là có điều gì bậy bạ! Cô ta rất tốt... đoan chính. Nhưng... tôi đã thấy nhiều cô gái khác hẳn, họ mơ ước cao xa hơn là một cái tổ ấm... Tôi mà lấy Mác-ta thì cả hai đều mất hạnh phúc! Li-đa thì hoàn toàn khác, cô ta... - Cuốc bối rối quá nên im bặt - Xin lỗi Thượng úy, đã đến giờ ông đi nghỉ rồi. Tôi xin phép ra ạ.

Khi Cuốc mở cửa, Hen-rích ngẩn ngơ lại.

- Cuốc này, nhân tiện tớ muốn hỏi cậu. Có phải tớ bảo cậu đưa cho nữ Bá tước mảnh giấy vào cái hôm mà chúng tớ đi đến Pác-mô để điều đình với du kích không nhỉ?

- Hôm ấy nữ Bá tước đang ngủ nên tôi đưa cho cô hầu. Sau đó tôi đã

thưa với ông rồi.

- À, bây giờ tớ mới nhớ ra... đúng là cậu đã nói cái gì đó. Thôi, ngủ ngon nhé. Chúc cậu đêm sẽ nằm mơ thấy Li-đa. Cô bé ấy khá lắm.

Còn lại một mình. Hen-rích cố thức khuya để suy đoán tình thế mới ở trong tòa lâu đài này cũng như ở Cát-sten La Phong sau khi xảy ra những sự việc ngày hôm nay.

CU-BÍT LO NGHĨ ĐẾN TƯƠNG LAI

Lá thư của Hen-rích báo về cái chết của Mi-le khiến Béc-gôn vô cùng băn khoăn. Tên đầy tớ trung thành và am hiểu ấy ở Cát-sten La Phong đã giúp việc rất đắc lực cho lão: Thứ nhất là về mặt công tác thuần túy, còn thứ nữa thì Mi-le vốn là kẻ bảo vệ quyền lợi riêng cho lão. Cái chết đột ngột và lạ lùng của tên chỉ huy hiến binh SS trong thành phố Ý nhỏ bé đó có thể phá vỡ mọi kế hoạch của Béc-gôn, xáo lộn mọi quân bài của một canh bạc lớn.

Mà canh bạc này Béc-gôn đã trù tính "hốt" to. Và tuyệt nhiên không phải vai trò cuối cùng trong canh bạc đó do chính Mi-le đóng. Không phải là Mi-le kém tài... Không! Béc-gôn không đánh giá quá cao khả năng của Mi-le mặc dầu lão đã vấp những kinh nghiệm xương máu. Chỉ có điều đơn giản là số mệnh đã buộc Mi-le vào với trung tướng E-véc, mà thời gian gần đây Béc-gôn lại đặc biệt quan tâm đến cá nhân E-véc.

Và không phải vì Béc-gôn nhớ tới mối tình bè bạn cũ với tên trung tướng ấy. Ngược lại lão còn cố tình tìm cách lờ đi và thậm chí trong những lá thư gửi cho Hen-rích lão cũng chẳng thèm thăm hỏi ông bạn cố tri nữa. Tuy nhiên trong thư từ gửi cho Mi-le, tên tuổi của trung tướng lại được lão nhắc nhở đến luôn mồm. Giá E-véc và cả Gun-đe, Ê-đê-nút mà biết được điều đó thì cũng rất "cảm động". Từ lâu Tổng hành dinh của Him-le đã rất lo lắng về những khuynh hướng không lành mạnh đang nảy nở ngay trong giới tướng soái của quân đội Đức. Hàng loạt thất bại chiến lược liên tiếp ở mặt trận

phía Đông đã làm sút mẻ niềm tin tưởng đối với tài thao lược của Hít-le. Nếu trước kia người ta coi mọi mệnh lệnh của Quốc trưởng như là đạo bùa của đức thánh thì bây giờ trong các hội đồng quân sự thường thường đã vang lên những lời chỉ trích dưới hình thức chất vấn hay khuyên răn nhưng phần nhiều là những câu công kích ra mặt. Các tướng lĩnh cố tình sửa chữa những chỉ thị của bộ thống soái tối cao và của bản thân Quốc trưởng.

Nếu những hiện tượng đó đã xảy ra trong các hội nghị quân sự thì cũng có thể hình dung được rằng bọn tướng soái già đời nhất sẽ bàn tán chuyện gì khi họ ngồi tri kỷ riêng với nhau.

Và có lẽ không phải chỉ nói mồm thôi. Trong hồ sơ của cơ quan Gét-ta-pô còn lưu những tập tài liệu dày cộp chứng tỏ rằng đám tư lệnh các binh đoàn lớn hình như đã tổ chức nhóm đối lập.

Đáng nghi ngờ nhất là sự giao thiệp mật thiết giữa các viên tướng học cùng trường cũ, mà trước đây chẳng hề là bè bạn, bà con gì cả. Những thư từ, bưu thiếp mà họ trao đổi với nhau như bướm bướm không thể không khiến cho sở Giét-ta-pô lo lắng mặc dầu chưa có bằng chứng cụ thể gì về sự phản bội hay âm mưu của họ. Trong thư từ khi đã động tới chuyện gì bất bình họ viết rất thận trọng và thường chỉ nói vu vơ về thời tiết, sức khỏe, về đám bạn bè quen thuộc xa gần. Chỉ lúc nào tổng hợp mở tài liệu ấy lại mới có thể điểm hết được các sự việc và tên tuổi của họ.

Linh tính của một tên gián điệp cáo già đã nhắc Béc-gôn rằng hiện tượng này không phải là việc tự nhiên và đơn giản. Nhưng lão chưa nắm được tang chứng rõ ràng. Cần phải lần cho ra mối chỉ, một mối chỉ nhỏ thôi cũng đủ tóm được cả ổ.

Mối chỉ ấy chính là E-véc.

Tên họ của tên tướng già này được nhắc đến luôn trong mở thư từ khả

nghi! Sau khi giao cho Mi-le trách nhiệm chú ý bám sát tên trung tướng và báo cáo với lão từng bước chân của E-véc,

Béc-gôn khắp khởi mừng thầm rằng nhờ phương pháp tổng hợp, suy luận, và có thể còn vớ được những bằng cớ cụ thể mà lão sẽ khám phá ra âm mưu chống quốc trưởng... Và bản kế hoạch bất hủ ấy bỗng chốc bị lung lay vì ở Cát-sten La Phong không còn tên tay sai tin cẩn nữa.

Béc-gôn đặt hết hy vọng vào Mi-le chẳng những cốt khám phá ra vụ mưu phản mà còn nhằm những mục đích hoàn toàn cá nhân. Năm ngoái lúc từ bên Pháp trở về và bắt tay vào việc nghiên cứu những thư từ, giấy má ứ đọng lại trong thời gian đi vắng, Béc-gôn đã vớ được mấy hồ sơ khiến lão cực kỳ lo lắng. Giữa đồng ảnh do bọn điệp viên phụ trách theo dõi thượng tướng Gun-đe gửi về lão thấy hai tấm ảnh chụp Hen-rích đến thăm thượng tướng. Dĩ nhiên, giữa Hen-rích và Gun-đe chả có quan hệ riêng tư gì đâu. Anh chỉ là người đưa thư của E-véc và bản thân cũng chả hiểu rằng mình sẽ mắc phải tai bay vạ gió như thế nào. Nhưng việc ấy vẫn đe dọa cho người chồng tương lai của Lô-ra. Vì không biết nên anh có thể lâm vào tình thế nguy khốn hơn.

Việc này phải dùng đến bàn tay của Mi-le. Sau vụ ám hại Mô-níc do tên chỉ huy SS bố trí rất tài tình, kín đáo, Béc-gôn đã viết thư riêng cho hãn dận trông nom Hen-rích cẩn thận để cho anh khỏi vô tình sa vào những môi trường thiếu tin cậy và làm hoen ố tên tuổi của mình. Và Mi-le đã tận tâm tận sức chấp hành mệnh lệnh quan trọng bậc nhất ấy của Béc-gôn.

Tình tình ngoài mặt trận càng gay go thì Béc-gôn càng mừng thầm rằng thần tài đã ban cho lão gã Nam tước triệu phú Hen-rích Phôn Gôn-rinh.

Những lúc ngồi nhắm tính sổ vốn bán nhà máy bột mì, trại nuôi bò sữa cùng một số bất động sản khác, lão luôn luôn không quên cộng thêm vào đấy hai triệu mác của Hen-rích. Chỉ có khoản tiền ketch sù ấy mới đảm bảo cho Béc-gôn chuỗi ngày già êm đẹp trong tổ ấm gia đình, bên bờ hồ thơ

mộng của xứ Thụy Sĩ.

Giấc mộng điên viên dưỡng lão ấy càng ngày càng trở nên quẩn rũ hơn. Tục ngữ có câu: "Khi con quý đã già nó sẽ trở thành đức Phật". Nhưng đối với Béc-gôn thì khác hẳn. Có lẽ lão chịu ảnh hưởng của những bức thư do En-da gửi tới. Đạo này mục cùng với Lô-ra sang Thụy Sĩ ở và cứ kêu ca về sự thay đổi tính tình của con gái từ ngày tuyên bố đính hôn. Đêm ngày ả chỉ mơ tưởng đến cuộc sống ái ân. En-da rất lo lắng báo tin rằng Lô-ra đã giấu mẹ, may sẵn áo lót cho đứa con tương lai. Và Béc-gôn là kẻ đã từng hạ bút ký mật lệnh cho thủ hạ đem hàng chục vạn người đi thiêu sông ở lò hỏa táng Ót-ven-xim, trong đó có vô số trẻ em, lúc tưởng tượng là mình sẽ được ẵm đứa cháu đầu tiên trong tay, lão bỗng cảm động suýt rơi nước mắt.

Cái chết của Mi-le sờ dĩ khiến Béc-gôn mất ăn mất ngủ chỉ vì lão đã mất kẻ đủ khả năng thực hiện những kế hoạch này.

Bây giờ Béc-gôn không thể gửi cho tên chánh mật thám SS mới ở Cát-sten La Phong những giấy tờ vừa là công văn, vừa là thư riêng như trước kia lão vẫn gửi cho Mi-le được. Mi-le chả hề phân biệt cái nào là mệnh lệnh của thượng cấp, cái nào là sự uỷ nhiệm có tính chất gia đình.

Biết lấy ai thay thế tên chỉ huy SS vừa quá cố? Việc bổ nhiệm người khác vào chức vụ đó còn tùy theo tên trưởng phòng SS của Bộ tham mưu tập đoàn quân miền Bắc Ý. Nhưng Béc-gôn muốn làm thế nào để cử về Cát-sten La Phong một kẻ mà lão có thể nhờ cậy được.

Cần phải có người theo dõi Hen-rích. Sự thực thì gã này đã công khai trở thành chồng chưa cưới chính thức của con gái lão; Hen-rích là một sĩ quan đã được thử thách, được giáo dục tốt. Nhưng gã mới có hăm ba tuổi đầu. Hôm nay gã thích Lô-ra nhưng biết đâu ngày mai gã sẽ say mê con bé khác! Chưa biết rồi việc Hen-rích ở nhờ trong lâu đài của ả nữ bá tước trẻ tuổi góa chồng Ma-ri Lu-y-da sẽ dẫn gã tới kết quả như thế nào, nhất là nếu

chú ý đến ý kiến nhận xét của Mi-le về Lu-y-da. Phải, với tuổi hăm ba người ta có thể làm biết bao nhiêu điều ngu xuẩn! Thế nhưng rút cục E-véc đã bắt đầu uỷ nhiệm cho Hen-rích những công việc quá liêu lĩnh. Chả nhẽ lại không cử được người khác đi điều đình với bọn du kích hay sao? Chỉ cần nói nhờ mồm một tiếng thôi là cũng đủ gây ra tai vạ bi đát. Và lúc ấy thì xin vĩnh biệt hai triệu mác ở ngân hàng quốc gia Thụy Sĩ đã được đổi sang đô-la, vĩnh biệt giấc mộng vàng vui thú điển viên!

Không, không thể dễ như vậy được! Không nên tiếc thời gian và sức lực để giữ lấy quyền lợi sống còn! Hơn nữa nếu kể đến uy thế của Béc-gôn thì việc này vẫn chưa đến nỗi khó lắm.

Nhưng lấy ai thay Mi-le bây giờ?

Béc-gôn điếm qua hồi lâu trong trí nhớ các sĩ quan Gét-ta-pô mà lão từng quen biết. Lão gạt phắt cái ý định đề bạt Cu-bít. Tên này là một sĩ quan giàu kinh nghiệm nhưng đối với trách nhiệm công tác cũng như đối với mọi việc trên đời gã đều theo chủ nghĩa "vô liêm sĩ".

Gã không căng đáng nổi công tác độc lập, quan trọng. Cần tìm một kẻ khác, nhưng ai mới được chứ? Hết tên này sang tên khác đều bị Béc-gôn gạt bỏ. Giời đất, bao nhiêu sĩ quan xuất sắc đã bị cái mặt trận phía Đông chó chết kia ngốn sạch! Trước đây đâu phải tìm kiếm lâu thế này... ừ nhỉ, hay cử Lem-ke? Sau vụ ám sát Gác-ne ở Bông-vin, Lem-ke và Hen-rích đâm ra vừa lòng nhau. Lem-ke nhận xét rất tốt về Hen-rích, còn Hen-rích thì viết thư nói rằng viên phụ tá của Gác-ne đã gây cho gã những ấn tượng đẹp đẽ... Hai bên đều tỏ thiện cảm đối với nhau. Do đó tên chỉ huy hiến binh SS mới đỡ phải mất thời giờ tìm hiểu Hen-rích. Lem-ke vốn là chuyên viên phản gián lâu năm, một sĩ quan đáng tin cậy đã được thử lửa. Liệu Lem-ke có đồng ý rời khỏi Bông-vin không. Bởi vì làm chánh mật thám Giét-ta-pô ở đó vẫn oai hơn giữ chức chỉ huy hiến binh SS của sư đoàn. Phải thuyết phục tên

này, lấy cố rằng nhiệm vụ đặc biệt quan trọng, chẳng hạn việc theo dõi E-véc... hay nghĩ thêm vài cố gì khác.

Nhưng phong trào du kích ở Bông-vin, mặc dù đã thi hành đủ mọi biện pháp, vẫn tiếp tục bành trướng, làm hao mòn trí não và sức lực của tên thiếu tá Lem-ke đến nỗi hần sẵn lòng đổi đi bất cứ nơi nào, miễn là được thay đổi không khí. Cho nên việc cử Lem-ke thế chân Mi-le đối với Béc-gôn cũng chả khó khăn gì. Mi-le chết chưa được một tuần thì tên thiếu tá Lem-ke cao ngẩng gầy gò đã đến ngồi chễm chệ trên cỗ ghế bành trong văn phòng sở SS

Sự xuất hiện của tên quan trên mới làm Cu-bít vừa ngạc nhiên vừa khó chịu. Hần hy vọng rằng rút cục Bộ tư lệnh tập đoàn quân sẽ phải xét lại quyết định và không những sẽ thăng cấp bậc mà còn thăng cả chức vụ cho hần nữa. Vì hần đã làm việc trong ngành do thám từ ngày đầu chiến tranh và có quyền đảm đương một công tác độc lập.

Và bỗng nhiên...

- Thế nào Nam tước, ông có cho thế là đúng không?- Cu-bít phàn nàn với Hen-rích.

Lần đầu tiên kể từ ngày quen biết, Hen-rích mới trông thấy Cu-bít tỏ vẻ bực bội và nghiêm trang nữa là khác. Hần chả đùa cợt, chả thối sáo những câu nhạc du dương như thường lệ mà gieo mình xuống ghế bành, hết kêu ca về Bộ tham mưu tập đoàn quân lại quay ra than thân trách phận, phàn nàn rằng mới buổi đầu mà Lem-ke đã lên mặt long trọng.

Hen-rích chưa trả lời ngay. Anh ung dung ngồi xuống trước mặt Cu-bít, châm thuốc lá, rít liền mấy hơi dài để suy nghĩ rồi chợt hỏi lại ông khách quý:

- Ông Cu-bít, ông có đồng ý nói thẳng và nói thật không? Lần đầu tiên từ khi chúng ta quen nhau! Không được giấu giếm một ý nghĩ nào cả!

- Rất sẵn lòng! Vừa khớp với ý tôi! Bây giờ tôi chỉ muốn thú thật hết!

- Ông Cu-bít, thế thì ông đã suy tính sẽ làm gì sau khi chiến tranh kết thúc chưa?

- Việc quái gì phải mệt óc về những vấn đề thổ tả ấy khi mà tôi chưa xoay đầu ra tiền để ăn lót dạ bữa sáng mai...

- Quảng những lời nói đùa ấy đi, chúng ta đang định bàn chuyện đứng đắn cơ mà! Chả nhẽ ông lại tưởng rằng tôi là cái túi tiền không đáy để cho ông vay mãi mà không đòi nợ hay sao? Tôi đã có thể dùng biên lai của ông để dán kín bốn bức tường trong phòng này rồi đấy!

Cu-bít ngạc nhiên và hơi hốt hoảng ngược mắt nhìn Hen-rích.

- Lại một chuyện rầy rà nữa, và là chuyện rầy rà nhất!

- Bây giờ thì tôi chưa đòi nợ ông ngay đâu, ông Cu-bít ạ! Chỉ muốn nhắc ông rằng đã gần 7 ngàn mác rồi đấy.

- Lạy giòi thương tôi! Hai năm tiền lương rồi còn gì nữa.

- Và nếu tôi là người ít tuổi hơn ông mà cũng còn biết nghĩ đến tương lai... Không thể chối cãi gì nữa, chiến tranh tất nhiên sắp kết thúc. Chúng ta chưa biết nó sẽ kết thúc như thế nào...

- Ông Hen-rích, chúng ta đã giao hẹn là sẽ thành thật. Đừng rào trước đón sau nữa. ông và tôi đều biết tổng rằng chúng ta đang lỡ to trong cuộc chém giết này. Và thứ vũ khí tối tân kia đối với chúng ta chẳng khác gì vòng hoa xa xỉ mà tôi đã đặt lên nấm mồ tên Mi-le xấu số.

- Được! Cứ cho là chúng ta sẽ thua to, sự thực thì tôi vẫn chưa mất hết hy vọng vào chiến thắng. Nhưng chả cần tranh cãi cho mệt sức. Thế thì ông định làm gì nào? Không một đồng xu dính túi, nợ như chúa chõm, tất cả tài sản là một chiếc roi gân bò và hình như còn hai cái ống nghe điện báo thì phải.

- Ông còn quên mất chiếc ống tiêm và một đồng vỏ chai rượu vang - Cu-bít cười chua chát.

- Hơn nữa ông chỉ là dân trí thức nửa mùa. Chưa học xong đã bỏ trường, sắp trở thành mục sư lại nhảy sang nghề tình báo... Tôi nói thật: Tiền đồ của ông như đám sương mù vậy.

- Còn ông thì chúa hay an ủi người khác. Thế là ông định...

- Nhưng tôi và ông đâu phải là hai tiểu thư mà là cánh mày râu!- Hen-rích nói rất chân thành - Tôi không có ý an ủi ông đâu.

- Vậy ông định khuyên tôi làm gì trong tình cảnh này? Tôi có thể làm gì? Làm gì được?

- Cưới vợ!

Cu-bít lăn ra cười sặc sụa:

- C-ư-ớ-i v-ợ à? Tôi cưới vợ? Một thằng chỉ cần đánh đổi tất cả chức vị thánh thần để lấy hai ống moóc-phin? Vâng, tôi cưới vợ làm cái cóc khô gì, nếu tôi...

Cu-bít càng cười to hơn.

- Tôi không nói là ông cần vợ - Hen-rích ngắt lời Cu-bít - Nhưng ông

cần của hồi môn!

Hình như bị sặc nên Cu-bít im lặng. Không phải hấn sững sốt vì ý kiến của Hen-rích mà vì chợt nhớ ra rằng từ trước đến nay sao hấn không nghĩ ra cái lối thoát quá giản đơn ấy.

- Ông cũng đẹp trai đấy chứ. Tầm vóc đường bệ, nét mặt dễ yêu, cặp mắt đen nồng nàn khiến đàn bà rất thích nhé.

Cu-bít vội đứng dậy, bước đến trước gương và đứng ngắm nghía hình dáng mình một lát, có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, hấn mới biết đánh giá cái mã bề ngoài như là một món hàng bán được.

- Ông Cu-bít, tôi nói cho ông biết là với bộ mặt sáng sủa và bộ óc thông minh ấy ông có thể đảm bảo cho mình một tương lai rất tốt đẹp.

- May mà tôi chưa đem những thứ đó đi cầm! Nhưng làm thế nào để thực hiện bản kế hoạch bất hủ của ông ở cái xá Cát- sten La Phong heo hút này? Ngoài ả hầu phòng của ông và bà nữ Bá tước tôi đểch thấy ả nào sạch nước cả!

- Tại ông không tìm đấy thôi. Này, hôm qua tôi ăn cơm đằng nhà lão kỹ sư, lão có mỗi một cô con gái, và...

- Người địa phương à? Nhưng ông cũng thừa biết là sĩ quan Giét-ta-pô chỉ được phép lấy người có quốc tịch Đức thôi cơ mà!

- Rất biết. Tuy vậy bố cô ta trước đã làm việc ở Đức khá lâu và đã nhập quốc tịch nước ta. Lão là kỹ sư nổi danh cho nên chắc hấn không đến nỗi xơ xác.

- Còn bản thân cô bé... thì thế nào?

- Với mắt tôi thì hơi mảnh một chút. Nhưng sau khi đẻ con so thì, như người thường nói: gái một con trông mơn con mắt, sẽ vừa...

- Phì-ì!- Cu-bít nhăn mặt ra ý khinh bỉ - Đừng nói đến chuyện con cái, chuyện nhếch nhác ấy với tôi làm gì, tôi chả bao giờ có của nợ ấy đâu.

- Điều đó không phải chỉ tùy ở mình ông thôi. Thế nào, đồng ý chứ?

- Ông hỏi tựa hồ như chỉ cần tôi bằng lòng là đủ.

- Muốn cho nàng bằng lòng nữa thì ông phải đóng vai tình nhân trong một thời gian. Nay một bó hoa, mai một món quà và v.v...

- Nhưng tiền? Đào đâu ra tiền?

- Nếu tôi thấy chắc chắn rằng cá sẽ cắn câu, thì không bao giờ tôi tiếc tiền với ông cả. Tôi xin vui lòng cho hãng buôn Cu-bít - Lê-rô vay với điều kiện hai bên cùng có lợi.

- Thế thì xin ông đưa ngay đây ba chục mác. Tôi sẽ đi uống rượu mừng và mơ tưởng đến cái cảnh vui thú gia đình.

Lần này Hen-rích cho Cu-bít vay với một thái độ vui vẻ khác thường.

Cu-bít quá bồi hồi trước ý kiến đột ngột của Hen-rích đến nỗi hăn chẳng nghi ngờ rằng Hen-rích suy tính cho tương lai của mình chứ không phải của Cu-bít.

Lu-y-da thì rất vui mừng khi nghe Hen-rích kể lại buổi trò chuyện tri kỷ cùng Cu-bít. Dự định kiếm chồng cho Sô-phi-a Lê-rô, con gái của kỹ sư Lê-rô, chính là do Lu-y-da đề ra.

Hôm qua, ả và Hen-rích đã được Sten-ghen mời đến nhà kỹ sư ăn cơm và ả đã làm quen với Sô-phi-a . Trước kia Lu-y-da đoán rằng chắc có nguyên nhân gì bí ẩn khiến Nam tước Sten-ghen tỏ vẻ lãnh đạm với mình. Bây giờ sau khi thấy mặt cô gái ấy, ả đã hoàn toàn tin chắc vào điều dự đoán của mình. Nguyên nhân sự do dự và thiếu dứt khoát của Sten-ghen là Sô-phi-a. Nếu đem so với nữ bá tước thì cô nàng vừa trẻ lại vừa giàu hơn.

Sô-phi-a mới có hăm ba mùa xuân trên mái tóc. Thoạt nhìn qua, Lu-y-da cảm thấy như là đã gặp khuôn mặt tròn trịa có chiếc mũi nhọn này ở nơi nào rồi, nét mặt ngời sáng dưới ánh mắt xanh dịu và nụ cười niềm nở trên cặp môi hồng. Tựa hồ muốn phô trương cái tuổi xuân mơn mớn khỏe mạnh nên đôi môi luôn hé mở để lộ ra hàm răng trắng bóng đều đặn.

Nữ bá tước thử soát qua nét mặt từng người quen và chợt nhớ ra mấy trang ảnh ở cuối tờ họa báo. Đúng quá rồi! ả thường thấy những khuôn mặt hao hao như thế này trong các bức tranh quảng cáo hô hào những cặp vợ chồng son cơ khí hóa sinh hoạt trong gia đình: thiếu phụ này đang cầm máy hút bụi... thiếu phụ kia đang đứng cạnh máy giặt... "Sàn nhà quý ngài bao giờ cũng sáng như gương?... "Hãy mua máy chùi sàn của cửa hàng chúng tôi..."

Lu-y-da cắn môi, cố giấu nụ cười chế giễu nhỏ nhen... nhưng lòng ả vẫn chưa yên. Thực ra nét mặt của Sô-phi-a có vẻ tầm thường nhưng nó đượm màu sắc thanh xuân và tính chất phúc hậu đặc biệt. Cô ta có thể quyến rũ kẻ nào đã từng sống qua thời thanh niên sôi nổi, nay muốn tìm hạnh phúc gia đình êm ấm.

Sô-phi-a cũng đang mong ước cảnh chồng con vui thú và cô ta không giấu giếm điều đó. Với bản tính thật thà giản dị, cô thú thực rằng cô đã định dùng những báo chí chuyên đăng chuyện hôn nhân để kiếm chồng. Rồi khi Lu-y-da chế nhạo ý định ấy thì Sô-phi-a hết sức hăng hái bảo vệ quan điểm

của mình và Nam tước Sten-ghen đã ủng hộ thêm khiến cô ta càng tranh luận kịch liệt hơn.

- Đối với những người con gái ngồi trong đáy giếng như tôi thì biết làm thế nào? Đợi một ông hoàng nào lạc bước qua đây chẳng? Đó chỉ là chuyện cổ tích chứ đời nào có thực. Tôi đã hăm ba rồi đấy... còn đợi đến bao giờ nữa? Nếu chúng ta tình cờ quen biết một người đàn ông trong rạp hát hay trong phòng khách nhà ai rồi kết hôn với người ấy thì thiên hạ cho là thiếu đoan chính. Nếu chúng ta tìm hiểu nhau bằng cách đăng báo thì bị coi là thế nào ấy. Nhưng chả ai bắt tôi phải lập tức lấy ngay cái người đầu tiên tán thành lời đăng báo của tôi. Tôi có quyền lựa chọn chứ. Và tôi bao giờ cũng nói một cách thật thà và đứng đắn rằng: Vâng, tôi muốn lấy chồng! Còn kẻ khác thì lại che giấu nỗi lòng của mình mà cứ ngấm ngấm lơng giai, câu chồng.

Lu-y-da đỏ bừng mặt coi đó là lời nói cạnh khoe. Nhưng đôi mắt của Sô-phi-a vẫn giữ vẻ chất phác hồn nhiên khiến ả yên tâm. "Con bé này thộn lắm, chả đoán ra đâu".

Hen-rích tiếc rằng kỹ sư Lê-rô lại vắng nhà. Nhưng bữa ăn rất vui vẻ, thoải mái, thậm chí Sten-ghen vốn tính trầm lặng, thế mà gần cuối bữa cơm, cũng hoạt bát hẳn lên và chịu bắt chuyện.

Việc Sten-ghen khen tài nấu nướng và ủng hộ ý kiến của Sô-phi-a trong khi tranh luận làm cho nữ bá tước đâm lo.

- Ông nên tìm cho cô em một tấm chồng trong đám sĩ quan quen biết. Nó cũng khá đấy chứ và theo lời Nam tước Sten-ghen thì cũng chẳng nghèo đâu - Khi trở về nhà, nữ bá tước bàn cùng Hen-rích bằng thái độ nghiêm trang.

Do đó mà Hen-rích mới nảy ra ý định dạm vợ cho Cu-bít.

- Nếu ông thực hiện được kế hoạch này thì tôi sẽ phong cho ông chức gia trưởng - nữ bá tước cố lấy điệu duyên dáng thủ thi với Hen-rích.

- Tôi sợ là Sten-ghen không chuẩn y cho tôi làm chức ấy.

- Phải làm cho anh ta hiểu rằng anh là một bộ phận gắn liền với khoản hồi môn của tôi...

- Nam tước vẫn giữ rịt lấy cái quan điểm cổ lỗ về hôn nhân và gia đình.

- Vậy nên ông phải giúp tôi cải tạo anh chàng mới được. Sten-ghen cứ trông vào cái con ranh tiểu tư sản ấy nên hỏng cả "gu" đi. Con bé ấy hợp với Cu-bít lắm. Sô-phi-a sẽ làm cho hắn trở lại nếp sống bình thường. Ngay sáng mai tôi sẽ sang chỗ Sô- phi-a bảo nó mời Cu-bít đến chơi, thế rồi tôi lại bịa ra với hắn rằng tuy chưa thấy mặt mà cô nàng đã cảm hắn.

Hôm sau nữ bá tước sửa soạn xong xuôi rồi ghé qua phòng Hen-rích.

- Hôm nay cho ông nghỉ. Tôi bận nói chuyện tâm tình chị em với Sô-phi-a cho nên không cần đến ông.

- Hình như bà hơi hấp tấp quá thì phải?- Hen-rích hỏi.

- Tôi có thói quen là không hoãn lại ngày mai những việc nào có thể làm ngày hôm nay. Nam tước ạ, tôi tin rằng người yêu của ông đã phạm sai lầm không cứu chữa được, vì nàng không đòi cưới ngay sau khi đính hôn. Tôi đã bắt đầu nghi ngờ lòng chung thủy của ông rồi đấy.

- Bà nghĩ xấu cho tôi thế cơ à?

- Trái lại, rất tốt. Tôi đã học thuộc câu châm ngôn bất hủ này của một nhà văn. "Sự bất di bất dịch là dấu hiệu của sự thiên cận". Ông hãy thay chữ

"bất di bất dịch" bằng chữ "lòng chung thủy". Tôi dám chắc là ông sẽ tìm được một cô gái Ý mắt màu hạt dẻ và Lô-ra chỉ còn ngồi ôm lấy chiếc nhẫn cưới ông tặng... À, mà tại sao ông không đeo nhẫn nhỉ?

- Tôi quăng đầu dưới đáy va li ấy...

- Khốn nạn cho con bé Lô-ra!- Nữ bá tước cười ngặt nghẽo.

Có tiếng chân đi vào hành lang, tiếp đến tiếng gõ cửa, rồi Ma-ti-ni vui vẻ bước vào phòng. Thoáng thấy Lu-y-da, anh hơi luống cuống.

- Xin lỗi, tôi đã gõ cửa, nhưng... - anh lúng túng xin lỗi.

Nữ bá tước lạnh lùng gật đầu chào và đi ra.

- Đâm ra rầy rà, tở vào đây đột ngột thật. Có lẽ ả bực mình?

- Chính những lời xin lỗi của cậu đã làm cho tình thế trở nên khó xử và khiến ả tự ái... Nhưng mặc xác ả! Tốt hơn cậu hãy nói cho tớ nghe có việc gì vậy? Trông cậu tươi quá!

- Thế à? Kết quả rất tốt đẹp: đã lập biên bản xác nhận là Men-ta-rốt-si đã chết và bác sĩ trưởng phòng mổ đã ký. Nhưng thực ra lúc này thì Men-ta-rốt-si đang tung hoành trong núi.

Hen-rích huýt sáo.

- Việc xảy ra như thế nào? Bao giờ vậy?

- Mờ sáng hôm nay anh ta đã trốn thoát. Hơi sớm hơn lời cậu dặn một chút, nhưng tớ phải lợi dụng dịp tốt: lúc ấy bác sĩ phẫu thuật đang bận mổ nhiều người cho nên hẳn cứ ký vong mạng mà chả để ý xem kỹ nội dung

biên bản... Nhưng cậu làm sao thế? Không bằng lòng à?

- Tệ nhất là cậu đã thả ngay Men-ta-rốt-si về với du kích!

- Thế thì cậu đưa anh ta ra khỏi sở SS làm gì? Để thả về chứ gì nữa?

- Tớ đã bảo là bao giờ tớ cho phép mới được thả Men-ta- rốt-si!

- Thế thì khác cái gì? Thật là đánh bùn sang ao...

- Nhưng ngày mai, tên nội gián đã một lần cung khai Men-ta-rốt-si, tất nhiên sẽ báo cho Lem-ke biết tin Men-ta- rốt-si đã trốn về rừng và vẫn sống, vẫn lành lặn! Lem-ke sẽ thẩm tra, sẽ tìm ra tờ biên bản nói về cái chết của Men-ta- rốt-si trong khi mổ...

-Trời đất, tớ hành động dại rồi! - Ma-ti-ni tái mặt - Ngốc ơ là ngốc!

Hen-rích bực dọc nện gót quanh phòng, Ma-ti-ni thì ngồi thẫn thờ trên đi-văng, hai tay ôm đầu, mắt nhìn trừng trừng xuống sàn nhà.

- Nào, nói cho thật chính xác là cậu đã thả Men-ta-rốt-si ra lúc mấy giờ?

- 6 giờ sáng. Tớ cho anh ấy một bộ quần áo thường dân, một ít tiền và súng lục...

- Cậu có biết là anh ta đi đâu không?

- Không!

- Không hẹn gặp nhau nữa à?

- Cũng không. Anh ấy bắt tay tớ... hai đứa còn hôn nhau nữa cơ mà,

nhưng chẳng nói với nhau câu nào hết.

Hen-rích lại đi lui tới quanh phòng, vừa đi vừa nói nhát gừng.

- Tình thế này sẽ gay go hơn cậu tưởng tượng nhiều. Giấy báo tử đã nộp cho Lem-ke, mà người thì vẫn còn sống. Cu-bít sẽ khai rằng chúng mình thuyết phục hãn giao phạm nhân sang bệnh viện. Tớ, cậu và Lút! Lem-ke sẽ kết luận ra sao! Sẽ kết luận rằng có một tổ chức ngấm ngấm tiếp tay cho du kích. Vì chúng ta những ba người.

- Tớ xin đến chỗ Lem-ke và nhận hết tội một mình. Tớ sẽ nói rằng vì vô ý nên để Men-ta-rốt-si trốn thoát và tớ muốn trốn tránh trách nhiệm để cứu lấy thân...

- Đừng nói nhảm! Đã chờ được tới lúc chiến tranh sắp kết liễu mà còn chịu chết vì sự sơ suất của bản thân sao! Thử nghĩ mưu kế gì chứ! Phải nghĩ cho ra! Không có trường hợp nào là không có lối thoát cả.

- Tớ đã giới thiệu Men-ta-rốt-si với cậu. Đó là lối thoát duy nhất hiện nay của chúng ta.

- Đã bao giờ cậu thấy một con vật bị giồng rắn độc dùng mắt thôi miên và tự dẫn xác đến trước miệng rắn chưa? Lối thoát của cậu cũng hãy gượng, để tớ nghĩ một lát xem sao... À... Cậu hãy chạy ngay tới chỗ Lút và báo cho cậu ấy biết mọi việc, trong lúc ấy thì tớ sẽ cân nhắc lại một điều... Có lẽ nó sẽ là lối thoát của chúng mình đấy! Nhưng cậu phải hứa rằng nhất cử nhất động đều phải bàn bạc trước với tớ đã!

- Xin hứa!

- Tớ sẽ gọi đây nói cho Lút. Lúc này tớ không muốn phí thời gian vô ích, càng quyết định nhanh càng tốt.

Ma-ti-ni đứng dậy và bước về phía cửa, nhưng đến ngưỡng cửa chợt dừng lại, quay nhìn Hen-rích ra ý buồn bã.

- Tớ rất mến cậu và Lút mà nay bỗng dưng vì tớ...

- Nếu thế thì chỉ có tớ là chịu tội tất cả. Tớ vạch kế hoạch chưa được chu đáo, tỉ mỉ, chưa bàn bạc với Men-ta-rốt-si vì nghĩ rằng còn kịp chán, thành thử mỗi nên nông nổi này... và lại, để mai kia hãy nói đến chuyện xin lỗi lẫn nhau. Còn bây giờ thì cậu cứ đi đi đã!

Ma-ti-ni ngao ngán xua tay rồi đi ra.

Ngồi lại một mình, Hen-rích mới có thể bình tĩnh suy tính kế hoạch đã thoáng hiện ra trong óc anh lúc nói chuyện với Ma-ti-ni.

Phải, hình như đây là giải pháp độc nhất! Và cần phải hành động gấp rút! Bây giờ thời gian là yếu tố quyết định kết quả của công việc. Chắc hẳn anh không đoán nhầm... Ngộ nhớ ra nhầm thì sao? Lúc ấy đành xoay cách khác vậy. Càng nhanh càng tốt. Muốn thẩm tra tất cả thì phải...

Hen-rích bấm chuông điện gọi Cuốc.

- Gọi Li-đa tới và cậu phải gác không cho ai vào đây trong lúc chúng tôi nói chuyện. Cả cậu nữa cũng không được vào!

Cuốc nhìn Hen-rích có vẻ lo ngại và dò xét nhưng chợt thấy Hen-rích đang cáu nên không dám hỏi câu nào mà chỉ lặng lẽ lui ra. Chưa được một phút, Li-đa đã tới.

- Ông gọi em ạ? Em xin nghe ông! - Giọng nói của cô ta vui vẻ, niềm nở như mọi bận, thậm chí quá điểm tỉnh đối với bản tính nhanh nhẩu xốc nổi

của mình.

- Mời cô ngồi xuống, câu chuyện của chúng ta khá dài đấy - Hen-rích kéo ghế mời - Cô có đoán được là tôi định nói chuyện gì không?

- Thưa ông, không ạ! Nhưng chắc rằng em không làm ông phật ý điều gì - Li-đa thông thả hạ hai hàng mi xuống, cố giấu ánh mắt thoáng đượm vẻ lo âu.

- Nghe Cuốc nói là cô sắp kết hôn với cậu ấy!

Má Li-đa ửng đỏ.

- Chúng em đã hẹn nhau đợi đến khi hết chiến tranh...

- Cô yêu Cuốc lắm à?

- Khi người con gái đã nhận lời...

- Thế cậu ấy cũng yêu cô chứ?

- Yêu lắm ạ! - Li-đa trả lời ngay chẳng cần suy nghĩ.

- Thế thì tôi lấy làm tiếc rằng cơ sự đã đâm ra thế này. Tôi ăn ở tốt với Cuốc và vẫn mong cho cậu ta được sung sướng, nhưng...

- Ông muôn nói là anh ấy không được phép lấy con gái Ý phải không ạ? - Li-đa đánh đá hỏi.

- Tôi muốn nói là cô cậu chả bao giờ lấy được nhau đâu! Chả bao giờ! Và không phải vì có kẻ nào ngăn cản, mà bởi vì... - Hen-rích ngừng lại thờ

nhẹ và vừa nói tiếp vừa cân nhắc từng chữ - bởi vì ngay sau đây tôi bắt buộc phải bắt cô và mang đi hỏi cung!

Li-đa rùng mình tựa hồ bất thành linh bị quất một ngọn roi da vào mặt. Trong đôi mắt huyền thoáng ánh lên tia lửa căm hờn.

- Ông không có căn cứ gì để làm như vậy. Tất thấy đồ đạc của ông chắc là vẫn nguyên vẹn. Tôi đã hầu hạ nữ bá tước hơn một năm nay mà chưa bao giờ trong nhà trong cửa bị mất mát thứ gì lật vật hết.

- Đừng giả vờ nữa! Cô có biết tôi định nói gì không?

- Tôi chỉ biết là tôi không phạm tội gì sất!

- Cô sẽ chứng minh điều đó tại phòng hỏi cung của sở Giết-ta-pô!

- Thế này chưa phải là hỏi cung hay sao?

Trong ánh mắt thiếu nữ lộ rõ vẻ khinh bỉ đến nỗi khiến Hen-rích vô tình cũng đăm ra lúng túng:

- Tôi không phải là sĩ quan Giết-ta-pô và dự thẩm tòa án... - anh nói như để thanh minh - Tôi chỉ muốn kiểm tra xem cô có phạm phải những tội mà người ta tố giác không. Để biết cách xử trí với cô.

- Và bây giờ ông cần phải xác định xem tôi có tội hay không chứ gì? - Giọng Li-đa run lên vì căm phẫn.

- Tòa án sẽ xác định điều này...

- Tòa án à? Tòa án nào?

- Tòa án nào có trách nhiệm xét xử cô và Men-ta-rôt-si, nếu như hẳn

trốn thoát..!.

- Đã trốn thoát rồi ư?!

Nếu quả nữ thần hạnh phúc có một bộ mặt thực, thì chắc cũng giông nét mặt của Li-đa lúc ấy.

- Cô biết hẳn ra sao?

- Đó là bố tôi!

- Vậy té ra cô đã báo trước cho bố cô biết tin chúng tôi đi điều đình hôm nọ chứ gì? Và cô đã đọc lá thư mà Cuốc đã sơ suất đưa cho cô phải không?...

- Cuốc không dính dáng gì vào đây hết!

- Sở Giết-ta-pô sẽ điều tra việc đó.

- Thế mà anh ấy cứ cầu nguyện cho ông, anh ấy nói với tôi là...

- Tôi không quan tâm đến lời nói của kẻ đồng loã với cô...

- Không. Cuốc chả biết việc gì cả!

- Chính tay cô đã mở cửa lâu đài cho bố cô cùng bọn du kích lên vào đây bắt cóc bá tước, đại tá Phun và thiếu tá Sten-ghen chứ gì?

Li-đa nhảy phắt dậy và đứng ưỡn ngực trước mặt Hen-rích. Dáng điệu cô ta đã mất hết vẻ sợ sệt và tỏ ra niềm kiêu hãnh, sự khinh bỉ, lòng căm thù và giận dữ. Li-đa đã quên khuấy mất sự nguy hiểm đang đe dọa mình, sẵn sàng đương đầu với đối thủ mạnh hơn mình.

- Nhờ thế tôi mới cứu sống được 50 mạng người vô tội! Nếu không thì quân lính các ông đã bắn chết họ rồi! Cứ bắt tôi đi, muốn làm gì tôi thì làm! Khi bố tôi đã trốn thoát thì nhất định sẽ báo thù cho tôi.

- Bố cô đã sa lưới một lần thì thế nào cũng bị tóm cổ lần thứ hai. Mỗi một bước chân của Men-ta-rốt-si đều bị điệp viên của sở Giết-ta-pô nắm ngay trong hàng ngũ du kích theo sát.

- Nói láo! Đội du kích Ga-ri-ban-đi không hề có kẻ phản bội!

- Ngây thơ thật! sở mật thám nắm vững từng hành động của đội du kích Ga-ri-ban-đi.

- Đừng tung tin vịt để gieo hoang mang!

- Và hôm nay khi bố cô ngồi huỳnh hoang kể lại chuyện vượt ngục của mình thì điệp viên của chúng tôi sẽ chăm chú theo dõi bằng đôi mắt có cặp lông mày chổi xể để rồi ngay sau đó...

- Giời đất ơi, sao lại chuyện lông mày ở đây? Tôi... tôi chả hiểu gì cả...

- Sao lại nói tới lông mày à? Thuận mồm thì nói thôi. Chả là lần đầu tiên trong đời tôi mới trông thấy cặp lông mày rậm mà dày như chiếc chổi xể và tôi đã phải ngây người ra khi trông thấy nó đấy.

- Không có lẽ!

- Cô không tin là có những cặp lông mày rậm như thế hay sao? Nhưng rồi cô sẽ được trông thấy tận mắt! Người ấy vẫn lui tới sở Giết-ta-pô luôn, sở mật thám sẽ cho gọi người ấy tới để đối chứng ngay bây giờ.

Từ nãy đến giờ, lần đầu tiên nét mặt Li-đa thoáng vẻ khiếp sợ. Da cô bé tái nhợt, hai mắt nhìn Hen-rích như van lơn.

- Ông bịa đặt ra chuyện lông mày đấy chứ... làm gì có như thế... Ông cố nói ra để... - Cô ta lão đảo vịn vào mép bàn tay quờ quạng phía sau và gần như ngã vật xuống chiếc ghế.

Hen-rích bỗng cảm thấy ái ngại quá, không nén được nữa.

- Li-đa - anh dịu dàng nắm chặt lấy tay cô bé - Cô hãy lắng nghe tôi nói. Tên điệp viên Giét-ta-pô tức là người du kích lông mày chổi xể đã cung khai bố cô. Tôi không biết tên họ hẳn nhưng tôi còn nhớ rất rõ hình dạng của hẳn. Hẳn chính là người đại diện thứ hai của du kích trong cuộc trao trả con tin.

- Chú Vích-to!- Li-đa rên rỉ.

- Phải lập tức báo ngay cho đội trưởng đội du kích và bố cô biết. Nhưng cấm không được lộ ra tí gì cho người khác biết đấy. Cô hiểu không nào? Có nghe tôi nói gì không?

- Tôi xin đi ngay và... - bỗng nhiên cô ta im bật, có ý sợ bị lừa vào cạm bẫy, sợ người ta ta thả cho đi để theo dõi xem đi đâu và sau đó...

- Tôi biết là cô sợ... Nhưng tôi không còn thời giờ để làm cho cô tin đâu. Phải nhanh lên mới được vì sự nguy hiểm không những chỉ đe dọa bố cô mà còn đe dọa cả người đã cứu cô là bác sĩ Ma-ti-ni...

- Tôi tin ông... Tôi xin đi!- Li-đa tiến về phía cửa.

- Hãy khoan! Bao giờ thì tôi biết kết quả việc cô báo tin cho du kích?

- Rất chóng thôi.

- Được, tôi sẽ đợi. Chỉ mong rằng cô đừng nói cho Cuốc biết về câu chuyện giữa chúng ta. Cậu ta tốt đấy nhưng chưa quen hoạt động bí mật, hơn nữa lập trường chính trị còn non lắm.

Li-đa chạy vụt ra ngoài.

Sau đó Hen-rích mới hiểu là tấn tuồng vừa qua và nói chung tất cả mọi sự việc ngày hôm nay đã làm anh kiệt sức. Từ ngày Lem-ke đến nhậm chức anh càng phải đặc biệt thận trọng, khôn ngoan, tập trung tư tưởng hơn. Cố nhiên Lem-ke đến đây cũng là do bàn tay của Béc-gôn và có lẽ cũng đáng trách nhiệm giám sát anh như Mi-le.

Hen-rích đọc lại lần nữa lá thư của Béc-gôn mà anh vừa nhận được hôm qua, nói đúng là đọc những dòng chữ liên quan tới tên chánh mật thám SS mới "Con đã gặp Lem-ke chưa? Theo ba thì ông ta không phải là người bạn xấu đâu. Con cần phải kết bạn với ông ấy... Khi biết tin con ở Cát-sten La Phong, Lem-ke tỏ vẻ rất bằng lòng".

Rất bằng lòng! Thế mà từ mấy lâu nay hăn chẳng thèm đến thăm anh! Mặc, Hen-rích chả đời nào chịu đến thăm hăn trước! Phải làm thế nào để bắt Lem-ke phải khúm núm cúi đầu trước mặt mình. Sức nhớ tới lần Lem-ke hỏi cung anh ở Bông-vin. Hen-rích chột mím cười. Đạo ấy anh đã nhờ trực giác mà xác định được thái độ với tên Giét-ta-pô vênh váo này. Mà y xác láo với tao một thì tao xác láo với mày mười, mày kiêu căng một thì tao kiêu căng gấp mười, vỏ quýt dày đã có móng tay nhọn!

Trung tướng E-véc đang đi công tác vắng nên hôm nay chả cần tới phòng tham mưu. Tuy vậy anh chàng Lút đáng thương chắc đang bồn chồn lắm. Ma-ti-ni cũng thế. Phải gọi đây nói để bảo họ yên trí. Nhưng anh sẽ nói gì đây? Nếu Li-đa chưa kịp báo tin cho du kích? Cô ta đã hứa sẽ về nhanh. Có thể là họ có trạm liên lạc ngay trong thành phố. Chỉ còn một cách là chịu

khó đợi!

Giây phút đợi chờ sao mà kéo dài đến nóng ruột nóng gan! Hen-rích không muốn hỏi Cuốc xem Li-đa về chưa. Chắc rằng chưa! Cuốc cũng đang đứng ngồi không yên, đặng đâu là đổ đấy, đến nỗi quên khuấy cả việc bày bàn dọn bữa trưa. Hen-rích chăm chú lật từng trang của cuốn sách dạy câu cá và làm bộ như không để ý đến câu gọi chuyện của Cuốc.

Khi trời tối, Hen-rích không chịu được nữa phải gọi điện thoại cho Lút: "Ừ, ổn cả, cứ việc ngủ yên, sáng mai tớ sẽ kể cho nghe hết mọi việc".

Lu-y-da đi dạo đã về từ lâu. Ắ đang chơi dương cầm. Bản hành khúc hùng tráng vang dội trong những căn phòng trống trải của tòa lâu đài. Nữ bá tước tỏ vẻ vô cùng phấn khởi. Phải ghé sang phòng ả hỏi xem câu chuyện Sô-phi-a đã đi đến đâu rồi.

Suốt buổi tối, Hen-rích ngồi tán gẫu với Lu-y-da, Sten-ghen và bá tước Ra-mô-ni. Không thấy mặt Li-đa đâu cả. Nữ bá tước đành tự pha trà lấy.

- Anh thử tưởng tượng xem, con sen của tôi bỗng dưng biến đâu mất, chắc là người nhà ốm hay sao ấy nên nó đã xin phép bá tước đi cả ngày - Lu-y-da phàn nàn.

Thế là Li-đa chưa về. Vậy thì phải đến sáng hôm sau cô ta mới về được, vì chín giờ tối đã bắt đầu giới nghiêm rồi. Hen-rích đành quay về phòng mình đi ngủ.

Lu-y-da không ngờ lời giữ Hen-rích lại. Nhưng khi anh bước tới gần thì ả vội thì thầm:

- Chủ nhật này tôi, ông và bạn của ông sẽ ăn cơm trưa ở nhà Lê-rô!

Suốt ngày, Hen-rích đã bị quá căng thẳng, mệt rã rời cho nên rất mong chờ giấc ngủ. Anh cứ tưởng hễ đặt lưng xuống là ngủ thiếp đi cho đến sáng. Nhưng vừa nằm lăn ra giường thì nỗi lo âu ở đâu lại kéo tới giày vò anh thêm.

Trong vụ Men-ta-rốt-si này, Hen-rích một lần nữa lại xử sự quá nông nổi. Thực ra thì cũng cần bắt liên lạc với du kích đấy. Nhưng phải đợi đến dịp khác thuận tiện hơn. Chả nhẽ cứ để cho tên chỉ điểm lông mày chổi xể ấy ngang nhiên hoành hành, tác quái, tha hồ cung khai những người chính trực sao? Nhưng đôi khi vẫn phải nén lòng mình lại, bắt nó đừng lên tiếng. Phải chăng anh có thể cứu hết những người sắp rơi vào nanh vuốt bọn đao phủ? Anh được lệnh phải giữ mình. Từ nay chỉ được nhớ đến điều đó cho tới khi lấy xong các tài liệu cần thiết. Liệu anh có lấy nổi không? Anh đã tạo ra khả năng gì để đạt được mục đích của mình? Chỉ mới tìm ra độc một kỹ sư Lê-rô này!

Cặp mắt của Hen-rích dừng lại trên tấm bản đồ châu Âu. Dưới ánh sáng của ngọn đèn con chỉ trông thấy lờ mờ hàng cờ nhỏ đánh dấu phòng tuyến mặt trận phía Đông. Hen-rích đã thuộc lòng bản đồ ấy. Thậm chí nếu nhắm hai mắt lại anh vẫn có thể vẽ ra trong óc mọi chi tiết của bản đồ. Mặt trận chuyển về phía Tây nhanh quá! Nó đã lùi tới sát biên giới, nơi nó đã xuất phát từ năm 1941. Tựa hồ như đã lâu lắm rồi. Chả nhẽ mới gần ba năm thôi à? Phải ba năm không nhỉ? Mỗi năm như dài bằng hàng chục năm vậy.

Hen-rích ôn lại sự việc những ngày đầu chiến tranh, anh đã chạy sang trá hàng địch như thế nào, anh đã làm gì từ bấy đến nay. Nếu anh không được sống tới ngày hết chiến tranh, thì anh vẫn có thể yên giấc ngàn năm với niềm tự hào trong trắng... Thật đáng buồn nếu phải chết bây giờ, khi giờ phút kết thúc đã gần kề! Và không được nhìn thấy Tổ quốc! Đồng bào anh đang sông bên đất nước có hiểu rằng dù họ gian khổ thế nào đi nữa nhưng họ vẫn được vinh dự quây quần với những người thân yêu hay không?

Ki-ép thoát ách chiếm đóng đã gần nửa năm nay. Bây giờ ở đó đang độ

mùa xuân. Các dòng SUỐI rừng bắt đầu róc rách chảy. Ít lâu nữa sông Đni-ép sẽ tan băng. Đứng trên đỉnh núi Vơ-la-đi-mia cũng như trên hai bờ dốc đứng thành vại có thể nhìn bao quát cả triển sông mênh mông, dào dạt nước mùa xuân. Đài phát thanh báo tin rằng Ki-ép bị tàn phá nặng. Có lẽ ngôi nhà xinh xắn bên dốc Bô-rít cũng chẳng còn nữa.

Hen-rích ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Anh nằm mơ thấy mình bơi qua sông Đni-ép, dòng nước chảy xiết chực cuốn phăng anh đi. Nhưng anh cố vật lộn với nó, mang hết sức lực ra để nhoai gần về phía dải cát vàng ven bờ sông.

Lúc sự tỉnh Hen-rích vẫn lóa mắt vì cái sắc vàng rực rỡ ấy. Một luồng ánh nắng rọi qua phòng, chiếu thẳng vào mặt anh... Ở phòng bên Cuốc đang sửa soạn bữa ăn sáng. Nghe tiếng Hen-rích dậy mặc quần áo, gã nhè nhẹ gõ cửa.

- Thưa Thượng úy, ông đi xe hay đi bộ ạ? - Giọng Cuốc ra ý vui vẻ, còn nét mặt thì sáng ngời như buổi sáng đầu xuân đó.

Đúng, Li-đa đã về!

Hen-rích cảm thấy trước là mọi việc đều tốt đẹp. Một niềm vui sướng tràn ngập cả tâm hồn anh.

- Li-đa có bảo cậu nói gì với tớ không?

- Cô ấy nhờ cảm ơn ông Ma-ti-ni về môn thuốc công hiệu mà ông ta đã cho. Li-đa đã đến đây hai bận nhưng không đợi ông ngủ dậy được vì nữ bá tước sai cô ta đi đâu ấy.

Hen-rích ăn lót dạ qua loa rồi tắt tả đi ra thành phố. Mùa xuân đã tới! Mặt trời tỏa nắng ấm. Làn gió lành lạnh mơn man trên má. Phải chăng má

anh ửng đỏ không phải vì ánh nắng mà vì niềm vui sướng rạo rức? Anh nóng lòng muốn chóng gặp Lút và Ma-ti-ni để đem tin vui đến cho họ.

Hen-rích bước nhanh hơn. Một bọn lính đứng túm tụm trước cổng sở SS Qua hàng rào nhìn vào trong sân cũng thấy vô khối lính. Có việc gì vậy? Lem-ke định duyệt lại bầy lâu la của hăn hay sao? Kìa, bóng dáng cao lênh khênh của hăn đang thấp thoáng đằng cuối sân. Cảnh hăn là Cu-bít. Nên quay đi cho hăn khỏi trông thấy. Giả vờ làm ra vẻ bận rộn và bước nhanh qua, tựa hồ như đi đến phòng tham mưu có việc vội.

Khi Hen-rích đi qua, sau lưng anh chợt vang lên tiếng ửng lộp cộp.

- Thừa Thượng úy!

Hen-rích miễn cưỡng dừng lại. Một tên thượng sĩ chạy về phía anh.

- Ông Lem-ke mời ông ghé vào chỗ ông ấy!

- Anh nói hộ là tôi rất bận cho nên tiếc rằng không thể nhận lời mời của ông ta ngay bây giờ được nhé!

Trong phòng của Lút cửa sổ mở toang. Thế nghĩa là anh ta có nhà. Hen-rích bước nhanh lên tầng gác hai.

- Cậu có biết việc gì xảy ra đêm qua không? - Lút không chào mà hỏi ngay.

- Tớ biết cóc gì đâu!

- Sáng nay trong công viên phía sau trụ sở SS đã tìm thấy một xác chết trên ngực đề dòng chữ: "Kẻ nào phản bội nước Ý đều phải chịu số phận như thế này".

- Cậu thấy cái xác ấy à?

- Tớ sai tên lính hầu đi xem. Nó tả là da đen, người đầy đà, lông mày chổi xể.

- Thế Ma-ti-ni đã biết chưa?

- Thì xác chết đã được mang vào nhà xác của bệnh viện mà lị.

*

* * *

Ông Lê-rô rất hài lòng về buổi trò chuyện với viên sĩ quan Đức trẻ tuổi. Ông cũng chẳng nhớ là mình đã được nói chuyện một cách thoải mái và thú vị như vậy lần cuối cùng cách đây bao lâu. Lạ thật, viên thượng úy này còn thông thạo cả khoa ngư loại học. Chẳng có trường cao đẳng nào dạy môn ấy đâu. Phải say mê thú câu cá, phải đọc nhiều, phải yêu mến thiên nhiên, phải có tài quan sát, lắm mới nghiên cứu được các thói quen, hoàn cảnh sinh nở, cách cắn mồi của từng loại cá khác nhau. Anh ta không phải là một gã đi câu tầm thường chỉ biết đục mỗi việc giật cá lên khỏi mặt nước mà chả hề bận tâm tới cái thế giới kỳ thú và huyền bí ở dưới đáy sông, hồ. Cứ nghe chàng sĩ quan ấy kể chuyện con cá chiên được giúp con cá chiên cái vượt qua ghềnh khi bơi ngược dòng sông để tìm nơi đẻ thì cũng đủ hiểu. Anh ta còn biết bao nhiêu chuyện về giống cá ăn thịt sống ở các sông ngòi Nam Mỹ mà thổ dân gọi là hà lang (chó sói ở sông). Hàng đàn "cá" này thường vẫn ăn sống nuốt tươi những con bò mộng bơi qua khúc sông rộng chừng ba bốn chục bước. Thậm chí người ta không dám rửa tay ở các khúc sông có hà lang!

Khoa ngư loại học là thú ham mê từ lâu của Lê-rô. Trước chiến tranh, ông ta đã đặt mua nhiều tạp chí nước ngoài và sưu tầm đầy đủ các thứ sách

nói về thuật câu cá. Lê-rô đã có thể tự hào rằng tủ sách ngư học của ông là một trong những tủ sách phong phú nhất mà ông biết!

Lê-rô lần lượt rút ra từng cuốn sách, nường nhẹ như khi ông đỡ lấy những thứ bát lọ cổ quý giá, dùng khăn lau chùi cẩn thận mặc dầu trên bìa sách không hề có một hạt bụi, rồi trao cho khách. Ông ta tin chắc rằng một người như Nam tước Phôn Gôn-rinh tất biết đánh giá cái tủ sách sưu tầm công phu của ông. Hơn nữa, Nam tước lại giỏi mấy thứ tiếng Âu châu và có thể đọc thông thạo nhiều loại sách. Chỉ tiếc rằng anh ấy hơi yếu về tiếng Anh. Lê-rô có mười tác phẩm rất bổ ích bằng tiếng Anh. Tuy vậy, Hen-rích lại rất giỏi tiếng Nga, mà Lê-rô thì chưa biết chữ nào. Giá được ít thời gian rỗi rãi thì ông đã sẵn sàng nhận lời của Nam tước hứa dạy tiếng Nga cho mình. Lê-rô phải cặm cụi trong nhà máy từ mờ sáng đến tận đêm khuya. Ở đây người ta sản xuất một thứ khí cụ do ông sáng chế ra. Tiếc là ông không thể trình bày cho Hen-rích nội dung việc sáng chế của mình nhưng chắc anh cũng tin vào lời ông: trong hai năm vừa qua, công việc này đã rút hết của Lê-rô tất cả tâm lực. Chính ông cũng chả vui mừng gì trước sự phát minh của mình! Ông như đã trở thành con thú rừng sợ bóng người! Ông chả có đời tư nữa! Đôi khi còn phải ngủ tại nhà máy nữa là khác và cả tuần mới được trông thấy đứa con gái độc nhất mỗi một lần... Sự thực công tác này cũng có lợi ích cho ông. Trước hết, ông không bị lôi ra mặt trận. Thứ nữa là ông được xung quanh kính nể. Nhưng trong lúc ấy, chính ông lại là người đầu tiên ở khắp châu Âu tha thiết cầu mong cho chiến tranh kết thúc.

Bởi vì nói đúng ra ông là một tên tù! Đi đi về về từ nhà tối sở làm việc đều bị áp giải. Trước cổng biệt thự đêm ngày đều có lính cầm tiểu liên đứng gác. Nếu bây giờ ông cùng Hen-rích đi ra dạo phố nhất định sẽ có một bầy lính đi hộ vệ. Phát ngấy lên được! Có lẽ nói toạc ra chắc Hen-rích sẽ bật cười, nhưng quả thực vì thiếu thời gian rỗi cho nên ông đành chịu cái cảnh góa bụa, gà sống nuôi con này mãi. Muốn kiếm được vợ kế phải lân la chơi bời đây đó, phải quen thuộc nhiều, phải xem sách xem báo mới để theo kịp thời thế, ăn nói cho có duyên. Đàng này Lê-rô ngủ cũng chả bao giờ được

đẩy giắc.

Cảm ơn Sten-ghen hôm nay đã mời đến nhà cả một "lô" khách: Hen-rích Phôn Gôn-rinh, nữ bá tước và cái anh chàng sĩ quan có bộ mặt dễ yêu tậ... tên anh ta là... là gì nhỉ? À, phải rồi ... Cu-bít.

Hen-rích lắng nghe lời phàn nàn của Lê-rô ra ý thông cảm, không hỏi ngang làm ngắt lời ông ta và chỉ thỉnh thoảng thốt ra vài câu an ủi.

Phải, anh thừa hiểu cảnh ngộ khó khăn của một kẻ phải ngồi dưới đáy giếng khơi, xa cách hẳn cuộc đời sôi nổi... Chính bản thân anh cũng bị gò bó trong sinh hoạt văn hóa và tinh thần... Anh coi việc làm quen được với Lê-rô tiên sinh là dịp may hiếm có để thỉnh thoảng có thể trò chuyện một cách cởi mở và lý thú. Anh sung sướng nhận lời mời hàng tuần tụ họp ở đây như hôm nay, nhưng tỏ ý e ngại sợ rằng như thế sẽ phiền cho cô Sô-phi-a. Nhưng nếu tiên sinh Lê-rô đã khẩn khoản thì anh xin đồng ý. Chỉ cần làm thế nào để đừng phiền hà đến cô Sô-phi-a nhiều quá. Cô ta quả có tài nấu cái món cá ngon tuyệt. Chủ nhật sắp tới Hen-rích sẽ cùng cô nấu xúp cá theo kiểu Nga để thết mọi người. Món này ngon không chê vào đâu được!

Hen-rích từ giã Lê-rô và nhờ nói hộ với các vị khách khác khi họ đi chơi về rằng anh bị váng đầu nên phải đi dạo một lát.

Cuối cùng anh có thể quên những cá quả, cá chiên, cá chó sói... Khi thật, làm sao trên thế giới này lại lắm giống cá ma, cá quỷ ấy thế! Vốn hiểu biết về ngư học của anh còn đủ dùng trong mấy buổi nói chuyện nữa thôi, rồi sau đó lại phải bê sách về đọc lấy đọc để, bởi vì đối với ông già kỳ quái này những câu chuyện câu cá tầm thường chả ăn thua gì đâu mà phải trưng bày cả một kiến thức uyên bác. Ngoài ra còn phải tỏ ra thạo khoa nấu nướng nữa. Nhưng khổ quá, thế nào anh lại buột mồm nhắc tới món canh cá Nga cơ chứ? Bây giờ đành phải chui vào bếp. Mặc dầu Hen-rích chưa mấy may hình dung được rằng cách nấu món này như thế nào! Đành phải đi lục tìm cuốn sách dạy làm bếp, dựa theo sách vở để đặt ra cách pha chế.

Tuy thế cũng may mà kỹ sư Lê-rô lại có cả thú ham nghiên cứu về ngữ học. Nhờ cùng chung sở thích, chả mấy chốc họ sẽ trở thành bè bạn. Còn Cu-bít rồi sẽ được sử dụng, nhưng vẫn phải đặt thêm một kế hoạch dự bị nữa. Những tin tức từ mặt trận phía Đông ngày càng bi đát cho bọn Hít-le hơn và thường được công bố chậm hơn hai ba ngày so với đài phát thanh Liên Xô.

Tất nhiên Bộ tư lệnh tối cao Đức sẽ xúc tiến việc chế tạo vũ khí tối tân!

Cấp trên đã mấy lần hỏi Hen-rích về kết quả công việc. Các đồng chí ấy cũng thừa biết nó phức tạp như thế nào, nhưng vẫn luôn luôn nhấn mạnh đến tầm quan trọng của nó.

Ngày hôm nay có lẽ Hen-rích đã nhích gần tới đích hơn. Nhất định đã gần kề rồi! Bao giờ bước đầu chả khó khăn, vạn sự khởi đầu nan mà?

Ai đi ngược về phía Hen-rích thế? Lem-ke chẳng? Đúng hẳn rồi. Đành phải đứng lại. Có lẽ gặp hẳn lần đầu ngoài đường phố thế này mà tốt hơn.

Nhác thấy Hen-rích, Lem-ke vội rảo bước. Dù sao vẫn khó có cảm tình với khuôn mặt của Lem-ke, với cái cảm cụt như bị dao cắt ngang của hắn. Người ta có cảm tưởng như cổ hắn liên tịt với mồm và nhất là bây giờ khi hắn cười, mặt hắn trông càng ghê tởm hơn.

- Lạy giời! Thật là một cuộc gặp gỡ lý thú! - Lem-ke reo to, đi lại gần và từ xa đã chìa cả hai tay ra.

- Ông có thể hưởng sự lý thú này ngay sau khi ông mới đến đây nhận chức đấy - Hen-rích nói khá lạnh lùng - Thiếu tướng Béc-gôn có báo cho ông biết là tôi ở đây đã từ lâu cơ mà!

- Tôi tưởng rằng ông là cấp dưới thì phải đến thăm tôi trước chứ.

- Trong trường hợp này điều chủ yếu không phải là ở cấp bậc, mà là ở sự giáo dục.

- Nam tước, ông giận tôi đấy à?

- Hơi phật ý một tý thôi! Tôi cảm thấy sau lần quen biết ở Bông-vin thì mới quan hệ giữa chúng ta hơi khang khác. Thậm chí tôi đã phải viết thư cho thiếu tướng Béc-gôn và tỏ ý tiếc rằng một sự quen biết lý thú như vậy đã chấm dứt quá sớm.

- Ngài Thiếu tướng có nói với tôi điều đó và tôi cảm ơn ông đã nhận xét tốt cho tôi dạo ấy mặc dầu ông đã phải chịu những chuyện rầy rà do sự sơ suất của tôi.

- Trước khi đến đây chắc ông đã gặp Thiếu tướng và hỏi chuyện về tôi chứ? Chả nhẽ ba tôi lại không nhắn gì cho tôi hay sao?

- Ngài nhắn với tôi rằng ngài đã viết thư riêng cho ông. Và tất nhiên còn gửi ông những lời thăm hỏi đầy nhiệt tình nữa.

- Tôi đã nhận được thư, còn lời hỏi thăm thì hơi chậm đấy. Ông không phản đối là sự phật ý của tôi có căn cứ chứ?

- Nam tước ạ, công việc bề bộn quá đi mất! Ngày đêm chỉ vùi đầu vào công tác...

- Bạn đến nỗi không bớt được một phút để gọi dây nói à?

- Nhưng chính ông đã không chịu ghé vào khi tôi cho lính ra mời.

- Ông cho đó là một lối mời lịch sự hay sao?

- Tôi không chú ý đến những việc vặt ấy. Thú thực là tôi ít hiểu biết về những cái hình thức xã giao bên ngoài. Có lẽ điều đó đã chạm vào lòng tự hào của ông.

- Đây không phải là lòng tự hào mà là lòng tự trọng!

- Nam tước ạ, ông hiểu giùm cho là đầu óc tôi đã mù đi rồi nên mới xảy ra cơ sự này! Từ Bông-vin sang đây chẳng khác gì cái cảnh thoát quỷ sứ lại gặp phải ma vương. Tưởng được nghỉ xác, hóa ra...

- Chả nhẽ đến nay ở Bông-vin vẫn lộn xộn lắm à? Sau vụ ám sát Gác-ne, ông đã làm dữ như thế và tôi cứ tưởng là bọn du kích cũng đến phải chờn trước bàn tay sắt của ông chứ. À, té ra vẫn chưa tìm được thủ phạm đã hạ sát đại tá Gác-ne?

- Trong lúc đang điều tra thì bọn khốn kiếp lại đặt mìn phá đồ tiệm ăn, thế là mất sạch dấu vết. Có thể chúng đã gài mấy quả mìn nổ chậm và Gác-ne chỉ là nạn nhân tình cờ... Rút cục những chuyện tai hại ấy đã làm mờ tên tuổi của tôi. Mới đặt chân đến đây là y như lại phải chui đầu vào những việc mà mình vừa dẫy ra. số phận chúng ta là thế đấy.

- Có phải là du kích đã hạ thủ một điệp viên của ông ngay sau trụ sở SS không?

- Sau đó chúng còn giết thêm mấy người nữa ấy chứ. Tôi chả hiểu rõ rằng bọn du kích chó chết kia đã làm cách nào mà biết được họ...

- Xin lỗi ông, tôi muốn hỏi hơi thóc mách một tý: ông thường hội ý với bọn điệp viên trong trụ sở SS à?

- Ai lại thế! Khi muốn thuê họ thì chúng tôi gọi đến sở nhưng khi họ đã

bắt đầu nhận việc... thì có nhà riêng để hội ý chứ.

- Tên điệp viên bị giết đầu tiên biết ngôi nhà ấy phải không?

- Phải, Cu-bít và Mi-le gặp hẳn khá thường xuyên trong ngôi nhà này. Đó là một tay điệp viên tích cực nhất của chúng tôi nằm trong hàng ngũ bạn du kích.

- Tên này có thể bị theo dõi khi đi đến trạm liên lạc và do đó du kích biết được địa chỉ. Hơn nữa, hẳn có thể tự thú lúc đã bị lộ mặt nạ!

Lem-ke dừng lại, sửng sốt trước sự lập luận giản đơn ấy.

- Sau khi biết được địa điểm liên lạc, bạn du kích theo hút những ai ra vào nơi đó và thủ tiêu một chặp mấy điệp viên mà ông Mi-le đã tốn bao nhiêu công của mới tuyển mộ được. Chả nhẽ cả ông lẫn ông Cu-bít đều không nghĩ ra rằng ngay sau vụ ám sát đầu tiên là phải lập tức thay đổi địa điểm liên lạc hay sao?

Lem-ke tái mặt.

- Ông nên hiểu rằng sau khi tìm được xác hẳn cạnh sở SS rồi, thì sáng ngày hôm sau chúng tôi cho di chuyển trạm liên lạc ngay...

- Và trong ngày hôm ấy du kích đã dò ra những ai hay lui tới nơi đó... Nếu không thương hại ông thì tôi nhất định sẽ viết thư cho thiếu tướng Béc-gôn về câu chuyện giai thoại này...

- Nam tước ơi, ai chả có lúc nhầm lẫn! Và nếu cứ đem tờ cáo từng sai lầm của nhau với cấp trên...

- Thì tôi đã bảo là sẽ không viết đâu. Nhưng nếu không phải là ông thì

đời nào tôi để yên. Bởi vì đám nội gián hoạt động ngay trong lòng du kích lúc này cần thiết cho chúng ta chả khác gì không khí. Cuối cùng tôi còn có những sự ràng buộc về gia đình nữa. Tướng Béc-gôn đã đỡ đầu tôi, lại là bố vợ tương lai của tôi cho nên tôi rất quan tâm đến công việc của ba tôi. Thiếu tướng phải chịu trách nhiệm trước Quốc trưởng về phạm vi công tác của mình - Hen-rích nói câu ấy một cách long trọng đến nỗi chính anh cũng suýt phì cười.

Nhưng Lem-ke chả còn bụng dạ nào mà cười nữa. Trước khi đi nhậm chức, trên Bộ tham mưu tập đoàn quân đã giới thiệu cho hắn tình hình công tác, đặc biệt nhấn mạnh rằng Bộ tham mưu rất chú trọng đến việc gây dựng một mạng lưới điệp viên trong dân chúng địa phương.

- Ông Lem-ke, ông nên nhớ là - tên đại tá trưởng phòng SS bảo hắn - khi chiến tranh đã nổ ra trên đất Ý thì chúng ta cần biết rằng mỗi một tên dân Ý đang nghĩ gì; đang bàn tán thế nào. Bởi vì quân địch cũng sẽ thuê tình báo và tay chân trong dân gian bản xứ!

Thế mà bây giờ hắn không duy trì nổi những thứ mà Mi-le đã xoay xỏa được, nói một cách khác là đã phung phí mất một phần vốn quý. Vì muốn trực tiếp tìm hiểu từng điệp viên nên suốt mấy ngày liền hắn đã gọi tới hầu hết bọn tay sai có tên trong danh sách.

- Nam tước này, có lẽ chúng mình tạt vào đây ăn trưa cái đã !- Khi họ đi ngang tiệm ăn, bỗng nhiên Lem-ke mời.

Hen-rích mỉm cười. Anh thừa hiểu là tên Lem-ke đang hoảng sợ này định tiếp tục câu chuyện quanh chiếc bàn tròn với chai rượu vang.

- Tôi không hay vào tiệm mà chỉ ăn cơm ở nhà.

- Thế thì ông cho phép tôi mua ít chai rượu và sang chơi bên ông vào

một dịp khác thuận tiện hơn nhé?

- Hay ta làm ngay bây giờ đi?

- Không được, bây giờ tôi phải đến trụ sở, cắt đặt vài công việc.

Lúc trở về nhà, Hen-rích gặp Cu-bít đang ngồi trong phòng làm việc của mình. Hấn nói:

- Phải theo gót nữ Bá tước nên tôi định chờ ông. Ông không đi cùng chúng tôi thật ướng quá. Chuyển đạo chơi này quả là tuyệt. Và nếu không phải chim chuột cái con bé chán ngấy như bài kinh cầu hồn này, cái nàng tiểu thư...

- Ông nói vợ chưa cưới của ông như thế đấy à?

- Ông Hen-rích, xin ông nghe tôi, sợ rằng tôi không chịu nổi đâu. Ai bảo con gái ý đầy xuân tình, diễm lệ, nhí nhảnh và nồng nàn như rượu vang? Chỉ thấy con bé này nhạt như nước ốc...

- Nhưng lại có khoản hồi môn kếch sù...

- Đó là cái chất khiến bất cứ ả đàn bà nào cũng có thể trở thành quyền rũ... Nhưng khoản hồi môn ấy được bao nhiêu chứ?

- Không rõ lắm. Nhưng ông Lê-rô đã nói xa xôi rằng sẽ bảo đảm tương lai rất chắc chắn cho con gái.

- Thôi, kệ xác ả! Vì lão bố vợ giàu sụ mà phải xum xoe. Mong rằng lão không để cho con gái lão vất vả. Nhưng chán lắm, cứ nghĩ đến cũng đủ chán ngấy rồi! Ông liệu xem tấn kịch này có kéo dài lắm không?

Re: Nam tước Phôn Gôn-rinh

« **Trả lời #214 vào lúc:** 13 Tháng Hai, 2018, 08:13:02 PM »

- Tất cả đều phụ thuộc vào mối cảm tình của bố con ông Lê- rõ đối với ông, và vào thái độ đối xử của ông. Mong là tôi sẽ không phải dạy cho ông cách cư xử và hành động chứ? Chắc rằng ông cũng chả kém về khoa tán gái. Về mặt này hẳn ông thừa kinh nghiệm.

- Nhưng không phải hạng gái này đâu? Bao giờ tôi cũng vẫn lo xa để tránh chuyện rầy rà về sau. Tất cả những khúc nhạc dạo đầu ấy mà. Thậm chí tôi chưa hình dung nổi là nên bắt đầu từ đâu!

- Từ những bông hoa. Đó có thể nói là lối dạo đầu cổ điển. Từ ngày mai sáng nào ông cũng nên gửi hoa đến...

- Sáng nào cũng vậy à? Thế thì tôi đến đi ăn mày vì những bó hoa ấy mất! Đào đâu ra tiền cơ chứ?

- Tôi sẽ cho vay tiền nhưng không đâu, mà đưa cho tên lính hầu, ông cầm tiền thì nướng quán rượu hết. Xin thú thực rằng càng ngày càng khó bao nổi ông. Bảy ngàn mác đâu phải là món tiền nhỏ. Và nếu tôi không nằng nặc đòi nợ ngay mà thậm chí còn cho vay thêm cũng chỉ vì...

- Tôi hiểu lắm chứ! Ông kiên nhẫn đến cảm động. Tôi sẽ xin thật thà sòng phẳng để đền đáp lại. Hễ vợ được của hồi môn thì việc trước tiên của tôi là trích ra bảy ngàn mác và xin cúi sát đất để trao trả tận tay ông. Thần thiện sẽ chiến thắng, kẻ phạm tội sẽ hối hận quỳ dưới chân vị phúc tinh của mình, và công chúng phải rút mùi soa ra lau nước mắt... Và để cho thắng lợi thêm phần rực rỡ, chả nhẽ lại không tàng thêm khoản nợ vừa rồi lên năm chục mác nữa hay sao? Nên đồng ý đi, chưa bao giờ tôi lại cần thứ thuốc kích thích sức sống như bây giờ!

Nhận xong năm chục mác, Cu-bít vừa đi ra vừa rửa cô vợ chưa cưới và

cái cảnh ngộ oái oăm đã củng lại ý muốn của mình.

Trong lúc ấy Sô-phi-a rất vừa lòng với chàng thanh niên mới quen biết và trong thâm tâm thầm cảm ơn Lu-y-da đã hứa xây dựng tương lai cho mình. Suốt ngày nàng cứ ngắm liếc gã sĩ quan trẻ đẹp mà Lu-y-da định làm mối cho nàng. Sô-phi-a thích cả hình dáng bề ngoài lẫn tính tình vui nhộn của hắn. Một vài câu nói lém lỉnh của hắn đã khiến cô nàng đỏ mặt, nhưng sau khi suy nghĩ nàng đi đến kết luận rằng: cái thế giới tình xép đã bó hẹp tầm mắt của mình và câu chuyện thượng lưu thông thường đối với nàng hóa ra suông sã và hơi khiếm nhã nữa là khác.

Sô-phi-a rất bằng lòng với ngày chủ nhật hôm nay, và Lu-y-da cũng rất bằng lòng vì được trò chuyện chơi bời với Sten- ghen suốt ngày và đã đạt được ý định thầm kín của mình.

Hàng năm, bọn sĩ quan Đức vẫn từng bừng ăn mừng ngày 20 tháng 4 là dịp sinh nhật quốc trưởng. Thường thường đây còn là kỳ thăng thưởng hàng loạt sĩ quan. Thăng cấp bậc thì tất nhiên cũng được tăng lương. Hầu hết bọn chúng đều mong đợi ngày ấy và chuẩn bị từ trước để đón chào ngày lễ long trọng. Nhưng trong năm 1944, hy vọng của nhiều đứa đã bị tiêu tan.

Phần lớn bọn sĩ quan ở mặt trận phía Đông và sĩ quan các sư đoàn SS đang ngăn chặn cuộc tấn công của các tập đoàn quân Anh, Mỹ trên đất Ý đều được đề bạt. Còn các đơn vị hậu phương như sư đoàn E-véc thì gần như hoàn toàn không được thăng thưởng gì cả. Và dịp sinh nhật quốc trưởng lần này trong cả phòng tham mưu chỉ có mấy sĩ quan được lên cấp, trong số này có Nam tước Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Bây giờ anh đã đeo lon đại úy. E-véc và Lút vẫn giữ nguyên cấp cũ.

Cu-bít cũng được thăng thiếu tá. Thật là đột ngột với hắn! Nhưng bây giờ hắn chẳng thiết gì nữa vì đang mải mê với việc "đào mỏ" Sô-phi-a, hắn mơ ước hàng ngàn hàng vạn mác chứ đâu thèm đếm xia đến mấy đồng

lượng tẹp nhẹp.

Về mặt này hẳn đang "tiến quân như vũ bão": đã định đến 20 tháng 6 sẽ làm lễ đính hôn với Sô-phi-a. Chả mấy chốc nữa là đến ngày cưới. Cu-bít bồn chồn trông đợi. Hẳn đã được trung tướng cho phép làm lễ cưới cô "tiểu quý tộc" ấy (Cu-bít thường gọi Sô-phi-a thế trong khi trò chuyện với Hen-rích).

Nhưng nếu bản thân Sô-phi-a đồng ý nhanh chóng như vậy thì ông bố lại ra ý rằng: có nên nhận anh chàng sĩ quan ít quen biết này vào làm con cái trong nhà hay không? Gần đây Lê-rô rất thân thiết với Hen-rích thành ra ông chẳng giấu giếm anh nỗi do dự của mình.

- Anh có hiểu rằng tôi lo ngại cái gì không? - Trước khi ăn hỏi mấy hôm; Lê-rô nói với Hen-rích - Anh chàng Cu-bít này không gây ra cho người ta một ấn tượng gì nhất định. Tôi thấy hình như anh ta không làm được việc gì đúng đắn cả; thậm chí cũng không nghĩ được điều gì chín chắn, hơn nữa lại chả có nghề ngỗng gì trong tay. Anh ta định làm ăn thế nào khi chiến tranh chấm dứt chẳng biết?

Hen-rích cố hết sức để che chở cho kẻ mà mình làm mới, cố tìm trong con người Cu-bít những đức tính mới nhưng vẫn chẳng xóa sạch được mối nghi ngại của Lê-rô.

- Anh bênh vực cho bạn như vậy là tốt lắm, xứng đáng với tư cách sĩ quan lắm. Nhưng anh phải đồng ý rằng, anh ta quá coi nhẹ việc gia đình, hôn nhân. Tôi cũng chả biết rằng liệu anh ta có xoay nổi mấy ngàn lia¹ để mua quà cưới cho con Sô-phi-a không kia chứ?

- Cháu chắc là có đấy ạ. Từ trước đến nay, Cu-bít vẫn vung tiền như rác, xài phí quá mức lương sĩ quan của mình. Sau khi làm quen với cô Sô-phi-a nhà ta, anh ấy đã biết dành dụm hơn trước, đó là một triệu chứng tốt. Xin bác cứ yên tâm, cháu đã trông thấy Cu-bít có một cuốn sổ ngân phiếu

riêng tuy không tiện hỏi xem đích xác là bao nhiêu, nhưng hẳn anh ấy chưa giở ra vì chưa cần dùng vào việc quan trọng đấy thôi.

Hen-rích không thể nói toạc ra rằng chính anh đã giở sổ xé cho Cu-bít tờ ngân phiếu ba ngàn mác và bảo hẳn ký nhận biên lai vay nợ.

Mặc dù ngần ngại, Lê-rô vẫn phải nhượng bộ Sô-phi-a và bằng lòng cho cưới. Sự thực thì ông ta cũng đã đặt điều kiện là sau lễ hỏi ba tháng mới được làm lễ cưới.

- Tôi hy vọng rằng trong quãng thời gian này con bé sẽ hiểu rõ Cu-bít hơn và tự mình từ chối - Lê-rô bảo thật Hen-rích - Bởi vì anh chàng này khôn chẳng ra khôn, dại không ra dại, dở dở ương ương. Không có xu hướng gì rõ rệt, cũng chả ham mê cái gì cả. Chỉ tán phét chuyện trên trời dưới đất là giỏi thôi! Ví như anh và tôi chẳng hạn, chúng mình quan tâm đến cái thế giới huyền bí dưới đáy nước, ham mê môn thể thao bổ ích là nghề câu cá. Những người khác thì say mê việc sưu tầm tem cũ, đồ cổ. Có người lại thích trồng cây, làm vườn hay là một cái thú gì đấy. Điều đó chứng tỏ bản tính vươn lên của con người. Còn anh chàng Cu-bít của anh thì ham mê cái gì, quan tâm về điều gì?

- Anh ấy là tay chơi tem sành lắm đấy ạ- Hen-rích vội nói liều theo cái ý nghĩ đầu tiên vừa thoáng qua trong óc anh.

- Đúng thế ư? Thật là một tin mới mẻ đối với tôi. Và cần nói thêm rằng đó là một tin vui. Ừ, chả gì cũng phải biết SƯU tầm những con tem chứ, nếu không có khả năng làm nổi việc lớn hơn!

Ngay ngày hôm đó, Hen-rích vội đánh xe đi Pác-mô mua cho Cu-bít mấy quyển tem thư.

- Trời đất! Lại còn thiếu của nợ này nữa! - Cu-bít rên rỉ.

- Ông phải xem mấy quyển tem này đi. Làm thế nào để có thể phân biệt được tem Đức với tem Pháp.

Cu-bít gườm gườm nhìn Hen-rích nhưng không dám phản đối. Hắn đã mất bao nhiêu bó hoa hàng ngày và bao nhiêu thời giờ để ve vãn Sô-phi-a, chả nhẽ bây giờ lại bỏ cuộc.

Cu-bít cũng cảm tức như vậy khi Lê-rô tặng hắn một quyển an-bom đầy cộp dán toàn tem quý trước hôm làm lễ hỏi.

- Rồi cũng có ngày tôi sẽ quăng giã quyển tem này vào mặt lão! - Cu-bít càu nhàu nguyên rủa và giơ cho Hen-rích xem món quà của ông bố vợ tương lai - Ông nên tìm cách nói bóng nói gió cho lão hiểu rằng trong tất cả các loại tem, tôi chỉ thích loại nào có thể sánh với đồng tiền vàng.

Nhưng gần một tuần sau buổi lễ hỏi, khi bắt đầu bàn đến việc tổ chức lễ cưới thì Cu-bít mới đâm ra thất vọng to.

- Ông làm tôi biến thành thẳng thôn mất rồi ! - Hắn chạy xô vào phòng Hen-rích, gieo mình xuống ghê bành và lắc đầu kêu lên.

- Thử nói xem có việc gì cứ?

- Ông xui đại tôi rồi! - Hắn nhắc lại và bỗng xông tới Hen-rích - Chỉ tại ông cả! ông đã đưa của hồi môn ra để lòn tôi. Ông có biết là lão cho con gái những gì không? Một cái trại và 600 con cừu ở cái xó nào tận biên giới Ý - Thụy Sĩ, một ngôi nhà ở Cát-sten La Phong, cái nhà mà lão đang ở đấy và một cửa hàng rau quả ở Pác-mô.

- Ngần ấy hồi môn cũng chả phải là ít đâu!

- Nhưng tôi cần cóc gì đàn chiên ghê ấy! Cứ vào tay tôi là lập tức cho mổ thịt tuốt ngay hôm đầu.

- Ngốc lắm ông bạn ạ! Đừng làm om lên nữa, yên mà tính thử xem sao nào. Ông bảo là 600 con cừu à? Thế thì... Cuốc, cậu sang hỏi Li-đa xem một con cừu cái giá bao nhiêu? ừ, cừu thường ấy mà. Chắc rằng phải được 100, 120 mác.

- Bán cho tôi 1 mác tôi cũng chẳng thèm mua.

- Nhưng người ta lại cho ông cơ đấy. Vị chi gần được những 7.000 mác cả thảy!...

- Li-đa nói là một con cừu cái tốt giá những 2.500 lia - Cuốc vào báo.

- Chiên ghê của ông đấy! Đổi sang mác vị chi đàn cừu trị giá đến 15 vạn.

- Đào đầu ra lắm thế!- Cu-bít bắt đầu tỏ vẻ quan tâm, vớ lấy chiếc bút chì và hý hoáy tính toán.

- Đúng thật!Ồ, những nàng cừu đáng yêu của ta ời! Ta bắt đầu say mê các người rồi đấy!

- Cộng thêm vào đó 10 vạn mác trị giá ngôi nhà và cửa hàng. Vị chi tất cả là 25 vạn mác!

- Nhưng tôi lại cần tiền mặt kia chứ! Tiền! Tiền! ông hiểu chưa? Riêng với ông tôi đã phải trả hơn một vạn mác rồi! Mà lão Lê-rô thì chả thấy đã động gì tới tiền nong hết.

- Tôi sẽ cố tìm một cách rất tế nhị để hỏi dò xem sao.

1. Lia là đơn vị tiền tệ của nước Ý (N.D)

Suốt mấy ngày sau đó, Hen-rích không thể tạt qua nhà Lê-rô được cho nên đành gác câu chuyện hồi môn của Sô-phi- a lại. Nhưng ít lâu sau bỗng phát hiện ra là không cần bàn đến nó nữa.

Một buổi chiều cặp uyên ương đến thăm Hen-rích và Cu-bít lôi anh ra chỗ vắng ri tai cho biết là Sô-phi-a còn giữ trong tủ hai vạt mác của mẹ để lại.

- Thế là 20 tháng 7 thì cưới nhỉ?- Hen-rích hỏi Sô-phi-a.

- Anh Cu-bít khẩn khoản xin cưới sớm hơn nhưng ba tôi không đồng ý. Hay ông thử nói hộ với ba tôi. Ông cụ quý anh lắm!

Sô-phi-a nói đúng. Lê-rô đã mê chàng Nam tước trẻ tuổi rồi. Hễ có tối nào rồi là y như ông phải mời cho kỳ được Hen-rích ngồi chơi nói chuyện. Lê-rô nhiều lần nhắc đi nhắc lại rằng những buổi "chuyện trò bù khú" như vậy đã làm nhẹ bớt đầu óc đang bị nhồi đầy công thức toán lý của ông. Ông say sưa bàn cãi về tất cả những vấn đề gì không dính líu đến chiến tranh. Vì theo quan niệm của ông, chiến tranh chỉ là sự đấu tranh của những công thức và trình độ kỹ thuật mà trong đó tính mạng con người chả hơn gì rơm rác, nhưng yếu tố quyết định kết quả chiến tranh là thứ trình độ nào tiên tiến, tinh vi hơn chứ không phải là quần chúng nhân dân, vì đám người này xưa nay chỉ biết khuất phục bạo lực!

Cái đầu đề duy nhất mà Lê-rô hết sức lảng tráng là nhà máy và những vật liên quan với nó. Hen-rích cũng chả gợi chuyện ấy để khỏi gây sự nghi ngờ.

- Bao giờ hết chiến tranh tôi sẽ kể cho anh nghe những chuyện hết sức ly kỳ - một lần kỹ sư bảo - Còn hiện nay... - ông thở dài - hiện nay chúng chỉ tổ làm cho tôi kiệt lực, đến nỗi chả buồn nhắc đến nữa. Trí tuệ là một bộ phận cao quý nhất trong cơ thể con người và nó không chịu nổi bạo lực. Thế mà tôi vẫn bị thúc bách quá mức. Thậm chí đau ốm cũng không được ngả lưng, họ khuân tài liệu về tận nhà bắt phải nghiên cứu. Hễ phát minh ra được điều gì hoàn hảo hơn thì họ lại đổ thêm việc vào đầu. Chỉ luôn luôn nghe giục: "Nhanh lên! Nhanh lên!".

- May mà bác còn chưa phải làm việc cả đêm ở nhà!

- Nói riêng với anh thôi nhé. Đôi khi tôi cũng làm đêm ở nhà đấy, làm việc cho mình. Phải thế thì mới tập trung được tư tưởng. Tuy vậy cũng chả có lợi lắm. Chỉ mong anh chớ buột mồm nói với Sten-ghen đấy. Nếu hăn mà biết là tôi để tài liệu trong tủ ở nhà thì có chuyện lôi thôi to ngay.

Tối hôm ấy, Hen-rích nằm thao thức giờ lâu không ngủ. Lời thú thực của Lê-rô đã làm nảy ra nhiều ý định, nhiều kế hoạch mới.

ĐÁM CƯỚI THÀNH ĐÁM TANG

Trước khi cưới mấy hôm Bộ tư lệnh tập đoàn quân gửi công lệnh xuống cử Cu-bít làm chỉ huy phó đội vệ binh bên trong nhà máy.

Hen-rích cũng không ngờ tình hình lại biến chuyển may mắn cho anh như vậy. Sau mới biết chính Sten-ghen đã đề nghị việc này. Hăn trình bày với cấp trên là khi Cu-bít đã thành chàng rể và ở trong nhà của Lê-rô thì tất nhiên Cu-bít phải tham gia việc bảo vệ nhà máy và bảo vệ bản thân kỹ sư. Hơn nữa, Sten-ghen lại bắt buộc phải rời khỏi biệt thự của Lê-rô vì tầng hai đã dành cho đôi vợ chồng son.

Việc bổ nhiệm Cu-bít rất hợp ý mọi người: kỹ sư Lê-rô vui vẻ được thoát khỏi sự giám sát của gã Sten-ghen quá mô phạm. Sô-phi-a sung sướng

vì anh chồng mới cưới sẽ làm việc cạnh ông bố, đỡ phải lo người đàn bà khác cướp mất. Lu-y-da khắp khởi mừng thầm rằng Sten-gheh sẽ dọn sang ở trong lâu đài và ả sẽ dạo nốt bản tình ca tới đoạn mê ly để có thể quang bộ đồ tang của mẹ góa mà mặc bộ xiêm áo hôn lễ lộng lẫy của cô dâu. Hen-rích thì coi việc Cu-bít nhậm chức mới chính là dịp may mắn để thực hiện kế hoạch của mình.

Chỉ riêng Cu-bít tỏ thái độ hoàn toàn dửng dưng với sự thay đổi chức vụ. Hãn đã nghiêm nhiên đóng vai trò chủ nhân tương lai của trại nuôi cừu, của một cửa hàng và ngôi biệt thự. Bây giờ suốt buổi tối hãn cứ cặp kè cùng Sô-phi-a, ngồi kiểm tra sổ sách của các tên quản lý trại và của tên đại lý cửa hàng. Trong công việc này hai vợ chồng ra ý tưởng đặc lắm: hơn hờ khi bán được nhiều lông cừu, buôn hoa quả lãi to và lo lắng khi nhận thấy một con tính không chính xác hay buồn phiền vì bọn tay chân thiếu trung thành và ngay thật, khi tìm thấy một điểm khả nghi. Họ cũng đồng ý với nhau rằng tên quản lý trại là một kẻ bất trắc và cần phải tống cổ đi nhanh.

Cu-bít hoàn toàn thay đổi trước con mắt của những người quen biết cũ. Xưa kia hãn chả thèm để ý đến tiền nong chứ đừng nói đến bất động sản nữa nhưng bây giờ tính tham lam, đầu óc tư hữu bỗng thức tỉnh trong tim óc hãn. Thoạt tiên hãn bắt đầu bớt uống rượu vì muốn tiết kiệm, về sau là vì hãn đã nhận thức được địa vị mới của mình trong xã hội. Mặc dù không thể cai được món thuốc moóc-phin, hãn vẫn cố gắng giảm bớt liều lượng hàng ngày, thậm chí còn hỏi ý kiến Ma-ti-ni về vấn đề này nữa. Muốn tiện việc thanh toán sòng phẳng sau này, Cu-bít đã thu hồi mớ biên lai vay nợ và thay bằng một cái phiếu độc nhất hẹn ngày tổng thanh toán là mồng 1 tháng 4 năm 1945. Đạo này hễ cầm lấy tờ báo là hãn chả thèm liếc qua tin tức chiến sự nữa mà chỉ chăm chú theo dõi giá cả thị trường, giá len, giá thịt, giá rau quả. Nếu trước đây Cu-bít muốn tổ chức lễ cưới thật nhộn nhịp, định mời gần hết sĩ quan trong phòng tham mưu thì bây giờ hãn lại khăng khăng đòi hạn chế số khách.

- Cu-bít, ông đã thành kẻ vắt cổ chày ra nước rồi đấy - Có lần Hen-rích phải bảo hấn.

- Tôi cam đoan rằng tính hào phóng là chị em với sự nghèo khổ. Khi có ít tiền thì người ta chả thèm đếm, nhưng khi đã có một cái vốn kha khá thì người ta lại muốn vợ vét nhiều thêm.

Sô-phi-a rất thán phục tài sắp xếp, tính dè sẻn của Cu-bít và khen chàng giỏi đoán đúng ý mình. Nói chung giữa hai người có sự thông cảm sâu sắc của những cặp vợ chồng tốt đôi, hạnh phúc. Cu-bít đã dần dần thay đổi thái độ đối với Sô-phi-a mà bản thân cũng không nhận thấy. Hấn đã không coi vợ như chiếc máy để nữa vì nàng chẳng đòi hỏi ở hấn một mối tình ái ân nồng cháy, vì nàng rất dịu dàng, biết cư xử, đảm đang. Nàng đưa ra ý kiến rất hợp lý rằng bây giờ chưa phải là lúc cưới xin linh đình, sự phô trương chẳng bao giờ có tác dụng gì cả: tốt hơn hết là nên chỉ dùng số tiền ông bố cho vào việc kinh doanh buôn bán.

Vì vậy đám cưới rất ít khách. Sô-phi-a mời bà chị họ ở Pác- mô; Sten-ghen và nữ Bá tước. Cu-bít thì mời trung tướng E-véc, Hen-rích, Lút và Lem-ke.

Cu-bít xin nghỉ ba hôm và sau bữa tiệc cưới, hai vợ chồng sẽ phải lập tức đáp xe đi Pác-mô, đến nhà bà dì của Sô-phi-a người mà nàng đang rắp ranh làm con thừa tự.

Nhưng sự việc đã xảy ra khác với dự tính.

Khi mọi người mới ngồi yên sau bàn tiệc và tướng E-véc lấy tư cách là người cao tuổi nhất vừa nâng cốc rượu chúc mừng đầu tiên thì chợt gã sĩ quan của phòng tham mưu từ đâu hiện ra hết sức đột ngột.

- Thừa Trung tướng, xin phép trao tận tay ngài bức điện riêng.

E-véc đứng vụt dậy và vội vàng giật lấy bức điện trong tay gã sĩ quan. Sau khi liếc mắt đọc dòng chữ, trung tướng đứng ngậy ra trong giây lát và bỗng lao đảo chực ngã. Lút đang ngồi cạnh đó chỉ kịp đỡ lấy hai vai E-véc.

- Ra lệnh gọi bác sĩ chứ ạ?- Lút lo sợ hỏi.

- Không cần. Đỡ ngay thôi mà... - Trung tướng thều thào đáp và nhìn mọi người hồi lâu rồi dừng cặp mắt lại ở chỗ Lem- ke - Tôi ra đứng ngoài ban công một lát thì sẽ khỏi...

- Tôi xin mang ghế ra cho Trung tướng - Lút đề nghị.

- Không cần đâu!- E-véc gắt.

E-véc bước ra hiên gác và khép chặt cửa lại.

- Chắc rằng tin buồn ở gia đình - nữ bá tước thì thềm - Có lẽ trung Tướng phu nhân làm sao đấy... Anh không để ý xem ở đâu đánh điện đến à?

- Ở Béc-lanh - sĩ quan liên lạc đáp - Xin lỗi là tôi đã mang bức điện đến đây, nhưng vì điện khẩn cho nên tôi nghĩ rằng...

- Nhưng Trung tướng phu nhân thì ở Đơ-rơ-đem... - Á không nghe lời phân trần, chỉ lăm bằm.

- Có lẽ ... - Lút lên tiếng.

Bỗng một phát súng nổ vang ngoài hiên.

Ai nấy xô ra cửa.

E-véc nằm sòng sượt trên sàn, hai tay giang rộng. Một tia máu từ thái

dương phọt ra.

Lút trấn tĩnh được trước tiên. Anh cúi xuống trên xác E-véc, gỡ mấy ngón tay đã nắm chặt và nhẹ nhàng rút mảnh giấy ra. Qua vai Lút, Hen-rích nhăm nhăm đọc bức điện.

- "Đi ngay tới trại điều dưỡng", không thấy chữ ký.

Mặt tái như gà cắt tiết, Lút vội quỳ xuống và áp tai vào ngực thủ trưởng. Tim E-véc đã ngừng đập.

- Thế là nghĩa làm sao?- Lem-ke tò mò nhìn Hen-rích.

- Lúc này chỉ có nghĩa là tất cả chúng ta phải ngồi nguyên tại chỗ... Thế là... - Hen-rích nghiêng mình trước Sô-phi-a lúc ấy đang run cầm cập như người lên cơn sốt rét và níu chặt lấy vai Cu-bít - Cu-bít, cậu hãy đứng đây với Sô-phi-a cho chị ấy yên tâm còn chúng tớ đi...

- Trước khi bác sĩ và tham mưu trưởng đến không được đụng chạm tới bất cứ vật gì- Lem-ke hạ lệnh - Tôi cũng sẽ quay lại ngay.

Các sĩ quan đi ra. Lem-ke rẽ ngay vào trụ sở SS. Hen-rích cùng Lút đi với nhau.

- Hen-rích, cậu nghĩ sao về việc này?

- Chẳng có điểm gì lành đâu. Tớ thấy hình như... Hãy gượng. Đây, trực ban phòng tham mưu chạy đi đâu thế kia?

Quả thực tên trực ban đang hốt hải từ cửa phòng tham mưu chạy ngược về phía hai người, vừa chạy vừa cài khuy áo, tay run lẩy bẩy.

- Ông Đại úy, ông Đại úy!- hấn dừng lại thở hổn hển, mồm cũng run lập cập - Đại tá Cun tự sát trong phòng rồi.

- Ông ta đã nhận được bức điện từ Béc-lanh gửi tới phải không?- Hen-rích hấp tấp hỏi.

- Vâng, nhận cách năm phút trước khi súng nổ.

- Bức điện khuyên ông ta nên đi điều dưỡng à?

- Đúng thế! Còn bảo là đi ngay nữa chứ!

- Gọi đây nói cho Lem-ke ngay lập tức ! Ông ấy đang ở tại trụ sở. Trước khi ông ta đến không được cho ai vào phòng cả.

Tên trực ban chạy trở vào phòng tham mưu. Lút và Hen- rích cũng lật đật theo hấn lên tầng thứ hai.

- Nào, thế bây giờ cậu bảo sao?

- Tớ chả hiểu gì sất, đến nỗi cứ ngỡ là mình mơ ngủ - Bộ dạng Lút nom thật ngơ ngác.

- Có vẻ một cuộc âm mưu... Mở ra-đi-ô lên xem!

Nhưng thường thường vào giờ đó chỉ là buổi truyền thanh những bản hành khúc ồn ào.

- Có lẽ cậu nên báo lên Bộ tham mưu tập đoàn quân chẳng? - Hen-rích hỏi.

Lút đến bên máy điện thoại và toan gọi mật hiệu, bỗng thấy Lem-ke hốt

hoảng đâm bổ vào phòng.

- Đại tá Cun đâu?

- Tôi đã ra lệnh không được cho ai vào phòng Đại tá trước khi ông tới.

- Nhưng thế này là nghĩa lý làm sao?

Mãi đến chiều tối khi một chiếc máy bay từ Béc-lanh hạ cánh xuống Cát-sten La Phong thì mới rõ hết cơ sự. Tên đặc phái viên của Him-le mang tới đây lệnh bắt E-véc và Cun. Hãn lĩnh trách nhiệm áp giải hai tội nhân về Tổng hành dinh.

Trung tướng sư đoàn trưởng E-véc và đại tá tham mưu trưởng Cun bị tố cáo về tội đã tham gia vào âm mưu chống đối và ám sát quốc trưởng.

Sự bất mãn với quốc trưởng sinh ra sau trận đại bại trên bờ sông Vôn-ga và ngày càng bành trướng theo những thất bại liên tiếp của quân đội Đức bây giờ đã dẫn đến cuộc mưu phản thực sự.

Bọn chủ mưu dự định trừ khử Hít-le và đưa một nhân vật thân Anh, Mỹ lên thay thế để ký hòa ước riêng với hai nước này làm cho nước Đức rảnh tay tiến hành chiến tranh ở mặt trận phía Đông.

Ngày 6 tháng 6 liên quân Anh, Mỹ đã đổ bộ lên bờ biển Măng-sơ và mở mặt trận thứ hai. Tình thế ấy bắt buộc bọn mưu phản phải dùng biện pháp quyết liệt hơn. Ngày 20 tháng 7 năm 1944 chúng đã tổ chức cuộc ám sát Hít-le.

Mặc dầu bom đã nổ đúng giờ và đúng chỗ dự định nhưng chỉ khiến quốc trưởng khiếp đảm mà thôi. Những tên cầm đầu đã bị lộ mặt nạ ngay lập tức và bây giờ Him-le đang lờng lộn ra lệnh cấp tốc bắt hết bọn đồng đảng kể cả các tướng lĩnh cao cấp ở bộ thống soái tối cao. Trong bản danh sách gần hai ngàn tội phạm quốc gia có cả tên họ trung tướng E-véc lẫn đại tá

Cun.

Vụ mưu sát quốc trưởng đã đề cao thanh thế và tác dụng của các cơ quan hiến binh, tình báo ở trong nội bộ quân đội cũng như ở ngoài dân chúng. Cuộc lùng bắt vẫn tiếp diễn và từng sĩ quan đều cảm thấy thấp thỏm, hoang mang.

Cho nên bức điện gọi Hen-rích lập tức đến ngay Bộ tham mưu tập đoàn quân đã khiến cho Hen-rích, Lút và Ma-ti-ni đâm ra bồn khoăn lo lắng. Trong đám tướng soái bị tra khảo ở cơ quan Giét-ta-pô có đủ mặt thống chế tư lệnh Đe-nút và thượng tướng Gun-đe mà Hen-rích đã không giấu giếm bạn bè của anh là trong thời gian ở Pa-ri anh đã tuân lệnh E-véc tới biệt thự của Gun-đe hai lần. Như vậy việc triệu tập đến Bộ tham mưu tập đoàn quân có nghĩa rằng Hen-rích sẽ bị hỏi cung về sự liên lạc giữa E-véc với bọn tướng lĩnh khác. Việc này chả hứa hẹn điều gì tốt lành đâu.

Khi biết tin ấy, Lem-ke nhìn Hen-rích ra ý nghi ngờ và trong khóe mắt hắt ánh lên những tia vui mừng man rợ. Nếu có đủ thẩm quyền thì hẳn đã chẳng cần đắn đo gì nữa mà cứ tóm cổ luôn gã Nam tước kiêu ngạo này, bởi vì khi chính cha. nuôi đã dặn cần theo dõi gã thì hẳn là phải có vấn đề gì chứ. Nhưng Lem-ke chưa dám tính nước cờ táo bạo như vậy. Hãy để tướng Béc-gôn tự định liệu lấy! Hay là cứ để cho Bộ tham mưu tập đoàn quân! Lem-ke đinh ninh rằng việc gọi lên Bộ tham mưu chả đưa đến kết quả gì tốt đẹp cả.

Hen-rích hiểu rõ cái nhìn đó của Lem-ke. Anh càng lo lắng hơn.

Sau khi tới Bộ tham mưu, mới lo âu này cũng chẳng giảm đi được chút nào. Chả giải thích tý gì, người ta chỉ bảo anh là phải đến trụ sở ủy ban quân chính khu.

Đến ủy ban quân chính khu ư? Hen-rích cảm thấy tim mình se lại: Anh

thoáng nghĩ tới khẩu Brao-ninh tý hon giấu dưới ve áo. Không được bỏ lỡ thời gian. Biết đâu mọi việc sẽ trôi chảy như dạo đầu lý với Lem-ke ở Bông-vin? Trước hết, không được mảy may tỏ ý sợ hãi trong ánh mắt, cử chỉ và thái độ. May quá, trụ sở ở cách Bộ tham mưu mấy phố cho nên anh có đủ thời giờ để tính toán mọi việc và để trấn tĩnh lòng mình.

Tên đại tá Phôn Cơ-rôn-ne tiếp Hen-rích trong căn phòng làm việc sang trọng, cửa sổ trông ra cảnh nước non rất ngoạn mục. Hẳn hơi nhồm dầy trên ghế bành, gật đầu đáp lễ và mời Hen-rích ngồi. Hen-rích đã khá quen thuộc với cái vẻ đàn anh, cái hình dáng chải chuốt, những cử chỉ nhanh nhẹn này. Anh nhận ra ngay rằng tên đại tá trạc ba mươi năm tuổi ấy đúng là đại diện của lớp thân hào ở nông thôn Đức.

- Tôi đang ngồi ngắm phong cảnh đấy - Đột nhiên Cơ-rôn-ne nói - Cảnh mây nước khiến cho tâm trí người ta được thanh thoi và sáng suốt. Chả khác gì một bức tranh sơn thủy hữu tình treo trên tường.

- Thưa Đại tá, có lẽ ông nên đến Cát-sten La Phong mà ngắm ngọn Gơ-răng Pa-ra-đít-xô khi mặt trời lặn.

- Ồ, anh có vẻ sành về khoa này nhỉ?- Cơ-rôn-ne thốt lên và ngắm nghĩa Hen-rích từ đầu xuống chân - Anh đã biết là đến đây để làm gì chưa?

- Chưa ạ, tôi chỉ được lệnh đến đây thôi. Thậm chí cũng chưa đoán ra lý do gì cả.

- Đại úy nghe đây nhé: Sau những sự kiện nóng hổi mới xảy ra ở Béc-lanh, Bộ thông soái quyết định quẳng hết mọi nghi thức ngoại giao đối với bọn Ý chó má này và thiết lập ở miền Bắc Ý một chế độ chiếm đóng nghiêm ngặt. Một trong những biện pháp ấy là phải tổ chức những ủy ban quân chính, bắt dân chúng các đô thị vào khuôn phép. Anh đã được bổ nhiệm làm trưởng ban quân chính ở Cát-sten La Phong và các vùng lân cận.

Hen-rích bỗng cảm thấy lòng mình trút hẳn được gánh lo âu.

- Nam tước, tất nhiên anh cũng hiểu rằng sự ủy nhiệm này đã biểu lộ lòng tin cần đối với anh. Anh phải đáp lại bằng cách hoàn thành trọn vẹn những nhiệm vụ của mình, bằng tấm lòng tận tụy với Quốc trưởng và Tổ quốc - Cặp mắt to màu xám của Cơ-rôn-ne đăm chiêu nhìn Hen-rích.

- Danh dự sĩ quan thúc đẩy tôi phải làm tròn mọi trách nhiệm, không kể trên cương vị nào. Nhưng tôi cũng rất thắm thà lòng tin cậy của trên.

- Chúng tôi hy vọng như thế! Anh đã hiểu biết cái vùng mình sẽ phụ trách chưa?

- Môi trường hoạt động của một sĩ quan đặc trách vốn rộng rãi cho nên tôi đã được dịp đi hầu khắp những nơi nào có các phân đội của sư đoàn mình đóng. Vì vậy xin mạnh dạn nói rằng tôi đã biết vùng này.

- Càng tốt. Từ nay anh sẽ là chủ nhân toàn quyền và hoàn toàn chịu trách nhiệm về an ninh trật tự trong khu vực này. Nên nhớ rằng vùng này có đường xe lửa và đường ô-tô huyết mạch của chiến trường Ý đấy nhé. Ngoài ra, ở đây, còn có một công trình quân sự cực kỳ quan trọng. Mấy đơn vị SS, chịu trách nhiệm bảo vệ nhà máy ấy. Nhưng anh phải liên hệ mật thiết với các chỉ huy trưởng mấy đội vệ binh đó. Chúng tôi giao cho anh một đại đội sơn chiến và một đại đội sơ mi đen. Viên đại đội trưởng đại đội sơn chiến sẽ kiêm luôn chức phó trưởng ban quân chính.

Hen-rích nhăn mặt.

- Đại đội này gồm toàn lính đã được thử lửa, có thể tin cậy được. Ngoài ra còn cho anh thêm hai trung đội lính nhảy dù. Tôi cũng biết thế là hơi ít đối với một vùng rộng lớn như vùng này. Nhưng làm sao bây giờ... Trong trường hợp quá cần thiết anh có thể xin viện trợ của các phân đội

thuộc sư đoàn và của thiếu tá Sten-ghen. Nhưng tôi nhấn mạnh là chỉ trong trường hợp hết sức cần thiết. Bọn du kích Ga-ri-ban-đi và mấy đội quân lẻ tẻ của các đảng phái chính trị đang hoành hành quanh vùng này đây. Hãy tập trung mũi dùi vào bọn Ga-ri-ban-đi, chúng là kẻ địch nguy hiểm nhất đối với ta. Phải vật lộn với chúng hàng ngày và chớ thương tiếc gì cả. Tôi hy vọng rằng có thể giúp đỡ anh bằng cách khuyên bảo, chỉ dẫn nhưng đừng mong vào sự giúp đỡ bằng nhân lực của chúng tôi. Có lẽ thế là đủ rồi đây. À, còn điều này nữa. Anh phải lập tức kiếm một tòa nhà lịch sự, bài trí cho đẹp vào. Đừng coi đây là việc phụ. Nên làm cho kẻ nào lui tới chỗ anh đều phải kính nể nhà cầm quyền mới. Tôi thấy cần cho anh nghe những lời bất hủ này của văn hào Gớt: "Mỗi một nghi thức bên ngoài đều có cơ sở bên trong của nó". Anh phải tự lựa chọn lấy người vào biên chế, nhưng hãy chú ý chớ để cho bọn do thám của du kích chui vào cơ quan đấy. Nhất định chúng có âm mưu làm như vậy. Mong rằng mấy hôm nữa khi tôi đến Cát-sten La Phong thì tất cả các công việc tổ chức đã xong xuôi... Anh có hỏi gì không?

- Bây giờ thì không nhưng sau này chắc chắn sẽ có nhiều vấn đề rắc rối. Tôi xin phép được thỉnh thị Đại tá trong những trường hợp cần thiết.

- Được, khi nào cần thì cứ việc hỏi nhưng chớ dùng điện thoại. Nói chuyện trực tiếp với tôi là đảm bảo hơn cả.

Sự bổ nhiệm mới khiến Hen-rích vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Nhận chức trưởng ban quân chính tất nhiên anh phải chịu trách nhiệm về toàn bộ khu vực kể cả các công trình bí mật và như thế có nghĩa là anh được gần gũi nhà máy, cái nơi đang thu hút tất cả tâm trí của anh. Hen-rích đã đoán rất đúng là thế nào ông bố vợ tương lai cũng có nhúng tay vào việc điều động này. Quả thật, Béc-gôn đã quyết định cấp tốc lôi Hen-rích ra khỏi phòng tham mưu của sư đoàn do tên tướng phản nghịch chỉ huy. Sự thực thì E-véc đã chết rồi, nhưng lão vẫn có thể để lại một ảnh hưởng không lành mạnh.

Ma-ti-ni vẫn là người vui mừng hơn hết đối với sự thay đổi công tác

của Hen-rích.

- Thế thì tuyệt quá! - Khi Hen-rích thuật lại chuyện đi lên Bộ tham mưu tập đoàn quân nhận lệnh, Ma-ti-ni reo lên - Tớ xin cam đoan là từ nay trong huyện này không xảy ra những vụ tàn sát hàng loạt dân làng như ở các vùng khác trong khắp miền Bắc Ý.

Nhưng sự biến chuyển này cũng khiến tình hình phức tạp thêm. Chịu trách nhiệm trị an trong huyện thì phải tiêu diệt những kẻ nào phá rối nền trật tự trị an. Mà theo quan điểm của bọn xâm lược thì trị an có nghĩa là dân chúng phải ngoan ngoãn phục tùng quân Hít-le, cái quân vốn coi mọi người dân Ý đều là kẻ nội gián tất.

Quan niệm về trị an của nhân dân Ý và của bọn Đức hoàn toàn trái ngược nhau cho nên không thể hoà giải hai quan niệm đó một cách êm thấm được.

Hen-rích thừa hiểu rằng, nếu ngay từ đầu, anh không tìm phương pháp bí mật liên lạc với nhân dân địa phương thì tức khắc mối quan hệ giữa anh và người Ý sẽ trở thành rất phức tạp.

Sáng hôm sau, lúc Li-đa sang dọn phòng, Hen-rích đột ngột hỏi:

- Cô biết tiếng Đức thạo chứ?

- Khá hơn tiếng Pháp ạ.

- Nhưng khi tôi nói với cô bằng tiếng Đức thì cô có hiểu không?

- Hiểu hết. Nhưng tôi nói thì vất vả lắm.

- Cái đó không lo. Cô cố gắng học thêm đi. Nếu tôi đề nghị cô chuyển

sang làm công việc khác thì cô nghĩ sao?

- Tôi chưa hiểu... Công việc gì kia ạ?

- Ở Cát-sten La Phong đang tổ chức ủy ban quân chính. Tôi được chỉ định làm trưởng ban. Tôi biết rất ít tiếng Ý, mà trong biên chế lại có cả phiên dịch. Cho nên tôi muốn rằng cô sẽ giữ nhiệm vụ đó...

Lời đề nghị đó quá đột ngột đối với Li-đa. Cô cắn môi, do dự:

- Thế đến mai tôi trả lời có được không ạ? Tôi chưa dám quyết định ngay. Phải nghĩ đã...

Chính Hen-rích đã tính trước như vậy. Li-đa chẳng những phải suy nghĩ mà còn phải hỏi ý kiến cấp trên, và anh vui lòng đợi một vài hôm, không thúc giục cô ta.

*

* *

Cu-bít đang mải mê làm giàu. Hắn vô cùng say sưa với ngôi nhà riêng sáu phòng, đầy đủ tiện nghi và bài trí lịch sự, thỏa mãn với những bữa cơm ngon lành do vợ hắn lúi húi nấu nướng. Hơn nữa, Lê-rô cáng đáng tất cả các khoản chi phí ăn uống trong gia đình và Cu-bít hầu như chả phải đụng tới số lương sĩ quan của mình. Tuy vậy, Cu-bít vẫn cảm thấy chưa yên tâm, và tương lai đối với hắn đã bớt vẻ tươi hồng như trước kia.

Hen-rích không nhầm khi đánh giá khoản hồi môn của Sô- phi-a ước chừng hai mươi năm vạn mác. Nhưng mãi sau Cu- bít mới hiểu rằng sở dĩ giá cừu lên cao như vậy là vì bây giờ đang thời buổi chiến tranh thành thử các loại thực phẩm đặc biệt là thịt, đều rất đắt. Cu-bít đã tìm hiểu tình hình

giá thật và len trước chiến tranh. Hẳn đi đến kết luận đáng sợ rằng trong hoàn cảnh hòa bình khoản hồi môn của bà vợ sẽ giảm xuống ba lần. Rồi hẳn đâm hoảng sợ, phải vội vàng đi hỏi ý kiến Hen-rích là có nên bán quách trại nuôi cừu ngay bây giờ không?

- Ông Hen-rích, ông nên hiểu là tôi rất lo lắng cho tương lai. Bây giờ ông bố vợ còn sống thì còn đang hoang. Ông ấy làm ra khá tiền cho nên gán hết các khoản chi tiêu trong nhà. Nhưng ông ấy chả còn trẻ trung gì nữa, lại ốm đau quặt quẹo luôn. Chắc chắn là tôi sắp trở thành chủ nhân toàn quyền của cái gia tài này. Và điều đó chẳng những không làm cho tình hình sáng sủa thêm mà còn làm cho nó đen tối thêm nữa là khác.

Thậm chí cách ăn nói của Cu-bít cũng đã thay đổi. Mỗi một lời hăn thốt ra đều đượm giọng lo xa, tính đếm chi li.

- Thế ông cũng nên biết là chính tôi đã nghĩ đến điều này từ lâu - Hen-rích thú thực.

- Ông làm tôi cảm động quá.

- Bởi vì dù sao tôi cũng có lỗi phần nào về tình hình thay đổi trong gia đình ông và đối với ông tôi vẫn nhận thấy... Biết nói sao bây giờ nhỉ... cảm thấy trách nhiệm tinh thần của mình, ừ... Có lẽ ông lo ngại cho tương lai cũng đúng thôi.

- Hay bây giờ ta cứ bán tuốt tất cả bất động sản và bỏ vốn vào một xí nghiệp kinh doanh nào đó? Hay đem mua vàng?

- Biết nói thế nào với ông được? Phải sành sỏi về những vấn đề này mới không bị "hố".

- Khi chiến tranh chấm dứt, chúng tôi sẽ cùng Lê-rô mở...

- Hãy khoan, tôi xin phép ngắt lời ông. Tôi định hỏi ông một việc. Và không phải hỏi chàng rể của kỹ sư Lê-rô đâu nhé, mà là hỏi một sĩ quan Giét-ta-pô lâu năm và giàu kinh nghiệm kia. Lạy giời, nếu chẳng may nước Đức ta thua trận thì ông cho rằng ông nhạc của anh sẽ ra sao khi chiến tranh kết thúc.

- Nước Đức đang thua rồi đấy... Nhưng tôi chả hiểu câu ông hỏi.

- Chẳng cần nhìn xa trông rộng lắm cũng có thể hiểu rằng kỹ sư Lê-rô đang làm việc trong một nhà máy không phải là sản xuất ô đăm hay đồ chơi trẻ con.

- Nhà máy này chế tạo...

- Ấy chớ! Chớ! Tôi không muốn biết những bí mật mà mình không có quyền biết...! Nhưng tôi dám chắc, nếu cá nhân ông Lê-rô được chú trọng và bảo vệ cẩn thận như thế thì công việc của ông ta tất có liên quan tới thứ vũ khí tối tân mà báo chí đã bàn cãi khá nhiều.

- Ông đoán đúng quá!

- Ông Cu-bít, xin ông nghe tôi! Đừng đẩy tôi vào nước hớ! Tôi vốn không thích đụng chạm vào bí mật quốc gia, cho nên tôi không để tai đến những điều ông nói đâu. Tôi đã quên khuấy đi ngay! Tôi chỉ muốn trình bày một ý kiến suy luận...

- Xin lỗi! Tôi xin cảm như hến.

- Với tư cách là một sĩ quan phụ trách sở Giét-ta-pô, ông sẽ làm thế nào nếu biết rằng nước Đức đã bại trận và những thành tựu mới nhất của nền kỹ thuật chiến tranh Đức sẽ lọt vào tay quân thù, vào tay kẻ chiến thắng?

- Tôi ấy à?... Tôi sẽ thủ tiêu tất cả những gì có giá trị nhất... ừ, nói chung là cốt làm sao cho tài liệu khỏi rơi vào tay kẻ thù.

- Hết sức chí lý! Bất cứ người sĩ quan tình báo thông minh nào cũng đều làm như vậy. Còn đối với kẻ đã sáng chế ra thứ vũ khí cực kỳ lợi hại ấy thì ông tính sao? Bởi vì hôm nay hãn đang phục vụ Quốc trưởng nhưng ngày mai biết đâu hãn chả lóa mắt vì đồng tiền vàng đô-la hoặc stéc-ling¹, hay có thể là đồng rúp của Nga, chẳng hạn? Là một sĩ quan Giét-ta-pô, ông sẽ xử trí ra sao với kẻ phát minh ấy?

Đôi mắt của Cu-bít vẫn không rời khỏi khuôn mặt của Hen- rích, hãn từ từ chồm hãn người ra phía trước:

- Ông quả quyết rằng...

- Điều dự đoán chưa phải là sự quả quyết... Chúng ta thử luyện cho nhau cách suy luận lô gích... Chỉ có thể thôi. Tuy vậy tôi cũng thấy là câu chuyện tầm phơ này đã khiến anh hoang mang. Thôi, ta nói sang chuyện khác đi!

- Ổ, không, không. Đây chính là câu chuyện mà... Đã khơi chuyện ra thì phải nói cho đến đầu đến đũa chứ. Theo ý ông thì tôi phải làm thế nào?

- Trong trường hợp này thật khó nói... Mỗi người xử sự theo một cách riêng, ông Cu-bít ạ.

- Nhưng ở vào địa vị tôi thì ông sẽ làm thế nào chứ?

- Tôi sẽ... Cho nghĩ tý đã ! - Hen-rích đi dạo mấy lượt quanh phòng - Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho khả năng xấu nhất.

- Nói rõ ra là cái gì nào?

- Đối với khoa học, sự phát minh thiên tài của ông Lê-rô không thể mai một được! Và ông phải chịu trách nhiệm trước các thế hệ tương lai về việc này. Thậm chí nếu ông ta có chết về bom đạn hay đau ốm, ông vẫn có bốn phạm bảo toàn sự phát minh này.

- Nhưng tôi hiểu biết về kỹ thuật cũng chả hơn gì việc chơi tem cổ. Tôi ghét nó như ghét bệnh hủi ấy!

- Tôi thừa biết là ông chả hiểu gì về kỹ thuật... Nhưng chẳng đáng lo lắng đâu. Bởi vì ông nhọc của ông có nhét sự phát minh ấy vào trong óc của ông ta đâu. Phải có công thức, có bản vẽ...

- Lão chẳng hở ra cho ai xem đâu...

- Ông ta làm thế là đúng lắm! Nhưng có thể bí mật chụp ảnh tài liệu mà đừng cho ông ta biết. Vì tương lai!... Ừ, nếu giả thiết là không kịp phá huỷ nhà máy, thủ tiêu tài liệu... và nó lọt vào tay một cường quốc nào đó... Và lúc ấy để đền bù lại cái công lao chăm lo cho số phận thứ vũ khí này, ông có thể đem bán cuốn phim ảnh ấy cho một cường quốc khác. Không phải là chuyện đùa nữa. Nếu thế thì vị tất ông còn thèm lo lắng tới giá thịt, giá len làm gì nữa! Len, thịt đối với khoản tiền ông sẽ thu được chỉ ví như hòn than đối với một kho vàng. Hơn nữa bọn chiến thắng còn tha cho ông cái tội làm mật thám, chúng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Hen-rích im hẳn và cầm lấy bình nước rót vào cốc vừa nhấp từng ngụm nhỏ vừa nhòm qua kẽ tay liếc trộm Cu-bít. Tên này đang ngồi trầm ngâm, có vẻ suy nghĩ lung lắm.

Ai đoán nổi là lúc đó những ý nghĩ gì đang quay cuồng trong đầu óc của Cu-bít? Bởi vì hắn đã lọt xác bao nhiêu lần rồi. Tu hành chưa đắc đạo,

hắn đã vội phá giới nhảy sang nghề mật thám để rồi sau đó đâm ra chán ghét nghề này. Hiện nay hắn lại ước mơ cuộc sống an nhàn nếu không phải là của một anh tư sản thì cũng là của một anh cho vay lãi. Có lẽ bây giờ hắn đang lột xác lần thứ tư.

1. Đô-la: tiền Mỹ, stéc-ling: tiền Anh (N.D).

LEM-KE SINH NGHỊ

Mặc dầu Lem-ke là kẻ đầu tiên đến chúc mừng Hen-rích trong căn phòng làm việc bài trí sang trọng của viên trưởng ban quân chính huyện Cát-sten La Phong, nhưng chả có ai tức tối trước sự bổ nhiệm Hen-rích bằng tên chánh mật thám SS này.

Còn một việc nữa. Lão sư trưởng mới thay thế E-véc đã tuyên bố rằng phòng tham mưu sẽ rời về Pác-mô, ở Cát-sten La Phong chỉ còn bệnh viện, kho quân nhu và sở mật thám SS Như vậy viên trưởng ban quân chính sẽ trở thành vị toàn quyền trong huyện, chỉ huy những gần một tiểu đoàn, trong lúc ấy quân bộ hạ của Lem-ke chưa đầy một đại đội. Tình thế đó khiến ông chánh mật thám phải hoàn toàn lệ thuộc vào viên trưởng ban quân chính, nghĩa là Lem-ke phải hỏi ý kiến Hen-rích về kế hoạch và phải cùng phối hợp hành động. Phải luôn luôn nhờ vả để tiến hành các cuộc hành binh. Hắn lại là sĩ quan cao cấp hơn, là kẻ đã dạn dày kinh nghiệm và cuối cùng là kẻ nhiều tuổi hơn.

Sở dĩ Lem-ke phải đấu tranh tư tưởng chật vật mới chịu nổi cảnh này là vì suốt thời gian công tác trong cơ quan Giét-ta-pô hắn vốn quen cái lối "mục hạ vô nhân", coi mọi người xung quanh dưới tầm mắt mình, nhìn họ với vẻ khinh bỉ và chia họ ra hai hạng riêng biệt. Hạng thứ nhất là những kẻ đã bị kết án, hạng thứ hai là những người đang bị truy tố. Hắn xếp vào hạng thứ nhất những ai bị bắt đến sở Giét-ta-pô không kể là người ấy có phạm tội hay không. Còn hạng thứ hai gồm những người chưa bị bắt. Sau vụ ám sát

quốc trưởng, Lem-ke lại liệt vào hạng này tất cả các quân nhân, không kể họ giữ chức vụ và cấp bậc gì.

Hen-rích đã gây cho Lem-ke hai ấn tượng: một mặt hẳn rất tin cậy anh vì anh là con nuôi của thiếu tướng Béc-gôn, người mà hẳn vốn tôn sùng hơn thượng đế. Mặt khác, Lem-ke cho Hen-rích là kẻ tự do chủ nghĩa. Cứ suy ở cách giao thiệp chơi bời của Hen-rích cũng đủ biết. Anh đánh bạn với Ma-ti-ni, một phần tử khả nghi cần phải theo dõi, anh rất thân thiết với đại úy Lút, một kẻ không đáng tin lắm, bởi vì trước đây, Lút giữ chức bí thư cho E-véc và nhất định có chịu ảnh hưởng những hành động phản nghịch của thượng cấp. Lem-ke còn chả hiểu tại sao vị Nam tước đường đường, đồng thời là con rể tương lai của ngài thiếu tướng lại có thể "mày tao chí tở" với thằng lính hầu, thằng này cũng bị liệt vào hạng bất minh. Lem-ke đã dò la ra rằng, trước kia, Cuộc đã từng từ chối không chịu gia nhập đoàn thanh niên cảm tử của Hít-le. Cuối cùng, tại sao Hen-rích vốn niềm nở thân mật với mọi người lại cứ lảng tránh, không muốn gần gũi Lem-ke?

Trong chiếc tủ ngăn cũ của Mi-le, Lem-ke tìm thấy bản sao những bức thư mà Mi-le gửi cho Béc-gôn. Nhờ những bức thư đó mà Lem-ke biết thêm về mối tình thơ mộng giữa Hen-rích và cô ả Mô-níc nào đó, một kẻ bị nghi ngờ là có tham gia phong trào kháng chiến. Chả nhẽ câu chuyện này không bắt người ta phải suy nghĩ hay sao? Và nói chung, tại sao những sự việc khá kỳ lạ đều dính dáng đến tên tuổi Hen-rích Phôn Gôn-rinh? Thường thường buổi tối, sau cuộc hội ý hàng ngày với viên trưởng ban quân chính, Lem-ke lại khóa chặt cửa văn phòng ngồi lục lọi đồng giấy tờ của Mi-le thu lượm có liên quan tới Hen-rích.

Hắn lần lượt giở từng tập hồ sơ, mãi mê xem xét để cố hiểu xem tại sao mọi việc cứ xảy ra thế này mà không xảy ra thế khác. Chẳng hạn tại sao lá thư của Lê-véc nói về hai sĩ quan Đức bị giết gần Xanh Rê-mi lại rơi vào tay Hen-rích chứ không rơi vào tay một sĩ quan khác ở sở mật thám SS? Bởi vì Lê-véc đã xin làm tay sai cho Giét-ta-pô thì nhất định hẳn có thể phân biệt y

phục sĩ quan SS, với binh phục sĩ quan quân đội chứ!

Tại sao trong tập hồ sơ về tên Ba-đen lại không có biên bản hỏi cung bị can mà chỉ để ngày tháng cùng dòng chữ văn tắt: "Đã thủ tiêu".

Vì khiếp sợ Béc-gôn nên thậm chí Lem-ke chẳng dám tỏ ý nghi ngờ với quan trên và do đó lòng thù ghét của hắn đối với Hen-rích ngày càng sôi sục. Sự bất lực thường nung nấu thêm lòng căm tức.

Và hôm nay đây lại đành phải nuốt giận nhường nhịn gã Nam tước kiêu ngạo ấy. Lem-ke nhận được lệnh cấp tốc dồn ép sang Đức những cựu binh sĩ Ý nào đã không chịu gia nhập quân tình nguyện, bởi vì mặt trận sắp tràn lên miền Bắc Ý. Việc này phải tiến hành xong nội trong một đêm, rất bí mật để cho dân chúng địa phương và nhất là du kích không đoán biết chút gì. Cố nhiên vấn đề áp giải tù binh Ý trong một địa bàn rộng lớn như vậy phải được đặt ra một cách chu đáo. Và Lem-ke đến gặp Hen-rích cốt yêu cầu giao cho hắn tất cả lực lượng quân sự hiện có. Nhưng Hen-rích đã từ chối và chỉ dành cho tên chánh mật thám SS, một đại đội sơ mi đen.

- Tôi sắp phải tiến hành một công việc phức tạp - Lem-ke giảng giải.

Hắn tức giận nhớ lại giọng nói ngạo mạn không thể tha thứ được của Hen-rích. Nhất định phải trình bày lên thiếu tướng Béc-gôn... Hay là thử thương lượng với Hen-rích một lần nữa, trò chuyện một cách cởi mở, nói toạc móng heo ra hết?

Lem-ke đến bên máy điện thoại có đường dây nối thẳng với văn phòng trưởng ban quân chính.

- Đại úy Phôn Gôn-rinh đang ở đằng ông Lê-rô - cô nữ phiên dịch trả lời.

Lem-ke cúi kính quàng ống nghe xuống và ấn mạnh chuông điện.

Tối chiều đã thu lượm được tất cả tài liệu về bọn người Ý làm việc trong trụ sở quân chính, đặc biệt là về cô phiên dịch. Trước kia cô ta làm người hầu trong lâu đài bá tước Ra-mô-ni.

Tình bạn của Hen-rích và ông kỹ sư già Lê-rô cũng khiến Lem-ke bức tức. Sau cái đám cưới xấu số dạo nọ, Lem-ke đã hai lần tới thăm kỹ sư nhưng cả hai bận chủ nhân đều tiếp hấn khá lạnh nhạt. Nói thực ra thì không phải quyền lợi cá nhân đã bắt buộc hấn tìm dịp kết thân với Lê-rô, mà chính là bản mệnh lệnh đặc biệt đang nằm trong tủ ngăn của sở SS căn dặn rằng phải bảo vệ Lê-rô bằng mọi cách và đừng làm ông ta rối trí. Lệnh này từ Tổng hành dinh gửi xuống, như thế đủ chứng tỏ rằng kỹ sư là một nhân vật quan trọng. Vị yếu nhân này thậm chí không thềm ra chào Lem-ke khi hấn tới thăm lần thứ hai và cứ ngồi chồm chồm trong phòng khách cùng Cu-bít và con gái. Trái lại, đối với Hen-rích thì cửa biệt thự luôn luôn mở rộng, hầu như tối nào viên trưởng ban quân chính cũng có mặt ở đó. Vì đâu mà viên sĩ quan trẻ tuổi và ông kỹ sư già lại thân nhau đến thế?

Lem-ke gọi dây nói tới nhà riêng Lê-rô và đề nghị mời Nam tước nói chuyện.

- Có việc gì thế?- Giọng Hen-rích ra vẻ lo lắng.

- Chẳng có gì đáng lo đâu. Nhưng tôi muốn gặp ông nội trong ngày hôm nay về một việc khẩn cấp.

- Nửa giờ nữa tôi sẽ có mặt ở nhà!- Hen-rích trả lời buông sông.

"Hấn cũng chẳng thềm hỏi xem bây giờ mình có thể tới đằng hấn không..." - Lem-ke tức tối nghĩ thềm.

Nhưng hoàn cảnh bắt buộc tên chánh mật thám SS phải nuốt hận. Đúng

nửa giờ sau, hắn đã bước vào trụ sở quân chính.

Không thèm chào hỏi bọn nhân viên, Lem-ke đi qua phòng thường trực đến đẩy cửa phòng khách ngay trước văn phòng trưởng ban. Cửa khóa chặt.

- Đợi tí nhé, tôi mở ngay - nghe tiếng khóa vặn lách cách trong ổ và cô phiên dịch đứng tránh sang bên, nhường lối cho Lem-ke vào. Hắn đi qua trước mặt cô ta như đi qua chỗ không người.

Hen-rích mới ở đăng biệt thự của Lê-rô về và đang ngồi xem báo đợi Lem-ke.

- Quân ta ở Ác-ten đã giáng cho bọn Anh Mỹ một đòn nên thân ! - Hen-rích reo to mà chẳng chào - ông đã xem báo hôm nay chưa?

- Chưa kịp xem. Nhiều việc quá.

- Không nên bỏ qua những tin này. Nên đọc nó trước tiên mới phải bởi vì nó tác động đến tinh thần. Hơn nữa trong thời gian gần đây chúng ta ít được đón mừng tin vui.

- Tôi cho là bom bay V2 của ta đang hất bọn Anh ra ngoài rìa chiến tranh... Nhưng tôi tới đây cố' để bàn những chuyện thiết thực hơn là tin chiến sự ở Ác-ten.

- Những việc gì thiết thực đối với một sĩ quan nhỉ? Cố nhiên là chiến sự ngoài mặt trận!

- Ông Gôn-rinh¹, đó chỉ là trò chơi chữ!

- Ông Phôn Gôn-rinh¹ chứ!- Hen-rích bắt bẻ.

- Ừ, thì Phôn Gôn-rinh, nếu ông muốn thế... Nhưng tôi tới đây không cốt để cãi vã mà để bàn bạc với tư cách sĩ quan.

- Thưa ông Lem-ke, tôi xin nghe ông.

- Nam tước ạ, tôi thấy hình như mối quan hệ giữa chúng ta đã tác hại cho công tác.

- Đối với công tác của tôi thì không ảnh hưởng gì hết!

- Nhưng đối với tôi thì rất có hại. Tôi muốn kêu gọi tinh thần trách nhiệm của ông trước Tổ quốc và Quốc trưởng. Chúng ta đang sống những ngày quá nặng nề, khi...

- Xin miễn giải thích! Tôi coi ông là một sĩ quan Giết-ta-pô lành nghề nhưng lại là một nhà thuyết khách tồi, ông Lem-ke ạ.

Lem-ke mím chặt môi vì tức giận.

- Ông Phôn Gôn-rinh, lần cuối cùng tôi khuyên ông nên nghĩ lại và thử bàn bạc với ông lần này nữa. Nếu câu chuyện hôm nay giữa chúng ta không mang lại kết quả gì, tôi muốn nói tới kết quả tốt đẹp, thì tôi buộc lòng phải khiếu nại lên cấp trên về ông. Tôi xin thành thực báo trước như vậy.

- Đó là quyền hạn và nhiệm vụ của ông. Nhưng tôi muốn biết rằng ông đòi hỏi gì ở tôi cơ chứ?

- Cùng phối hợp công tác.

- Tôi cũng muốn thế kia mà!

- Tôi không nhận thấy điều đó. Hình như ông có thù riêng với tôi, mặc

dầu tôi chẳng biết là vì có gì...

- Không biết à? Thôi đừng giả vờ ngây thơ cáo già nữa!

- Tôi rất ngạc nhiên về cái giọng nói bóng bẩy khó hiểu của ông. Hay ông cứ nói toạc ra xem nào?

- Tôi sẽ đưa cả hiện vật ra làm bằng chứng nữa kia!

1, 2. Phôn là tên đệm của dòng họ quý tộc. Không gọi tên đệm này tức là tỏ ý thiếu kính trọng (N.D).

Hen-rích móc trong túi ra lá thư của Lô-ra mà anh nhận được cách đây một tuần và bắt đầu đọc to:

- "Đừng cung khai em ra với ba nhé! Em đã xem trộm lá thư của bố gửi cho mẹ. Nếu nó không làm mất ăn mất ngủ thì em cũng chẳng thú thực với anh làm gì. Cái bà nữ bá tước Lu-y-da, chủ nhân tòa lâu đài nơi anh ở đã khiến em vô cùng lo lắng. Người ta viết thư cho ba rằng bà ấy còn trẻ và rất đẹp, họ đã thấy anh đi chơi với bà ấy. Chắc hẳn vì Lu-y-da nên anh mới lâu về thăm nhà thế..."

- Ông Lem-ke, theo ý ông nếu tôi viết cho vợ ông những dòng tai ác như thế này thì liệu ông có nhớ ơn tôi không?

Lem-ke đỏ bừng mặt.

- Tôi chỉ viết cho thiếu tướng Béc-gôn chứ có viết cho người yêu ông đâu.

- Và ông coi hành động này là xứng đáng với một sĩ quan hay sao?

- Ngài Béc-gôn giao cho tôi nhiệm vụ đó!

- Té ra ông coi việc này là một việc tố giác chỉ điểm. Ông nên đồng ý rằng không thể gọi nó là cái gì khác nữa! Bởi vì chính ông cũng đã biết rõ quan hệ giữa nữ bá tước và Nam tước Sten- ghen rồi cơ mà. Vậy ông đã viết bản mật báo...

- Rõ là ngài Béc-gôn không hiểu tôi. Chắc ngài đã đọc nhầm bản mật mã. Nếu đã xảy ra sự hiểu lầm như thế này thì tôi xin lấy danh dự sĩ quan mà thề rằng tôi không hề nói một lời nào về ông.

- Tôi tin vào lời thề của ông. Tôi chả có điều gì phải giấu giếm đâu, nhưng tôi cho việc bị theo dõi từng bước chân là một điều sỉ nhục cho phẩm giá của người sĩ quan.

- Tôi rất hiểu ông và xin nhắc lại...

- Thôi được, chúng ta hãy coi là đã thanh toán với nhau về vấn đề này. Bây giờ sang vấn đề khác... Thế thì ông muốn gì tôi nào?

- Phối hợp toàn diện trong hành động và giúp đỡ lẫn nhau.

- Cụ thể như thế nào?

- Đêm nay tôi phải áp giải một tiểu đoàn cựu binh sĩ Ý từ Cát-sten La Phong đến I-vơ-rê.

- Lúc mấy giờ?

- Lúc 22 giờ 30 phút.

- Ông cần gì trong công việc này?

- Ngoài đại đội sơ mi đen mà ông đã hứa, mong ông cho thêm một trung đội lính Đức nữa.

- Thế ông lấy một trung đội lính dù nhé.

- Tôi không tin được cái bọn lính nhảy dầm ấy đâu!

- Vậy thì tôi sẽ cho ông một trung đội lính sơn chiến Đức.

- Thật à, Nam tước? Rất cảm ơn ! Tôi cho rằng đây là mở đầu cho mối quan hệ mới giữa chúng ta và hy vọng rằng nay mai ông sẽ bỏ cả những thành kiến đối với tôi nữa.

- Đấy ông xem, tôi ăn ở với ông như thế đấy, và sở dĩ có sự xích mích giữa chúng ta là chỉ tại mấy lá thư của ông viết cho ba tôi thôi! Tôi không chịu nổi cái lối rình mò nhòm ngó như cú nhòm giường bệnh, tôi đã báo trước điều này.

- Xin hứa là sẽ không xảy ra những việc như thế nữa...

- Còn gì bằng, như vậy là ta đã thỏa thuận và ký hòa ước xong!

- Nam tước ạ, tôi rất sung sướng rằng trong buổi nói chuyện hôm nay chúng ta đã đi đến chỗ thỏa thuận!

Lem-ke rồi rít bắt tay Hen-rích.

- Tôi sẽ cử các sĩ quan chỉ huy đến nhận lệnh đặng ông ngay.

- Nhưng ông đừng nói gì với họ về công việc. Trước khi khởi sự họ chưa cần biết tí gì cả.

- Rõ rồi.

- Thế ông không định tham gia vào cuộc dạo mát đến I-vơ-rê à?

- Đó không phải là khu vực của tôi. Hơn nữa tối nay tôi bận.

Hen-rích không ghé qua nhà mà từ trụ sở đi thẳng tới biệt thự của Lê-rô để tiếp tục câu chuyện đã bị Lem-ke đột nhiên ngắt quãng.

- Cuộc, nghe đây nhé - dọc đường anh bảo gã lính hầu - tớ đã hứa với ông Lê-rô là tối nay tớ sẽ ngủ lại nhà ông ta, vì ông ta bị mệt. Nhưng ban đêm có thể có người gọi dậy nói cho tớ, cho nên cậu phải nằm ngủ trong phòng làm việc. Nếu ông Lem-ke ở I-vơ-rê gọi điện thoại về thì nói với ông ta là tôi ngủ ở đây ông Lê-rô.

- Ông Lem-ke lại ở I-vơ-rê ạ? Tôi mới thấy ông ấy...

- Đêm nay ông ta dẫn đến đó bọn lính Ý bấy lâu nay vẫn bị giam trong trại.

- Thế họ không chạy trốn mất hay sao?

- Ngoài toán lính SS Lem-ke còn mượn thêm của tôi một đại đội sơ mi đen và một trung đội lính sơn chiến Đức - Hen-rích quay mặt đi để giấu nụ cười. Cuộc làm bộ như gã quan tâm đến số phận của binh lính Ý chỉ vì óc tò mò, còn Hen-rích thì thừa hiểu rằng gã hỏi như vậy là do sự ủy nhiệm của Li-đa.

★

★ ★

Kỹ sư Lê-rô giả vờ ốm đã được một tuần này. Thời gian gần đây vin vào bệnh đau tim, càng ngày ông càng nằm nhà nhiều hơn, quên cả việc đi phòng thông thường.

- Tôi mệt quá đâm ra kiệt sức rồi, tưởng chừng sắp tới lúc khuyu xuống chẳng khác gì con ngựa già và không bao giờ gượng dậy được nữa - kỹ sư than vãn với Hen-rích.

Nhưng ông già giả vờ đấy thôi. Thậm chí ông giấu cả con gái và chàng rể cái nguyên nhân đã khiến ông phải giở trò ma mãnh này ra. Có lẽ lần đầu tiên trong đời, Lê-rô bắt đầu quên mất công thức khô khan và nghĩ đến cuộc sống.

Mới cách đây ít lâu nhà phát minh già này đã từng chứng minh với Hen-rích rằng khoa học bao giờ cũng thoát ly chính trị, thoát ly cuộc đời và nhà bác học cũng như họa sĩ đều phải sống trong tháp ngà để cho người khác đừng ngăn cản trí tưởng tượng cao xa của họ. Ông đã coi nhà máy, nơi mình làm việc, là một ngôi tháp độc đáo, giữa bốn bức tường kiên cố của nó, ông cảm thấy mình được xa lánh những việc lặt vặt hàng ngày, những việc quấy rối dòng tư tưởng.

Những ngôi tháp ấy đã bị thủng đột, những bức tường vững chãi đã bị lung lay. Hôm nay, Lê-rô đã thận trọng khêu gợi câu chuyện canh cánh bên lòng này ra, nhưng Lem-ke gọi mất Hen-rích đi nên ông già lại ngồi bần khoản một mình với mơ ý nghĩ rồi như tơ vò.

Ông giở những tài liệu mang ở nhà máy về, sau đó, lại cất đi và cảm thấy lúc ấy chả thiết gì làm việc nữa. Lê-rô định bụng để sáng sớm mai đầu óc thư thái hãy kiểm tra lại các bản tính.

Trước kia, không đời nào ông giữ những tài liệu đó trong nhà, kể cả trường hợp bị đau ốm. Đến chiều là Sten-ghen thu dọn tất cả và cất vào

chiếc tủ ngăn riêng trong nhà máy. Nhưng Cu-bít đã nổi tay cho ông nhạc. Cố nhiên là xuất phát từ quyền lợi cá nhân! Hẳn hy vọng rằng trong một ngày tươi sáng nào đó hẳn sẽ moi được các bức vẽ và bản tính cần thiết. Sự thực thì hẳn chả hiểu cóc gì về kỹ thuật và nhất là kỹ thuật vô tuyến điện, hẳn dốt đặc môn toán học cao cấp. Nhưng hẳn tin chắc là vị quân sư sẽ mách nước cho hẳn nên chụp ảnh cái gì, và những cái gì có thể phớt qua. Hẳn đặt hết hy vọng vào Hen-rích: với trình độ học thức ấy thì nhất định anh ta sẽ hiểu giá trị của từng tài liệu. Tất nhiên Cu-bít ngốc gì mà buông rời tài liệu ra khỏi tay! Hẳn chỉ giở cho Hen-rích xem và hỏi ý kiến...

Sau khi cô con gái lấy chồng, Lê-rô giữ lại cho mình tầng thứ nhất, nhưng thực ra ông cứ quanh quẩn suốt ngày trong phòng làm việc và chỉ ló mặt sang phòng ăn hay phòng khách những lúc có khách hay có cặp vợ chồng son ngồi đó. Đội vệ binh, người hầu được thu xếp ở trong các phòng còn lại của tầng dưới.

Tối hôm nay, Lê-rô cảm thấy hết sức trơ trọi trong phòng làm việc của mình.

Ông phải gọi đây nói cho Lem-ke. Hen-rích hẹn sẽ trở lại đây. May quá, anh đã quay về đúng hẹn.

- Mọi việc đều xong xuôi rồi chứ? - Lê-rô hỏi.

- Việc hôm nay thì xong cả rồi đấy, bác ạ. Còn có thể ngủ lại đây nữa là khác.

- Thế thì hay quá! - Lê-rô hớn hở - Bây giờ chúng ta ăn bữa tối, uống vài cốc rượu cho dễ ngủ.

- Ồ, cháu sẽ ngủ như chết cho mà xem!

- Đang tuổi ăn tuổi ngủ mà ly! Tôi lại không ngủ được cơ đấy!

- Có lẽ bác làm việc quá sức. Muốn ăn ngủ được bình thường thì phải uống thuốc ngủ.

- Chả ăn thua gì đâu, những chuyện lo âu khiến tôi không chợp mắt được đấy chứ.

- Bác lo gì kia ạ?

Lê-rô chưa trả lời ngay. Ông rít mấy hơi thuốc dài. Trầm ngâm nhìn vào góc phòng, tựa hồ như cân nhắc xem có nên tiếp tục câu chuyện không. Nhưng sự cần thiết phải thổ lộ tâm tình, phải hỏi ý kiến người khác đã bắt ông nói hết ra.

- Anh đã biết nghị quyết của hội nghị I-an-ta chưa nhỉ?- Lê- rô hồi hộp, dăm dăm nhìn Hen-rích.

- Cháu có xem nhưng không nhớ hết chi tiết.

- Nhưng chắc anh chưa quên những nghị quyết nói về việc trừng trị những kẻ mà người ta gọi là tội phạm chiến tranh chứ?

- Cháu cho rằng đây mới là tuyên bố thôi. Chiến tranh vẫn là chiến tranh và lịch sử chẳng bao giờ lặp lại những thí dụ...

- Phải, phải, họ không có quyền họ không dám kết án ai có tội, ai không!

- Bác làm như thế là nghị quyết của cái hội nghị quý hóa này có liên quan tới bác ấy.

- Khi nghị quyết trở nên có hiệu lực thì nó sẽ đùng chạm đến tôi thật đấy. Không phải là chuyện nhảm, chuyện lạ đâu... vả lại nếu nhìn theo quan điểm khác thì lại càng không phải chuyện chơi nữa...

- Cháu không hiểu, thực hoàn toàn không hiểu tí gì cả!

Lê-rô dăm chiêu suy nghĩ và khi ông nói, nghe giọng ông đượm vẻ hoài nghi.

- Nam tước ạ, tính kín đáo của anh... phải, tính kín đáo đã cho phép tôi chưa bao giờ dả động đến công việc của nhà máy trong câu chuyện giữa chúng ta cho nên...

- Bác ạ, đó không phải là tính kín đáo mà là nguyên tắc tính: Cháu không muốn biết những điều chẳng liên can đến mình.

- Nhưng nó lại liên can đến tôi! Và tôi cần phải nói rõ với anh vài vấn đề. Nếu không thì không hiểu được đâu. Và tôi tin chắc rằng chỉ có hai chúng mình biết câu chuyện này thôi...

- Cháu xin nghe bác.

- Ủ, tôi xin bắt đầu từ... Này, anh đã đọc bản thông báo về trận oanh tạc nước Anh bằng bom bay chưa nhỉ?

- Tất nhiên là đọc rồi ạ!

- Thế anh có chú ý đến số người chết không?

- Khó có thể bỏ qua được điều đó. Chưa hề có một trận oanh tạc nào lại có hiệu lực đến như vậy.

- Tôi có tội lớn trong việc này. Chính tôi đã giết họ!

- Bác ạ, bác bị yếu mệt và xúc cảm đầy thôi. Cháu dám chắc rằng bác đã làm cho một con ruồi trở thành con voi. Xin bác gác câu chuyện này đến mai hãy hay...

- Không, không, tôi vẫn khỏe đấy chứ. Nhưng đã dăm hôm nay tôi giả ốm... ừ, tôi giả ốm đấy! Để khỏi phải đến nhà máy!

- Bác kìa!...

- Tôi nhắc lại là tôi hoàn toàn khỏe mạnh và tinh táo. Có thể mới chế tạo ra được bộ máy điều khiển bom bay bằng vô tuyến điện...

- Chính bác? Kỹ sư Lê-rô đã chế ra thứ ấy?

- Ấy đấy, chính anh cũng không tin và hoảng hốt... Nhưng tôi không sợ từ trước đến nay tôi không hề sợ. Tôi tự hỏi rằng sao lại thế? Thứ nhất, chắc vì tôi chỉ quan tâm đến khoa học kỹ thuật thuần túy... Tôi chưa bao giờ nghĩ ngợi sâu xa rằng người ta sẽ sử dụng sáng chế của mình như thế nào trong thực tế. Tôi biết là mình làm việc trong nhà máy quân sự, biết là nhờ có thứ máy của tôi mà bom bay có thể bay tới đích theo ý định của con người. Chúng tôi chưa đạt tới mức chính xác có thể bắt bom rơi trúng những mục tiêu nhỏ hẹp, nhưng đã có thể hướng nó vào các làng mạc, đô thị. Tôi biết rõ mọi điều đó. Nhưng chỉ biết trên lý thuyết thôi. Tôi cống hiển khối óc của mình và coi những vấn đề kia là công việc của kẻ khác. Tôi không cần biết kẻ nào sẽ sử dụng thứ vũ khí này và... để đánh ai. Nhưng không, có lẽ không phải chỉ vì tôi không sợ và không suy nghĩ. Tôi còn tưởng rằng người ta không hỏi tội mình! Đây mới là điểm chính! Và bây giờ khi thấy cái tháp ngà mà mình dùng để ẩn nấp đã đổ sập, khi hiểu rằng mình cũng phải chịu trách nhiệm ngang với mọi người, có thể là nặng hơn, ừ, cố nhiên phải nặng hơn, bởi vì họ chỉ có hai tay, còn tôi đã trao cho họ bộ óc. Bây giờ tôi đâm hoảng!

- Bác Lê-rô ạ, bác sợ thế là đúng lắm! - Hen-rích thốt lên.

- Ồ, nếu anh đã nghĩ vậy thì... Anh khuyên tôi nên làm thế nào?

- Theo ý cháu thì bác chỉ còn mỗi một lối thoát thôi - Hen- rích ngừng lại, đăm đăm nhìn thẳng vào đôi mắt Lê-rô.

- Lối thoát như thế nào?

- Chiến tranh sắp kết thúc, mỗi ngày bây giờ quý như vàng...

Lê-rô yên lặng gật đầu.

- Bác phải chạy ngay sang một nước trung lập nào đó. Thụy Sĩ chẳng hạn, và viết kiến nghị phản đối lên mặt báo. Vin có rằng bác bị cưỡng ép bằng bạo lực. Phản đối việc sử dụng sáng chế của mình để tàn phá làng mạc phố phường và giết hại dân lành. Nếu bây giờ bác tuyên bố như vậy thì người ta sẽ tin ngay.

- Anh nói đúng lắm!

- Nhưng bác cần mang theo bên mình các bức vẽ, các công thức nói chung là những thứ gì liên quan đến việc phát minh của mình. Cháu cũng biết rằng lấy được những tài liệu ấy là một việc vô cùng khó khăn, chắc hẳn nó được cất kỹ trong nhà máy, nhưng...

- Tôi có phim chụp những tài liệu này.

- Bác dám để liều nó ở nhà cơ à?

- Tôi giấu kín lắm. Có khó gì đâu, cứ nhét vào giữa tủ sách... Không gã

mật thám nào đoán ra được nếu tôi không báo.

- Thế thì bác chả cần lo lắng, do dự gì nữa! Rút cục chẳng những bác cứu được thân mình mà còn cứu được hàng chục vạn người vô tội. Và người ta cũng biết đánh giá việc đó chứ.

- Nhưng phải bố trí, tổ chức như thế nào? Anh cũng thừa biết là tôi đang bị theo dõi đấy!

- Cháu xin hứa sẽ suy tính kế hoạch và bàn với bác trong một ngày gần đây. Tất nhiên cháu sẽ đem hết sức ra giúp bác.

- Tôi vẫn biết anh là người cao thượng đáng quý! Có lẽ lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày, đêm nay tôi mới ngủ được ngon giấc đấy.

Hen-rích ngủ trong căn buồng cạnh phòng làm việc của kỹ sư. Anh cứ trằn trọc mãi trên giường, hồi hộp với ý nghĩ là mình sắp đạt tới đích. Thậm chí trong khi ngủ anh vẫn mơ thấy mình tiếp tục vạch kế hoạch làm thế nào đoạt được các tài liệu cần thiết.

Ba giờ sáng, Cu-bít vận quần áo ngủ vào dựng Hen-rích dậy.

- Cuốc vừa gọi đây nói cho ông. Tên đại diện của Lem-ke đến tìm ông.

- Hẳn đâu rồi?

- Cuốc sẽ chở hẳn đến đây ngay bây giờ.

Hen-rích vội vàng mặc quần áo ngoài.

- Hãy bới trong tủ sách mà tìm các bản vẽ. Đây là bản chụp. Có lẽ đúng là những tài liệu mà ông đang cần. Xong ông sẽ giở ra để chúng mình cùng

kiểm tra xem có đúng là nó không - Hen-rích vừa nai nịt vừa thì thầm bảo Cu-bít.

- Nhưng tôi không thể trao nó cho ông được đâu - Cu-bít khẽ đáp lại ra vẻ ghen tị.

- Tôi thì cần quái gì cái của khí ấy! Tôi muốn lo cho ông thôi. Để khỏi phải áy náy về sau. Bởi vì biết đâu những tấm phim ấy có thể chả liên quan gì tới sự phát minh này cũng nên. Và nếu vậy thì phải tiếp tục tìm kiếm. Chả nhẽ ông lại khờ khạo đến nỗi không biết lợi dụng dịp may hiếm có này để đảm bảo tương lai suốt đời hay sao? Tôi như đã hình dung thấy ông trở nên giàu sụ. Và sẵn sàng hoãn món nợ cho ông trong một năm nữa... Nếu biết chắc là ông sẽ có đủ khả năng để trả nợ.

Lem-ke phái người đến báo cho Hen-rích biết rằng hãn đã vấp phải ổ mai phục của du kích, đang chiến đấu quyết liệt và yêu cầu tăng viện lập tức.

Hen-rích hoàn toàn không muốn tham chiến ban đêm, hơn nữa lại là việc tiếp viện cho tên chánh mật thám để chống lại du kích. Nhưng tình thế đòi hỏi phải hành động nhanh chóng, cương quyết để khỏi gây sự nghi ngờ. Đành phải báo động bọn lính nhảy dù cùng hai trung đội lính sơn chiến ở Cát-sten La Phong, còn bản thân anh thì đồng thời phải tìm mọi cách ngăn trở việc chấp hành những mệnh lệnh của chính bản thân mình.

Hen-rích bắt các trung đội trưởng tiến hành kiểm tra vũ khí tự động và sửa chữa từng chỗ hư hỏng nhỏ. Khi kiểm tra xong, anh hạ lệnh đến kho lĩnh thêm số đạn dự bị. Trong lúc ấy chợt phát hiện ra rằng động cơ của chiếc xe thiết giáp nổ tiếng không giòn, hơi khả nghi... .

Hen-rích chạy lảng xãng, quát tháo, đe dọa đưa kẻ nào chậm trễ ra tòa án binh nhưng trong thâm tâm vô cùng sung sướng vì đã trì hoãn được giờ xuất phát.

Mãi năm giờ sáng đội viện binh mới lên đường và đúng sáu giờ mới tới nơi, khi trận ác chiến đã kết thúc. Còn nghe vài tiếng súng ròi rạc nhưng chả thấy bóng du kích đâu nữa.

Từ xa, Hen-rích đã nhận ra hình dáng lênh khênh của Lem-ke. Hắn đang bước giữa đám lính Ý chết hay bị thương và dùng súng lục bắn vào đầu những ai còn thoi thóp.

Nhác thấy Hen-rích, Lem-ke vội tới gần và thuật lại vắn tắt những việc xảy ra.

Khi rời khỏi Cát-sten La Phong hắn phái mấy chiếc mô tô đi trước làm xích hầu, dặn chúng giữ cự ly thế nào để đưa đặng sau luôn luôn thấy xe đi trước. Tên tài xế lái xe bọc sắt cũng phải theo hút bóng chiếc mô-tô cuối cùng. Cách Cát-sten La Phong chừng ba chục cây số, khi Lem-ke đã chắc mẩm là sẽ bình yên vô sự hành quân đến tận I-vơ-rê thì chợt súng máy, súng tiểu liên du kích ở đâu thi nhau quạ vào sườn bên phải.

Làn đạn của họ quét thành một màn lưới rộng. Du kích đã để yên cho tổ tiên vệ đi qua rồi đánh thọc sườn. Bắt buộc phải chống đỡ. Lợi dụng lúc bất ngờ, bọn lính Ý chạy toán loạn, mấy trăm tên mà bây giờ chỉ còn lại vài chục xác chết này.

- Té ra ông bắn vào những kẻ tay không vẫn giỏi hơn là đánh nhau với bọn du kích! - Hen-rích nói kháy Lem-ke. Anh cảm thấy lửa căm thù rùng rục nung nấu ruột gan. Anh chỉ muốn rút phăng ngay súng lục lia hết cả băng đạn vào mặt tên quái vật đang đứng trước mặt anh điềm nhiên hút thuốc. Nhưng đành phải nén giận và ôn tồn - Tổ chức truy kích chứ?

- Bây giờ mà đuổi theo thì liều mạng quá. Hãy đợi cho tan sương mù đã.

Phải đợi khá lâu. Sáng hôm ấy trời đầy sương mù cho nên mãi hai giờ sau, Lem-ke và Hen-rích có bọn xạ thủ tiểu liên đi hộ vệ, mới tới xem xét được trận địa du kích. Lem-ke tức giận nói:

- Ông chú ý xem, chúng nguy trang trận địa rất cẩn thận và chúng đã nằm phục sẵn từ trước để đợi đoàn quân ta đến...

- Hình như có kẻ nào báo trước cho chúng biết -Hen-rích điềm nhiên gật gù.

Không còn nói chuyện đuổi theo được nữa. Sương mù đã hạn chế tầm mắt và sục sạo vào núi chỉ tổ nguy hiểm vì trong điều kiện này, chừng mười du kích cũng đủ sức đánh chặn cả một đoàn quân của Lem-ke và Hen-rích.

- Nhưng đứa nào báo tin cho chúng chứ? - Khi ngồi lên xe để về Cát-sten La Phong, Lem-ke nửa như tự hỏi mình nửa như tự hỏi Hen-rích - Đêm qua ông có nói với ai về việc giải bọn tù binh Ý không đấy?

- Chả nói với ai hết!

- Thế thì đứa nào?

- Nhưng tại sao ông cứ nghĩ rằng chỉ có kẻ nào trong đám bạn bè quen biết của tôi báo cho du kích chứ không phải là một kẻ quen ông?

- Bạn bè thân thuộc của tôi toàn là người Đức cả, còn trong số người quen biết với ông lại có bọn Ý nữa.

- Sau vụ ám sát Quốc trưởng thì ngay cả người Đức cũng không thể tin được - Hen-rích nói buông lỏng - Không phải là quốc tịch mà là lập trường bảo đảm lòng trung thành.

Lem-ke im lặng. Hắn cảm giận tất cả những gì trên đời này, mà cảm giận bản thân mình nhiều nhất. Đáng lẽ nên năn nỉ bảo Hen-rích cùng đi áp giải bọn tù binh, đằng này Lem-ke lại gán hết trách nhiệm vào mình. Thành thử ra bây giờ hắn phải tự bào chữa trước cấp trên, còn Hen-rích vẫn ung dung vô sự, bởi vì trận phục kích xảy ra ngoài khu vực của anh phụ trách.

Hen-rích cũng im lặng. Trước mắt anh vẫn lớn vồn cái cảnh Lem-ke cầm súng lục bắn vào đầu những binh lính Ý đang nằm quằn quại trên vũng máu...

- Ông có tin vào con bé phiên dịch của ông không? - Khi xe đã chạy vào thành phố, đột nhiên, Lem-ke hỏi.

- Trước khi lấy cô ấy vào làm việc trong ủy ban quân chính, tôi đã thẩm tra năm lần bảy lượt và trong công tác, tôi vẫn tiếp tục thử thách. Cô ta rất xứng đáng với ý kiến nhận xét của bá tước Ra-mô-ni, lại rất xinh đẹp nữa chứ!

- Nhưng con bé này khiến tôi sinh nghi kia đấy.

- Để cho ông được yên trí, tôi sẽ kiểm tra thêm lượt nữa bằng cách giả vờ bỏ quên tài liệu mật trên bàn để nhử nó - Hen- rích thản nhiên nói.

Anh liếc nhìn Cuộc. Cuộc vẫn bình tĩnh nắm chắc tay lái, bộ mặt phớt lạnh như tiền. Hen-rích hiểu ngầm rằng chỉ sau đây mấy phút là Li-đa sẽ biết hết câu chuyện này.

*

* *

Buổi tối, Cu-bít mặt mày hí hửng chạy xộc vào phòng Hen- rích. Trống ngực anh đổ dồn. Chả nhẽ cái việc mà đôi lúc anh vẫn tưởng là không thể nào thực hiện được, cái việc đã choán hết tâm trí, thu hút tất cả hành động và thậm chí cả tính mạng của anh nay đã được hoàn thành ư?

Bộ dạng và thái độ của Cu-bít đã xác nhận như vậy.

Cu-bít ghé nhòm vào buồng ngủ bên cạnh thư phòng, khép chặt cửa lại rồi ngó ra hành lang nơi hăn vừa mới đi qua, xong đâu đấy mới bỏ chiếc lưỡi gà của ổ khóa tự động xuống.

Hen-rích cố trấn tĩnh, mỉm cười theo dõi những cử chỉ của hăn.

- Ông Cu-bít, hôm nay thật tôi chẳng nhận ra ông nữa. Trông ông có dáng một kẻ đang âm mưu việc gì! Chắc đã xảy ra chuyện gì kỳ quái lắm hả?

Cu-bít trịnh trọng giơ cánh tay phải lên bắt chước điệu bộ các võ sĩ thắng trận đứng trên vũ đài và dùng bàn tay trái nắm lấy cổ tay phải rồi lắc lắc một hồi. Sau đó hăn im lặng vỗ bồm bộp vào túi áo quân phục.

- Có việc gì vậy? Ông bị cấm khẩu rồi à?

Cu-bít cười vang, gieo mình xuống ghế bành.

- Nam tước thân mến ơi, nó đã nằm gọn đây cả rồi, chả sót một mẫu nào hết - Hăn lại vỗ vào túi và ngả người lên lưng ghế với vẻ kiêu hãnh của kẻ chiến thắng.

- Nó là ai thế?

- Những tấm ảnh chứ còn ai nữa! ông đã thấy tài của tôi chưa nào?

- Thì xưa nay tôi vẫn chịu tài của ông mà lì! Chả nhẽ ông đã vớ được...

- Toàn bộ không sót một mảnh nào. Nhưng sao ông không chúc mừng tôi đi!

- Tôi chưa biết là nên mừng về cái gì. Bởi vì ông mít đặc về kỹ thuật cơ mà! Mà mấy ông già lại hay có những thói quen gàn dở: biết đâu, Lê-rô chẳng giữ làm kỷ niệm những bức vẽ về sự phát minh đầu tiên của ông ta, chẳng có giá trị gì hết. Hay có thể, ông ấy đang nghĩ cách chế tạo thứ máy móc gì mới sau này...

Mới nghe xong Cu-bít đã tái mặt. Hẳn chắc mẫm rằng mình vừa vớ được bạc triệu, thì bỗng cảm thấy món tiền ấy đã lọt qua kẽ tay.

- Không... không... thế thế được!- Hẳn ghen ngào lắm lắm. Nhưng về lo lắng trộn lẫn về hốt hoảng mỗi lúc một hiện rõ trên mặt hẳn.

- Nào, chúng mình thử ngó qua và phân tích xem sao.

Cu-bít móc từ túi trong của áo quân phục ra một cuộn bọc giấy và lăm lét liếc trộm Hen-rích. Bây giờ trong ánh mắt hẳn, ngoài vẻ lo lắng và hoảng sợ còn đượm vẻ hoài nghi.

- Hen-rích cười ha hả và nhún vai.

- Ông Cu-bít ạ, tôi có thể nổi giận và tống cổ ông cùng những tấm ảnh này ra khỏi cửa đây. Đối với tôi những tấm ảnh kia chả hơn gì lớp tuyết mùa đông năm ngoái. Chả nhẽ chỉ căn cứ vào chỗ sau này ông có đủ tiền trả nợ cho tôi thôi hay sao? Nếu thế thì tôi đã tống ông ra rồi. Nhưng tôi cũng hiểu rằng, lúc này, ông đang hoang mang. Khi ôi là khi, để tôi xem nào.

Cu-bít lần lượt trao cho Hen-rích hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. Hen-rích dùng tay trái cầm ảnh, giơ lên, còn tay phải luôn luôn mân mê chiếc khuy áo. Đôi lúc anh cố ý ngắm nghía tấm ảnh, giả vờ như nghiên cứu tranh vẽ hay công thức.

- Đúng là vật ông đang cần! Trình bày tách bạch từng chi tiết! Tất nhiên là nó có ích, mặc dầu không có tác dụng quyết định. Điểm chính nằm ở trong bức ảnh mà tôi vừa xem xong. Nên giữ gìn nó đặc biệt cẩn thận. Bởi vì tôi chẳng phải chuyên gia lành nghề cho nên thoạt nhìn qua chưa hiểu hết ngay được, nhưng nhất định nội dung chủ yếu của sự phát minh nằm trong mảnh giấy này đây.

Cuối cùng, Hen-rích đã xem xong tất cả.

- Bây giờ, tôi mới dám chúc mừng ông đấy! Chắc ông vẫn chưa hình dung được mình sẽ "hốt bạc" to như thế nào!- Lần đầu tiên, kể từ ngày quen biết tới nay, Hen-rích siết chặt tay Cu-bít với một vẻ sung sướng thành thật.

Mặt Cu-bít lại sáng ngời niềm hạnh phúc. Hắn vội giấu vật báu vào túi và khi tin chắc rằng Hen-rích không chơi khăm mình, hắn liền ôm chầm lấy anh cảm ơn rối rít, thậm chí còn thổ lộ:

- Tôi không tin vào tình bạn, tôi hoài nghi tất cả mọi thứ trên đời này, nhưng không bao giờ tôi quên được những việc mà ông đã làm cho tôi đâu, ông Hen-rích ạ. Chính ông đã khuyên tôi lấy Sô-phi-a! Nhờ thế mà sao chiếu mệnh đã quay về với tôi! Nếu tôi không trở thành chồng của tiểu thư Lê-rô, thì giữa chúng ta sẽ không bao giờ có câu chuyện ấy, ông nhớ chứ? Chả nhẽ ông lại quên sao? Cái lần đầu mà ông nói xa xôi với tôi về khả năng xây dựng tương lai ấy mà! Chà, ông thật là vị thiên thần của tôi! Tôi chưa nói tới khoản tiền mà ông vẫn cho tôi vay luôn. À, ông không quên lời hứa hoãn nợ cho tôi một năm đấy chứ?

- Chả nhẽ tôi lại hứa thế à?

- Chứ sao! Ông chả bảo là hể tin chắc vào khả năng trả nợ của tôi... Nếu ông muốn thì tôi sẽ trả cả lãi nữa, bây giờ tôi có thể hứa trước như vậy, nhưng phải một năm sau, bởi vì hiện nay, tôi có rất ít tiền mặt, ông cũng biết rồi đấy. Mong rằng đối với tôi là bạn thì ông không thu lãi nhiều chứ?

Hen-rích thoáng có ý định tiếp tục cuộc "mặc cả" lời lãi với Cu-bít. Nhưng anh vội xua đuổi nó đi ngay vì cần phải cấp tốc tống khứ ông khách này ra khỏi cửa.

- À, phải, tôi nhớ ra rồi! Tôi cứ tưởng là ông chả bao giờ ghi nhớ lời tôi nói đâu! Nhưng đã hứa thì phải làm đúng lời hứa chứ sao!

Cu-bít viết một tờ biên lai mới và xé tờ cũ đi.

- Ông định xử trí thế nào với những bức ảnh kia? - thấy hăn sắp sửa ra về, Hen-rích hỏi.

- Giấu biến đi là tốt nhất. Trong khi...

- Ông ngốc lắm! Phải lập tức để vào chỗ cũ. Ngay hôm nay!

- Để làm quái gì!

- Cứ hãy tạm biệt những tấm ảnh ấy đã, hãy quên là mình đang cầm nó trong tay. Giả dụ hôm nay hay sáng mai, ông Lê-rô biết được những tài liệu này đã biến mất. Ông ta sẽ hốt hoảng báo cho Sten-ghen. Và ông có biết ai sẽ giơ đầu ra chịu trách nhiệm về việc mất trộm không? Cu-bít chứ còn ai nữa. Chàng rể của kỹ sư Lê-rô kiêm chỉ huy phó đội bảo vệ bên trong nhà máy. Ngoài ra ông còn lĩnh nhiệm vụ bảo vệ cá nhân kỹ sư và ngôi biệt thự...

- Vậy ông khuyên tôi lục tìm mớ tài liệu này làm cóc gì?

- Thứ nhất để biết chắc là nó có thực hay không, thứ hai là, để khi cần thì chụp ảnh, thứ ba, để ông biết là nó nằm ở đâu mà theo dõi đừng cho nó lọt vào tay kẻ khác...

Cu-bít lau vừng trán đẫm mồ hôi.

- Ông làm tôi đâm hoảng. Khi thật, không thờ được nữa! Cố nhiên là ông nói đúng... Nếu vậy thì tôi về ngay đây...

Khi Cu-bít về rồi, Hen-rích lại khóa chặt cửa. Bây giờ anh mới được thanh thoi để sung sướng một mình.

Anh đã hoàn thành, anh đã có thể hoàn thành bất cứ việc gì cấp trên giao cho! Đêm nay anh sẽ báo cáo tất cả cho đồng chí có trách nhiệm và ngày mai cuộn phim tít hon này sẽ được gửi đi rất xa! Nào cố gắng, tường cao tua tua nòng súng máy, nào hai lưới bảo vệ trong ngoài chu đáo đều không thể khuất phục nổi ý chí của một con người!

Hen-rích tắt đèn rồi lại cuộn bức màn nặng trĩu lên và mở toang cửa sổ ra. Hơi mát ban đêm ứa vào phòng như một dòng thác mênh mênh. Anh tưởng tượng mình có thể nhúng hai tay và cái đầu nóng rực vào đó như nhúng xuống suối ngàn. Anh tưởng như dòng suối ấy sắp tràn ngập khắp phòng, cuốn theo vào đây cả vành trăng lưỡi liềm mỏng mảnh đang soi bóng trên mặt nước và cuốn theo cả ngân sáng của những vì sao xa tít đang lấp lánh trên làn sóng.

Anh bồi hồi nhớ lại một đêm nào trời cũng đầy sao và cảm thấy đau nhói trong lòng. Đúng rồi, anh cũng đứng như thế này trước khung cửa sổ mở rộng trong thành phố Xanh Rê-mi, đứng cạnh Mô-níc. Và đêm ấy, hai tâm hồn đã bơi trong ánh sao bàng bạc đượm hương thơm thanh khiết của

cây cỏ và hoa rừng vắng vắng bên tai lời hứa hẹn của mối tình chung thủy. Chuỗi ký ức sống lại quá rạo rực đến nỗi Hen-rích cảm thấy gần như vai mình chạm phải vai Mô-níc, và không phải là nỗi đau xót nữa mà là một nỗi buồn dịu dịu trộn lẫn niềm sung sướng thấm vào khắp đường gân thớ thịt của anh. Anh như vừa bắt được mối dây liên hệ khăng khít với những điều tốt đẹp trên thế giới này, được truyền thêm sức mạnh bất diệt có thể thúc đẩy mọi người trên khắp trái đất đấu tranh cho chính nghĩa và chân lý.

Cũng trong lúc ấy, lúc Hen-rích đang đứng bên cửa sổ, thì trong căn phòng riêng của Sten-ghen ở tầng gác hai trong lâu đài, Sten-ghen và Lem-ke đang ngồi bàn những chuyện trực tiếp liên quan tới Hen-rích.

- Bản thân lão Lê-rô chẳng nghĩ ra điều đó đâu - Lem-ke thuyết Sten-ghen - Cam đoan với ông rằng đây là một mưu kế xảo trá. Lại đòi nghỉ phép ngay bây giờ mới chết chứ! Ông có biết như thế là nghĩa làm sao không? Rắp tâm chuồn đấy! Phải, phải! Cái lão Lê-rô độc nhất vô song mà ông chịu trách nhiệm bảo vệ như bảo vệ con người ấy đang định lừa phỉnh các ông đấy. Ông tưởng ngẫu nhiên mà lão lại chọn lấy cái thị trấn xếp ở tận biên giới Thụy Sĩ làm nơi nghỉ mát hay sao?

- Ông Lem-ke ạ, ông lo xa quá làm gì cho mệt xác! - Sten-ghen nhìn tên chánh mật thám với vẻ chế giễu - Không nhìn tên chánh mật thám với vẻ chế giễu - Không có sự chuẩn y của Tổng hành dinh thì chả ai dám cho phép Lê-rô rời khỏi Cát-sten La Phong một bước. Cố nhiên Tổng hành dinh chẳng bao giờ đồng ý đâu. Mà không phải chỉ vì không có kẻ nào thay thế nổi Lê-rô như ông nói. Nếu quả thật thế thì có lẽ người ta đã chiều theo ý lão. Nhưng chúng ta đã rút hết ruột của lão rồi! Lão là con tằm đã nhả hết tơ, quả chanh đã bị vắt kiệt nước. Và chúng ta chả cần lo lắng đến sức khỏe, đến bữa ăn, giấc ngủ của lão nữa. Trong khi lão đang còn có ích đôi chút, chúng tôi vẫn giữ gìn lão, tôi đã được lệnh chưa nên dùng những biện pháp kiên quyết, mà phải đợi mật lệnh đặc biệt... Còn việc kẻ nào đó xui lão xin nghỉ phép thì đối với tôi chả có ý nghĩa gì cả.

- Nam tước ạ, ông đã mù quáng vì lòng nhớ ơn Hen-rích đã hai bận cứu sống ông. Nhưng hẳn cũng sẽ hãm hại ông hai lần cho mà xem. về mặt công tác và về mặt đòi tư.

- Thật là kỳ lạ... - Sten-ghen khinh bỉ nhếch mép cười - Tôi, một sĩ quan tình báo già đời, lại có thể cho một đứa nhãi ranh miệng còn hơi sữa hãm hại nổi hay sao?

- Tôi xin mạnh dạn nói rằng ông đã tự đánh giá mình quá cao và chưa đánh giá hẳn đúng mức. Hẳn khôn ngoan và nguy hiểm hơn ông tưởng nhiều. Và tôi sẽ chỉ cho ông xem ngay bây giờ...

- ... Bản luận cương thứ nhất của ông là hẳn sẽ hãm hại tôi trong công tác! - Sten-ghen nhắc với giọng mỉa mai.

Mặt Lem-ke thoáng đỏ lên từng đám.

- Phải, mà lý do chính là lão Lê-rô. Tổng hành dinh có cho lão đi nghỉ hay không, đối với tôi chẳng quan trọng. Đó là vấn đề thứ yếu. Quan trọng là ở chỗ Hen-rích đã xui lão chạy trốn. Mà khi đã nảy ra ý định ấy, thì có thể thực hiện nó bằng nhiều cách nhất là trong trường hợp người ta được nói lòng. Bản thân ông không có quyền bắt giam lão! Còn Hen-rích thì thậm chí có thể vì cùng sở thích ham câu cá mà từ chỗ xúi bẩy sẽ chuyển sang hành động giúp đỡ thực sự. Hẳn vốn có tính mạo hiểm như thế đấy! Hơn nữa hẳn là bạn thân của Lê-rô! May mà Hen-rích chẳng biết gì về cái nhà máy kia, về thứ vũ khí mới chế tạo, chứ không thì nhất định hẳn đã liều mạng nghịch lửa... Nào, ông thử tưởng tượng xem nếu bỗng dưng lão Lê-rô chuồn mất, lúc ấy ông sẽ như thế nào?

Sten-ghen vừa suy nghĩ vừa lấy ngón tay xoa sống mũi.

- Cứ nói tiếp!- Hẳn bảo cộc lốc.

- Bây giờ sang đời tư. Ông không cảm thấy là Lu-y-da thay đổi thái độ đối với ông sao?

- Ông cũng thấy đấy, chính tôi đã chần chừ trong việc cầu hôn. Rồi bây giờ nữ bá tước sau khi đã biết ý định đúng đắn của tôi bèn rắp tâm trả thù về sự lưỡng lự của tôi trước kia.

- Ông tưởng thế thôi à? Thế nếu tôi bảo rằng chính Hen- rích đã đọc cho tôi nghe lá thư của người yêu của hắn là con gái của tướng Béc-gôn, trong đó cô ta trách móc hắn dan díu với Lu-y-da thì ông nghĩ sao? Ông chớ quên điều này nữa: Người thiếu phụ góa chồng đẹp mê hồn như vậy cùng trang phong lưu công tử sống chung dưới một mái nhà khá lâu, hai phòng sát cạnh nhau. Lại còn việc nữ bá tước dành cho hắn căn phòng của ông chồng cũ. Ông muốn nói sao thì nói, nhưng có vẻ khả nghi lắm! Và tôi cho rằng cô Lô-ra phàn nàn về thái độ của người yêu là đúng.

Mặt Sten-ghen đỏ bừng. Lem-ke thừa hiểu là hắn đã chọc đúng tim đen gã Nam tước, đánh vào lòng tự ái và ghen tuông của thằng đàn ông. Lợi dụng thời cơ tốt, Lem-ke kể hết nào bản thân hắn cũng rất sôi sục căm thù Hen-rích, nào tính tình Hen- rích thay đổi lạ lùng từng lúc, nào lối lựa chọn bè bạn của anh rất kỳ dị.

Sten-ghen vừa ban nãy mới bênh vực Hen-rích bây giờ đã vãnh tai ngồi nghe Lem-ke và rút cục đồng ý rằng thái độ của Nam tước Phôn Gôn-rinh quả đáng nghi ngờ.

- Thế ông định xử trí như thế nào? - Khi Lem-ke kể xong, Sten-ghen hỏi.

- Tiếc thay tôi hoàn toàn bất lực, không có bằng chứng gì cụ thể. Hơn nữa chưa biết thái độ của Thiếu tướng Béc-gôn đối với việc này ra sao. Tôi

cảm thấy tôi và ông chỉ còn mỗi một con đường là viết thư lên Thiếu tướng, vì chính ngài hạ lệnh cho tôi theo dõi chàng rể tương lai. Để cho ngài tự định liệu lấy.

Đến khuya, khi Lem-ke và Sten-ghen trò chuyện xong, máy truyền thanh báo tin quân đội Xô viết mở cuộc tổng tấn công bất ngờ trên khắp mặt trận phía Đông dài hàng ngàn cây số.

NHỮNG VIỆC ĐÁNG LO TRONG NGÀY THÁNG TƯ

Việc Béc-gôn đến Cát-sten La Phong thật là đột ngột đối với hết thảy mọi người: cả Hen-rích lẫn Lem-ke và Sten-ghen.

Những trận chiến đấu ác liệt đang diễn ra quanh thành Béc-lanh. Hôm qua, các đạo quân Xô-viết và Anh, Mỹ đã khép chặt gọng kìm lại trên dòng sông En-bơ. Hen-rích có đủ căn cứ để hy vọng rằng nước Đức sẽ đầu hàng nay mai. Sáng nay, anh vừa nhận được lệnh của Bộ thông soái tối cao là phải lập tức trở về Tổ quốc! Thành linh tên Béc-gôn dẫn xác đến một cách không hợp thời tí nào!

Lem-ke gọi điện thoại báo cho Hen-rích tin bố nuôi đến. Khi chuông reo, Cuốc và Hen-rích đang sửa soạn hành lý cho một chuyến đi xa.

- Ông Hen-rích - Giọng Lem-ke lạnh lùng và hách dịch - Thiếu tướng vừa đến Cát-sten La Phong và muốn gặp ông.

- Ba tôi đang ở đây ông à?

- Ừ.

- Ông nói với ba tôi cầm ống nghe nhé... ô, ba đấy ư! Thật là một tin vui đột ngột! Ba từ đâu tới thế? Sao không ghé thẳng vào chỗ con?... Được, con sẽ đợi...

Hen-rích bồn chồn buông ống nói xuống giá. Lúc này là lúc anh ngại gặp Béc-gôn nhất vì mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi để lên đường. Hôm nay, sau giờ làm việc ở trụ sở ủy ban quân chính anh định bí mật trốn khỏi Cát-sten La Phong không cho ai biết hết, để kịp có mặt tại địa điểm đã quy định và sau đó anh sẽ được giúp đỡ chạy sang Nam Tư. Thế rồi bỗng nhiên!...

Cách đây ít lâu trong một cuộc đấu khẩu, tên chánh mật thám SS đã bảo thẳng Hen-rích rằng hẳn cho anh cư xử không đúng hay nói rõ hơn là kỳ dị và dọa viết thư báo với Béc-gôn.

"Chả nhẽ Lem-ke đã thực hiện lời đe dọa ấy?" - Hen-rích tự hỏi - Có lẽ tên thiếu tướng thân hành tới đây để kiểm tra tự tay trừng trị đứa con nuôi về tội lừa dối? Và phải chăng những giờ phút cuối cùng sống giữa bầy lang sói thù địch, những giờ phút mà anh hằng mong mỏi mấy năm ròng, lại hóa thành những giờ phút cuối cùng của đời anh? Có thể chúng đã biết anh là tình báo viên Liên Xô và tên thiếu tướng tức tốc đến đây để phát hiện ra bộ mặt thật của kẻ mà lão đã nhận làm con nuôi và định gả con gái cho nữa? Và tại sao lão lại tới đấng Lem-ke trước khi ghé qua chỗ anh.

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác lần lượt hiện ra trong đầu óc Hen-rích, nhưng anh không thể nào trả lời nổi.

Hay có lẽ không nên tìm câu trả lời làm gì? Béc-gôn sẽ đến ngay bây giờ, rồi khắc rõ cả. Hen-rích bèn phác qua phương hướng hành động. Lúc này việc trước tiên là phải tự chủ. Trong lúc mãi chuẩn bị lên đường trở về Tổ quốc, một chuyến đi mong đợi đã từ lâu, trong thâm tâm anh đã vô tình cho phép mình phục viên. Thực ra thì cần phải đóng kịch cho đến phút cuối cùng. Không được thay đổi tính tình, thái độ đối xử! Biết đâu trong những phút cuối cùng anh lại chẳng để lộ tẩy vì một cử chỉ, một lời nói hay một hành động thiếu thận trọng!

Nguyên một việc Béc-gôn đồng ý đến tận lâu đài chứ không ra lệnh gọi Hen-rích tới Sở mật thám SS cũng đủ tỏ ra rằng tình thế chưa đến nỗi gay go như Hen-rích lo ngại.

Hay cứ quẳng hết tất cả lại mà chuồn? Nhảy lên xe và bảo Cuộc mở hết máy.

Chớ, chớ nên làm vậy! Béc-gôn chả đời nào chịu bó tay cho Hen-rích cùng hai triệu mác biến mất! Hắn sẽ tìm đủ cách để đuổi kịp kẻ đào tẩu... Thế là hồng bét! Khẩu súng lục tí hon vẫn luôn luôn nằm trong người anh. Nếu gặp trường hợp bất trắc, Hen-rích có thể lia hết băng đạn mười sáu phát.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề. Hình như Béc-gôn. Đúng quá!

Trên ngưỡng cửa hiện ra cái thân hình quen thuộc. Béc-gôn khoác chiếc áo mưa rộng màu xám nhạt, tay trái cầm một chiếc mũ dạ cũng màu xám, tay phải chống cây cần đầu uốn cong chạm trở tinh vi. Hai mắt lão sừng húp lên khác thường, nét mặt phờ phạc.

- Kìa ba! - Hen-rích nhảy xổ lại.

Béc-gôn chỉ bắt tay anh mà không ôm hôn như mọi bận.

- Ba ở đây có lâu không? Sao ba lại mặc thường phục?

- Hình như anh sửa soạn đi đâu thì phải?- Béc-gôn không trả lời, mà vừa hỏi vừa hất hàm trở hai chiếc va ly lớn vẫn nằm trơ ra giữa phòng.

"Khỉ chưa! Sao mình không nhớ giấu đi nhỉ!" - Hen-rích tự rủa thân.

- Vâng, con đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu để hễ có thời cơ tốt là tranh thủ

đáp xe sang Thụy Sĩ ngay.

- Chuẩn!

- Con không gọi chuyến đi này là một vụ tẩu thoát đâu.

Béc-gôn cười khẩy:

- Tất cả đều chạy làng! Tất cả - Lão nói ra vẻ chua chát - Như những đàn chuột chuẩn khỏi con tàu đang bị đắm.

- Nhưng thưa Thiếu tướng, vì con tàu sớm muộn rồi cũng chìm xuống đáy bể thôi và nghĩ đến chuyện tự cứu lấy mạng mình là một việc hợp thời...

Béc-gôn chả buồn đáp nữa. Lão ngồi yên lặng. Lão ngồi yên lặng căn môi, thỉnh thoảng lại nhấm những sợi ria mép hung hung theo thói quen trong lúc suy tính điều gì.

- Hen-rích, tôi không bằng lòng anh chút nào - Cuối cùng lão cất tiếng - Có nhiều hành động của anh khiến tôi khó hiểu. Tôi muốn rằng trước khi nói với anh là tôi đến đây với mục đích gì, thì anh hãy giải thích cho tôi rõ mọi việc.

- Chính con đang muốn thế, bởi vì con dám chắc rằng Lem-ke đã không tiếc lời bôi nhọ con. Đã mấy lần con vạch cho hắn những thiếu sót trong công tác của hắn, cho nên hắn chả làm ngơ cho con đâu. Bản tính Lem-ke vốn nhỏ nhen, thù vặt. Hơn nữa lại bất lực, vô tài.

- Chúng ta sẽ bàn với Lem-ke sau. Bây giờ bàn đến anh đã. Cô nàng phiên dịch của anh đâu?

"Thế là lão đã kịp biết tin Li-đa biến mất. Vậy không nên giấu giếm gì cả. Phải khai chiến. Làm sao lão sừng sốt về lòng thành thực của mình..."

- Sao anh cứ im lặng thế, mà không kể lại xem anh đã giúp đỡ nó tẩu thoát như thế nào? Lại chuyện yêu đương phỏng?

- Làm gì có chuyện yêu đương ở đây ạ! Con giúp nó trốn thật đấy!

Nụ cười chế nhạo của tên thiếu tướng SS biến đi ngay. Như Hen-rích dự tính, bộ dạng lão thật là sừng sốt. Điều đó đã hất lão ra khỏi thế chủ động tấn công.

- Anh nói với tôi chuyện này như là chuyện chơi ấy! Thậm chí chả thèm phân trần nữa!

- Con đánh bạo thú thực cùng ba, bởi vì trước mắt con giờ đây không phải là vị thiếu tướng mà là người cha nuôi và là ông bố vợ tương lai của con. Con hy vọng rằng con có thể thổ lộ hết với ba.

Béc-gôn nhìn Hen-rích vừa kinh ngạc vừa tò mò. Anh điềm nhiên chịu đựng cái nhìn ấy.

- Tại sao anh làm như vậy?

- Con đã thẩm tra rõ mấy lần và cam đoan là nó chả có tội tình gì cả. Con không muốn Lem-ke lôi nó vào sở Giết-ta-pô tra khảo, bởi vì chính con đã mời Li-đa vào làm phiên dịch, và nó cứ chối đây đấy. Con đã lấy danh dự sĩ quan hứa sẽ bảo đảm an toàn cho nó. Mà con vốn không quen nuốt lời thề danh dự. Đấy, con xin thành thực trả lời ba.

- Ông bạn Ma-ti-ni của anh đâu?

- Hôm qua Lem-ke báo cho con biết rằng Ma-ti-ni hiện làm bác sĩ tại bệnh viện du kích.

- Còn ông bạn tri kỷ thứ hai là Lút? Hẳn đâu rồi?

- Trốn sang Thụy Sĩ rồi.

- Và anh đã giúp đỡ cả hai đứa này tẩu thoát chứ?

- Con có giúp Lút, nhưng cũng tính toán đến việc nhờ cậy hẳn. Chả thể mà hai đứa đã hẹn gặp nhau ở Thụy Sĩ. Còn về việc Ma-ti-ni thì thậm chí con cũng chả rõ ý định của hẳn nữa. Trong ngăn kéo vẫn còn lá thư của hẳn để lại cho con trước lúc chạy trốn đấy. Ba có thể đọc để thấy rằng Ma-ti-ni! Con sẽ tìm thấy lá thư ấy ngay bây giờ...

Béc-gôn xoa tay ra dáng bực dọc.

- Bây giờ tôi chả còn bụng dạ nào mà đọc thứ khi gió ấy đâu! Anh có biết là Lem-ke đang đặt vấn đề bắt anh để hỏi cung không?

- Chính con đợi việc ấy. Thì con đã nói với ba về quan hệ gay go giữa hai bên rồi. Nhưng con vẫn luôn luôn hy vọng rằng nếu chưa được sự chuẩn y của ba thì hẳn chưa dám cả gan làm như vậy.

- Anh tưởng là tôi, Thiếu tướng Béc-gôn này sẽ che chở cho những hành động ngu ngốc, thậm chí những hành động phạm tội của anh nữa sao?

- Không, con nghĩ rằng ba là người có tầm mắt rộng hơn tên Lem-ke kia, cái tên chả thấy gì ngoài sống mũi của mình và hoàn toàn không có khả năng tổng hợp vấn đề.

- Hãy mặc xác tên Lem-ke. Hẳn chịu trách nhiệm về hành động của hẳn, còn anh thì chịu trách nhiệm về hành động của mình. Bây giờ tôi chả có thì giờ để triết lý suông đâu. Tôi muốn bàn về những sự việc cụ thể. Vậy ra

anh biết rằng Lem-ke định bắt anh và anh hy vọng vào sự can thiệp của tôi nên cứ bình tĩnh chờ đợi.

- Nếu hấn cả gan đến bắt con thì con chả tiếc gì mà không dùng súng lục vấy cho hấn cùng bọn tay chân hấn một mẻ! Ba cũng biết là con bắn chả xoàng lắm đâu - Hen-rích cứng cỏi đáp.

- Sa-a-o? Định chống lại nhà cầm quyền à?

- Thưa ba, chắc ba thừa hiểu rằng hiện nay không còn chính quyền nào nữa! Chỉ còn những đám tàn quân chưa bị tước vũ khí!

- Chúng ta lại lạc ra ngoài đầu đề chính, đầu đề duy nhất mà tôi đang quan tâm. Tại sao anh giúp đỡ con phiên dịch và thằng Lút chạy trốn và nhắm mắt làm ngơ trước thái độ khả nghi của Ma-ti-ni?- Giọng nói của Béc-gôn lộ vẻ dữ tợn mà trước kia Hen-rích chưa hề nghe thấy.

- Trước khi trả lời, con lại đành phải dùng cái mà ba gọi là "lối triết lý suông" và rất ghét. Có lẽ chính nó sẽ là câu trả lời cho câu hỏi của ba. Ba cho phép chứ!

- Cứ nói, nhưng ngắn ngắn thôi.

- Thưa ba, con và ba cũng như tất cả những người yêu nước hiện giờ không nên nghĩ tới ngày hôm nay nữa, mà phải lo cho ngày mai kia, cái ngày phục thù, rửa nhục thất bại mà dân tộc ta đã phải chịu đựng hai lần trong vòng cái thế kỷ hai mươi chớ chết này. Chúng ta cần tìm bè tìm bạn cho tương lai. Ba con ta đã gây bao tội ác trên khắp châu Âu, nên nay hãy cố tỏ ra vài giọt nước mắt để thế giới tin rằng ở nước Đức vẫn còn có những người lương thiện biết điều. Nếu Lem-ke tra khảo hay bắn giết ba người ấy đi thì cơ sự sẽ ra sao? Phải chăng như thế sẽ ngăn cản được tiếng pháo hỏa tiễn Ka-chu-sa của quân đội Nga Xô đang gầm thét rung chuyển đất trời Béc-lanh? Hay là lại có thể đẩy lùi mặt trận phía Đông đến tận bờ sông Vôn-

ga?

Hen-rích cảm thấy mình đi xa quá nhưng không thể hãm lại được nữa.

Béc-gôn ngồi nhìn chàng rể tương lai với nét mặt trơ như đá. Mỗi một lời nói của Hen-rích như càng đổ thêm dầu vào ngọn lửa giận đang ngùn ngụt bốc lên trong lòng lão. Một thằng ngốc mà lãng mạn, một thằng nhãi ranh láo xược xuýt nữa phá hỏng hết kế hoạch của lão! O, nếu không có hai triệu mác trong ngân hàng Thụy Sĩ thì nhất định lão sẽ cho gã nhãi nhép này biết tay! Nhưng khoản tiền ketch sù đã đứng tên Hen-rích Phôn Gôn-rinh. Và đáng lẽ tặng gã một phát đạn vào giữa trán thì... đâm ra phải nghĩ kế cứu gã. Thiếu hai triệu mác này chắc Béc-gôn không thể sống nổi, nhất là trong tình thế hiện nay, khi lão chẳng kịp rút số tiền gửi trong nhà băng Đức ra.

- Anh định bao giờ thì chạy đấy? - Béc-gôn cau mày hỏi tựa hồ như chưa hề nghe câu chuyện của Hen-rích.

- Đêm nay ạ!

- Chạy đi đâu?

- Thì ba con ta đã hẹn nhau rồi đấy: sang Thụy Sĩ, tới chỗ Lô-ra.

- Anh có giữ cuốn sổ gửi tiền đấy không?

- Con đã gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ rồi. Biên lai đây.

- Thế anh không sợ có thể kẻ khác sử dụng nó hay sao?

- Ô, không! Bởi vì còn có những mật hiệu riêng chứ. Ngoài ra ở nhà băng còn giữ dấu tay của từng người gửi tiền. Con không nói đến chữ ký vì chữ ký có thể bị bắt chước...

Hen-rích đăm đăm nhìn Béc-gôn để dò xét phản ứng của lão đối với lời nói của mình.

- Sáng sớm mai, tôi và anh sẽ cùng đạp xe đi Thụy Sĩ!

- Hai ba con ta cùng đi à? - Nét mặt Hen-rích lộ hẳn nỗi vui sướng thành thực khiến Béc-gôn yên dạ, đỡ lo.

- Chặng đường này rất nguy hiểm, ngày mai đã quy định là ngày đầu hàng của mặt trận Li-gu-ri. Ba nghĩ rằng dù sao chúng ta cũng phải trao đổi chút thư sắn đi: con sẽ trao cho ba giấy tờ toàn quyền sử dụng khoản tiền mặt của con trong ngân hàng Thụy Sĩ, còn ba sẽ đưa cho con chứng từ làm chủ gia sản của ba. Nếu xảy ra việc gì bất trắc thì ba sẽ tự tay chuyển tất cả hai triệu mác cho vợ chưa cưới của con là Lô-ra. Chắc rằng nếu ba có mệnh hệ nào thì con cũng sẽ làm thế chứ?

-Ồ, sao ba cứ hay lo lắng lắm lắm như vậy! Chỉ sau hai ngày là ba con ta sẽ chễm chệ ở nơi an toàn, bên bờ hồ tuyệt đẹp. Ba con ta sẽ ung dung ngồi câu cá và hồi tưởng lại những ngày gay go, ly kỳ như những trang tiểu thuyết hấp dẫn.

- Thế con không phản đối việc trao đổi giấy tờ hay sao? - Béc-gôn vốn ưa thực tế nên vội ngắt lời nói gợi cảm của chàng rể tương lai. Lão quyết định rằng thái độ của lão đối với Hen-rích sẽ phụ thuộc vào câu trả lời của anh.

- Ba ơi, sao ba lại có thể hỏi như vậy? Thì ba cũng thừa biết rằng ý muốn của ba là một đạo luật đối với con!

- Tốt, việc này chứng tỏ anh xứng đáng với lòng mong mỏi của tôi - Béc-gôn thở dài nặng nề và lẩm bẫm.

- Thừa ba, ba làm con áy náy quá! Chả nhẽ việc con giúp đỡ hai người bạn của mình... lại có ý nghĩa quyết định như vậy đối với ba hay sao?

- Ba lo rằng con chơi bời với những đứa khả nghi. Điều này chứng tỏ lòng yêu nước của con...

- Ba ơi, ba nhầm rồi!- Hen-rích hăng hái cãi - Có lẽ con trình bày ý nghĩ của mình chưa chính xác lắm, hay vì ba chưa chú ý khi nghe. Thế thì con xin trở lại câu chuyện mà ta đã nói mấy phút trước đây. Con cho rằng sự cứng nhắc, thẳng góc rất có hại. Thời buổi này không những chỉ biết làm lính, mà còn cần biết làm một chính khách mềm dẻo nữa. Trong lúc sống ngày hôm nay chúng ta chớ quên ngày mai, ngày phục thù đáng chú ý. Theo con, đó mới thực là lòng yêu nước cao nhất. Con là chiến sĩ ái quốc và sẽ yêu nước cho đến hơi thở cuối cùng. Thậm chí ngay đến bây giờ khi chỉ còn từng ngày, từng giờ nữa là chiến tranh kết thúc con vẫn không ngần ngại cống hiến đời mình nếu biết chắc rằng sự hy sinh ấy sẽ có lợi cho dân tộc. Lần đầu tiên con đã nói với ba những câu này ở đất Bạch Nga xa xôi, lúc người ta dẫn con vào phòng làm việc của ba giữa một đêm thu tối mịt. Nay con xin nhắc lại lời nói ấy tại nước Ý, trước hôm chiến tranh chấm dứt.

Béc-gôn không thể không nhận thấy vẻ cảm động của Hen- rích khi nói những câu sau cùng và điều đó khiến lão hơi yên trí.

- Con có biết ba đến đây làm gì không?- Sau một hồi im lặng lão bỗng hỏi và không đợi Hen-rích đáp lại, lão nói tiếp - Không phải chỉ cốt để giúp con thoát cảnh tù binh hay tránh những sự lôi thôi đang chờ đợi một sĩ quan của quân đội bại trận đâu!

- Thừa ba, con rất cảm ơn ba!

- Ba đến đây cốt làm cho cả nhà máy sản xuất máy vô tuyến điện điều khiển bom bay lẫn sự bí mật về sự sáng chế này đừng lọt vào tay quân thù.

Con có biết nhà máy ấy không?

- Có, ông Lê-rô có nói với con về nhà máy gì ấy...

- Con muốn nói rằng hồi mờ ma Lê-rô có...

- Thế nào ạ?

- Con hãy gọi đây nói tới nhà lão xem. Có lẽ Cu-bít đã kịp...

Hen-rích nhảy bổ tới máy điện thoại. Mãi chẳng thấy đăng nhà Lê-rô trả lời. Cuối cùng mới nghe Cu-bít lên tiếng. Hen-rích xưng tên.

- Ông Cu-bít, đăng ông có gì mới không?

- Câu chuyện trao đổi chỉ mất khoảng hai phút. Sau đó Hen-rích từ từ buông ống nghe xuống.

- Cu-bít đề nghị con thừa hưởng tủ sách về ngư loại học để làm kỷ niệm tưởng nhớ tới kỹ sư Lê-rô đã quá cố. Ông ta vừa mới chết về bệnh bại liệt cơ tim. Chả là con vốn chơi thân với ông ta mà.

- Thế là không còn kẻ nào có thể khám phá ra điều bí mật nữa. Chỉ còn nhà máy và bọn công nhân làm việc tại đó...

- Ba định xử trí thế nào với họ?

- Đêm nay cả nhà máy lẫn công nhân sẽ theo nhau về bên kia thế giới - Béc-gôn lẩm bẩm với giọng lạnh lùng và tàn nhẫn - Nội đêm nay thôi, vì để sáng mai thì chậm mất... Ngày mai mặt trận Li-gu-ri sẽ đầu hàng... Các đơn vị của con bảo vệ trạm thủy điện và đập nước phải không?

- Hai trung đội sơ mi đen phụ trách việc này ạ.

- Hôm nay, sau giờ làm việc con phải thay đội bảo vệ đập nước. Ban đêm chỉ để cho các đơn vị lính Đức canh gác thôi. Lính Đức chính tông ấy, hiểu chưa.

- Rõ, xin phục tùng!

- Bây giờ ba phải tắm rửa một chút, đi đường bẩn lắm, rồi ba sẽ nằm nghỉ một lát. Đến 14 giờ con sẽ gọi Lem-ke, Sten- ghen và Cu-bít đến đây... Con bảo chúng nó sửa soạn buồng tắm đi.

- Ba uống tách cà-phê nhé?

- Thôi, nếu có thì cho ba ly rượu cô-nhắc.

- Ba muốn bao nhiêu cũng có! Trong hầm rượu của cụ bá tước Ra-mô-ni có đủ để uống tới khi bắt đầu cuộc chiến tranh mới!

- Nhân thể ba muốn biết bá tước có khỏe không? Ba với cụ ấy là bạn cũ!

- Ồ, cụ đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều việc trong thời gian thành lập các đội quân tình nguyện, lựa chọn trong bọn lính Ý cũ. Nhưng sau lần bị du kích bắt cóc làm con tin thì bá tước đâm ra bại liệt. Đã mấy tháng nay cụ nằm liệt giường không hề động đậy và không nhận ra ai được nữa! Thậm chí còn bị cấm khẩu nữa kia!

- Tội nghiệp! Ba cũng định nói chuyện với bá tước chốc lát. Nhưng suốt thời kỳ chiến tranh vừa qua ba đã quen ngấm xác chết, cho nên ba không muốn trông thấy cái xác còn sống của cụ Ra-mô-ni.

Hen-rích đi sang phòng của Cuốc. Gã đang đứng bên cửa sổ mặt mày tái nhợt, lo lắng:

- Cậu làm sao thế? - Hen-rích lại gần, ngạc nhiên hỏi.

- Ông hãy trông xem - Cuốc trở ra cổng lâu đài.

Ba thằng SS lực lưỡng đang đứng sừng sững ở đó.

- Cả phía này và cả phía kia nữa- Cuốc cuống cuống chạy hết cửa sổ này tới cửa sổ khác và chỉ cho Hen-rích thấy đội tuần tra SS lăm lăm tiểu hên trong tay đang bao vây lâu đài!

- Thì đã sao nào? - Hen-rích nhún vai - Chúng đến đây để bảo vệ thiếu tướng Béc-gôn đấy chứ!

- Nhưng họ chả cho ai bước ra khỏi cổng cả!

- Nếu cậu cần ra thì chúng mình sẽ có cách. Còn bây giờ hãy chuẩn bị buồng tắm cho Thiếu tướng đã, lúc nào làm xong thì vào trong văn phòng tờ bảo cái này.

Hen-rích trở về phòng mình, ở đây, ngoài tên Béc-gôn còn có thêm Lu-y-da nữa. Á đứng trước cửa sổ, mặc bộ áo quần cưỡi ngựa theo lệ thường lúc sửa soạn đi chơi.

- Nam tước! Ông hãy cắt nghĩa tại làm sao người ta lại cấm không cho tôi ra khỏi nhà mình? - Lu-y-da hỏi với giọng gay gắt và bức dọc.

Hen-rích liếc nhìn Béc-gôn như hỏi ý kiến. Béc-gôn nói buông sông:

- Chính tôi đã hạ lệnh cấm không cho ai ra khỏi lâu đài.

- Nhưng theo quyền hạn nào cơ chứ? - Lu-y-da vẫn giận giữ hỏi Hen-rích.

- Xin lỗi! Xin giới thiệu đây là ông nhạc của tôi, thiếu tướng Béc-gôn. Đây là nữ bá tước Lu-y-da.

- Có lẽ Thiếu tướng sẽ giải thích hộ tại sao người ta cấm tôi ra khỏi nhà chứ?

- Tôi chỉ có thể cho phép bà đi ra ngoài với một điều kiện là phải quay về trước hai giờ, nghĩa là trước 14 giờ, nói theo lối nhà binh.

- Thế nếu tôi về chậm hơn thì sao? Các ông không cho vào chắc?

- Xin nhắc lại là tôi cho phép bà ra khỏi lâu đài, nhưng phải trở về đây trước 14 giờ.

Mặt Lu-y-da đỏ bừng rồi lại tái đi vì tức giận. Ắ quay ngoắt ra không thèm nói thêm với ai câu nào nữa.

- Bà cháu gái của cụ Ra-mô-ni khinh người nhỉ! Giống tính bác lắm! - Béc-gôn vừa cười áo ngoài vừa mỉm cười mai mỉa.

- Chị ấy là vợ chưa cưới của Sten-ghen đấy - Hen-rích giới thiệu.

- Sten-ghen à? - Béc-gôn hỏi lại ra ý ngạc nhiên và thoáng suy nghĩ trong giây lát - Chuyện vặt! Hẳn khắc tìm được ả khác! Buồng tắm ở đâu?

Hen-rích chẳng dám đánh bạo hỏi xem tại sao Sten-ghen lại phải tìm người yêu khác. Anh không muốn làm Béc-gôn sinh nghi vì câu chuyện tò mò vô ích. Anh đã thấy rõ sự thay đổi trong thái độ của Béc-gôn đối với mình và biết hiện tượng đó chả hứa hẹn gì tốt đẹp. Sáng mai hai bố con sẽ

cùng đáp xe rời khỏi chốn này, nhưng lời đề nghị trao đổi chúc thư của tên thiếu tướng khiến anh chẳng yên tâm. Biết đâu dọc đường không những chỉ có du kích gây ra tai nạn, mà có thể có cả bàn tay đẫm máu của chính Béc-gôn nhúng vào, bởi vì khi lão đã giữ chắc trong túi những chứng từ lĩnh tiền ở ngân hàng thì nhất định tên lang sói này sẽ giở mọi thủ đoạn để cướp đoạt số tiền hai triệu mác hồng yên hưởng tuổi già. Nhưng đối với cái đập nước anh phải xử trí ra sao? Tại sao lão cấm mọi người ra khỏi lâu đài? Chỉ thương hại cho Lê-rô thôi.

Cu-bít đã bày đặt ra tấn tuồng "bại liệt cơ tim" mặc dù hẳn biết rằng cái chết của Lê-rô chả khác gì chiếc lá vàng rụng xuống đáy giếng khô, không hề có một tiếng vang nào cả. Những bản sao tài liệu đã nằm gọn trong túi của Cu-bít rồi kia mà!...

Cuốc rón rén bước vào văn phòng thì thầm với Hen-rích:

- Thưa Nam tước, các đơn vị công binh đang làm gì quanh lâu đài ấy.

Hen-rích lao tới cửa sổ trông ra sân. Cuốc nói thêm:

- Không phải ngoài đó! Ngoài vườn kia!

Quả thực bọn công binh đang mài miết khoan hòn núi đá trong vườn hoa.

Hen-rích tái mặt. Bây giờ anh mới hiểu tại sao Béc-gôn hạ lệnh cấm không cho mọi người ra khỏi lâu đài.

- Cuốc! - Hen-rích gọi cần vụ của mình - Li-đa đâu rồi?

- Thưa, tôi không biết ạ.

- Nói thật đi! Tớ thừa biết là cậu có liên hệ và giúp đỡ cô ấy. Chính cậu đã nghe lỏm câu chuyện áp giải lính Ý và bảo cô ấy đi báo cho du kích. Chính cậu đã báo tin cho Li-đa biết về sự đe dọa và nghi ngờ của Lem-ke. Cuốc ạ, tớ đi guốc trong bụng cậu ấy chứ, tớ biết hết... và... khen ngợi cậu về những việc làm này đấy! Bây giờ chúng ta phải tính từng phút! Cậu có thể liên lạc được với Li-đa chưa?

- Vâng! - Cuốc rần ròi đáp và đứng ưỡn người lên.

- Phải tin cho cô ấy biết là tối nay chắc chắn đập nước và trạm thủy điện sẽ bị nổ mìn...

- Giời đất! Thế còn thành phố?

- Tớ không thể nói gì hơn nữa, vì chính tớ cũng chưa rõ! Nói thêm là ngay sau giờ làm việc, tớ sẽ lập tức thay đổi lính gác trên đập. Liệu cậu có làm nổi nhiệm vụ đó không, hử Cuốc?

- Được ạ!

- Bao giờ thì cậu bắt đầu?

- Ngay bây giờ thôi. Đây có một lối đi bí mật mà bọn SS chưa biết.

- Thế thì nhanh lên! Nhưng hãy nhớ là nếu tối nay tớ có việc gì bận phải ra khỏi lâu đài mà cậu phải ở lại trong này thì liệu mà tìm cách mà chuồn đi. Rõ chưa?

- Rõ lắm rồi ạ!

- Thôi, chạy đi... À, hãy gượng!

Hen-rích tháo chiếc đồng hồ vàng đeo tay.

- Cuốc, cậu cầm lấy cái này làm kỷ niệm nhé. Có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt nhau nữa đâu.

Cuốc rưng rưng nước mắt.

- Xin cảm ơn Nam tước!

Hen-rích ôm chầm lấy Cuốc và hai thầy trò hôn nhau thắm thiết.

- Chạy nhanh lên!

Khi cánh cửa đã đóng sầm lại rồi, lòng Hen-rích bỗng cảm thấy nao nao, tê tái. Anh tự nhủ thầm: "Một thân một mình, hoàn cảnh cô đơn, không còn ai là người thân thiết để nhờ cậy nữa!"

Sức nhớ tới lời dặn của Béc-gôn, Hen-rích vội vàng gọi dây nói cho Lem-ke.

- Thiếu tướng ra lệnh phải đến đây đúng 14 giờ.

Anh lạnh lùng báo tin, cố ý không thềm gọi tên họ và cấp bậc của Lem-ke.

- Rõ - Tên chỉ huy SS trả lời - Nam tước, ông có khỏe không?

- May quá, tôi rất khỏe, trái với lòng hy vọng của ông.

Phải gọi Sten-ghen mất gần 15 phút. Máy điện thoại bỏ không, không có người trả lời.

Cuối cùng, sau khi gọi khắp nơi hồi lâu mới liên lạc được với văn phòng của thiếu tá Sten-ghen.

- Có việc gì thế?- Một giọng nói lạ tai bập bẹ hỏi bằng tiếng Đức.

- Gọi thiếu tá Sten-ghen ngay lập tức!- Hen-rích quát.

Chỉ nghe thấy một câu chửi cộc lốc bằng tiếng Nga pha giọng U-cờ-ren.

Đối với Hen-rích những lời chửi đó trở thành một khúc nhạc êm tai.

- Ai nói đấy? Ai đấy - Anh hét to vào ông nói. Nhưng không nghe thấy tiếng ông ọc trong ống nói nữa.

Ngay lúc ấy một phát súng từ xa vọng tới.

- Hen-rích! Hen-rích!- Béc-gôn thò đầu ra ngoài cửa buồng tắm gọi rối rít - Hỏi xem sao lại có tiếng súng nổ ở đâu thế?

Hen-rích đi ra hành lang và va phải Sten-ghen. Cánh tay hấn quần đầy băng, máu đang ri ri thấm qua.

- Thiếu tướng đâu?- Sten-ghen vừa thở hỗn hển vừa hỏi và đâm bổ vào phòng làm việc.

- Có việc gì thế?- Béc-gôn mới kịp xỏ xong chiếc quần dài đã tất tả lao ra khỏi buồng tắm, tay cầm khăn lau vội bộ mặt đẫm mồ hôi.

- Chúng nổi loạn trong nhà máy! Đội bảo vệ bên trong đã bị tước vũ khí rồi! Bây giờ chúng đang đánh nhau với đội bảo vệ bên ngoài!- Sten-ghen nói như gào.

- Thiếu tá hãy bình tĩnh! Bình tĩnh nào! - Béc-gôn ngăn Sten-ghen lại

và quay sang hỏi Hen-rích - Hiện giờ trong tay anh có bao nhiêu lực lượng?

- Một đại đội lính sơn chiến, hai trung đội lính dù, một trung đội sơ mi đen.

- Phải tiếp viện cho đội bảo vệ ngay lập tức! - Béc-gôn quay điện thoại gọi Lem-ke.

- Chỉ để lại mấy tên lính chỗ ông thôi. Còn bao nhiêu mang đi tiếp viện ngay cho đội bảo vệ bên ngoài nhà máy. Nhanh lên!

Ra lệnh xong xuôi đâu đấy, Béc-gôn mới điềm nhiên quay lại vừa mặc nốt quân phục vừa nghiêm nghị bảo Sten-ghen:

- Cho bao vây nhà máy ngay. Ông hãy ra lệnh cho Cu-bít thay mặt tôi chỉ huy trận tác chiến này. Xong ông quay lại đây! Ông là Chỉ huy trưởng Đội vệ binh mà lại để cho chúng nổi loạn và tước vũ khí lính của mình.

Sten-ghen im thin thít, mặt nhăn nhó vì vết thương đau nhói, Hen-rích loay hoay buộc lại băng cho hấn. Khi đã băng xong, Sten-ghen hỏi:

- Thiếu tướng cho phép tôi chấp hành mệnh lệnh chứ ạ?

- Nhanh lên! Rồi quay lại đây.

Hen-rích gọi dây nói tới trụ sở quân chính để hạ vài mệnh lệnh cần thiết.

- Khổ, không có người! Không có những người đáng tin cậy!- Béc-gôn than vãn và thở dài sườn sượt - Mãi đến bây giờ mới rõ là tại sao chúng ta bại trận.

Mặc dầu bề ngoài Béc-gôn rất bình tĩnh, nhưng Hen-rích thầm hiểu rằng trong những giờ phút gay go quyết liệt này giữ được bình tĩnh là một việc vô cùng khó khăn. Liệu tên thiếu tướng SS còn có thể bình tĩnh đến bao giờ?

- Cho tôi một ly cô-nhắc!

Hen-rích mang chai rượu tới đặt lên bàn.

- Còn anh không uống à?

- Ngày mai tới Thụy Sĩ con sẽ uống. Con định lần đầu tiên sau mấy năm chiến tranh sẽ uống một bữa rõ say. Mà lúc này thì chỉ có thể nhấp được một ly nhỏ thôi!

- Phải, ngày mai chúng ta sẽ ăn mừng được thoát nạn. Dọc đường đến đây đã mấy lần ba chết hụt.

- Bị du kích bắn hay sao ạ?

- Không. Ba bay qua khắp các trại tù binh để thủ tiêu chúng cho khỏi lộ mọi việc bí mật của ta.

Chưa bao giờ Hen-rích lại thấy ghê tởm cái bộ mặt phèn phẹt của Béc-gôn bằng lúc đó. Sau khi tắm và uống rượu, mặt lão đỏ gay, lấm tẩm những giọt mồ hôi lớn.

"Chỉ trong mấy ngày vừa qua lão đã tàn sát bao nhiêu sinh mạng!" - Hen-rích nghĩ thầm. Lão nói tới việc giết hại hàng loạt người vô tội như ta bàn chuyện mổ gà.

Chả nhẽ cứ mặc cho con rắn độc lúi vào cái xó xỉnh nào yên ổn, nằm

co trong ấy ít lâu, để rồi sau đó lại bò ra và lại tiếp tục nghề cướp bạc, tra tấn, chém giết!

Chuông điện thoại réo.

Sten-ghen báo cáo là đã huy động toàn bộ lực lượng hiện có bao vây kín nhà máy. Nghĩa quân đang nấp sau những bức tường xi-măng cốt sắt kiên cố bắn nhau kịch liệt với lính Đức.

Hen-rích vừa trình bày lại nội dung lời báo cáo của Sten- ghen, Béc-gôn liền nói buông sững:

- Bảo hẳn đến đây ngay!

Sten-ghen không đến một mình, mà có cả Lem-ke theo sau.

- Đẳng ấy thế nào rồi?- Béc-gôn hỏi trống không.

- Chúng nó chả đủ vũ khí để mở đường máu chạy thoát đâu. Nhưng địa thế của chúng rất thuận lợi. Chúng lại có mấy khẩu súng máy của xe tăng cho nên chúng tôi không thể tấn công vào nhà máy nổi.

- Đủ rồi!- Béc-gôn cau mày gắt - "Tấn công". Tấn công làm đếch gì. Chỉ vài giờ nữa là chúng nó sẽ chết đuối sạch như lũ chuột trong hang ấy.

Lão móc trong túi áo khoác ra một tấm bản đồ vùng Cát- sten La Phong gấp tư rồi trải lên bàn.

Hen-rích, Lem-ke cùng Sten-ghen đều cúi xuống chăm chú xem xét một dấu hiệu gì đó.

Béc-gôn đang uống dở cốc rượu cũng yên lặng ngắm nghía tấm bản đồ, hình như lão muốn kiểm tra lại lần nữa mưu kế đã suy tính từ trước.

- Thế này nhé- Lão ôn tồn cất tiếng - cách Cát-sten La Phong ba cây số có cái đập cao 32 thước để tháo nước vào một hồ nhân tạo khá rộng. Theo ý kiến của các chuyên gia, nếu phá đập cho nước tràn vào thì chỉ trong vòng một tiếng rưỡi là tất cả thung lũng sẽ bị ngập trắng. Người ta tính rằng mực nước sẽ dâng cao thêm 5 thước, như thế cũng đủ làm ngập nhà máy và hết thảy bọn công nhân - Lão ngừng lại chốc lát, rót thêm ly rượu và nhấp từng ngụm nhỏ rồi nói tiếp - Nhưng chúng ta cần phải ngăn bớt dòng nước từ thung lũng chảy ra sông. Các ông cũng thấy đấy, khúc sông cạnh lâu đài là chỗ hẹp nhất. Nếu phá đổ hòn núi đá thì sẽ chặn được khúc sông này. Cố nhiên nó không hoàn toàn ngăn hẳn được dòng nước, nhưng sẽ làm chậm sức nước chảy. Mà chúng ta cần giữ mực nước trong thung lũng khoảng vài tiếng đồng hồ.

Béc-gôn ngừng hẳn lại.

Hen-rích liếc nhìn Sten-ghen. Hắn đang thè lưỡi liếm cặp môi khô, hai mắt thò thẩn theo dõi cây bút chì mà Béc-gôn đang cầm để chỉ trỏ trên tấm bản đồ.

Bỗng Béc-gôn quay sang hỏi Lem-ke:

- Ông đã đặt bao nhiêu mìn dưới chân đập?

- Thưa Thiếu tướng, mười sáu tấn thuốc nổ cả thảy.

Hen-rích nghĩ thầm: "Thậm chí chúng thả thềm báo tin trước cho mình".

- Đã sẵn sàng để nổ mìn rồi chứ?- Béc-gôn hỏi.

- Viên Phó Trưởng ban quân chính đã tuân lệnh ngài theo dõi công việc

này.

Một hồi chuông điện thoại của Cu-bít cắt đứt câu chuyện. Thấy nghĩa quân bắn dữ hơn trước, hấn lo sợ họ phá vòng vây liền cuống cuống kêu xin tiếp viện.

- Bớt một trung đội sơ mi đen đặng đập nước để tiếp viện cho cái tên nhát như cây ấy đi - Béc-gôn nghiêng răng ra lệnh.

Hen-rích truyền lệnh bằng điện thoại.

- Chúng ta sẽ phá đập nước lúc 20 giờ 30 phút. Trước đó 10 phút phải phá đổ tòa lâu đài cùng hòn núi đá này để ngăn chặn dòng nước lại. Ông Lem-ke, ông phải thân hành chỉ huy các phân đội bao vây nhà máy thay Cu-bít. Ông có nhiệm vụ không để cho một tên nào chạy thoát khỏi nơi đó. Hễ đứa nào ngoi lên mặt nước là phải tĩa ngay lập tức. Hãy mang theo một số pháo hiệu kha khá. Ban đêm cần làm thế nào cho dễ nhận ra nhau. Rõ cả chưa? Có ai hỏi gì nữa không?

Mọi người đều yên lặng, sửng sốt trước kế hoạch chớp nhoáng của Béc-gôn. Lão hỏi Sten-ghen:

- Có bao nhiêu đứa làm việc trong nhà máy?

- Hai nghìn ba trăm tám mươi tù binh và một trăm bốn mươi viên chức người Đức gồm toàn kỹ sư, cai ký và đốc công.

- Đám viên chức ấy bây giờ ở đâu?

- Hầu hết viên chức đều đang ở trong nhà máy. Họ bị nhốt chặt trong kho thực phẩm ngay từ khi bọn tù binh bắt đầu nổi loạn... Theo Thiếu tướng thì nên xử trí thế nào với họ ạ?

- Trời tối không thể phân biệt ai là người Đức, ai là người nước khác đâu, cứ bắn tuốt!

Béc-gôn rót thêm ly rượu nữa.

- Nếu rõ cả thì chấp hành đi.

- Thưa Thiếu tướng, tôi xin phép hỏi - Sten-ghen rên hừ hừ như bị sốt rét.

- Có ý kiến gì không?

- Thưa Thiếu tướng, lâu đài này là của nữ bá tước Lu-y-da vợ chưa cưới của tôi, và...

- Biết rồi, nhưng tôi không thể vì thế mà hủy bỏ kế hoạch quan trọng này.

- Trong lâu đài có nhiều bộ đồ cổ quý giá... Đó là của hồi môn... Tôi van xin ngài...

- Ông Thiếu tá, rút dây thì nhất định phải động rừng chứ! Lúc này không nên nghĩ đến vợ chưa cưới nữa! Hãy lấy tôi làm gương! Trong lâu đài tôi cũng có người bạn cũ là bá tước Ra-mô-ni. Thế mà tôi còn chả dám báo cho cụ ấy biết nữa là... Thôi, đi đi!

Sten-ghen bước ra cửa như một cái máy. Giấc mộng giàu sang mà hăn bằng ôm ấp suốt thời kỳ chiến tranh, cái giấc mộng mà hăn đã mang hết tâm sức ra để đạt tới và ngày nay khi sắp sửa thành sự thật thì bỗng chốc bị tan thành mây khói.

- Hen-rích, bây giờ thì chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát, vì đêm nay khó mà nhắm mắt được lắm - Béc-gôn ngả lưng xuống đệm ghế và nói.

- Lúc nào thì ba con ta sẽ lên đường? -Hen-rích hỏi.

- Ngay sau khi nổ mìn! Cha con ta sẽ ra đi lập tức. Để mặc Lem-ke và Sten-ghen giải quyết nốt công việc còn lại. Mọi việc sẽ ổn thỏa và chỉ chừng một giờ sau là chúng ta đã đến biên giới Thụy Sĩ... Sang bên kia sẽ được nghỉ ngơi, yên ổn! Dù sao ba con ta còn sống sót là phúc đức lắm rồi. Chúng ta hãy nâng cốc mừng cho tương lai đi!

Hen-rích rót rượu vào cốc và cảm thấy tay mình hơi run. Hiện tượng ấy không thoát khỏi cặp mắt cú vọ của Béc-gôn.

- Con run đấy à?

- Thừa ba, nếu chiến tranh cứ kéo dài thêm một vài năm nữa thì có lẽ con vẫn yên trí như trước kia. Nhưng bây giờ, khi chỉ phải đợi chờ thêm mấy giờ nữa...

Béc-gôn phá lên cười:

- Phải thú thật rằng ba cũng thế. Chỉ khác là ba biết tự chủ hơn con...

Bất thành linh, cánh cửa bật tung và Lu-y-da đâm bổ vào phòng.

- Thừa ngài Thiếu tướng! Van ngài! Lạy ngài! Đừng làm vậy, thưa ngài! Đây là tất cả phần hồi môn của tôi.

Lu-y-da cuống cuồng quỳ xuống trước mặt Béc-gôn.

Sten-ghen hiện ra trên ngưỡng cửa, nhợt nhạt như xác người chết đuối.

- Thê này là nghĩa làm sao? Có việc gì vậy?- Béc-gôn bực tức rít lên.

Hen-rích nâng Lu-y-da dậy và ấn ả ngồi xuống ghê bành. Ầ vẫn một mức van lơn:

- Tôi cần rơm cần cỏ lạy Thiếu tướng! Xin ngài đừng phá tòa lâu đài này!

- Chính mồm ông nói ra với nó à?- Béc-gôn khẽ hỏi Sten-ghen.

Hắn chẳng trả lời.

Lu-y-da khóc nức nở. Hen-rích vội chạy tới chỗ để bình nước. Ngay giây phút đó hai phát súng nổ liền sau lưng anh...

... Lu-y-da nằm gục trên thành ghế, hai tay dang rộng. Sten-ghen thì đổ vật xuống như bị sét đánh.

Hai tên lính SS chạy xô vào phòng.

- Hót chúng nó đi!- Béc-gôn nhăn mặt hạ lệnh ra dáng khinh bỉ rồi điềm nhiên bảo Hen-rích.

- Chúng ta sang phòng bên đi.

Béc-gôn bước ra trước. Lão không quên cầm theo chai rượu uống dở sang phòng ăn.

- Sang đất Ý này hình như các anh đều trở nên nhu nhược cả. Chả nhẽ anh cũng thế à, Hen-rích?

- Không! Con có đủ nghị lực sắt đá để giết cả hai đứa.

Mãi lúc ấy Hen-rích mới uống cạn cốc rượu do Béc-gôn rót cho. Lần này tay anh không run nữa.

- Đành phải thay đổi kế hoạch. Hen-rích, anh gọi điện thoại cho Lem-ke và bảo hắn rằng tôi giao cả nhiệm vụ của Sten-ghen cho hắn. Tôi sẽ đảm nhận tòa lâu đài. Sau khi xong việc tôi sẽ lập tức đi xe tới đập để gặp anh.

*

* *

Bảy giờ tối, Hen-rích sửa soạn đi ra đập nước. Theo lệnh của Béc-gôn anh phải đảm đương trách nhiệm chỉ huy đơn vị bảo vệ công trình này,

- Anh đi một mình à? - Béc-gôn thản nhiên hỏi.

- Vâng, tên lính hầu đang bận chuẩn bị hành lý.

- Lấy một tên xạ thủ tiểu liên trong đội hộ vệ của tôi đi theo.

- Để làm gì, hả ba? Quảng đường này chẳng có gì nguy hiểm đâu ba ạ.

Chẳng nói chẳng rằng, Béc-gôn đi ra ngoài và một phút sau lão quay vào với một tên lính SS cao lớn như hộ pháp.

- Nó sẽ đi theo anh - Béc-gôn nói với giọng ra lệnh.

Tên lính SS hằm hằm nhìn Hen-rích khiến anh sực nhớ lại dáng điệu găm gù của con chó gộc trong văn phòng của Lem-ke hồi ở Bông-vin.

Chưa được một phút, Hen-rích đã lên xe đi ra đập. Tên lính SS ngồi

chồm hồm bên cạnh.

Những ý nghĩ lo âu tràn ngập tâm trí Hen-rích.

Không biết Cuộc đã kịp báo tin cho Li-đa chưa? Và Li-đa có kịp truyền tin cho du kích không? Các chiến sĩ Ga-ri-ban-đi có thể kịp thời thực hiện các biện pháp cần thiết không? Chẳng lẽ anh lại không giúp đỡ được những người bất hạnh sắp bị chết đuối về tay Béc-gôn tí gì ư?

Hen-rích cho xe giảm tốc độ để tìm ra phương kế đối phó trước khi xe chạy tới đập.

Cách thành phố chừng hai cây số anh trông thấy bóng một tên lính Đức cầm tiểu liên đang đi trên đường. Hắn đi ngược chiều, từ phía đập về Cát-sten La Phong.

Hen-rích càng cho xe chạy chậm hơn.

- Cho xe chạy nhanh lên!- Tên lính SS, nói buông sồng như ra lệnh.

Hen-rích ấn mạnh phanh, hãm xịch xe lại.

- Thằng mất dạy, mày dám ăn nói với sĩ quan thế à? Mày cũng biết tao là con rể của thiếu tướng Béc-gôn chứ?

Hen-rích dang tay phải dấm rõ mạnh vào mặt tên SS Hăn vội vàng đưa bàn tay lên bưng lấy môi trên bị bật máu tươi và gằm ghè nhìn anh.

- Câm mồm! Nếu không tao bắn chết như một con chó ghè bây giờ.

- Lúc ấy tên lính Đức đang đi dưới đường, tiến lại gần ô-tô và nói:

- Thừa Đại úy, tôi muốn nói với Đại úy vài việc.

Hen-rích liếc nhìn người đó và suýt rú lên.

Một vết sẹo dài ngang mặt! Men-ta-rốt-si!

Hen-rích hấp tấp bước xuống xe. Tên lính SS mở cửa phía bên kia và cũng định bước xuống, nhưng Men-ta-rốt-si đã bước tới chặn lại. Hắn rên lên và ngã phịch xuống ghế.

- Xin lỗi Đại úy nhé, hẳn là đồ thừa!

- Các anh đã nhận được tin do cậu lính hầu của tôi báo chưa?

- Tôi vẫn tìm cơ hội để bàn bạc với anh, nên khi trông thấy ô-tô của anh tôi rất mừng. Chiếc xe này khá quen thuộc đối với tôi -Men-ta-rốt-si mỉm cười hóm hỉnh.

Hai bên nói chuyện chừng năm phút. Sau đó Men-ta-rốt-si đến bên xe và dùng sức mạnh bất ngờ nắm lấy cổ chân tên SS lôi ra ngoài.

- Anh đừng lo! Cứ yên trí mà lái xe đi. Chỉ một phút sau là tên khốn kiếp sẽ không còn trên đường này nữa.

19 giờ 30 phút xe ô-tô đỗ lại cạnh đập. Còn một tiếng đồng hồ nữa mới nổ mìn. Sau khi nghe tên chỉ huy báo cáo xong, Hen-rích giả vờ hỏi ra vẻ vô tình.

- Viên Phó Trưởng ban quân chính có ở đây không?

- Ông ấy đi cách đây một giờ.

- Tôi hiểu rồi. Tập hợp hai trung đội lại trên cái bãi trước đập.

Tên chỉ huy bọn sơ mi đen ngạc nhiên nhìn Hen-rích.

- Anh điếc hay sao? Tập hợp hai trung đội ngay!

Tên này vội giơ tay chào và chạy đi chấp hành mệnh lệnh.

Hen-rích ngồi xuống chiếc ghế băng cạnh lô cốt boong-ke và đưa mắt nhìn quanh. Chẳng thấy một bóng người. Đội du kích của Men-ta-rốt-si đâu nhỉ?

Hen-rích xem đồng hồ. Sao thời gian trôi lâu thế. Chẳng nhẽ sau đây một giờ mọi việc đều xong xuôi ư?

- Thưa Đại úy, các trung đội đã tập hợp xong theo lệnh ông!

Hen-rích bước mấy bước tới gần hàng quân. Chúng đứng nghiêm ra ý đề phòng, lo lắng trước mệnh lệnh khác thường bắt rời bỏ các vọng gác để đến đây tập hợp.

- Anh em binh sĩ!- Giọng Hen-rích vang dội giữa bầu không khí yên tĩnh thình thoảng điểm những phát súng trường rời rạc từ phía nhà máy vọng lại. - Anh em hãy nghe lệnh tôi! Tiến hai bước, bước!

Cả hàng quân rung động và dịch lên hai bước rồi dừng lại.

- Bỏ súng xuống! Tất cả! Sĩ quan cũng vậy... Thế! Lùi hai bước, bước!

Bọn lính ngơ ngác chấp hành mệnh lệnh thứ hai.

- Anh em binh sĩ! Anh em đã tận tâm phục vụ Tổ quốc và Quốc trưởng.

Thay mặt Bộ tư lệnh tôi tuyên dương anh em. Nhưng chiến tranh đã kết thúc! Quân đội ta đã đầu hàng. Bây giờ anh em được phép xuất ngũ.

Hen-rích nói câu cuối cùng đồng đặc lắm, vì anh đã trông thấy quân của Men-ta-rốt-si đang triển khai đội hình vây quanh đập và chiếm lĩnh các vị trí chiến đấu.

- Bộ tư lệnh ủy nhiệm chúng tôi bàn giao công việc bảo vệ đập này cho nghĩa quân Ý. Tôi xin bảo đảm tính mạng cho toàn thể anh em. Bây giờ anh em hãy quay về doanh trại để ngày mai lo thu xếp mà về quê.

Chợt có một tiếng súng nổ giòn!...

Tên chỉ huy bọn sơ mi đen đã tự sát, chết gục trước hàng quân.

- Bây giờ hãy nghe tôi - Men-ta-rốt-si vui vẻ hô to như ngày thường - Về doanh trại đi đều... bước! Tôi không khuyên các anh tự sát đâu nhé. Hòa bình vẫn hơn chiến tranh chứ!

- Vòng bên phải, bước!

Bọn lính sơ mi đen có du kích đi kèm ngoan ngoãn kéo về doanh trại.

- Cái lão thiếu tướng ấy có nhiều lính bảo vệ không? - Men- ta-rốt-si bình thản châm điếu thuốc của Hen-rích mời và lên tiếng hỏi.

- Không nhiều đâu. Bọn công binh đã đi sang Pác-mô. Chỉ còn vền vện mấy tên SS chừng năm tên hay hơn thế một ít.

- Ồ, thế thì chả thấm tháp gì.

- Nhưng phải làm thế nào để phối hợp thật nhịp nhàng!

- Mọi việc sẽ diễn biến y như trong nhà hát vậy!

Men-ta-rốt-si giơ tay chào và chạy đi.

Hen-rích lại ngồi xuống ghế băng. Anh thấy Men-ta-rốt-si đang phân phối người gác đập, chỉ dẫn cho các vọng gác. Phần đông đều mặc quân phục sơ mi đen. Men-ta-rốt-si để những người này gác bên ngoài, còn những người ăn mặc linh tinh thì được bố trí trong hầm ngầm và lô cốt.

- Hình như thế là xong đấy. Bây giờ chúng ta cứ ung dung ngồi đợi vị thượng khách. Còn mấy phút nữa nhỉ?

- Hai mươi bảy phút - Hen-rích liếc xem đồng hồ và trả lời.

Vừa lúc đó một tiếng nổ vô cùng dữ dội át hẳn tiếng nói của Hen-rích. Toà lâu đài vẫn đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi đá phía bên kia thung lũng bỗng tựa hồ như bật tung lên và lả tả rơi xuống từng mảng.

- Tên Béc-gôn vội quá!- Hen-rích hồi hộp nói.

- Thú thật tôi vẫn tiếc rẻ tòa lâu đài, mặc dầu nó không phải là của mình. Tiếc quá!- Men-ta-rốt-si thốt ra thực lòng.

Bỗng vắng vắng nghe thấy tiếng huýt sáo.

- Xe của chúng đã đến kia rồi!- Men-ta-rốt-si reo mừng và vui vẻ hô - Chuẩn bị!

Ai nấy nín thở. Hen-rích tiến lên một bước.

Hai chiếc xe hòm bon bon chạy trên đường đến đập nước. Đứng trước là chiếc "Âu-pen Kép-ton", đằng sau là chiếc "Kho-rơ".

- Tên Thiếu tướng ngồi xe sau! - Hen-rích vội bảo - Khi lão có mặt ở đây thì chớ quên rằng tất cả các anh chỉ đóng vai lính thôi đấy.

- Tuân lệnh!- Men-ta-rốt-si cười rõ tươi.

Hai chiếc xe tiến tới sát gần đập nước liền đỗ lại.

- Mọi việc đều xong xuôi! - Hen-rích báo cáo không đúng tác phong quân sự lắm.

Béc-gôn yên lặng gật đầu.

Một tên SS từ trong chiếc xe đầu bước ra. Hai tên tài xế ngồi yên tại chỗ.

- Thưa Thiếu tướng, đội bảo vệ của ba chỉ có ngần ấy thôi ạ? - Hen-rích ngạc nhiên hỏi.

- Ba đã sai một đứa mang lệnh đến chỗ Lem-ke, còn đứa thứ ba đi với con lúc này đây thôi. - Nó đâu rồi ấy nhỉ?

- Con ra lệnh cho nó đứng gác ở lối vào đường hầm. Xin ba cho nốt tên này lại đó, con không tin cái bọn sơ mi đen lắm đâu.

- Con nói đúng lắm. Đến phút cuối cùng người ta vẫn có thể phản bội - Béc-gôn quay sang hạ lệnh cho tên SS và tên tài xế lái một chiếc xe đi trước. Còn chiếc xe riêng và một tên tài xế thì lão giữ lại.

- Ba con ta đi dạo một lát. Ba đã hẹn với Lem-ke là đúng 20 giờ 30 phút hẳn sẽ dẫn quân ra khỏi thung lũng. Còn đến những 15 phút nữa. Có thể lên đập ngấm phong cảnh một tý.

Béc-gôn cùng Hen-rích thong thả đi tới đập. Được mấy bước, hai người dừng lại.

Béc-gôn tỳ tay lên lan can ngắm khu thung lũng sắp chìm ngập dưới làn nước.

- Hen-rích này, bây giờ ba sức nhớ tới Nê-rôn.

Trong phong trần thiết của thống chế Héc-man Gơ-rinh¹ ba đã thấy bức tranh Nê-rôn đang đứng ngắm thành La-mã rực cháy. Một bức tranh tuyệt đẹp! Đẹp nhất là nét mặt say sưa thỏa thích của Nê-rôn.

- Thưa Thiếu tướng, ba không thương xót hàng nghìn người sắp chết đuối vì mệnh lệnh của ba hay sao?

- Thương với xót. Chuyện vợ vẫn!

- Nhưng mỗi người trong bọn họ có lẽ cũng đều có vợ con... bố mẹ như ba.

- Quảng ngay câu chuyện ấy đi. Anh đã thấy tôi xử trí với Sten-ghen như thế nào rồi chứ? Chỉ còn một từ nữa, và...

Béc-gôn đưa tay phải sờ vào bao súng. Nhưng vừa lúc ấy những ngón tay sắt của Men-ta-rôt-si đã bóp chặt lấy cổ tay lão.

- Hoảng hốt làm gì! Chúng ta không thể nói chuyện ôn hòa được hay sao?

Béc-gôn giẫy mạnh và giơ tay trái lên chực đẩy người lính hỗn xược ở đầu dưới đất chui lên ấy, nhưng tay trái lão lại bị khóa chặt nốt.

- Thế này là nghĩa làm sao? Cứu tôi với! Ai cứu tôi với! - Béc- gôn gào to và định giăng ra.

- Thôi, gọi làm gì nữa? Thưa ngài, bọn hộ vệ của ngài đã về tận thế giới bên kia và chắc đang đợi ngài dưới âm phủ đấy.

- Hen-rích, anh thử nói cho tôi nghe thế này là nghĩa lý gì?

Hen-rích tiến thẳng đến sát bên Béc-gôn và rỉ tai lão điều gì đó.

- A...a...a! - Béc-gôn a lên một tiếng tự hồ như tiếng hú của con chó sói vang rền khắp đập. Sau khi hiểu rõ là mình bị mắc lừa suốt mấy năm nay, lão quên bẵng hết mọi nguy hiểm và sợ hãi. Giò đây lão giống hệt một con chó sói đang xù lông, nhe nanh, giơ vuốt.

Hen-rích quay gót và đi dọc bờ đập.

1. Bộ trưởng không quân của Hít-le, một trên trùm phát xít tàn bạo (N.D)

Trong một giây, Béc-gôn trông theo bóng anh bằng đôi mắt đờ đẫn. Cái ý nghĩ bị mất đứt hơn hai triệu mác mà lão định cướp đoạt để an hưởng nốt cuộc đời đầy tội ác của mình làm cho lão hóa dại. Nhưng bỗng nhiên lão sực tỉnh và hiểu rằng vấn đề lúc này không phải là đồng tiền mà tính mạng của bản thân.

- A.. a... a!- Lão lại điên cuồng hú lên một hồi nữa và như một con thú dữ, lão vùng thoát khỏi tay Men-ta-rốt-si.

- Coi chừng đấy! - Men-ta-rốt-si hét to cho Hen-rích nghe tiếng.

Hen-rích ngoái nhìn lại.

Tên Béc-gôn hung dữ, mồm sùi bọt mép đang lao thẳng về phía anh. Vừa chạy lão vừa rút phăng khẩu súng lục ra. Hen- rích cũng vội nâng khẩu súng ngắn của anh lên, nhưng ngay giây phút-ấy một phát súng đã nổ vang...

... Béc-gôn còn theo đà chạy thêm được vài bước nữa rồi ngã gục xuống, đập mặt vào chiếc xà chắn. Viên đạn của người chỉ huy du kích Ga-ri-ban-đi đã chọc thủng gáy lão.

- Anh đi đâu bây giờ?- Khi Hen-rích đã ngồi yên trên xe, Men-ta-rốt-si tò mò hỏi.

- Tôi về quê - Hen-rích cười tươi tắn - Chúc các anh may mắn nhé! Chắc là không có tôi, các anh vẫn đủ sức tiêu diệt đội quân của Lem-ke và cứu sống anh em nghĩa quân trong nhà máy chứ?

- Anh chưa đi tới dãy núi kia thì có lẽ anh em đã ca khúc khải hoàn với chúng tôi rồi. Thôi, anh đi bình yên nhé! Xin cảm ơn anh đã giúp chúng tôi rất nhiều việc.

Người chỉ huy đội du kích Ý cùng chàng sĩ quan tình báo Liên Xô siết chặt tay nhau, bùi ngùi. Chiếc xe hòm mở hết máy bon trên con đường thẳng tắp, chạy ngược chiều Cát- sten La Phong.

*

* *

Ngày mùng 2 tháng 5 năm 1945, một chàng thanh niên mặc bộ quần áo màu ghi nhạt, đeo băng tang trên tay áo và cầm một bó hoa hồng bạch bước vào nghĩa trang của thành phố Xanh Rê-mi.

Cụ già gác công nghĩa trang đang lúi húi làm đồ chơi cho thằng cháu trai tò mò nhìn theo bóng người khách lạ. Cụ đã quen mặt tất cả mọi người dân Xanh Rê-mi, nhưng quả thật cụ mới trông thấy chàng trai trẻ này lần đầu. Chốc chốc cụ lại dừng tay, trông về phía hai ngôi mộ có hàng rào bao quanh mà người khách lạ vừa bước đến. Anh ta ngồi yên, không nhúc nhích trên chiếc ghế đá nhỏ, chỉ thỉnh thoảng mới cúi xuống loay hoay nâng vớt những cánh hoa trên nấm mộ sát chỗ anh ngồi.

- Đau khổ! Tất cả đều đau khổ, cả trẻ lẫn già! Chiến tranh là thế đó! -
Cụ già lắc đầu, chép miệng và tiếp tục đẽo nốt khúc gỗ.

Lại một người khách nữa đến khiến ông lão gác công phải dừng tay. Đây cũng là một chàng trai trẻ, nhưng rõ ràng ông cụ quen biết anh ta lắm. Sau khi chào hỏi xong, ông cụ liền báo tin:

- Có người nào đang ngồi bên hai ngôi mộ của gia đình ấy. Không phải là dân địa phương đâu. Lão mới trông thấy anh ta lần đầu.

Chàng thanh niên vội vàng đi về phía người lạ mặt đang ngồi. Từ xa, anh đã trông thấy mái tóc nâu sẫm xoã tung trước gió và cái thân hình hơi cúi xuống.

- Xin lỗi ông - Người thanh niên mới đến vừa cất tiếng, rồi bỗng im bặt
- Ô, té ra anh!

- Bonjour¹ - Hen-rích nói khẽ và nắm lấy bàn tay của anh cô Mô-níc. Hen-rích mới trông thấy người ấy lần thứ hai trong đời, nhưng cặp mắt của anh ta giống hệt cặp mắt của Mô-níc, cặp mắt rất quen thuộc và vô cùng thân yêu đối với Hen-rích. Cho nên chả cần phải hỏi họ tên người đang nói chuyện với mình, Hen-rích vẫn nhận ra người ấy là ai rồi.

- Mẹ tôi vừa mất cách đây ít lâu thôi... Mẹ tôi nhắc đến anh luôn...

- Đừng nói những chuyện ấy nữa, anh Giảng!- Hen-rích đứng dậy, đôi mắt anh rớm lệ - Nhờ anh chuyển hộ lời thăm hỏi của tôi cho tất cả những người quen biết, nhất là anh Phơ-răng-xoa.

- Cảm ơn anh. Anh Phơ-răng-xoa cũng thường nhắc đến anh luôn.

- Còn cô Lút-vin dạo này ra sao?

Nét mặt Giảng tối sầm lại.

- Chúng giết chị ấy rồi!- Anh trả lời cụt lùn và quay mặt đi.

- Chắc bác Ăng-đờ-rây còn sống chứ? Anh có gặp bác ấy không?

- Bác Ăng-đờ-rây vẫn ở đây, nhưng vừa đi Pa-ri rồi.

- Bao giờ anh viết thư cho bác ấy thì thế nào anh cũng nói hộ là tôi kính gửi bác những lời chúc mừng chân thành nhất nhé.

- Nếu biết là tôi đã gặp anh thì bác tôi rất vui mừng nhưng có lẽ bác cũng rất buồn vì không được gặp mặt anh.

Một phút im lặng bồi hồi. Trên môi hai người đều mấp máy một cái tên chung, nhưng họ đều sợ không dám thốt lên vì quá cảm động trước cuộc gặp gỡ đột ngột gợi lại biết bao kỷ niệm xưa.

- Thôi, từ biệt anh Giảng nhé - Hen-rích không chịu nổi giây phút căng thẳng. Anh cảm thấy như có vật gì chẹn lấy cổ họng mình - Anh hãy chăm nom ngôi mộ của cô ấy. Tất cả tâm hồn và trí óc của tôi sẽ luôn luôn hướng về năm đất này.

Hen-rích nghiêng đầu chào rồi hấp tấp bước ra cổng.

1. Bong-jua: lời chào buổi sáng của người Pháp.

ĐOẠN KẾT

Mùa xuân mới kỳ diệu làm sao kia chứ!

Nó bồng bồng hơi men như cốc rượu vang, nó rạo rục như niềm vui sướng, nó gắn bó mọi người chẳng khác gì niềm hạnh phúc.

Đã bốn năm ròng người ta sợ trời cao, mà cái chết từ đó trút xuống với những tiếng gầm rít khủng khiếp. Đã bốn năm ròng lòng người đau nhói khi giờ từng trang báo, bởi vì thậm chí sự chiến thắng cũng mang lại nhiều tổn thất mới. Người ta hăng lo âu khi mở cánh cửa sổ đêm đêm buông rèm kín mít. Người ta hốt hoảng xé vội góc chiếc phong bì hình tam giác từ mặt trận gửi về. Người ta dè dặt hỏi nhau tin tức của bạn bè thân thuộc. Bởi vì đâu đâu có thể nghe thấy cái chữ kinh khủng và tàn nhẫn: chết!

Đây là lần đầu tiên sau những năm dài đằng đẵng ấy người ta dám tin chắc rằng bầu trời đã trở lại sắc xanh biếc, trong sáng tuyệt vời, tin rằng trên trời đã mất hẳn bóng dáng những đàn quạ sắt kỳ quái sơn dấu hiệu chữ thập ngoặc đi gieo rắc cái chết. Giờ đây, làn không khí thán năm ngây ngất đang tràn qua các cửa sổ rộng mở, không mang theo mùi tanh hôi khét lẹt của chiến tranh. Và mọi người đều thở căng lồng ngực, hít lấy khí trời trong lành thấm đượm cả ánh nắng vàng rục rỡ lẫn niềm yêu đời của mùa xuân và hạnh phúc của cuộc sống.

Trên đường phố những người không quen biết cũng chào hỏi nhau. Nếu tình cờ có hai người bạn gặp nhau và vừa ôm chầm lấy nhau vừa rú lên: "Còn sống hả"! thì ai nấy đều dừng cả lại để chia sẻ nỗi vui mừng vô hạn.

Và hết thảy mọi người, nếu không reo mừng trên môi thì cũng véo von trong tim một tiếng cực kỳ đẹp đẽ và sung sướng: HOÀ BÌNH!

Ôi, bây giờ con người đã bắt đầu hiểu hết giá trị của nó! Bây giờ chẳng có tiếng nào đáng giá hơn tiếng ấy. Bởi vì ai nấy đều biết chiến tranh là chết chóc, hòa bình là sống còn!

Một chàng sĩ quan trẻ tuổi mặc quân phục đại úy quân đội Liên Xô đang đi giữa phố phường Mát-xcơ-va chả khác gì những sĩ quan trẻ tuổi khác mà anh ta gặp. Cặp mắt cũng sáng ngời hạnh phúc và xúc cảm, trên môi cũng nở nụ cười hồn nhiên. Có lẽ chỉ khác ở chỗ là anh ta ngắm nhìn người xung quanh với vẻ quá phấn khởi và đặc biệt là anh ta cứ chòng chọc nhìn vào mặt khách qua đường tựa hồ như cố tìm kiếm cho ra bạn bè thân thích.

Đến gần một ngôi nhà, viên đại úy dừng chân và đọc đi đọc lại mấy lượt tấm biển đóng trên tường cạnh lối ra vào. Sau khi xốc lại áo quần vốn đã tề chỉnh sẵn, đại úy đường hoàng bước vào nhà rồi theo cầu thang trèo lên tầng gác thứ hai. Cánh cửa quen thuộc bọc da nhân tạo đây rồi! Đại úy khẽ gõ cửa.

Một câu nói âm ừ khiến anh e ngại. Sao thế? Cho vào hay là bảo đợi? Nhưng anh không đủ sức nén lòng mình được nữa nên cứ đánh liều đẩy cửa.

Ánh nắng chói lòa tràn ngập khắp căn phòng làm việc rộng thênh thang làm cho người đại úy trẻ chưa nhận ra ngay được người đang ngồi bên bàn. Trong chốc lát, anh đã đoán ra rằng đây chắc là người mà mình đang tìm gặp.

- Xin phép báo cáo: đại úy Giôn-sa-ren-cô đã hoàn thành nhiệm vụ và đã đến nhận lệnh của đồng chí.

Đại tá Ti-tốp đứng dậy, đi vòng ra phía trước bàn và bỏ qua cả tác phong chào quân sự đã quy định trong điều lệnh, ôm ghì lấy người đại úy trẻ hôn liền ba lần như cha hôn con sau một thời gian xa cách lâu ngày.

- Thôi, ngài Nam tước Phôn Gôn-rinh hãy ngồi xuống! - Đại tá vừa cười ha hả vừa ngắm nghía thân hình ngay ngắn của người đại úy trẻ - Thế là cậu về rồi đấy nhỉ... Hà, hà, tớ thấy rồi... Khỏe mạnh, lành lặn, chưa chết! Cừ lắm! Tớ phục cậu đấy!

Hai bên ngồi đối diện nhau và cười hể hả.

- Thú thật là tớ cứ lo ngay ngáy cho cậu, chả dám hy vọng đầu đi đuôi lọt đâu nhé! Tớ cứ nghĩ khôn nghĩ dại nhờ ra cậu nhằm lẫn một chi tiết nào đó thì không biết sẽ ra sao? Người ta thường nói có thể nhớ được những điều cơ bản, còn những điều tỉ mỉ thì trí nhớ rất có thể phản bội mình... Nhưng được cái là bố hăn mang hăn đi khi còn bé tí...

- Thưa Đại tá, tiện thể tôi muốn biết kẻ trùng tên với tôi hiện giờ ra sao rồi?

- Hăn không giống như thằng bố Đi-gơ-phơ-rít của hăn. Có lẽ đó là do ảnh hưởng của xã hội. Từ bé hăn đã được sống giữa một đám người khác hăn. Sau khi bị dồn vào thế bí, Hen-rích Phôn Gôn-rinh liền thú nhận tất cả, cậu đã hỏi chuyện hăn thì biết đấy... Do những biểu hiện đúng đắn nên tòa án đã giảm nhẹ tội cho hăn... Thôi, những chuyện đó chỉ là chuyện phụ hết. Điều cốt yếu là cậu vẫn sống và trở về nước lành lặn!... Cậu đã báo tin cho ông cụ biết chưa?

- Thưa chưa ạ! Thậm chí tôi còn sợ chưa dám viết thư. Nếu bỗng chốc tôi hiện về thì sẽ ra sao?... Vì đã bốn năm rồi còn gì!

- Hiện về khỏe mạnh và lanh lợi! Tôi đã biết tin là ông cụ vẫn làm công nhân bẻ ghi ở quãng đường sắt cũ.

- Nếu Đại tá cho phép thì tôi sẽ về thăm thầy tôi ngay hôm nay.

- Phải cho phép chứ! Chỉ cần là cậu chớ quên thay mặt tớ xin lỗi ông cụ. Nên giải thích cho cụ hiểu rõ điều hơn lẽ thiệt. Ông cụ vốn là người sáng suốt tất hiểu ngay!... Còn từ nay về sau cậu định làm gì hở Gơ-ri-gô-ri Páp-lô-vích?

- Trước đây tôi đã rời ghế trường đại học sinh ngữ để tòng quân. Bây giờ tôi chỉ muôn xin lại tấm thẻ sinh viên.

- Thẻ sinh viên à?... Còn gì nữa, giải quyết thế là hợp tình hợp lý lắm. Lại trở về với nghiên bút đi. Chúng ta đã bắt đắ dĩ phải cầm gươm cầm súng, giờ đây, chúng ta lại trở về với ruộng đồng, nhà máy, bút nghiên.

HẾT

Table of Contents

[Nam tước Phôn Gôn-rinh by Yuri Dold-Mikhajlik](#)

[2 by Administrator](#)

[3 by Administrator](#)